

Mỹ Nhân Phu Quân

Contents

Mỹ Nhân Phu Quân	4
1. Chương 1: Gặp Được Mỹ Nhân (1)	4
2. Chương 2: Gặp Được Mỹ Nhân (2)	6
3. Chương 3: Gặp Được Mỹ Nhân (3)	7
4. Chương 4: Một Tờ Hưu Thư (1)	8
5. Chương 5: Một Tờ Hưu Thư (2)	10
6. Chương 6: Một Tờ Hưu Thư (3)	12
7. Chương 7: Lăn Đầu Lên Bảo Sơn	13
8. Chương 8: Lăn Đầu Lên Bảo Sơn (2)	15
9. Chương 9: Lăn Đầu Lên Bảo Sơn (3)	16
10. Chương 10: Mị Lực Khó Đỡ (1)	17
11. Chương 11: Mị Lực Khó Đỡ (2)	19
12. Chương 12: Mị Lực Khó Đỡ (3)	20
13. Chương 13: Chân Tướng Thế Nào (1)	22
14. Chương 14: Chân Tướng Thế Nào (2)	23
15. Chương 15: Chân Tướng Thế Nào (3)	24
16. Chương 16: Tình Ý Gợn Sóng (1)	25
17. Chương 17: Tình Ý Gợn Sóng (2)	27
18. Chương 18: Tình Ý Gợn Sóng (3)	29
19. Chương 19: Duyên Phận Như Thế (1)	31
20. Chương 20: Duyên Phận Như Thế (2)	34
21. Chương 21: Chuyện Gì Cũng Có Nhân Quả (1)	35
22. Chương 22: Chuyện Gì Cũng Có Nhân Quả (2)	37
23. Chương 23: Chuyện Gì Cũng Có Nhân Quả (3)	38
24. Chương 24: Chuyện Gì Cũng Có Nhân Quả (4)	41
25. Chương 25: Vẻ Đẹp Động Trời (1)	42
26. Chương 26: Vẻ Đẹp Động Trời (2)	43
27. Chương 27: Băng Ngọc Kỳ Hương	45
28. Chương 28: Gắt Gao Theo Đuổi	47
29. Chương 29: Duyên Phận Trời Định (1)	49
30. Chương 30: Duyên Phận Trời Định (2)	52
31. Chương 31: Bụng Dạ Khó Lường (1)	53
32. Chương 32: Bụng Dạ Khó Lường (2)	54
33. Chương 33: Mông Lung Xuân Sắc	55
34. Chương 34: Xấu Tính Thế Chứ	57
35. Chương 35: Xấu Tính Thế Chứ (2)	58
36. Chương 36: Một Mảnh Lạnh Lùng	60
37. Chương 37: Sắc Dụ Mỹ Quân	62
38. Chương 38: Lấy Thân Thử Nghiệm (1)	64
39. Chương 39: Lấy Thân Thử Nghiệm (2)	65
40. Chương 40: Lấy Thân Thử Nghiệm (3)	66
41. Chương 41: Chơi Cờ Cùng Người Đẹp	68

42. Chương 42: Tỷ Muội Như Thế (1)	70
43. Chương 43: Tỷ Muội Như Thế (2)	72
44. Chương 44: Mị Lực Ở Đầu (1)	74
45. Chương 45: Mị Lực Ở Đầu (2)	76
46. Chương 46: Phá Trận Mạc Bắc (1)	77
47. Chương 47: Phá Trận Mạc Bắc (2)	78
48. Chương 48: Phá Trận Mạc Bắc (3)	79
49. Chương 49: Điều Múa Tuyệt Trần	80
50. Chương 50: Âm Hương Lũng Lờ	82
51. Chương 51: Thử Lòng Vì Ghen	83
52. Chương 52: Hoài Nghi Của Hoàng Đế	86
53. Chương 53: Mạc Lục Trở Về	89
54. Chương 54: Yêu Thương Nhưng Nhớ	90
55. Chương 55: Đại Bá Đến Thăm (1)	92
56. Chương 56: Đại Bá Đến Thăm (2)	93
57. Chương 57: Đại Bá Đến Thăm (3)	95
58. Chương 58: Hen Hò Bên Hồ	96
59. Chương 59: Tuyệt Diệu Tiên Tư	98
60. Chương 60: Lòng Chàng Khó Dò!	100
61. Chương 61: Tin Mừng	102
62. Chương 62: Ý Định Quây Phá	103
63. Chương 63: Biển Xanh Tình Thiên (1)	104
64. Chương 64: Biển Xanh Tình Thiên (2)	105
65. Chương 65: Song Ma Gặp Nhau	107
66. Chương 66: Kiền Hoàng Chi Tâm	109
67. Chương 67: Nàng Thật Ngốc	110
68. Chương 68: Khúc Nhạc Bày Tỏ Nỗi Lòng	112
69. Chương 69: Tình Ý Đã Lâu	114
70. Chương 70: Bất Ngờ	115
71. Chương 71: Trách Nhiệm Của Ai	117
72. Chương 72: Cao Nhân Ở Rừng Trúc	119
73. Chương 73: Ngọc Long Đại Giá	120
74. Chương 74: Huyền U (1)	120
75. Chương 75: Huyền U (2)	122
76. Chương 76: Vô Cực Điện	123
77. Chương 77: Phụ Nữ Có Thai Vĩ Đại (1)	125
78. Chương 78: Phụ Nữ Có Thai Vĩ Đại (2)	127
79. Chương 79: Hiên Viên Khởi Minh (1)	128
80. Chương 80: Hiên Viên Khởi Minh (2)	129
81. Chương 81: Bảo Bối Thần Bí (1)	130
82. Chương 82: Bảo Bối Thần Bí (2)	132
83. Chương 83: Mỹ Nhân Sư Phụ (1)	133
84. Chương 84: Mỹ Nhân Sư Phụ (2)	135
85. Chương 85: Tình Chàng Ý Thiếp (1)	136
86. Chương 86: Tình Chàng Ý Thiếp (2)	138
87. Chương 87: Tâm Tình Âm Đạm	140
88. Chương 88: Lạc Thần Biến Dạng	141
89. Chương 89: Nhớ Lại Chuyện Xưa (1)	144
90. Chương 90: Nhớ Lại Chuyện Xưa (2)	145
91. Chương 91: Nhớ Lại Chuyện Xưa (3)	147
92. Chương 92: Rất Mất Mặt	148
93. Chương 93: Sư Phụ Biến Thành Tỷ Tỷ	149
94. Chương 94: Khao Khát Tình Cảm	151
95. Chương 95: Trời Khi Dễ Người	152

96. Chương 96: Làm Như Bạn Cũ	154
97. Chương 97: Ai Giống Ai	155
98. Chương 98: Vũ Nguyệt Lâu (1)	157
99. Chương 99: Vũ Nguyệt Lâu (2)	159
100. Chương 100: Ma Mỵ Bảo Bối (1)	160
101. Chương 101: Ma Mỵ Bảo Bối (2)	161
102. Chương 102: Được Đền Bù Mong Muốn	164
103. Chương 103: Như Thử Quái Thai (1)	167
104. Chương 104: Như Thử Quái Thai (2)	168
105. Chương 105: Mây Bay Về Phố (1)	171
106. Chương 106: Mây Bay Về Phố (2)	172
107. Chương 107: Thanh Nhi Đã Đến (1)	174
108. Chương 108: Thanh Nhi Đã Đến (2)	175
109. Chương 109: Hạ Lễ (1)	178
110. Chương 110: Hạ Lễ (2)	179
111. Chương 111: Hôn Lễ Mạc Lục (1)	181
112. Chương 112: Hôn Lễ Mạc Lục (2)	183
113. Chương 113: Hai Mươi Năm Tương Tư	185
114. Chương 114: Chú Rể Mất Tích	187
115. Chương 115: Đêm Động Phòng	189
116. Chương 116: Hoàng Tước Ở Phía Sau	191
117. Chương 117: Mỹ Nhân Như Ngọc	193
118. Chương 118: Hấn Ghen Tị	195
119. Chương 119: Thức Ăn Của Huyền U (1)	197
120. Chương 120: Thức Ăn Của Huyền U (2)	198
121. Chương 121: Mỗi Người Đều Có Tâm Bao Che Khuyết Điểm	202
122. Chương 122: Dục Tổ U Hoài	205
123. Chương 123: Tiêu Dao Cốc Chủ	207
124. Chương 124: Mưa Phùn Như Tơ (1)	209
125. Chương 125: Mưa Phùn Như Tơ (2)	211
126. Chương 126: Kỳ Như Nhân Sinh (1)	213
127. Chương 127: Kỳ Như Nhân Sinh (2)	214
128. Chương 128: Lão Bản Nương Xinh Đẹp	216
129. Chương 129: Đôi Mắt Màu Thật Sâu	219
130. Chương 130: Thiên Địa Một Đôi	221
131. Chương 131: Tàn Mạch	223
132. Chương 132: Một Chút Hoa Vãn	225
133. Chương 133: Cảnh Trong Mơ	226
134. Chương 134: Thật Hay Là Mơ	228
135. Chương 135: Tranh Giành Thế Diện	231
136. Chương 136: Thanh Ba Hữu Tình	232
137. Chương 137: Ngoài Ý Muốn	235
138. Chương 138: Ông Tế	239
139. Chương 139: Định Nghĩa Của Thẹn Thùng	244
140. Chương 140: Thu Quang Thắm Thoát Hư Cô Phụ	247
141. Chương 141: Ngân Giao Truy Hồn	250
142. Chương 142: Bàn Quan	254
143. Chương 143: Nàng Ghen!	258
144. Chương 144: Vũ Xuất Hiện	261
145. Chương 145	264
146. Chương 146: Ghen Cùng Tín Nhiệm	267
147. Chương 147: Tiến Dần Từng Bước	270
148. Chương 148: Không Buông Tay	273
149. Chương 149: Sủng Thê	276

150. Chương 150: Cử Chỉ Nhàm Chán	279
151. Chương 151: Là Nàng Ngu Ngốc!	282
152. Chương 152: Sư Tử Hà Đông Rống!	285
153. Chương 153: Nghi Hoặc	289
154. Chương 154: Chân Tướng Rõ Ràng	292
155. Chương 155: Lương Tình Tương Duyệt	295
156. Chương 156: Khúc Đại Nhân	298
157. Chương 157: Ban Bỏ Hôn Lễ	302
158. Chương 158: Xao Định	305
159. Chương 159: Bỏ Đi	308
160. Chương 160: Bị Ma Quỷ Ấm Ảnh	311
161. Chương 161: Sự Việc Trước Khi Bái Đường	314
162. Chương 162: Hồng Y Mị Hoặc	317
163. Chương 163: Có Thù Tắt Bão	320
164. Chương 164: Có Thể Trở Thành Thân Thích	323
165. Chương 165: Công Chúa Quỳnh Hoa	325
166. Chương 166: Bị Đè Ép	328
167. Chương 167	331
168. Chương 168: Mưa Gió Sắp Đến	334
169. Chương 169: Đứa Nhỏ	338
170. Chương 170: Một Khắc Kinh Tâm	344
171. Chương 171: Nỗi Đau Mất Con	347
172. Chương 172: Kết Cục Như Thế (đại Kết Cục)	350

Mỹ Nhân Phu Quân

Giới thiệu

Nàng, là mỹ nữ thần y oanh động võ lâm kinh động vạn giáo, luôn luôn tự do tự tại, như mây như k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-phu-quan>

1. Chương 1: Gặp Được Mỹ Nhân (1)

Đêm trầm như nước.

Trong ngự thư phòng, Kiền hoàng trẻ tuổi Hiên Viên Khởi Minh đang tập trung tinh thần phê duyệt tấu chương, cung nữ thái giám theo hầu chờ ngoài cửa đã khốn đốn không chịu được.

Đột nhiên, bên trong nhẹ nhàng tỏa ra một làn hương lạnh lẽo, không khí bỗng chốc trở nên quỷ dị.

Kiền hoàng khẽ cong khóe môi, đặt bút son sang một bên, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn phía trước bàn

không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng đen thon dài. Mày kiếm nhướng lên, giận sao? Ha hả, xem ra chiêu này của y là đúng rồi. Tuy rằng sự tức giận của người này người bình thường khó mà gánh được, nhưng y đâu phải người bình thường...y là bậc cửu ngũ chí tôn kia mà! Người này có tức giận đến đâu cũng không làm gì được y, cùng lắm là phá hủy hoàng cung của y thôi! Không có cách nào, y chỉ tỏ mò vì sao người này bẩm sinh mỗi khi tức giận lại tỏa ra một mùi hương lạnh lẽo kỳ lạ, cho nên mới thì thoảng dăm ba lần kiếm chuyện trêu tức hần. (Juu: trân trọng giới thiệu đại biểu BT đầu tiên =.=)

Có điều, chỉ tiếc, người này mấy năm gần đây không biết chạy đi đâu mất, cho nên y phải dùng chiêu “Tứ hôn” để dụ hần về!

“Hủy bỏ” – Không hôn không giận, cũng không phạt phòng như tình hình nên có mà chỉ là từng lời mềm mại như nước từ trong mũi sa truyền ra.

“Hủy bỏ cái gì?”

Kiên hoàng mỉm cười, ra vẻ không biết.

“Tứ hôn.”

“Ha hả, huynh đệ, cái này quân vô hí ngôn nha.” – Kiên hoàng vẫn cười tủm tỉm như trước.

Tài mảy cũng chịu thôi!

“Không liên quan tới ta.”

“Huynh đệ, Khúc Lưu Vân chính là nghĩa muội của trẫm, là công chúa đó!”

Không nói gì.

Ồ, dấu hiệu tốt. Kiên hoàng tiếp tục thuyết phục – “Nói đến nghĩa muội này của trẫm, thật đúng là tài mao song toàn, xứng với người là trai tài gái sắc. Đúng rồi, trẫm ở đây còn có bức họa của nàng.” – Nói xong, đứng dậy lấy trên giá sách một bức họa, mở ra trước mặt Hắc y nhân – “Người nhìn một cái đi, nhất định hợp khẩu vị của người.”

“Ôi, huynh đệ, ta cũng không phải người ngoài, bỏ xuống cái mũi sa chương mắt của người đi, như thế mới có thể nhìn rõ nương tử tương lai của người chứ!” – Thuận tiện, hần cũng có thể được chiêm ngưỡng “lệ dung” của thiên hạ đệ nhất mỹ nam, haha.

Thật đáng tiếc, Hắc y nhân cũng chẳng thèm để ý đến y.

Than ôi! Vẻ đẹp thần thánh thực sự ở đâu rồi?

“Hủy bỏ.” – Không suy chuyển, vẫn không thay đổi mong muốn ban đầu.

Hở? Kiên hoàng ngẩn người, đây thật khó tránh khỏi mất hết mặt mũi rồi? Cái con người này!

Mặt rồng giận dữ – “Long Diệc Hân, trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối không hủy bỏ tứ hôn đã ban. Ba ngày sau cử hành đại hôn, nếu người dám trốn, trẫm liền tru di cửu tộc.”

“Tùy người.” – Tiếng nói vừa dứt, Hắc y nhân tựa như khi đến đột ngột biến mất.

Mềm không ăn cứng cũng không ăn! Kiên hoàng không khỏi thở dài, phải hàng phục giao long ngao du biển cả, nói dễ hơn làm!

Tuy nhiên, y vẫn tin, thế gian vô quái dầy có móng tay nhọn, Khúc Lưu Vân ưa chơi bởi lâu lỏng, hành sự quái dị nhất định là khắc tinh của tiểu vương gia Long Diệc Hân.

Bên ngoài hoàng thành, trong ánh trăng mờ ảo, Long Diệc Hân nói với thiếp thân hộ vệ Thanh Ảnh – “Quay về vương phủ vào cho Vương gia Vương phi biết, ta có việc đi tới Ẩn thành, mấy tháng này sẽ không về phủ.”

“Dạ.” – Thanh Ảnh nhận lệnh, toan rời đi lại quay đầu toét cười nói – “Chủ tử thực nhẫn tâm không bố thí cho Khúc Lưu Vân vài giọt ơn mưa móc sao? Nàng thật là đáng thương nha!”

“Nếu người muốn, ta không ngại.”

Ồi! Thanh Ảnh há hốc mồm, hần nào dám chứ! Chủ tử dù không nghiêm túc với Khúc Lưu Vân kia, nàng vẫn là chủ mẫu trên danh nghĩa của hần.

“Còn không mau đi.”

“Thuộc hạ đi ngay đây.” – Chao ôi, chủ tử mất kiên nhẫn, tốt hơn hết vẫn là chuồn nhanh.

Đuổi Thanh Ảnh đi xong, Long Diệc Hân gỡ mũ sa xuống, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nghiêng nghiêng tuần mỹ tuyệt luân của hần, bờ môi ẩn hiện một nụ cười nhạt như có như không, mắt phượng xinh đẹp không gợn sóng, trong trẻo mà lạnh lùng sắc bén. (Juu: siêu tưởng quá, ảo diệu quá)

Kiên hoàng uy hiếp, hần một chút cũng không để tâm. Bởi cũng không quan trọng.

Mà Khúc Lưu Vân, đối với hần mà nói là một người xa lạ.

Hần, Long Diệc Hân, không ép buộc bản thân làm điều gì mình không thích.

2. Chương 2: Gặp Được Mỹ Nhân (2)

Ngày đại hôn, Thành quận vương phủ nơi nơi trang hoàng hạnh phúc, khách khứa tới chúc mừng nối nhau không ngớt, nhưng điều khiến cho các vị khách kinh ngạc chính là, toàn bộ vương phủ đều được trang hoàng không khí mừng vui, mà trong vương phủ, từ Thành quận vương gia, cho tới tôi tớ tiểu tỳ, ai cũng là miễn cưỡng cười vui. Càng đáng ngạc nhiên hơn chính là...người báai đường cùng tân nương không phải là lão nhị Long Diệc Hân được Hoàng thượng chỉ hôn, mà là em trai Long Diệc Hoàng.

Thực ra đại đa số mọi người trong lòng đều hiểu rõ, Thành quận vương gia và Khúc hàn lâm là đối thủ lâu năm, hai người ghét nhau không phải chuyện ngày một ngày hai, thế mà giờ Hoàng thượng lại cho hai đối thủ một mất một còn này kết làm thông gia, đây không phải rõ ràng làm khó nhau sao? Nhưng Hoàng thượng dù sao cũng là Hoàng thượng, hai nhà cho dù có không muốn thế nào, cũng chỉ đành giận mà không dám nói gì. Từ xưa đã bảo quân xử thần chết thần không thể không chết, nữa là đây Hoàng thượng “hảo tâm” tứ hôn cho? Bọn họ nào dám không theo?

Mọi người đều vì hai nhà mà rơi lệ cảm thông, còn lo lắng cho cuộc sống sau này của Khúc tiểu thư ở vương phủ(Juu: phải lo cho vương phủ khi rước nàng ấy về ý :)). Đó là bước vào nhà của đối thủ, còn đầu bình yên nữa. Đây, vừa bước qua cửa, trượng phu đã không thấy tăm hơi.

Nghe nói, các vị tiểu thư của Khúc gia, ai cũng xinh đẹp như hoa, có tri thức hiểu lễ nghĩa, thật tiếc thay cho người ta.

Trong tân phòng, tân nương tử Ngọc Phi Yên, cũng chính là trưởng nữ của Khúc hàn lâm, được Kiền hoàng nhận làm nghĩa muội Khúc Lưu Vân, lúc này đang cùng nha hoàn bên mình Thanh nhi ăn lấy ăn để đồ ăn trên bàn. Dù sao nha hoàn của vương phủ cũng đã sớm báo cho nàng biết rằng, tân nhậm tướng công của nàng không thể về nhà, nàng cứ tự nhiên mà nghỉ ngơi, sáng mai cũng không cần phải đi báai kiến cha mẹ chồng. Thật hợp ý nàng nha.

Nàng sớm đã biết vào đây sẽ được đối xử như thế, dù sao nàng ở một hồi lâu rồi cũng sẽ rời đi, nàng là Phi Yên nữ thân y mà! Bình sinh không có chí lớn, mà thích làm thầy thuốc đi khắp bốn phương, tận tụy làm tròn trách nhiệm của người hành nghề y, không phụ công ông ngoại đã dạy nàng y thuật.

Tuy nhiên, nói thật ra, nàng không nên về kinh thành, càng không nên chịu lời thỉnh cầu của phụ thân mà tiến cung chữa bệnh cho Thái hậu, thì cũng sẽ không gặp phải tên Hoàng đế khó chơi ấy, rồi bị ép nhận làm nghĩa muội, lại mạnh mẽ tứ hôn. Đây, nàng cứ thế mà bước vào nhà đối thủ của phụ thân.

Nhưng mà, gả cũng gả rồi, đành phải nghĩ cách nào để hưu phu hoặc bị hưu thôi. Khó cái là sao phải làm vương phi kiểu gì hữu danh vô thực, ít bị người ta ức hiếp thế này? (Juu: cuồng ngược sao =.=)

“Phải đi sao?” – Thanh nhi đã ăn no, mặt không chút thay đổi nhìn chủ tử đối diện, nàng không thích nơi này.

Ngọc Phi Yên sáng mắt lưu chuyển, tặng cho nàng một nụ cười sâu xa ý vị. – “Không vội, chúng ta chơi vui vẻ mấy hôm đã.”

Cứ thế mà đi, chẳng phải đã uống phí một mảnh tâm ý khi vào vương phủ của nàng sao? Kiểu gì cũng phải chơi cho đã.

Thanh nhi im lặng không nói, đi thẳng đến hi giường, mặc nguyên quần áo đi ngủ, mặc kệ chủ tử của nàng.

“Thanh nhi, tỷ đang nhớ đại ca phải không? Nếu vậy, ta sẽ không cản tỷ trở về Tiêu Dao cốc.” – Ngọc Phi Yên tươi cười, nàng yêu nhất cô nha hoàn mặt không hề thay đổi của nàng.

Nói ra, Thanh nhi vốn không phải nha hoàn của nàng, mà là đại tẩu tương lai của nàng. Nhưng mà, bởi sáu năm trước nàng cứu Thanh nhi đang hấp hối từ tay kẻ thù, nàng ấy liền nhận nàng làm chủ nhân suốt đời. Cho nên, dù là thích đại ca, ba năm trước nàng vẫn quyết định rời Tiêu Dao cốc bước chân vào giang hồ, lựa chọn theo nàng lưu lạc. Khi ấy nàng khó mà không bị đại ca bóp chết, nhưng bởi Thanh nhi kiên trì, mà nàng còn cam đoan sau ba năm sẽ đưa Thanh nhi toàn vẹn trở về, đại ca mới chịu thả người.

Thanh nhi vẫn không nói gì.

Ngọc Phi Yên đối với điều này sớm đã quen, không thèm để ý cười nói – “Được rồi, Thanh nhi tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt, nô tỳ đi ra ngoài thăm thú trước.” – Nói xong, lại vợ mấy củ lạc trên bàn bỏ vào miệng, bước ra khỏi tân phòng.

3. Chương 3: Gặp Được Mỹ Nhân (3)

Lánh đi không khí ồn ào sôi sục phía trước, Ngọc Phi Yên chậm bước tới hoa viên phía sau vương phủ.

Bỗng dừng, bên tai truyền tới tiếng nhạc đinh đinh đang đang. Nghe như tiếng suối chảy trong núi, thanh thúy dễ nghe; lại như đàn oanh tụ hội, vui tươi khó tả. Nơi đây xa cách với không khí mừng vui hỗn loạn phía trước, âm thanh như tơ trúc xao động trong nơi yên ắng, tiếng đàn này như thể tiếng nhạc thần tiên từ trời cao.

Ngọc Phi Yên bị tiếng đàn giữa không khí hân hoan kia cuốn hút, tâm tình không khỏi bay bổng lên theo. Theo cảm xúc trong tiếng đàn, bỗng thả mình vui đùa giữa chốn non nước thâm u, bỗng cười ngửa rong ruổi trên thảo nguyên xanh biếc...

Không biết qua bao lâu, cho đến khi một giọng nói trong veo cất lên...

“Là Hà Hương sao?”

Ngọc Phi Yên thăm giạt mình, hóa ra tiếng đàn đã sớm ngưng, mà nàng vẫn y nhiên trầm mê trong đó.

“Hà Hương, sao ngươi không nói lời nào? Có nhìn thấy tân nương của nhị ca hay không?” – Giọng nói ngọt ngào mà không chảy nhớt ấy lại truyền đến.

Ngọc Phi Yên theo thanh âm nhìn đến đình lý cách mình không tới mười bước. Trên bàn đá trong đình bày ra một cây đàn, mà bên cạnh bàn một cô gái mặc áo trắng đang ngồi, vì đưa lưng về phía nàng, cho nên đêm nay dù trăng thật to thật tròn thật sáng, cũng không nhìn rõ được diện mạo người này. Tuy nhiên, có thể khẳng định cô gái áo trắng kia là người đánh đàn.

“Hà hương, em đâu rồi?” – Cô gái mãi không nghe thấy tiếng gì, lại hỏi câu nữa, nàng rõ ràng cảm thấy có người ở đây mà. Nàng chậm rãi đứng lên, quay về phía Ngọc Phi Yên.

Mà ngay tại khoảnh khắc cô gái quay đầu lại, Ngọc Phi Yên không khỏi thở hắt ra vì kinh ngạc, ghen tị quá, thế gian sao lại có bậc hồng nhan khuynh quốc đến thế! Mày như viễn sơn, không vẽ mà đậm; môi hồng răng trắng, xỉ như hồ tề; da dẻ nõn nà, cổ như ấu trùng thiên ngư; còn có khí chất thanh lịch tuyệt tục kia, thật như tiên tử dưới ánh trăng.

“Hà Hương?” – Cô gái nghi hoặc “nhìn” Phi Yên.

Bị tiếng “Hà Hương” này gọi hồn vĩa quay về, Ngọc Phi Yên nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm trạng của mình. Không có cách nào, cô gái này thật sự đẹp đến nỗi người người oán trách ấy.

Bình tĩnh lại, nàng liền nổi lên quan tâm rất lớn đối với thân phận của cô gái này, cô gái vừa rồi hình như nhắc đến “nhị ca” gì đó, vậy nói cách khác, cô gái xinh đẹp này đây có lẽ là người một nhà với nàng trong thời gian ngắn ngủi. Ha ha, nàng vô cùng thích cô gái xinh đẹp có thể gây nên tiếng đàn tuyệt vời này.

“Ta không phải ‘Hà Hương’, tiểu muội muội.” – Hà Hương có lẽ là nha hoàn của cô gái. Nhưng mà, nàng rõ ràng đang nhìn mình mà, chẳng lẽ trông mình rất giống cô nàng “Hà Hương” kia sao?

“Hả? Cô là?” – Cô gái xinh đẹp càng thêm nghi hoặc.

“Ta là....bằng hữu của Long Diệc Hân.” – Nếu chưa bao giờ nghĩ sẽ phải ở lại, nàng cũng sẽ không lấy cái danh nghĩa thê tử của Long Diệc Hân để tự xưng, dù sao người trong vương phủ cũng chẳng để nàng trong mắt, càng đừng nói đến tên chú rể tác trách tránh cô dâu nàng đây như rắn rết mà trốn chạy tới chân trời.

“Bằng hữu?” – Cô gái xinh đẹp nghiêng đầu trầm ngâm: Nhị ca rất ít khi đem bằng hữu về nhà, nói gì đến bằng hữu là nữ. Nhị ca cũng tuyệt đối không kết giao bằng hữu với con gái, trừ phi nàng kia có chỗ hơn người.

“Đúng vậy, bằng hữu. Ta là Ngọc Phi Yên, tiểu muội muội tên gọi là gì?” – Ngọc Phi Yên trưng ra nụ cười ôn hòa nhất của mình.

“Long Diệc Thẩm.”

“Muội là em gái Long Diệc Hân sao?” – Trong giọng nói khó nén nổi hào hứng.

“Đúng vậy.”

Vừa nghe được đáp án, Ngọc Phi Yên quyết định mấy ngày ở vương phủ này sẽ vui vẻ ở cùng với vị tiểu muội muội đây. Ai chả thích mỹ nhân!

“Đúng rồi, tiểu muội muội, ta cùng với ‘Hà Hương’ muội nói trông rất giống nhau sao?”

“Muội không biết.” – Long Diệc Thẩm đi đến trước mặt nàng – “Bởi vì muội không nhìn được.”

“Muội....” – Ngọc Phi Yên thoáng kinh ngạc.

“Vâng, muội bị mù.” – Trong veo và bình thản, nghe không ra chút bất mãn khổ sở nào, tựa như đang nói một chuyện nhạt nhẽo bình thường.

Mù lòa? Ngọc Phi Yên nhướn đôi mi thanh tú lên, trong đôi mắt tràn đầy hứng thú, một người mù mà có thể tạo ra tiếng đàn tuyệt vời đến vậy, có thể dễ dàng đi từ đỉnh lý đến trước mặt nàng, nàng tin chắc đã phải trải qua biết bao cố gắng. Nhưng mà, một người mù như nàng sẽ có chấm sáng nhỏ trong mắt như thế sao? Không nàng không giống như đang nói dối, vậy rốt cuộc nguyên nhân gì đã khiến cho nàng bị mù đây? À, đáng để nghiên cứu một chút đây.

Thời gian tới, nàng hẳn sẽ không phải nhàm chán đâu.

4. Chương 4: Một Tờ Hưu Thư (1)

Ổ chức “Phi Long” được thành lập từ mười năm trước là một tổ chức võ lâm, thương mại tự do, tách biệt với triều đình. Nó phát triển nhanh chóng, chỉ với thời gian nửa năm mà thanh thế đã như mặt trời lúc giữa trưa, trở thành đệ nhất truyền kỳ trong chốn võ lâm. Ngày nay sau mười năm, “Phi Long” nghiêm nhiên trở thành bá chủ thiên hạ. Lạ thay, triều đình vậy mà cũng cho phép nó tồn tại mà không can thiệp, thật là khó hiểu! Đến ngay như mấy vị sừng sững giang hồ hơn trăm năm Tiêu Dao Cốc, Cái Bang, Lăng Nguyệt Lâu, cung Bái Nguyệt sơn trang đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì. “Phi Long” có được thành tựu ngày hôm nay không thể không kể đến người lãnh đạo. Cho nên, khỏi thủ Ngọc Long của “Phi Long” đã trở thành người truyền kỳ trong chốn võ lâm. Hắn, thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng, vì thế người ngoài cũng không biết được hắn tròn méo ra làm sao, chỉ biết

hắn đã tự mình gây dựng nên “Phi Long”. “Phi Long” ngoài chủ sự ra, còn có ba vị đường chủ Ngạo Long, Nhã Long, Ngọa Long, và bảy vị kỳ chủ xích(đỏ), tranh(cam), hoàng, lục, thanh, lam, tử.

Ẩn thành là thành lớn nhất Kiền quốc ngoại trừ kinh thành, cũng là nơi phồn hoa đô hội nhất. Phía Đông bên ngoài Ẩn thành có một ngọn núi, tên gọi Phi Long Sơn. Dãy núi trùng trùng điệp điệp tựa như một con rồng đang đang vẫy vẫy giữa không trung, cho nên mới được gọi như vậy.

Trung tâm đầu não của tổ chức “Phi Long” nổi tiếng khắp thiên hạ được đặt trên Phi Long Sơn.

Lúc này, trong phòng nghị sự, trừ bỏ khôi thủ Ngọc Long và Lục Kỳ kỳ chủ Mạc Lục ra, các nhân vật trọng yếu trung tâm của “Phi Log” đều đã tề tựu đông đủ.

“Ôi chào, ta bảo Tranh muội muội này, muội vội vàng triệu tập tất cả mọi người chúng ta đến, rốt cuộc có chuyện gì trọng đại phát sinh sao?” – Mục Cảnh Thiên nắm lấy vai Vân Tranh, cười nguy hiểm. Nàng tốt hơn hết nên có lý do tử tế, nếu không, hừm hừm! Phải biết lời một người đàn ông ra khỏi hương sắc là một việc vô đạo đức biết bao, cả người lẫn thánh đều phẫn nộ! (Juu: đồng chí BT tiếp theo, ta rất thích anh này)

“Đúng đó, muội tốt nhất nên có một lý do chính đáng.” – Mọi người đều đồng thanh phụ họa, ai cũng bận bịu nhiều chuyện.

Vân Tranh lưu chuyển đôi mắt đẹp, nhẹ nhàng nói nhỏ – “Mọi người nói xem, khôi thủ cưới vợ có được coi là chuyện lớn không?”

Lời này vừa nói ra, Ngọa Long Mục Cảnh Thiên thoát cái lão đảo suýt té ngã về phía trước, may có Vân Tranh đỡ hắt mỗi tay mới có thể miễn cưỡng đứng vững, Ngạo Long Thư Trì đang uể oải bồng chốc ngồi thẳng dậy, Nhâm Thanh đem ngụm trà vừa uống vào “phụt” một cái phun ra, vừa vẩy trúng lên mặt Ân Hoàng đối diện hắn, mà Ân Hoàng vẫn ngây ngốc thất thần mặc cho nước trà chảy xuống, Ngải Lam mắt trừng to như chuông đồng, miệng há hốc có thể nhét vừa một cái bánh mì to, càng buồn cười hơn chính là Tiểu Nguyệt Tử, còn trượt từ trên ghế xuống gầm bàn. (Juu: nhà này phản ứng mãnh liệt nhỉ =.=)

Chỉ có hai người có thể coi là bình thường, Nhã Long Tiêu Trác Nhiên và Xích Kỳ kỳ chủ Hác Xích, đó là bởi Nhã Long tu đã đến nơi đến chốn, còn Hác Xích bẩm sinh cái mặt như người chết.

“Ngọc Long cưới vợ?” – Tiêu Trác Nhiên xếp quạt lại tay hơi rung động, giọng điệu hơi gấp, tất cả thể hiện hắn cùng mọi người đều khiếp sợ.

Ngọc Long mà cưới vợ? Khó hiểu quá đi!

“Tranh muội muội, muội có chắc đang nói đến cái vị nhà ta đề tiện vô sỉ, âm hiểm giả dối, thất tình bất động, lục dục không sinh, coi nữ nhân như giày cũ...oa!” – Người đang hăng hái nói Mục Cảnh Thiên vị kẻ vừa mới đứng lên từ dưới đất đạp ột cái – “Tiểu Nguyệt Tử, sao muội lại đá ta?” – Đau quá!

Tiểu Nguyệt Tử hất đầu, hừ! Cạn bã! Ai thêm để ý anh!

“Tranh tỷ, khôi thủ thật sự cưới vợ sao? Tỷ có làm hay không?”

Vân Tranh nheo lại đôi mắt đẹp – “Tiểu Nguyệt Tử, muội đang hoài nghi năng lực của ta sao?”

Ấy? Tiểu Nguyệt Tử giật mình, lập tức cười ngọt ngào nói – “Chao ôi, Tranh tỷ à, muội không có hoài nghi tỷ, mà là điều tỷ nói hoàn toàn không có khả năng, khôi thủ sao lại thành thân được?”

Khôi thủ chính là người nàng sùng kính nhất, nàng căn bản chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày người mình sùng kính nhất sẽ thành thân.

“Tất nhiên! Còn là do Hoàng thượng tứ hôn!” – Vân Tranh chém đinh chặt sắt cam đoan.

Hoàng thượng tứ hôn? Chuyện , chuyện này càng không không thể! Khôi thủ của bọn họ là ai chứ, không thuộc loại nào rõ ràng rành mạch cả. Không có cách nào, khôi thủ của bọn họ trời sinh không chịu trời buộc, tính tình thì vừa chính vừa tà, nếu không phải chuyện hắn muốn làm, có mà, mình kẻ đào vào cổ hắn,

hắn cũng không chịu thay đổi ý kiến ban đầu. Nhưng thế gian này có kẻ nào dám kể đao vào cổ hắn hay không cũng là một điều khó nói.

Liếc mắt nhìn biểu tình của mọi người một cái, Vân Tranh cũng hiểu được tâm trạng của bọn họ, chính bản thân nàng cũng không tin được.

“Ngày đại hôn của khôỉ thủ là ngày ngày hôm qua, đây là tin tức Thanh Ảnh truyền tới, không hề sai.”

Đã là tin tức Thanh Ảnh truyền tới, vậy không có nhầm. Nhưng mà....

“Ta nhớ rõ mấy ngày nay Ngọc Long vẫn ở trong Thanh Trúc biệt uyển ở Ân Thành.” – Tiêu Trác Nhiên đưa ra điểm đáng ngờ.

“Đúng vậy đúng vậy, Lục tử vẫn luôn theo cảnh khôỉ thủ mà!” – Tiểu Nguyệt Tử cũng lên tiếng không chịu thua kém.

Vân Tranh liếc mắt khinh thường, từ khi nào bọn họ trở nên ngốc như vậy?

“Ta đã nói khôỉ thủ cưới vợ là đúng mà, nhưng không nhất định phải là do khôỉ thủ tự mình cưới, dù sao vẫn là thê tử của khôỉ thủ được rồi.”

Vừa nghe nói vậy, mọi người thở phào một hơi, bọn họ đã nói rồi mà, khôỉ thủ của bọn họ tính cách như thế làm sao mà cưới vợ được, nếu thay bằng người khác, may ra còn nghe được.

Dù sao, cũng thấy thật đáng thương cho cô gái không rõ tên kia. Nhưng có cách nào đâu, đành chỉ biết đổ thừa cho tổ tiên nàng không tích đức, tự nhận xui xẻo.

“Tranh muội muội, không biết vị ‘khôỉ thủ phu nhân’ của chúng ta có lai lịch ra sao?” – Mục Cảnh Thiên hiểu kỳ hỏi.

“Nói đến vị phu nhân này của chúng ta.” – Vân Tranh cười bí hiểm – “Lai lịch của nàng cũng không vừa đâu, là Khúc Lưu Vân trưởng nữ của đương kim hàn lâm Khúc Minh Thành, lại là nghĩa muội Thánh thượng mới nhận, phong làm Tiêu Dao công chúa. Ha ha, là một vị công chúa nha!” – Chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, thế mà khôỉ thủ của bọn họ không thèm, thật là đáng tiếc quá.

Khúc Minh Thành? Khúc Lưu Vân?

Mục Cảnh Thiên giật mình, hai cái tên này sao hắn cứ cảm thấy quen quen thế nào ấy.

5. Chương 5: Một Tờ Hưu Thư (2)

Thời gian trôi qua, chủ tử Ngọc Phi Yên đã ở Thành quận vương phủ được gần một tháng. Một tháng này, Ngọc đại cô nương đã vui chơi không ngừng nghỉ. Thi thoảng dăm ba bữa lại ngáng chân Thành quận vương gia tính tình nóng nảy, khi nhàm chán ngứa mắt lại lấy trứng gà chọc đầu tiểu thúc, khi nhàn nhã thì thưởng thức dung mạo xinh đẹp trời phú của Vương phi, kẻ ưa gây loạn này còn ngầm giúp chữa mắt cho cô em chồng, thật sự quá vui! Vui quá đến nỗi nàng suýt thì quên mất lý tưởng vĩ đại của mình.

Hôm nay là lần cuối cùng nàng chăm chút cho Long Diệc Thẩm, nàng sắp xếp đồ đạc, chuẩn bị đến chỗ nàng ấy.

Đột nhiên, Thanh nhi ở bên cạnh thốt nên hai chữ...

“Điều kiện?”

Nàng “khúc khích” cười, Thanh nhi của nàng lại thể hiện cho nàng xem cái lối suy nghĩ khó ai bì được. Tiết kiệm nước miếng lại dùng ít sức, còn làm người ta thấy thật lạnh lùng, bởi chẳng ai hiểu được Đại tiểu thư này đang nói cái gì.

Thanh nhi là người đơn giản, có lối suy nghĩ hơi khác người bình thường, còn hay nói vắn tắt, thành ra khó mà hiểu được, may sao nàng trời sinh không nhiều lời. Tuy nhiên, không biết có phải do duyên phận hay không, mà nàng cùng đại ca có thể dễ dàng hiểu được suy nghĩ của nhau. Như bây giờ nàng nói “Điều kiện” thực ra có nghĩa là “Chữa khỏi mắt cho Long Diệc Hân là điều kiện để rời đi sao?” (Juu: choáng x_x).

Nàng đã chinh Đại tiểu thư này không biết bao nhiêu lần, nhưng kết quả không được khả quan. Không biết là do gỗ mục không thể điêu tạc được, hay là khả năng của nàng không đủ, nhưng nàng tuyệt đối không thừa nhận năng lực bản thân còn thiếu sót.

“Không, việc rồi đi có tính toán ổn thỏa rồi.” – Ngọc Phi Yên cầm mấy thứ – “Đi nào, chúng ta đến tìm Tiểu Thẩm Nhi.”

Thẩm Tâm Các.

“Thẩm nhi, ta muốn tạm thời dùng vải lụa bịt kín hai mắt của muội lại, muội tiếp tục dùng thuốc ta đã kê cho, hai ngày nữa, muội có thể hồi phục thị lực.” – Ngọc Phi Yên gỡ ngón châm xuống, ôn hòa nói cho Long Diệc Thẩm biết hiệu quả trị liệu.

“Ngọc tỷ tỷ, muội.....thực sự có thể nhìn thấy được mọi thứ sao?” – Long Diệc Thẩm kích động nắm lấy tay nàng.

“Đương nhiên, Phi Yên nữ thần y không bao giờ nói khoác.” – Bởi vì nàng ấy là tiểu muội muội nàng yêu quý, nên nàng tha thứ cho nàng ấy cái vụ không tin tưởng nàng. Nghĩ sẽ phải rời khỏi cô gái động lòng người này, nàng thật là có chút luyến tiếc.

“Tỷ tỷ, tỷ...phải đi sao?”

Hai mắt mù, tương đương với việc các giác quan khác cũng trở nên rất mạnh, Long Diệc Thẩm tâm hồn tinh tế cũng cảm nhận được Ngọc Phi Yên có điểm khác thường.

Vỗ vỗ tay nàng, Ngọc Phi Yên an ủi nói – “Có duyên thì sẽ gặp lại. Còn nữa, ngàn vạn lần nhớ kỹ giao hẹn của chúng ta, đừng nói cho bất kỳ ai biết là tỷ đã chữa khỏi mắt uội. Đây là bí mật của chúng ta.”

Không có gì đặc biệt, nàng chỉ muốn ra vẻ thần bí.

“Đương chi ngọc tịnh bình của ta! Tiểu Thái Nhi của ta! Khúc Lưu Vân chết tiết! Ta muốn giết người! Mang kiếm lại đây!”

Sáng sớm, từ Đào Nhiên Cư của Thành quận vương gia truyền ra tiếng rống giận dữ rung trời, nghe tiếng hét mui phần sung sức ấy cũng đủ biết, lão vương gia thân thể khỏe mạnh, tinh thần quắc thước.

“Cha, làm sao vậy?” – Long Diệc Hoàng chạy tới ngay sau đó, gặp lão vương gia đang cầm bảo kiếm lao ra khỏi phòng khách. Không cần nghĩ cũng biết, nhất định nha đầu Khúc Lưu Vân vô học kia lại làm gì khiến phụ vương tức giận rồi.

Theo sau là vương phi xinh đẹp tao nhã bước ra khỏi phòng khách, cười yếu ớt ngậm bảo cứ tự vào mà xem.

Vào phòng khách vừa thấy được, Long Diệc Hoàng may không té xỉu, trời ạ! Hắn thực bội phục xú nha đầu kia, nàng dám đem Dương chi ngọc tịnh bình ngự ban quảng đi, phải biết rằng Dương chi ngọc tịnh bình cả thiên hạ chỉ có hai cái, một ở hoàng cung, một ở nhà hắn. Còn nữa, cái lồng sắt chứa con chim ngói bảy màu chưa bao giờ mở cửa kia, từ khi nào bỗng thành một con chim xám xịt? Khụ khụ! Khó trách cha hắn tức giận đến thế, Dương chi ngọc tịnh bình và Tiểu Thái Nhi là tâm can của cha mà.

“Ôi chao, ai chọc giận ngài vậy, vương gia?” –

Giọng nói tươi mát dễ nghe truyền tới, Long Diệc Hoàng vừa nghĩ tới đã vào phòng khách, thủ phạm cuối cùng cũng đến rồi.

Gặp mặt kẻ thù, mắt đỏ hết sức. Vừa thấy Ngọc Phi Yên, lão vương gia rút kiếm nhằm phía trước.

“Nạp mạng đi! Nha đầu chết tiết kia, hôm nay ta nhất định phải làm thịt người!”

Khẩu hiệu hô thật vang, nhưng mũi kiếm vừa tới cổ đối phương, đã không tiến thêm nữa.

Ngọc Phi Yên sống mắt trong trẻo, ra vẻ kinh ngạc nhìn lão vương gia mắt đang trợn trừng – “Vương gia, con dâu đắc tội ngài sao?”

“Đưa ta Dương chi ngọc tịnh bình và Tiểu Thái Nhi!” – Lão vương gia cũng thật buồn bực mình không thắng nổi. Thật là uất ức!

6. Chương 6: Một Tờ Hưu Thư (3)

Hơ...

Ngọc Phi Yên bưng tỉnh hiểu ra, hình như là do nàng cho Tiểu Thái Nhi thuốc màu cơ bản. Tuy nhiên, phải nói trước là, cái Dương chi ngọc tịnh bình vỡ nát kia hoàn toàn không có liên quan tới nàng, nàng chỉ tò mò tẩy mấy sờ mó nó một chút, nó liền rơi luôn xuống đất, tại họ để không vững ấy. (Juu: thế còn nói là không =.=)

“Thế này đi, Vương gia, mặc kệ con dâu có lỗi hay không, chúng ta để bàn cờ kia quyết định, nếu con dâu thua, tùy cho Vương gia xử trí, nếu con dâu may mắn thắng được, thì Vương gia phải đáp ứng con dâu một chuyện, được không nào?” – Nàng dùng ngón trỏ và ngón cái đẩy lười kiểng trên cổ ra, cười hì hì đề nghị với lão Vương gia.

“Không biết tự lượng sức mình.” – Long Diệc Hoàng cười nhạt trước đề nghị này.

Ngọc Phi Yên mỉm cười đáp lại. Tuy rằng, nàng chỉ mới học cờ qua mấy ngày với Vương phi, nhưng nàng tự tin có thể chơi tốt ván cờ này. Liếc mắt nhìn Vương phi xinh đẹp một cái, bà đang dùng ánh mắt cổ vũ nhìn nàng.

Vậy là, hai người triển khai bàn cờ ở Đào Nhiên Cư, Vương phi, Thanh nhi, Long Diệc Hoàng đứng ngoài xem. Nước nào của lão vương gia cũng độc đoán, không chút trì hoãn chần chừ, đây là tác phong thường có ở ông. Ngọc Phi Yên so ra có yếu hơn một chút, nhưng yếu gì thì yếu, nàng cũng không có vẻ không thể chống đỡ được. Thay vào đó, phong cách chơi cờ của nàng là trong yếu có mềm, trong mềm là tỉnh, trong tỉnh lại có sự lạ. Lại ở chỗ nàng chơi cờ không như người bình thường từng bước tiến lui, suy nghĩ đã trái ngược với người bình thường, lấy công phản thủ, lấy lùi làm tiến. Lão vương gia lần đầu tiên thấy kiểu chơi cờ không theo lối bình thường như vậy của nàng, trông như thể một mớ lộn xộn, mà hóa ra như ẩn chứa cả đất trời, âm dương biến ảo, giữ thì dùng lòng, đi thì dùng nghĩa, đánh thì dùng lễ, biết rõ trí tuệ. (Juu: cái đoạn này thực sự quá hoảng hốt x_x)

Nha đầu kia thực sự là kỳ tài trăm năm khó gặp!

Sao ông chưa bao giờ nghe nói lão già Khúc Minh Thành kia có đứa con gái thế này nhỉ?

“Vương gia, ngài thua rồi.” – Ngọc Phi Yên cười yếu ớt, nàng có thể đi được rồi.

Hả? Thành quận vương gia nhìn vào bàn cờ, thật sự chấn động, ông mà thua sao?! Ha ha, ông mà bị đánh bại bởi một đứa con nít chưa dứt sữa. Hơn chục năm ông hiếm khi thua, mới sáng nay đã thua rồi. Nhưng trong lòng ông không có tí buồn bực nào, tất cả đều là cảm xúc phấn khởi.

“Haha! Nha đầu, cha chịu thua rồi. Nói đi, con có yêu cầu gì, cha nhất định sẽ làm cho con bằng được.”

Hơ, ngay cả xưng hô cũng thay đổi, đã thành “Cha” rồi.

Ngọc Phi Yên mỉm cười rời chỗ thi lễ – “Con dâu tạ ơn vương gia. Thực ra, con dâu chỉ muốn xin một tờ hưu thư để rời khỏi vương phủ thôi.”

Lời nàng vừa dứt, ba tiếng thở mạnh đồng thanh vang lên.

Lão vương gia, vương phi cùng Long Diệc Hoàng khó tin nhìn nàng, nàng mà lại đòi hưu thư sao?

“Người muốn thật ư?” – Lão vương gia nghiêm mặt hỏi.

“Thiên chân vạn xác.”

“Vì sao? Chẳng lẽ người có người khác trong lòng ư?”

“Không có.”

“Vậy người bị hưu rồi thì phải làm sao? Con gái không phải đều chỉ mong có một nơi tốt để nương tựa sao?”

“Vương gia nói vậy là sai rồi, con gái không nhất định phải lập gia đình. Nếu hai trái tim không cùng có tình yêu, miễn cưỡng ở bên nhau thì hôn nhân sẽ chỉ là phần mộ lạnh như băng. Bên cạnh đó, con có khả năng tự bảo vệ mình, có khả năng tự nuôi sống mình, con cũng có lý tưởng phải tự mình thực hiện, có con đường phải tự mình đi. Không cần có một người đàn ông trói buộc con.” – Ngọc Phi Yên cũng không che dấu sự chán ghét của mình đối với thế giới nam tôn nữ ti này, cũng không che dấu sự khác biệt với người thường của mình.

Nghe nàng thẳng thắn giải bày, trong mắt ba người lão vương gia đều ánh lên sự tán thưởng, thật là một cô gái lạ kỳ trước nay chưa từng thấy!

“Nói hay lắm!” – Thành quận vương phi vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Tuy nhiên, để con dâu đi mất, cũng không hay cho lắm.

“Vân nhi, không cần hưu thư con cũng có thể ra đi thực hiện lý tưởng của con, chúng ta không ngăn cản.”

Ngọc Phi Yên lắc đầu.

“Con cùng Hân nhi được Thánh thượng tứ hôn, chúng ta không thể cho con hưu thư.” – Lão vương gia lời Kiên hoàng ra.

“Hiên Viên Khởi Minh sẽ không làm gì mọi người đâu, nếu sợ, để con hưu phu cũng được.” – Ngọc Phi Yên lại thốt ra những lời kinh người.

Hưu....hưu phu? Kinh thế hãi tục nha! Nếu quả tim của ba người không đủ khỏe chắc đã sớm xuống suối vàng rồi.

“Vây...cho người hưu thư vẫn hơn.” – Long Diệc Hoàng lau lau mồ hôi trên thái dương. Cả hai đều chẳng nhẹ nhàng gì, để chừa cho nhị ca anh minh thần võ của hần chút mặt mũi, cho nàng hưu thư vẫn hơn, dù sao cô nàng này cũng không thêm cái thân phận người vợ bị bỏ bê.

Liếc mắt nhìn lại Thành quận vương phủ phía sau, nhớ đến cuộc sống ở vương phủ mấy ngày qua, Ngọc Phi Yên mỉm cười. Thành quận vương phủ nam tuần nữ mi, không biết ông anh chồng là hộ quốc đại nguyên soái nhiều năm đóng quân ở biên cương cùng với vị tướng công chưa từng gặp bộ dáng ra sao, chắc là cũng không đến nỗi nào!

Chư vị, bảo trọng!

Phất tay áo lên, không mang theo mảy may thứ gì, chỉ mang đi một tờ hưu thư.

7. Chương 7: Lần Đầu Lên Bảo Sơn

Từ lâu nổi danh nhất Ân thành – Long Tường Trai, là một trong những thương hào dưới trướng “Phi Long”.

Lúc này, Long Diệc Hân đang ngồi trong nhã gian của Long Tường Trai cùng với một bàn rượu thịt tự châm tự ẩm, khuôn mặt tuần mỹ tuyệt luân không có nửa điểm biểu tình. Mãi đến khi một nam tử khuôn mặt tuần tú, khóe môi nhếch lên mang ý cười bước vào, mới đem khóe mắt nâng lên một chút. Người tới chính là hộ vệ thiếp thân của hần – Thanh Ảnh.

“Chủ tử.” – Thanh Ảnh mặt cười hớn hở tiêu sái đi đến trước bàn tự rót ỉnh một chén rượu, ngửa đầu uống cạn.

“Nói”

Giọng nói mềm mại như nước không chút gợn sóng.

“Hoàng thượng một tháng qua vẫn luôn rất im lặng, cũng không phái người tìm kiếm chủ tử. Đối với việc chủ tử đào hôn, cũng không truy cứu thêm.” – Thanh Ảnh đem tin tức mới nhất thông báo.

Long Diệc Hân cup xuống đôi mắt phương trong veo – “Vương phủ có chuyện gì không?”

“Có!” – Thanh Ảnh lại rót một chén rượu nữa – “Ngài bây giờ lại độc thân rồi.”

Thấy chủ tử nhíu đôi mày kiếm, lại nói – “Khúc tiểu thư đã rời khỏi vương phủ.”

“Còn gì nữa?”

“Còn ạ, chính là việc chủ tử quan tâm nhất.” – Thanh Ảnh uống cạn rượu, nói tiếp – “Thẩm quận chúa mất đã có thể nhìn thấy mọi thứ, ngoài Thẩm quận chúa ra, không ai biết nàng đã được ai chữa khỏi mắt.”

Long Diệc Hân gật đầu, “duyên phận” mà Tiêu Dao y thánh nói đã tới rồi sao? Mà người có duyên với Thẩm nhi kia là ai?

“Ta muốn biết người chữa khỏi mắt cho Thẩm nhi là ai.” – Việc liên quan đến an nguy của muội muội hần, hần không thể không cẩn thận.

“Dạ.” – trả lời, Thanh Ảnh bèn cầm một cái chân gà lên.

“Thanh Ảnh.” – Long Diệc Hân gọi nhẹ – “Người giấu ta làm chuyện gì?” – Giọng nói mềm mại nghe không ra vui buồn.

“Oái?” – Thanh Ảnh sửng sốt, nhưng cười xòa nói – “Thanh Ảnh làm sao dám giấu chủ tử làm cái gì chứ, a.....”

“Thật không?” – Long Diệc Hân giọng không thay đổi, trong phòng lại tản mát một mùi hương nhàn nhạt lạnh lẽo, hầu như không ngửi thấy.

“Khụ.....” – Thanh Ảnh đằng hắng mấy tiếng, buông nửa cái chân gà trong tay ra. Chẳng lẽ chủ tử đã biết hần đưa chuyện ngài thành thân truyền về Phi Long sơn? Hơ hơ, hần đâu có cố ý, hần chỉ “chẳng may” đem chuyện chủ tử thành thân viết lên một tờ giấy, rồi lại “chẳng may” dùng bồ câu đưa tin cho Tranh nhi mà thôi, hần thật sự thật sự không phải cố ý. (Juu: không cố ý kiểu này thì ai giết người cũng sẽ là ngộ sát hết =.=)

Hương khí chậm chậm, một dòng nhàn nhạt quán quanh cổ hần.

Hử? Chủ tử không định giết hần chứ? Đừng mà!

“Chủ tử...”

Bỗng nhiên, trói buộc quanh cổ biến mất, hương khí nhàn nhạt gần như không ngửi thấy được kia cũng không còn tăm hơi.

Thanh Ảnh kinh ngạc nhìn chủ tử, thấy hần đang nhìn chằm chằm qua cửa sổ đang rộng mở, hần nheo mắt nhìn theo chủ tử, từ cửa sổ rộng mở hần thấy trong sương phòng đối diện có hai vị cô nương, một lạnh lùng, một thanh lệ, khí chất khác nhau hoàn toàn, nhưng đều là đại mỹ nhân khiến người ta mất sáng cả lên. Thanh Ảnh sẽ không ngờ đến mức ngỗ nghịch chủ tử nhà mình có ý với hai vị cô nương này, mới nhìn người ta chằm chằm như thế. Nói đến vẻ đẹp, thiên hạ có ai sánh được với chủ tử nhà hần? Nhất định có chuyện lạ, quả nhiên.....

“Hi hi, Thanh nhi, buổi chiều chúng ta sẽ đến Phi Long sơn.” – Cô gái áo tím hồn nhiên hoạt bát cắn một miếng điểm tâm hào hứng nói.

Nhưng cô gái lạnh lùng tên “Thanh nhi” mà nàng gọi cứ ngồi yên bất động uống trà, mãi lâu sau mới thả ra một câu – “Tiểu thư vẫn chưa thông báo với Tam thiếu.”

Tiểu thư? Thanh Ảnh tròn tròn con ngươi, nhìn các nàng chẳng có vẻ chú tở, so ra, hần còn thấy cô gái lạnh lùng kia khí chất còn giống tiểu thư hơn.

“Ai da, Thanh nhi à! Ta chỉ muốn cho Tam ca một niềm vui bất ngờ thôi!” – Cô gái áo tím chớp chớp đôi mắt trong veo, tiện đà nịnh nọt nhét một miếng điểm tâm vào miệng cô gái lạnh lùng, sóng mắt ánh lên sự châm chọc – “Ta biết tỷ nhớ đại ca, nhưng mà bây giờ chúng ta thực sự không thể trở về mà! Phải biết rằng nơi đầu tiên phụ thân tới kiếm sẽ là Tiêu Dao Cốc, ta không muốn bị ăn đòn đâu.” – Sau khi biết nàng bị hừ, cha nàng nhất định tức điên lên rồi.

“Không nhớ hần.” – Cô gái lạnh lùng cup mắt xuống.

Cô gái áo tím thản nhiên cười – “Tỷ không muốn nghĩ đến đại ca, ta có thể nhớ đến Cảnh Thiên ca ca của ta rồi.”

Cô gái lạnh lùng không trả lời, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tim chẳng có vương bận.

Là người của Tiêu Dao Cốc? Thanh Ảnh liếc mắt nhìn chủ tử một cái, thấy hắn đã thu hồi ánh mắt.

“Có muốn ngăn cản các nàng lên núi không?” – Người ngoài không được phép lên Phi Long sơn.

“Nàng có Nhã Long lệnh.” – Long Diệc Hân mắt phượng híp lại, là nàng sao? Cặp mắt trong sáng như nước kia!

Nhã Long lệnh? Thanh Ảnh liếc mắt về hai cô gái phía đối diện. Ở trước ngực cô gái áo tím có giắt một tấm ngọc bội hoa văn hình rồng màu xanh nhạt, đó, đó là Nhã Long lệnh của Nhã Long đường chủ Tiêu Trác Nhiên, sao lại ở trên người cô gái này? Đúng ra phải ở trên người Nhã Long phu nhân Thượng Quan Du Du chứ. Cô gái này rốt cuộc là từ đâu đến đây?

Nhã Long lệnh không phải vật tầm thường, nó có thể giúp cho người ta tự do ra vào Phi Long sơn, càng có thể huy động nhân lực, vật lực, tài lực của Nhã Long đường.

Ngọc Long, Ngạo Long, Ngọa Long đều có một khối long văn ngọc bội như thế, hình dáng kích thước đều giống hệt nhau, chỉ khác mỗi màu sắc mà thôi.....Ngọc Long lệnh là màu trắng muốt, Ngạo Long lệnh đen tuyền như mực, Ngọa Long lệnh màu lam xanh biếc, bốn khối ngọc bội này dù là ở triều đình hay trong chốn võ lâm đều có ý nghĩa không nhỏ.

“Chủ tử, có muốn tra lai lịch cô gái này không?” – Tứ Long lệnh không thể rơi vào tay kẻ xấu.

“Không cần.” – Long Diệc Hân lại đem ánh mắt dời về phía cô gái áo tím – “Ngày mai trở về trên núi.”

8. Chương 8: Lăn Đầu Lên Bảo Sơn (2)

Vừa đến Phi Long Sơn, Ngọc Phi Yên liền tìm tới nhà Nhã Long Tiêu Trác Nhiên. Nhưng Du Du không có nhà, Tiêu Trác Nhiên không thèm để ý tới nàng, cho nên nàng đành chia tay Nha Nha, cô bé này đã chiếm được trái tim của nàng.

“Nha nha, cha con hình như không chào đón ta.” – Từ xa liếc mắt nhìn Tiêu Trác Nhiên mặt trầm như nước, Ngọc Phi Yên đi đến bên Nha Nha nói. Ngụy quân tử bắt đầu biến sắc rồi.

Nha Nha lén liếc nhìn cha một cái, vội vàng nhìn sang chỗ khác, nói thật, dù cha rất thương nàng, nhưng nàng vẫn sợ ông không lý do. Nha Nha nàng đây không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi mình cha thôi.

“Đúng vậy, sắc mặt phụ thân thật dọa người.” – Nói xong không tự chủ được mà đem thân hình bé nhỏ chui vào lòng Ngọc Phi Yên.

Động tác của con gái lọt cả vào mắt Tiêu Trác Nhiên, sắc mặt hắn càng khó nhìn. Hắn không rõ, ma nữ này đã làm ma pháp gì với vợ con hắn, Du Du và Nha Nha đều tin tưởng nàng vô cùng, làm cho hắn làm chồng làm cha còn đâu là mặt mũi?

Vốn nghĩ không bao giờ...gặp lại ma nữ này nữa, không ngờ bây giờ nàng lại nhơn nhơn chạy lên núi, lòng còn khó chịu.

“Này! Tiêu đại ca, huynh hôm nay sắc mặt không tốt nhỉ, có muốn ta chẩn bệnh chút không? Nể tình Du Du và Nha Nha, tiền khám bệnh ta sẽ tính rẻ cho.” – Ngọc Phi Yên không sợ chết vuốt râu hùm.

“Đa tạ, nhưng mà tại hạ không ốm không đau, không dám phí công y tôn ra tay chẩn.” – Tiêu Trác Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, ở trước mặt nàng, Nhã Long hắn đã sớm không còn sót lại chút mặt mũi gì, sắc mặt không tốt ư? Gặp người đến tranh thê tử của mình, hắn không nổi cơn tam bành lên, là hắn tu đến nhà rồi.

“Không ốm không đau? Ta xem không giống đâu, sắc mặt Tiêu đại ca xanh đen, đầu đỏ mồ hôi lạnh, thân thể còn run nhè nhẹ, aida! Không phải là thận hư chứ?” (Juu: ta đã cố nín cười lắm rồi =)) – Ngọc Phi Yên tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ngọc – Phi – Yên!” – Hắn muốn tự tay bóp chết nàng! Hắn hối hận! Hối hận đã đem Nhã Long lệnh cho nàng.

Cảm thấy cổ rất mau sẽ bị bẻ gãy, Ngọc Phi Yên mới nhận ra mình đã thật sự chọc giận hắn.

Khụ! Nàng không thở được! Ngụy quân tử ngàn đao chém chết, hắn làm thật sao! Được, thế thì nàng cũng không khách khí.

Đang lúc nàng muốn nâng cánh tay lên, bên tai truyền tới giọng của Thượng Quan Du Du....

“Trác Nhiên, chàng làm gì thế? Phi Yên là ân nhân cứu mạng của ta, sao chàng có thể đối xử với nàng ấy như thế?”

Tiêu Trác Nhiên thấy vợ yêu đuổi tới, buông tay ra thả Ngọc Phi Yên xuống bên cạnh.

“Khụ.....” – Ngọc Phi Yên vất vả lắm mới thoát khỏi kìm kẹp, liều mạng hít thở luồng không khí thanh tân. Trong lòng chết cũng không hối cải tự hỏi lần sao làm sao mới khơi lên lửa giận của Nhã Long(Juu: hoảng luôn cái con người này =.=), ai bảo lúc nào hắn cũng làm bộ tao nhã lắm, bộ dáng bình tĩnh lắm, làm cô nương nàng thấy thật khó chịu.

“Phi Yên, muội không sao chứ?” – Thượng Quan Du Du chạy đến trước mặt nàng, lo lắng hỏi.

Ngọc Phi Yên chậm chậm thở ra, cười sáng lạn – “Không có việc gì đâu, ta ổn. À, đúng rồi, Tam ca nhà ta sao không thấy bóng dáng đâu?” – Nàng đã đến khá lâu rồi, mà chưa thấy Mục Cảnh Thiên toàn ngã ngửa ôm hôn mỹ nhân, Tam ca của nàng.

“Cảnh Thiên có nhiệm vụ đi ra ngoài, ngày mai mới có thể trở về.”

9. Chương 9: Lăn Đầu Lên Bảo Sơn (3)

áng sớm, Ngọc Phi Yên mượn một cái bình sứ, ở trong hoa viên nhỏ của Mục Cảnh Thiên thật cẩn thận thu thập sương trên cánh hoa. “Cô nương đang làm gì?”

Tiếng hỏi đột nhiên tới làm tay nàng run lên, chân động rớt xuống một giọt sương. Nàng nhú mày, thầm tức giận nhìn phía phát ra tiếng nói, gấp ngay phía trước một vị nam tử tuấn tú, lúc này cũng đang cười khó hiểu với nàng.

“Việc gì đến ngươi?”

Nam tử tuấn tú thấy thái độ lạnh nhạt của nàng cũng không giận, đi đến cạnh nàng nhìn xuống, lại tràn ngập hứng thú nói – “Ồ, thì ra cô nương ở đây thu thập sương sớm.” – Đây là lần đầu tiên hắn gặp một người từ sáng sớm tinh mơ đi hứng sương, không biết nàng muốn dùng làm gì.

Ngọc Phi Yên liếc nhìn hắn coi thường, tiếp tục công việc trong tay.

“Tại hạ Thanh Ảnh, không biết cô nương phương danh thế nào? Cùng Cảnh Thiên đường chủ là huynh muội hay là người yêu? Vì sao lại tới đây?” – Nam tử tuấn tú vẫn kiên trì theo đuổi, như không biết người ta cự tuyệt vì sao.

“Các hạ điều tra lý lịch sao?” – Nàng ngẩng đầu mỉm cười, sao mà cảm thấy tác phong làm việc của nam tử này rất giống một người nào đó, mà cái “người nào đó” kia, tình cờ và bất ngờ lại chính là nàng.

Thanh Ảnh ngẩn ra, trái tim nhảy dựng, một đôi mắt thật đẹp! Trong suốt sáng ngời, phẳng phất như nước gợn bốn bề, từ từ đánh vào cánh cửa cõi lòng hắn.

Bỗng nhiên hoàn hồn, hắn cười hắc hắc để che đậy xấu hổ – “Cô nương nói đùa, tại hạ chỉ tò mò mà thôi, dù sao Ngọa Long đường chủ thiên tính phong lưu đã thành bệnh, ngoài tỷ muội trong Phi Long ra ngài không cho phép bất kỳ nữ nhân nào tiến vào Cúc viên của ngài.”

Nói được mấy câu thật dàng hoàng, vì hắn đến có mục đích nên tốt hơn hết phải giải thích.

“Thật sao? Chẳng lẽ các hạ không biết đôi khi lòng hiếu kỳ có thể hại chết người?” – Lý do thực kém cỏi.

“Cô nương cứ nói vậy. Tại hạ chỉ là quá tốt bụng và vô cùng quan tâm, nên mới nguyện làm phác họa phi nga.” (Juu: – tình nguyện dấn thân vào nguy hiểm, như con thiêu thân ấy =.=) – Thanh Ảnh vẫn chưa từ bỏ ý định, mắt sáng vừa liếc đi, nhìn thấy trên tảng đá lớn bên cạnh là Nhã Long ngọc bội màu xanh nhạt, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Nữ tử này cũng quá đáng ghê cơ, lệnh bài người trong thiên hạ muốn mà không được mà lại đem vứt tùy tiện như thế. Quan trọng như thế mà để trong tay nàng, ai yên tâm được?

“Tín vật của Nhã Long đường chủ sao lại ở đây?” – Hắc cầm lấy ngọc bội.

Ngọc Phi Yên tươi sáng cười – “Đương nhiên là ta đặt ở đó.”

“Nhã Long lệnh bài là tín vật quan trọng của tổ chức ta, sao cô nương lại có được?”

“Tiêu đại ca đưa cho ta mà.”

Nghe giọng rất là vô tội.

“Đã được Nhã Long đường chủ tặng cho, cô nương không nên để bừa để bãi. Cô nương nên biết tầm quan trọng của vật này.” – Thanh Ảnh mỉm cười đem ngọc bội nhét trở lại vào tay nàng.

“Được, ta sẽ vô cùng quý trọng nó.” – Hiếm khi, Ngọc Phi Yên nghe lời người khác, ngoan ngoãn nhận lại ngọc bội, nói không chừng sẽ có lúc dùng đến.

“Tại hạ còn không biết phương danh của cô nương, không biết cô nương.....”

“Người thực đông dài nha! Bỏ cô nương là Ngọc Phi Yên.”

“Ngọc? Cô nương có quan hệ gì với Tiêu Dao Cốc?”

“Quan trọng lắm sao?”

“Ồ....”

Lần đầu tiên gặp được đối thủ mạnh như thế, Thanh Ảnh cảm thấy hơi thất bại. Tuy nhiên, điều hắc muốn biết cũng không khác nhiều lắm.

10. Chương 10: Mị Lực Khó Đỡ (1)

Ra khỏi Cúc viên, ra khỏi Đình Lâm biệt viện, Ngọc Phi Yên đi một mạch theo hành lang gấp khúc, không hay không biết đã đi và khu trung tâm của “Phi Long”.

“Phòng nghị sự?” – Nhìn chữ trên tấm biển phía trước, nàng lẩm bẩm. Không biết bên trong có người hay không, dù sao, cánh cửa kia nếu rộng mở, chắc không ngại nàng đi vào thăm một chút.

Không như mong muốn, vừa mới đến ngưỡng cửa, cánh cửa lớn màu tím đã “Rầm” một cái đóng sập trước mặt nàng.

Gì chứ? Thật không cho ai mặt mũi gì! Tốt xấu gì thì nàng cũng là khách mà.

“Tiểu Phi Yên, đã lâu không gặp.”

Một giọng trầm nhọc từ sau lưng vang lên.

Tiểu Phi Yên? Nàng nhú mào, chưa bao giờ có ai gọi nàng như thế. Quay đầu lại nhìn lên, thì ra là cái kẻ nhảm chán tên gọi Thanh Ảnh buổi sáng mới gặp, lập tức vờ vịt cười nói – “Chúng ta mới gặp mặt hai canh giờ trước, không lâu.”

“Haha.” – Thanh Ảnh bật cười chói lóa – “Ta đưa nàng đi thăm thú nơi khác thế nào?”

Phòng nghị sự là nơi quan trọng của tổ chức, sao có thể để người ta tùy tiện đi vào?

“Nhưng mà, ta rất tò mò những thứ bên trong đó.”

Ngọc Phi Yên cũng khoe ra trước hắc một khuôn mặt tươi cười sáng lạn, ngón tay ngọc nhỏ và dài chỉ chỉ vào cánh cửa đang đóng chặt.

“Chẳng lẽ các hạ không biết đôi khi lòng hiếu kỳ có thể hại chết người?” – Thanh Ảnh đem lời nàng nói hai canh giờ trước trả lại nguyên vẹn.

“Thanh Ảnh huynh cứ nói vậy. Nhưng tiểu muội chỉ là quá tốt bụng và vô cùng quan tâm, nên mới nguyện làm phác hỏa phi nga” (Juu: xem lại chap 9 để biết thêm chi tiết :)) – Nói xong liền thừa lúc Thanh Ảnh không chú ý nhanh chóng nhằm hướng cánh cửa.

“Rầm!”

Đổ vỡ

“Hơ, đau...”

Thật không phải lựa chọn khôn ngoan. Quỳ rạp trên mặt đất, Ngọc Phi Yên hối tiếc không kịp.

Từ từ nhồm dậy, ngồi dưới đất xoa đầu gối, đau quá! Bầm chắc chắn luôn.

“Phụt...!”

“Hahahahaha.....”

Một trận cười rộ lên khiến cho Ngọc Phi Yên ngẩng đầu.

Oa! Không thể nào, nhiều người vậy sao? Tuấn nam mỹ nữ đầy cả đồng, trong đó người biết người không, nhưng ai cũng cười đến chẳng biết trời trăng gì nữa, nhất là cái người nàng thấy quen nhất kia – Tiêu Trác Nhiên, thực đang nhìn nàng chòng chọc.

Hứ, thích cười đến thế sao? Bản thân y cho các người cười đến thống khoái!

Lóe lên một tia quỷ quái, mắt ngọc thoáng chớp lấp lánh như sao, mê hoặc lòng người, tiếng cười nhạt dần rồi dừng lại, mọi người đều mơ màng.

Ngay sau đó, Ngọc Phi Yên nhẹ nhàng giơ cánh tay lên, nhưng dường như nàng đã xem nhẹ khả năng của người nơi đây, ngay khi nàng mới toan bắt đầu, một bóng đen nhanh như điện xẹt chớp lấy đầu nàng từ phía sau.

“A!”

Một cái áo choàng đen bọc lấy nàng, tất nhiên, quỹ kế của nàng chết trong trứng nước.

Ồ ơ! Hôm nay nàng ra cửa chưa xem ngày, trước giờ số nàng toàn gặp may, thế nào mà hôm nay lại không may. Kỷ lục toàn thắng của nữ thần y thế mà hôm nay lại bị người ta phá vỡ, chán ghê.

Lúc này tất cả mọi người trong sảnh đều đã đổ mồ hôi lạnh, bọn họ toàn cao siêu các kiểu, bất kỳ ai ra ngoài cũng đủ khiến cho cả giang hồ rung động, mà nay, lại rơi vào tay một con bé con, dù chỉ một cái chớp mắt, nhưng chính một cái chớp mắt này, cũng đủ khiến bọn họ chết không có chỗ chôn. Xấu hổ quá đi! Không hiểu vì sao, cô gái nhỏ kia cũng chẳng phải thiên tiên mỹ nữ, so sánh với khôi thủ đại nhân của bọn họ là một trời một vực, nhưng khi ánh mắt nàng sáng sủa, cả người đều tràn ngập ma lực khiến người ta mơ màng hoa mắt, mà đôi mắt ươn ướt kia đúng là trung tâm của ma lực, đem tâm hồn mọi người hút vào trong đó, không kiềm chế được.

Trời ạ! Cái này so với Nhiếp hồn đại pháp còn lợi hại hơn ba phần ấy.

Bọn họ rốt cục cũng đã biết được điểm lợi hại của Phi Yên nữ thần y, chẳng trách nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, nhỏ bé và không biết võ công, mà dám chỉ mang một tỷ nữ lưu lạc giang hồ. Phi Yên nữ thần y, lợi hại nhất không phải y thuật và độc thuật của nàng, mà là mị lực độc đáo của nàng, không trừ một ai, không cần chiêu thức, liền khiến cho kẻ thù chỉ biết dâng mạng cho nàng, mặc cho nàng muốn làm gì thì làm. May là nàng không có ý hại bọn họ, với cả duy nhất cái người không ai có thể sánh bằng, tâm tính lạnh lùng khôi thủ đại nhân kia không bị nàng mê hoặc đã tiên hạ thủ vi cường ra tay giữ nàng lại, không thì mạng bọn họ có lẽ đã không còn, cả tổ chức “Phi Long” cũng bị hủy trong một đêm.

Ngọc Phi Yên vội vội vàng vàng đẩy ra cái áo choàng đen đang khóa lại trên người, buồn bực nhìn mọi người, biết bọn họ đều là các nhân vật quan trọng của Phi Long, hôm qua nàng đã gặp qua phần lớn, chỉ

trừ có vị nam tử ngồi đầu kia, lại liếc mắt một cái, phút chốc trong lòng chấn động: áo bào đen, mũ đen, kích thích một dây đàn đã chôn sâu tận đáy lòng rất lâu.

Lắc lắc đầu, xua đi hình ảnh mơ hồ trong đầu.

Nam tử kia dù ngồi đó nhưng không thấy rõ bộ dạng, nhưng có loại người trời sinh không ai làm ngơ được, thân nhiên như thế mà lại toát ra khí chất ngạo nghễ tôn quý, như thể hắn là chúa tể của thế giới. Hắn hẳn chính là cái tên thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, khô thủ của “Phi Long”.

Không hiểu sao, tận đáy lòng nàng cảm thấy tràn ngập sợ hãi đối với nam tử thần bí này. Với nàng mà nói, hẳn thật nguy hiểm, tựa như trước kia...trước kia...

Không! Đừng nghĩ đến nữa! Nàng kìm nén tâm tư của chính mình.

“Thư Trì.”

11. Chương 11: Mị Lực Khó Đỡ (2)

“Thư Trì.”

Giọng nói ảm áp như ngọc, không mừng không giận, không chút gợn sóng từ nam tử thần bí – Long Diệc Hân truyền ra.

Đang ngồi trên ghế, Thư Trì khoa trương xóc lại thắt lưng đứng dậy, nhìn Ngọc Phi Yên trong đôi mắt ngái ngủ lóe lên một tia sáng, ngay lập tức lại phục hồi phong thái lười biếng.

“Người đâu!”

Hắn vừa dứt lời, không biết ở đâu chạy ra hai tên áo đỏ, đứng cạnh Ngọc Phi Yên.

“Hử? Mấy người làm gì thế?”

Ngọc Phi Yên khó hiểu nhìn hai gã vệ sĩ.

“Cô nương xông loạn vào khu vực quan trọng của tổ chức ta, theo luật phải trừng.” – Thư Trì phất nhẹ tay áo, lười biếng nói.

“Trẫm?”

Ngọc Phi Yên trừng lớn hai tròng mắt, không thể nào? Nàng ngang nhiên xông thẳng vào hoàng cung tam bảo điện cũng là chuyện bình thường, giờ chẳng qua là tò mò đi vào một tí ti, ơ, chẳng phải, hoàng cung to hơn cái phòng nghị sự chứ, trẫm sao?

“Ôi! Không nghe lời hay, chịu thiệt trước mắt. Ta nói với Tiểu Phi Yên rồi, giờ đã tin chưa? Lòng hiếu kỳ thực sự sẽ hại chết người.”

Thanh Ảnh lúc này đứng phía sau nàng, không nhìn được lắc đầu thở dài. Chao ôi Tiểu Phi Yên đáng yêu, cũng dám khiêu khích quyền uy của chủ tử, hắn không biết là nên bội phục nàng hay tiếc thương cho nàng đây? Cho tới giờ còn chưa có ai dám ỏ làm loạn trước mắt chủ tử nhà hắn, mà chủ tử nhà hắn lại là người rất coi trọng sự riêng tư, phòng nghị sự vào ngày nghị sự mỗi tháng, chỉ có cấp kỳ chủ trở lên cùng thiếp thân hộ vệ mới có thể vào, phạm vi một dặm không ai được đến gần. Trừ phi có việc trọng đại hoặc như lúc này cần có người vào áp giải phạm nhân(Juu: buồn rồi =.=), mới cho phép thị vệ đi vào. Cũng tại hắn không để ý Tiểu Phi Yên, để nàng xông vào đại sảnh. Ôi ôi ôi! Xem chủ tử đem nàng giao cho kẻ tâm tình lạnh lùng, chỉ thích tra tấn, có phần biến thái, à, nhằm nhằm nhằm, là thiết diện vô tư Thư Trì, ờ, hắn thực có chút lo lắng, haha, dù sao nàng chính là muội muội của Ngọa Long đường chủ mà.

Nhìn nhìn bộ dáng Thư đại đường chủ, a a a, không biết Tiểu Phi Yên có khi nào sống không bằng chết không? Phải biết rằng, thế gian chuyện tàn nhẫn, thống khổ nhất cho tới giờ không phải là cái chết.

“Thật sao?” – Ngọc Phi Yên mắt ươn cong lên, tránh khỏi hai gã thị vệ đang giữ mình, lỏ Nhã Long lệnh bài ra trước ngực, hướng đến Tiêu Trác Nhiên...

“Tiêu đại ca, huynh còn nhớ khi đưa ta khỏi ngọc bội này đã nói gì hay không?”

Tiêu Trác Nhiên đang mừng thầm có người thay hấn dạy dỗ ma nữ này, cũng không ngờ cảm tình ngày xưa đã để cho nàng thừa cơ. Hấn rất hối hận hành động thiếu khôn ngoan ấy. Ôi! Vì vợ con thân yêu, hấn nhận phần ngán ngẫm. Nếu ma nữ này gặp chuyện gì, Du Du nhất định sẽ rất đau lòng, lúc ấy chỉ khổ hấn thôi.

Hung hăng trừng mắt liếc nhìn Ngọc Phi Yên đang đắc ý, hấn đứng dậy chấp tay nói với Long Diệc Hân – “Diệc Hân, Ngọc cô nương có ơn cứu mạng với Du Du, năm xưa ta cảm động và biết ơn ân tình của nàng nên đã đem Nhã Long lệnh bài tặng cho nàng, cũng hứa với nàng, nếu ngày nào đó nàng gặp chuyện, nhất định sẽ cứu nàng khỏi hoạn nạn. Vậy nên, có thể nể mặt ta mà tha cho nàng một lần được không?”

Ma nữ chết tiệt! Toàn đem phiền toái tới cho hấn, lần này thiếu Long Diệc Hân tâm cơ giả dối, đề tiện xảo quyết (Juu: ném gạch anh này, dám nói xấu Hân ca của ta) một món nợ nhân tình, xem ra việc hấn rời khỏi Phi Long Sơn là không bao giờ.

“Nếu mặt mũi của Trác Nhiên còn không đủ, thêm cả mặt mũi của ta thì sao? Da mặt của ta chắc thừa sức dày.”

Long Diệc Hân còn chưa quyết định, một giọng cười nói đã vang lên ở ngưỡng cửa.

“Cảnh Thiên?!” – Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, Ngọc Phi Yên lập tức xoay người chui vào lồng ngực của người vừa tới.

Chỉ thấy người đó trường thân ngọc lập(Juu: gần gần như “chân dài dáng chuẩn” =]], ngọc dung tiêu sái, giơ tay nhắc chân phong tình vô hạn, đúng là tam thiếu gia của Tiêu Dao Cốc, Ngọa Long đường chủ của “Phi Long” – Mục Cảnh Thiên.

Hấn vui vẻ ôm giai nhân trong lồng ngực, nhưng trên mặt ra vẻ ai oán khí phụ(Juu: ông chồng bị ruồng bỏ =]], cứ đến đoạn có anh này thì vui kinh khủng =]]) – “Khả nhĩ, một năm nay muội chạy đi đâu? Lâu như thế một chút tin tức đều không có. Có phải kiếm được tiểu bạch kiếm nào(Juu: giai mặt trắng =]], giai đẹp =]]) nên quên mất Tam ca rồi?”

“Đâu có! Muội chẳng phải đã cho bồ câu đưa tin nói cho huynh biết bọn muội đang ở kinh thành sao?” – Đôi bàn tay trắng như phấn của Ngọc Phi Yên đánh vào ngực hấn.

“Đó là chuyện ba tháng trước!” – Mục Cảnh Thiên bĩu môi, cô bé này!

“Nam tử hán đại trượng phu so đo nhiều như vậy làm gì? Chẳng lẽ huynh không biết không có tin tức chính là tin tức tốt sao?” – Ngọc Phi Yên tròn xoe mắt.

12. Chương 12: Mị Lực Khó Đỡ (3)

“Được được được, muội nói thế nào cũng có lý cả. Nói xem, lần này sao lại bỏ xuống chí lớn vĩ đại kia của muội, chạy tới tìm ta cái đồ “hoa tâm đại la bóc” muội vẫn bảo đây?(Juu: “ ”= playboy =]]) – Hấn cũng sẽ không ngây thơ tới mức nghĩ nàng vì nhớ hấn quá mà tới thăm, phải biết rằng muội muội này hấn đã chứng kiến từ nhỏ đến lớn tính khí tự do, đâu chịu để cho huynh trưởng trưởng bối kiểm soát, như thế đâu phải là nàng?

“Ôi!” – Nhắc tới chuyện này Ngọc Phi Yên liền thở dài – “Bởi nguyên nhân nào đó, muội bị người ta đuổi giết, nên đành phải trốn tới chỗ này của huynh.” – Nàng vô tội giải thích.

“Bị người đuổi giết?”

Mục Cảnh Thiên cười như không cười nhìn nàng chằm chằm, nàng mà cũng bị đuổi giết? Không phải hấn không tin, mà là từ trước đến nay, làm gì có ai dám đuổi giết Phi Yên nữ thần y, nàng ngoài năng lực bản thân ra, đương nhiên còn có Tiêu Dao Cốc thế lực lớn mạnh làm hậu thuẫn. Thử nghĩ, ai dám động đến “Thiên hạ đệ nhất cốc” Tiêu Dao Cốc một tí ti? Thế không phải tự làm khó mình sao?

“Ai to gan như vậy, dám đuổi giết muội? Mà muội cũng đành chịu trốn, không dám đánh lại? Không phải chứ, Khả nhĩ?”

“Muội cũng muốn phản kích, nhưng mà muội không dám đâu.” – Nếu dám bật lại, chẳng khác nào làm cha nàng tức ngắt mất? Thế thì nàng sẽ mang tội bất hiếu, sẽ khiến lòng nàng áy náy một chút đấy.

“Ảo ảnh ảo ảnh! Mau mau biến mất! Thái Thượng Lão Quân lập tức nghe lệnh!” – Mục Cảnh Thiên nhắm mắt lại lẩm bẩm.

“Tam ca, huynh làm sao vậy?” – Nàng buồn cười xoa xoa tai hắn.

“Oa? Không phải ảo ảnh sao? Sao còn ở đây?” – Mục Cảnh Thiên kinh ngạc thốt lên – “Chẳng lẽ ta quá nhưng nhớ Khả nhi, nên cảm giác mới mãnh liệt nhường này?”

“Tam ca à, huynh còn chưa bình thường trở lại sao? Muội nói thật với huynh đây.” – Ngọc Phi Yên đỏ khóc đỏ cười.

“Thật sự không phải ảo ảnh sao?” – Mục Cảnh Thiên sờ đi sờ lại khuôn mặt Ngọc Phi Yên, kéo kéo bàn tay nhỏ bé của nàng – “Nhưng mà quá khó tin, muội muội Khả nhi của ta mà còn có chuyện không dám làm sao? Là ai có thể khiến uội không dám đánh lại?” – Mà Khả nhi của hắn vốn không sợ trời không sợ đất.

“Cha muội mà.”

Cha? Mục Cảnh Thiên nhất thời phản ứng không kịp – “Muội có cha sao?”

Ngọc Phi Yên thật sự không còn gì để nói, Tam ca nhà nàng gốc như vậy bao giờ – “Muội không chỉ có cha, còn có mẹ nữa. Bằng không, muội từ tảng đá nứt ra chắc?” (Juu: giống Tôn gia gia :))

Mục Cảnh Thiên vỗ đầu, đúng rồi! Mẹ của Khả nhi là cô cô duy nhất của hắn Ngọc Phiêu Tuyết mà. Cô cô hai mươi năm trước gả cho đương triều danh sĩ Khúc Minh Thành, một năm sau sinh được Khả nhi, năm năm sau Khả nhi liền bị ông nội mang về Tiêu Dao Cốc. Bởi Khả nhi từ nhỏ lớn lên ở Tiêu Dao Cốc, không ở bên cạnh cha mẹ, đến nỗi hắn gần như quên mất nàng là thiên kim của đương triều hàn lâm.

Hử? Khoan khoan! Đương triều hàn lâm?! Khúc Minh Thành? Khúc Lưu Vân? Hắn nhớ Khả nhi hình như còn một tên khác là Khúc Lưu Vân, không thể nào? Mọi chuyện sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Không không không, sẽ không! Nhưng mà...

“Khả nhi, muội nói ba tháng trước ở kinh thành? Vậy rồi đi khi nào?” – Hắn kích động tóm lấy hai vai nàng.

“Năm tháng trước rồi đi, làm sao vậy?” – Ngọc Phi Yên khó hiểu, Tam ca nhà nàng hôm nay có điểm lạ quá.

Làm sao vậy? Nàng còn hỏi làm sao vậy? Mặt hắn tái mét rồi.

Giương mắt nhìn quanh, tất cả mọi người trong sảnh đều đang dùng ánh mắt tò mò nhìn bọn hắn chằm chằm, vì thế kéo tay Ngọc Phi Yên bước ra khỏi đại sảnh, hắn không có hứng thú làm trò giải trí ọi người. Huống chi, việc xấu trong nhà không nên để bên ngoài biết được, hắn đành âm thầm biết rút cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nàng đây cũng không phải tay vừa, trưởng nữ Khúc Lưu Vân của đương kim hàn lâm Khúc Minh Thành, lại là nghĩa muội mới nhận của Hoàng thượng, ban thượng danh hiệu Tiêu Dao công chúa.

Lời nói của Vân Tranh thỉnh thoảng lại vang lên bên tai.

Hắn đã bảo hôm ấy nghe đến hai cái tên này cứ thấy quen quen làm sao đó mà.

Tất cả mọi người trong sảnh về mặt hứng thú theo dõi huynh muội hai người biểu diễn, bọn họ nhàm chán lâu rồi, Phi Yên nữ thần y tới Phi Long Sơn yên ắng đã lâu, mang theo một luồng sức sống. Đã lâu không cảm nhận được bùng bùng sôi động của ngày hè. Cho nên huynh muội họ ở phòng nghị sự trước kia chưa ai dám làm cản diễn trò một hồi, sau đó rồi đi, cũng không có ai xen vào, đến ngay cả người luôn luôn chú trọng sự riêng tư và yên lặng – đường đường khôi thủ đại nhân cũng ngâm đồng ý một màn này.

Khuôn mặt Long Diệc Hân sau tấm sa đen mờ hồ hiện ra nụ cười quỷ quyệt.

Nàng là nàng ư, mười năm không gặp.

Cháu gái của Tiêu Dao Y Thánh.

Thật sự là duyên phận sao?

Ngay cả hắn vốn không tin thứ này, cũng không khỏi cảm thán, duyên phận, thật đúng là điều kỳ diệu.

13. Chương 13: Chân Tướng Thế Nào (1)

Tổ chức Phi Long nằm trong lòng Phi Long Sơn, bốn mùa như xuân, cảnh đẹp như tranh. Chỉ cần bước lên núi sẽ thấy: thanh sơn quyến rũ, nước chảy lưu luyến, rợp hồng sắc hoa, lá xanh khôn cùng, đình đài lầu các, tinh xảo biệt trí. Xa hơn nữa: đình giữa hồ, mờ ảo như cõi tiên; cầu chín nhịp, tựa như đạp trên mây; phía Đông, trường luyện võ, được bài trí trang nghiêm và chỉnh chu; phía Tây, nơi ở của Xích Tranh Hoàng Lục Thanh Lam Tử bảy kỳ liên kết chặt chẽ với nhau, phía trước nơi ở của các kỳ là đình lâm biệt viện, trong viện có Mai Uyển, Lan Viên và Cúc Hiên, phòng ốc san sát, hành lang gấp khúc thông nhau, uốn lượn không ngừng, trăm ngã nghìn lối; phía Nam, phòng nghị sự nguy nga đứng sừng sững, yên tĩnh trang nghiêm. Mà sau phòng nghị sự, có một mảnh rừng trúc, lá mỏng manh, đốt thưa thưa, thúy trúc cao cao xanh xanh thẳng tắp tạo thành một hàng rào tự nhiên, sau hàng rào tự nhiên ấy chính là nơi ở của Phi Long khôỉ thủ Long Diệc Hân – Trúc Uyển. (Juu: ta ngắt, cái đoạn này miên man dễ sợ x_x)

Trúc Uyển, có thể nói là cấm địa của tổ chức Phi Long, chỉ có một số ít người mới có thể đi vào, mà trong số đó chính là tam đại đường chủ cùng Thanh Ảnh thiệp thân hộ vệ của Long Diệc Hân và sư muội Mạc Lục.

Kỳ thật, những người khác có muốn tiến vào Trúc Uyển cũng không được. Trong rừng trúc lớp lớp cơ quan, ngay cả một con chim cũng không bay vào được nói chi là người.

Cho đến nay, ngoài Long Diệc Hân và sáu người nữa ra, chưa có ai có thể tự do ra vào Trúc Uyển.

Lúc này, trong phòng khách của Trúc Uyển, Long Diệc Hân đang bình yên nằm trên ghế tựa thanh thần phẩm trà. Hắn dĩ nhiên đã tháo mũ sa xuống. Mà Mục Cảnh Thiên mới vào một khắc trước, đang thông thả bước đi bước lại, suy nghĩ không biết nên bắt đầu như thế nào.

Long Diệc Hân cũng rất nhẫn nại nhìn hắn đi đi lại lại trước mắt mình, vẻ mặt tự nhiên.

“Diệc Hân, người thấy Khúc Lưu Vân thế nào?”

Rốt cuộc, Mục Cảnh Thiên cũng nói ra được.

“Nàng thế nào, không liên quan tới người và ta.” – Long Diệc Hân cười nhạt, cũng không chỉ ra cái gì.

“Sao lại không liên quan?” – Mục Cảnh Thiên giận dữ – “Nàng là thê tử người cưới hỏi đằng hoàng!”

“Ồ.” – Nâng chén trà lên nhẹ nhấp một ngụm, mày kiếm tinh xảo không nhin được nhú một cái, lạnh. Nhả trà vào trong khăn lụa, sau đó lại tao nhã đặt chén trà xuống.

“Người?” – Mục Cảnh Thiên hít sâu một hơi – “Người định bỏ rơi nàng sao?”

“Người bắt bình thay cho nàng sao?”

“Đương nhiên!” – Khúc Lưu Vân chính là Khả nhi của hắn, Long Diệc Hân làm gì nữ nhân trong thiên hạ cũng được, nhưng trừ Khả nhi của hắn ra. Nếu đã cưới nàng, thì không được bỏ rơi nàng. (Juu: là ai bỏ rơi ai đây=. =)

“Người thật sự bắt bình thay cho nàng sao?” – Khẳng định quá đôi khi cũng thành phủ định.

“Ta. Ta đương nhiên là.....” – Hử? Hắn chột dạ gì chứ?

Long Diệc Hân ngửa người dựa lưng vào ghế tựa, khép đôi mắt phượng, cũng ẩn đi tất cả những suy nghĩ.

Ẩn thành – Thanh Trúc biệt uyển.

“Sư phụ, uống thuốc thôi.”

Trong sương phòng sạch sẽ thanh lịch, một cô gái áo xanh kiều diễm nhẹ thu sa trướng trước giường nhỏ. Người nằm trên giường đã sớm tỉnh dậy, cô gái lấy gối mềm lót giúp người ấy ngồi dậy xong, lại bưng tới bát ngọc đựng đầy thuốc, thổi thổi thuốc nóng.

Nhìn kỹ người nằm trên giường, thần sắc hơi ốm yếu, yếu ớt nhạy cảm, sóng mắt như hải đường, khuôn mặt mềm mại tươi sáng, là tuyệt sắc hiếm có trong nhân gian.

“Lục nhi, vì sư đã không còn đáng ngại, con nên về sớm đi.” – Người nằm trên giường, uống thuốc xong, nhẹ nhàng nói với đồ nhi, giọng nói ấm áp như ngọc.

“Sư phụ thấy đồ nhi phiền sao?” – Cô gái áo xanh khẽ cười nháy mắt mấy cái, sáng lạn rực rỡ – “Được được, mai đồ nhi lại về núi.”

“Cái con bé này.” – Ấn nhẹ cái trán đồ nhi, người sư phụ cười giận.

“Sư phụ...” – Cô gái áo xanh muốn nói lại thôi.

“Ừ?”

“Đồ nhi nghe nói, tháng trước sư huynh cưới vợ ở kinh thành.” – Nàng không cam lòng, mặc kệ tin này là thật hay giả, đều khiến cho lòng nàng rối loạn.

“Thật sao?” – Người sư phụ nhướng đôi mày thanh tú, chuyện này mà là thật nàng cũng coi như bớt một tâm sự. Nhìn lại cô gái, ôi! Tâm sự của đồ nhi sư phụ làm sao không hiểu, nhưng mà, người sánh với du long trên biển kia tầm mắt phải cao thế nào chứ, Lục nhi tuy cũng kiêu kỳ động lòng người, nhưng chuyện tình cảm, làm sao nói bừa mà được.

“Lục nhi, có duyên thì rốt cuộc cũng sẽ được, vô duyên thì chớ cưỡng cầu.” – Nàng chỉ có thể nói như vậy, nói nữa cũng không hơi đâu, chỉ mong đồ nhi yêu mù quáng này có thể tự mình hiểu ra được.

“Đồ nhi hiểu được.” – Về mặt cô gái áo xanh buồn buồn. Hiểu được là hiểu được, nhưng làm sao nàng chấp nhận được? Hơn nữa, nàng cũng không thể để cho Vân Tranh thừa cơ cười nhạo nàng.

14. Chương 14: Chân Tướng Thế Nào (2)

Không có việc gì làm, Ngọc Phi Yên lôi Thanh Nhi sang Lan Viên của Tiêu Trác Nhiên. Vừa lúc Vân Tranh và Nguyệt Tử cũng ở đó, cả phòng toàn con gái.

“Nha Nha, cha con đâu?” – Ôm Nha Nha, Ngọc Phi Yên cười tủm tỉm hỏi.

“Trác Nhiên có việc đi ra ngoài.” – Thượng Quan Du Du nhìn cười nói, hai người kia vừa thấy mặt nhau là đầu không một mắt một còn không thôi.

“Ừ.” – Trên mặt Ngọc Phi Yên không giấu được vẻ thất vọng, thật là đáng tiếc quá – “Hôm nay không có Tiêu đại ca, người ta rất rất nhớ huynh ấy.” (Juu: không biết anh họ Tiêu ở nơi nào đấy có hắt hơi rừng mình không nhớ =.=) – Nhớ cái biểu tình không kiềm chế được của hắn. Haha, nàng thích đem về đạo mạo ngụy quân tử của hắn đánh về nguyên hình, vui khôn tả.

“Này, Tiểu Nguyệt Tử, sao muội cũng học theo khôi thủ thần thần bí bí của các người đi che mặt hả?” – Nàng chuyển mục tiêu.

“Ai da! Nói làm gì, sáng nay ta thức dậy phát hiện trên mặt mình nổi nổi lên mấy cái mụn, không còn mặt mũi nào gặp mọi người nữa!” – Tiểu Nguyệt Tử oa oa kêu to, kéo sa che mặt xuống, chỉ thấy trên trán lấm chấm mấy cái mụn lớn nhỏ, chẳng những không xấu, trái lại còn ngộ ngộ dễ thương.

Vân Tranh che lỗ tai, nhúu mày nói – “Chẳng phải chỉ là mấy cái mụn sao, có cần phải hò hét thế không?” – Cái lỗ tai sắp bị nàng làm điếc mất.

“Gì chứ, người ta bị xấu đi!” – Tiểu Nguyệt Tử hai mắt tóe lửa, Vân Tranh thật là vô lương tâm.

“Ta có thể làm ấy cái mụn trên mặt muội lập tức biến mất.” – Ngọc Phi Yên lên tiếng đúng lúc.

“Thật ư?” – Tiểu Nguyệt Tử vọt một cái tới trước mặt nàng, hai mắt lấp lánh – “Tỷ có cách sao?”

“Đó là đương nhiên, muội quên ta là ai rồi sao?” – Haha, con cá đã cắn câu.

Phi Yên nữ thần y!

Hai mắt Tiểu Nguyệt Tử càng sáng hơn.

“Ta ở đây có một lọ ‘Bách hoa ngưng lộ’, là ta thu thập tinh luyện từ trăm loài hoa, lại dùng sương đọng trên cánh hoa làm thuốc dẫn chế thành. Có công hiệu làm đẹp bảo vệ dung nhan, khi tắm, hòa thêm vài giọt có thể khiến cho làn da bóng loáng nhẵn nhụi.” – Nói xong, Ngọc Phi Yên lấy từ trong túi áo ra một cái bình sứ màu trắng.

“Tốt như vậy thật sao?” – Tiểu Nguyệt Tử sung sướng nhìn bình sứ, tay toan đón lấy.

Ngọc Phi Yên nhanh chóng thu hồi bình sứ, thản nhiên cười với Tiểu Nguyệt Tử vẻ mặt đang thất vọng – “Tiểu Nguyệt Tử, thiên hạ không có chuyện ăn cơm không phải trả tiền, muốn lấy ‘Bách hoa ngưng lộ’, ta còn có điều kiện.” (Juu: biết ngay mà =.=”, NPY mà tốt thế sao =.=”)

“Mặc kệ điều kiện gì, giết người phóng hỏa ta cũng làm.” – Tiểu Nguyệt Tử hào khí ngất trời.

Trong đầu Thượng Quan Du Du và Vân Tranh đồng thời hiện lên một suy nghĩ: Con bé này điên rồi!

Ngọc Phi Yên bật cười – “Ta cũng không bắt muối đi giết người phóng hỏa, ta chỉ muốn biết ít nhiều về khôỉ thủ của mấy người.” – Tiểu Nguyệt Tử này có tính hài hước trời cho.

Ồ? Tiểu Nguyệt Tử sững sốt, điều kiện này ư?

“Điều kiện này rất khó sao?” – Ngọc Phi Yên cười hỏi.

“Không không không!” – Tiểu Nguyệt Tử vội vàng lắc đầu, chuyện này không chỉ không khó, mà còn rất đơn giản, khiến nàng nhất thời không phản ứng kịp.

“Haha, ta nhất định sẽ biết gì nói nấy, nói cho bằng hết, tỷ cứ hỏi đi.”

“Được, ta hỏi đây.” – Ngọc Phi Yên mắt lấp lánh – “Diện mạo khôỉ thủ của mấy người thực không giống người sao?” – Vì sao đầu luôn đội mũ sa.

15. Chương 15: Chân Tướng Thế Nào (3)

“Phụt! Khụ khụ khụ...”

“Rầm!”

Lời nàng còn chưa dứt, ngụm nước trà Vân Tranh vừa mới đưa vào miệng đã sặc ra, Tiểu Nguyệt Tử nhất thời không đứng vững đụng vào cạnh bàn, Thượng Quan Du Du, Nha Nha vì sớm đã quen với việc nàng thốt ra những thứ kinh người, phản ứng cũng không nhiều lắm, còn Thanh Nhi thì hoàn toàn không phản ứng.

Ngọc Phi Yên buồn cười nhìn một màn này, có quá cường điệu không?

“Khụ khụ khụ, Ngọc đại tiểu thư, tỷ đừng có nói cái kiểu không dọa chết người không chịu được như thế có được không?” – Vân Tranh trừng đôi mắt đẹp lên với nàng.

“Đúng vậy, Phi Yên tỷ tỷ. Diện mạo khôỉ thủ của chúng ta làm sao không giống người được?” – Tiểu Nguyệt Tử nhe răng há miệng lao đến trước mặt nàng.

“Chẳng lẽ, khôỉ thủ của mấy người còn đẹp hơn cả Phan An sao?” – Ngọc Phi Yên nhướn mày.(Juu: haizz, Phan An thì k cần chú thích nữa =.=”)

“Phan An? Phan An là thằng quái nào? Làm sao có thể so sánh với khôỉ thủ đại nhân anh minh thần tuệ của chúng ta?” – Cứ động nhắc tới khôỉ thủ đại nhân của bọn họ là Tiểu Nguyệt Tử lập tức sục sôi lên – “Khôỉ thủ của chúng ta chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, so với thần tiên còn tao nhã tôn quý hơn, nhìn gần thì mất hồn mà nhìn xa thì mất phách, cười một cái khuynh thành, cười cái nữa khuynh quốc, à, không không không, ngài chỉ cần như vậy, không cần cười, thành lần quốc đều khuynh.” (Juu: cường điệu quá, nhưng mà ta thích :))

Trái tim hồng không ngừng bắn ra từ hai mắt Tiểu Nguyệt Tử, nhìn vào không khỏi xấu hổ.

Vân Tranh đá nàng một cái – “Nước miếng kia, Tiểu Nguyệt Tử!” – Thật kinh dị! Ra ngoài đừng bảo quen nàng.

Tiểu Nguyệt Tử nhận ra vội vàng đưa tay lên lau nước miếng, lau cái mới biết mình bị lừa, ảo não nói – “Tranh tỷ.....”

Vân Tranh hừ hừ cười – “Cho dù khô thủ có mê người thế nào đi nữa, cũng không phải của người. Đừng có học theo Mạc Lục khiến người ta ái ngại.”

“Người ta hâm mộ đơn thuần không được sao?”

Tranh tỷ thôi, cứ thích chọc ngoáy người ta.

“Xem biểu hiện của mấy người, ta có chút khó hiểu, khô thủ đại nhân của mấy người có hé ra tuyệt thế mỹ dung sao?” – Ngọc Phi Yên tủm tủm cười lên tiếng.

“Đó là tất nhiên.” – Vân Tranh, Nguyệt Tử trả lời như đinh đóng cột.

“A, nói vậy, thật khiến người ta mong mỗi mà.” – Nàng háo hức muốn xem bộ mặt thật của người kia một lần, haha.

Vân Tranh thấy biểu tình của nàng, nghĩ tới nghĩ lui, bước tới gần, cười nói có tính toán – “Ngọc đại tiểu thư, có muốn xem phong thái của ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử’ không?”

Nhìn Vân Tranh bày ra khuôn mặt tươi cười thật hồ ly, Ngọc Phi Yên tươi sáng cười – “Yêu cái đẹp là bản tính của con người, ta tất nhiên cũng không phải ngoại lệ.”

Vân Tranh này, quả nhiên như lời Tam ca nói, tình quái xảo quyết, rảnh rỗi lại thích đi lừa người khác. Tuy nhiên, người như vậy rất hợp khẩu vị của nàng. Nàng tin, mai này, hai người các nàng ở chung sẽ vô cùng thú vị.

“Muốn xem phong thái của ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử’, nói ra cũng đơn giản, trước giờ khô thủ ở trong Trúc Uyển đều không đội mũ sa.”

Vân Tranh giống như lơ đãng nói.

“Trúc Uyển sao?” – Ngọc Phi Yên hơi nhượng đôi mày liễu, tuy mới đến Phi Long Sơn không lâu, nhưng nàng cũng biết không phải ai cũng có thể vào Trúc Uyển. Vân Tranh ơi là Vân Tranh, muội đang gài bẫy ta sao, haha, xem ra trò chơi đến giờ mới thú vị, đùa vui cùng muội một chút xem sao?

“À, đúng rồi, tục danh của khô thủ mấy người là gì?”

“Long Diệt Hân.”

Long Diệt Hân? (Juu: đây mới là lúc Phi Yên tỷ chính thức biết thân phận của Hân ca nhé. =.=” Hân ca tới lúc này thì chưa biết gì, mọi người đừng nghĩ vô lí, ca ấy thần thông quảng đại thế sao không biết, cơ bản là ca ấy không thèm quan tâm nên không điều tra thôi =.=”)

Mắt ươn lóc lên một tia kinh ngạc, ý cười sâu xa ý vị dần nở trên môi, xem ra trò chơi này...

Trong chớp mắt thấy trong mắt Thanh nhi lóe lên rồi biến mất một tia hàn ý, lòng thoáng thở dài bất đắc dĩ, theo nàng lâu như vậy, Thanh nhi vẫn còn tính phụ thuộc. Ôi! Chính như vậy nàng mới lo lắng.

“Phi Yên tỷ tỷ, tỷ có thể cho ta ‘Bách hoa ngưng lộ’ được chưa?” – Tiểu Nguyệt Tử rót cuộc nhện không được bắt đầu hỏi đến.

Ngọc Phi Yên mỉm cười, ném bình sứ cho nàng – “Đây là muội đáng được hưởng.”

16. Chương 16: Tình Ý Gợn Sóng (1)

Ai da!” Vừa rẽ qua một cái gấp khúc của hành lang, Ngọc Phi Yên liền đụng phải một bóng người nhoáng cái ngã xuống đất.

“Không có mắt à?”

Một giọng nói như hoàng oanh xuất cốc lọt vào tai nàng. Hử? Có người cướp lời nàng. Ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt là một mỹ nữ áo xanh kiêu diễm như hoa, nhưng trong đôi mắt đẹp kia tràn đầy chán ghét. Haha, thú vị!

“Hình như cô nương đâm vào ta trước thì phải?” – Nàng cười nói không nóng không lạnh – “Nhìn người vội vàng như vậy, không phải đi gặp người yêu chứ?”

Lời này vừa nói ra, cô gái áo xanh mặt ửng hồng lên, như bị nói trúng tâm sự, trong đôi mắt đẹp lóe lên sát khí. Cuối cùng mắng một câu – “Vô sỉ!” – rồi đi nhanh như bay.

Ngoài nha đầu Vân Tranh thỉnh thoảng khiêu khích nàng ra, trong tổ chức Phi Long còn ai dám tùy tiện chống đối Lục kỳ kỳ chủ nàng chứ, hừ! Nếu không phải nóng lòng đến phòng nghị sự gặp sư huynh, nàng nhất định phải cho nha đầu hoang dã không ai dạy dỗ được kia một bài học.

Vô sỉ?

Ngọc Phi Yên nhìn bóng dáng xa dần kia, mắt ướn cong lên, haha, hình như có người bị nói trúng tâm sự thẹn quá hóa giận. Nhớ tới sự chán ghét trong mắt mỹ nhân vừa rồi, ơ, nàng cũng không biết mình làm gì mà khiến người ta ghét, xem ra nên cẩn thận kiểm điểm lại.

“Này, Tiểu Phi Yên, nàng ngồi dưới đất làm gì?”

Một giọng bốn cột từ trên đầu vang lên.

“Dưới đất có vàng, ta vừa đào được một khối.” – Nàng nghiêng đầu mỉm cười nói với Thanh Ảnh vừa xuất hiện.

“Ở đâu?”

“Ở đây...ôi!” – Vừa mới xoay người, mắt cá chân truyền tới một trận đau đớn.

“Làm sao vậy?” – Thanh Ảnh quan tâm nói.

“Hình như bị tẹo chân.” – Nàng đau đến nhăn răng há miệng.

“A? Haha...”

Thanh Ảnh vừa nghe thấy liền cười ha hả rất vô tình.

“Đau lắm ấy! Huynh có lương tâm không hả?”

Ngọc Phi Yên ai oán trừng mắt nhìn hắc, mắt ướn ướn mênh mông sương mù, Thanh Ảnh liền sắc súa một trận. Trời ạ, nàng đừng có lấy cặp mắt ướn đó ra nhìn hắc, rất dễ làm hắc bị nhấn chìm.

“Được được được, không cười. Ta đưa nàng về Cúc Viên.”

“Không, huynh làm người tốt thì làm một thể đi, đưa ta đến gặp Tam ca.” – Nàng cũng không dám kéo theo cái mắt cá chân về Cúc Viên, có vẻ cũng phải lòi theo cái đệm lưng. (Juu: “đệm lưng” ý nói người thể thân, vật thể, tốt thì...blah blah blah, nàng NPY thật đáng nể =.=)

“Mục Cảnh Thiên, ra đón ai đó nhà ngài này!”

Trong phòng nghị sự, đang lúc mọi người nhàm chán nghe báo cáo, từ bên ngoài vọt vào một giọng nói. Đây là tiếng trời không thể nghi ngờ!

Vừa dứt lời, một đồng màu tím bị ném từ cửa vào trong phòng.

Mắt thấy cái đồng kia đang bay về phía chủ tọa Long Diệc Hân, cô gái áo xanh kiêu diễm bên cạnh hắc nhanh chóng rút kiếm hướng tới mục tiêu.

“Dừng tay!”

Đã thấy rõ ràng đồng đó ra sao, Mục Cảnh Thiên mở miệng quát bảo ngưng lại, hết sức phi thân đón lấy đồng màu tím ấy ở khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông.

“Thanh Ảnh, ta muốn giết ngươi.....” – Giọng nữ phần nộ từ trong ngực Mục Cảnh Thiên vang lên.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ, hóa ra vừa rồi cái đồng màu tím kia là Phi Yên nữ thần y.

Nhìn đôi mắt lấp lánh hiện rõ sự tức giận kia, Thanh Ảnh đứng ở ngưỡng cửa không biết sống chết cười hihi – “Haha, ngại quá, vừa rồi ném nhầm hướng.”

Vốn là hắn muốn đem nàng ném trực tiếp vào lòng Mục Cảnh Thiên kia(Juu: biến thái =.=), nhưng vừa rồi trong nháy mắt, có ngoại lực quỷ dị khiến cho hắn đổi hướng ném, khiến cho Tiểu Phi Yên bay về hướng chủ tử. Theo bản năng nhìn sang phía chủ tử, hình dáng hoàng mỹ loáng thoáng sau tấm sa đen có biến hóa kỳ lạ khó tả, trong lòng khẽ run lên, không thể nào?(Juu: anh bắt đầu rục rịch động thủ nha ^^)

“Người dám coi ta như đồ vật ném này ném nọ ư?” – Ngọc Phi Yên mắt tóe lửa, trong sóng mắt utor át bốc lên ngàn ngọn bao nhiêu ngọn lửa, ai nói nước lửa không thể dung hòa? Đây chẳng phải sà sà tĩnh thủy(Juu: “ ” –rào rào nước lặng) cùng với vô danh thiên hỏa giao hòa? Xem cảnh đặc sắc này mọi người đều thổn thức một phen.

Thanh Ảnh nhún vai một cái, vô tội nói – “Ta nghĩ nàng muốn dùng phương thức này để bay về với sự ôm ấp của tình lang.”

“Thật sao?” – Khuôn mặt tức giận của Ngọc Phi Yên nhanh chóng biến thành tươi cười, ánh lửa nhất thời trôi đi, sóng mắt trong vắt – “Thanh Ảnh huynh thật đúng là quá hiểu ta.”

“Đâu có đâu có.”

“Nhưng mà.” – Ngọc Phi Yên cười với hắn – “Thanh Ảnh huynh hình như hiểu nhầm rồi, tình lang của ta không phải Tam ca đâu.” – Trùng hợp sao? Một khắc trước nàng vừa dứt lời tiên đoán cô gái áo xanh kia đi gặp tình lang, bây giờ Thanh Ảnh và nàng lại nói đến hai chữ “tình lang”.

“Ồ, đó là ai vậy?” – Thanh Ảnh tò mò hỏi.

Mọi người đều hào hứng vênh tai lên. (Juu: tổ chức nhà này cũng ham hố hóng hớt ghê gớm :)))

17. Chương 17: Tình Ý Gợn Sóng (2)

“Đương nhiên là...” – dừng một chút, ngón tay ngọc nhỏ và dài chỉ về phía Long Diệc Hân không lệch chút nào – “Chàng ấy.” – Làm cho người ta hoảng hốt là ngọn nguồn vui thú của nàng. (Juu: biến thái =.=)

Rầm! Té ngựa!

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về Long Diệc Hân, muốn nhìn phản ứng của hắn, đương nhiên là thất bại rồi, khôi thủ đại nhân của bọn họ làm sao có thể phản ứng được.

“Đồ con gái vô sỉ, lớn mật!” – Mỹ nhân áo xanh vẻ đẹp tỏa sáng xung quanh vừa rồi khẽ kêu lên, trong mắt lửa cháy hừng hực, như muốn đem Ngọc Phi Yên đốt ra tro.

Ngọc Phi Yên quay sang phía nàng, trong trẻo cười đưa ra hai ngón tay ngọc xanh xao – “Hai lần, ngươi đã mắng ta ‘vô sỉ’ hai lần.”

“Ta mắng sai sao? Loại yên hoa nữ tử(Juu: ờ, con gái lăng lợ ấy =.=) không biết xấu hổ như ngươi, chửi vô sỉ còn là khách khí. Ta không cần biết ai mang ngươi vào, tiến vào phòng nghị sự là tội chết. Còn nữa, sư huynh ta không phải là người mà cái loại tàn hoa bại liễu nhà ngươi có thể khinh nhờn.” – Cô gái xinh đẹp khinh thường cười lạnh, loại con gái thân mật với Mục Cảnh Thiên sao có thể tử tế được.

Nàng vừa nói xong, tiếng hóp khí trong đại sảnh vang lên không ngừng. Trước không nói, nếu chỉ là báo cáo thông thường, việc Phi Yên nữ thần y có thể tự do ra vào phòng nghị sự đã là luật bất thành văn, lại còn bảo cô gái xinh đẹp ấy vừa “yên hoa nữ tử” vừa “tàn hoa bại liễu”, đủ làm mọi người hoảng sợ.

Mà Mục Cảnh Thiên, nếu không có Ngọc Phi Yên trong ngực mình, tin chắc rằng hắn đã xé xác nàng ta ra.

“Mạc Lục.” – Không chút gợn sóng, ầm áp nhẹ nhàng, giọng nam ngoài ý muốn nhất vang lên.

“Sư huynh.....” – Cô gái, cũng là Lục Kỳ kỳ chủ Mạc Lục nghi hoặc nhìn về phía Long Diệc Hân, nàng nói sai rồi sao?

“Xin lỗi!”

Mục Cảnh Thiên trầm giọng nói, ánh mắt trước giờ ôn nhu sắc bén bắn về phía Mạc Lục. Bảo bối trong tay hẳn có thể để cho người ta làm nhục như thế sao?

“Người nói cái gì?” – Mạc Lục khó chịu nhìn sang hẳn, lại liếc nhìn Ngọc Phi Yên một cái, trong mắt tràn ngập khó hiểu, cô nàng này thì có cái gì tốt? Vì sao mọi người đối xử với nàng ta đặc biệt như vậy, cả sư huynh cũng...

“Ta nói người phải xin lỗi xá muội”

“Xá muội?” – Mạc Lục sững sốt, tiện đà cười lạnh nói – “Ta không xin lỗi thì sao nào?”

“Người.....”

Mục Cảnh Thiên vừa mở miệng, đã bị Ngọc Phi Yên túm lấy hai má – “Ôi ôi ôi, Tam ca à, bớt giận nào, tức giận sẽ mau già đó. Nếu mà huynh không còn anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, hồng phần tri kỷ của huynh sẽ bỏ huynh mà đi đó, đến lúc đó ngàn vạn lần đừng trách muội không nhắc nhở huynh.”

Cũng đừng nghĩ rằng nàng đang nói đỡ cho Mạc Lục, hay cái gì mà chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, nàng chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi, bây giờ mất cá chân nàng vô cùng đau đớn, nếu Tam ca nàng xung đột với người ta, nhất định sẽ mất thời gian, lấy ai đưa nàng về Cúc Viên đây?”

“Khả nhi.....” – Mục Cảnh Thiên trừng mắt nhìn nàng, hẳn đang bắt bẻ thay cho nàng mà.

Ngọc Phi Yên bướng bỉnh cười – “Con người ta sống trên đời chỉ mong vui vẻ thoải mái, việc ngoài thân không cần quá để ý.”

“Phát ngôn kinh khủng ghê, nha đầu.” – Mục Cảnh Thiên gập gập ngón tay, gõ nhẹ một cái lên cái trán tuyết của nàng.

“Đau quá, Tam ca chết tiệt! Sau này không cho gõ nữa, ngu đi mất.”

“Ta rất mong muội ngu ngốc bớt đi, đỡ đi đây đó gây chuyện rắc rối.”

“Ấy! Uiiiiiii.....” – Loay hoay một tý, liên lụy đến cái mắt cá chân bị thương, đau đến nỗi nàng hộp từng ngụm khí lạnh.

“Bớt giả bộ đi, ta đâu có dùng nhiều sức.”

“Không phải, là mắt cá chân của muội đau.” – Ngọc Phi Yên ủy khuất nhìn hẳn.

“Làm sao vậy?” – Thấy nàng không phải giả bộ, Mục Cảnh Thiên sốt sắng hỏi.

“Bị ai đó đụng vào nên bị thương.”

“Sao muội không sớm đắp thuốc vào? Thanh Nhi không ở bên cạnh muội sao?” – Mới vừa nói xong, Mục Cảnh Thiên hận không thể ình một cái bạt tai, nếu mà Thanh Nhi ở bên cạnh nàng, làm sao có thể để nàng bị thương, để mà nàng phải tìm đến hẳn? Nghĩ tới đây, tâm can run rẩy, không phải lại nữa chứ?

“Không mang thuốc bên mình, Thanh Nhi ở Cúc Viên trông lò thuốc.” – Ngọc Phi Yên nói rất rõ ràng.

“Khả nhi, Tam ca có chút việc, không về cùng muội, có được không?” – Tam ca khổ sở cười làm lành nói.

“Nhưng mà, Tam ca, việc có nặng có nhẹ, huynh không biết là đắp thuốc vội trước, quan trọng hơn sao?” – Tiểu muội đáng yêu không chịu buông tha.

“Khả nhi, muội có biết, không chỉ có muội sợ đau, Tam ca cũng rất sợ đau mà!” – Ngọc Tâm Kiếm của Thanh Nhi rất lợi hại.

“Yên tâm, Phi Yên nữ thần y không dư giả gì, chỉ có Kim sang được ngàn vàng khó mua là không thiếu.” – Tiếp tục cười, lúm đồng tiền như hoa.

“Vì sao lần nào cũng là ta!” – Thấy không thể cứu vãn gì được, Mục Cảnh Thiên thất bại đến cực điểm.

“Bởi vì muội yêu huynh nhất mà.” – Nữ thần y cười đến càng rạng rỡ, sóng sánh mờ mịt.

“Ta tình nguyện muội không thương ta.” – Hắn lầm bầm – “Còn nữa, ta có quyền được biết người sắp hại ta mình đầy thương tích là ai.” – Không thể để cho hắn một mình chịu khổ, mà người khởi xướng vẫn cứ vô tư.

“Là nàng ấy.” – Ngón tay ngọc nhỏ và dài chỉ về hướng cô gái kiều diễm vẫn đang lấy ánh mắt giết người trừng trừng nhìn mình.

18. Chương 18: Tình Ý Gợn Sóng (3)

“Là người?” – Câu hỏi như băng như ngọc rơi ra từ miệng Thanh Nhi lúc này mặt lạnh hơi sương, ánh mắt lạnh băng bắn thẳng vào Mục Cảnh Thiên vừa đưa Ngọc Phi Yên về tới Cúc Viên.

“Đúng vậy, khi Cảnh Thiên luyện công, chưởng phong không cần thận bắn đến ta, hại ta bị trẹo chân, ôi, Thanh Nhi, đau quá à!” (Juu: thế này gọi là “ngậm máu phun người” nhĩ x_x)

Mục Cảnh Thiên chưa kịp mở miệng, Ngọc Phi Yên đã tự biên tự diễn kể lể.

“Hơ hơ!” – Mục Cảnh Thiên mặc dù thảm mắng nàng hãm hại hắn, nhưng vẫn cười gượng thừa nhận.

“Bốp!”

“Ui chao!”

Trong giây lát, Thanh Nhi rút nhuyễn kiếm bên hông, không nói đến câu thứ hai lao thẳng tới Mục Cảnh Thiên.

Mục Cảnh Thiên né tránh rất nhanh, trong lòng thầm kêu khổ. Khả nhi ơi là Khả nhi, bị muội hại thảm rồi!

Nhưng vừa mới tránh thoát, kiếm thứ hai, kiếm thứ ba của Thanh Nhi lại theo đà đâm tới. Hắn không dám đánh trả, chỉ đành trốn tránh. Chẳng may làm bị thương đại tẩu tương lai (Juu: haha, nàng Thanh Nhi này đáng sợ ghê gớm :)), hắn có mười cái mạng cũng không đủ bồi.

Đối mặt với kiếm chiêu của Thanh Nhi càng lúc càng sắc bén, hắn né càng lúc càng khó khăn, trán đã toát đầy mồ hôi, quần áo cũng bị thủng lỗ chỗ.

Phải biết rằng, võ công kiếm chiêu của Thanh Nhi đều là do Tiêu Dao Cốc chủ Ngọc Phong Dương tự mình dạy dỗ, lại có Ngọc Phi Yên kỳ tài võ học đích thân chỉ điểm, không tệ chút nào. Huống hồ kiếm chiêu của nàng vừa dữ dội vừa hết sức, không một chút lưu tình.

Bị cao thủ như vậy chém giết, không được phản kháng, lại không thể chạy trốn, Mục Cảnh Thiên dù có võ công siêu tuyệt, ít nhiều vẫn sẽ bị thương. (Juu: có khác nào chịu đòn chay đâu: [khổ thân Thiên ca ca :])

Mà tại lúc hai người đang liều mạng, người khởi xướng lại ngồi một bên xem trò hay, còn tùy lúc nhắc bài.

“Ôi! Tam ca cẩn thận! Kiếm từ phía sau đâm tới kìa!”

“Thanh Nhi, đâm vai huynh ấy đi kìa!”

“A! Tam ca huynh bị thương rồi! Mau! Kiếm của Thanh Nhi lại từ bên trái đâm qua kìa!”

(Juu: nàng Phi Yên không phải ác vừa đâu x_x, quá ác ý x_x)

Hihi! Đã lâu không được xem Thanh Nhi và Mục Cảnh Thiên cho nàng giải trí, thực đã nghiền!

“Đúng! Đâm sườn trái huynh ấy, chiêu này được!”

“Ôi! Né quá giỏi! Khá khen chiêu “Phi vân nhiễu nguyệt” (Juu: mây bay quấn mặt trăng =.=)! Tam ca, khinh công của huynh tiến bộ.”

“Khả Nhi, muội im đi!” – Cực kỳ chật vật tránh thoát kiếm của Thanh Nhi, Mục Cảnh Thiên buồn bực quát bảo ngưng lại. Con bé vô ơn, bọn hắn vì nàng liều mạng, mà nàng lại ở một bên vui sướng xem người ta gặp nạn.

“Vâng.” – Ngọc Phi Yên mỉm cười ngậm miệng.

“Tiểu Phi Yên, có thể nói cho ta biết, họ đang làm gì không?”

Thanh Ảnh và Vân Tranh không biết xuất hiện từ lúc nào, tràn ngập hứng thú xem trò vui hại người này.

“Mấy người xem đi, chém người đó!” – Ngọc Phi Yên mỉm cười

“Tỷ không ngăn cản sao?” – Vân Tranh hứng thú hỏi. Lần đầu tiên nàng thấy người lãnh đạo trực tiếp của mình chật vật thế, thật là đáng thương quá!

“Không cần thiết.” – Chậm rãi rút một chén trà ỳnh, Ngọc Phi Yên tiếp tục tọa sơn quan hổ đấu. (Juu: ngồi trên núi xem hổ đánh nhau =.=)

“Vô tình quá đi, Tiểu Phi Yên!” – Thanh Ảnh không khỏi thốn thức.

“Đâu có.”

“Hộ vệ của nàng sao phải chém người ta?” – Bằng sơn mỹ nhân chém người trông cũng thật phong tình đi. (Juu: may mà Ảnh ca chỉ dám nghĩ, chứ mà nói ra lời, đảm bảo chết ko chỗ chôn :]])

“Ngớ ngẩn!” – Hắn vừa mới hỏi, liền nhận được hai ánh mắt coi thường.

Hắn biết điều sờ sờ mũi, cười gượng mấy tiếng, quả thật ngớ ngẩn, người thông minh nhìn là thấy ngay, Thanh Nhi bởi vì Mục Cảnh Thiên không bảo vệ Ngọc Phi Yên tử tế nên mới chém hắn.

Một lát sau.

“Khôi thủ là tình lang của tỷ thật sao?” – Vân Tranh vẫn cảm thấy hứng thú với điều này hơn.

Ngọc Phi Yên mỉm cười nhìn nàng – “Muội nghĩ sao?” – Vân Tranh này.

Vân Tranh hiểu ý cười, không hề hỏi nhiều, các nàng trong lòng đã rõ ràng.

“Mạc Lục, ấy chính là vị Mạc kỳ chủ kia, nàng ta là sư muội của khôi thủ, vẫn mê luyến khôi thủ, bình thường vẫn ỷ lại khôi thủ thương nàng, được cưng chiều mà sinh ra kiêu ngạo.”

“Có thể thấy được.” – Ngọc Phi Yên nhẹ hớp một ngụm trà, nàng hiểu được ý tứ của nàng ấy – “Muội có vẻ có thành kiến với nàng ta.”

“Tỷ không phải cũng ghét nàng ta sao?” – Chuyện này, Vân Tranh cảm thấy được.

“Haha, ghét thì chưa đến mức, chỉ là không ưng mà thôi.”

“Tỷ thích khôi thủ của chúng ta sao?” – Vân Tranh nháy mắt mấy cái, Thanh Ảnh cũng hứng thú nhìn nàng.

“Ta cảm thấy có hứng thú với hắn.” – Ngọc Phi Yên cười sâu xa khó hiểu.

“Khi nào tỷ nhìn thấy tướng mạo của khôi thủ, có lẽ sẽ có câu trả lời khác.” – Vân Tranh gật đầu, Thanh Ảnh lại càng tán thành thêm, không có mấy người nhất là nữ nhân có thể thoát khỏi mị lực của khôi thủ.

“Cứ chờ xem” – Ngọc Phi Yên bật cười, càng chuyển ánh mắt về phía hai người đương giao đấu, trong lòng không khỏi lại thở dài, theo cá tính của Thanh Nhi sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

“Lưu Vân họ Khúc, không kính trọng cha mẹ chồng, coi thường em chồng, thô lỗ vô học, tính hoang dã khó bảo, ép chồng bỏ đi, không thể sinh hạ con nối dòng cho nhà họ Long, nay đuổi về nhà, không còn liên quan gì đến Thành quận vương phủ nữa?!” (Juu: hừ thư kinh điển =]]) – Trên đầu, trên mặt, trên cánh tay vương đầy vải vụn, Mục Cảnh Thiên thuộc lòng từng từ từng chữ của hừ thư trong tay.

“Khả nhi, muội nói xem, đây là có chuyện gì?” – Hắc buông tờ hưu thư, cười như không cười nhìn Ngọc Phi Yên bình thần nhàn nhã, rốt cục cũng hiểu được nguyên nhân nàng bị đuổi giết.

“Cẩn thận chút nào, đừng có làm hư bảo bối của muội.”

“Bảo bối?” – Mục Cảnh Thiên vỗ trán thở dài, tìm khắp thiên hạ chắc cũng chỉ có nàng đem hưu thư làm bảo bối.

“Đúng vậy, cái này muội mất bao nhiêu công sức mới có được. Đáng lẽ ra, muội định hưu phu, nhưng Long Diệc Hoàng không đành lòng muốn giữ lại chút mặt mũi cho nhị ca hắc, nên đành lấy lùi làm tiến đáp ứng uội cái hưu thư.” – Dù sao kết quả cũng như nhau.

“Hưu phu?” – Hắc cười khổ, dù vẫn biết nàng cá tính đặc biệt, nhưng trong lòng không khỏi run rẩy. Tuy nhiên, may mắn nàng không thực hiện được, bằng không, nàng nhất định không tránh khỏi tên tiểu nhân Long Diệc Hân kia trả thù.

“Không được sao?” – Nàng cười ngọt ngào.

Mục Cảnh Thiên vội vàng xoa tay, oan uổng quá!

“Ban đầu, sao muội không nói cho ta biết muội bị hưu?” – Sớm biết thế, hắc sẽ không đi tìm Diệc Hân. Chẳng những tự chuốc lấy mất mặt, còn bị tên đó chế nhạo.

“Huynh có hỏi đâu. Bên cạnh đó, từ khi muội vào nhà họ Long, có thấy bóng dáng huynh đâu, muội đâu có cơ hội nói?” – Nàng vốn vô tội.

“Muội.....” – Mục Cảnh Thiên do dự, nhưng rồi lại nói – “Tuy nhiên, muội đã không muốn làm vợ người ta, sao không cự hôn?”

“Để cho Hoàng thượng nghĩa huynh của muội một chút mặt mũi mà!” – Đã có một người cự hôn rồi.

“Muội ấy!” – Mục Cảnh Thiên cười ần cái trán nàng, chừa lại mặt mũi cho Hoàng thượng? Như hắc thấy thì đến tám phần là chơi đùa.

“Đúng rồi! Hưu thư là ai viết? Ác thật!” – Không thể sinh hạ con nối dòng cho nhà họ Long? Ngớ ngẩn! Chồng không có đó, Khả nhi có thể sinh hạ con nối dòng cho nhà họ Long mới là quái dị. (Juu: ss vô tính :]] xuyên không đến ngàn năm sau là được :]])

“Long Diệc Hoàng mà.”

“Đầu óc hắc không phải có vấn đề chứ?”

“Có sao?”

“Không có sao?” – Chỉ một ngón tay vào câu “không thể sinh hạ con nối dòng cho nhà họ Long” trên hưu thư.

Ngọc Phi Yên liếc mắt một cái, cười khúc khích – “Hãy tin, y thuật của muội cũng chưa có inh đến mức làm ột hoàng hoa đại cô nương (Juu: từ này gặp nhiều, gái ngoan chưa chồng, biết thế :]] sinh con được.”

“Ta tin, cho nên Long Diệc Hoàng nào không bình thường.” – Mục Cảnh Thiên nghiêm mặt nói.

Sau đó, hai người liếc nhìn nhau một cái, cùng phá lên cười.

19. Chương 19: Duyên Phận Như Thế (1)

Long Diệc Hân cùng Thanh Ảnh đang trên đường về Trúc Uyển, vừa đi qua một cánh cửa lớn, chợt thấy phía trước có một cô gái mặc áo xanh đứng chặn giữa đường.

“Long Diệc Hân?” – Giọng cô gái như sương lạnh, ánh mắt nhìn Long Diệc Hân càng lạnh hơn băng.

“Ôi chào! Đây không phải Thanh Nhi cô nương sao?” – Thanh Ảnh nhận ra Thanh Nhi(Juu: cùng “Thanh”, nói 1 lèo thế này còn tưởng 2 anh chị họ hàng vs nhau cơ :)), nhiệt tình chào đón, đáng tiếc người ta căn bản không thèm nhìn tới hần.

“Có phải không?” – Thấy Long Diệc Hân không trả lời, Thanh Nhi hỏi lại lần nữa.

Long Diệc Hân liếc mắt qua sa nhìn Thanh Nhi một cái, không có ý định trả lời, bước thẳng tới vượt qua nàng.

Thanh Nhi “Hây!” một tiếng, rút ra nhuyễn kiếm bên hông, tập trung nội lực lao tới Long Diệc Hân.

“A! Thanh Nhi mau dừng tay!” – Thanh Ảnh vừa thấy chủ tử bị tập kích liền lao tới ngăn cản kiếm thế của Thanh Nhi, tiểu cô nương này không muốn sống nữa sao? Dám trêu chọc chủ tử.

Thanh Nhi thấy hần ngăn trở, không nói hai lời lại quay sang tấn công hần. (Juu: ẻm này ngộ nhỉ:], mà anh chồng của ẻm cũng kinh dị lắm, chờ nhé :))

Hai người đánh qua đánh lại hơn hai chục chiêu không phân thắng bại, cuối cùng Thanh Ảnh dùng một chiêu “Tiên nhân chỉ lộ” điểm trúng huyệt linh xu(Juu: chẳng biết huyệt này ở đâu, nói chung là có tác dụng...dùng hình :)) của Thanh Nhi.

“Chủ tử, làm thế nào đây?” – Hần vỗ vỗ hai tay, mặt mày hớn hở nói. Hô! Đã lâu không được đánh đấm đã đời như vậy.

“Giao cho Thư Trì.”

Oái? Giao cho Thư Trì cái loại thích hành hạ người kia, tiểu cô nương này có còn đường sống không?

Nếu Thanh Nhi mất mạng, hần biết ăn nói sao với Tiểu Phi Yên?

“Nghe không hiểu sao?” – Giọng Long Diệc Hân nhẹ nhàng. (Juu: đáng sợ là đây ~.~)

“Chủ tử, việc này...”

“Có ý kiến?”

“Không không không, ta đem nàng tới chỗ Thư Trì đây.” – Thanh Ảnh nào dám chần chừ nữa, bắt đắc dĩ đưa người áp giải tới Ngạo Long Đường. Có trời chứng giám, hần đây là phụng mệnh làm việc.

“Khoan đã!”

Có người tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, ai vậy? – Lại là Mục Cảnh Thiên!

“Mục Cảnh Thiên!” – Thanh Ảnh nhìn thấy hần chưa bao giờ vui như lúc này.

“Người thật đúng là thích góp vui.” – Tiếng nói ầm áp của Long Diệc Hân cũng không có chút thay đổi nào, mắt phượng lóng lánh phía sau vãi sa liếc nhìn đôi mắt hoa đào ý cười tràn ngập con người của Mục Cảnh Thiên.

“Haha, tiểu muội này của ta nếu có đắc tội gì người, mong người đừng so đo với nàng.” – Mục Cảnh Thiên cười toe toét. Thiên địa thần minh! Cầu cho hần qua được, không thì mệnh hần toi rồi! Lão đại không thể không làm thật hần!

“Quy củ không thể phá.”

“Haha, tục ngữ nói lòng của tể tướng chứa được cả cái thuyền (Juu: “ ” ý nói người to tát thì cái lòng bao dung cũng to tát theo :)), người sẽ không bụng dạ hẹp hòi đi so đo với một tiểu cô nương chứ? Đây chỉ là ngoài ý muốn, lần sau nàng nhất định sẽ không chọc giận người nữa.” – Ai nói quy củ không thể phá? Khả năng của hần không phải đã từng phá quy củ của khôỉ thủ đại nhân rồi sao.

Long Diệc Hân không nói một lời, nhìn về phía Thanh Nhi mặc dù đang bị giữ vẫn dùng ánh mắt lạnh băng trừng hần, hần không tin tiểu cô nương này sẽ không chọc hần nữa.

“Thanh Nhi! Cuối cùng ta cũng tìm được tỷ. Xem ra về sau ta không nên để cho tỷ nhàn rỗi, vừa mới nhàn rỗi đã không thấy người đâu. Ô? Ai điểm huyết tỷ vậy?” – Như đang tìm kiếm Thanh Nhi vừa đuổi tới, Ngọc Phi Yên xuất hiện đúng lúc.

“Khả nhi, muội tới thật tốt quá!” – Mục Cảnh Thiên vui sướng ôm lấy nàng, đầu sỏ gây nên đã đến rồi.

“Ai nói cho ta biết ở đây có chuyện gì được không?” – Ngọc Phi Yên đẩy hẳn ra, nhìn một chút mấy người quanh đó. Nhưng hỏi cho có thể thôi, trong lòng nàng đã rõ như ban ngày, Thanh Nhi vẫn là tới tìm Long Diệc Hân. Ôi! Chẳng lẽ nàng không hiểu được thực lực bản thân và Long Diệc Hân kém xa nhau lắm sao? Hơn nữa, dù trước kia Long Diệc Hân cự hôn, nhưng nàng còn biết ơn hẳn kia, nàng cũng không muốn cùng hẳn kết làm vợ chồng, nàng chỉ muốn một mình thế này thôi, Thanh Nhi không hiểu sao? Bây giờ Thanh Nhi sinh sự với Long Diệc Hân, chỉ tổ rắc rối thêm.

“Thanh Nhi cô nương tự đừng ám sát chủ tử ta, ta chỉ bắt lại theo đúng bổn phận thôi.” – Thanh Ảnh xấu hổ giải thích.

“Ôi! Thanh Nhi sao tỷ có thể làm vậy chứ?” – Ngọc Phi Yên ra vẻ kinh ngạc chỉ vào Thanh Nhi.

“Hắn phụ người.” – Thanh Nhi hơi nhú mày.

“Thanh Nhi!” – Ngọc Phi Yên lập tức đỏ ửng mặt lên, thẹn thùng vô cùng – “Không được nói linh tinh! Người ta thăm mền khôỉ thủ, chàng không cảm động, mới chỉ ngó lơ người ta, có thể mà sao tỷ đã nói khôỉ thủ phụ người ta, còn định ám sát khôỉ thủ nữa?” – Nói xong còn thâm tình liếc mắt nhìn Long Diệc Hân một cái, đáng tiếc đối phương không hề phản ứng. (Juu: ta...no comment ~ Ai đó: no comment thì cô mở đóng ngoặc làm gì? ~ Juu: được các bạn dung túng...)

“Tiểu Phi Yên, nàng...nàng... ‘thăm mền’ chủ tử ta ư?” – Thanh Ảnh ghen hòng nhìn trôn trối – “Là thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” – Còn giả được sao!

“Khụ khụ! Ngại quá, ta đi trước đây!” – Mục Cảnh Thiên buông lại một câu rồi mất dạng. Hẳn không muốn bị quay mòng mòng trước mặt mọi người.

Ngọc Phi Yên âm thầm hạ hàng mi, rồi còn e e thẹn thẹn, đưa eo về phía Long Diệc Hân.

“Khôỉ thủ, Thanh Nhi cũng chỉ vì ta mà đắc tội với ngài, mong ngài đại nhân đại lượng không so đo, ta thật vô cùng cảm kích.”

Lời nói nhẹ nhàng ỏn ẻn, hơi thở như hoa lan, thân hình mảnh mai chậm rãi dựa vào Long Diệc Hân, ngay khi chỉ còn cách hẳn có một tấc, Long Diệc Hân nháy mắt biến mất không dấu vết, Ngọc Phi Yên “Úi oái!” một tiếng đã ngã oạch xuống đất. (Juu: tiết mục này sau này cực phổ biến :))

“Haha...nàng, nàng, nha đầu tinh nghịch này!” –

Thanh Ảnh rốt cục cũng hiểu được quỷ kế của nàng, cười đến lặn lộn. Nhưng hẳn cũng không thể không lo lắng cho nàng, bởi chủ tử hẳn không phải người đơn giản, nếu chọc vào hẳn, có mà phong vân biến sắc ấy, Tiểu Phi Yên cũng phải cẩn thận thôi.

“Đừng chỉ lo cười, Thanh Ảnh huynh, mau giúp Thanh Nhi giải huyết đi.” – Ngọc Phi Yên mắt húng từ dưới đất đứng dậy.

“Tuân lệnh!” – Thanh Ảnh cố nín cười, giải huyết cho Thanh Nhi. Rồi lại quay sang cảnh cáo Ngọc Phi Yên – “Lần sau không được trêu chọc chủ tử nhà ta nữa đâu nhé, nàng không phải lúc nào cũng may mắn được như vậy đâu.”

“Nhưng ta thật sự rất hứng thú với chủ tử của huynh mà.” – Nàng cười yếu ớt.

Ôi! Thanh Ảnh bất đắc dĩ thở dài – “Đến lúc đó cũng đừng có trách ta không nhắc nhở nàng, tự lo cầu phúc đi.”

“Biết rồi.”

“À, đúng rồi, vì sao Thanh Nhi ám sát chủ tử ta?”

“Huynh thông minh như vậy, sao không tự mình tìm hiểu đi?” – Ngọc Phi Yên nhướn mày cười khế, kéo Thanh Nhi chạy đi.

Tìm hiểu? Thanh Ảnh nhìn theo bóng hai người họ, có chút đăm chiêu. Đột nhiên cảm thấy bí ẩn xung quanh Ngọc Phi Yên càng lúc càng nhiều, muốn biết mà sao không được. Lại còn thái độ khác thường của chủ tử với nàng – khác thường rõ rệt, nếu nữ nhân khác trêu chọc chủ tử như nàng, đã sớm hồn lìa khỏi xác. Còn cả lần đó ở phòng nghị sự, hắc hắc!

Có lẽ, cô gái bí ẩn này sẽ thay đổi được chủ tử bạc tình.

20. Chương 20: Duyên Phận Như Thế (2)

Trúc Uyển.

“Sư huynh, vì sao không đem nữ tử kia giao cho Thư Trì?” – Mạc Lục giận dữ, dám động tới sư huynh nàng, không thể tha thứ!

“Không quan trọng.” – Long Diệc Hân mặt không chút biến đổi.

“Là vậy là vậy, Diệc Hân lông tóc không sao, không cần phải đem Thanh Nhi giao cho Thư Trì mà.” – Mục Cảnh Thiên vội vàng phụ họa.

“Mục Cảnh Thiên, người nói gì vậy? Lông tóc không sao? Chẳng may sư huynh bị nàng ta đâm bị thương thì làm sao giờ?” – Hai tròng mắt Mạc Lục tóe lửa.

“Haha...Mạc kỳ chủ hình như đang nghi ngờ khả năng của khôi thủ.” – Mục Cảnh Thiên cười trộm.

“Người!” – Lửa giận trong mắt Mạc Lục càng dữ dội – “Ta vốn không có ý đó. Người đừng nghĩ ta không biết người lấy việc công làm chuyện tư, xú nha đầu kia nếu là nha hoàn của muội muội người, biết đâu vụ ám sát này cũng có phần người trong đó.”

“Mạc kỳ chủ.” – Mục Cảnh Thiên nhìn nàng như cười như không – “Đừng nói những điều vô căn cứ, không cần thận nhóm lửa tự thiêu đấy.”

“Người...”

“Được rồi.” – Long Diệc Hân mày kiếm khẽ nhíu, đây là dấu hiệu cho thấy hắn đã mất kiên nhẫn – “Chuyện này không được nhắc lại, các người về hết đi.”

Mạc Lục dù không cam lòng, nhưng cũng đành bỏ cuộc, giận dữ trừng mắt lườm Mục Cảnh Thiên một cái, dần dần rời đi.

Tiêu Trác Nhiên và Thư Trì từ đầu đến cuối không hề lên tiếng cũng rất ăn ý đứng dậy rời đi, dù sao bọn họ chủ yếu là đến xem kịch, giờ hết diễn rồi, ở lại đây cũng chẳng còn thú vị.

Mà Mục Cảnh Thiên vừa mới đi ra tới cửa, phía sau truyền tới tiếng Long Diệc Hân...

“Lệnh muội chơi đùa có vẻ như đã vui quên cả trời đất.”

Mục Cảnh Thiên lão đảo một cái thiếu chút là té ngã, quay đầu lại kinh dị nhìn hắn, con người này từ khi nào lại cảm thấy hứng thú với nữ nhân?

“Ta nói sai sao?”

“Oái? Không không không!” – Mục Cảnh Thiên vội vàng xua tay – “Sao vậy, người muốn Khả nhi không quấy rầy người nữa ư? Haha, trừ phi người chơi đùa cùng nàng, nếu không nàng nhất định không bỏ cuộc sớm vậy đâu.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Người có thể về được rồi.”

“Không thể nào? Qua cầu rút ván sao?” – Mục Cảnh Thiên vẻ mặt ai oán rời đi.

Chơi đùa cùng nàng sao? Tuấn nhan tuyệt luân hé ra một nụ cười sâu xa khó lường.

“Thanh Ảnh.”

“Có thuộc hạ! Chủ tử, có gì phân phó?” – Thanh Ảnh mang vẻ mặt nịnh nọt lập tức xuất hiện trước mắt.

“Việc lần trước ta bảo ngươi tìm hiểu kết quả thế nào?”

“À, việc ấy à, cùng với trí thông minh tuyệt đỉnh của thuộc hạ cùng sức phán đoán không ai sánh bằng thì...”
(Juu: gió mát quá ~.~)

“Tập trung vào.”

“Haha, nói liền đây. Dựa vào tất cả các đầu mối, người chữa khỏi mắt cho quận chúa khả năng nhất chính là người đã ở trong vương phủ một tháng Khúc Lưu Vân tiểu thư.”

“Dựa vào đâu mà biết?”

“Chủ tử nên biết rằng, trước đây khi Hoàng thượng nhận Khúc tiểu thư làm nghĩa muội, chủ yếu là do nàng đã chữa khỏi căn bệnh đã lâu của thái hậu mà thái y trong cung đều đã thúc thủ vô sách – bó tay không làm gì được, do đó có thể thấy được, y thuật của Khúc tiểu thư tương đối cao, mà nàng đã ở trong vương phủ một thời gian, nhất định đã gặp qua quận chúa, nếu nói nàng đã chữa khỏi mắt cho quận chúa, cũng không phải không có khả năng.” – Thanh Ảnh phân tích.

“Chao ôi!” – Thanh Ảnh vỗ đầu, trong đầu lóe lên một tia sáng – “Thời gian Khúc tiểu thư ở trong vương phủ, Tiểu Phi Yên cũng đã ở kinh thành, mà các nàng gần như cùng lúc rời khỏi kinh thành, lại cùng là kỳ nữ có y thuật bất phàm, có khi nào, Khúc tiểu thư chính là Tiểu Phi Yên?” – Đúng, đúng! Hắn nên sớm nghĩ đến.

Bờ môi mỏng của Long Diệc Hân hơi cong lên.

“Chủ tử đã sớm biết rồi?” – Vớ vẩn! Nhìn biểu tình của hắn thì phải hiểu là hắn đã sớm biết rồi.

“Vậy thì sao? Chủ tử muốn làm gì nàng bây giờ?” – Ngươi ta tìm tới cửa rồi.

“Thanh Ảnh.” – Long Diệc Hân nheo lại con mắt phượng – “Ngươi không biết mình ồn ào lắm sao?”

“Ồ?” – Thanh Ảnh sững sốt, lập tức hiểu được, biết điều lui đi.

Ngọc Phi Yên, Khúc Lưu Vân, Long Diệc Hân lẩm nhẩm, ý tứ trong mắt càng sâu xa. Mười năm trước hắn không mời được Tiêu Dao y thánh chữa trị cho Thẩm nhi, mười năm sau cháu gái của Tiêu Dao y thánh chữa khỏi mắt cho Thẩm nhi, “duyên phận” này cũng sâu sắc thật.

Cũng không biết nàng có còn nhớ mười năm trước hắn đã đối xử với nàng thế nào không. Hắn cười, có phần âm trầm, có phần khát máu.

E là nàng sẽ không quên được, dù sao đó cũng là một chuyện “vô cùng” đáng nhớ.

Hắn hy vọng nàng còn nhớ rõ.

21. Chương 21: Chuyện Gì Cũng Có Nhân Quả (1)

“Ôi!”

Nắng vàng rực rỡ, gió ấm áp êm dịu, kỳ hoa dị thảo, hương thơm nức mũi. Mà ngay giữa khung cảnh tươi đẹp ấy, truyền tới những tiếng thở dài ngán ngấm.

“Sao vậy? Ta vẫn đang chơi cờ cùng muội, còn chán cái nỗi gì?” – Trong chòi nghỉ mát, Ngọc Phi Yên lạnh nhạt nói.

“Không phải, là bởi hôm qua ta không được xem màn “tổ tình” của tỷ với khôi thủ nên mới tiếc hận.” – Vân Tranh lại thở dài một hơi.

“Ồ, Thanh Ảnh kể uội à?” – Cái đồ miệng rộng ấy.

“Ngoài hẳn ra còn ai nữa?” – Vân Tranh nhắc ấm trà trên bàn đá lên.

“Nói đến Thanh Ảnh.” – Ngọc Phi Yên nháy mắt với nàng mấy cái mờ ám – “Nói xem, hẳn có phải thích muội không?”

“Phụt!” – Vừa nghe nàng nói, ngụm trà Vân Tranh vừa hớp vào liền phun ra ngay, còn bắn mấy tia lên mặt nàng.

“Vân Tranh, muội bắn quá!” – Ngọc Phi Yên nhảy ra khỏi bàn đá, lấy khăn tay lau vệt nước trên mặt.

“Khụ khụ khụ! Phi Yên, mắt tỷ để đâu vậy? Thanh Ảnh thích ta ư? Haha, chuyện cười thế kỷ đấy!” – Nàng ta đừng có nhầm lúc nàng uống trà mà thốt ra những câu kinh người có được không? Vài lần như thế nữa, Vân Tranh nàng có mà sặc chết mất. Mà chết cái kiểu này thật đáng ngại.

“Ta chỉ đùa thôi mà, nói vậy để muốn xác định quan hệ của hai người thôi.” – Ngọc Phi Yên ngồi xuống lần nữa.

Choáng! Vân Tranh thở dài bó tay, mình đã tỉnh quá lắm rồi, không ngờ nàng ấy còn quái hơn nữa. (Juu: hai tỷ song kiếm hợp bích làm khổ bao nhiêu người :))

“Muốn biết thì cứ hỏi thẳng, việc gì phải quanh co lòng vòng?”

“Muội không thấy như vậy sẽ thú vị hơn sao?”

“Nhưng có người rất không thích thú vị như thế.”

“Muội ư?”

“Không phải.”

“Không phải thì thôi. Nói mau, muội với Thanh Ảnh không phải là huynh muội chứ?”

“Không khác là bao. Tỷ biết thân phận của khôi thủ đấy, ngài là nhị thiếu chủ của Thành quận vương phủ. Bốn vị thiếu chủ của Thành quận vương phủ ngoại trừ Thẩm quận chúa ra mỗi người đều có hai hộ vệ theo hầu, họ đều là những người phải được lựa chọn gắt gao và được danh sư chỉ dạy, ta và Thanh Ảnh là hộ vệ của nhị thiếu chủ. Từ nhỏ chúng ta đã cùng nhau luyện võ đọc sách, phải nói là tình cảm so với huynh muội còn thân thiết hơn.” – Vân Tranh chân thành nói.

“Thì ra là thế.” – Ngọc Phi Yên gật đầu – “Vậy sao muội không đi theo bên cạnh khôi thủ?”

“Không phải tại ta mà bởi chủ tử tự cao tự đại, ngại nữ nhân phiền toái, từ sau khi rời khỏi vương phủ, đã bỏ ta lại ở Phi Long Sơn, một bước cũng không cho ta theo, khiến Mạc Lục cười nhạo ta mãi.” – Nhắc tới chuyện này Vân Tranh vẫn bực bội.

Nghe vậy, Ngọc Phi Yên rút cuộc cũng hiểu vì sao Vân Tranh ghét Mạc Lục rồi. Có điều, đó dường như là lỗi của Long Diệc Hân.

“Chủ tử của muội phải để cho nữ nhân dạy dỗ một chút.”

“Ta cũng cảm thấy vậy. Nhưng chẳng mấy người phụ nữ nào gặp ngài rồi mà có thể dạy dỗ được ngài, cũng không ai dám dạy dỗ ngài, sự thật là sau khi động tới ngài, không ai có thể nguyên vẹn trở về.” – Nhưng mà, bây giờ hình như đã có một ngoại lệ. (Juu: kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy)

“Hẳn lợi hại như vậy sao?” – Ngọc Phi Yên lắc đầu – “Chẳng lẽ hẳn không có nhược điểm?”

“Có! Nhược điểm duy nhất của ngài chính là không có nhược điểm!” – Biểu tình của Vân Tranh vô cùng nghiêm túc.

Ngọc Phi Yên tỏ vẻ buồn nôn – “Không cứu được! Muội đem hẳn thành thần rồi!”

“Ngài là chủ tử của ta.”

“Cái loại chủ tử kỳ thị nữ tính như hẳn, ta muốn đập từ lâu.”

“Ngài còn là sư phụ ta.”

“Hử?”

“Ta được ngài dạy dỗ, nhưng mà cho đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu thắng được Vu Lam.”

“Haha, khó trách Mạc Lục cũng ghét muội như vậy, ra là muội với Long Diệc Hân có quan hệ sâu xa như vậy.” – Ngọc Phi Yên chợt hiểu ra – “Có điều, tất cả chuyện này đều là lỗi của Long Diệc Hân.”

“Cho nên...” – Vân Tranh cụp đôi mắt xuống.

“Cho nên à, Vân đại cô nương Tranh kỳ chủ à, muội đừng vờ vịt nữa!” – Ngọc Phi Yên mỉm cười nói thẳng – “Ta sẽ đi trên chóc chủ tử kiêm sư phụ của muội theo như muội mong muốn, uội xem một loạt trò hay, vừa lòng chưa?”

“Hiểu được sao?” – Vân Tranh mặt mày hớn hở, không hề xấu hổ vì bị bóc mẽ – “Ta thích nói chuyện với người thông minh.”

“Bớt khen ta đi. Ồi! Kẻ thù của muội tới kìa.” – Ngọc Phi Yên đặt khuỷu tay phải lên mặt bàn, nâng đỡ một bên má.

Vân Tranh vừa ngược mắt, thoáng nhìn tới vị đại mỹ nữ lần đầu người ta đang đi tới đây, một nụ cười giả tạo nổi lên trên khóe môi, ra vẻ tiếc hận nhìn đôi lông mày thanh tú – “Ván cờ này của chúng ta phải ngừng thôi, cả trà cũng không uống được nữa.”

22. Chương 22: Chuyện Gì Cũng Có Nhân Quả (2)

“Ngọc Phi Yên, bản kỳ chủ tìm người đã lâu, hóa ra người ở đây.” – Đại mỹ nhân toàn thân tràn ngập sát khí nhìn chăm chăm Ngọc Phi Yên.

Vân Tranh nhướng mắt, cười yếu ớt xem thường – “Phi Yên, người ta tới tìm tỷ rồi.”

Ngọc Phi Yên bình tĩnh thản nhiên uống một ngụm trà, nhẹ nhàng chậm chạp buông chén xuống, rồi mới liếc nhìn người mới tới – “Mạc kỳ chủ, tìm tại hạ có việc gì không?”

“Người sai tỷ nữ tới ám sát khôi thủ, tội này không thể tha! Nói, là ai phái người tới?”

“Ồ? Chịu trách nhiệm thẩm vấn, định tội, hành hình của quý tổ chức không phải là Ngạo Long Đường sao? Mạc kỳ chủ thuộc Ngạo Long Đường à?” – Ngọc Phi Yên chớp mắt.

“Người....”

“Ôi chào! Phi Yên à, chính là bởi vì Ngạo Long Đường mặc kệ không tra xét nên cô ta mới lảm chuyện thôi.” – Vân Tranh tra miệng vào.

“Vân – Tranh!” – Mạc Lục nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không thể nào? Nếu Ngạo Long Đường cũng không quản, Mạc kỳ chủ còn vất vả bối ra làm gì?” – Ngọc Phi Yên rất hợp tác hát bè cùng Vân Tranh.

“Bị coi thường mà.” – Vân Tranh không để ý gẩy gẩy móng tay.

“À, hóa ra là bị coi thường, thảo nào...” – Nàng bưng tỉnh đại ngộ.

“Các người.....” – Sát khí trên người Mạc Lục càng đậm hơn – “Ngọc Phi Yên, người động đến sư huynh ta không thể tha thứ được!” – Nói đoạn, hô – “Sang lang!” – một tiếng rồi rút bảo kiếm lao thẳng vào Ngọc Phi Yên.

“Ấy! Mạc kỳ chủ, chuyện gì cũng phải từ từ, quân tử động khẩu không động thủ. A! Như vậy thật khó coi!” – Ngọc Phi Yên vội vàng trốn ra sau lưng Vân Tranh. Ngại quá, nàng không có võ công.

“Ta là nữ tử, họ Vân người tránh ra, bằng không tự gánh lấy hậu quả!” – Mạc Lục lại vung kiếm lao tới.

Vân Tranh mỉm cười, kéo Ngọc Phi Yên tránh thoát một chiêu – “Thật sao? Người không sợ làm ta bị thương, khôỉ thủ sẽ tức giận sao?”

“Hừ! Người nghĩ mình là ai? Chẳng qua chỉ là đứa con gái sư huynh ta không cần.” – Mạc Lục cười lạnh.

“Ừ đây, ta là đứa con gái khôỉ thủ không cần, còn người chẳng qua cũng chỉ là kẻ đáng thương dai dẳng bám trụ bên cạnh ngài, mà ngài ngay cả một con mắt cũng không thèm liếc thôi, còn tự ình ghê gớm lắm ấy.” – Vân Tranh cũng không phải người dễ bắt nạt, nếu so về khoản mau mồm mau miệng, Mạc Lục còn kém xa lắm.

“Người...” – Mạc Lục hai mắt tóe lửa, gương kiếm đánh tới Vân Tranh.

“Ấy ấy ấy! Chờ chút đã! Chờ ta lui vào chỗ an toàn nào đó rồi hai vị cứ thoải mái.” – Ngọc Phi Yên rất thức thời trốn vào một chỗ an toàn xem biểu diễn.

“Cái đồ vô lương tâm!” – Vân Tranh cười mắng một tiếng, rút Tử Tinh Ngọc Địch(Juu: sáo bằng ngọc tím =.=), vũ khí của Tranh muội muội) từ bên hông ra.

“Ồ! Cây sáo đẹp quá!” – Ngọc Phi Yên con người bừa sáng.

“Đây là vũ khí của ta. Hồi trước chủ tử cho ta lựa chọn vũ khí.” – Vân Tranh múa sáo một cái – “Có một thanh Trảm Lô Kiếm, một thanh Tuyết Nguyệt Dao, và một cây sáo ngọc tím.” – lại thoải mái phá kiếm chiêu của Mạc Lục – “Bởi kiếm thì sắc quá, đao lại cồng kềnh, hơn nữa đao kiếm sát khí quá mạnh, nên ta chọn sáo ngọc tím.”

“À, ra vậy.” – Ngọc Phi Yên gật đầu.

“Vân Tranh người bớt làm loạn đi!” – Mạc Lục mũi đã bắt đầu đỏ mỏ hôi.

“Ta đâu có, người đừng đổ oan cho người ta.” – Nàng cố tình nhắc đến quan hệ của mình với chủ tử, càng muốn Mạc Lục phân tâm, thì sao chứ?

Dần dần, Mạc Lục có vẻ không chống đỡ được, nhưng cảm thấy thua dưới tay Vân Tranh thật mất mặt, đảo mắt nhìn đến Ngọc Phi Yên đương dem diễn vẻ mặt đầy hứng thú, tung ra hư chiêu, bay tới trước mặt nàng, vùng kiếm đâm tới.

“Á!” – Vân Tranh vừa thấy, thân hình nhoáng lên một cái, phi thân bay tới chắn trước mặt Ngọc Phi Yên.

Kiếm, đâm vào giữa đầu vai Vân Tranh, máu thoáng chốc thấm đỏ quần áo của nàng.

“Tranh Tranh!” – Ngọc Phi Yên đỡ lấy nàng, tay trái phất ống tay áo về phía Mạc Lục một cái, lúm đồng tiền như hoa – “Mạc Lục kỳ chủ, sẽ phải trả giá đắt!” – Nói đoạn dìu Vân Tranh sắc mặt tái nhợt đi về phía Đình Lâm biệt uyển.

23. Chương 23: Chuyện Gì Cũng Có Nhân Quả (3)

Chờ cho Ngọc Phi Yên và Vân Tranh đi khỏi, từ trên một tán cây um tùm cách chòi nghỉ mát không đến mười bước hạ xuống hai người. Hạ xuống không một tiếng động nào, gấu áo cũng không vương bụi.

“Chủ tử, ta cảm thấy chúng ta như đang rình trộm.” – Nam tử trông lông bông vẻ mặt khổ sở.

“Ta ở đây trước.” – Nam tử mang mũ sa giọng nói nhẹ nhàng không thay đổi. Là các nàng không phát hiện ra hấn ở đây, hấn còn chưa tìm các nàng hỏi tội quấy rầy thanh tĩnh của hấn, sao có thể nói hấn “rình trộm”?

“Ồ” – Nam tử lông bông đáp nhẹ một tiếng, trong lòng hơi lo lắng.....Tranh nhi mong là không sao, kéo Tiểu Phi Yên sẽ gặp rắc rối. Ôi! Bây giờ trong lòng chủ tử đang nghĩ gì, hấn một chút cũng không hiểu được.

“Vậy, thế Mạc kỳ chủ thì tính sao giờ?” – Hấn gảy tay chỉ về phía Mạc Lục trong chòi nghỉ mát, chủ tử có mặt kệ nàng thế nào, nàng dù sao vẫn là sư muội của chủ tử.

“Tự mình chuốc lấy.” – Lời còn chưa dứt, người đã chẳng thấy đâu.

“Đi rồi sao?” – Nháy nháy mắt, nam tử lông bông cười toe toét, phúi phúi móng rồi cũng co cẳng chạy theo. Về phần cái người đang ở trong chòi nghỉ mát kia, kệ nàng ở đó nghỉ ngơi một chút đi, sớm muộn gì cũng sẽ có người phát hiện, hấn cũng nên đi làm tròn trách nhiệm của một huynh trưởng.”

Trời hành còn tránh được, nhưng tự mình chuốc lấy, haha, tự mình chịu đựng đi.

Ngay trong ngày phát sinh sự việc ở chòi nghỉ mát, Vân Tranh và Mạc Lục bị Thư Trì xét tội mất đoàn kết và phạt mỗi người hai mươi trượng. Thực giúp Ngọc Phi Yên mở rộng tầm mắt, Thư Trì này, nói dễ nghe một chút, thì là nghiêm túc chấp hành luật pháp, công tư phân minh, nói khó nghe, chính là lãnh khốc vô tình! Hai đại mỹ nhân xinh đẹp động lòng người như thế, quý trước mặt mình, hấn có thể thờ ơ, thẳng tay hạ lệnh, trở mặt nhìn gậy gộc vô tình đánh lên người hai cô gái ấy.

Nếu không phải vết thương của Vân Tranh cần chăm sóc, nàng đã sớm biến suy nghĩ thành hành động dạy cho xú nam nhân này biết thế nào là “thương hương tiếc ngọc”.

Hôm nay, nàng vừa mới thay thuốc cho Vân Tranh xong, một người không ngờ tới được xuất hiện trước mắt. Thật sự khiến cho nàng bất ngờ đến tột cùng luôn, nàng còn chưa đi tìm hấn, hấn đã tự tới tìm nàng. Thật là một niềm vui bất ngờ mà!

Long Diệc Hân tới, làm cho Ngọc Phi Yên bất ngờ cực kỳ.

Không chỉ có mình nàng bối rối, Vân Tranh cũng nhảy dựng lên khỏi giường.

“Chủ tử?!”

Long Diệc Hân gật đầu ý bảo nàng ngồi trở lại giường, tiện đà quay sang nhìn Ngọc Phi Yên, không nhìn tới Thanh Nhi mất ngáp sát ý bên cạnh.

“Ôi chào! Khôi thủ chàng không phải tới thăm ‘thiếp’ chứ!” – Ngọc Phi Yên xấu hổ dùng cái nhìn lo âu nhìn hấn, nàng đùa còn chưa chán.

“Nữ nhân khôn ngoan không bao giờ chơi đùa vô nghĩa.” – Long Diệc Hân thản nhiên nói. Muốn chơi thì phải chơi tới bến, như hấn vậy.

“Thật sao? Thiếp thấy rất có ý nghĩa mà.” – Con mắt nàng sáng trong như nước.

Nàng chỉ là dạo này nhàm chán quá mà thôi, tự do vẫn hơn hết.

“Giải được.” – Không còn lòng dạ nào diễn trò cùng nàng, hấn nói thẳng mục đích tới đây.

“Giải được gì chứ?”

“Thêu hoa trên gấm.” (Juu: “ ” – Cẩm thượng thiêm hoa)

“Ngài?” – Vừa nghe thấy bốn chữ này Ngọc Phi Yên kinh ngạc thất sắc, nhưng rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Long Diệc Hân lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng. Nhưng làm sao hấn biết được tên loại độc nàng dùng với Mạc Lục, đây là loại độc nàng chế ra mười năm trước, Mạc Lục là người dùng đầu tiên, nàng nhớ rõ chưa bao giờ nói tên cho bất kỳ ai, sao hấn biết được?

“Giải được.” – Không thêm để ý sự kinh ngạc của nàng, Long Diệc Hân không thay đổi ý định ban đầu.

“Nếu ta không cho thì sao?” – Nàng xinh đẹp cười trừ.

“Vân Tranh, tìm.”

“Dạ!”

Oái? Không thể nào, nhìn Vân Tranh từ trên giường đang bước từng bước đến gần mình, Ngọc Phi Yên nháy nháy con ngươi – “Tranh Tranh, hấn ta muốn lấy giải được cứu Mạc Lục mà!” – Người được cứu chính là đối thủ một mắt một còn của nàng.

Vân Tranh nhún vai một cái, vô tội nói – “Lệnh trên không khác được. Thông cảm nhé, Phi Yên.”

Thanh Nhi thấy thế “xoẹt” một cái nhảy lên ngăn giữa Ngọc Phi Yên và Vân Tranh, ánh mắt lạnh băng bắn thẳng vào mắt nàng.

“Thanh Nhi, muội cũng chỉ bắt đắc dĩ thôi.” – Vân Tranh cũng nhìn nàng.

Ngọc Phi Yên nhẹ nắm bàn tay Thanh Nhi, cười một cái cho nàng an tâm, bảo nàng tránh sang một bên, sau đó cười một nụ cười giả tạo, nói – “Mấy ngày nay, Mạc kỳ chủ chắc cũng nghỉ ngơi đủ rồi, cũng nên ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành, chỉ tiếc không có duyên được ngắm Mạc kỳ chủ xinh đẹp với “thêu hoa trên gấm”. Ôi! Mạc kỳ chủ này cũng thật quá keo kiệt!”

“Xinh đẹp?” – Vân Tranh nhướn nhướn đôi lông mày thanh tú.

“Đúng vậy, không tin muội có thể hỏi chủ tử nhà muội, hẳn nhất định đã gặp qua rồi.” – Nói xong, ngay lúc Thanh Nhi không kịp ngăn cản, lấy ra một thanh thủy thủ, kéo ống tay áo lên, nhẹ cứa một đường, trên cổ tay tuyết trắng lập tức xuất hiện một dòng máu đỏ tươi, từng giọt rơi rơi vào trong chiếc bình sứ nhỏ đã để sẵn trên bàn.

Thấy bình sứ đã đầy rồi, đem kim sang được rắc lên vết thương rồi để Thanh Nhi băng bó cho.

Lại đưa bình sứ cho Long Diệc Hân – “Được rồi, cầm đi. Để nàng mỗi ngày dùng một giọt máu hòa cùng nửa chậu nước ấm rửa mặt, năm ngày sau toàn bộ chấm đỏ sẽ biến mất.”

Long Diệc Hân đón lấy bình sứ, thật ảm áp.

Ngọc Phi Yên lại liếc mắt nhìn hắn một cái, một thân áo xanh, mũ sa đen, đáy lòng lại run lên – “Ngài rốt cuộc là ai? Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?” – Vì sao vừa thấy hắn, trong lòng liền dâng lên một thứ cảm giác rất lạ lùng?

Long Diệc Hân khoe môi khê cong lên, không nói gì xoay người đi mất dạng. Thật đáng tiếc, nàng lại quên hắn mất rồi, nhưng điều này cũng không gây trở ngại gì với kế hoạch sắp tới của hắn.

“Ấy! Tranh Tranh, chủ tử nhà muội thật chẳng có phép tắc gì cả!” – Ngọc Phi Yên hướng về phía bóng dáng Long Diệc Hân làm mặt quỷ – “Trả lời thắc mắc của bản thân y khó khăn đến vậy sao? Thế mà hắn ngay cả cái rắm cũng không đánh phóng đi mất tiêu, ít ra cũng phải nói một câu cảm ơn chứ.”

“Phi Yên, thực nữ không nói lời thô tục.” – Vân Tranh “thật lòng” nói.

“Thực nữ thì đáng mấy đồng?”

“Rồi rồi rồi, chúng ta không nói chuyện ‘thực nữ’ nữa. Nè, tỷ hạ được với Mạc Lục kiểu gì vậy? Rõ ràng khi chúng ta bị đánh, nàng ta vẫn ổn cả mà. Còn nữa, cái “thêu hoa trên gấm” kia là cái chi chi? Lợi hại lắm sao?” – Vân Tranh nóng lòng muốn thỏa mãn hiếu kỳ.

“À ừ.” – Ngọc Phi Yên vuốt vuốt cằm – “Muội nên biết là ta đã hạ độc nàng khi ở chòi nghỉ mát, nhất thời nàng không việc gì bởi được hiệu còn chưa phát tác. Mà ‘thêu hoa trên gấm’, đó chính là sáng chế tâm đắc nhất của ta, nghiên cứu chế ra từ mười năm trước. Biết vì sao ta gọi là ‘thêu hoa trên gấm’ không?” – Nàng đắc ý cười – “Đó là bởi vì: thứ nhất, nó không hại tới tính mạng con người, thứ hai, nó sẽ khiến khuôn mặt đẹp đẽ của người ta xuất hiện chỉ chút những chấm đỏ, tựa như vết phấn son, rất thích hợp dùng với mỹ nhân, nhất là Mạc kỳ chủ xinh đẹp như vậy, nhất định có thể đẩy tác dụng của thuốc lên mức cao nhất. Ôi! Đáng tiếc, Mạc kỳ chủ keo kiệt, một mình thưởng thức vẻ đẹp, không cho chúng ta xem.”

Vân Tranh nghe vậy cười to, chẳng trách mấy ngày nay Mạc Lục không ra ngoài, hóa ra là như vậy. Haha, thật là quá đã! Chỉ cần tưởng tượng ra khuôn mặt Mạc Lục yêu nhất chỉ chút những chấm đỏ, nàng còn có một cảm giác hả hê khi trả được thù. Nàng bây giờ chỉ mong vừa rồi Phi Yên đừng có giao giải được ra.

“Đúng rồi, vừa rồi vì sao tỷ lại hỏi chủ tử ta trước kia hai người có từng gặp mặt không?” – Dù rất vui sướng, Vân Tranh cũng không quên nghi vấn trong đầu.

Ngọc Phi Yên hơi nhíu mày – “Nói thật, ‘thêu hoa trên gấm’ tuy được ta nghiên cứu chế tạo từ mười năm trước, nhưng có một khoảng thời gian dài, ta đã quên mất sự tồn tại của nó, càng không nhắc tới với bất kỳ ai, đến ngay như Tam ca với Thanh Nhi cũng không biết được, chủ tử nhà muội vì sao lại biết chứ?”

“Tỷ chắc chắn là chưa từng nhắc tới với bất kỳ ai chứ?”

“Trong trí nhớ của ta, không có.” – Nàng rất tin tưởng trí nhớ của bản thân.

24. Chương 24: Chuyện Gì Cũng Có Nhân Quả (4)

Người...Người, muốn làm gì?” – Cô bé hơi run sợ mở to con ngươi, nhìn người thiếu niên áo đen mũ đen đang bước từng bước tới gần mình. Hắn tức giận thật rồi, thật đáng sợ! Hắn sẽ không giết nàng chứ? Ôi, nàng mới có chín tuổi thôi, không muốn chết tý nào! Ồ? Sao nàng ngửi thấy một mùi hương? Rất rất thơm. “Ta không thể giết người.” – Toàn thân hắn không có ý thù địch nào, lại càng khiến cho trực giác người ta cảm thấy đây là một kẻ nguy hiểm, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe, lại càng khiến người ta không rét mà run.

“Đại ca ca, huynh đại nhân đại lượng, đừng so đo với ta. Khả năng còn nhỏ không hiểu chuyện, sau này sẽ không phạm huynh nữa đâu.” – Cô bé chậm chậm nhúc nhích, hy vọng có thể đẩy ra khoảng cách giữa hai bên.

“Nếu ta nói ta sẽ đem kỳ kinh bát mạch võ học kỳ tài của người che lại thì sao?” – Thiếu niên đưa tay về phía cô bé, cùng lúc đó, một trận gió thổi bay vạt lụa mỏng của mũ lên, chợt hé ra khuôn mặt hung tợn khát máu.

“A.....”

Ngọc Phi Yên đột nhiên bừng tỉnh, cả người mồ hôi lạnh đầm đìa, miệng thở gấp không thôi.

“Tiểu thư!”

Thanh Nhi đương ngủ cùng nàng hoảng sợ.

“Thanh Nhi...” – Đem thân mình đang run rẩy gắt gao dựa vào người Thanh Nhi, Thanh Nhi không nói gì ôm chặt lấy.

Một lúc lâu sau, Ngọc Phi Yên mới bình tĩnh trở lại.

“Ta mơ thấy hắn.” – Chôn sâu dưới đáy lòng nơi tận cùng ký ức, như một góc của núi băng.

“Ai?” – Thân thể Thanh Nhi run lên, Ngọc Phi Yên cũng cảm thấy được.

“Cái kẻ khiến cho võ học kỳ tài trăm năm khó gặp như ta không thể luyện võ được.”

“Là ai?” – Ánh mắt Thanh Nhi lạnh buốt.

“Ta không biết, ta căn bản không thấy rõ diện mạo của hắn. Quên đi, sắc trời còn sớm, chúng ta ngủ thêm chút nữa.” – Nói xong, nàng liền nằm xuống. Nàng không hy vọng Thanh Nhi nhúng tay vào chuyện này.

Thanh Nhi thấy nàng nằm xuống, biết nàng không muốn nói nhiều thêm, cũng không quấy rầy nàng.

Ở Tiêu Dao Cốc không ai không biết Ngọc Phi Yên là võ học kỳ tài trăm năm khó gặp, nhưng mười năm trước khi nàng theo Tiêu Dao Y Thánh ra ngoài, cũng không biết đã bị ai dùng thủ pháp kỳ dị che lại kinh mạch toàn thân, đến nỗi không thể tập võ nữa. Võ công ỉn như Tiêu Dao Y Thánh mà cũng không thể cởi bỏ quần chế kinh mạch cho nàng. Mà hỏi nàng người gây nên là ai, chuyện ấy nàng lại quên sạch không còn một mảnh, hay ho gồm!

Sáng sớm hôm nay, Ngọc Phi Yên liền đi đến bìa rừng trúc thăm dò địa hình. Nghe nói bên trong rừng trúc này đầy cạm bẫy, nàng từ lâu đã muốn tìm hiểu một chút, khổ cái là không có cơ hội.

“Tiểu Phi Yên, nàng làm gì vậy?” – Ngay lúc nàng toan tiến vào rừng trúc thám hiểm, Thanh Ảnh thần không biết quỷ không hay xuất hiện trước mặt.

Ngọc Phi Yên nhướng mày cười khê – “Đương nhiên là muốn đi vào kia!”

“Muốn gặp chủ tử ta sao?”

“Đúng vậy.” – Nhưng không có nghĩ vậy.

“Đi theo ta.”

Nói xong, Thanh Ảnh dẫn đầu tiến vào rừng trúc – “Đi theo bước chân ta, ngàn vạn lần đừng bước nhầm, nhầm một bước thôi cũng sẽ bị ngàn vạn mũi tên bắn tới, cẩn thận nhé!”

“Được rồi.” – Ngọc Phi Yên đi theo phía sau hắn, thấy hắn chân giẫm thất tinh, bước đạp bát quái, nhìn thì đơn giản, thực ra rất phức tạp và thay đổi liên tục, trong đó ẩn chứa ý nghĩa xoay chuyển trời đất. (Juu: hic, cái này là ngũ hành bát quái trận pháp cái gì đó, ta không nghiên cứu, thứ cho nếu có sai sót)

“Thanh Ảnh huynh, chủ tử nhà huynh nhất định là cái loại rất sợ chết!” – Bằng không, sao phải thiết lập cạm bẫy bốn bề ở nơi mình ở thế này.

“Hả?” – Thanh Ảnh nghe vậy kinh hãi, kinh ngạc đạp nhầm một bước, khởi động cạm bẫy trong toàn rừng trúc, tiếng “xuy xuy” phát ra không ngừng, cả rừng mũi tên áp đảo bay tới.

Ngọc Phi Yên thấy tình cảnh đó, nhắm tịt mắt, thầm nghĩ trong lòng: “Mình chết chắc rồi!”

Có lẽ là Diêm vương gia ngán nàng không đủ tuyệt sắc, lúc chỉ mảnh treo chuông hết sức, một trận gió xoáy cuộn cuộn cuốn nàng lên....

25. Chương 25: Vẽ Đẹp Động Trời (1)

Bùm!” một tiếng, Ngọc Phi Yên bị ném văng trên mặt đất, nàng đau đến nhe răng trợn mắt. Mở mắt, nhận ra nơi mình rơi xuống là một tòa đình viện rộng rãi, thoáng mát, dễ chịu. A, xem ra nàng đã tìm được đường sống trong chỗ chết. Chậm rãi đứng lên, cẩn thận đánh giá khoảng sân này. Vừa rồi chưa nhìn kỹ không nhận ra, giờ mới nhận ra cả sân này toàn lát bằng lam điền ngọc thạch. Trời ạ! Thật là phí phạm đáng giận mà! Lam điền ngọc thạch là vô giá, thế mà có người dùng để lát sân?! (Juu: ăn chơi mà ~)

“Tiểu Phi Yên, nàng không sao chứ? Thật may quá!” – Giọng nói mừng rỡ của Thanh Ảnh từ phía sau truyền tới.

Ngọc Phi Yên quay đầu, nén giận nói – “Huynh thiếu chút nữa đã hại chết ta rồi, có biết không hả?”

“Ấy! Tiểu Phi Yên, nàng đừng nói oan cho người tốt! Nếu nàng không nói cái câu kia thì ta sẽ bước nhầm sao?” – Thanh Ảnh thật oan uổng, hắn đang cố giúp nàng mà! Bây giờ lại đổi thành người xấu, công lý ở đâu, ở đâu?

“Ta nói chủ tử huynh sợ chết không phải sao? Muốn trách thì trách bản thân huynh định lực không đủ ấy, còn liên lụy bốn cô nương.” – Ngọc Phi Yên hợp lý hợp tình – “Tuy nhiên, vẫn cảm ơn huynh đã cứu mạng ta.”

Thanh Ảnh lắc đầu – “Nàng là cái đồ con gái nhỏ mọn! Quên đi, chẳng nói lại được nàng. Còn nữa, rất tiếc là, không phải ta đã cứu nàng về từ Quỷ môn quan đâu.”

“Hơ? Chẳng có nhẽ bốn cô nương làm nhiều việc thiện, khi nguy cấp được thần tiên cứu giúp?” – Nàng mày mắt rung rinh.

“Nàng lại tưởng bở rồi!” – Thanh Ảnh cong tay khê gõ lên trán nàng – “Là chủ tử ta cứu nàng.”

“Đau nha!” – Vỗ vỗ cái trán, nhắc chân đạp cho Thanh Ảnh thối một cái, nàng muốn trả đũa hắn cũng được chứ – “Đừng có học Tam ca ta gõ đầu, đầu ta sớm muộn cũng bị các người gõ ngu đi.” – Ồ? Bỗng dưng hoàn hồn – “Huynh vừa mới nói ai đã cứu ta?”

“Chủ tử ta mà!”

“Chủ tử huynh?” – Trời đổ mưa màu đỏ sao? Cái kẻ quái nhân cao ngạo không quan tâm chuyện gì, ngay cả nói cũng lười mà cũng ra tay cứu người sao?

Thanh Ảnh liếc mắt nhìn nàng một cái – “Đừng nói nàng không tin, ngay cả ta cũng không hiểu ra sao.”

Chủ tử nhà hắn đã vì nữ tử trước mắt này mà phá lệ thật nhiều.

Ngọc Phi Yên con người lưu chuyển – “Một khi đã như vậy, Thanh Ảnh huynh, mang ta tới gặp chủ tử nhà huynh đi, ta muốn gặp mặt cảm ơn một câu.” – Nói cảm ơn là giả, một lần nhìn đến dung mạo thực sự của Long Diệc Hân mới là thật. Tranh Tranh từng nói, chỉ khi ở trong Trúc Uyển, Long Diệc Hân mới tháo mũ sa xuống. Gì cũng được, dù sao hôm nay nàng cũng phải nhìn được bộ mặt thật của hắn, cũng đã vào đến đây rồi.

“Đi, nhưng mà...” – Thanh Ảnh nhìn giày nàng đầy bùn đất – “Cởi giày của nàng ra đã.”

“Vì sao?” – Mặc dù hỏi như thế, nhưng nàng vẫn cởi giày ra.

“Nàng là người đầu tiên bắt thủ đi vào Trúc Uyển đấy, là người khác sớm đã bị đuổi ra rồi.” – Nói đoạn, nhặt lấy đôi giày nàng vừa mới cởi ra thuận tay quăng xa, tới tận chân trời.

“Giày của ta.....” – Trơ mắt nhìn giày của mình bay về phía chân trời, lòng vạn phần không muốn.

“Chủ tử ta không chịu được bẩn.” – Thanh Ảnh bất đắc dĩ nói. Chủ tử của hắn thực sự là bị ám ảnh vô cùng vô cùng nghiêm trọng, nơi ngài ở tuyệt đối không cho phép tí ti bụi bặm, quần áo ngài đã mặc một lần tuyệt đối không có lần thứ hai, giường của ngài lại càng không cho bất kỳ ai tới gần, mỗi ngày ngài phải tắm nước nóng ba lần. So sánh với chủ tử của hắn, chút ám ảnh còn con của Mục Cảnh Thiên sao dám gọi là ám ảnh được? (Juu: ~ tập đoàn biến thái mà ~.~)

“Hắn có bệnh!” – Ngọc Phi Yên nhăn mặt nhăn mày, một đại nam nhân lại không chịu được bẩn? Lại liếc mắt nhìn lam diệp ngọc dưới chân một cái, không vương một hạt bụi nhỏ, soi gương được, khiến nàng không khỏi có ý muốn trát bùn lên. (Juu: chị cũng có bệnh luôn =.=)

“Không, là ám ảnh!” – Thanh Ảnh nhỏ giọng sửa lại cho đúng – “Được rồi, theo ta vào đi thôi.”

Đi vào phòng khách, Ngọc Phi Yên lại được mở rộng tầm mắt, trong phòng bày những đồ bằng ngọc cổ, ẩm trà chén trà, như nhau toàn là những thứ vô giá. Mà trải trên mặt đất chính là thảm lông dê chính tông Ba Tư tiến cống.

Xa xỉ! Nàng chỉ có thể dùng hai chữ này để hình dung.

“Nàng ngồi trước chờ ta đi tìm chủ tử tới.” – Thanh Ảnh mượn cớ rời đi, hết chuyện của hắn rồi. Tiểu Phi Yên à, tự cầu nguyện đi nhé! Hắn lực bất tòng tâm. Chủ tử tâm tư khó dò mà.

Đợi hắn đi rồi, Ngọc Phi Yên nhìn quanh phòng khách một chút, đi tới chiếc ghế tựa không biết được làm từ loại gỗ gì bên cửa sổ, thuận thể nằm xuống (Juu: tự nhiên như ruồi =.=). Ha.....Thật là thoải mái nha! Đảo mắt thuận tiện ngắm nhìn cảnh trúc ngập tràn ngoài cửa sổ.

Thật sự thích thú cực kỳ! Những ngón chân tinh tế trắng trẻo như ngọc rung rinh vui vẻ.

Nàng nhắm mắt lại, hưởng thụ sự vui thú này.

“Ngọc Phi Yên.”

Giọng nói nam tính dễ nghe vang lên bên tai, càng thêm phần thoải mái.

26. Chương 26: Vẽ Động Trời (2)

“Ngọc Phi Yên”

Giọng nói nam tính dễ nghe vang lên bên tai, càng thêm phần thoải mái. Nàng chậm rãi mở đôi mắt xinh đẹp ra.....

Bóng người đứng thẳng trước mắt lập tức khiến nàng ngừng thở, mỹ nhân! Không như Long Diệc Thâm nhẹ nhàng tuyệt mỹ, cũng không như Thành quận vương phi phong hoa tuyệt đại, mà có một sức quyến rũ mê người khác, cả nam lẫn nữ, tuần mỹ tuyệt luân, thêm cả mái tóc đen rủ xuống còn ướt và hơi rối kia, có lẽ thần tiên giáng trần chắc cũng chỉ đến vậy thôi.

“Long Diệc Hân?” – Không biết bao lâu sau, nàng mới tìm lại được tiếng nói của mình. Nhận thấy giọng mình khàn khàn, mặt ửng hồng lên. A di đà phật! “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam” quả không tầm thường.

“Không sai.” – Tuấn nhan không chút biểu tình, giọng nói cũng không biến động.

“Oái, đầu tiên, cảm ơn ngài đã cứu mạng ta.” – Ngọc Phi Yên nhảy xuống khỏi ghế, khom người chào hân.

Long Diệc Hân cũng không phản ứng, xoay người ngồi vào chiếc ghế bằng gỗ đàn hương màu đỏ trong sảnh, mấy ngón tay nâng chén trà lên, tao nhã hớp nhẹ một ngụm, rồi lại tựa lên ghế.

Ngọc Phi Yên đi tới đối diện hân, hai tay tự tiện nâng chén trà hân vừa mới buông xuống lên, đưa đến bên môi uống một hơi cạn sạch, nâng cách tay lên lấy ống tay áo lau nước đọng trên khóe môi, sau đó đặt chén trà về chỗ cũ, quay ra cười với hân – “Ta khát.”

Long Diệc Hân vẫn không có phản ứng gì như trước.

“Vì sao ngài cứu ta?” – Lại hỏi một câu.

Được lắm, giờ thì hân ta còn nhắm mắt nghỉ ngơi cơ đấy.

Ngọc Phi Yên nhú nhú đôi lông mày thanh tú, máu nóng sục sôi trong lòng, thật thách thức.

“Thực ra, ngài không nói thì ta cũng biết. Ngài cứu ta có hai nguyên nhân: thứ nhất, ngài cảm thấy có lỗi với ta, nên muốn bù đắp một chút, dù sao nếu năm ấy ngài không che lại kinh mạch toàn thân ta, hôm nay võ học kỳ tài ta đây chắc chắn sẽ không bị vây ở rừng trúc; mà thứ hai...” – Nàng dừng một chút, ho nhẹ một tiếng rồi nói – “Ngài thích ta, không nỡ để ta bị nhốt trong rừng trúc, có phải không?”

Long Diệc Hân nghe vậy, khóe môi hơi cong lên, xem ra nàng đã nhớ ra hân rồi, tuy nhiên, hân vẫn không biểu hiện gì cả.

“Không trả lời sao?” – Ngọc Phi Yên cười trộm – “Ta coi như ngài thừa nhận rồi nhé.”

Long Diệc Hân mở đôi mắt phượng, ánh mắt dừng lại ở nụ cười vụng trộm nàng còn chưa kịp thu về.

“Nàng không sợ ta?” – Mấy lần đụng độ trước đây, trong mắt nàng rõ ràng có ý sợ hãi, dù chỉ lướt qua rất nhanh, nhưng hôm nay hân thấy trong con người trong suốt kia lại bình thản thoải mái, thần thái phi phàm.

Ngọc Phi Yên ngẩn ra, liền mỉm cười, từ khi nhớ ra hân là người đã khiến mình không thể tập võ được, lạ thay, cảm giác sợ hân trong lòng tự dưng biến mất.

“Ngài mong ta sợ ngài sao?” – Nàng hỏi lại.

“Nàng tìm ta làm gì?” – Long Diệc Hân từ chối trả lời, đối với những vấn đề vớ vẩn trước giờ hân vẫn không thêm quan tâm, miễn là hân có câu trả lời.

“Muốn biết vì sao mười năm trước ngài phải che hết kinh mạch của ta, hủy đi một kỳ tài võ học của võ lâm.” – Nàng đã quen với việc hân toàn nghe mà không đáp.

“Nàng đã quên?”

“Đúng vậy, vì ta không muốn nhớ đến những chuyện đã khiến mình đau buồn, cho nên cơ thể ta tự sinh bệnh một hồi, quên hết sạch những chuyện có liên quan đến ngài.”

Nàng rất bội phục cái phản ứng lợi hại này của mình.

“Ta muốn xem một võ học kỳ tài sau khi biết mình không thể tập võ được nữa, sẽ dùng thái độ gì mà đối mặt với đời.”

Hân cười, rất nhẹ nhàng, nhưng Ngọc Phi Yên cảm giác được sự lạnh lùng trong đó. Nàng rùng mình một cái, cũng may nàng đã không còn là vợ hân nữa rồi, sống cả đời với người như vậy, khác nào đi trên băng mỏng.

“Vậy, thái độ đối mặt với đời của ta đã làm ngài hài lòng chưa?”

“Tạm được.”

“Ồ” – Nàng gật đầu, đổi qua nụ cười nịnh nọt – “Nếu đã vậy, ngài có thể cởi bỏ khổng chế kinh mạch ta được không?”

“Không được.”

Trả lời rất rành rọt.

Biết trước hẳn sẽ nói vậy, cho nên nàng nhún nhún vai không quan tâm – “Quên đi, dù sao ta cũng không nghĩ đến việc tập võ nữa.”

Long Diệc Hân kinh ngạc trước phản ứng của nàng, nàng thực không giống người bình thường.

“À, trước kia ta có nói với ngài về được tính của ‘Gấm thượng thiên hoa’ sao? Ta không nhớ rõ.” – Ngọc Phi Yên lại hỏi.

Long Diệc Hân đứng dậy đi tới chiếc ghế trước cửa sổ, ồng tay áo nhẹ phủ đi những bụi bặm ban nãy Ngọc Phi Yên để lại, rồi lại ngồi xuống.

Hứ? Lại không để ý tới nàng? Haha, không sao, nàng còn rất nhiều chiêu.

“Ta bảo này khôi thủ, sao ngài cứ ra khỏi Trúc Uyển lại phải đội mũ sa? Chẳng lẽ không thấy tiếc cho vẻ đẹp khuynh quốc này của ngài sao? Ngài hẳn là....” – Nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuyệt luân của hắn – “...hắn là khiến cho người trong thiên hạ đều...oái...”

Trong phòng khách tản mát một làn hương lành lạnh, có thứ gì đó tựa như một sợi dây vô hình quấn quanh cổ của nàng, làm nàng nói không nên lời.

“Rất khó chịu, phải không?” – Long Diệc Hân chậm rãi đứng dậy, một nụ cười ma mị nở trên môi hắn, vị thần hoàn mỹ lập tức biến thành ác ma tà ác, hắn nâng tay xoa khuôn mặt đang trắng bệch ra của nàng, cảm thụ sự mịn màng trắng nõn dưới ngón tay – “Nha đầu, đừng thử tìm cách chọc giận ta, hậu quả, nàng không gánh nổi đâu.”

“Khụ khụ.....” – Hương thơm trong phòng đột nhiên biến mất, sợi dây vô hình quấn quanh cổ nàng cũng theo đó mà tan biến.

Nàng nhớ ra rồi, mười năm trước khi Long Diệc Hân ra tay che kinh mạch của nàng lại nàng cũng ngửi được hương thơm tương tự. Đúng rồi, đó đều là hương thơm tự nhiên từ trên người hắn tỏa ra (Juu: hự hự, Hân ca nhà mình như Hàm Hương ý :”>). Haha, nàng lại mới phát hiện ra một chuyện thật thú vị. Nhưng mà, vì sao trên người một đại nam nhân lại tỏa ra hương thơm nhỉ? Ủ, đáng để nghiên cứu đây, về phần hắn vừa nói không được chọc giận hắn, cứ biết thế, gặp chuyện hay ho nhường này, sao nàng có thể buông tha cho được? Nàng chợt phát hiện ra trên người hắn còn bao nhiêu kho báu đang chờ nàng tới khai quật.

27. Chương 27: Băng Ngọc Kỳ Hương

Tổ chức “Phi Long” phân ra làm ba đường, Ngạo Long, Nhã Long, Ngọa Long, dưới các đường lại có bảy kỳ. Hai kỳ Xích Lam lệ thuộc Ngạo Long đường, ba kỳ Hoàng Lục Tử thuộc Nhã Long đường, hai kỳ Tranh Thanh thuộc Ngọa Long đường. Trong đó, Ngạo Long đường là hình đường, chương quản luật pháp của “Phi Long”; Nhã Long đường chương quản việc buôn bán của “Phi Long”; mà Ngọa Long đường là tình báo đường, các tin tức tình báo lớn nhỏ của “Phi Long” đều từ Ngọa Long đường mà ra.

Ra khỏi Trúc Uyển, Ngọc Phi Yên liền xông thẳng tới Ngọa Long đường. Khi nàng tiến vào Ngọa Long đường, Mục Cảnh Thiên đang cùng đại tướng tâm phúc là Vân Tranh và Nhậm Thanh phân tích báo cáo các nơi đưa tới.

Vân Tranh nhìn chăm chăm Ngọc đại tiểu thư cả người nhếch nhác, không khỏi nhíu mày – “Tỷ đánh nhau với ai vậy, hay vẫn đang luyện cái ‘Mười tám vòng tiếp đất’?”

“Không có gì, chẳng qua chỉ ở ngoài rừng trúc thăm dò địa hình một chút, lại né tránh chút chút lưới tên trong rừng trúc.” – Ngọc Phi Yên nhướn nhướn lông mày, thản nhiên ngồi xuống cạnh Vân Tranh.

Rừng trúc? Lưới tên?!

“Rừng trúc mà mọi người nói không phải là rừng trúc ngoài Trúc Uyển đấy chứ?” – Mục Cảnh Thiên cười như không cười dò xét nàng.

Ngọc Phi Yên gật đầu.

“Tỷ tới đó thật!” – Đôi mắt đẹp của Vân Tranh lóe sáng.

“Như muội mong muốn mà, Tranh Tranh!” – Nàng nháy mắt mấy cái với cô nàng.

“Haha, vậy tỷ đã vào trong Trúc Uyển chưa?”

“Vào rồi, nhưng phải trả giá không ít, bản thân y thiếu nữ suýt chút nữa bị bắn thành còn nhím ấy.”

“Chỉ suýt thôi, tỷ bây giờ an ổn còn gì.” – Vân Tranh duỗi lưng, lại cười nói – “Nhìn thấy khuôn mặt thật của khôi thủ rồi phải không? Thấy sao?”

“Thấy rồi, rất đẹp.” – Trước mắt lại hiện ra tuyệt mỹ tuần nhan hơn cả nam lẫn nữ của Long Diệc Hân.

“Vậy tỷ có yêu ngài không?”

“Ta càng lúc càng cảm thấy hứng thú đối với y.” – Ngọc Phi Yên mỉm cười trả lời.

“Ôi...!” – Vân Tranh thất vọng thở dài.

“Làm sao Ngọc cô nương tránh được lưới tên trong rừng?” – Nhậm Thanh nãy giờ chưa mở miệng liền đặt câu hỏi, hẳn biết Ngọc Phi Yên không biết võ, ngay cả cao thủ hạng nhất nhì trong chốn võ lâm giang hồ cũng khó mà tránh khỏi lưới tên ấy, nàng chỉ là một cô gái mảnh mai nếu không có cao nhân hỗ trợ sẽ không thể thoát được.

“Không biết.” – Nàng ngáp một cái, ai biết được Long Diệc Hân đã làm gì để tránh đi.

“Không biết?”

Khụ khụ, gạt người sao? Nhậm Thanh đen mặt.

“Là vậy mà, có vấn đề gì sao?” – Tặng cho hắn một nụ cười ngọt ngào, nàng rất sẵn lòng giúp hắn giải đáp.

“Không có không có.” – Nhậm Thanh vội vàng lắc đầu, hắn cũng không muốn nhiều chuyện, hậu quả của nhiều chuyện sẽ là đã “kinh” còn “khiếp”.

Mục Cảnh Thiên và Vân Tranh thấy phản ứng của hắn, cười nhạo liên tục.

“Khả nhi, giày của muội đâu?” – Mục Cảnh Thiên nhìn chăm chăm vào cặp chân đang mang đôi giày da điều màu đen tự bao giờ, ánh mắt vô cùng hào hứng, haha, kẻ kia đối xử với Khả nhi của hắn thật là đặc biệt mà, hẳn từ trước tới giờ thà hủy đi chứ không chịu dùng chung đồ với ai, thế mà giờ lại cho Khả nhi đi giày của hắn.

“À” – Ngọc Phi Yên nhìn nhìn đôi giày trên chân, vừa nhấc chân “bịch!” – giày tuột ra khỏi chân nàng rơi xuống sàn nhà, quá rộng! Nhấn mắt nhấn mày không khỏi nén giận – “Bị Thanh Ảnh ném tới tận chân trời rồi, đồ đáng ghét!” – Không có giày, nàng không thể đi chân trần ra khỏi Trúc Uyển được, rơi vào đường cùng đành phải ăn nói khép nép hỏi mượn Long Diệc Hân một đôi giày, tuy rằng giày của hắn rất lớn, một chiếc có thể nhét vừa hai chân nàng, nhưng có còn hơn không.

Vân Tranh nhìn chăm chăm vào đôi giày da điều kia, trên môi tràn ra một nụ cười sâu xa khó hiểu, trò hay sắp bắt đầu rồi.

Trên mặt Mục Cảnh Thiên cũng hiện ra nụ cười biến hóa kỳ lạ, haha, không biết du long trên biển có ý với nữ thần y thì ai thắng ai thua đây? Hắn vô cùng mong chờ!

“Ây!” – Ngọc Phi Yên chỉ vào hai kẻ lòng đầy toan tính kia – “Hai người kia, đừng có đem ý đồ của mình hiện rõ lên mặt như thế, thật khiến người ta tổn thương mà!”

“Có thể làm tỷ tổn thương được sao?” – Vân Tranh hỏi lại.

“Ta thấy muội ấy còn thích cơ.” – Mục Cảnh Thiên còn cao tay hơn.

Ngọc Phi Yên cười cười không để ý – “Nếu muốn xem trò hay, phải cung cấp cho ta manh mối.” – Việc tốt không thể từ trên trời rơi xuống.

“Cần tình báo cái gì? Chỉ cần là chuyện chúng ta biết, nhất định sẽ nói thẳng ra.”

“Ta muốn biết mùi hương lạnh lẽo kỳ dị trên người Long Diệc Hân là từ đâu mà có?” – Nàng tìm đến họ là vì điều này.

“Hương lạnh?”

Ba người kia trên mặt đều hiện ra biểu tình kỳ quái.

“Chính là cái mùi hương lạnh lẽo mạnh mẽ, không rõ của loài hoa nào, ta xác định là từ trên người hân phát ra. Không phải sao?” – Ngọc Phi Yên nhú mày.

“Không thể nào.” – Nhậm Thanh nhìn nàng như nhìn động vật quý hiếm – “Ta thật khó tin sao nàng có thể ra khỏi Trúc Uyển được.” – Phi Yên nữ thần y không hổ danh là Phi Yên nữ thần y. (Juu: anh này có thể kiếm được câu nào vô nghĩa hơn được nữa không?)

“Vì sao?”

“Vì muội chọc giận khôi thủ đại nhân của chúng ta. Hầu như không có ai có thể bình yên sống sót sau khi Ngọc Long tức giận.” – Mục Cảnh Thiên âm thầm cảm ơn Long Diệc Hân có thể dễ dàng tha thứ cho Khả nhi của hân.

“Chủ tử bẩm sinh mang hương thơm lạ lùng. Mỗi khi cảm xúc của ngài kích động, hương thơm trong cơ thể sẽ phát tán ra, mà hương khí phát ra sẽ tùy theo ý muốn của chủ tử cùng với mức độ của cảm xúc mà biến thành vũ khí vô hình đả thương người ta, muốn tránh cũng không được. Cho nên, người thông minh thực lòng quý trọng sinh mạng mình sẽ không đi chọc giận ngài. Trong tổ chức chỉ cần mọi người nghĩ thấy loại hương lạnh như tỷ nói, đều sẽ bỏ chạy mất dạng, không ai dám lấy thân thử hương.” – Vân Tranh tiếp lời giải thích.

“À, vậy sao?” – Ngọc Phi Yên chu lên đôi môi đỏ mọng, hai mắt sáng như sao, thì ra là thế. Lần đầu tiên nàng nghe đến chuyện này đầy nhé.

Chỉ cần khi cảm xúc kích động, hương khí sẽ tản mát ra, không phải sao? Hihi, nàng thích cái hương lạnh này!

28. Chương 28: Gắt Gao Theo Đuổi

Lang thang bốn bề, lại thấy rõ ràng, ý xuân đương lúc nản lòng.

“Nè! Long Diệc Hân, chàng đi chậm lại chút nào, ta theo không kịp!” – Ngọc Phi Yên thở hổn hển đuổi theo nam nhân đi bộ còn nhanh hơn ở phía trước. Ôi! Nam nhân này cũng không chịu nghĩ cho, động tác “thong thả” của võ lâm cao thủ như hân đối với một thiếu nữ không có võ công cũng là mau lẹ như gió mà! Nhìn nàng đuổi theo hân suốt cả buổi sáng này, hân cũng phải rủ lòng thương mà dừng lại chờ nàng chút chút.

“Long Diệc Hân, nếu chàng không dừng lại, ta sẽ đem chuyện ngài ở Phi Long Sơn báo cho hoàng cung biết.”

Bóng người phía trước dừng lại một chút, lại tiếp tục bước đi.

Hơ? Cái này cũng vô dụng? Mấy ngày nay nàng dùng đủ mọi cách để chọc giận hân, nhưng hân từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ, như thể cố ý đối nghịch với nàng, nàng càng kích hân, hân càng không phản ứng. Ngay cả khi nàng lấy dung mạo của hân ra mà làm văn, hân cũng không có ý kiến gì.

Haha, trò chơi này càng ngày càng có tính khiêu khích. Nàng rất muốn xem, giới hạn của hân được đến đâu.

“Diệc Hân, chờ ta với nào!” – Lau một chút mồ hôi, lại tiếp tục đuổi theo. Nói về nghị lực, nàng có thể sánh bằng Khoa Phụ. (*)

“Di Yên!”

“Á!” – Ngọc Phi Yên đang tập trung theo đuổi bị một bóng người nhỏ bé đột nhiên vọt ra làm cho hoảng sợ.

“Con bé này, muốn dọa chết di Yên à?”

Nàng ôm ngực vỗ vỗ, thấy bóng hình đen tuyền phía trước biến mất ở chỗ ngoặt, nên quyết định hôm nay tạm dừng ở đây.

“Dì Yên mà không sợ là thì ai mà dọa được.” – Nha Nha cười hì hì chui vào trong lòng nàng.

“Thật mà! Vừa rồi suýt bị con dọa rớt mất nửa cái mạng đấy!”

“Dì Yên, sao dì phải đuổi theo Ngọc Long thúc thúc?” – Nha Nha mở to đôi mắt “thuần khiết”, “ngây thơ” hỏi.

“Con bé đáng ghét!” – Gõ nhẹ trán cô bé một cái, Ngọc Phi Yên nghiêm túc nói – “Trẻ con phải ngốc một chút, mới đáng yêu.”

Con bé kia mới có tám tuổi, sao phải khôn ngoan vậy chứ, chẳng đáng yêu chút nào, nhất định là di truyền từ người cha bất lương rồi.

Nha Nha bĩu môi – “Có mà đáng thương không ai yêu ý! Con muốn làm đứa trẻ thông minh nhất cơ!” – Bé mới không thèm làm đứa bé ngốc ý.

“Vậy thì dì Yên chúc con thành công.” – Không dễ chơi không dễ đùa, sao đứa bé này chẳng ngày ngốc được như mẹ nó nhỉ?

“Dì Yên, nếu dì sinh một đứa con, dì muốn sinh một đứa thông minh hay là ngốc nghếch?”

“Đương nhiên là ngốc nghếch rồi, như vậy chơi mới vui!” – Những kẻ thông minh xung quanh nàng lan tràn như cỏ dại.

“Được đó! Vậy con mới dễ bắt nạt. Dì Yên nhất định phải sinh một đứa bé ngốc cho con chơi nha.”

Chơi? Ngọc Phi Yên nhíu mày, có chơi cũng phải để cho nàng là mẹ chơi chứ, đâu đến lượt người ngoài cướp mất niềm vui của nàng.

“Vấn đề là...” – Ngọc Phi Yên giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nha Nha – “Một mình dì Yên không thể sinh con được. Cho nên, con đem hy vọng ký thác cho cha mẹ con thì nhanh hơn.” – Muốn chơi thì tự chơi em mình ý.

Nha Nha dùng bộ não nhỏ bé suy nghĩ trong chốc lát – “Quá đúng, mẹ con ngốc như thế, nhất định sẽ sinh ra một đứa trẻ ngốc như nàng, mà dì Yên thông minh như thế, cơ hội sinh được một đứa trẻ ngốc quá nhỏ, xem ra, cha mẹ thật sự nên cố gắng. Đúng! Bây giờ con phải đi tìm cha mẹ.” – Nói xong liền nhanh như chớp chạy mất.

Ngọc Phi Yên nhìn bóng dáng nho nhỏ kia, ý cười trên môi cứ càng thêm sâu sắc hơn. Có trời chứng giám, Ngọc Phi Yên nàng không hề làm hư trẻ con, cũng không dạy trẻ con những điều xấu xa, càng không bắt nạt trẻ con.

Haha, nàng có thể tưởng tượng bộ dáng tức hộc máu của Tiêu Trắc Nhiên luôn luôn thanh tao nho nhã sau khi được nghe con gái mình “lý luận.”

~ Hết chương 28 ~

(*)

Khoa Phụ đuổi Mặt Trời

Thời cổ xưa, trong hoang dã miền bắc có một ngọn núi cao chọc Trời, ở trong rừng sâu, có một nhóm người khổng lồ sinh sống. Thủ lĩnh của họ trên tai có đeo hai con rắn vàng, tay cũng cầm hai con rắn vàng, người này tên là Khoa Phụ, bởi vậy, nhóm người này được gọi là dân tộc Khoa Phụ. Người Khoa Phụ hiền lành, cần cù dũng cảm, sống cuộc sống không tranh giành với ai, an nhàn thanh thoi.

Có một năm, thời tiết rất nóng, Mặt Trời nóng hừng hực chiếu thẳng xuống Mặt Đất, cây cối đã bị phơi khô, sông ngòi cũng bị phơi sắp cạn. Mọi người nóng nực khó chịu, người Khoa Phụ tới tấp bị nóng chết. Thủ lĩnh Khoa Phụ rất đau lòng, ông ngẩng đầu nhìn Mặt Trời, nói với mọi người: “Mặt Trời quá ác độc, tôi nhất định phải đuổi Mặt Trời, bắt lấy Mặt Trời, bắt Mặt Trời phải nghe con người chỉ huy. Người trong dân tộc nghe nói, tới tấp khuyên ngăn. Có người nói: “Ông chớ nên đuổi, Mặt Trời cách chúng ta xa như

vậy, ông sẽ mệt mà chết thôi.” Có người nói: “Mặt Trời nóng như thế, ông sẽ bị đốt chết đấy.” Nhưng Khoa Phụ trong lòng đã quyết, ông nhìn mọi người nói: “Vì cuộc sống yên vui của mọi người, tôi nhất định phải đi.”

Khoa Phụ tạm biệt mọi người, đi về phía Mặt Trời, hai chân chạy nhanh như gió. Mặt Trời di chuyển nhanh chóng trên không, Khoa Phụ rượt đuổi trên Mặt Đất. Ông băng qua từng ngọn núi, vượt qua từng con sông, bước chân của ông dậm “Thình thịch”. Khoa Phụ đuổi mệt rồi, giũ đất cát ở trong dầy ra rơi xuống đất, do đó tạo thành một ngọn núi đất. Khoa Phụ nấu cơm, nhặt ba viên đá làm kiềng bắc nồi, ba viên đá này trở thành ba ngọn núi ấy nghìn mét.

Khoa Phụ một mực đuổi theo Mặt Trời, xem ra ngày càng đến gần Mặt Trời, Khoa Phụ ngày càng có lòng tin hơn. Cuối cùng Khoa Phụ đã đuổi kịp Mặt Trời ở nơi Mặt Trời xuống núi. Một quả cầu lửa đỏ chói hiện ra ngay trước mắt Khoa Phụ, hàng vạn tia sáng chiếu lên người Khoa Phụ. Khoa Phụ vô cùng hân hoan giang rộng cánh tay, muốn ôm lấy Mặt Trời. Thế nhưng Mặt Trời nóng lạ thường, Khoa Phụ cảm thấy vừa khát vừa mệt, Ông chạy đến bên sông Hoàng Hà, một hơi tu cạn nước sông Hoàng Hà, ông lại chạy đến bên sông Vị, uống sạch nước sông Vị, thế nhưng vẫn chưa hết cơn khát. Khoa Phụ liền chạy về hướng bắc, ở đó có đầm nước lớn ngang dọc nghìn dặm, nước trong đầm đủ để Khoa Phụ giải khát. Thế nhưng Khoa Phụ chưa chạy đến bên đầm nước, đã bị khát chết trên đường đến đầm nước.

Khi sắp chết, Khoa Phụ trong lòng thấy rất đáng tiếc, ông còn nhớ đến người dân tộc mình, do đó quẳng chiếc ba toong trong tay mình. Nơi chiếc ba toong rơi xuống, bỗng hiện ra một rừng đào xanh tốt. Mảnh rừng đào này quanh năm rậm rạp xanh tốt, che bóng mát cho khách qua lại, quả đào làm thứ giải khát ọi người, để mọi người quên hết mệt nhọc, lấy lại tinh thần tiếp tục lên đường.

Chuyện Khoa Phụ đuổi Mặt Trời, đã nói lên nguyện vọng chiến thắng hạn hán của người đời xưa Trung Quốc. Tuy Khoa Phụ cuối cùng đã hy sinh, nhưng tinh thần bất khuất của ông lại bất tử. Trong nhiều sách cổ Trung Quốc, đều đã ghi chép truyền thuyết liên quan đến Khoa Phụ đuổi Mặt Trời, có địa phương Trung Quốc còn gọi núi lớn là “Núi Khoa Phụ” để kỷ niệm Khoa Phụ.

29. Chương 29: Duyên Phận Trời Định (1)

Hiếm hoi lắm, hôm nay Ngọc Phi Yên không đến Trúc Uyển quấy rầy Long Diệc Hân, để cho hắn một chút ít thời gian ôn lại quá khứ. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, thời khắc yên tĩnh này rất mau chóng bị ba vị khách không mời làm gián đoạn.

Ba người Tiêu Trác Nhiên, Thư Trì, Mục Cảnh Thiên đồng thời xuất hiện ở Trúc Uyển.

“Có việc gì?” – Long Diệc Hân chăm chú xem sách, lạnh nhạt hỏi.

“Đồ đáng ghét! Không có việc gì thì không được tìm người nói chuyện phiếm sao?” – Mục Cảnh Thiên giật lấy cuốn sách trong tay hắn, thuận tay ném qua một bên, bên môi vung trộm cười.

“Xem đi.” – Thư Trì lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, nói ngắn gọn một lời đơn giản mà rõ ràng.

Mà Tiêu Trác Nhiên nhẹ nhàng phe phẩy quạt, chỉ cười không nói.

Rất lâu sau.....

“Ba người các ngươi dạo này rảnh rồi quá ư?” – Bối nhân rồi nên mới nhàm chán, nhàm chán nên mới đem hắn làm nhân vật diễn trò.

“Tạm tạm.”

Hắn cũng đâu có nhàn đến mức chơi đùa cùng một cô gái? Trên không ngay thẳng dưới tự nhiên sẽ quanh co.

“Diệc Hân, khuôn mặt này của ngươi gây họa vô cùng.” – Mục Cảnh Thiên ngậm ngùi nhìn trang tuyệt sắc trước mắt – “Cũng khó trách tiểu muội nhà ta đem lòng quyến luyến, theo đuổi không rời.”

“Phi Yên nữ thần y quả nhiên không giống người thường.” – Thư Trì đánh giá cao nàng, có lá gan đối chọi với Ngọc Long.

“Đúng là không giống người thường.” – Tiêu Trác Nhiên tán thành, tuy không có thiện cảm với nàng, nhưng hẳn không phủ nhận nàng có phần đặc biệt.

Long Diệc Hân liếc mắt nhìn mấy người họ một cái, mắt phượng hơi chớp, ôn hòa mà sắc bén nói thẳng – “Nàng chỉ ‘đùa’ thôi.” – Nhắc mới nhớ, nàng cũng đang rất nhàm chán.

“A.....” – Mục Cảnh Thiên nhăn mày trợn mắt – “Diệc Hân, ngươi cũng hiểu rõ tiểu muội nhà ta quá đi! Haha, phải không, Trác Nhiên, Trì?” – Cuối cùng còn không quên hỏi hai vị bạn tốt.

Thấy hai người gật đầu, lại nói – “Mà hiểu rõ một người như vậy, bình thường chỉ có hai nguyên nhân: một, có thù oán với người ta, mới đi điều tra tất cả về người ta rõ ràng rành mạch; hai, chính là thích người này, muốn tiếp cận đối phương, nên để ý tìm hiểu. Diệc Hân, ngươi hiểu rõ tiểu muội nhà ta như vậy, là dựa theo loại nguyên nhân nào đây?”

Hắn vô cùng mong chờ đáp án.

Long Diệc Hân tao nhã buông chén trà – “Nếu ta nói là loại thứ nhất thì sao?”

Oái!? Ba người kia sững sốt.

“Không thể nào!” – Mục Cảnh Thiên lập tức phủ định – “Ngươi và Khả nhi trước kia chưa từng gặp mặt, làm sao có thể kết thù oán được?”

“Ngươi không phải lệnh muội, làm sao có thể khẳng định ta và nàng trước kia chưa từng gặp nhau?” – Long Diệc Hân cười như không cười dò xét hắn.

“Các người từng gặp nhau rồi sao?”

Không thể nào! Sao có thể như vậy được?

Ba người càng thêm kinh ngạc, xem ra trò chơi này càng ngày càng thú vị.

“Ta không hề nói vậy.” – Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn.

“Nhưng không phải ngươi vừa nói...”

“Ta chưa nói gì cả.”

Mắt phượng sáng quắc quét một lượt cả ba người, rồi chậm rãi khép lại.

Còn ba người kia rất là buồn bực, không biết nói gì, lý do đến đây cũng đã hỏi xong rồi, ba người đành phải từ bỏ, chuyển qua đề tài tiếp theo.

“Ta bảo Diệc Hân này, huynh cũng phải đến gần hai tháng chưa về kinh nhỉ?” – Tiêu Trác Nhiên lại thần nhiên phe phẩy quạt.

“Chao ôi, Trác Nhiên, sao huynh lại nói vậy, Diệc Hân trước giờ chẳng phải cả năm mới về nhà một lần sao? Giờ mới chỉ có hai tháng thôi mà.” – Mục Cảnh Thiên mắt trợn trắng, Trác Nhiên từ sau khi thành thân, càng giống mẹ già. (Juu: là lẩm cẩm, hay nghĩ ý)

“Nay đã khác xưa rồi, nói thế nào ấy nhỉ, Diệc Hân dù gì cũng là người đã có vợ.”

“Vợ? Hắn có vợ bao giờ?” – Mục Cảnh Thiên không hiểu ra sao.

Tiêu Trác Nhiên lắc đầu, thảm thán đúng là trẻ đại khó dạy bảo!

“Nếu ta nhớ không nhầm thì hai tháng trước nghĩa muội của Hoàng thượng, thiên kim của đương triều hàn lâm đã được gả cho khôi thủ đại nhân của chúng ta.”

Oái? Mục Cảnh Thiên ghen hòng nhìn trần trời, lập tức cười phá lên, nước mắt giàn giụa.

“Haha! Trời ạ! Huynh cũng còn nhớ đến người đàn bà sớm đã bị ruồng bỏ kia sao?”

“Người đàn bà bị ruồng bỏ?” – Tiêu Trác Nhiên và Thư Trì cảm thấy khó hiểu, theo như tính cách của Long Diệc Hân, tuyệt đối sẽ không làm cái việc nhàm chán là đi bỏ vợ, nếu không ngay từ đầu hắn đã không

thèm lấy cô vợ kia rồi, chẳng qua sự tồn tại của Khúc Lưu Vân trong phủ cũng chẳng ảnh hưởng đến hắn, tất cả đều chẳng liên quan. Giờ Mục Cảnh Thiên lại bảo Khúc Lưu Vân là người đàn bà bị ruồng bỏ ư?

“Người chắc chứ?”

“Chắc chắn luôn. Nói không chừng, bây giờ vị tiền khôi thủ phu nhân kia còn đang cầm bảo bối hưu thư của nàng cười trộm kia.”

“Bảo bối hưu thư?” – Biến thái! Trên đời có nữ tử bình thường nào lại đem hưu thư làm bảo bối không?

“Đúng vậy, đó là một phong thư trước nay chưa từng có, khiến người ta buồn cười đau bụng cũng mang lại tự do cho nàng ta.” – Mục Cảnh Thiên nhún mày, nhớ tới phong thư ấy nhin không được lại ôm bụng cười lớn.

“Đồ điên!” – Thư Trì miễn cưỡng phun ra hai chữ.

“Này! Họ Thư, người bảo ai đấy?” – Mục Cảnh Thiên vẫn cười tròng mắt nhìn hắn.

“Khúc Lưu Vân, người.” – Một kẻ đem hưu thư làm bảo bối, một kẻ chẳng hiểu làm sao lại phát rồ lên, không phải điên thì là gì?

“Khụ khụ.” – Mục Cảnh Thiên không giận mà còn cười – “Thư Trì à, sắp tới kiểu gì huynh cũng gặp rắc rối, phải cẩn thận nhé.” – Hắn cũng có phần thương hại hắn ta. Nói thế nào đi nữa, người mà muối muối hắn cố ý nhắm tới sẽ không thể yên ổn được.

“Sắp tới ta có không yên bình hay không ta cũng không biết được, nhưng ta biết chắc ngay bây giờ sẽ có người gặp rắc rối.” – Thư Trì cười cười, mắt dừng ở chén trà đổ cùng một vũng nước trà trên mặt thảm Ba Tư sang quý phía sau Mục Cảnh Thiên, gãi gãi mũi, đứng dậy khỏi ghế, hắn phải về thôi, hắn chợt nhớ trong địa lao còn mấy phạm nhân chưa tra khảo.

“Chấp!” – Tiêu Trác Nhiên gấp cây quạt trong tay lại, tao nhả đứng dậy.

“A, ta chợt nhớ Du Du hẹn ta chiều nay đi ngắm cảnh hoàng hôn. Trì, chờ ta với.”

Ngay sau đó Mục Cảnh Thiên cảm thấy một làn hương lạnh lẽo như có như không, lại thấy thảm lông dê đã hỏng, trong đầu lập tức có dự cảm mãnh liệt. Không xong rồi! Trời ạ, chén trà kia không phải là hắn “chẳng may” làm rơi chứ? Nhưng mà, lại liếc trộm một cái khuôn mặt không chút thay đổi của khôi thủ đại nhân, cho dù hắn chẳng may làm hỏng thảm của mình, thì thay cái mới là được, không đến nỗi bực tức chứ.

“Xem ra, nàng đúng là như người nói.” – Long Diệc Hân trầm giọng, từ lúc chào đời đến nay đây là lần đầu tiên cảm thấy trong lồng ngực nghẹn lên một cảm giác hờn giận, hắn phải giải tỏa một chút.

“Oái?” – Mục Cảnh Thiên nháy mắt mấy cái, mãi sau mới hiểu ra được – “Người cũng biết sao?” – Hắn cũng biết Khả nhi là Khúc Lưu Vân? Ôi! Hắn nên sớm hiểu ra chứ, với sự khôn khéo của Long Diệc Hân, không biết mới là lạ.

“Ta chẳng biết gì cả.” – Long Diệc Hân mỉm cười đáp lại – “Cảnh Thiên, chúng ta đã lâu không luận bàn võ công, bây giờ thử vận động một chút xem sao?”

Oái? Mục Cảnh Thiên vừa nghe tới mồ hôi lạnh tuôn trào, vẫn cố kiên trì – “Cái đó à, hôm nay ta có chút không tiện, để hôm khác không được sao? Chúng ta chọn lấy một ngày tốt, rồi lại cùng nhau luận bàn, huynh xem thế nào?”

Có phải thành thân đâu, chọn ngày tốt làm gì cơ chứ?

“Chọn ngày không bằng làm ngay, ta thấy lúc này cũng không tệ.” – Long Diệc Hân ôn hòa cười, ý cười thẳng đến tận đáy mắt, cười đến nỗi Mục Cảnh Thiên nổi hết cả da gà, lạnh từ chân đến đỉnh đầu.

“Ta không muốn...”

Hắn không muốn? Cái này hình như không theo ý hắn được.

30. Chương 30: Duyên Phận Trời Định (2)

“Thanh Nhi, lần này bớt Xuyên Khung, Diên Hồ Sách, giảm nửa Vân Sầm, quy vào một tiền, thêm cam thảo vào thành một vạn.” – Tiếng nói yếu ớt truyền ra từ khe hở của chăn bông trên giường cao – “Đun nhỏ lửa trong một canh giờ.”

Thanh Nhi nghe lời rời đi.

Dưới ba tầng chăn bông cuộn như con tôm Ngọc Phi Yên vẫn lạnh run.

Ôi, lạnh quá đi mất! Long Diệc Hân trời đánh! Nàng kiếp sau cũng phải nhớ mặt hân!

Thể chất của nàng vốn đã lạnh, từ khi bị Long Diệc Hân dùng thủ pháp lạ lùng che đi kinh mạch, bởi vì khí huyết ngưng trệ, hàn khí trong cơ thể gia tăng mãnh liệt, thân thể càng lạnh lẽo hơn. Ngày hè nắng chói chang, vẫn cứ phải mặc áo khoác. Cả ngày hoạt động nhiều, nhiệt độ cơ thể cũng không đến nỗi thấp lắm, nhưng vừa đêm đến, cả người nàng như bị đặt trong hầm băng, toàn thân lạnh lẽo, may sao người nhà tới tận Thiên Trúc tìm cho nàng một viên đá lạ kỳ có thể tỏa nhiệt tên là “Thái Dương Chi Tử”, để nàng luôn mang trên người, nếu không nàng đã sớm lạnh chết rồi.

Càng khổ sở hơn là mỗi khi nguyệt sự tới, ngay cả “Thái Dương Chi Tử” cũng không áp chế được hàn khí trong người nàng, đau đớn sinh lý ghê gớm khiến nàng ném trái tư vị địa ngục trần gian.

Đáng thương nàng đường đường một nữ thần y, đối với thân thể của mình cũng đành thúc thủ vô sách – bó tay không có cách nào.

Ông ngoại nói đây là kiếp số của nàng, khi duyên phận tới thì sẽ có quý nhân giải trừ thống khổ cho nàng.

Cái rắm! Kiếp số? Dù là kiếp số cũng là do Long Diệc Hân tạo nên, chỉ cần hân giơ cao đánh khẽ cởi bỏ kinh mạch bị áp chế của nàng, tất cả thống khổ của nàng sẽ biến mất, cho nên.....

Ôi, Long Diệc Hân ca ca thân ái, đáng yêu, anh minh thần võ, thiện lương bậc nhất thiên hạ, mau tới cứu vớt kẻ đáng thương này đi mà!

Như thể nghe được tiếng gọi tha thiết của nàng, ngay sau đó Long Diệc Hân liền giá lâm phòng của nàng, nhìn thấy đồng chăn bông run rẩy như lá khô trong gió, trong lòng khó hiểu.

“Người làm sao vậy?”

Oái? Vừa nghe thấy tiếng Long Diệc Hân, Ngọc Phi Yên hoảng hốt vô cùng, sao hân lại tới đây? Hay trong lòng bọn họ có thần giao cách cảm? Ôi, cảm động quá! Nhưng mà, nàng vẫn lạnh lắm!

“Tôn.....tôn kính khời thủ đại nhân, xin.....xin hãy cho tiểu nữ một cái chăn bông nữa đi, sau, sau này tiểu nữ sẽ báo.....báo đáp thỏa đáng.” – Đau quá!

Không nghe được đáp án mong muốn, Long Diệc Hân tiến tới kéo chăn bông kia lên.....

“Á!” – Mất đi chăn bông ấm áp, Ngọc Phi Yên cuộn chặt mình lại, trời đánh! Tai hân điếc rồi sao? Nàng bảo hân đắp thêm một cái chăn bông nữa lên, chứ không bảo hân kéo nó ra!

“Người?” – Nhận thấy nàng cuộn thành hình con tôm, sắc mặt ngây thơ, hân mới nhận ra tình trạng lạ lùng. Định kiểm tra tình trạng của nàng, vừa mới chạm tới da thịt lạnh như băng kia, theo phản xạ rút tay lại. Thân thể một người có thể băng lạnh đến vậy sao?

Lại đặt hai ngón tay lên mạch nàng, nhẹ nhàng từ tốn nói:

“Thể chất âm hàn, khí huyết ngưng trệ, nội tức rối loạn.”

Có thể sống tới bây giờ thực là kỳ tích.

Ngọc Phi Yên kinh ngạc nhìn hân, hân cũng biết y thuật sao? Oái? Hân định làm gì?

Long Diệc Hân dùng thân thủ nhanh như điện xẹt lấy “Thái Dương Chi Tử” trong áo nàng ra, nắm trong lòng bàn tay, thấy bụi chảy xuống từ kẽ tay hân, rồi hân mở bàn tay ra, một luồng ánh sáng bảy màu lóa mắt tràn vào tận đáy mắt.

Hóa ra đây mới thực sự là “Thái Dương Chi Tử”.

Ngọc Phi Yên nhìn “Thái Dương Chi Tử” từ viên đá cuội biến thành hạt đậu xanh tỏa ánh sáng chói mắt trong tay hắn, kinh ngạc mãi thôi. Nhưng còn có việc khiến nàng kinh ngạc hơn nữa.....

Long Diệc Hân cắn ngón trỏ một cái, rỏ máu lên trên “Thái Dương Chi Tử”, ánh sáng bảy màu lóa mắt biến thành vàng sáng màu vàng mang sắc màu dịu dàng, sau đó, hắn đưa “Thái Dương Chi Tử” tới miệng Ngọc Phi Yên.

“Nuốt vào.”

31. Chương 31: Bụng Dạ Khó Lường (1)

Tiêu Dao Cốc

Một thân hình cao lớn ngạo nghễ đứng trong gió từ sáng sớm, con người đen như mắt chim ưng nhìn xa xăm về phía chân trời, toàn thân tản mát một loại khí thế trong trẻo mà lạnh lùng, cô độc mà nghiêm trang.

Khiến người ta oán giận, một góc trời mây hỗn độn, sông nước ba ngàn dòng.

Thanh Nhi, ba năm, chim bay mỗi cánh, nàng cũng nên trở về thôi. Ba năm, ân tình trả đủ rồi, rồi sau đó, ta sẽ dành trọn cho nàng.

Nhưng mà, hắn hơi nhú mào, theo cái tính cố chấp của Thanh Nhi, nàng sẽ yên tâm để Khả nhi một mình ở bên ngoài sao? Sẽ không! Cho nên, để phòng cho chắc, hắn phải nhanh tay thủ đoạn hơn.

Mấy ngày trước, được báo tin sau khi Khả nhi bị Long gia hưu thì không thấy tăm hơi đâu, mà Cảnh Thiên lại cho bồ câu đưa tin nói là Khả nhi đang ở Phi Long Sơn.

Phi Long Sơn? Thật là trùng hợp ghê!

Nụ cười nồng đậm ý tứ tản mát trong gió.

Phi Long Sơn – Trúc Uyển.

Mục Cảnh Thiên hoang mang nhìn chén trà nhỏ trước mặt Long Diệc Hân, lại len lén nhìn trộm dung nhan tuyệt mỹ thoát tục kia.

Không động tĩnh? Mặt không chút thay đổi? Không có phản ứng gì? Là tốt hay xấu đây?

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Một canh giờ, đúng! Một canh giờ đã trôi qua!

Nhưng Long Diệc Hân vẫn thờ ơ như cũ, lật từng trang từng trang sách trên tay. Từ đầu đến cuối không liếc mắt tới Mục Cảnh Thiên một cái, lại càng không động tới chén trà nhỏ kia.

Mục Cảnh Thiên bỏ cuộc, không thì còn biết làm gì nữa? Trò mèo của hắn sớm đã bị người ta nhìn rõ. Ôi! Thật là ngốc quá mà! Biết rõ là người này không thể mắc mưu mà, nhưng hắn còn cách nào hay hơn đâu? Hắn là người vô tội nhất, không phải sao?

Ôi ôi ôi! Thở dài cảm thán ba tiếng.

Đại ca thật là làm khó hắn quá đi, bắt hắn dâng Khả nhi cho Diệc Hân sao? Tuy rằng hắn cũng rất muốn thấy cảnh này, nhưng bây giờ thời cơ chưa chín muồi mà! Thêm nữa hắn cũng không chắc Diệc Hân có thật lòng với Khả nhi không, cũng không chắc Khả nhi có thể vì Diệc Hân mà dừng lại hay không, chẳng may hậu quả không được như ý muốn, chẳng phải là lỗi của hắn sao?

Thật không hiểu sao đại ca lại vội vã ra lệnh như thế, để bọn họ tự nhiên tiến triển không phải tốt hơn sao? Như vậy hắn sẽ được thưởng thức những màn đối đầu tuyệt vời, kết quả sớm bày ra như vậy, thật mất hứng mà.

Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, lệnh của đại ca, hần không dám không theo.

Làm cho gạo nấu thành cơm là cách nhanh và hiệu quả nhất mà hần nghĩ được, nhưng theo như tính cách hai người kia, có nhốt chung họ bảy ngày bảy đêm, cũng không thể có khả năng nảy sinh chuyện nóng bỏng gì. Cho nên, đành phải mượn tác nhân bên ngoài thôi!

Tuy rằng bỏ thuốc hai kẻ cao thủ dùng độc là hành vi cực kỳ ngu xuẩn, nhưng hần vẫn ôm hy vọng, tự cho là thần không biết quỷ không hay thả thuốc kích thích (Juu: ~ tình được ý ~) không màu không vị vào chén trà của Long Diệc Hân. Dù sao cũng phải thử xem, có được cơ may nào không.

Ví như bây giờ, nếu tên kia bỏ qua việc nhìn thấu âm mưu nham hiểm của hần, lại chẳng phản ứng gì như thế, hần đành phải tính kế khác thôi. Nhưng mà hần không tin được, như tính cách của tên kia, nếu biết hần làm rồi, sao không tức giận?

Loại tình huống này, nghĩ đến đây, hần không khỏi rùng mình một cái, loại tình huống này như thế, tên kia đang có mưu tính gì đó.

Hần bỗng vô cùng hối hận hành vi ngu xuẩn của mình.

Không thể hiểu nổi, tên kia muốn làm gì đây?

“Diệc Hân, huynh, không nói gì sao?” – Mục Cảnh Thiên trán toát mồ hôi.

Long Diệc Hân rút cuộc cũng rời mắt khỏi cuốn sách, bỗ thí cho hần một cái liếc nhìn, khuôn mặt đẹp đẽ tuyệt vời nở một nụ cười mê hoặc lòng người, khiến bờ môi hần giật giật. Ôi! Chết chắc rồi!

“Ta nên nói gì đó sao?”

“Huynh nên nói, ví như, vì sao ta bỏ thuốc huynh, hay là đánh ta một trận, người bình thường đều làm vậy mà.” – Mục Cảnh Thiên nhún nhún vai, hần sẵn sàng hy sinh, là phúc không phải họa, là họa tránh không được, kết cục thế thảm nhất cùng lắm thì đầu với mạng cũng một cái này.

32. Chương 32: Bụng Dạ Khó Lường (2)

“Ta là người bình thường sao?”

A? Mục Cảnh Thiên sững sốt, đúng vậy, kẻ này cùng với Khả nhi của hần không thể so sánh với người bình thường.

“Ồ! Tam ca, huynh đã ở đây rồi sao?” – Ngọc Phi Yên hớn hở từ ngoài cửa thông thả bước vào. Buổi chiều rảnh rỗi không có việc gì làm, qua chỗ Long Diệc Hân này giết thời gian vậy.

Từ sau khi nuốt “Thái Dương Chi Tử” có hòa máu của Long Diệc Hân, âm hàn khí trong cơ thể nàng tiêu trừ không ít, đau bụng sinh lý nhờ vậy cũng giảm bớt, sức khỏe rất có cải thiện.

Chẳng lẽ đúng như lời ông ngoại nói, nàng gặp được Long Diệc Hân chính là đại quý nhân sao?

Nói thật, chuyện này cũng khiến nàng khá là buồn bực. Ngẫm lại thì chứng bệnh mà nàng đường đường Phi Yên nữ thần y phải bó tay không chữa được, thế mà Long Diệc Hân hần ta chỉ cần một giọt máu cũng giải quyết xong.

Nhưng buồn bực thì buồn bực, nàng vẫn là bội phục hần, ngay cả y thuật cũng tinh thông. Mà sách y thuật trong thư phòng của hần đây cũng khiến nàng phải mở rộng tầm mắt. Thân là truyền nhân của “Tiêu Dao y thánh”, có sách thuốc nào mà nàng chưa thấy qua? Nhưng những sách thuốc mà hần cất giữ tại đây, nếu không phải sách hiếm lưu truyền từ thượng cổ, thì cũng là sách du nhập từ nước ngoài về, nàng quả thật đều chưa thấy qua.

Nhưng mà, điều này cũng khiến nàng buồn bực, nếu hần có kiến thức y học phong phú như vậy, vì sao không chữa khỏi mắt cho Thẩm nhi được? Khó hiểu. Nhưng mặc kệ thế nào, nàng càng ngày càng quen với việc chạy sang đây với Long Diệc Hân, nếu không phải hần không đồng ý, nàng còn muốn ở lại Trúc Uyển luôn không chịu đi.

“Khả nhi, sao muội lại tới đây?” – Mục Cảnh Thiên kinh ngạc nói, giờ này nàng hẳn phải ở cùng Vân Tranh phẩm trà, nói chuyện phiếm chứ?

Ngọc Phi Yên mảy liễu nhướn lên – “Ta không thể tới sao?” – Tiếp đó, bước thong thả tới trước mặt Long Diệc Hân, vươn tay nhắc chén trà của hắn lên, uống một hơi cạn sạch trước khi Mục Cảnh Thiên có thể ngăn cản.

“Khả nhi.....”

Mục Cảnh Thiên hoảng hốt giật mình nhảy dựng lên khỏi ghế – “Muội không sao chứ?”

“Ta phải có chuyện gì sao?” – Ngọc Phi Yên vỗ vỗ ngực, ngạc nhiên, dọa nàng giật thót – “Tuy rằng trà lạnh, nhưng cũng không mất hương vị.”

Cái này? Mục Cảnh Thiên không nói gì. Không thể tin được, hắn đã thành công rồi?! Hết nói nổi! Quay đầu nhìn Long Diệc Hân, vừa lúc bắt được nụ cười kỳ lạ lóe lên rồi lặn mất của hắn, trong lòng hoảng hốt, hắn hiểu rồi, kẻ này vừa tương kế tựu kế, hắn biết chắc Khả nhi sẽ đến! Có lẽ đây là hắn cố ý sắp đặt sẵn?

Phật Tổ à! Bây giờ hắn kêu oan có còn kịp nữa không?

“Tam ca, huynh làm sao vậy? Sắc mặt khó coi thế, có muốn ta xem mạch cho huynh không?” – Ngọc Phi Yên tiến tới đặt tay lên cổ tay hắn – “Không sao mà, trái tim mạnh khỏe, không có nửa điểm khác thường.”

Mục Cảnh Thiên thở dài, hắn đương nhiên không việc gì, người có việc chính là nàng!

Ngọc Phi Yên rút cuộc cũng phát hiện ra điều không ổn, vội vàng tự bắt mạch cho mình, đôi mày thanh tú hơi nhíu, thiên hạ đệ nhất tình được – Vô Cực Tán?

Oái! Nàng thật là ngu ngốc! Đường đường nữ thần y lại trúng tình được, không còn mặt mũi nào ra đường nữa.

“Haha, Khả nhi, hai người chậm rãi nói chuyện, Tam ca đi đây.” – Lời còn chưa dứt, bóng dáng Mục Cảnh Thiên đã biến mất tiêu khỏi phòng. Bây giờ không đi, còn đợi đến bao giờ? Dù có tò mò thế nào đi nữa, hắn cũng không có đủ can đảm ở lại theo dõi sự tình tiến triển tiếp theo.

33. Chương 33: Mông Lung Xuân Sắc

Nửa khắc sau, được hiệu trong cơ thể bắt đầu phát tác, khô nóng tự nhiên lan tỏa toàn thân.

Ngọc Phi Yên nhìn Long Diệc Hân giờ vẫn không có phản ứng gì, muốn thi gan với nàng sao? Nàng thừa nhận theo tình thế trước mắt, nàng so ra kém hắn, ai bảo nàng gặp cái chuyện không hay ho này chứ.

Sức kiềm chế của cơ thể bị xáo động, lý trí của nàng bị ăn mòn. Lại liếc mắt nhìn Long Diệc Hân một cái, hắn vẫn thờ ơ?

Không biết sức chịu đựng của nàng còn được bao lâu nữa? Nàng thực sự không chịu nổi nữa rồi.

Vô Cực Tán, cách giải duy nhất là giao hoan cùng người khác phái.

Chút tỉnh táo còn sót lại mách bảo nàng đi tới cái phao cứu sinh cuối cùng. Toàn thân nàng như đang bốc cháy lên, thật khó chịu!

Nàng muốn, muốn cái gì? Nàng cũng không biết nữa, chỉ biết toàn thân từng lỗ chân lông đều đang hò hét đòi giải phóng. Con người trong trần lúc này tràn ngập mơ màng, bối rối, bất lực cùng với ngọn lửa không tên.

Long Diệc Hân nhìn kẻ đang giữ chặt ống tay áo của mình, nụ cười tà mị tràn khỏi bờ môi, mắt thoáng lóe lên một tia sáng. Ngón tay lướt qua bờ môi đỏ tươi kia, cảm nhận được sự run rẩy của nàng, không khỏi cười nhẹ ra tiếng.

“Nha đầu, mới thế đã đầu hàng rồi sao? Thực làm ta thất vọng quá!”

“Nóng quá....” – Ngọc Phi Yên không biết hắn đang nói cái gì, chỉ cảm thấy mình như muốn nổ tung ra.

“Nóng? Cần ta giúp không?” – Con người lấp lánh ý cười của Long Diệc Hân dừng lại trên người nàng.

Nàng gật đầu.

“Muốn ta giúp người thì phải có điều kiện, nha đầu.” – Kéo nàng vào trong lồng ngực, nhìn thật sâu vào đáy mắt nàng – “Biết ta là ai không?”

Nàng ở trong lồng ngực hân vận vẹo bất an, ánh mắt cố gắng nhìn cho ra bóng người trước mặt.

“Long...Diệc Hân.....”

“Đúng rồi, Long Diệc Hân. Nên nhớ rằng Long Diệc Hân không bao giờ làm gì không có lợi ỉnh, người có chắc muốn Long Diệc Hân giúp không?” – Hai tay giữ lấy đầu nàng, lại hỏi lại.

Nàng không trả lời, chỉ đem thân thể càng dán vào hân hơn – “Ta.....nóng.....”

Hân đè lại bàn tay nhỏ bé không an phận, mỉm cười nói – “Chớ nóng vội, còn điều này nữa.”

Nói xong, lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, trải ra mặt bàn, sau đó, cắn ngón giữa tay phải của nàng rồi ấn xuống giấy, lại đem trang giấy ấy đặt vào trong cuốn sách lúc này hân đang đọc dở.

Mắt phượng híp lại lóe ra những tia sáng lạ lùng.

Ngay sau đó, trong phòng mất đi bóng dáng hai người.

Màn sương mờ ảo bay lượn bốn phía, hơi nước trong không khí tựa như ảo mộng.

Long Diệc Hân ngâm mình trong bể, gối đầu lên thành bể, con người mang ý cười nhìn Ngọc Phi Yên chỉ mặc một cái yếm đang mê man nằm trên bờ.

Hân băng ngọc thạch có thể tạm thời áp chế những xao động trong cơ thể nàng, hân không muốn triển miên dây dưa với một cô gái thần trí không tỉnh táo, có làm cũng phải là lúc nàng thanh tỉnh. (Juu: ngụy quân tử > < thể=“” anh=“” gài=“” bẫy=“” người=“” ta=“” làm=“”>

“Ôi.....” – Cảm giác mát lạnh xua đi cái khô nóng trong cơ thể, cảm giác thoải mái toàn thân làm cho nàng tỉnh táo lại, chậm rãi mở mắt, đây là đâu? Mờ mịt cái gì cũng không nhìn rõ được, toàn thân đều cảm thấy lạnh lẽo băng giá, vô cùng thoải mái.

Long Diệc Hân đâu? Nàng nhớ rõ mình đã lỡ trúng Vô Cực Tán, nàng cầu hân giúp nàng, hân hình như đồng ý rồi, bây giờ thân thể mình không có gì khác thường, Vô Cực Tán được giải rồi sao?

“Tỉnh rồi à?”

Giọng nói ấm áp đặc biệt vang lên bên tai không hề báo trước, dọa nàng giật mình, ngồi bật dậy, nhìn về phía phát ra tiếng nói, đón lấy ánh mắt đương mỉm cười.

Là hân sao? Không gian đầy hơi nước, dáng vẻ hân cũng không rõ ràng, lại càng giống như thần tiên trong mây, khiến cho nàng liền cảm thấy miệng lưỡi khô cả.

Hân, không mặc gì cả?!?

Oanh! Ý nghĩ vừa mới khôi phục được bình thường lập tức lại rơi vào khoảng không, một ngọn lửa lại bùng lên từ dưới bụng lan đến toàn thân.

Chẳng lẽ Long Diệc Hân vẫn chưa giúp nàng giải độc? Nhưng vừa rồi rõ ràng nàng cảm thấy được thân thể thoải mái hơn rất nhiều mà. Mặc kệ! Bây giờ ý niệm duy nhất trong cái đầu hỗn loạn của nàng là – bá hậu ngạnh thượng cung. (Juu: nôm na là chị định mạnh mẽ cường bạo anh ~.~)

Hắc hắc! Đại lão hổ đến rồi đây!

“Bôm!”

“Á! Lắm chuyện.....”

Đừng hoài nghi, bởi đầu óc không được tỉnh táo cho lắm, hơn nữa không nhận biết hoàn cảnh xung quanh mình, cho nên, nữ thần y của chúng ta bước hụt vào trong bể, chịu ngập đầu tai ương, a, thật sự là “ngập đầu” mà.

Ý cười trên khóe môi Long Diệc Hân thật sâu, lại càng sâu hơn nữa, lẳng lẳng nhìn nàng giãy giụa trong nước.

Sau khi rất chật vật mới đứng dậy trong nước, Ngọc Phi Yên lập tức lấy khí thế mãnh hổ vồ mồi mà bổ nhào vào Long Diệc Hân. Nhưng, điều này chẳng những không giảm đi sự khô nóng trong cơ thể, lại còn làm tăng thêm sự khát khao kia, có liên quan tới nước ấm sao?

Nàng khoe ra má lúm đồng tiền ửng hồng, đón lấy ánh mắt ma mị mang ý cười ôn hòa của hắn. Ánh mắt rõ ràng ôn hòa như thế, sao nàng cứ cảm thấy nụ cười kia có thâm ý gì nhỉ?

Long Diệc Hân cũng không cho nàng thời gian suy nghĩ sâu xa, đôi môi lạnh lẽo mềm mại đã nhanh chóng bắt lấy mặt đỏ tươi kia.

Nhìn đôi con ngươi trong trẻo của nàng, bị tình dục kích thích mà chuyển dần thành màu sương mờ, hắn vừa lòng gọi lên khóe môi.

Khúc Lưu Vân của hắn, Tiểu Khả Nhi của hắn, Phi Yên nữ thần y của hắn à, cuối cùng, cũng ngã vào lòng hắn rồi.

Màn sương bay tứ phía, không gian đầy hơi nước như ảo mộng, giữa bốn phía lãnh hương, mông lung vô cùng. Đây cảnh, vân vũ vu sơn; đây tình, mị hoặc lòng người.

Rốt cuộc là “Bá hậu ngạnh thượng cung”, hay là “Gậy ông đập lưng ông”? Phật viết: “Không thể nói!”

34. Chương 34: Xấu Tính Thế Chữ

Phòng tắm thông với phòng ngủ của Long Diệc Hân, nơi này đặc biệt ở chỗ, đáy bể xây bằng lam điền hoàn ngọc, lại dẫn nước từ suối nước nóng “Lưu Thiên Tuyền” của núi này cùng nhau càng tăng thêm sức mạnh, mà bờ bể lại xếp tinh tế hàn ngọc ngàn năm, nước ấm gặp hàn ngọc, tự nhiên sinh ra hơi nước như mây trời.

Giờ phút này, Ngọc Phi Yên ngâm ở trong bể, giảm bớt đau nhức một phần trong thân thể. Đối với hàn ngọc ngàn năm ở trên bờ kia nàng cũng chỉ dám kính nhi viễn chi. Tuy nói hàn ngọc ngàn năm có thể giúp cho người học võ tăng thêm nội lực, nhưng cái này chỉ giới hạn ở người tập võ thôi, thiếu nữ thể chất thiên hàn như nàng ít động vào vẫn tốt hơn, đỡ phải tốn thêm thuốc. Lúc trước cảm thấy nó mát mẻ, là bởi nàng trúng độc Vô Cực Tán.

Mà đối với việc mất đi trong sạch, nàng cũng không có cảm giác đặc biệt gì. Nam nữ hoan ái, theo như nhu cầu, vốn là việc kinh thiên động địa. Về phần lễ nghi giáo điều trên đời này, trong mắt nàng vốn đã chó má vô lý. Biết làm sao được, ai bảo cha mẹ sinh ra nàng làm chi.

Nàng sẽ không đòi Long Diệc Hân phụ trách danh tiết, đó sẽ là xúc phạm nàng, dù sao với tính tình của hắn, chắc cũng sẽ không tự tìm phiền toái.

A, hắn sợ phiền toái, nàng sợ mất tự do, như vậy hắn sẽ không phát sinh chuyện gì mới phải. Nhưng vì sao mất phải của nàng cứ giạt liên hồi? Khiến lòng nàng hoảng hoảng hốt hốt, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Long Diệc Hân đã sớm rời đi, nhưng trong không khí vẫn mang hơi thở của hắn cùng làn hương lạnh lẽo quỷ dị kia. Nàng hít sâu một hơi, nén xuống những bất an trong lòng.

Nàng một đêm không về, Thanh Nhi nhất định phát điên rồi, phải mau về giải thích.

Trong phòng khách của Trúc Uyển, Long Diệc Hân nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, Mục Cảnh Thiên, Thư Trì, Tiêu Trác Nhiên ở một góc, thở dài thở dài, lười biếng lười biếng, hả hê hả hê. Mà Thanh Ảnh sớm đã bị đá đi đâu không biết.

Khi Ngọc Phi Yên đi vào phòng khách, chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

“Sao vậy? Ba vị đường chủ mới sáng ra đã tới nhà người ta biểu diễn sao?” – Ngồi xuống ghế thái sư, nhìn bọn họ cười.

Ba người kinh ngạc nhìn tám áo bào đen tuyền rộng thùng thình trên người nàng, đó là của Long Diệc Hân mà.

“Hay ho không thì phải chờ đã, kéo lại chán vì chẳng có gì xem.” – Bớt kinh ngạc rồi, Thư Trì lại quay về ghế, ánh mắt hiện lên một tia hứng thú.

“Xoẹt” – Tiêu Trác Nhiên mở quạt ra, nửa quạt nửa không – “Sáng sớm đã có chuyện vui để xem như vậy, cả ngày tâm tình thật thư sướng.” – Lúc này tâm tình hắn quả thật vui tới cực điểm.

Ngọc Phi Yên không ngần ngại ngáp một cái, mắng – “Nhàm chán!”

“Khả nhi, muội không sao chứ?” – Cuối cùng thì Mục Cảnh Thiên cũng đã tìm thấy được lương tâm.

“Huynh nghĩ sao?” – Quay về phía hắn mỉm cười ngọt ngào – “Theo như muội đoán, thì được là do huynh hạ nhĩ?”

“Chuyện này!” – Đa đầu Mục Cảnh Thiên căng mạnh – “Khả nhi, được đúng là do ta hạ, nhưng ta không ngờ muội lại uống chén trà nhỏ ấy.”

“Ai uống mà chẳng như nhau, dù sao mục đích của huynh cũng đạt được rồi.”

“Này, này....ta cũng bị người ta ép buộc thôi.” – Hắn mới là kém may mắn nhất.

“Ai? Ngọc Phong Dương sao?” – Không cần đoán cũng biết là hắn, cái đồ mũi nhỏ mắt nhỏ, con người nhỏ, bụng dạ hẹp hòi!

Mục Cảnh Thiên thở dài – “Muội cũng biết mà, ta nào dám chống lại anh cả! Cho nên khi hắn dùng bồ câu đưa tin bảo ta ghép muội với Diệc Hân làm thành một đôi, ta liền...”

Nói tới đây, lại rất cẩn thận liếc mắt nhìn tiểu muội nhà mình một cái.

“Huynh liền hy sinh tiểu muội đây để đổi lấy tự do của mình, phải không?” – Mười mấy năm huynh muội để làm gì, Tam ca nhà nàng lòng dạ xấu xa thế nào, nàng thật sự rõ ràng.

35. Chương 35: Xấu Tính Thế Chứ (2)

Mục Cảnh Thiên nhún nhún vai, tiện đà hỏi – “Muội đã làm gì anh cả vậy?” – Nếu nàng không làm gì, anh cả thêm vào mà quan tâm nàng có lấy chồng hay không.

“Huynh nói xem? Đại ca quan tâm ai nhất?” – Ngọc Phi Yên nháy mắt một cái – “Nhắc huynh một chút, hôm qua là mừng bảy tháng năm.”

Anh cả quan tâm nhất? Mừng bảy tháng năm?

Mục Cảnh Thiên bỗng trợn to hai mắt, trời ạ!

“Muội, muội thế mà lại không trả Thanh Nhi lại cho huynh ấy đúng hẹn?!” – Chẳng trách anh cả lại làm thế với nàng.

“Sao ta phải trả lại cho hắn đúng hạn? Thanh Nhi là người, có suy nghĩ của riêng mình, không phải cái gì có thể trao đổi.” – Nàng chỉ hợp tình hợp lý, nếu huynh ấy thực sự yêu Thanh Nhi, sẽ tự mình giành lại khỏi nàng, chứ không phải ép buộc tách nàng khỏi Thanh Nhi.

Mục Cảnh Thiên buông tay – “Tùy muội thôi, nhưng mà...” – Khuôn mặt hắn chuyển thành nghiêm túc – “Chuyện này muội tính làm sao bây giờ?” – Hắn cũng không cho phép Long Diệc Hân ăn sạch sẽ Khả nhi nhà hắn xong rồi làm như chưa có chuyện gì xảy ra, tuy rằng chuyện này bản thân hắn góp phần rất lớn.

“Nam nữ hoan ái là chuyện kinh thiên động địa, về sau đường ai nấy đi.” – Ngọc Phi Yên nhàn nhã thản nhiên nói, lại ghé mắt liếc nhìn tam ca nhà nàng một cái – “Có sao không?”

“Muội?” – Mục Cảnh Thiên day day thái dương, hẳn chính là sợ nàng nói như vậy.

Thư Trì đang oằn oẻ liền ngồi thẳng dậy, lần đầu tiên hẳn gặp một cô gái lạ lùng như vậy, hứng thú đối với nàng lại tăng thêm mấy phần.

Tiêu Trác Nhiên cũng vênh tai lên, có mấy phần kính trọng “kẻ thù” của mình.

“Tam ca, huynh sẽ không làm vương chân muội chứ?” – Nàng nheo lại con ngươi cảnh cáo.

“Ta, nhưng mà...” – Hẳn sẽ bị băm xác ra làm vụn mảnh.

“Không nhưng nhị gì cả!” – Trời đất bao la, tự do của nàng là lớn nhất!

“Nói như vậy tức là nàng sẽ bội ước sao?” – Tiếng nói đặc biệt ấm áp nhẹ nhàng vang lên đúng lúc.

Oái?! Mọi người đều nhìn về nơi vừa phát ra âm thanh, là hẳn nói sao?

“Ta với ngài có ước định gì sao?” – Ngọc Phi Yên mau nhú lại đôi mày thanh tú, dè nén nỗi bất an trong lòng, khó hiểu hỏi Long Diệc Hân hiện đang nằm trên ghế.

“Quên à? Không sao, ta có bản giao ước ở đây.” – Nói xong, Long Diệc Hân lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, vẩy vẩy với nàng – “Nàng có thể tự xem.”

Ngọc Phi Yên thông thả bước đến bên hẳn, đón lấy tờ giấy, nhìn chăm chăm vào những chữ trên đó, đôi mày thanh tú càng nhăn nhó hơn.

Ba người còn lại cũng mau bước đến, chỉ thấy trên đó viết....

“Long Diệc Hân cứu Ngọc Phi Yên một mạng, Ngọc phải làm vợ làm thiếp, phải sinh dưỡng con nối dòng cho Long gia để báo ơn, không được làm trái.

Chứng thực bởi: Ngọc Phi Yên.”

Ngọc Phi Yên phụt cười ra tiếng – “Cái này hình như không phải ta viết mà?” – Nét bút lông thoải mái phóng đảng nhìn thế nào cũng giống nét chữ của anh giai Long Diệc Hân kia.

“Ta viết, dấu tay là nàng ấn.”

Nhìn dấu tay trên đó, Ngọc Phi Yên thầm kêu không xong, dự cảm của nàng trở thành sự thật. Đê tiện! Lại còn thừa dịp nàng đầu óc không tỉnh táo dụ nàng ấn dấu tay.

“Ngài không phải ngại nữ nhân phiền toái sao? Ta cứ tưởng ngài sẽ không chuốc lấy phiền toái vào thân.”

Long Diệc Hân chỉ cười không nói.

Đôi mày thanh tú lại nhăn, hẳn lại thế rồi, xem ra việc này kết cục đã định. Nhưng chuyện này nàng làm sao cam tâm cho được?

“Có câu, người khôn không nói hai lời (Juu: , nghĩa là người khôn ngoan sẽ không làm lại những việc mình đã từng làm, ta không chắc câu thành ngữ ta đưa có thực sự sát nghĩa không, nếu ai biết câu nào phù hợp hơn thì bảo ta với nhé, thanks),ta sẽ không cưới ngài hai lần.” – Không biết đây có phải gọi là “cổ đấm ăn xôi” không nữa?(Juu: chị ăn chơi, lại dùng thành ngữ nữa, đây là “ ”, có nghĩa là cố gắng lần cuối cơ mà vô vọng)

Long Diệc Hân cười dò xét nàng, lại lấy trong cổ tay áo ra một tờ giấy nữa, xé nát trong lúc nàng có nhìn trân trân không thể tin nổi.

“Hư thư của ta?!” – Nàng ghen hòng nhìn trân trối.

Thật lâu sau, nàng mới cười khỏ quay sang ba người kia – “Cho tới giờ hẳn ta đều luôn âm hiểm giả dối, xảo quyệt vô lương tâm như vậy sao?”

Ba người kia nhất trí gật đầu, còn hơn thế cơ! Hẳn còn lãnh huyết vô tình, lục thân bất nhận cơ! Nàng tưởng bọn họ thích cái danh hiệu tam đường chủ sao? Chẳng phải bởi tên kia dùng bao nhiêu thủ đoạn mờ ám ép buộc họ vào khuôn khổ, giam cầm họ trên Phi Long sơn này sao? Chỉ cần Long Diệc Hân để ý con mồi nào, cho đến nay chưa ai lọt lưới. (Juu: ớn lạnh ~)

Bọn họ đều nhỏ lệ chia buồn cùng tương lai của nữ thần y.

Nhìn chăm chú ba vị đường chủ trong chốc lát, Ngọc Phi Yên mới vỡ lẽ.Ồ, thì ra bọn họ cũng bị hại.

Có lẽ làm vợ của Long Diệc Hân cũng không phải ý dở, hẳn mặc dù lạnh lùng lại gian trá, toàn thân không có một chút âm áp dịu dàng nào, nhưng đây lại là một thách thức lớn, không phải sao?

“Được, ta đồng ý làm như giao ước. Nhưng mà, ta muốn ngài cho ta tự do nhất định, trong phạm vi cho phép ta muốn gì thì làm nấy, ngài không được ngăn cản.” – Nàng bỏ thêm một phần ngoại lệ.

Long Diệc Hân lại nhắm hai mắt lại.

“Không nói gì tức là đồng ý.” – Ngọc Phi Yên mỉm cười, xong!

“Tam ca, Thanh Nhi đâu?” – Như tính cách của Thanh Nhi, nàng cả một đêm không về, còn để yên như vậy được.

“Oái? À, ta điểm huyết ngủ nàng ấy, giờ vẫn chưa tỉnh.” – Mục Cảnh Thiên thất thần trả lời, hẳn vẫn chưa hoàn hồn. Trời có mưa màu đỏ mất thôi! Khả năng của hắn thật sử dụng làm vợ Long Diệc Hân?

Thư Trì cùng Tiêu Trác Nhiên cũng không khá hơn, hóa ra Ngọc Phi Yên chính là Khúc Lưu Vân!

Mặc kệ bọn họ, Ngọc Phi Yên hướng Long Diệc Hân vẫy vẫy tay, cười duyên nói – “Tướng công thân yêu, vì thế phải đi trấn an nha hoàn trung thành một lòng của thiếp, phiền tướng công tạm thời đứng ra ngoài, chẳng may không cẩn thận bị nha hoàn trung thành của thiếp chém bị thương, vì thế ta sẽ rất đau lòng.” (Juu: rùng rợn chưa ~.~)

Lại ném cho hắn một ánh nhìn quyến rũ, tuy hắn đã từ từ nhắm hai mắt, nhưng mặc kệ, tiểu nữ đã đi rồi!

36. Chương 36: Một Mảnh Lạnh Lùng

Không thể nghi ngờ, khi nàng đi ra khỏi Trúc Uyển, chờ đón nàng là cả một đám đông. Thực ra, người ta nếu mà muốn nổi tiếng, thực sự không hề khó, như nàng đây, chẳng phải thanh danh càng thêm vang dội sao? Mà đây chẳng qua cũng chỉ mất có một đêm.

“A! Ra rồi! Ra rồi!” – Nghe Tiểu Nguyệt Tử đứng ngay hàng đầu hô lên, cả đám người thoáng chốc sôi sục lên.

Ôi! Mặc dù không bị chứng sợ đám đông, nhưng nàng cũng không thoải mái đến mức để ột đám đông nhân sĩ soi mói. Cho nên...

“Không nhường đường cho tân nhiệm khôi thủ phu nhân sao?”

Một câu nhẹ nhàng, làm ọi người đình chỉ ồn ào, kinh ngạc nhìn về phía nữ thần y mặt mày tươi cười, còn chưa hoàn hồn, nhất tề loạt xoạt quỳ xuống.

“Mọi người cũng có câu trả lời rồi, tôi đi đây.” – Lướt qua đám người quỳ trên đất, nàng còn phải về xem Thanh Nhi của nàng. Có lẽ hai kẻ đồng lõa Vân Tranh và Thanh Ảnh cũng đang ở Đình Lâm biệt uyển chờ nàng.

Đình Lâm biệt viện? Cúc Viên.

“Hai vị nhàn hạ thoải mái ghê nhỉ.” – Tiến vào nhà ăn chỉ thấy Vân Tranh và Thanh Ảnh đang thanh thản hưởng thụ bữa sáng, Ngọc Phi Yên ý cười trong suốt. Hừ! Còn có tâm tư ăn sáng, một chút đáng về hối cải cũng không có.

“Phi Yên, tỷ về rồi sao?” – Vân Tranh uống một ngụm chè hạt sen, mời nàng cùng dùng bữa.

“A, Tiểu Phi Yên, cảm giác thế nào?” – Thanh Ảnh nháy mắt mấy cái.

Miệng chó không mọc ra được ngà voi! Cảm giác thế nào? Hắn còn dám hỏi.

“Thanh Ảnh huynh, mắt huynh có tật sao? Có muốn bản thần y xem giúp huynh một cái? Tính ra đưa bản thần y lên làm khôi thủ phu nhân cũng có một phần công sức của huynh, tiền khám bệnh sẽ tính chậm chước cho huynh, huynh thấy sao?” – Ngọc Phi Yên cười như không cười dò xét hẳn.

“Ồ...” – Vừa nghe lời này, lưỡi Thanh Ảnh vừa mới đặt vào miệng liền nghẹn luôn trong cổ họng, Vân Tranh tốt bụng liền đưa cho hẳn một chén nước.

“Hừ...” – Rốt cuộc cũng thở ra được.

“Tiểu Phi Yên, muội không phải đang nói giỡn chứ?” – Chủ tử của hẳn thực sự đổi tính rồi sao?

“Ta giống như hay nói giỡn sao? Chủ tử nhà huynh có bao nhiêu vô sỉ huynh còn chưa rõ sao?” – Nàng nhin không được lườm một cái xem thường.

“Khụ!” – Vân Tranh ho nhẹ một tiếng, đừng trách nàng, thực sự chủ tử nàng chính là vô sỉ vậy đấy.

Không ngờ một tiếng ho nhẹ này lại mang tới tai ương cho nàng...

“Còn cả muội nữa, Tranh Tranh, nói gì mà ‘chiều chiều rảnh rỗi không có việc gì làm, chi bằng đến Trúc Uyển tìm chủ tử ta nói chuyện yêu đương’, giờ thì hay rồi, được như mong muốn phải không?” – Lại miễn phí cho Vân Tranh một cái trừng mắt rõ rệt, thảm than mình kết bạn nhầm với toàn kẻ xấu.

“Haha, lệnh bề trên khó làm khác được, tỷ cũng đừng giận mà, cùng lắm thì lần sau ta theo phe tỷ.” – Vân Tranh trơ mặt ra nịnh nọt.

“Còn có lần sau? Vậy là vẫn còn lần nữa sao?” – Nàng cười mỉa mắt.

“Chao ôi, sao có thể như vậy được! Lại đây nào, uống ngụm cháo hạ nhiệt nào!” – Nói đoạn liền múc một muỗng chè hạt sen đưa đến bên miệng nàng.

Ngọc Phi Yên cũng uống cạn không khách khí, có người tự dưng đến hầu hạ nàng, tất nhiên nàng phải vui vẻ đón nhận rồi.

“Nhưng mà, nói thật.” – Vân Tranh cùng Thanh Ảnh nhìn nhau – “Phi Yên nữ thần y cùng với ‘Phi Long’ khôi thủ thực sự là một cặp rất xứng đôi.”

“Không xứng.” – Tiếng nói lạnh đến tận xương tủy bỗng dưng vang lên.

Ngọc Phi Yên quay đầu lại nhìn thấy Thanh Nhi lạnh lẽo đẩy mình, trong lòng ảm áp, đi tới ôm chặt lấy nàng. Thanh Nhi trân trọng quan tâm mình, nàng đâu phải không biết được. Nhưng mà, ai cũng có con đường riêng của mình, trên con đường ấy, phải dựa vào chính mình, người khác không thể can thiệp được.

“Thanh Nhi, nhìn ta.” – Nàng kiên định nhìn thẳng vào đôi con ngươi lạnh băng của Thanh Nhi – “Ta đã trưởng thành rồi.”

“Muội không cần ta?” – Trong con mắt lạnh băng hiện lên một chút đau lòng, hệt hẫng.

“Ta không có ý đó.” – Biết nàng hiểu lầm, Ngọc Phi Yên than nhẹ – “Ý ta là, tỷ đã theo ta ba năm, giờ ta lớn rồi sẽ không dễ dàng để mình bị tổn thương, tỷ có thể yên tâm theo đuổi hạnh phúc của riêng mình. Nếu bởi vì ta mà tỷ bị mất đi hạnh phúc nên có, ta sẽ tự trách cả đời. Biết không? Đại ca vẫn luôn chờ đợi tỷ, chờ tỷ quay đầu lại, cùng huynh ấy đi con đường riêng của hai người.”

Thanh Nhi hơi hạ mí mắt, không nói được một lời. Một lúc lâu sau, mới phun ra ba chữ...

“Hắn không tốt.”

Ngọc Phi Yên mỉm cười, xem ra Thanh Nhi đã nghĩ thông suốt, nàng biết “hắn” mà nàng ấy nói đến chính là Long Diệc Hân. A, Thanh Nhi lại thể hiện lối suy nghĩ độc đáo của riêng mình.

“Người tốt hay xấu cũng không thể dễ dàng kết luận như vậy được, tỷ nói xem Long Diệc Hân làm sao mà không tốt?”

Oái? Vân Tranh, Thanh Ảnh vẫn luôn tự phụ mình thông minh rạch ròi, cũng bị cuộc nói chuyện của chủ tớ hai người kia làm cho đầu óc choáng váng. Cái gì thế? Rõ ràng đang nói chuyện của Thanh Nhi và đại

ca của Phi Yên, thế quái nào mà câu sau đã đổ lên đầu chủ tử nhà họ? Đang buồn bực, lại nghe Thanh Nhi nói...

“Kinh mạch của tỷ.”

“Tỷ biết sao?” – Ngọc Phi Yên cũng không kinh ngạc. Thanh Nhi vốn thông minh, hơn nữa mấy hôm nay biểu hiện của nàng cũng khác thường, Thanh Nhi nhất định sẽ đoán được Long Diệc Hân chính là kẻ đã phong ấn kinh mạch của nàng.

“Có lẽ ta phải cảm tạ hắc đã phong ấn kỳ kinh bát mạch của ta, bằng không, võ học kỳ tài như ta luyện tới đệ nhất cao thủ thực dễ dàng. Tục ngữ nói, nơi cao không tránh khỏi cái lạnh (Juu: – cao xứ bất thắng hàn), trải qua những ngày cô đơn không đối thủ, ta chẳng phải sẽ rất đáng thương? Hơn nữa, chẳng may ta luyện võ thành si, mà mất đi thất tình lục dục, tiến tới tẩu hỏa nhập ma, biến thành kẻ cuồng sát biến thái, thế thì trên đời chẳng phải sẽ thêm một tai họa?” – Nàng làm đủ loại giả thiết – “Cho nên, may mắn Long Diệc Hân phong ấn kinh mạch của ta, tạo nên này đây Phi Yên nữ thần y đáng yêu vô cùng, siêu cấp mê người, thiện lương xinh đẹp, đời đời kính ngưỡng.” (Juu: bạn này tự kỷ thành cuồng rầu =.=)

“Phụt!”

“Haha.....”

Thanh Ảnh và Vân Tranh rốt cuộc không chịu nổi, trời ạ! Nàng nói mấy thứ đó cũng không thêm đỏ mặt sao? Nàng cũng quá tự cao tự đại đi ấy? Gì mà tẩu hỏa nhập ma? Gì mà cuồng sát biến thái? Lại còn đời kính ngưỡng nữa, bọn họ buồn nôn quá!

Ngọc Phi Yên không thèm nhìn hai kẻ chẳng cho ai mặt mũi kia, trực tiếp coi họ là người vô hình.

Thanh Nhi lại càng không bị ảnh hưởng bởi những âm thanh quỷ quái của họ.

“Thích?” – Đây là kết luận của nàng.

Ngọc Phi Yên mỉm cười gật đầu, nàng thích hắc mà, nhưng cũng chỉ là thích thôi.

“Hiểu rồi.” – Trong đáy mắt lạnh băng của Thanh Nhi có ý khó hiểu – “Giờ ta phải quay về Tiêu Dao Cốc sao?”

“Không!”

Ngọc Phi Yên trực tiếp lắc đầu.

Nghe nàng phản đối, Thanh Nhi nghiêng đầu suy nghĩ.

Ngọc Phi Yên đáp lại bằng một nụ cười sâu xa khó hiểu – “Còn chưa đến lúc.”

Bây giờ bảo Thanh Nhi về, chẳng phải tốt quá cho cái gã bụng dạ hẹp hòi kia sao? Ba năm còn chờ được, thêm chút thời gian nhằm nhò gì.

37. Chương 37: Sắc Dụ Mỹ Quân

(Juu: haha, cái tiêu đề rõ ràng quá rồi nhỉ, “sắc dụ” là lấy sắc đẹp để dụ dỗ, “mỹ quân” là chồng đẹp =))

Ngọc Phi Yên chấp nhận làm vợ của Long Diệc Hân, thực hiện ước định mà nàng ấn tay khi mê mang, nhưng cũng không có hôn lễ. Lý do là, nàng đã bái đường một lần rồi, không muốn bị bài bố nữa, cái loại cảm giác như rối gỗ này chịu một lần là đủ rồi. (Juu: là do Phi Yên nhé, không phải tại Hân ca kém tầm đâu)

Long Diệc Hân không nói gì, những người khác tất nhiên cũng sẽ không ý kiến. Thứ nhất, trên Phi Long Sơn hắc là lớn nhất; thứ hai, vợ là của hắc. Nói tóm lại, chẳng liên quan đến người khác.

Tuy nhiên, Ngọc đại thần y cũng kiên trì, nàng phải vào ở trong Trúc Uyển, vợ chồng ở chung một chỗ, xưa nay không thay đổi. Long Diệc Hân cũng ngầm đồng ý.

“Di Yên, di quả nhiên là có ý đồ với Long thúc thúc.” (Juu: oan chưa kìa ~~, trai đẹp luôn được thiên vị)

Trong phòng khách của Lan Hiên, Nha Nha chỉ vào Ngọc Phi Yên đang đếm đàn được trong hộp gấm lớn tiếng nói.

“Oái!” – Ngọc Phi Yên bị con bé làm cho giật mình tay run lên, hộp gấp rơi “bịch” một cái xuống sàn, đàn được trong hộp như châu ngọc vương vãi tràn lan khắp nền đất. Đại Hoàn Đan đấy! Vừa rơi xuống đất được hiệu giảm đi phân nửa, ngàn vàng khó kiếm Đại Hoàn Đan đấy!

“Thượng Quan Quỳnh Ngọc, cô nghĩ cô đang làm cái gì thế?” – Trừng mắt nhìn Nha Nha, con bé hại nàng mất nguyên một hộp Đại Hoàn Đan.

“Con gái ta họ Tiêu, về sau cảm phiền đừng nhầm nữa.” – Tiêu Trác Nhiên tao nhã cười nói, lần này tâm tình hẳn tốt lắm, không so đo với nàng. Haha, có người thẹn quá thành giận.

“Di Yên, di có tật giật mình sao?” – Bằng không sao lại làm rơi hộp gấm xuống đất?

Có tật giật mình? Nàng bị lừa cho như vậy, còn có tật gì được?

“Tôi bị cô dọa ý, nha đầu chết tiệt kia! Nói đi, lão cha cô cho cô cái gì mà cô đến hại tôi như vậy?” – Ngọc Phi Yên cười mắng, Nha Nha mặc dù thông minh, nhưng còn nhỏ như vậy, có thể khiến nàng luống cuống như vậy, nhất định là có người xui khiến, mà kẻ xui khiến ngoài Tiêu Trác Nhiên vẫn có hiềm khích với nàng ra, làm gì còn ai khác nữa.

“Phụ thân hứa sẽ sinh cho con một đệ đệ ngốc nghếch để con trêu chọc...A! Nói lỡ...” – Nha Nha liền che lại cái miệng nhỏ nhắn nín tiếng mặc dù đã muộn, bay nhanh tới trốn sau lưng Ngọc Phi Yên, lo lắng dò xét xem phụ thân mình có tức giận không. Ôi, cô bé không cố ý mà!

“Ha ha.....”

Mọi người đều cười vang, đặc biệt là Ngọc Phi Yên cười đã nhất. Tiêu đại ca à, ăn vụng không xong còn bị đánh, thật là tiền mất tật mang mà! Ha ha ha!

Tiêu Trác Nhiên thực sự khóc không ra nước mắt, cầm nín than trời! Có đứa con gái như thế, thật thẹn với liệt tổ liệt tông nhà họ Tiêu! Than ôi!

Một mảnh trăng cong như lưỡi câu, không được treo trên à chìm trong bóng tối nặng nề. Đêm vừa xuống, nhu tình như nước tràn đầy. Trong Trúc Lương phòng ngủ, thời tiết nóng nực bị xua đi mạnh mẽ.

Bảy viên dạ minh châu được đặt theo thứ tự, ánh sáng nhẹ nhàng lan tới từng góc ngách, Long Diệc Hân ngồi ngay ngắn trên giường tĩnh tâm thiền định.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ. Khóe môi hần khê nhếch, tiểu thê tử của hắn thật không an phận mà, muốn giữ lấy con người có tư tưởng đặc biệt, tự do như gió này; dịu dàng đối xử, là lựa chọn không khôn ngoan; bá đạo độc chiếm, là hành vi ngu xuẩn. Cho nên, hắn chỉ có thể...

“Phanh!”

Cửa phòng ngủ bị đá văng một cách thô lỗ, phương thức mở cửa của nàng đã thành bất biến.

Long Diệc Hân tiếp tục thúc giục chân khí trong cơ thể vận hành.

“Diệc Hân, hôm nay ta muốn ngủ với chàng, lạnh ơ là lạnh!” – Nói đoạn Ngọc Phi Yên liền tiện tay đóng luôn cửa phòng lại. Hôm nay nàng nhất định phải ôm được hắn! Gì chứ, bọn họ mặc dù đã là vợ chồng, nhưng thái độ xa cách của hắn đối với nàng chỉ có tăng chứ không giảm. Không nói chuyện với nàng một câu thừa thãi, không cho nàng tới gần hắn trong phạm vi một thước, càng đừng nói cùng nàng thân thiết, hắn cũng không cho phép nàng tới gần giường hắn, ba thước đã là kịch hạn. Nói cách khác, từ sau khi danh phận của nàng được xác định, bọn họ cũng không vượt qua lễ nghi bình thường, thật là chán ngán đến cực điểm!

Lạnh? Trên Phi Long Sơn bốn mùa như xuân, đang giữa hè dù có không nóng bằng dưới chân núi, nhưng cũng không đến mức làm cho người ta cảm thấy lạnh chứ?

Long Diệc Hân chậm rãi mở ra đôi mắt phượng, trong lòng cười thầm mãi không thôi, nàng đang quyến rũ hân(Juu: nham hiểm quá đi :”>). Lông mày kẻ nhạt, phấn trắng nhẹ nhàng, lớp lụa mỏng manh không khe được thân thể lả lướt, mặc dù duyên dáng quyến rũ, nhưng với thân thể gầy yếu này, thật khó mà khơi gợi hứng thú, người mang thể chất thiên hân mà ăn mặc phong phanh như vậy, trời hè nóng mấy cũng không sao!

“Không trả lời tương đương cam chịu!” – Đây là cách giải thích duy nhất của nữ thần y.

Nhưng khi nàng sung sướng lao tới cách giường ba thước, lại bị một cỗ nội lực đẩy ngược về té ngã trên nền thảm. Í?

“Không trả lời cũng tương đương phản đối.” – Tiếng nói ôn hòa không trầm không bổng vang lên.

Ồ?!

“Đừng có tìm cách lại gần giường của ta, còn nữa, phòng của nàng ở cách vách.”

“Ta là thê tử của chàng mà!”

Không nói gì.

“Ta rất lạnh.”

Dứt lời, một tấm áo bào bay tới phủ lên người. Hừ! Tính hân còn có chút lương tâm.

Trở về phòng mình, Ngọc Phi Yên lăn ra giường. Có đôi khi, nàng băn khoăn không biết nam tử đã từng cùng nàng vu sơn vân vũ với vị tướng công lạnh lùng có có đúng là cùng một người.

Lần đầu tiên nhìn thấy một người nam nhân so với Liễu Hạ Huệ còn “Liễu Hạ Huệ” hơn, nàng đứng là nên bội phục. Yêu thương nhưng nhớ nàng dành cho hân, hân tránh như rắn rết, nàng ăn mặc hở hang ẩn ẩn hiện hiện trước mặt hân, hân làm như không thấy. Đúng là nên bội phục hân, phải nam nhân khác, có cơ hội tốt như vậy sớm đã hóa sói rồi. Nhưng mà, hân là chồng nàng mà, có lẽ cũng nên làm tròn trách nhiệm của một người chồng chứ nhỉ, bằng không, thân là nữ nhân, nàng cũng quá thất bại. Chẳng lẽ mị lực của nàng không đủ mới không gợi được hứng thú cho hân? Không! Nàng tuyệt đối không thừa nhận sức quyến rũ của mình có hạn, nói thể nào đi nữa thì nàng cũng có dáng có đắp, có mặt có mũi, ý, nàng thừa nhận mình so ra kém hân “quốc sắc thiên hương”, thậm chí không xinh đẹp bằng lục sư muội của hân, nhưng nàng cũng không xấu mà!

Nói tóm lại, hân căn bản không có khả năng trốn tránh nàng. Dù sao chính hân đã lừa nàng làm vợ hân, nàng bị ép mà, dù gì đi nữa, tuy là bị ép, nhưng nàng cũng đã là vợ hân, cho nên, nàng nhất định phải ôm được hân! Nàng cũng không tin mình đây trí lực vô cùng cùng với mị lực phi phạm mà không ôm được hân!

38. Chương 38: Lấy Thân Thử Nghiệm (1)

“Quân triều đình bị vây ở Mạc Bắc Thổ Phương thành đã hơn một tháng, nguyên soái phái thuộc hạ tới mượn binh của nhị thiếu chủ.” – Một vị tướng quân trẻ tuổi thân mặc trọng giáp, phong trần mệt mỏi đứng nghiêm trang trong phòng nghị sự, không hề vòng vo mà trực tiếp bẩm báo với Long Diệc Hân.

“Tình hình cụ thể như thế nào?” – Tiếng nói mềm nhẹ của Long Diệc Hân từ trong mũ sa truyền tới.

“Một tháng trước, nguyên soái đem quân đánh chiếm Thổ Phương thành, dự định cho quân nghỉ năm ngày rồi tiếp tục tiến quân. Không hiểu vì sao, trong quân đội Đột Quyết(A Tuyết: – dân tộc thiểu số thời cổ, ở Trung Quốc, sau bị nhà Đường tiêu diệt – Từ điển Thiệu Chửu) xuất hiện cao thủ tinh thông ngũ hành bát quái phong thủy, lợi dụng vị thế địa lý của Thổ Phương thành ba mặt núi vây quanh, bày thương cổ kỳ trận – Hỏa Long Thanh Vân trận ở con đường qua lại duy nhất bên ngoài thành, khiến quân ta tiến thoái lưỡng nan. Mà lương thảo trong gần đủ cho ba tháng, cho nên, nguyên soái mong nhị thiếu chủ có thể phái binh cứu viện, cũng mang thêm lương thảo tới.” – Viên tướng trẻ tuổi báo cáo lại, về cuối còn có phần hoảng hốt.

Một lúc lâu sau khi cậu ta báo cáo xong, Long Diệc Hân cũng không có phản ứng gì, những người khác cũng không dám nói gì, trong đại sảnh tĩnh lặng đến đáng sợ.

Trán của viên tướng trẻ bắt đầu đổ mồ hôi, đều tại Thạch Thanh ấy! Không dám tự mình đi gặp nhị thiếu chủ nên mới đẩy cho hắn đi, ai chẳng biết nhị thiếu chủ nhà hắn tính tình siêu cấp khó chơi? Trộm nhìn xa xa cũng đã thấy lòng hoảng sợ.

“Ừc.” – Viên tướng trẻ nuốt ngụm nước miếng, như nuốt miếng băng mỏng nói – “Nguyên soái còn sai thuộc hạ nhả nhủ lại với nhị thiếu chủ, hôm trước có nhận được bồ câu đưa thư của Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn biết ngài đang ở đâu.” – Nói là nhả nhủ, thực ra ra uy hiếp. Ý tứ nguyên soái nhà hắn rất rõ ràng, nếu nhị thiếu chủ không ượng binh tiếp lương, vậy cứ chờ bị Hoàng thượng đáng ghét kia quấy nhiễu cho phiền chết đi.

Hử? Vì sao đều là hộ vệ của nguyên soái, lại cứ nhất định phải là hắn đi đối mặt với nhị thiếu chủ? Mà Thạch Thanh nhàn nhả ở lại bên cạnh nguyên soái, thoải mái tự tại? Chẳng lẽ mặt mũi hắn kém cõi hơn sao? Không phải chứ, hắn mặt như khuôn ngọc, ra dáng Phan An thế cơ mà!

Nhận được những ánh mắt đồng tình của mọi người, vẻ mặt hắn càng thêm ai oán.

Lại qua ba khắc nữa (A Tuyệt: 45p =.), đại sảnh yên tĩnh rồi cuộc cũng vang lên tiếng nói như ‘tiếng trời’ của Long Diệc Hân.

“Chủ tử của người dự định làm sao?”

Oa! Lợi hại! Ngay cả phương án nguyên soái nhà hắn nghĩ đến để phá trận cũng đã hiểu được.

“Nguyên soái chỉ cần viện binh cùng với quân đội triều đình trong thành có thể trong ngoài phối hợp là được, phương án cụ thể chờ viện binh lên đường rồi bàn tiếp.” – Việc quân cơ quan trọng, không thể tùy tiện lộ ra.

“Hách Xích, Mạc Lục, Ngải Lam chỉ huy kỳ chúng sáng sớm ngày mai theo Thạch Vân đi Thổ Phương thành. Trắc Nhiên, phái người áp tải mười vạn lương thảo theo sau.”

“Tuân mệnh!”

Thạch Vân, cũng chính là viên tướng trẻ tuổi, lúc này mới thở ra được một hơi nén nghẹn đã lâu, thoát khỏi kiếp nạn đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán. Nhiệm vụ hoàn thành!

Vừa bình tĩnh lại, đã bị ai đó vỗ vỗ vai từ phía sau, hoảng đến nỗi suýt nữa thở không ra hơi (A Tuyệt: tướng gì nhất nhỡ =.). Quay lại chỉ thấy một vị cô nương toàn thân áo tím đứng trước mắt mình.

“Cô là ai?”

“Ta là ta” – Cô gái áo tím thản nhiên cười. – “Thế còn huynh là ai?” – Cậu ta ngáng đường nàng.

“Ta là Thạch Vân nha!” – Thạch Vân trả lời theo phản xạ, ánh mắt của nàng thật trong sáng.

“Được rồi, Thạch Vân, bây giờ phiền huynh tránh sang bên phải một bước, cho ta đi qua.” – Nàng đây còn phải đi kiểm tướng công nhà nàng.

“Vâng.” – Thạch Vân (lại) theo phản xạ tránh qua bên phải một bước, xong việc rồi mới nhận ra có gì đó không thích hợp, nàng ta là ai chứ? Hắn nghe lời như vậy để làm gì? Đều tại mình bị đắm chìm trong ánh mắt trong trẻo kia.

Bên tai vang lên từng trận cười khê, khiến hắn lúng túng xấu hổ vô cùng.

39. Chương 39: Lầy Thân Thử Nghiệm (2)

“Biết mình đang làm cái gì không?” – Tiếng nói của Long Diệc Hân truyền tới.

A? Thạch Vân da đầu căng ra, hắn lại làm sai gì rồi sao? Còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy cô gái áo tím cười hì hì nói...

“Đương nhiên là ta biết, ta muốn gặp chàng, cho nên mới tới tìm chàng. Không được sao?”

Có ai nói cho hần, cô gái này là ai được không? Nàng thật là dũng cảm mà! Ngoại trừ Vương phi và Thâm quận chúa, hần chưa từng thấy đến người thứ ba là nữ nhân mà nói nói cười cười trước mặt nhị thiếu chủ. Mà rõ ràng, cô nương này là người ngoài.

“Thư Trì.” – Một tiếng nói dịu dàng vang lên, lại khiến người ta sởn hết cả gai ốc.

“Á? Không phải lại nữa chứ?” – Đôi mày thanh tú của cô gái áo tím hơi nhướng lên.

Thư Trì bị gọi tên đứng dậy khỏi ghế, duỗi thắt lưng một cái, chậm rãi thông thả bước đi tới trước mặt cô gái áo tím, tay phải đưa ra làm tư thế mời, miễn cưỡng nói. – “Đi Ngạo Long Đường một chuyến nào, phu nhân.”

“Phu nhân?” – Hai mắt Thạch Vân tròn to như cái đậu.

“Ta không đi!” – Ngọc Phi Yên cười nịnh nọt, đi Ngạo Long Đường một chuyến? So với việc đi làm Diêm phi(A Tuyệt: ý tở ấy là xuống hoàng tuyền làm vợ Diêm vương =.=) nàng thà chung tình yên vị với vị trí khôỉ thủ phu nhân thì hơn.

Đưa tay vào trong áo lấy ra Nhã Long lệnh bài, gơ về phía Tiêu Trác Nhiên hua hua – “Tiêu...”

Vừa mở miệng, Nhã Long lệnh bài trên tay liền bay tới rơi vào tay Long Diệc Hân.

“Á! Nhã Long Lệnh của ta!” – Tiểu nhân.

“Trác Nhiên.” – Tiễn tay ném luôn, Nhã Long lệnh bài rơi vào trong tay Tiêu Trác Nhiên, vật quy nguyên chủ. Trên người thê tử của hần không cần mang theo đồ vật của nam nhân khác.

“Tam ca!” – Không còn cách nào, chẳng gì bằng cầu đến lá bùa hộ mệnh cuối cùng.

Đáng tiếc thay, lúc này Mục Cảnh Thiên miệng không thể nói, thân không thể động, lực bất tòng tâm!

Tranh Tranh và Thanh Ảnh cũng không có đó, không ai giúp nàng rồi.

Công dục tiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí (A Tuyệt: “ , ” ý nói muốn làm nên chuyện trước hết phải có công cụ tốt). Bây giờ nàng tứ cố vô thân, chỉ đành chịu chết cho người ta làm thịt. Hy vọng Thư Trì có thể thủ hạ lưu tình, nhưng hần có thể sao? Nàng đã tận mắt thấy hần dụng hình với Mạc Lục và Tranh Tranh rồi, đến mí mắt cũng không buồn nhích lên một chút. Thủ hạ lưu tình? Trong từ điển của tên ấy, hoàn toàn không tìm ra được bốn chữ này.

“Tam ca, nhớ chuẩn bị giúp muối thuốc trị thương tốt nhất.” – Ôi! Tuy rằng nữ thần y nhiều thuốc trị thương không kể xiết, nhưng mà nàng cũng không có dự định dùng cho chính mình.

Mỉm cười đi theo sau Thư Trì, tới ngưỡng cửa lại quay đầu liếc nhìn Mạc Lục, mặc dù không hòa hợp, nhưng nàng cũng có chút cảm thông với nàng ta. Nàng biết nàng ta hận mình, dù sao trượng phu của nàng, cũng là người Mạc Lục thâm mến bao năm, giờ đây nàng lại là người giành được, nàng ta tất nhiên phải sinh lòng oán hận. Thực ra, xét trên khía cạnh cá nhân, nàng cũng coi như chỉ cho Mạc Lục một lối đi sáng sủa hơn, ôm khư khư một đoạn cảm tình không có khả năng được đáp lại, chỉ bằng tìm kiếm một... đoạn cảm tình khác mới mẻ hơn, được yêu so với yêu người ta thì hạnh phúc hơn. Mong rằng nàng kia sớm có thể nhận ra “người trước mắt” vẫn luôn kể bên kia, người kia cũng đã đợi chờ nàng lâu rồi.

Ánh mắt còn có thâm ý lướt qua mọi người một lượt, cũng mong sao người kia có thêm dũng khí để biểu lộ ra. Vẫn luôn một mực nuông chiều, lặng lẽ đối với Mạc tiểu thư chẳng có chút tác dụng nào đâu, ôi ôi!

40. Chương 40: Lấy Thân Thử Nghiệm (3)

Cúc Viên.

Nằm nhào ra giường, Ngọc Phi Yên mặt trắng bệch để Thanh Nhi bôi thuốc giúp mình. Nàng cuối cùng thì cũng biết được sự lợi hại của Ngạo Long đường chủ rồi, không những không thủ hạ lưu tình, lại còn ra

lệnh cho đệ tử trong đường ra tay rất thực chất, đánh xong hai mươi côn đấm máu, cho dù nàng đau đến ngất đi cũng không có tính nhảm.

Nghĩ thôi đã đủ biết rồi, cái mông mình nhất định là da tróc thịt bong, vô cùng thê thảm, muốn hoàn toàn bình phục xem ra phải cần một thời gian. Đau là tất nhiên rồi, nếu không phải không muốn làm Thanh Nhi lo lắng, nàng thật muốn ngất luôn cho xong.

Cảm thấy được bầu không khí lặng yên, nàng quay lại liếc mắt nhìn Thanh Nhi, vừa mới quay đầu, mọi đau đớn đều tan biến hết.

Chỉ thấy sắc mặt Thanh Nhi tái xanh, con mắt lạnh băng đã chuyển màu đỏ đậm, toàn thân run rẩy kịch liệt, tỷ ấy giận rồi.

“Thanh Nhi.” – Ngọc Phi Yên cố gắng cầm lấy tay nàng, dịu dàng nói – “Muội không sao mà, có chút thương vật, với muội nhảm nhò gì.” – Hít sâu một hơi.- “Đừng tự trách mình, là muội tự tách khỏi tỷ, là muội gieo gió gặt bão.”

Cuối cùng còn nói thêm – “Muội xin lấy cái danh Phi Yên nữ thần y ra thề, hai ngày, sau hai ngày sẽ trả lại cho riêng tỷ một tiểu thư vui tươi.”

Thanh Nhi không nói, nhưng thân thể không run nữa, nàng gục đầu lên vai Ngọc Phi Yên.

Ngọc Phi Yên vỗ vỗ lưng nàng, chợt thấy trên cổ ươn ướt, lúc này mới thấy yên tâm, cô gái ngọc này!

Đêm khuya, trong phòng khách của Cúc Viên, trước giường của Ngọc Phi Yên xuất hiện một bóng đen cao gầy, bóng đen ngồi xuống bên mép giường, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ mà ngắm nhìn người trên giường.

Nàng ngủ không an giấc, chắc là bởi vết thương đau.

Bóng đen đưa tay vén lên lớp chăn lụa mềm mượt, mắt hoảng hốt khi thấy vết thương hiện ra, chờ bao giờ thương thế bình phục như cũ, sẽ lại bù đắp cho nàng là được.

Rồi sau đó đứng dậy, đột ngột biến mất tựa như lúc xuất hiện.

Tới tựa mộng xuân chẳng được lâu, Đi như mây sớm không nơi kiếm.

(Nguyên gốc:

，
Lai như xuân mộng bất đa thì, khứ tự triêu vân vô mịch xử.)

Ngạo Long Đường.

Nơi vốn dĩ đã trang trọng nghiêm túc, im ắng ảm đạm ấy, hôm nay còn có thêm một cỗ sát khí khiến người ta khiếp sợ. Ngoại trừ đường chủ Thư Trì, những đệ tử trong đường đều không thấy đâu hết. Nguyên nhân chính là vị khôi thủ đại nhân bỗng nhiên tới thăm hỏi.

Hương thơm âm thầm lượn lờ, không khí trầm dần xuống.

“Biết xót rồi à?” – Thư Trì không bị ảnh hưởng bởi cảnh vật xung quanh một chút nào, hào hứng vô cùng đánh giá tên bạn tốt trước mắt. Trăm năm khó gặp đây! Khôi thủ đại nhân luôn luôn không nhiễm thất tình lục dục nay đã động lòng phạm rồi.

“Người cố ý.” – Hắn sẽ báo đáp ‘tử tế’ việc hắn ta kích ra tình cảm của hắn.

“Ta chỉ làm theo đúng luật.” – Thư Trì vẫn rất là hùng hồn, muốn trách thì đi mà trách chính hắn đã cho người ta cơ hội để làm tới.

Hay cho câu làm theo đúng luật!

“Thực sự là một lý do rất được.”

Thư Trì chỉ cười không nói.

“Sau này người sẽ không có cơ hội như vậy nữa.” – Hân tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm.

“Vậy thì trước mắt, người đi mà quản lý thể tử không an phận của mình đi đã.” – Cô nữ thần y thích gây sự! Ha ha.

“Chuyện đó không cần phiền đến người.” – Nghĩ tới cô vợ thích làm trái lại với mình, bờ môi duyên dáng của Long Diệc Hân hiện ra một hình cung nhân nhật, sát khí trong Ngạo Long Đường cũng theo đó mà giảm bớt.

“Người chỉ cần lo cho thân mình hoàn thành tốt nghĩa vụ là được.” – Mắt phượng khép hờ, ánh nhìn kỳ quái mờ ám bắn thẳng đến đáy mắt Thư Trì.

Dáng vẻ dừng đứng của Thư Trì chợt biến mất, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, người này, chuyên đâm trúng điểm yếu của hân. Đây xem như là trả thù sao? Rất thành công, thành công tới mức đánh thức phần ký ức mười năm ngủ say bên trong hân.

41. Chương 41: Chơi Cờ Cùng Người Đẹp

“Trời ạ! Tỷ vẫn ổn chứ?” – Nhìn thấy Ngọc Phi Yên héo hon yếu ớt nằm trên giường, Vân Tranh thực sự rất hoảng hốt, nàng chẳng qua chỉ ra ngoài có một ngày đêm mà thôi, trở về không hiểu sao người chị em hợp cạ lại ra nông nổi này?

“Nhờ phúc của muội, còn chưa chết được!” – Ngọc Phi Yên thều thào rên rỉ.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Còn không phải tại chủ tử muội sao!” – Mang đầu đuôi ngọn ngành ra kể lể một lượt.

Vân Tranh nghe xong, cũng đành lắc đầu. – “Tỷ thực sự không nên lấy thân thử nghiệm.”

Ngọc Phi Yên cười trừ, nếu không làm mấy chuyện khiến người ta kinh ngạc, nàng đã không còn là Phi Yên nữ thần y nữa rồi.

“Được rồi, tỷ nói là Mạc Lục bị chủ tử phái đi biên quan rồi sao?” – Vân Tranh khá là kinh ngạc.

“Đúng vậy!”

“Nàng ta nhất định rất đau lòng.” – Dù sao cũng cùng làm việc với nhau bao nhiêu năm như vậy, dù có không hợp, vẫn có chút tình cảm. Nàng đau lòng thay cho nàng ta.

“Muội không nhận ra như thế này mới là tốt nhất cho nàng ta sao? Biết đâu đây lại là bước ngoặt lớn cho cuộc đời nàng ta cũng nên.” – Ngọc Phi Yên chớp chớp mắt đầy ẩn ý.

“Ý của tỷ là....” – Vân Tranh nheo mắt cười, nàng đã hiểu.

Chớp mắt, nửa tháng đã trôi qua, thương thế của Ngọc Phi Yên đã hồi phục vẹn nguyên như ban đầu.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Vết thương ấy vừa đỡ một cái, nữ thần y của chúng ta lại chứng nào tật ấy rồi. Đối với sự nhẫn tâm của Long Diệc Hân cùng sự vô tình của Thư Trì lúc trước, hết thấy đều coi như mây gió thoáng qua.

“Tướng công, nếm thử trà thiếp pha cho chàng này, là Vân Sơn Mao Tiêm mà chàng thích nhất đó!” – Trong tiểu đình ba mặt nước bao quanh, vị đại thần y nịnh nọt dâng lên một chén trà nhỏ.

Non nước tươi đẹp, gió mát đưa hương sen lại, vốn là dịp tốt để tâm sự yêu đương, vậy mà lại có một cây nến to dùng đám lời kéo tướng công nhà người ta đi đánh cờ. (A Tuyết: hiện đại thì là bóng đèn nên chắc cổ đại phải dùng nến cho tương xứng =]])

“Chị dâu, trà của ta đâu?” – Thư Trì vừa sửa bản tính biếng nhác, hứng thú nhìn vị đại cô nương đang hết lòng xun xoe. À, phải rồi, không thể gọi là cô nương được nữa, mà phải gọi là phu nhân rồi. Nhưng mà, cô nương nhà người ta chẳng tự giác gì cả, cho nên, chúng ta cũng đừng tính toán nữa.

“Của người?” – Ngọc Phi Yên cười liếc trộm hắn, rồi xua hai bàn tay – “Tự pha là có ngay!”

Nét cười trên môi Thư Trì cứng đờ lại, nàng ta thật biết làm thế nào để đả kích tự tôn của hắn.

Mặc kệ hắn, Ngọc Phi Yên chỉ chăm chăm quan tâm đến mục tiêu của nàng.

Tuyệt! Cơ hội tới rồi!

Cười gian dang hai tay lao về phía Long Diệc Hân đang phẩm trà, nàng không tin lúc này đây còn có thể thất thủ.

Bịch! Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, bóng dáng đen tuyền biến mất, vì động lực quá lớn, nữ thần y ngoạn mục lao qua băng ghế chắn đường, đâm sầm vào cây cột cứng rắn, nếu không có Thư Trì âm thầm dùng lực ngăn nàng lại, chắc lúc này nàng sẽ phải chặt vật giãy dựa trong nước rồi.

Ôi! Đau quá! Cái trán xinh xắn của nàng nhất định bị bầm tím rồi!

Đau chết đi được! Hắn cứ nhất định không để cho nàng thành công một lần sao? Nhân nhượng nàng một chút thì chết à! Cái đồ keo kiệt!

Hậm hực đi về bàn đá, hung hăng trừng mắt liếc Long Diệc Hân vừa mới ngồi xuống bên kia, lại đem ánh mắt chuyển đến bàn cờ trên bàn đá, đem lần thất bại thứ một trăm lẻ một vừa rồi ném ra sau, đưa tay vuốt ve một lọn tóc trước ngực và ngẫm ngía.

“Ta bảo Thư Trì này, thế cờ này, huynh thua chắc thắng không được rồi, chỉ bằng bỏ sức đi làm chuyện khác đi, cứ tiếp tục, cũng chỉ lãng phí thời gia công sức mà thôi, sao phải thế?” – Mau biến đi, ngọn nến to!

Thư Trì hơi nhướn đôi mày kiếm, mắt sáng như sao mím cười nhìn nàng.

Biến đi! Cái đồ! Chẳng trách chơi được với Long Diệc Hân, ngu ngốc ngu ngốc, mã tầm mã mà! Cứ như nói một câu cũng có thể lấy mạng hắn ấy.

“Không tin?” – Nàng cũng nhướn đôi mày thanh tú lên, muốn nhướn thì tất cả cùng nhướn – “Huynh cứ nhìn thì biết, đánh không được hai mươi nước nữa, huynh nhất định phải buông giáp đầu hàng! Có điều...” – Cười sáng lạn, ánh mắt lấp lánh bắn ra bốn phía – “... Nếu huynh cầu đến ta, cô nương đây sẽ bảo huynh cách chuyển bại thành thắng, thế nào?”

Thư Trì thấy bộ dáng “tin ta nhất định sẽ sống lâu” của nàng, hắn thật muốn xem xem nàng có cách gì có thể chinh đồn một ván cờ đang dở. Luận cờ vậy, hắn chưa thấy có cao thủ nào hơn được Long Diệc Hân.

Có điều, xem ra, thật khiến Thư Trì mở rộng tầm mắt, vậy ra cờ vậy cũng có thể chơi được như thế!

Không để ý đường đi nước bước, không tuân theo kế sách công thủ, không tuân theo lối đánh thông thường, đánh cờ tùy hứng, tùy theo ý mình, nhìn như lung tung lộn xộn, thực ra đã toan tính tỉ mỉ. Lối đánh cờ vậy, cũng không nhất thiết, quá trình không quan trọng, quan trọng là ... kết quả, có thể thắng được là tốt rồi.

Kết quả, sau ba trăm hiệp giằng co kịch liệt với Long Diệc Hân, Ngọc Phi Yên cũng thắng được trong gang tấc.

Ý cười trên bờ môi giấu sau tấm lụa xanh mỏng của Long Diệc Hân càng sâu sắc hơn, ẩn ý trong đôi mắt phương cũng tăng theo. Vợ của hắn cho tới giờ vẫn không để hắn coi thường.

Thiện cảm đối với Ngọc Phi Yên của Thư Trì cũng tăng lên mấy phần, người con gái kỳ lạ như thế mới có thể xưng đôi với Diệc Hân!

Mà vẻ mặt Ngọc Phi Yên vẫn mang đầy ý cười tinh nghịch, gắt gao nhìn chăm chăm vào Long Diệc Hân.

“Chàng so với Vương gia còn khó chơi hơn.” – Chơi cờ với hắn một chết đi được.

Long Diệc Hân chẳng nói một lời.

Thư Trì hứng thú dào dạt nói – “Nhìn tẩu đánh cờ vậy có vẻ rất có nghiên cứu, học chơi cờ từ nhỏ phải không?”

“Nếu ta nói không phải thì sao?”

“Coi như ta không hỏi.” – Hấn thức thời biết dừng ngay chủ đề này lại, cứ nói tiếp nữa, với tính tình của nàng, chắc không ngừng được.

Ngọc Phi Yên nhún vai không để tâm, con người lay động, thấy Thanh Nhi vội vã chạy tới từ cây cầu cửu khúc, thoáng cái, đã tới trước mắt.

“Làm sao vậy, Thanh Nhi?” – Có thể khiến Thanh Nhi sốt ruột, xem ra không phải chuyện đùa.

“Sương.... à Tuyết tiểu thư trúng độc.” – Thanh Nhi chau đôi mày thanh tú.

“Rốt cuộc là Tịnh Tuyết hay là Ngưng Sương?” – Ngọc Phi Yên nắm lấy tay nàng, vội vàng hỏi lại, nếu là con bé Ngưng Sương, nàng cũng không lo, nhưng nếu chẳng may là Tuyết nhi ngây ngô vô cùng kia, thì thực sự rất đáng lo đấy.

Trong ba đứa em gái của nàng, nhị muội Nghê Vụ tính tình điềm đạm nho nhã, kế thừa của cha tài năng khí chất cùng với một bụng kinh luân; tam muội Tịnh Tuyết, y hệt mẹ lúc nào cũng mơ mơ màng màng khiến người khác lo lắng, năm lần bảy lượt lại khiến Hàn lâm phũ phàng nhào một phen; tiểu muội Ngưng Sương lại là người trừ nàng ra cũng được nuôi ở ngoài cửa Khúc gia, đầu óc tinh quái không thể tưởng tượng được, lại còn luôn một lòng một dạ học theo nàng tiếp bước dần thân vào giang hồ, tuy rằng công phu chỉ tầm phơ tầm phào, nhưng dựa vào cái đầu thông minh, lại còn cả cái vận khí tốt đến không thể tốt hơn, lần nào cũng gặp dữ hóa lành, biến nguy thành an.

“Nàng nhắm mắt.” – Hai vị tiểu thư là song sinh cùng trứng, lớn lên giống nhau như đúc, trước giờ đều phải dựa vào ánh mắt để phân biệt bọn họ.

“Hy vọng là Sương nhi.” – Ngọc Phi Yên cười khổ, là Sương nhi đi? Người nhà nàng sẽ không cho phép phần tử nguy hiểm như Tuyết nhi kia ra khỏi cửa đâu.

“Con bé đang ở đâu?”

“Trong phòng tiểu thư.”

“Đi.” – Vén vấy lên, chạy thật nhanh tới Đình Lâm biệt viện, từ sau khi bị thương nàng vẫn luôn ở Cúc Viên, vừa vỗ về Thanh Nhi, vừa dưỡng thương, nàng cũng không cho rằng Trúc Uyển là nơi dưỡng thương tốt cho lắm.

“Người không qua nhìn xem?” – Thư Trì nhìn Long Diệc Hân.

Hấn không trả lời, nhưng cũng đứng lên.

42. Chương 42: Tỷ Muội Như Thế (1)

“Sương nhi đừng sợ, muội sẽ không sao đâu. Nhậm đại ca sẽ không để muội có việc gì đâu.” – Nhậm Thanh lòng dạ đau đớn ôm lấy hình hài đáng yêu đã sớm hôn mê.

Cũng tại hấn! Hấn không nên để nàng lại một mình trong khách sạn, mà để cho bọn cận bà Thiên Độc Môn thừa dịp. Nếu Sương nhi chẳng may có làm sao, hấn biết sống thế nào đây? Nàng đã tiến rất sâu vào trong trái tim hấn, mỗi nụ cười của nàng, mỗi trò nghịch ngợm của nàng, đều là báu vật hấn trân trọng bậc nhất.

Hấn cần nàng sống, ngọt ngào gọi hấn một tiếng “Nhậm đại ca”, cho dù nàng gây sự, cho dù nàng kiếm về cho hấn một đồng rắc rối, hấn sẽ vui vẻ chịu đựng, chỉ cần nàng vui vẻ.

“Sương nhi, ta yêu nàng! Yêu nàng!” – Hấn hôn lên đôi môi đã không còn huyết sắc của nàng.

Thân thể lạnh băng của nàng khiến trái tim hấn run rẩy.

Vân Tranh, Thanh Ảnh, Mục Cảnh Thiên cùng chau mày, bộ dáng của Nhậm Thanh khiến bọn họ thở dài chẳng biết phải làm sao.

Bọn họ hiềm khi có dịp rảnh rỗi, tụ tập ở Cúc Viên phẩm trà chuyện phiếm, đang nói đến quen mình thì bị Nhậm Thanh với vẻ mặt đau khổ, hai mắt vằn đỏ, ôm theo một cô nương sắp tắt thở đến nơi xông tới phá vỡ khoảnh khắc tốt đẹp. Lúc ấy bọn họ còn bị dọa muốn nhảy dựng, Nhậm đại kỳ chủ phong lưu phóng khoáng từ khi nào biến thành lẳng khách lơ thôi lếch thếch như thế? Vừa vào cửa đã hô hoán kêu nữ thần y cứu mạng, xem ra cô nương kia là người hần yêu tha thiết rồi.

Nhưng không đợi bọn họ đứng dậy đi tìm Ngọc Phi Yên, Thanh Nhi vừa nhìn tới cô nương được Nhậm Thanh ôm trong lòng, mặt liền biến sắc, bỏ lại một câu “Ta đi tìm tiểu thư” rồi phi thân đi mất, khiến cho bọn họ càng thêm nghi hoặc. Thanh Nhi ngoại trừ tiểu thư nhà nàng ra mọi chuyện đều hờ hững mà.

Khi Ngọc Phi Yên nhìn thấy hình hài trong lòng Nhậm Thanh, những gấp gáp trong lòng cũng chùng xuống. May sao, may sao không phải là Tuyệt nhi.

Khôi phục một lượt khí định thần nhàn, nàng đi tới trước mặt Nhậm Thanh.

“Đặt nàng nằm thẳng, để ta xem xem.”

Nhậm Thanh vừa thấy nàng, liền khẩn thiết nói – “Phu nhân, xin ngài cứu nàng ấy!”

Ngọc Phi Yên vỗ nhẹ vai hần – “Yên tâm, ta sẽ.”

Nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của người nằm trên giường, giật mình, nhưng cũng không biểu hiện gì. Quan sát Nhậm Thanh một chút, ôi, hần cứ như vậy thật không ổn rồi!

“Nhậm Thanh, nếu ta nói vị cô nương này không cứu được, ngươi sẽ thế nào?”

Sắc mặt Nhậm Thanh trong nháy mắt trắng bệch, mạnh mẽ xốc lên người đang nằm gất gao ôm vào trong ngực, như thể muốn đem nàng tiến vào trong cơ thể mình, hai tròng mắt thống khổ nhắm lại, cả người cứng như đá.

Một lúc lâu sau, mới từ kẽ răng phun ra một câu.....

“Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, vĩnh viễn không thể phân ly!”

Mục Cảnh Thiên cùng mọi người đều kinh ngạc, si tình đến thế sao?!

Ngọc Phi Yên thì lại tươi cười khó hiểu, nàng thông cảm với hần!

“Ta chỉ nói là ‘nếu như’, cái độc Huyết Kinh Lê cón con này còn chưa hủy được mỹ danh nữ thần y của ta đâu.”

“Phu nhân?”

Một lời thôi mà khiến Nhậm Thanh vui chết đi sống lại.

“Yên tâm, ta nhất định sẽ cứu nàng. Hiện giờ nơi này, mời mọi người rời đi cho.” – Ngọc Phi Yên trấn an Nhậm Thanh, nhân tiện cũng đuổi người luôn.

“Phu nhân.....” – Hần muốn ở lại, hần muốn tận mắt thấy Sương nhi tỉnh lại.

“Không nhiều lời, người phải đi ra ngoài. Nữ thần y chữa bệnh, không muốn có ai quấy rầy.”

“Thế nhưng...”

“Nếu không ra ngoài ta không cứu nữa.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều ra khỏi phòng, chỉ có một ngoại lệ, đó là Long Diệc Hân chẳng biết đến từ lúc nào, vẫn đang ngồi cạnh bàn.

Ngọc Phi Yên cũng không ý kiến gì, ngồi bên giường nhìn chằm chằm vào người đang nằm, trêu chọc – “Ngưng Sương tiểu mỹ nhân ngọt động lòng người, hành động siêu tuyệt đã được đền đáp như ý, bây giờ có thể mở mắt ra được rồi.”

43. Chương 43: Tỷ Muội Như Thế (2)

Khúc Ngưng Sương rung động làn mi, hé mắt phải ra trước, quan sát tình hình xung quanh, ngoài đại tỷ của nàng ra không thấy ai khác nữa, liền nhoáng một cái mở to đôi mắt linh động ra, gương mặt đang mất hết sức sống, thoáng chốc rạng rỡ.

Cái miệng nhỏ nhắn vừa hé ra, liền lập tức nhào vào lòng Ngọc Phi Yên – “Đại tỷ!”

Thật không ngờ có thể gặp được đại tỷ ở đây.

“Đã thỏa mãn với biểu hiện của ‘Nhậm đại ca’ của muội chưa?” – Ngọc Phi Yên yêu thương vuốt ve mái tóc nàng.

“Tất nhiên là thỏa mãn rồi! Hihi!”

Khúc Ngưng Sương giương giương khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, nàng đã bảo mà, Nhậm đại ca mà mạnh miệng, nàng đã chẳng phải dùng khổ nhục kế để khích huynh ấy nói ra lời thật lòng.

“Con bé này, sau này không được lấy thân thử độc nữa, biết chưa? Đại tỷ không nhớ đã từng dạy muội cái trò ngốc nghếch ấy.” – Ngọc Phi Yên cười mắng, lấy một viên Thánh Tâm đan từ trong hộp gấm bên giường ra, nhét vào miệng nàng. – “Nuốt vào, độc tố Huyết Kinh Lê trong người muội vẫn chưa hết hoàn toàn đâu.”

“Biết rồi ạ!”

Le le cái lưỡi thơm tho, chợt liếc thấy một bóng người xa lạ đứng bên cạnh bàn, bị giật mình không ít.

“Ồ... Á!”

Chưa kêu thành tiếng, đã bị đại tỷ của nàng bưng kín cái miệng nhỏ nhắn.

“‘Nhậm đại ca’ của muội vẫn ở ngoài kia! Nếu muội muốn sự việc bị bại lộ, chị đây cũng không ngại. Còn người kia...” – Hắt cằm chỉ chỉ Long Diệc Hân – “Muội có thể xem hắn như người vô hình.”

Thấy tiểu muội nhà mình gật đầu, nàng mới buông tay ra.

“Đại tỷ, hắn là ai vậy? Vì sao phải che mặt? Mặt hắn xấu xí hay là bị hủy dung? Nhìn không chịu nổi à? Phải chăng là xấu không gì sánh được?” – Ánh mắt nhanh như chớp vẩy lấy Long Diệc Hân mà xoay vần.

Đối với một loạt câu hỏi như nã pháo của nàng, Ngọc Phi Yên cũng không trách được, miễn cưỡng nói – “Hắn ấy à, chính là ‘Phi Long’ khôi tử Ngọc Long – thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi trong chốn giang hồ.”

“Ngọc Long?”

Đáy mắt Khúc Ngưng Sương lập tức nhuốm một mảng mơ màng.

Không nhìn đến sự kinh ngạc của tiểu muội, Ngọc Phi Yên nói tiếp – “Về phần hắn có thật là mặt mày xấu xí, hủy dung không gì sánh được, còn phải xem muội có bản lĩnh xốc lên khăn che mặt của hắn mà tự nhìn không!”

“Đại tỷ, tỷ đã nhìn qua tướng mạo hắn hay chưa?” – Khúc Ngưng Sương kéo tay nàng, vồn vã hỏi.

“Thấy rồi.”

“Vậy hắn có phải rất anh tuấn tiêu sái không?”

“Hắn ở ngay trước mặt muội, tự xem đi.”

“Muội thực sự có thể chứ?” – Nàng hỏi hộp quá đi!

Hăng hái nhảy xuống giường, vọt tới trước mặt Long Diệc Hân, khi tay chỉ còn cách mặt hắn một thước, thấy hoa mắt, trong phòng đã chẳng còn bóng dáng hắn.

“Ồ? Đâu rồi?”

“Đi rồi.” – Ngọc Phi Yên cười tít mắt.

“Sao hấn lại đi được?” – Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, bộ dạng thất vọng đến vô cùng.

“Chân ở trên người hấn, tất nhiên là muốn đi đâu thì đi rồi!”

“Người ta muốn gặp hấn, hấn là thần tượng của người ta mà!”

“Hứ? Vậy ‘Nhậm đại ca’ của muội là gì?”

“Chao ôi! Đại tỷ à! Cái đó căn bản là không giống nhau mà...”

Ngọc Phi Yên cười nhìn muội muội, không tranh luận với nàng nữa.

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện đó nữa, trước hết nói xem muội chạy đi chơi có nói gì với cha mẹ một tiếng không?”

“Có... có mà!” – Nàng hơi chột dạ. Có điều, nàng thực sự đã để lại một tờ giấy có ghi chữ “nói”. (A Tuyệt: =]])

Ngọc Phi Yên biết thừa nhưng không nói ra – “Thế muội ra đây làm gì? Thực hiện giấc mộng hiệp nữ à?”

Khúc Ngưng Sương đỡ đỡ gật đầu, rồi nhất nhanh lại nhấn mạnh – “Người ta cũng chỉ là lo cho tỷ, mới đi ra ngoài tìm tỷ mà! Tỷ không biết thì thôi, từ sau khi tỷ bị nhà quận vương gia hù, phụ thân tức muốn chết luôn, cứ đòi bắt tỷ về rút gân lọc xương, chặt làm tám khúc! Cho nên, người ta mới đi báo cho tỷ, tránh về nhà hay tới Tiêu Dao Cốc kéo bị phụ thân bắt được.”

Ngọc Phi Yên gật đầu, liền chuyển đề tài...

“Tìm được Nhậm Thanh, ánh mắt được lắm!” – Không hổ là muội muội của nàng.

Nhắc tới người trong lòng, cái miệng nhỏ nhắn của ai kia cười ngoác đến tận mang tai – “Nhậm đại ca là tốt nhất!”

“Kiềm chế chút đi, con bé này! Chẳng may dọa hấn chạy mất, đến lúc đó lại khóc hu hu.”

“Yên tâm! Nhậm đại ca cũng yêu như muội mà!”

Tự tin thế sao? Ô, huyết thống thật là một thứ khó có thể hiểu được.

“Nhậm Thanh.”

Chạng vạng, Nhậm Thanh vừa bước ra khỏi phòng liền nghe thấy tiếng Ngọc Phi yên gọi.

“Phu nhân?”

Ngọc Phi Yên xua xua tay. – “Sau này đừng gọi ta là ‘phu nhân’ gì đó nữa, nghe chẳng hay ho gì. Sương nhi sao rồi?”

“Vừa mới uống xong thuốc, ngủ rồi.” – Hấn thành thật nói. Phải sớm nghĩ đến chứ, Sương nhi và phu nhân giống nhau như vậy, kể cả tính cách lẫn dáng hình, đều không khác nhau là mấy, sao trước đây hấn không để ý nhỉ?

“Ồ, chờ cho con bé hoàn toàn bình phục, đệ đưa nó về Hàn Lâm phủ nhé.”

Cậu em rể này nàng duyệt rồi.

“Cảm tạ! Đệ sẽ đi!” – Nhậm Thanh kinh ngạc khi thấy mình qua cửa rất là thuận lợi.

“Dừng cảm ghê ha!” – Ngọc Phi Yên cười tán thưởng – “Con bé kém cỏi thế mà cũng yêu được.”

“So với khô thủ, thuộc hạ càng mặc cảm!” – Nữ thần y thì càng bất hảo rồi!

Nhún nhún vai, Ngọc Phi Yên cũng không thèm để ý.

Bên ngoài rừng trúc, bóng dáng đen tuyền kia vừa xuất hiện, Khúc Ngưng Sương lập tức lao ra khỏi chỗ nấp, bày ra nụ cười rạng rỡ nhất, dùng giọng nói ngọt ngào nhất để chào hỏi.

“Nè! Tỷ phu, muội là Khúc Ngưng Sương! Phiên huynh chỉ bảo nhiều hơn!”

Đại tỷ cũng thật là hẹp hòi, không nói cho nàng biết thần tượng của nàng chính là tỷ phu. Nghe Tranh tỷ nói tỷ phu của nàng có danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử”, thật là muốn xem thế nào, trong lòng ngứa ngáy không chịu được ấy! Đáng tiếc công lực quá kém cỏi, không vén được mũ sa của hắn, ôi...!

Long Diệc Hân nhìn cô gái trước mắt qua lớp sa đen, nàng có đôi con ngươi lúng liếng giống như của thê tử hắn, điều duy nhất không giống, đó là khi thê tử hắn tính mưu tính kế, con ngươi lấp lánh như thủy tinh, ánh sáng có thể mê hoặc lòng người. Mà cô gái trước mắt con người mặc dù cũng sáng, nhưng phần nhiều là tinh anh.

“Muội rất đáng yêu.” – Mặc dù là khen người ta, nhưng lời nói chẳng biểu lộ cảm xúc gì cả.

Nàng rất đáng yêu? Thần tượng của nàng nói nàng rất đáng yêu sao?!

Khúc Ngưng Sương ngây ngốc cười, huynh ấy khen nàng đáng yêu kìa!

Hì hì! Nàng phục ngoài rừng trúc chờ hắn đã năm ngày rồi, cuối cùng thì cũng có kết quả.

“Cám ơn tỷ... phu? Đâu rồi?”

Ra đó là thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi sao? Thật là đáng ngưỡng mộ mà!

“Sương nhi?” – Bên tai vang lên tiếng nói nghi hoặc của Nhậm Thanh.

“Nhậm đại ca! Huynh ấy nói muội đáng yêu nhé!” – Hưng phấn xoay người ôm lấy hắn, trên mặt vẫn còn đầy nhung nhớ.

“Ta có nghe được!”

Ồ? Có người dùng hàm răng nói kìa, lợi hại!

“Nhậm đại ca, huynh ghen à!”

Trên mặt Nhậm Thanh hiện lên những mảnh hồng hồng bối rối, cứng rắn nói – “Ta ghen đấy!”

“Chao ôi! Nhậm đại ca! Người ta yêu huynh cơ mà, không phải thần tượng, mà huynh ấy chính là tỷ phu mà! Phản ứng của người ta là phản ứng bình thường khi nhìn thấy thần tượng mà, đừng giận mà, Sương nhi yêu Nhậm đại ca lắm lắm mà!” – Khúc Ngưng Sương vùi vào lòng hắn làm nũng, cuối cùng còn khiêu khích hôn lên môi hắn.

Nhậm Thanh ảo não lắm lắm, khi nàng toan rời ra thì lại làm sâu thêm nụ hôn này.

Tiểu yêu tinh này chứ! Toàn biết cách dễ dàng ảnh hưởng đến tâm tình của hắn. Nhưng dù nàng có xấu tính, bướng bỉnh thế nào chẳng nữa, trái tim hắn từ lâu đã xác định, hắn yêu nàng mà!

44. Chương 44: Mị Lực Ở Đâu (1)

ình Lan biệt viện – Lan Hiên. “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy Du Du?” – Nhìn thê tử sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, Tiêu Trác Nhiên khó nén nỗi lo lắng.

Ngọc Phi Yên dùng ánh mắt coi thường nhìn Tiêu đại đường chủ biểu diễn. Hừ! Không có kiến thức thì cũng phải biết để ý chứ, cũng đã có một đứa con rồi, thế mà lại không biết phụ nữ mang thai sáng sớm rời giường tất nhiên sẽ có hiện tượng nôn nghén. Chẳng qua Du Du nôn nghén ghê gớm hơn người bình thường một chút thôi, đại ca kia liền lo sốt vó như trời sắp xuống đến nơi mới sáng ra đã lôi nàng ra khỏi ổ chăn ấm áp, phải biết rằng, đêm qua nàng luyện chế đan dược đến gần hừng đông mới được đi ngủ đấy.

“Huynh nói xem?”

“Ta mà biết thì còn hỏi muội làm gì?” – Hấn lo lắng gần chết, ma nữ này còn thử sức chịu đựng của hấn nữa.

Ngọc Phi Yên quyết định tha cho hấn một đường sống, dù sao bây giờ cũng không còn Nhã Long Lệnh hộ thân nữa rồi, chẳng may động đến hấn, kết cục của nàng sẽ khó khăn đây.

“Du Du, nói cho huynh ấy, vì sao tỷ chưa rời giường mà đã nôn mửa như vậy?”

Thượng Quan Du Du hai má ửng hồng kéo đầu phu quân xuống, ghé vào tai hấn nói nhỏ.

Tiêu Trác Nhiên lập tức sững người, con người đen mỡ to tròn, một lúc lâu sau mới phản ứng lại được.

“Du Du, nàng, nàng nói là nàng có...?”

Thượng Quan Du Du e lệ gật đầu, vừa đó liền bị thượng phu ôm khỏi giường xoay quanh.

“A! Trác Nhiên, chậm chút nào!”

“Thật là tuyệt! Du Du, chúng ta lại có thêm một bảo bối nữa rồi!”

Hấn rất vui sướng, lần trước bởi không hề hay biết, làm cha bảy tám năm trời, cũng không cảm nhận được cái khổ sở thừa sống thiếu chết của việc mang thai, cũng không tham gia một giai đoạn trưởng thành lớn của Nha Nha, lần này hấn muốn phải tham dự toàn bộ.

Cảm động hôn lên đôi môi thê tử, tất cả ngọt ngào cùng khổ sở, bọn họ sẽ cùng nhau trải nghiệm, cùng nhau vượt qua.

“Này này này! Mấy người có thể kiềm chế chút được không? Muội còn ở đây mà!” – Ngọc Phi Yên thấy họ làm lơ mình thì rất là khó chịu, không phải nàng muốn chia oanh rẽ thủy gì, nhưng mà bọn họ đúng là không nên khiến nàng ngứa mắt.

“Muội vẫn ở đây à?” – Tiêu Trác Nhiên bực mình nói, ôm thê tử vẫn còn ngượng ngùng vào trong lòng. Nàng ta không biết đường tự biến mất sao?

“Mấy người thời gian này không thích hợp vận động dữ dội như thế đâu.” – Nàng cười xấu xa.

“Không thích hợp?” – Tiêu Trác Nhiên cười nhạt. – “Ta thấy như là muội đang đổ kị với tình cảm nồng nàn của vợ chồng ta thì có, trông người lại ngấm đến ta sao? Đêm đêm phải giường đơn gối chiếc, thảo nào không thích nhìn người khác hạnh phúc!”

“Như muội mới là tốt ấy, chứ như ai kia đêm đêm tình cảm mãnh liệt, không cần thận lao lực mà già trước tuổi đó!” – So về độc mồm độc miệng thì nàng chẳng kém ai bao giờ.

Liếc mắt nhìn vẻ mặt gượng gạo của Tiêu đường chủ lần nữa, vui quá là vui!

“Bịch!” “Ui!”

Ngọc Phi Yên ngã phịch trên sàn nhà, xoa xoa đầu gối đau đớn. Ôi! Đây là lần thứ ba trăm sáu mươi lăm rồi, ba trăm sáu mươi lăm lần thất bại rồi!

Bên tai truyền đến một tiếng cười nhạo, nàng biết là của Tiêu Trác Nhiên. Cái đồ tiểu nhân cười trên nỗi đau khổ của người khác!

Chờ đầu gối bớt đau, nàng đứng dậy làm như không việc gì, cảm giác được ánh mắt cảm thông của mọi người, nàng hoài nghi không biết có phải sức quyến rũ của mình đã giảm sút rồi không.

“Khả nê, đàn ông đều tính những người phụ nữ đầy sức quyến rũ.” – Mục Cảnh Thiên che mặt góp ý, xấu hổ quá đi! Muội muội hấn đã phải theo đuổi đàn ông rồi mà còn bị người ta tránh. Người làm anh như hấn thật không còn mặt mũi nào ra đường!

“Ý huynh là muội thiếu quyến rũ sao?” – Có giới thì thừa nhận xem nào.

“Không phải là thiếu, mà vốn đã không có!” – Tiêu Trác Nhiên bỏ đá xuống giếng. – “Phụ nữ quyến rũ không biết theo đuổi đàn ông.”

“Cám ơn đã chỉ bảo, muội sẽ đi tìm lại sức quyến rũ nữ tính của mình!” – Ngọc Phi Yên khom người trước hân, khóe môi tràn ra một nụ cười quỷ dị.

Tiêu Trác Nhiên chợt cảm thấy một luồng hơi nóng từ bụng dưới trào lên, mặt biến sắc – “Ngọc Phi Yên, muội đã làm gì ta?”

Chết tiệt! Một phút lơ là, chúng chiêu rồi!

“Huynh không biết sao?” – Nàng cười tươi như hoa.

“Ta sẽ tìm muội tính sổ!” – Hân nghiêng răng nghiêng lợi, vội vàng đứng lên, thân hình loáng cái đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Tiêu đại ca, Du Du đang có thai đó nhé, không thích hợp sinh hoạt vợ chồng, huynh tự mình giải quyết đi.”
(A Tuyệt: quá độc =))

Đang sau còn vang vọng tiếng cười như ma quỷ của cô nàng ác độc nào đó.

45. Chương 45: Mị Lực Ở Đâu (2)

Tiểu Nhậm Thanh và tiểu muội xuống núi xong, Ngọc Phi Yên đang trên đường về phòng thì gặp Long Diệc Hân, vội vàng đuổi theo.

“Nè! Long Diệc Hân, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi chàng. Yên tâm, ta không có ý muốn quấy rối đâu.”

Thấy bóng dáng phía trước dừng lại, nàng vội bước tới, ngoan ngoãn dừng lại cách hân một thước. Thật là khó khăn.

“Chàng nói xem có phải ta không hề quyến rũ một chút nào không?” – Nàng chăm chú nhìn hân, một chút bông đùa cũng không có.

Có điều sự nghiêm túc của nàng dường như chưa đủ để truyền đạt tới đẳng lang quân, hân chẳng những không thèm trả lời câu hỏi của nàng, lại còn tiếp tục bước đi.

Phản ứng như thế, mặc dù không nằm ngoài dự đoán, nhưng đã làm tổn thương sâu sắc đến lòng tự tôn của nàng. Không được! Nàng nhất định phải chứng minh sức quyến rũ của mình đánh đâu thắng đó, không gì ngăn được, nàng nhất định phải tìm về niềm tin!

Ngọc Phi Yên cầm đũa vô thức khoắng cơm trong bát, khóe môi mỉm cười, con ngươi trong trẻo nhìn chăm chăm một chỗ nào đó trên bàn ăn, nhưng rõ ràng là, trông nàng cũng chẳng có vẻ gì là đang nhìn cái gì đó, mà nàng đang trầm tư.

Thanh Ảnh gấp một khối thủy tinh hoàn(A Tuyệt: tên một món ăn, hơi giống bánh bột lọc của mình, cơ mà tròn xoe và nhân phức tạp hơn) vào bát nàng, trêu ghẹo – “Muội có tròng mắt đi chẳng nữa thì cái bánh cũng không tự chạy đến bát muội đâu.”

Tiểu Phi Yên khó chịu ậm ừ, nàng chỉ nhìn chăm chăm đĩa bánh ấy một khắc chứ mấy.

“Hơ?” – Sực tỉnh ra, Ngọc Phi Yên gấp miếng bánh lên và cười với hân – “Nó đã tự chạy sang bát muội rồi này.”

Ngó đầu nhìn ra ngoài thấy sắc trời đã tối, nàng buông đũa – “Muội ăn no rồi, mọi người tiếp tục nhé. À, đêm nay muội muốn ngủ cùng Thanh Nhi, không trở lại đâu.” – Nói xong liền cất bước rời đi.

“Thanh Ảnh.” – Vừa đưa một miếng cơm vào miệng, tiếng chủ tử chợt truyền tới bên tai, dọa Thanh Ảnh đến mức phải ném trái cảm giác cơm trôi thẳng xuống bụng.

“Chủ tử?” – Hân còn chưa ăn no!

Ai oán nhìn vị chủ tử tính khí khác thường không ai bằng của mình, và cổ đôi miếng cơm, cầm một miếng gà quay, không tình không nguyện ra đi. Ôi! Hắn thật là đáng thương mà! Tiểu Phi Yên hại chết hắn rồi, vừa mới về Trúc Uyển mấy hôm, lại chạy ra làm gì cơ chứ, hại hắn mất công đi nuôi muỗi.

Trong mắt Long Diệc Hân ánh lên sự bất đắc dĩ.

Thê tử của hắn hoài nghi sức quyến rũ của bản thân sao? Chẳng lẽ nàng không nhận ra toàn bộ người trên Phi Long sơn, đều đã nằm trong lòng bàn tay của nàng rồi sao?

Có khi nào hắn phải đổi chiến thuật để giữ lấy Phi Yên không đây?

Cúc Viên.

Mục Cảnh Thiên do dự mãi đành nói – “Phi Yên, ta nghĩ muội không nên đi thì hơn, dù sao bây giờ muội cũng mang danh phu nhân của khôi thủ ‘Phi Long’, đi đến những chỗ như thế thực không hay ho.” – Diệc Hân sẽ lộ da hắn.

“Huống hồ muội còn mang theo Thanh Nhi nữa, nếu anh cả biết được, muội khó mà thoát được xui xẻo.” – Anh cả đang trên đường tới Ấn Thành, chẳng may bị huynh ấy bắt gặp, haha, hắn cười khổ, hắn cũng chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Ngọc Phi Yên nhú mày cười khê – “Khôi thủ phu nhân thì sao nào? Tiếng xấu cũng chẳng liên quan gì đến muội. Về phần mang Thanh Nhi theo...” – Trong mắt chợt lóe lên một tia sáng – “... tất nhiên là tỷ ấy phải theo bảo vệ muội rồi.”

Mục Cảnh Thiên có ngốc mới tin, hắn dù sao cũng nhìn nàng lớn lên, nàng quý quyết thế nào hắn rất rõ ràng, nhưng có rõ ràng mấy cũng làm thế nào được, chỉ có thể liều mình theo quân tử, ai bảo nàng là tiểu muội hắn thương yêu nhất cơ chứ!

“Kiểu gì cũng bị muội hại chết!”

46. Chương 46: Phá Trận Mạc Bắc (1)

Thổ Phương thành, Mạc Bắc, hậu phương cách đó sáu mươi dặm, Hách Xích, Ngải Lam, Mạc Lục nhận mật lệnh của đại nguyên soái Long Diệc Hốt mang một vạn kỳ chúng xây dựng điểm tập kết quân tạm thời ở đây. Mười vạn lương thảo đã tới được bằng phương thức đặc biệt, né qua trận thế Đột Quyết bày sẵn, lặng lẽ đưa vào Thổ Phương thành.

Ban ngày không sao. Ba người họ bàn tính để đêm xuống sẽ thâm nhập khảo sát Hỏa Long Thanh Vân trận, đương nhiên đây cũng là việc nguyên soái đã nhắc tới trong mật hàm. Hắn đã mượn người của Long Diệc Hân, đương nhiên là muốn mượn người được việc. Sai Thạch Vân đi nhấn mạnh về Hỏa Long Thanh Vân trận của Đột Quyết, tất nhiên là muốn hắn phái tới những người rành về trận pháp tới đây trợ giúp. Phải phá trận, không cần đánh nhiều, không tìm ra cửa sinh, quân đông đến mấy cũng chịu chết, chỉ cần có người rành về trận pháp, dẫn một đội tinh nhuệ lên đầu phá hủy mất trận, thế trận tự loạn, đến lúc đó, quân triều đình trong Thổ Phương thành cùng quân chi viện bên ngoài nội ứng ngoại hợp, quân Đột Quyết tất nhiên là không thể chống lại được.

Cho nên, phá trận, là khâu quan trọng nhất trong cuộc chiến ở Mạc Bắc lần này, mà người phá trận là then chốt trong then chốt.

Long Diệc Hân tất nhiên là hiểu được tầm quan trọng của việc này. Bởi vậy, phái Mạc Lục vốn đi theo sư phụ từ nhỏ, nghiên cứu khá khá về trận pháp ngũ hành, Hách Xích quản lý quân nghiêm minh cùng Ngải Lam am hiểu binh pháp đi theo.

Sắp đặt như vậy, chắc chắn là điều kiện phối hợp tốt nhất.

Nhưng mà nhìn có vẻ là điều kiện phối hợp tốt nhất, nghĩ kỹ lại, cũng có cảm giác không hẳn là thế. Cần người hiểu về trận pháp cũng không phải chỉ mỗi Mạc Lục, Vân Tranh cũng có thể, dù sao, kiến thức của

Vân Tranh cũng hoàn toàn do Long Diệc Hân tự mình truyền dạy, võ công, binh pháp, trận pháp, thuật số đều có đọc lướt qua. Huống hồ so với Mạc Lục, Vân Tranh lại càng lanh lợi hơn. Vậy mà Long Diệc Hân lại phái Mạc Lục đi, dụng ý cũng không chỉ có vậy, khôi thủ của Phi Long đâu có đơn giản như thế. Long Diệc Hân có thâm ý gì đây?

“Tối nay, cứ để ba chúng ta đi tiên phong là được rồi, tránh đánh rắn động cỏ. Hai người thấy sao?” – Ngải Lam hỏi ý kiến hai người còn lại. Hắn nghĩ, nếu hắn không mở lời, chắc trời tối mịt, hai người kia vẫn cứ ngồi ngây ngốc như thế. Nói là bàn bạc, thực ra chỉ có mình hắn đưa ra quyết định, hai người kia một người cứ chờ ra, người kia cũng chờ luôn.

Nhìn bọn họ như thế, hắn quyết định, sau này tuyệt đối không dính vào tình cảm.

Nghe thấy tiếng hắn, Hách Xích hoàn hồn, con ngươi lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, nói – “Tùy người.”

Mà Mạc Lục kiềm chế tâm tình đang u ám, miễn miễn cưỡng cưỡng bày ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, cuối cùng đành phải chịu thua, không thể cười nổi. Một tình yêu chưa bắt đầu mà đã kết thúc, khiến nàng chẳng thể nào điều chỉnh được cảm xúc, mà tình cảm của Xích ca, lại khiến nàng tâm tình rối loạn. Nàng cảm thấy như mình sắp nổ tung ra mất rồi.

“Muội không có ý kiến.”

Bây giờ Lam ca là người tỉnh táo nhất, nàng nghe theo huynh ấy.

“Vậy thì, bây giờ chúng ta nghỉ ngơi dưỡng sức, canh ba đêm nay hành động.” – Ngải Lam liếc mắt nhìn vị đại mỹ nhân xinh đẹp như hoa một lần nữa, hôm nay những cánh hoa ấy như úa tàn, yếu ớt mong manh, cô đơn buồn bã, thiếu đi phần ngang ngược tùy hứng trước kia, lại chỉ còn vẻ mảnh mai cùng ngoan ngoãn cam chịu. Trong một đêm ấy, đã trưởng thành thêm biết bao nhiêu. Khiến hắn bất tri bất giác mà mở miệng nói – “Lục, bây giờ chúng ta đang ở chiến trường.”

Mạc Lục vừa đứng lên nghe thấy vậy, liền sững người. Chiến trường? Đúng vậy, bây giờ mình đang ở nơi chiến trường trong chớp mắt sẽ hóa thành địa ngục tu la. Căn bản không cho phép nàng lưu luyến với những tình cảm vô vọng bi thương, cũng không cho phép nàng đau buồn, lạc lối. Ở nơi này, chỉ cần bất cẩn chút thôi, không những tính mệnh nàng khó giữ, mà còn liên lụy đến những người xung quanh, một vạn kỳ chúng không thể trở về nhà, quân đội triều đình tan tác hết, khi đó, dù nàng có chết đi, cũng làm sao mà nhắm mắt cho được?

47. Chương 47: Phá Trận Mạc Bắc (2)

Đêm, canh ba.

Dưới ánh sao yếu ớt, có ba bóng đen phi nhanh về hướng Thổ Phương Thành. Né qua quân tuần tra Đột Quyết, đến trước Hỏa Long Thanh Vân trận nổi tiếng khó lường. Xác định chuẩn Càn Khôn, ba người nhìn nhau, thâm nhập trận ngay lập tức.

Ngoài trận bầu trời đầy sao, yên tĩnh vô cùng, vừa vào trận một bước, lại khác một trời một vực. Chỉ thấy mây xanh cuộn cuộn, sương mù mênh mông, lửa cháy hừng hực thiêu đốt tràn lan, ngọn lửa ma quái màu xanh lam phập phồng tỏa ra xung quanh sức nóng bỏng của nó. Đó không chỉ là lửa bình thường! Ba người lập tức nhận ra ngay, màu sắc của lửa bình thường không phải như vậy.

“Tập trung tinh lực! Đừng nhìn vào ngọn lửa!” – Mạc Lục đang nhìn ngọn lửa kỳ dị đó, chợt sực tỉnh trong lòng, vội vàng nhắc nhở Hách Xích và Ngải Lam. Ngọn lửa đó có ma lực, màu xanh lam ma mị ấy sẽ mê hoặc, là người ta đầu óc mụ mị, dẫn đến phát điên.

Ba người hoàn hồn, tiếp tục dò dẫm đi. Hách Xích, Ngải Lam, không khỏi kích động trong lòng, quả nhiên là kỳ trận từ thời thượng cổ, Càn Khôn bát quái, trời đất vuông tròn, tất cả đều gói gọn bên trong. Tứ tượng bát môn, nơi nào cũng có cơ quan, cẩn thận dò từng bước, chỉ cần sơ ý một chút, nhẹ thì vạn kiếp xuyên thân, nặng thì xương cốt cũng chẳng còn. Trận thế rất là lớn, bước vào trận như thể bước vào biển rộng mênh mông, không bờ không bến. Bọn họ như thể một mảnh thuyền còn, bất cứ lúc nào cũng có thể chôn thân nơi đáy biển.

Mà Mạc Lục, càng xem xét lại càng thấy lạ lùng, đây vốn không phải là Hỏa Long Thanh Vân trận, mà lại là Nghiệp Hỏa Phần Hồn trận mà nàng đã quá quen thuộc. Trận pháp đặc biệt do sư phụ sáng tạo ra sao lại được bày ra ở chỗ này? Là ai đã bày trận? Sư phụ chỉ có mỗi hai đồ đệ là nàng cùng sư huynh, từ khi nàng theo sư phụ đến giờ, không thấy sư phụ tiếp xúc với người ngoài, sư huynh tất nhiên cũng sẽ không mang trận pháp này truyền cho người khác, nàng cũng không thể nào nói với ai. Bởi sư phụ đã cảnh báo, trận pháp này không như trận pháp thông thường, nó là kết hợp tinh túy giữa ảo thuật và mê hồn thuật, làm mê hoặc tâm trí người ta, dày vò tinh thần, chỗ nào cũng là cửa sinh, nhưng cũng là cửa tử, chỉ có vào mà chẳng có ra, tựa như vào địa ngục Tu La. Cho nên không được tùy ý sử dụng, để tránh tổn hại âm đức.

Mạc Lục toan bảo hai người kia rời đi, chợt thấy, giữa mây xanh cuộn cuộn, lửa cháy hừng hực tàn sát bừa bãi xuất hiện một người áo trắng tóc trắng, vóc người thon dài như trúc, áo trắng như thần tiên, áo choàng bằng bạc rủ xuống, mềm mượt như tơ, mây thanh thoát ẩn trong tóc mái, ánh mắt sâu xa, khóe môi hơi cong cong, giấu cột trào phúng, có vẻ ưu nhã nói không nên lời, phong lưu vô cùng. Hắn đứng ở đó như vậy, xen vào giữa bối cảnh như vậy, mà không hề lạ lùng, lại rất hài hòa, phẳng phất như hắn vốn đã ở đó rồi.

Ba người khựng lại, nhìn hắn chăm chú.

Người nọ đánh giá ba người, ánh mắt vừa lướt lên mái tóc Mạc Lục, ánh mắt chợt lóe lên, trong giây lát, không thấy hắn có bất kỳ động tác nào, mà đã tới đứng trước mặt Mạc Lục, bàn tay như ngọc xẹt qua búi tóc nàng. Hách Xích thấy thế, vội vàng ra tay tấn công người nọ, nhưng không biết đối phương xuất thủ thế nào, ngực liền bị bắn trúng, bay ngược trở ra.

“Xích ca!”

“Xích!”

Mạc Lục và Ngải Lam cùng lao về phía Hách Xích, nhưng mà Mạc Lục giữa chừng bị người nọ ngăn lại.

Chỉ thấy hắn nhìn chiếc trâm cài đầu bằng trúc mọc mọc vừa gỡ trên búi tóc của Mạc Lục xuống, thì thào hỏi – “Cô bé, nói cho ta biết, cây trâm này là ai đưa cho cô?”

“Mặc kệ người! Trả trâm cài đầu cho ta!”

Mạc Lục thấy hắn cầm trâm cài đầu của mình, lại còn làm Hách Xích bị thương, trong lòng kinh sợ, tính tình chao chát lại bộc phát ra.

48. Chương 48: Phá Trận Mạc Bắc (3)

“Trả lời ta, cái trâm này là ở đâu ra?” – Người nọ không thèm để ý đến dáng vẻ phùng phùng của nàng, kiên trì dò hỏi.

“Lục nhi, khụ!” – Hách Xích được Ngải Lam đỡ dậy, lo lắng nhìn Mạc Lục.

“Xích ca, huynh không sao chứ?” – Mạc Lục khẽ lắc mình, muốn lách qua người kia đi đến bên Hách Xích, không ngờ, người kia như một cái bóng bám theo, người như quỷ mị, nàng vốn chẳng thoát nổi hắn.

“Trả lời ta, cái trâm cài đầu ở đâu ra?”

Mạc Lục hết chịu nổi, lại lo lắng thương thế Hách Xích, đành trả lời – “Là sư phụ ta cho.”

“Sư phụ người phải chăng là Diệu Trúc Âm?” – Giọng nói người kia bỗng chốc kích động lên.

Mạc Lục nhìn vẻ xúc động của hắn, không khỏi gật đầu.

Người nọ vừa nghe được đáp án, ánh mắt lay chuyển, thoáng cái lại khôi phục vẻ bình tĩnh ban đầu, rồi bỗng tia lạnh trong đáy mắt bắn ra bốn phía, bỗng cuồng loạn không gì sánh được. Bỗng dừng, tiếng cười điên cuồng phát ra từ miệng người đó, như khóc, như hoài niệm, lại có cả đau thương, lại có cả cô độc...

Ngải Lam khẽ quát một tiếng – “Đi mau!”

Ba người theo lối cũ mà rời đi nhanh như gió. Giờ mà không đi, có khi chẳng thể đi được nữa, gộp cả ba người họ, cũng không đánh lại được người ta. Sức mạnh của người đó, chỉ có thể nói là đáng sợ.

Trở về đến doanh địa, ba người không khỏi hú hồn, may mà người kia cũng không tập trung khi đánh Hách Xích cho lắm, cũng không có ý giết người, nếu không, mạng của Hách Xích đã sớm bỏ lại trong trận rồi.

“Muội bảo đó không phải là Hỏa Long Thanh Vân trận sao?”

Hách Xích và Ngải Lam kinh ngạc nhìn Mạc Lục, trong lòng có chút sững sốt, chẳng lẽ nguyên soái hiểu lắm rồi?

Mạc Lục gật đầu, đó thực sự không phải thượng cổ kỳ trận, chỉ là tương tự thôi.

“Theo như muội nói, lại còn chuyện phát sinh trong trận, chúng ta cũng không chắc người gặp trong trận có phải người bày trận hay không, mà hẳn cùng với sư phụ muội...” – Ngải Lam muốn nói lại thôi, chuyện của trưởng bối, bọn họ không nên nói nhiều.

Mạc Lục cúi đầu suy nghĩ, người đó cầm cây trâm cài đầu của sư phụ đi, rốt cục là họ có quan hệ gì?

“Lục nhi, muội có thể phá trận không?” – Hách Xích đau lòng nhìn Mạc Lục, những đường nét cứng cỏi trên mặt cũng trở nên mềm dịu đi, nàng đang nghĩ ngợi gì vậy? Có còn nhớ đến khôi thủ không?

Hơi ngẩng đầu, Mạc Lục cười với hắn, nói – “Có thể.”

Ở trong trận, Xích ca vì nàng mà bị thương, huynh ấy luôn vì nàng mà làm bao nhiêu chuyện như thế, lòng của nàng lại cứ hướng về sư huynh, thật đáng hổ thẹn, nàng không đáng để huynh ấy hi sinh nhiều như vậy. Sư huynh thành thân, nàng những tưởng người khổ sở nhất là nàng, sau mới phát hiện, thì ra là huynh ấy. Huynh ấy yêu nàng. Có lẽ, nàng sẽ đáp lại tình cảm của huynh ấy.

Chiến sự ở Mạc Bắc, đã kết thúc trong một tình huống chẳng hiểu ra làm sao. Ba người Mạc Lục chỉ huy kỳ chúng chẳng tốn mấy công sức để phá Nghiệp Hỏa Phần Hồn trận kia. Bởi vì mất trận, cũng là người bày trận đã đi đâu mất tiêu, cái trận đúng là thùng rỗng kêu to, thật là khó tả. Phá trận xong, tất nhiên chẳng còn trở ngại nào.

Quân Đột Quyết thất bại thảm hại, quân triều đình thừa thắng truy kích, lại chiếm được một tòa thành.

Tin thắng trận không ngừng truyền về kinh.

49. Chương 49: Điệu Múa Tuyệt Trần

Túy Hồng Lâu, là thanh lâu kỹ quán lớn nhất, làm ăn phát đạt nhất Ấn thành, cũng là một trong những kỹ quán nổi danh cả nước. Các cô nương trong quán nổi tiếng tài mạo song toàn, văn nhân mặc khách, du hiệp lãng tử đều vì thế mà dừng chân, đến cả hoàng thân quốc thích đến cũng phải hết lời khen ngợi.

Mà từ mười ngày trước, nhất là sau khi một cô gái bí ẩn lấy tên giả là Tương Phi dùng khúc “Lạc thần phú” làm cả thành sững sốt, tiếng tăm lại càng tăng thêm mấy chục lần. Túy Hồng Lâu khách khứa vốn đã như mây, nay lại càng thêm chật cứng không có chỗ ngồi.

Nghe đâu, cô gái bí ẩn kia cứ canh một lại tới Túy Hồng Lâu múa một khúc “Lạc thần phú”, sau đó lại biến mất một cách bí ẩn. Lại nghe nói, cô gái bí ẩn kia mặt một bộ váy màu tím nhạt, lại che mặt bằng khăn lụa cùng màu, chỉ để lộ ra một đôi mắt trong sáng long lanh, nhìn đã có nét, không để ý chút thôi, đã có thể mê hoặc tâm hồn. Lại còn kỹ thuật múa duyên dáng, càng khiến cho người ta mất hồn.

Khi đèn đuốc bùng lên, trong Túy Hồng Lâu ngập tràn đàn sáo, dáng múa tung tăng. Những khách tầm hoan thứ thiệt, trái ôm phải ấp tận hưởng sung sướng.

Vừa thấy canh một tối, các khách khứa tự động buông hết mỹ nhân trong lòng ra, ngẩn cổ trông mong, chờ đợi cô gái bí ẩn xuất hiện.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, thời gian vừa tới, một đám thiếu nữ xinh đẹp vận vũ y bảy màu, men theo tiếng nhạc, chân đưa theo điệu, từng bước lên sân khấu. Trong một thoáng, lượn bay từng dải, tay áo phấp phới, khi thì vút bay, khi thì uốn lượn, nhanh như chim nhạn, mạnh mẽ như rồng bay.

Bỗng nhiên, đàn sáo ngưng bật, vũ nữ dừng múa. Trong lúc còn ngỡ ngàng, một tiên nữ áo tím nhẹ nhàng bay xuống. Khoảnh khắc, đàn sáo lại nổi lên, tiếng nhạc du dương thần thánh. Tiên nữ áo tím bắt đầu bước từng đường múa, áo mỏng bay bay, tóc đen như suối thác, eo nhỏ nhắn như tạc, gót chân nhón nhẹ, đôi mắt sáng như suối nước tràn đầy, phảng phất tựa áng mây nhẹ nhàng ôm vầng nguyệt, phiêu diêu tựa bông tuyết tự ngàn xưa. Mang vẻ trong trẻo, không hề diêm dúa, tựa như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ trần, lại càng như tinh linh xinh đẹp từ làn nước bước ra.

Khách tầm hoan đều ba hồn ở lại bảy hồn đi, tinh thần đều bị trộm đi mất, chẳng biết trời trăng gì nữa.

Chẳng ai nhận ra trong một góc vắng người, có một bóng đen cao gầy, vừa tới đã đi, chỉ lưu lại một mùi hương kỳ lạ thoang thoảng khó mà nhận ra.

Lúc này, Mục Cảnh Thiên đang ở trên lầu hai thưởng thức trò hay, chợt cảm thấy một tia khí tức xơ xác tiêu điều không tầm thường, trong lòng thất kinh, vội vàng phi thân tới chỗ ai đó đang múa giữa sân khấu. Nhưng cùng lúc ấy, một bóng người nhanh hơn đã lao tới.

“Đại ca, đừng mà!” – Mục Cảnh Thiên vừa thấy người kia, liền vội lên tiếng, nhưng đã chậm một bước.

“Bốp!” – Một cái tát nảy lửa rơi xuống mặt người con gái áo tím đang nhảy múa, Mục Cảnh Thiên nhanh chân tiến tới ôm lấy nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vừa bị lộ ra giấu vào trong lòng mình. Dung mạo của Khả Nhi không thể để ai thấy được.

“Đại ca, huynh.... Á!” – Lời còn chưa dứt, Mục Cảnh Thiên liền bị vẩy bột phấn đầy người. Đau đớn thấu xương bất ngờ khiến hắn phải thốt lên.

Người áo lam không thèm quan tâm cởi áo khoác phủ lên người Thanh Nhi đang mặc vũ y hở hang, ngay khi nàng còn chưa kịp phản ứng, đã ôm nàng phi thân bỏ đi.

“Tam ca!”

Ngọc Phi Yên nhanh chóng nắm lấy cổ tay Mục Cảnh Thiên, thăm dò tình hình xong liền vội vàng rời khỏi vòng tay hắn, cố gắng nhịn cười, nhẹ nhàng nói với hắn đang hấp hững mừng – “Huynh trúng ‘Thần tiên lạc’ của đại ca rồi, từ giờ trở đi, không được chạm vào nữ sắc, phải duy trì khoảng cách với nữ nhân, một tháng sau, không thuốc tự khỏi. Nhớ kỹ, không được động vào nữ sắc! Chẳng may vượt rào, sẽ như vừa rồi toàn thân như bị kiến đốt, đau nhức khó chịu.”

Ài, thật là tàn nhẫn mà! Bắt tam ca mình vốn coi kỹ viện là nhà, hồng phần tri kỷ nhiều như sông suối phải làm hòa thượng một tháng, so với lấy mạng huynh ấy còn khổ sở hơn.

Mục Cảnh Thiên vẻ mặt đau khổ – “Ngay cả tay cũng không được chạm vào sao?”

“Nếu huynh nghĩ được, tiểu muội cũng không ngại cho huynh thử.”

Nói đoạn liền bước sấn tới.

“Thôi!” – Mục Cảnh Thiên quá sợ hãi, vội vàng thét dừng, tiện tay túm lấy một mảnh khăn lụa phủ lên đầu nàng – “Che mặt, muội tự về đi, huynh về trước đây.”

Nói đoạn, thân hình loáng cái, đã không thấy bóng dáng đâu.

“Tam ca!” – Ngọc Phi Yên buồn bực vô cùng, tam ca nhà nàng sao có thể bỏ nàng lại hang sói như vậy chứ, tuy rằng chẳng ai dám động đến nàng đâu, nhưng huynh ấy cũng đừng quá yên tâm thế chứ?

Ôi....., đau! Vừa rồi chỉ lo cho tam ca quên mất rằng cái gã bụng dạ hẹp hòi kia cũng cho nàng một cái tát, má phấn của nàng chắc sưng đến biến dạng mất thôi. Cái đồ hẹp hòi keo kiệt thói tha chó má!

“Tiểu Phi Yên, phải đi thôi!”

Không chờ nàng mắng chửi thăm đại ca thêm nữa, bên hông được siết chặt, theo ai đó bay lên, trong nháy mắt rời khỏi Túy Hồng Lâu.

Để lại đằng sau đám khách làng chơi siết tay thở dài.

50. Chương 50: Âm Hương Lũng Lờ

Vừa ra khỏi Túy Hồng Lâu, Thanh Ảnh buông Ngọc Phi Yên ra luôn, nói cùng với vẻ mặt nghiêm trọng – “Muội cũng thật là to gan đấy, Tiểu Phi Yên.”

Nàng cũng quá mất tư cách đi chứ, đường đường là khôi thủ phu nhân của “Phi Long” thế mà còn chạy tới cái nơi này múa may, để ột đám đàn ông rượu chè bê tha ngấm, chẳng lẽ đó là phương pháp chứng minh sức quyến rũ của nàng sao? Nàng biết mà, thân thể của nàng phơi bày như thế, thể diện của chủ tử chẳng phải đổ xuống sông xuống bể sao?

Trên lập trường bạn bè, hẳn yêu thích sự táo bạo của nàng, bội phục cái kiêu không giống ai của nàng, nhưng đứng ở lập trường hộ vệ tùy thân của chủ tử, hẳn không khỏi bất bình thay cho ngài ấy, không nhịn nổi phải nói cho nàng vài câu, dù sao, giữ gìn thanh danh cho chủ tử là trách nhiệm của hẳn.

“Ta cảm thấy rất là thú vị mà!” – Đôi mắt Ngọc Phi Yên long lanh, tâm tình sảng khoái không chịu được, nàng đã bảo mà, sức quyến rũ của nàng là không ai sánh được.

“Nhưng còn chủ tử...”

“Chủ tử nhà huynh chẳng thèm quan tâm đến ta! Ta ở trước mặt hẳn, hẳn coi như người vô hình, ta không phiền đến hẳn, hẳn có mà mừng không hết ấy!”

Nhắc đến gã chồng đã khiến nàng phải xấu hổ kia, nàng còn muốn nói cho ra nhẽ.

“Ôi...” – Thanh Ảnh bất đắc dĩ thở dài, lần này thì Tiểu Phi Yên quá đáng quá rồi, chủ tử đã cho nàng vào sống trong Trúc Uyển, vậy chứng minh địa vị nàng trong lòng chủ tử không hề đơn giản rồi.

Khoảng thời gian gần đây, chuyển biến của chủ tử hẳn thấy rất rõ ràng mà.

Dưới ánh trăng bàng bạc, một bóng dáng mau lẹ đang ẩn dưới những mái hiên nhấp nhô san sát trong thành, vụt lên một cái đã ra ngoài thành. Đột nhiên, bóng dáng mau lẹ kia dừng lại, thu lại áo choàng, con người đen như mất ứng nhìn thẳng bóng người cao ảnh khảnh đứng phía trước mười trượng. Xem ra, người đó đang chờ hẳn, hơn nữa, còn chờ khá lâu rồi. Là ai đây? Có mục đích gì vậy?

Trong gió đêm, hương khí mát lạnh, mơ hồ lan tỏa, có vẻ kỳ quái mông lung.

“Long Diệc Hân?”

Một tiếng nói trong trẻo mà lạnh lùng không ngờ tới từ trong áo choàng của hẳn vang lên.

Hóa ra, trong áo choàng của hẳn còn giấu ai đó. Hẳn hơi hé mở áo choàng, để lộ ra dưới ánh trăng khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng. Rõ ràng là Thanh Nhi – người vừa bị mang đi khỏi Túy Hồng Lâu.

Thanh Nhi không hiểu sao lại gặp Long Diệc Hân chặn đường, vì sao hẳn lại ở đây nhỉ? Chẳng lẽ hẳn phát hiện được việc tiểu thư làm rồi?

“Hẳn chính là Long Diệc Hân sao?” – Giọng nói trầm thấp từ trên đầu truyền tới, Thanh Nhi giật mình, bỗng như nhớ ra điều gì, gay gắt giãy dụa, vùng thoát khỏi vòng tay của hẳn.

“Thanh Nhi, yên nào!” – Hẳn biết hẳn hùng hổ cướp Thanh Nhi đi như thế, nàng sẽ phản kháng, nhưng không ngờ nàng lại gay gắt như thế. Ôi! Con bé Khả nhi chết tiết kia, không biết đã dạy dỗ thế nào nữa! Khiến Thanh Nhi ngoan ngoãn của hẳn trở thành như vậy. Lại liếc mắt nhìn bộ vũ y hở hang bên trong áo choàng, lửa giận trong lòng lại bùng lên. Chỉ cho con bé đó một cái tát, là quá nhân nhượng nó rồi!

“Người xấu!”

Không giãy dụa nữa, Thanh Nhi lạnh lùng phun ra hai chữ đó qua đôi môi đỏ mọng. Đôi mắt lạnh băng nhìn hẳn đầy đau đớn. Trái tim hẳn nhất thời chùng xuống, người quan trọng nhất trong lòng Thanh Nhi của mình không phải là mình sao?

Nàng nói hắn là người xấu, người xấu gì chứ, chẳng lẽ vì hắn đánh Khả nhi sao? Chẳng lẽ giữa bọn họ luôn có Khả nhi chen vào sao? Thật không cam lòng mà! Hắn mà phải đi tranh giành người với muội muội. Một lần nữa hắn lại ôm chặt người nào đó vẫn đang không được tự nhiên kia vào lòng, bùi ngùi thở dài.

Mắt ưng trừng lớn nhìn bóng đen phía trước, hắn là Long Diệc Hân sao? Thân hình ngao nghễ đứng thẳng, mũi sa trên đầu khó giấu nổi khí chất cao quý, mơ hồ tỏa ra phong phạm vương giả vốn có. Có người nói, Phi Long khôi thủ Long Diệc Hân, làm việc chẳng chính chẳng tà, hành động tùy ý thích, võ công cao thâm khó lường. Hôm nay vừa thấy, trong lòng không khỏi cảm khái: thế gian có loại người nào như thế, hắn không hề nhúc nhích, chỉ đứng một chỗ ở đó, mà có một sức uy hiếp vô hình, phảng phất như thể chúa tể của thế giới.

Mà bây giờ, cái gã em rể cầm trịch Phi Long này, xuất hiện ở đây, rốt cuộc là vì cái gì?

Trong khi hắn đang đánh giá đối phương thì đồng thời bên kia, Long Diệc Hân cũng đang quan sát hắn qua mũi sa.

Người này là Ngọc Phong Dương của Tiêu Dao Cốc sao? Đại ca của Phi Yên và Cảnh Thiên, có lẽ hắn cũng phải gọi một tiếng là anh cả ấy. Nhưng mà bây giờ, hắn chẳng muốn gọi.

Trong không khí vốn đã kỳ quái, cỗ hương thơm lạnh lẽo phập phồng kia lại còn trở nên nồng đậm hơn, lộ ra ngọn nguồn mê hoặc đánh thẳng về phía hai người, như mở ra thiên la địa võng bao phủ bọn họ, cho đến khi Ngọc Phong Dương nhận ra sự bất thường, thì đã không tránh được, cũng không tránh nổi.

“Long Diệc Hân, đây là ý gì?”

Long Diệc Hân không nói một lời, chỉ lẳng lặng đứng.

“Thanh Nhi.”

Ngọc Phong Dương ôm Thanh Nhi đang khí tức bất ổn, sắc mặt ửng hồng, mắt quắc lên nhìn Long Diệc Hân – “Người đã làm gì Thanh Nhi?”

Cái thứ hương thơm chết tiệt đó, rốt cuộc là thứ quý quái gì vậy? Lúc này Ngọc Phong Dương cũng đã bắt đầu choáng váng, bụng dưới như có lửa đốt, nếu bây giờ mà hắn còn bảo không biết mình bị làm sao, thế thì hắn sống uống phí rồi. Chết tiệt! Đây là báo ứng sao? Long Diệc Hân đã hạ độc bọn họ như thế nào, hắn căn bản không có một tý cảm giác nào. Chỉ là, đó có thực là độc không? Cái thứ hương thơm kỳ quái đó thì ở đâu ra?

Hắn đường đường là Cốc chủ Tiêu Dao Cốc, lại chưa hề nếm qua loại độc này? Bây giờ, hắn và Thanh Nhi biết làm sao đây? Nàng không chịu được, chẳng nhẽ đem động phòng hoa chúc của bọn họ phải trải qua nơi khỉ ho cò gáy này sao?

Long Diệc Hân, người điên rồi!

Trong mơ hồ, gió đưa tới một câu nói....

“Nàng vốn là người của ta, người không được...”

Không được làm cái gì? Tiếng nói êm ái mà không hề phập phồng, như gần như xa, phảng phất như từ xa vọng truyền về, lại giống như tiếng thì thầm nỉ non bên tai.

51. Chương 51: Thử Lòng Vì Ghen

Một lát sau về đến Trúc Uyển, Ngọc Phi Yên cùng Thanh Ảnh cảm thấy bầu không khí có phần biến hóa kỳ lạ. Kim nén bất an trong lòng lại, hai người chậm rãi bước vào phòng khách, hô hấp rất nhẹ nhàng, lại cảm thấy hương thơm nhẹ nhàng hơn.

Đầu Thanh Ảnh chợt giật giật, miễn cưỡng cười với Ngọc Phi Yên: – “Tiểu Phi Yên, muội tự về phòng đi, ta không tiện.”

Dứt lời, tựa như đại bàng giang cánh, bỏ chạy trời chết!

“Nè! Thanh Ảnh huynh!” – Ngọc Phi Yên uất ức giậm chân, lại thêm một kẻ không có lương tâm nữa! Muốn chạy thoát thân cũng phải mang theo nàng chứ!

Đành cam chịu bước từng bước về phòng mình, đẩy cửa, mùi hương kỳ dị ngào ngạt xộc vào mũi, khiến tinh thần nàng hoảng hốt một chút, bình tĩnh, nhấc chân bước vào trong phòng, vừa đặt gót xuống, cửa phía sau “xoạt!” một cái đóng sập vào, khóa môi nàng run lên.

Nhìn người đang đứng chấp tay bên cửa sổ, trong lòng đầy nghi hoặc.

Đại ca này vào nhầm phòng rồi sao? Muốn tức giận thì về phòng mình mà tức giận, nàng không có hứng thú làm chỗ trút giận.

Vấn đề số một là phải làm sao đuổi hắn ta đi.

“Tướng công yêu dấu, chàng đang chờ thiếp về sao? Thật là khiến thiếp đây thụ sủng nhược kinh nha!” – Yểu điệu ngọt ngào cười nết vào lòng hắn, mau biến đi nào, anh giai! Hôm nay mệt chết đi được không rảnh chơi đùa với người đâu!

Đáng tiếc, lần này nàng tính sai rồi. Long Diệc Hân không những không tránh khỏi nàng, lại còn thuận tay ôm lấy nàng, đôi môi ấm áp khi phách chiếm lấy cánh hoa ửng hồng kia, tay trái lưu loát tháo đai lưng của nàng ra, quần áo nhanh chóng bị gỡ xuống.

“Ồ...”

Trong mắt Ngọc Phi Yên hiện lên một tia kinh khiếp, hắn hắn hắn làm sao vậy? Chẳng phải hắn rất ghét gần gũi với nàng sao? Về hung ác nham hiểm khát máu trong mắt hắn không phải là hướng tới nàng chứ? Thật sự làm nàng sợ nha.

Nhưng mà, dạo này nàng có trêu chọc gì hắn đâu.

Còn chưa hiểu mô tê gì, đã bị Long Diệc Hân quăng luôn lên giường, đến thở ra một cái cũng chẳng có cơ hội, thân thể hắn đã bắt đầu đè lên.

“Long.....Long..... Diệc Hân.....”

Dưới sự trêu chọc hết sức tận tình của hắn, nàng thật chẳng biết làm sao.

Long Diệc Hân nhìn đôi mắt trong trẻo lúng liếng kia đang từ từ nhiễm vẻ mê mang, khóa môi cong lên như cánh cung. Đôi mắt mê người này, cùng thân thể xinh đẹp này, vĩnh viễn thuộc về một mình Long Diệc Hân này thôi. Lúc trước, là hắn quá nhân nhượng nàng rồi, mới khiến nàng đem những thứ chỉ thuộc về hắn đi biểu diễn cho kẻ khác thưởng thức.

Một nụ cười tà ác thoáng hiện lên rồi biến mất trong khoảnh khắc đôi môi say đắm giao nhau.

Nàng lần này đã thực sự chọc giận hắn rồi.

Vợ ơi là vợ, nàng có biết bao lâu rồi hắn không tức giận đến thế này không?

Cảm xúc của hắn càng lúc càng không thuộc khống chế của bản thân.

Từ khoảnh khắc gặp lại nàng, đã không thể...

Cho nên, hắn tức giận, rất tức giận.

Ngày hôm sau, khi Ngọc Phi Yên tỉnh lại, đã là lúc chạng vạng.

Cựa quậy thân thể đau nhức, nàng nhúu mày, xương cốt toàn thân cứ như bị người ta tháo hết ra rồi lại lắp vào.

Đây là tình trạng quá lao lực sao? Thật là thảm mà!

Long Diệc Hân đáng ghét, cứ như bọn họ có cừ oán ấy, không làm nàng mệt chết thì lại mặc kệ không đoái hoài. Nàng làm gì hắn đâu cơ chứ, cái đồ quái nhân khó hiểu!

“Phi Yên, tỷ tỉnh chưa? Muội muốn vào!” – Bên ngoài truyền tới giọng nói pha chút hả hê của Vân Tranh.

“Lăn vào đi!” – Cái đồ “bồ hóng”.

Vừa được phép, Vân Tranh liền đẩy cửa vào, vừa thấy bộ dạng nàng, liền tùm tùm cười trộm. – “Trông tỷ thật thê thảm.”

“Ta sắp chết!” – Ngọc Phi Yên rên rỉ, sao nàng khổ thế cơ chứ?

“Mà sao Long Diệc Hân uội vào Trúc Uyển?”

“Tỷ quên à, muội với Thanh Ảnh đều là thiếp thân hộ vệ của chủ tử mà.” – Vân Tranh khinh thường liếc mắt một cái, bà chị này hay quên thật.

“Ồ.” – Ngọc Phi Yên gật đầu – “Chủ tử nhà muội đâu?”

“Không biết.”

“Ta muốn đi suối nước nóng, muội đỡ ta đi.” – Nàng thực sự không còn khí lực xuống giường nữa rồi.

“Xi!” – Vân Tranh cười ra tiếng, đảo mắt nhìn những dấu hôn xanh tím rải khắp người nàng – “Chủ tử ‘yêu’ tỷ ghê thật đấy!”

“Muội có thấy ta rất xui xẻo không?”

“Xui xẻo? Có mà là may mắn ấy!”

“Vô duyên vô cớ tự dưng trở thành cái thùng trút giận của chủ tử nhà muội mà còn không xui xẻo? Hôm nay đừng để ta bắt được đồ con rùa nào khiến hấn tức giận!” – Phải thân mật hỏi thăm một phen, có thể làm ảnh hưởng đến tâm tình tướng công nhà nàng, thật là báỉ phục mà!

“Đồ con rùa đấy chính là tỷ ấy.” – Vân Tranh tức giận nói.

“Ta?!” – Tranh Tranh đang mắng nàng sao?

“Chủ tử đang ghen đấy.” – Phi Yên nữ thần y mà lại ngốc thế này sao.

“Ghen?!” – Ngọc Phi Yên ngoáy ngoáy lỗ tai. – “Muội có chắc chủ tử vô tính của muội kia biết ghen không?”

“Nếu một người đàn ông thấy thê tử của mình trang điểm thật đẹp ột đám háo sắc xem mà hoàn toàn thờ ơ thì họa chẳng hấn thành tiên rồi.” – Mà chủ tử của nàng vẫn chưa phải thần tiên.

Một lời đánh thức người trong mộng.

“Biết ghen tuông, biết tức giận, vậy chứng tỏ hấn có quan tâm!” – Vậy cũng chứng tỏ mị lực của Phi Yên nữ thần y này vô bờ vô bến. Haha, nàng đã bảo mà, đường đường Phi Yên nữ thần y này làm sao có thể không mê hoặc được đức lang quân của mình?

“Xem ra để cho hấn quan tâm ta nhiều hơn, ta cần phải chăm ghé Túy Hồng Lâu chơi mới được!” – Cái này là cần thiết, mất công hơn người thường một chút, chứ như tướng công nhà nàng đây cảm xúc thiếu thốn, lúc nào cũng dửng dưng như không, hình như chẳng để tâm đến cái gì, cả thể gian như thể không lọt vào mắt hấn, còn giống thần tiên hơn cả thần tiên.

“Miễn đi!” – Vân Tranh vội ngăn cản – “Tỷ có biết một chuyện như thế liên lụy bao nhiêu người khổ theo không hả?”

Đêm qua, Thanh Ảnh vừa dẫn Phi Yên rời khỏi Túy Hồng Lâu, quan phủ liền niêm phong nó luôn rồi. Mà, chục ngày gần đây, kể nào chỉ cần từng xem Phi Yên nhảy một lần, làm quan thì tước mũ áo đuổi về quê không bao giờ vờ đến nữa, dân buôn bán một đêm liền phá sản không cách nào xoay sở, mà người trong giang hồ liền từ có tên tuổi thành thân bại danh liệt, không chốn dung thân.

Hồng nhan trước giờ toàn mang đến tai họa.

(Hong nhan, một từ ngời khen thật nên thơ biết bao, như thấy được má đào cùng gương mặt đáng yêu, mày liễu cùng phong thái đẹp xinh; bờ môi cong cong như mang vẻ tỉnh lặng thông minh, luôn luôn là nơi biểu lộ cảm xúc. Từ xưa đã có bao nhiêu thơ từ ca phú viết về hình ảnh nữ thần thánh khiết bằng cảm nhận trong

lòng tác giả. Mà kẻ mang đến tai họa ấy, thật là khiến người ta ngượng ngùng mà. Thương Trụ Vương vì sắc đẹp của Đất Kỷ mà mất nước bỏ mạng, Chu U Vương dấy lửa chiến tranh đối lấy nụ cười của nàng Bao Tự, Ngô Vương Phù Sai si mê Tây Thi đến nỗi mất nước, Điều Thuyền ngậm hoa nếm sương, mà lại khiến cha con Đồng Trác Lữ Bồ bất hòa, trở mặt thành thù. Thành ngữ “Hong nhan họa thủy” cũng từ đó mà ra.)

Ngọc Phi Yên vừa nghe Vân Tranh nói như vậy, liền tự tát mình một cái, rồi lại tát thêm cái nữa. Hong nhan gây họa, Ngọc Phi Yên này từ bao giờ nguy hiểm như vậy? Long Diệc Hân sao phải thế? Nàng cũng chẳng phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cũng chẳng phải là người hấn yêu, nàng biết hấn có thiện cảm với mình, nhưng mà, thiện cảm đó của hấn đối với nàng có giống chẳng sự hứng thú mà nàng dành cho hấn? Nàng chỉ là vợ hấn thôi mà, hấn không cần phải nhỏ nhen thế chứ.

“Còn nữa, chủ tử ra lệnh không cho phép tỷ rời khỏi Phi Long sơn.” – Vân Tranh nói thêm, trong mắt có ý thông cảm.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng Ngọc đại thần y mới khôi phục được khả năng nói chuyện.

“Tranh Tranh, ta nghĩ làm Phi Yên nữ thần y vẫn tốt hơn.” – Tự do của nàng ơi, Long Diệc Hân đường đường là Phi Long khôi thủ sao cứ hết lần này đến lần khác làm khó một thiếu nữ như nàng chứ.

“Nhưng xét tình hình này, trừ phi chủ tử không cần tỷ nữa, bằng không, vị trí khôi thủ phu nhân của tỷ vững như núi Thái Sơn.” – Vân Tranh bắt đầu dĩ lắc đầu, nàng cũng lực bất tòng tâm.

“Trừ phi hấn không cần ta sao?” – Ngọc Phi Yên cười xán lạn, mắt lấp lánh tinh quái.

“Tỷ lại muốn làm gì nữa?” – Vân Tranh vừa thấy vẻ mặt nàng, các tế bào không an phận đều khắp khởi. Không phải nàng thích gây loạn, nhưng mà tri kỷ khó tìm, vất vả lắm mới tìm được Ngọc Phi Yên tâm đầu ý hợp cùng thích trêu chọc người khác, trong hoàn cảnh gần mực thì đen thế này, bảo nàng làm sao mà ngoan ngoãn cho được?

“Trò hay phải chậm rãi thưởng thức mới thú vị.” – Có gây chuyện, Ngọc Phi Yên cũng không dễ dàng cho nàng thỏa mãn hiếu kỳ như thế.

Biết là nàng cố ý khiêu khích trí tò mò của mình, Vân Tranh cũng không tức giận, nàng sẽ ở bên theo dõi kịch hay. Dù sao, Phi Yên nữ thần y đấu với Phi Long khôi thủ, là một trận đại quyết đấu về cả trí tuệ lẫn tính nhẫn nại.

52. Chương 52: Hoài Nghi Của Hoàng Đế

Sau khi chuyện đó xảy ra, ngoại trừ thêm việc Ngọc Phi Yên không thể xuống núi thì mọi thứ đều y như cũ không thay đổi. Nàng vẫn không tới gần được bên cạnh Long Diệc Hân, vẫn không đến nằm được trên giường của hấn, giống như là sự việc đêm hôm đó chưa từng bao giờ xảy ra.

Nàng ở phía sau Trúc Uyển tạo một mảnh vườn trồng thảo dược, trồng rất nhiều dược thảo quý báu, chăm sóc tỉ mỉ, mỗi ngày tự mình tưới nước, bón phân, tự mình đào đất nên không tránh được trên người đầy bùn đất. Nhưng mặc kệ, nàng không chú ý đến việc người mình đầy bùn đất bước lên lam diềm ngọc thạch quý giá, dẫm lên tấm thảm sang trọng làm bằng lông dê, nằm lên ghế của Long Diệc Hân ở trong phòng khách. Nàng chính là cố ý làm như vậy, nàng cố tình chọc giận Long Diệc Hân, nàng cố tình làm cho trượng phu của nàng là Long Diệc Hân giận dữ rồi hờn nàng đi. Tuy rằng nàng cũng có thể hờn hấn nhưng nàng biết làm như vậy sẽ tự mình gánh lấy hậu quả nên không dám làm.

Tuy nhiên, rõ ràng là tất cả những việc nàng làm đều không mang lại hiệu quả mong muốn.

Phi Yên ơi Phi Yên, nàng chính là “chim bay trên bầu trời” sao lại cam tâm cả đời ở lại Phi Long Sơn? Giấc mộng của nàng a, chính là ngao du khắp thiên hạ sao lại tốn phí thời gian ở nơi này, nhưng làm cách nào mới có thể xuống núi đây? Tướng công yêu dấu của nàng thật sự rất độc đoán, từ sau vụ Túy Hồng Lâu bị bại lộ, như lời Vân Tranh nói, nàng một bước cũng không được rời khỏi Phi Long Sơn. Không phải nàng không nghĩ đến cách dùng dược để trốn đi, nhưng mỗi lần đều rất không may bị Long Diệc Hân nhanh chóng “Thỉnh” trở về, xa nhất một lần cũng chỉ đến được cửa lớn Phi Long Sơn, tất cả mưu kế của nàng

đều đã được sử dụng...Nàng là Phi yên nữ thần y bất khuất, cũng không tin mình không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Long Diệc Hân.

Nàng nói:

“Tướng công yêu dấu, ngày mai vợ sẽ quay về Tiêu dao cốc, thỉnh tướng công đại nhân cấp lệnh bài cho vợ sử dụng, vợ cam đoan trong một tháng sẽ quay trở lại?” - Mỗi nàng cong cong hiện lên nụ cười đẹp nhất.

Nàng nghe tam ca nói, người Tiêu Dao cốc bụng dạ hẹp hòi tên Ngọc Phong Dương đang hướng tới Thanh Nhi bảo bối của nàng bức hôn cho nên nàng muốn trở về giúp vui, tiện thể phá hư luôn.

Long Diệc Hân không nói một lời nào.

” À, tướng công không nên lo lắng, cũng có thể cho Thanh Ảnh huynh đi theo giúp ta, xin tin tưởng, ta nhất định sẽ không dối với người khác lâu ngày mà sinh tình cảm cho phu quân một cái mũ xanh trên đầu.”

Nói xong nàng còn hướng về phía Thanh Ảnh giương ra ánh mắt quyến rũ.

“Khụ”

Thanh Ảnh thiếu chút nữa bị nàng hù chết, nàng đang nói cái gì đó a? Lâu ngày sinh tình a? Hắn đâu có đặc tội với nàng a? Hắn hảo hảo một bên im lặng uống trà xem diễn, một câu cũng chưa nói, Tiểu Phi Yên này vì cái gì mà lôi hắn vào? Hơn nữa nàng còn hướng về phía hắn trao ánh nhìn quyến rũ, quyến rũ!

“Tiểu Phi Yên à, ta còn có nhiệm vụ trong người chỉ sợ không thể đi cùng người. Ta phải đi làm phận sự, xin lỗi không đi được, xin lỗi không đi được!”

Hắn nghĩ, nếu ngồi lại chỗ này không bị Tiểu Phi Yên hù chết thì cũng sẽ bị chủ tử giết chết, lúc này không đi thì còn đợi đến khi nào?!

” Oái, Thanh Ảnh huynh,thối! như vậy bỏ chạy sao?”

“Không có nghĩa khí!”

“Hắn rất sợ bị dọa” – Long Diệc Hân rút cuộc cũng mở kim khẩu.

” Sao?”

Ngọc Phi Yên khoa trương vỗ vỗ ngực, quả thật hoảng sợ, “Người rút cuộc cũng đã mở miệng, thật đáng mừng! Ta còn sợ người lâu quá không nói lời nào sẽ bị đánh mất ngôn ngữ nói chuyện”

Long Diệc Hân liếc mắt nàng một cái, chậm rãi nói” Nữ nhân thông minh sẽ không làm chuyện ngu xuẩn, nam tử trên núi Phi Long không ai dám có suy nghĩ không an phận đối với người.”

Ngụ ý, đó là nàng đừng lấy ý đồ lấy nam nhân khác mà kích thích hắn, vô ích!

Kỳ thật, Long Diệc Hân cũng thật bất đắc dĩ, tiểu thê tử hắn từ nhỏ đến lớn thật sự một chút cũng không có thay đổi, chỉ cần nàng có hứng thú đối với việc nào thì không bao giờ buông tha cho việc đó nên không thể không thành công. Cho đến tận bây giờ , nàng chưa bao giờ thiếu nghị lực, tính cách đó vô cùng hấp dẫn hắn, hắn không thể rời mắt khỏi bộ dáng đáng yêu của nàng.

“Không dám không có nghĩa là không thể!”

Ngọc Phi Yên vô tư cười, nàng có thể nghĩ ra biện pháp làm cho bọn họ sinh ra ý nghĩ không an phận đối với nàng.

“Người có thể thử!”

Long Diệc Hân phản ứng không nhiều lắm, nhưng nhìn đôi mắt phượng kia làm cho nàng chột rùng mình, nàng nào dám thử a, nàng hiểu được ánh mắt kia nói gì, cho dù nàng thành công, hắn cũng sẽ làm cho nàng không như ý nguyện, như vậy nàng còn làm được chuyện gì theo ý mình nữa?

Tiểu nhân gian trá!

“Ha hã, tướng công nghĩ đến người nào vậy, vợ đối với tướng công tuyệt đối trung thành a!” – Có đôi khi vì để tiến hành mục đích kế tiếp, không thể không giả bộ yếu đuối một chút để lấy lòng hắn.

Long Diệc Hân đối với nịnh nọt của nàng không để ý tới, thẳng đứng dậy ra ngoài tản bộ.

“A, Diệc Hân à, ta có thể tập võ được không?”

Nàng đuổi theo chờ mong hân trả lời

Long Diệc Hân quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của nàng, kiên định nói “Không cần”

Sau đó nâng bước mà đi.

Không cần, đây là cái đáp án gì vậy? Vì cái gì nàng không cần tập võ?

Sợ nàng võ học kỳ tài vượt qua hân sao? Nếu không có võ công hân sẽ có thể tùy tiện mà khi dễ nàng sao?

Không công bình! Mặc dù có không võ công đối nàng mà nói không có nhiều lắm khác biệt, hơn nữa nàng biết thể chất của mình thật sự không thể luyện võ, nhưng chính là câu kia của hân “Không cần” làm cho nàng trong lòng không thoải mái. Chẳng lẽ hân sớm biết nàng có kinh mạch kỳ lạ sao? Lúc ấy, che lại kinh mạch của nàng, cũng là.

Nghĩ đến đây, phiền muộn trong lòng của nàng nhất thời dâng lên.

Kinh thành – Hoàng cung

Trong thư phòng trời sáng như ban ngày, Kiền Hoàng- Hiên Viên Khởi Minh chau mày nhìn xuống điệp báo trong tay. Chiến tranh ở Mạc Bắc, một cỗ thế lực thần bí tham gia giúp Kiền quân đánh lấy chiến thắng. Cỗ thế lực thần bí này từ đâu đến? Rất đáng phải quan tâm a! Hơn nữa bọn họ vận chuyển mười vạn lương thực đến chiến trường trong lúc dầu sôi lửa bỏng nên giải quyết được rất nhiều chuyện khẩn cấp, cỗ vũ sĩ khí ba quân, lại có thêm rất nhiều người thân thủ bắt phạm, kỳ nhân dị sĩ đến tương trợ, cùng Kiền quân nội ứng ngoại hợp có thể nói là phối hợp hoàn hảo theo ý trời có một không hai. Tựa hồ như đây không phải là lần hợp tác đầu tiên a? Có thể lọt được vào tầm mắt xanh của Long nguyên soái, yên tâm giao tính mạng ba quân tướng sĩ, tham gia việc cơ mật quân sự thì cỗ thế lực này cùng Nguyên soái nhà mình tất nhiên là có quan hệ không tầm thường.

Kiền quân gặp nạn, bọn họ xuất hiện trợ giúp; Kiền quân thắng, bọn họ nhanh chóng rút lui. Không phải quân đội mà hơn hân quân đội, kỷ luật nghiêm minh, tuân thủ qui tắc. Không cầu danh, không cầu lợi, hoàn toàn vì nghĩa tương trợ. Mười vạn lương thảo không phải là một số lượng nhỏ, nhưng bọn họ lại dễ dàng điều động, áp giải tới biên quan, hơn nữa hành quân thần tốc.

Là ai?

Là ai có thể huấn luyện ra những binh sĩ như thế?

Là ai mà giàu có như vậy?!

Là người đó, ha hã, hân sớm nên hiểu được là người ấy, trừ bỏ người đó ra, hân nghĩ không ra còn có ai có thể có thế lực lớn như vậy, tụ tập các kỳ nhân tại bên người vì hân ta làm việc, quân đội nghiêm chỉnh, địch quốc tài phú, việc này cũng chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà mà thôi. Ha hã, chỉ có người ấy, mới có thể làm cho long Nguyên soái toàn tâm tín nhiệm.

Từ nhỏ, hân liền nghĩ muốn bắt người đó ở tại bên người vì hân làm việc, chính là, phương pháp dùng hết, nhưng đành chỉ phí công.

Hân đã từng suy nghĩ qua như vậy là tốt rồi?!

Dù sao người đó cũng là gián tiếp ở dưới thay hân làm việc. Người đó tung hoành thiên hạ, biển cả ngao du, không chịu chức quan, vô câu vô thúc. Vốn nghĩ, như vậy cũng là có thể, nhưng mà, sự kiện kia tự nhiên phát sinh, khiến hân cũng rất không cam lòng vì người đó không đếm xỉa đến hân. Người đó làm như vậy rõ ràng là ở dưới hân dùng thế lực triều đình, động tác như thế để hân thấy được làm cho hân nghĩ muốn hân mở một con mắt nhắm một con mắt làm như không phát hiện, điều này rất khó a.

Từ đó, hân phát hiện, nguyên lai chính mình lúc trước quyết định việc kia (tứ hôn) là chính xác!

Hắn nhúu chặt mảy giãn ra mở ra, bên môi cong lên độ cong mê người.

Buông điệp báo, đứng dậy khoái trá nói: “Bãi giá Vĩnh Lạc cung.”

Đêm nay hắn có thể cùng ái phi hảo hảo mà diên long đảo phượng.

53. Chương 53: Mạc Lục Trở Về

Trúc Uyển

Ba tháng không bước vào nơi này, giờ trở về tâm trạng dĩ nhiên nao núng, đi vào phòng khách, không chút nào ngoài ý muốn nhìn thấy sư huynh mình nằm trên ghế trúc được chuyên chế đặc biệt, luôn tiêu sái, thanh thần, tôn quý, vẫn là như vậy làm cho người ta không thể nào đem tâm mất rời khỏi, nhưng hiện tại nàng muốn mình trước đây không nên yêu say đắm mù quáng. Nàng vẫn ái mộ, chuyện này đương nhiên vì nàng đã yêu nhiều năm như vậy làm sao có thể thay đổi trong chốc lát,

“Sư huynh, ta đã trở về.”

Nhẹ nhàng nói một câu, hốc mắt không hiểu tại sao đã đầy nước. Tâm tình vẫn nao núng, thói quen vẫn là rất khó sửa .

“Ừ.”

Một giọng bình thần, nhẹ nhàng đáp lại vang lên trong phòng. Là khinh mạn, vẫn luôn như thế. Nàng cũng luôn vốn nghĩ rằng sư huynh của mình là như vậy, nhưng từ khi hắn thành thân, à không, là từ khi hắn gặp được Ngọc Phi Yên, thái độ hắn đối với nữ tử kia không giống đối với mọi người, ánh mắt hắn không lúc nào rời khỏi nàng ấy, có lẽ người khác không chú ý tới, nhưng là nàng chú ý tới. Cho dù bị mũi sa che, như vậy cũng rất khó nhìn biết nhưng đó là cảm giác của nàng. Khi nhìn đến nữ tử ấy, sư huynh nàng cười, là nụ cười xuất phát từ nội tâm, chỉ cần điểm ấy thôi thì nàng biết mình đã thua hoàn toàn, nhưng nàng vẫn có chút không cam lòng.

“Sư huynh, chuyện này ta đi Mạc Bắc, gặp được một người.” Một người cùng sư phụ có quan hệ thân thiết.

Đợi đã lâu, người nằm trên ghế kia mới chậm rãi mở miệng nói, “Gặp là tốt rồi.”

Nàng cả người cứng đờ, sư huynh nói như vậy, chẳng lẽ là ——

“Sư huynh ——”

Nàng đột nhiên cảm thấy rất đau xót, nhưng là đáy lòng cũng không oán hận. Sư huynh vì cái gì không nói sớm, hắn nói, nàng liền nghe , bị người khác giấu diếm cùng thiết kế, tư vị thật khó chịu.

“Gặp qua Trúc Âm chưa?” Hắn thần nhiên hỏi làm cho thần trí của nàng liền quay trở về.

Lắc đầu, nàng nghĩ muốn trước nói cho sư huynh chuyện này, không nghĩ hỏi sư phụ.

“Vậy việc người đi Mạc Bắc không cần nói cho nàng ấy biết”

Nàng lại gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được, sư huynh làm như thế là có mục đích, nàng không muốn biết, chính là đã biết, cũng không để tâm, dù sao hắn cũng sẽ không hại sư phụ.

Lại liếc mắt nhìn người nằm trên ghế quý kia, trong lòng vẫn là có chút rung động .

Lẳng lẳng rời khỏi trúc uyển, tâm tình của nàng vẫn không có chút thoải mái, nhưng có lẽ nàng có thể thoát khỏi bóng ma thất tình.

Ngọc Phi Yên nhàn nhã bước đi thông thả nhẹ nhàng, nghĩ muốn quay về Trúc Uyển dùng cơm trưa, nhưng là mới vừa đi đến ngoài rừng trúc thì thấy một bóng hình màu xanh biếc xinh đẹp từ trong rừng trúc đi ra.

Sao? Kia không phải ——

“Lục kì chủ, đã lâu không gặp, vẫn luôn khỏe a?”

Vừa trở về đã đến gặp tướng công nhà nàng, xem ra tình cảm trong lòng nàng ấy vẫn không buông xuống được a. Thật không biết người mặt lạnh kia sẽ làm như thế nào, cơ hội gặp nhau tốt như vậy còn không chịu hiểu được tâm tình của giai nhân ấy. Mấy tháng không gặp, nàng phát hiện Mạc Kỳ chủ thay đổi không ít, cả người và khí chất hiện giờ không giống như trước đây, trước kia mỉa tặc mỉa hi, chính là luôn dùng miệng để trấn áp người khác khiến cho người ta không thể chịu nổi, nhưng hiện tại, tính tình này dường như đã mất đi, thay vào đó trên người nàng ấy toát ra rất nhiều mị lực của một mỹ nhân làm cho người ta sinh ra động tâm. Chẳng lẽ là Mạc Bắc có thể khiến người ta thay da đổi thịt, thay đổi tâm tính sao, chắc chắn là lần sau nàng sẽ đến nơi đó để du ngoạn xem như thế nào a?

Mạc Lục nhìn nữ tử áo tím trước mắt, phong thái nàng ấy phóng khoáng, nhìn thôi thì nàng cũng đã cảm khái vạn phần, nàng ấy không phải tuyệt mỹ, khí chất cũng không tao nhã, nhưng vẻ ngoài luôn toát ra một sức sống mãnh liệt, khí chất này là tự nhiên mà có, chỉ cần nàng ấy vừa mới xuất hiện thì tất cả mọi người sẽ bị sức sống tươi trẻ trên người nàng ấy hấp dẫn, nhất là đôi mắt thông minh linh động trong suốt sáng ngời kia. Đó giống như là mị lực, nhưng nếu nói đó là mị lực thì quá mức trừu tượng, đó là một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời, nó làm cho người ta không thể di chuyển ánh nhìn của mình sang bất kì người nào khác. Giây phút này đây, gặp lại nữ tử này, bởi vì những nhận thức mới của mình đã khiến cho trong lòng nàng trở nên sáng tỏ, nàng nhận ra được vì sao sư huynh mình lại coi trọng nàng ấy như vậy, nàng tự mình cảm nhận được mình không bằng nàng ấy. Nàng cam tâm tình nguyện chấp nhận rằng chỉ có kỳ nữ, thần y Ngọc Phi Yên mới có thể xứng đôi với sư huynh nàng.

Suy nghĩ trong lòng sáng tỏ khiến nàng nhẹ nhõm, một đoạn tình cảm đã trôi qua thì sẽ có một đoạn tình cảm mới sẽ đến. (Hic, ý kiến: một đoạn tình cảm đã trôi qua thì tình cảm một đời sẽ đến, J)

Mạc Lục hướng nhìn nữ tử đối diện đang mỉm cười, khe hở miệng: “Tẩu tử.”

Tẩu tử? Nàng đang gọi ai?

54. Chương 54: Yêu Thương Nhưng Nhớ

Ngọc Phi Yên sững sốt, kinh ngạc nhìn nàng.

“Tẩu tử.”

Mạc Lục nhìn chăm chú biểu tình của Ngọc Phi Yên mà buồn cười, nàng gọi như vậy có vấn đề gì sao? Việc này rất khó nhưng nhìn đến vẻ sững sờ của nữ thần y làm cho tâm tình nàng trở nên rất tốt.

“Người đang gọi ta sao?”

Ngọc Phi Yên khó tin nàng ấy gọi mình như vậy nên hỏi lại, không thể nào? Nàng ngoáy ngoáy lỗ tai, Lục kỳ chủ gọi nàng là tẩu tử? Ngược mắt nhìn bầu trời cao, trời trong xanh rạng ngời, ngàn dặm không một bóng mây, nàng nâng cánh tay mình lên há miệng cắn, đau! Xem ra việc này không phải là nằm mơ thấy.

“Ha ha.”

Tiếng cười khanh khách vang lên, nàng ảo não nhìn bộ dáng Lục kỳ chủ đang cười, là Mạc Lục đang vui vẻ nên cười sao?

“Ha hã, tẩu tử, ta hiện tại mới phát hiện ngươi thật rất khôi hài.” Mạc Lục thật vất vả ngừng cười, xem Ngọc Phi Yên càng ngày càng thuận mắt. Ở chỗ sư huynh, tâm tình nàng thật bất ổn, hiện tại hoàn toàn bị đáng vẻ khôi hài của Ngọc Phi Yên xua tan. Nguyên lai, cùng nàng ấy ở chung là như vậy, làm cho người ta thật khoan khoái, vui vẻ.

“Người thật sự gọi ta, cái kia....a... tẩu tử?”

Ngọc Phi Yên giương mắt, này thay đổi cũng quá lớn đi? Không được, nàng nhất định phải đi Mạc Bắc một chuyến, địa phương kia thật sự là quá kỳ diệu. Nếu nàng đi một chuyến trở về không biết sẽ thay đổi như thế nào.

Mạc Lục thắc mắc nhìn nàng, thật sự không nghĩ tới, Phi Yên nữ thần y thể cũng nghi hoặc chính mình nữa sao, nàng ấy không phải rất tự tin sao? Chẳng lẽ nàng gọi nàng ấy tẩu tử làm cho nàng ấy không tin tưởng chính mình sao?

“Người là thê tử của sư huynh ta, ta không gọi người tẩu tử thì muốn ta gọi người cái gì?”

“Ha hã, vậy người đã thừa nhận ta?” Ngọc Phi Yên giương đôi mắt trong suốt nhìn chăm chú vào nàng, ôi ôi ôi, quả thật là rất khó khăn nhưng Lục kỳ chủ đã không còn mê luyện tướng công nhà nàng nữa, có lẽ đó là công lao của Hác Xích a, thật đáng mừng!

“Nói lầm bầm, đừng cho là ta thừa nhận người, người có thể không hề cố kỵ, nhưng ta vẫn còn thích sư huynh, chính là ta còn cần tập trung thời gian theo đuổi sư huynh, người chỉ là tạm thời ngồi ở ghế khôi thủ phụ nhân mà thôi”

Mạc lục phát hiện thật sự là không thể đối với nàng ấy thân cận...

Nghĩ tới thật tức giận nên thả người bay vọt ra xa theo hướng hành lang gấp khúc.

“A!” Cứ như vậy đi rồi? Nói lầm bầm! Điều khi dễ nàng không vô công có phải hay không? Nàng còn không có nói cho nàng ấy biết, nàng Ngọc Phi Yên căn bản là không thích ngồi khôi thủ phụ nhân, cũng không muốn nàng ấy gọi nàng tẩu tử.

Tiến vào trong phòng khách ở Trúc Uyển, Ngọc Phi Yên liền ngồi lên ghế trong lòng vô cùng buồn bực, nhìn Long Diệc Hân nằm trên ghế không biết là đang ngủ hay đang nhắm mắt dưỡng thần, vốn định bực phát tức nhưng vội vàng chuyển ý định, nhẹ giọng hỏi “Diệc Hân?”

Ánh mắt vẫn nhắm như trước, lông mi không có một chút rung động,

“Tướng công?”

Vẫn không có phản ứng.

“Phu quân?”

Không chút sứt mẻ.

Ha hã, sẽ không là đang ngủ đi?

Cơ hội tốt!

Nhắm mục tiêu, nhanh như chớp vòng tay ôm sau gáy.

Oái?! Ôn ôn , cứng rần cứng rần , còn có thân hình pháp phồng, chính là không có cảm giác đau đón nha!!!

Ngước mắt nhìn, bắt gặp một đôi mắt đen mê hồn nhìn trên khuôn mặt nàng, trong lòng đột nhiên kích động...không...Nàng bị ánh nhìn ấy cuốn hút vào trong, vạn kiếp bất phục.

Lúc này đây, nàng dường như đã quên hết tất cả thế gian, linh hồn của nàng giờ phút này bị cuốn vào trong ánh mắt kia, ánh mắt ấy mang theo ba phần ma mị, ba phần nhu tình, ba phần ngọt ngào...nàng từng chút cảm nhận chính mình như đang lọt vào trong ma trận, yếu đuối chống cự, rung động tăng dần...

“Người. . .”Mới vừa mở miệng, lại phát hiện âm thanh của mình mơ hồ khàn khàn.

“Ta tỉnh.”

Long Diệc Hân khuôn mặt trắng trẻo, thần sắc rạng ngời, đôi mắt phượng mỉm cười, trên người toát ra tất cả nhu tình, rất đặc ý nhìn biểu hiện của tiểu thê tử đang hấp dẫn mình, hắc thật vừa lòng! Xem ra, thay đổi sách lược đúng lúc sẽ thu được kết quả ngoài ý muốn. Cái này xem như cấp cho nàng ném thử một chút ngon ngọt, bằng không ngăn cách lâu quá thì hiệu quả sẽ ngược lại hoàn toàn, lạt mềm buộc chặt, hơn nữa thả con tép bắt con tôm, lại vừa được đền bù như mong muốn. (Anh này gian xảo quá, hehe)

Ngọc Phi Yên sắc mặt ửng đỏ, cổ họng thanh thanh, bỗng nhiên nghĩ đến chính mình đang nằm trên mình người ta, không khỏi kinh ngạc vui sướng vạn phần, đôi mắt xán lạng, nàng thành công! Lúc này đây nàng thật sự thành công ôm được chồng mình!

Đột nhiên nàng gắt gao ôm chặt lấy người của Long Diệc Hân, không muốn buông tay. Nàng thật sự ôm được hắn, ha hả, thiên chân vạn xác, nàng xiết chặt ôm lấy, mặc kệ là hắn cố ý cho nàng ôm lấy, hay còn nguyên nhân khác, dù sao nàng cũng đã ôm được chồng nàng, Ngọc Phi Yên nàng, lần đầu tiên thành công trong việc ôm được chồng nàng là Long Diệc Hân.

“Ha hả, ta ôm được rồi!”

Long Diệc Hân cũng cảm nhận được vòng tay mềm mại trên người mình, ngón tay thon dài khẽ vuốt tóc thiên hạ trong lòng ngực mình, trên khuôn mặt đẹp hiện lên nụ cười ôn nhu khuyên đắm thiên hạ.

55. Chương 55: Đại Bá Đến Thăm (1)

Ẩn Thành, khách điểm Long Đằng, phòng chữ Thiên số 2, một nam tử áo trắng ngồi ngay ngắn trước bàn, ánh sáng của ngọn nến chiếu xuống, trên tay nam tử ấy đang cầm cây trà cài đầu trúc diệp, hắn nhìn chăm chú cây trà này. Nhu tình trong mắt hắn mềm mại như nước, nhìn cây trà này hắn tựa như nhìn thấy được nàng, người yêu xinh đẹp dịu dàng trong trái tim hắn. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve những hoa văn trên cây trà, những tình cảm đã yên lặng trong hai mươi năm bỗng nhiên lại rung động. Hắn, Hạ Diêu Thiên, đang nghĩ đến chuyện hai mươi năm trước đây nàng đã bỏ hắn rời đi, không nghĩ tới ngày nay sẽ gặp được đồ nhi của nàng. Tiểu nữ oa kia bất quá chỉ mười tám tuổi, điều đó chứng minh hắn, Hạ Diêu Thiên vẫn còn sống ở trên thế giới này, cũng chứng tỏ nàng vẫn còn sống. Chỉ cần nàng còn sống, lúc này đây, hắn sẽ không bao giờ cho phép nàng rời khỏi hắn, hắn sẽ không nghe lời nàng nữa, hắn đã đợi hai mươi năm, không nghĩ đến chuyện mình sẽ đợi thêm hai mươi năm nữa.

Trúc Âm à, nàng có biết hai mươi năm qua hắn sống như thế nào không? Không có nàng ở bên cạnh trong cuộc sống, hắn giống như cái xác không hồn, hắn cũng đi khắp thiên hạ, Tái Ngoại, Mạn Nam, Mạn Bắc nhưng cảm giác không giống như khi có nàng bên cạnh như trước đây. Trong lòng hắn không có thiện, không có ác, hắn hoàn toàn không để ý đến sự việc trên thế gian, hai quân giao chiến, hắn vì luôn tưởng nhớ đến nàng nên đã thiết lập kiệt tác trận pháp của nàng – Nghiệp Hỏa Phần Hồn trận, biết được nàng chưa chết, hắn vui mừng, hắn điên cuồng, hắn rơi lệ, hắn đau xót, tâm tình đủ loại cảm giác, khiến hắn tự mình phá hủy trận pháp kia, ra roi thúc ngựa đến nơi hắn và nàng gặp nhau lần đầu tiên – Ẩn Thành. Thế gian này không có gì quan trọng hơn việc hắn sẽ gặp được nàng.

Từng cử chỉ của nàng, một cái nhảnh mặt, một nụ cười đều luôn ở trong tâm trí của hắn.

Còn nhớ chuyện xảy ra vào một năm nọ, hắn bị kẻ thù đuổi giết, trong lúc vô ý xông vào một khu rừng trúc tuyệt đẹp, hắn đã nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần, dáng người thanh thoát dịu dàng, hắn liền bị hấp dẫn, từ đó vạn kiếp bất phục.

Sau đó, khi ở chung, tình cảm của nàng, tài năng của nàng, học thức của nàng làm cho hắn điên đảo, khâm phục. Nàng đối với hành quân bố trận vô cùng thuần phục, kiến thức về võ lâm tuyệt học thâm sâu, hắn thật tâm bội phục nàng, nguyện cả đời sẽ phục vụ nàng.

Tuy nhiên, thế gian đầy áp biến đổi, nàng từ khi sinh ra đã mang bệnh trong người, cho dù hắn tìm đủ danh y trong khắp thiên hạ nhưng bọn họ vẫn thúc thủ vô sách – bó tay không có biện pháp, cuối cùng hắn chỉ có thể nhìn nàng chết trước mắt mình, hương tiêu ngọc vẫn.

Hai mươi năm trước là hắn tự mình đem nàng đặt trong băng quan, hai mươi năm qua hắn chưa bao giờ trở lại Ẩn Thành – nơi thương tâm này.

Hiện giờ trở lại nơi này, tâm trạng sầu não vẫn bao quanh hắn, hai ngày trước đây hắn đã quay lại rừng trúc trước kia, cảnh vật vẫn như trước, băng quan vẫn còn nhưng mà hắn lại không biết giờ phút này đây nàng đang ở nơi nào.

Trúc Âm, ta đã trở về, nàng đang ở nơi nào?

Những ngày gần đây, Phi Long Sơn vô cùng náo nhiệt bởi vì đám người Mạc Lục từ Mạc Bắc trở về, vài ngày sau đó, Đại Kiên Nguyên soái cũng mang theo phó tướng của mình là Thạch Vân đến Phi Long Sơn.

Ngọc Phi Yên rốt cục gặp được đại bá của nàng.

Diện mạo và tính cách của tướng công nhà nàng hoàn toàn không giống với Long Diệc Hốt, nàng không khỏi cảm thán, dáng vẻ anh tuấn vạm vỡ, thần thái tao nhã, ánh mắt thông minh cơ trí, thật là một nam tử hiem có trên đời! Đại Kiên có tướng quân như vậy trấn thủ biên cương thì còn gì lo lắng, nghĩa huynh của nàng thật là có phúc khí a.

Long Diệc Hốt cũng đánh giá đệ muội (em dâu), con người đen trung hiện lên một tia tán thưởng. Mặc dù ở biên quan, nhưng cũng đã nghe qua mỹ danh của nữ thần y Phi Yên, trăm nghe không bằng mắt thấy, ngay khi gặp mặt đã phát hiện nàng là một nữ tử kỳ lạ. Hắn vui mừng thay đệ đệ của mình, chỉ có Phi Yên, nữ tử tiêu sái này mới có thể thích hợp với tính cách của đệ đệ hắn, như vậy cha mẹ cùng tiểu di có thể yên tâm.

“Nguyên soái đại ca, rốt cục chúng ta cũng gặp mặt . Tiểu muội cửu ngưỡng đại danh, hôm nay vừa thấy đại ca quả nhiên là thần thái phi phàm. Thật làm cho tiểu muội có chút tâm động .”

Biết người ta đang đánh giá nàng, Ngọc Phi Yên tự nhiên hào phóng liền ôm quyền lên tiếng, lại không biết lời của nàng vừa dứt, phòng tiếp khách liên tiếp vang lên âm thanh “khụ khụ”...

“Khụ khụ.”

“Khụ khụ!”

56. Chương 56: Đại Bá Đến Thăm (2)

Đối với loại tình huống này, Ngọc Phi Yên bình thản chịu đựng gian khổ.

Long Diệc Hốt dù sao cũng đã gặp qua rất nhiều loại nhiều người , cảm thấy được đệ muội này, thật sự là kỳ lạ cực kỳ, nói cái gì đều dám nói, không khỏi càng thêm yêu thích.

“Lời nói của đệ muội, làm cho vi huynh cảm giác vui mừng sâu sắc, điều này cũng chứng minh, vi huynh vẫn còn có chút mị lực .”

“Đại ca vẫn còn rất mị lực, đại ca hào khí ngất trời, tiểu muội cực kỳ hâm mộ!”, tuy rằng sắc đẹp của đại bá này thua kém tướng công nhà nàng, nhưng trên người đại bá toát ra khí thế chính trực, còn tướng công nhà nàng lại toát ra vẻ lãnh đạm, tà khí, nên đối với nàng đại bá dĩ nhiên hấp dẫn hơn!

“Đệ muội quá lời, không biết đệ muội đã từng đến Mạc Bắc chưa?”

“Muội chưa, tiểu muội đối với phong cảnh Mạc Bắc đã ngưỡng mộ lâu, nghe nói nơi đó sông dài, hoàng hôn trên sông rất đẹp, phong cảnh hữu tình, thiên nhiên nơi đây đều mang vẻ đẹp nguyên sơ có từ lâu đời.” Nàng rất muốn đi , nhất là nhìn đến sự thay đổi của Lục kì chủ, nên đối với Mạc Bắc liền rất hiếu kỳ.

“Ha ha, đệ muội quả thật là người hào sảng” Long Diệc Hốt đối với đệ muội này trở nên rất chân thành,”Bằng không, qua vài ngày nữa đệ muội hãy cùng vi huynh đi Mạc Bắc du ngoạn vài ngày, làm cho vi huynh hảo hảo chiêu đãi muội, làm cho đệ muội cảm thụ một chút vẻ đơn sơ, hào phóng ở Mạc Bắc.”

“Thật vậy chăng?”, đôi mắt lập tức trở nên sáng ngời lấp lánh, cả người nàng toát ra sự đam mê hiếu kỳ mãnh liệt.

Làm cho Long Diệc Hốt cũng ngẩn người ra, nhưng nhanh chóng hoàn hồn trở lại.

“Đương nhiên là thật , nếu Diệc Hân không có ý kiến, chúng ta sẽ đi hôm nay.”

“Khụ khụ.”

“Khụ khụ!”

.

Âm thanh khụ khụ lại vang lên.

Mọi người hoàn toàn không nói gì!

“Ta có ý kiến.” Thanh âm không lớn không nhỏ, trầm tĩnh bỗng nhiên vang lên .

“A?”

“Tướng công?”

Long Diệc Hốt vô cùng xấu hổ, Ngọc Phi Yên rất bất mãn tướng công nàng đã tùy ý can thiệp, nàng xuýt chút nữa đã đạt được mục đích của mình.

“Đại ca tới đây mục đích là đem kiều thê ta đi?”, tiếng nói đặc biệt ôn nhuận, mặc dù vậy mọi người đều có cảm giác xương cốt bỗng nhiên quá dị bị mềm ra.

Mọi người đều đồng tình nhìn về phía Nguyên soái đại nhân, đúng vậy, trước công chúng thiên hạ muốn dẫn lấy thê tử người ta bỏ trốn, hay là hắn đã nhắm trúng thê tử của khôi thủ Phi Long Sơn, sự việc này phức tạp a, này là không phải hắn cùng với vợ của khôi thủ muốn ngoại tình sao?

“Ha hã, Nhị đệ nói đùa.”

Long Diệc Hốt cũng lặng lẽ nuốt nước miếng, sau lưng mồ hôi túa ra ướt đẫm, tâm tình vui vẻ nên hắn nhất thời quên mình là đang nói chuyện với đệ muội, tự nhiên đưa ra lời mời, làm đắc tội với đệ đệ mình. Người sáng suốt đều nhận ra được nhị đệ hắn rất coi trọng thê tử mình. Hy vọng hắn sẽ không chết thảm!

Ngoài ý muốn, hắn liếc mắt nhìn về phía Ngọc Phi Yên, thấy ánh mắt nàng đã tan mất thần thái vui vẻ, đượm vẻ u buồn, nên hắn không khỏi có chút đau lòng, hắn không muốn làm cho nàng thất vọng, chỉ tiếc đệ đệ không đồng ý, hắn cũng không có biện pháp .

“Đệ muội đừng thất vọng, chờ khi nhị đệ có thời gian hãy xin hân uội đến đấy!”

“Đại ca.”

Thanh âm Long Diệc Hân lại vang lên, tất cả mọi người không khỏi giật mình đánh rung vài cái

Long Diệc Hốt cũng cảm giác xương tủy bên trong mình phát lạnh, lạnh hơn so với gió lạnh thấu xương ở Mạc Bắc khiến cho người ta khó có thể chịu đựng được.

“Nhị đệ, vi huynh lần này đến đây, nhất là vì vấn an đệ muội, nhị là cảm tạ người đã tương trợ hết mình cho trận chiến ở Mạc Bắc, tam đến thôi, đó là vì đương kim Thánh Thượng.”

Hoàng Thượng định cho hân làm thuyết khách, mà việc này rất khó làm, bất quá cũng lạ , Hoàng Thượng trước kia đều là mở một con mắt nhắm một con mắt, lần này như thế nào lại chấp nhất như vậy?

“Hân còn chưa chết tâm?”, Thanh Ảnh ở một bên kêu lên quá dị, này hoàng đế này đã xảy ra chuyện gì a?

“Nhị đệ tính toán như thế nào?”, Long Diệc Hốt quan tâm hỏi.

Long Diệc Hân từ chối cho ý kiến, nhưng trong lòng hiểu rõ tường tận, tất cả đều là bởi vì hân công nhiên vận dụng người của quan phủ, mới làm cho Hoàng thượng lại nảy sinh ý định trước đây. Hoàng thượng phái đại ca đến, cũng chỉ là bước đầu tiên mà thôi, hân sẽ tự mình quyết định làm như thế nào, gần đây hân thấy tiểu thê tử mình có vẻ nhàm chán vì buồn tẻ.

“Tướng công, làm sao vậy?”

Đôi mắt Ngọc Phi Yên lại giương lên sáng ngời, xem ra là sắp có chuyện vui xảy ra nha!

Long Diệc Hốt kinh ngạc khi nhìn thấy tâm trạng thay đổi nhanh như chong chóng của Ngọc Phi Yên, lúc này đây ánh mắt nàng tràn ngập sự hứng thú, hân thiết là bất khả tư nghị, thâm nghĩ quá trình biến đổi cảm xúc của nàng ấy quá nhanh khiến hân không theo kịp, lần này hân quả thật tin tưởng lời nói của Thạch Vân

Long Diệc Hân nhìn thấy thần thái rạng ngời tràn đầy vui vẻ hứng thú trong ánh mắt của thê tử mình, trong lòng cũng cảm khái hàng vạn hàng nghìn

“Không có việc gì.”

Hắn thần nhiên thốt ra như vậy, hắn rất hiểu cá tính của vợ mình, như thế này sao hắn có thể không cấp cho nàng tí cơ hội vui vẻ?!

Không có việc gì? Ngọc Phi Yên di chuyển ánh nhìn của mình, lẽ nào cũng không cần như vậy đi, thực rõ ràng là khi dễ nàng, hắn không nói cho nàng, nàng có thể hỏi người khác. Ánh mắt tinh quái của nàng chuyển hướng về phía Thanh Ảnh,

“Thanh Ảnh huynh, có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra hay không a?”

Vốn tưởng rằng sẽ nhận được đáp án mong muốn, lại chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm tướng công nhà nàng dùng sức lắc đầu, không nói lời nào.

Xem ra, hỏi người khác cũng sẽ không kết quả gì, chỉ có lên đi tìm Vân Tranh để hỏi rõ ràng.

57. Chương 57: Đại Bá Đến Thăm (3)

Ngọc Phi Yên giương đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm người đang đội mũ sa đen kia, tướng công nhà nàng thật biết cách kích thích tinh thần hưng phấn của người khác, mà nàng bẩm sinh lại vô cùng thích những người như vậy, cho nên, tuy rằng nàng luôn muốn thoát khỏi cái lồng giam ở Phi Long Sơn này, nhưng đối với Long Diệc Hân nàng lại không nỡ. Từ nhỏ đến lớn, hắn chính là người đặc biệt nhất mà nàng gặp được, hắn cũng bẩm sinh có tính thích khiêu chiến cho nên từ đó nàng đối với hắn sinh ra một loại tình cảm đặc biệt – lưu luyến. Nàng không ngu ngốc, nàng biết tình cảm đặc biệt bỗng nhiên phát sinh kia là loại tình cảm gì, nhưng so với tự do của nàng thì nó chỉ kém một chút mà thôi.

“Tướng công yêu dấu, nếu không có việc gì, vợ có thể làm hồng hạnh vượt tường một lần được không?”, giọng nói nghịch ngợm, đôi mắt đẹp cũng ánh lên nét tươi ghẹo tinh nghịch, dù sao cũng vô sự, nàng có thể lại tươi ghẹo tướng công nhà nàng nữa, nàng thật cảm thấy không có chút mệt mỏi nào khi làm như thế.

Nàng chính là người dám nghĩ dám nói!

Mọi người trong phòng tiếp khách đều hiểu rõ cá tính của nàng, nhưng câu nói này của nàng khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, mà Long Diệc Hốt cũng hoàn toàn ngây người ra, đệ muội của hắn thật đặc biệt khiến hắn không khỏi tò mò.

Thật hiếm khi Long Diệc Hân quay về hỏi nàng, “Người thật sự muốn làm như vậy?”, xem ra mấy ngày nay nàng đúng là buồn rất thê thảm rồi.

“Đúng đúng”, Ngọc phi yên gật đầu lia lịa.

“Có thể”

Cái gì? Có thể? Nàng có thể làm hồng hạnh vượt tường sao? Ý nghĩa không rõ a!

“Nói như vậy ta có thể hồng hạnh ra tường?” Để ngừa vạn nhất, nàng hỏi lại một lần nữa

“Đúng”

“Ha ha, ta đây sẽ không khách khí”, cảm giác huyệt hắc bồn bồn nhiên dâng lên trong lòng, Ngọc Phi Yên bước nhanh về phía Long Diệc Hốt đang ngồi, ngay khi nàng đụng phải tới góc áo của Long Diệc Hốt, thanh âm ôn nhuận của Long Diệc Hân lại truyền đến ——

“Điều kiện tiên quyết là... ta chết”

Một câu nói bá đạo vang lên nhưng không hiểu sao Ngọc Phi Yên lại cảm thấy nhẹ nhõm, thở dài một hơi, một loại cảm giác ngọt ngào tự đáy lòng dâng lên.

Tay nàng đang nắm gần được góc áo của Long Diệc Hốt, đôi môi đỏ mọng trên khuôn mặt trắng ngần bỗng nhiên chu lên, ánh mắt lấp lánh long lanh sáng ngời làm say đắm lòng người.

“Tướng công đang nói cái gì vậy, tướng công mà chết, vợ không phải sẽ trở thành quả phụ sao?”

Nói xong, nàng liền bỏ nhào về phía Long Diệc Hân đang ngồi trên ghế uống trà, nhưng mà những hình ảnh trước đây lại tái diễn, khôi thủ đại nhân giảo hoạt nhanh như chớp rời khỏi, Ngọc đại thần y vò huyệt rơi xuống đất.

“Chồng ơi chồng, nếu chồng mà còn để vợ ngã xuống như vậy, thì không phải vợ thành quả phụ, mà là chồng trở thành người không có vợ à nha”

Đầu nàng không phải làm bằng gỗ, da thịt nàng cũng non mềm, nàng cũng biết đau mà!

Long Diệc Hốt nhìn thấy một màn này, mồ hôi lại túa ra ướt đầm, lại cảm thán, đệ muội hần thật sự rất kỳ lạ, nàng khác với người thường a. Xem ra vợ chồng nhà này giống như là đang chơi trò mèo vờn chuột, nhưng mà vấn đề ai là mèo, ai là chuột thì phải tốn thật nhiều thời gian để nghiên cứu mới biết được.

Mục Cảnh Thiên đi qua đẩy đem nàng nâng dậy, kéo nàng đến ngồi xuống trên ghế, hai tay đặt lên hai vai nàng, lời nói vô cùng thâm thía “Khả Nhân, lần sau không được tiếp tục lặp lại trò này nha!”

Ngọc Phi Yên nghiêng đầu nhìn Tam ca nàng, ánh mắt vô cùng ngây thơ vô tội,

“Tại sao?”

Trò chơi này nàng còn chơi chưa có đủ vui a, nàng cũng mới chỉ ôm được tướng công nhà nàng có một lần mà thôi, luôn luôn bất ngờ như vậy mà nàng cũng chỉ có thành công được một lần, thật giống như lần đó là tướng công nàng cố ý để cho nàng ôm được vậy, thực không có cảm giác thành công a, cho nên nàng phải tiếp tục cố gắng!

“Bởi vì muội như vậy ta rất mất mặt, nếu muội muốn ôm hần cũng có thể dùng các biện pháp khác a, tỷ như...”, Mục Cảnh Thiên nhìn nàng, lén lút cười trộm nói” Dùng được, hoặc là tự thân quyến rũ”

Ngọc Phi yên cuối đầu suy nghĩ một chút, nói trắng ra ý của Tam ca nàng là kêu nàng tự mình mê hoặc tướng công nàng, nhưng mà, đúng mà cũng như không đúng nha, nàng đã sớm dùng bản thân mình để mê hoặc Long Diệc Hân, nhưng nàng nhớ rất rõ ràng phản ứng của hần đã làm cho nàng cảm thấy rất mất mặt. Hơn nữa, ăn mặc mỏng quá đối với nàng giống như là một loại khổ hình, cơ thể của nàng không chịu nổi khí lạnh, tốt hơn nàng không nên tự làm khổ chính mình. Còn nói đến dùng được, ha ha, tuy rằng nàng chính là cao thủ trong nghề được, nhưng không hiểu vì sao nàng dùng được gì trên người Long Diệc Hân cũng đều không có tác dụng, việc này nàng cũng đã thử qua nhiều lần. Tóm lại, những cách mà Tam ca nàng đưa ra đối với tướng công nhà nàng đều thất bại hoàn toàn!

“Tam ca, người có thể cam đoan nếu tiểu muội làm theo đề nghị của người, sẽ không gieo gió gặt bão?”

A?

Mục Cảnh Thiên sững sốt, mọi người còn lại cũng âm thầm thở dài, đề nghị của Mục đại đường chủ xem ra rất tốt, không có nam nhân nào có thể thờ ơ trước sự nũng nịu, dụ dỗ quyến rũ của thê tử đối với mình. Nhưng khôi thủ đại nhân của bọn họ không phải là một nam nhân bình thường, dựa vào cá tính của người này thì việc bị nữ nhân dụ dỗ mê hoặc là điều không thể xảy ra, còn về việc sử dụng mị được, Long Diệc Hân là người bách độc bất xâm thì loại được nào mới có tác dụng với hần đây?!

Tất cả mọi người đều rơi vào thắc mắc trên!

58. Chương 58: Hẹn Hò Bên Hồ

Ánh trăng bàng bạc, gió lạnh thổi lao xao, một đôi tình nhân đang đứng bên bờ hồ tận hưởng vẻ đẹp của trăng và chờ đón những làn gió lạnh thổi làm mặt hồ gợn những cơn sóng nhẹ nhàng lăn tăn, tay áo của họ cũng phất phơ theo từng cơn gió trộn lẫn với hương thơm dịu dàng của cây cỏ, hòa quyện trong không gian yên tĩnh và ánh sáng mờ ảo tỏa ra từ mảnh trăng treo trên ngọn liễu, bóng người trải xuống mặt hồ.

Một lúc lâu sau đó ——

“Lục, Lục nhỉ?”

Hác Xích lên tiếng kêu, giọng nói lạnh lạnh không nồng ấm, nhẹ nhàng trái ngược với phong cảnh lãng mạn nơi này, mà có vẻ lại hợp với khí lạnh nơi đây. Khuôn mặt Hác Xích dưới ánh trăng lại đỏ sẫm vì ngại ngùng, hẳn không hiểu sao Lục nhi kéo hắn đến nơi này lại không nói lời nào làm hắn lo lắng tưởng rằng nàng đã bị cảm lạnh (nguyên văn convert: trúng gió,),nàng lại buồn nữa sao? Vài ngày trước đây rõ ràng tâm tình của nàng tốt lắm cơ mà.

Khuôn mặt Mạc Lục dưới ánh trăng hiện lên càng thêm xinh đẹp, nàng nhìn Hác Xích trong lòng dâng lên tình cảm ngọt ngào, ấm áp, Xích ca của nàng luôn quan tâm đến nàng a! Nàng lại không phải là người vô tình sao lại có thể thờ ơ với tình cảm này của hắn chứ!?

Nàng đã tự hỏi lòng mình vài ngày nay, rốt cuộc nàng cũng quyết định kéo hắn nơi này để nàng nói rõ tình cảm trong lòng của mình, nếu hắn biết nàng đáp lại tình cảm của hắn không biết hắn có ngạc nhiên hay không, nếu nàng đã nói ra không biết hắn sẽ phản ứng thế nào, cũng không biết hắn đã cảm nhận được tình cảm của nàng hay chưa?!

Dù đã suy nghĩ rất kỹ nhưng hiện tại nàng vẫn chưa có đủ dũng khí để nói ra cho hắn biết.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Hác Xích, nàng mỉm cười ngọt ngào, nam nhân này thật tốt, trước kia là nàng có mắt như mù mới không nhận thấy được điều này mà lại mãi mê theo đuổi người mà nàng biết chắc không thuộc về mình, giờ phút này nghĩ lại thật buồn cười. May mắn thay nàng đã kịp nhận ra sai lầm, nếu nàng vẫn còn bướng bỉnh đắm chìm trong đó thì nàng đã bỏ lỡ một tình yêu say đắm của cả một đời người, nàng thật may mắn, Xích ca là của nàng!

“Lục nhi?”

Hác Xích mê muội nhìn tiên tử dưới ánh trăng chiếu sáng mờng lung, nàng nở nụ cười, đẹp quá! Nụ cười này dành tặng cho hắn sao?, Lục nhi đã chấp nhận tình cảm của hắn sao?. Từ sau khi kết thúc chiến trận ở Mạc Bắc, Lục nhi đã thay đổi rất nhiều, nàng không còn nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh nhạt như trước đây mà luôn lộ ra nét tươi cười, chất chứa sự ngọt ngào khiến hắn lúc nào cũng muốn ôm nàng vào ngực.

“Xích ca, ngươi thích ta sao?”

Mạc Lục cúi mặt thẹn thùng hỏi, nàng phải lên tiếng trước, bằng không Xích ca sẽ không hiểu tâm ý của nàng, vẻ mặt hắn lạnh lùng như băng, nhưng trong tâm lại rất nóng bỏng. Hắn rất sợ sẽ làm nàng buồn, nên nếu nàng không chủ động nói ra điều gì, hắn sẽ chỉ biết im lặng chờ đợi nàng mà thôi.

“Này, này.”

Hắn ấp a, ấp úng không nói thành lời, khuôn mặt càng trở nên cứng ngắc hơn

“Xích ca, ngươi thích ta sao?”

Mạc lục lại hỏi thêm một lần nữa

“Ta. Ta.”

Hác Xích không nói thành câu được, trong lòng mãnh liệt hô “thích”, thế nhưng lời nói vừa đến miệng lại chỉ phát ra được từ “ta”, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh

Mạc Lục cảm thấy có chút hối hận vì đã ép buộc hắn, nhìn dáng vẻ của hắn nàng có chút đau lòng, chẳng lẽ Xích ca không thích nàng sao?

“Ta.”

Mồ hôi lạnh trên đầu Hác Xích túa ra càng ngày càng nhiều

“Ngu ngốc! Đâu gồ!”

Đang ở thời điểm hồi hộp, bỗng nhiên truyền đến tiếng quát kia

Hai người đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ cách phía sau lưng bọn họ khoảng mười trượng, bóng cây ở đó lắc lư, một thân ảnh hài hước hiện ra, nhìn kỹ đó là người làm cho thiên hạ đại loạn, Phi Yên nữ thần y.

Ngay lúc đó sắc mặt hai người liền thay đổi, sao nàng ấy lại tới đây vào thời điểm này?, hai người võ công rất cao sao lại không biết có người đến gần mình như vậy, nếu là địch nhân thì bọn họ đã chết oan uổng rồi!! Mà quan trọng hơn là sao nàng ấy lại xuất hiện ở nơi này, lại còn đúng lúc vào thời điểm này nữa chứ?! Này—

“Này mặt lạnh kia, Lục muội tử đã nói như vậy sao ngươi còn không mau trả lời nhanh a?”

Thanh âm trêu ghẹo của Ngọc Phi Yên lại vang lên

“Ngọc Phi Yên!”

Bỗng nhiên Mạc Lục hoàn hồn trở lại, nàng cảm thấy ảo não, lên tiếng quát, nếu không làm cho nàng ấy ngưng lại thì nàng không còn mặt mũi nào để đi gặp người khác hết.

“Lục muội tử, ta nói sai rồi sao?”

Ngọc Phi Yên mỉm cười hỏi, tâm tình của nàng tốt lắm

“Ngươi tới nơi này làm gì?”, Mạc Lục thấy hôm nay mình thật xui xẻo, muốn tìm một chỗ thể hiện tâm tình lại bỗng nhiên đụng phải nữ thần y.

“Lục muội tử, ngươi nói sai rồi, phong cảnh bờ hồ buổi tối rất đẹp, không phải chỉ là chỗ của một mình ngươi nói chuyện yêu đương a! Ta chỉ là đi tản bộ, cũng không cố ý đụng phải các người đang thổ lộ tình cảm, rất là cảm động, thật sự là rất ngưỡng mộ a!”

Ngọc Phi Yên cười giảo hoạt, nàng thật may mắn đó nha vì gặp phải tình cảnh này, nàng đang tự hỏi sao không thấy bọn họ tiến triển, thế mà không ngờ bọn họ lại ở nơi này tỏ tình làm cho nàng muốn biết họ sẽ làm chuyện gì tiếp tục nữa đây??? Cũng không uống công nàng mạo hiểm chịu đựng gió rét để đuổi theo tướng công nhà nàng đến đây, đôi mắt long lanh của nàng liếc nhìn về phía ngọn cây.

“Ngươi? Hừ!”

Mạc Lục không thèm trả lời, hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm đợi Hác Xích, nhanh chóng rời đi

59. Chương 59: Tuyệt Diệu Tiên Tư

Tinh thần Ngọc Phi Yên tràn đầy hứng thú nhìn chằm chằm bóng dáng Mạc Lục đang rời đi, tiện đà quay lại xem về từng sở ngốc ngếch của Hác Xích đang đứng bên cạnh, không khỏi lắc đầu, thật đúng là một cái đầu gỗ a! khó trách từ trước đến giờ quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một mình.

“Mặt lạnh, sao còn không mau đuổi theo, thất thần đứng đấy làm gì?”

Hác Xích nghe vậy, vội vàng làm lễ với nàng rồi nhanh chân chạy đuổi theo Mạc Lục.

Thấy bọn họ đều đã đi xa, Ngọc Phi Yên nâng đầu ngược nhìn về phía ngọn cây bên cạnh, cong môi giương lên nụ cười giảo hoạt, ngọt ngào kêu “Tướng công”

Theo tầm mắt của nàng, trên ngọn cây cao gió thổi phiêu diêu bên hồ, một thân ảnh thon cao, dáng đứng vững vàng, xuất hiện mờ mờ ảo ảo dưới ánh trăng sáng bàn bạc, nếu không nhìn kỹ thì rất khó nhận ra vì xung quanh không một tiếng động. Lúc này, người ấy rất nhàn nhã, thanh thản, tựa như đang đứng trên mặt đất bằng phẳng, khoan tay ngửa đầu hưởng thụ ánh trăng đẹp mặc cho gió lạnh thổi vào mặt. Gió thổi làm ngọn cây không ngừng lắc lư, nhưng người này không bị ảnh hưởng chút nào, lại tựa như thần tiên trên trời đang đạp mây bay, tay áo phất phơ, ánh trăng mỏng lung chiếu trên người hắt tỏa ra ánh sáng rạng rỡ như phản chiếu hào quang, nhất thời giống như đang lạc vào tiên cảnh.

“Tướng công yêu dấu, Hác Xích có võ công cao nên có thể đuổi theo Lục muội tử, vợ không có khinh công bay lên cao nên không thể nào lên đó với tướng công được a, cho nên, tướng công không cần làm khó vợ, nhanh xuống dưới này đi nha!”

Hắn đứng ở trên cao như vậy, làm cho nàng phải ngửa đầu, rất khó chịu, hơn nữa, tư thái phiêu diêu theo chiều gió làm cho đáy lòng nàng bỗng nhiên trở nên rối loạn, nàng không thích cảm giác này chút nào!

Người trên ngọn cây cúi đầu xuống nhìn thoáng qua, vẫn khoanh tay mà đứng nhưng lại người ta lại thấy hắt từ từ hạ xuống thấp rất nhẹ nhàng, dùng mũi chân đạp nhẹ, ngắm nhìn thiên hạ của mình ngay trước mắt, hắt dùng tay gỡ mũ sa trên đầu của mình xuống.

Ngọc Phi Yên nhận ra tình cảnh lúc này thật mông lung, ánh trăng thu lung linh huyền ảo...nhưng trong mắt nàng tất cả dường như không tồn tại, nàng chỉ nhìn thấy tướng công nhà nàng mà thôi ——

Tình cảm trong lòng nàng bỗng nhiên bộc phát, tâm tình nàng kích động khi nhìn thấy chân mày như ánh kiếm của tướng công nàng, ý vị thiên thành, đôi mắt phượng long lanh, tuấn mỹ vô hạn, môi mũi hòa hợp, tuyệt không thể tả, thần sắc mang ý cười quyến rũ người khác lạc mất hồn. Thân người trắng, thon dài, bên trong phát ra vẻ tà mị, so với Lạc Thần chỉ có hơn chứ không kém, mang phong thái Long vương, mị hoặc tựa như yêu vật! Mà nàng thì đã sớm chìm đắm trong đôi mắt tà mị của tướng công nhà nàng rồi!

“Tướng công à, hai người sư muội và Hác Xích đều đã đi rồi, hiện tại đến phiên chúng ta nói chuyện yêu đương có phải không a?”

Ha hả, không biết là tướng công nhà nàng sẽ trả lời như thế nào đây?! Hiện tại nàng nhận ra nơi này thật thích hợp cho việc nói chuyện yêu đương, bóng đêm quanh hồ mông lung, có không khí lãng mạn, có mỹ nhân, điều duy nhất không tốt là có gió lạnh thổi, làm cho thân thể nàng run run vì lạnh, môi có chút cứng, ngón tay cũng trở nên phát lạnh.

Còn Long Diệc Hân nhìn tiểu thê tử mình, hai chân mày hắt nhú lại, nàng thân là thầy thuốc lại không biết tự chăm sóc bản thân mình, nàng biết rõ thể chất mình không chịu được khí lạnh mà ra ngoài lại không choàng thêm áo.

“Người nói có phải hay không a, tướng công?”

Long Diệc Hân vẫn không nói lời nào, Ngọc Phi Yên lại tiếp tục hỏi

“Người không lạnh sao?”

Long Diệc Hân dịu dàng hỏi một câu, môi nàng liền chu lên

“A?”

Lần nào tướng công nhà nàng cũng đều làm nàng mất hứng như vậy sao?, cho dù là biết nàng lạnh cũng không cần nói ra chứ, thật mất mặt à nha.

“Vợ...không lạnh!”

Tự bắt bản thân mình không được rùng mình vì lạnh, nàng kiên quyết không nói lạnh, nhưng thật sự nàng rất lạnh a, gió lạnh bên hồ không cần thổi nữa có được không?! Nàng thật khó khăn mới đến được bên hồ cùng với tướng công nhà nàng, không nghĩ mình sẽ trở về sớm như vậy

Long Diệc Hân nhìn bộ dáng kiên cường mà chống đỡ của nàng, cũng không miễn cưỡng nàng trở về, tâm mắt liếc nhìn thân ảnh đang khẽ run phát ra tiếng nói,

“Tướng công a, người có thích ta hay không?”, câu hỏi này thật rất có ý nghĩa a, Lục muội tử quả nhiên rất có sáng kiến, nhưng mà việc tỏ tình này dùng với tướng công nhà nàng thì thật là nhàm chán, quả thật là rất nhàm chán!

Quả nhiên, Long Diệc Hân cũng không thêm liếc nhìn nàng thêm một cái nào nữa, nàng hối hận vì mình đã lãng phí vô mồm!

Nàng tựa mình vào thân cây vì trong lòng đang chịu đựng đả kích, ngẫm nghĩ nhìn kỹ nam tử tuấn đạt trước mặt, bên môi ý cười dạt dào, nam nhân này là trượng phu của nàng a, trượng phu có một không hai của nàng.

“Tướng công à, vì sao phải trốn ở trên cây để nghe lén vợ chồng son người ta nói chuyện yêu đương?”

Xem ra tướng công nhà nàng mặc dù lạnh lùng, nhưng đối với sư muội cũng có chút tình cảm, có vẻ như hắt lo lắng cho nàng ấy cũng giống như tiểu muội của hắt là Long Diệc Thẩm

Thật ra, Long Diệc Hân có liếc mắt nhìn nàng một cái nhưng tầm mắt lại nhanh chóng dời đi,

“Tướng công.”

Lần này mới vừa mở miệng, chưa kịp phát biểu ý kiến, Ngọc Phi Yên đã bị Long Diệc Hân dùng lòng tay nhẹ nhàng điểm huyệt ngũ phủ phía sau gáy, hần ngửi được mùi hương trên người nàng, Long Diệc Hân ôm thân thể mềm mại của Ngọc Phi Yên, mi tâm không khỏi nheo lại, nha đầu này toàn thân đều lạnh như băng lại vẫn còn ráng chịu đựng.

Ôm thân mình mềm mại lạnh như băng của thê tử, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía chỗ nọ, tiện đà phi thân rời đi.

Bọn họ vừa mới rời đi, chỗ nọ mà Long Diệc Hân vừa mới nhìn dần hiện ra một người áo trắng ngần, hần bình tĩnh dõi theo bóng dáng của Long Diệc Hân thầm nghĩ Long Diệc Hân chính là tiểu nam hài ngày trước thường theo bên cạnh Trúc Âm, dung mạo tuấn tú tuyệt luân kia không thay đổi, hần sử dụng khinh công thượng thừa đã thất truyền từ rất xưa, đúng vậy, hần là tiểu nam hài ấy! Đã lớn như vậy rồi a, tiểu nam hài này đã qua hai mươi tuổi, thật sự hần đã trưởng thành rồi!

60. Chương 60: Lòng Chàng Khó Dò!

Phòng nghị sự,

Xôn xao...

“Ai nha!”

Tay Ngọc Phi Yên bị trượt, chén trà nhỏ đầy nước văng trúng trên người của Ân Hoàng.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Ngượng ngùng a, Ân Hoàng, ta không phải cố ý.”

Nàng chính là cố ý!

“Không, không việc gì, phu nhân.”

Ân hoàng vẻ mặt đau khổ, ôi ôi, hần hảo không hay ho a! Sáng nay mới vừa thay quần áo mới, mà bây giờ lại bị dơ.

“Như thế nào lại không có vấn đề gì hết, ta biết người trong lòng nhất định đang mắng ta”, Ngọc Phi Yên biểu tình tỏ vẻ áy náy, “Nếu không, để ta lau khô cho người nha?”, nói xong liền lấy khăn tay hương về phía Ân Hoàng lau lau vết dơ trước ngực hần.

“Oái, không cần, phu nhân, ta tự mình làm là được rồi.” – Từ chối cũng không dám, để mặc cũng lại không dám, Ân Hoàng sắp phát khóc

“Sao sắc mặt người khó coi vậy Ân Hoàng?”, Nàng “rót cuộc” nhìn thấy sắc mặt hần không giống bình thường, vươn bàn tay nhỏ đặt trên trán hần, một hồi lâu nàng nói “Không phát sốt a”

Ân Hoàng vừa không dám nói lại càng không dám giận, để mặc cho nàng động tay động chân trên người mình

Trời ạ, phu nhân, đừng đùa hần! Hần luôn luôn tránh xa nàng mà, chẳng lẽ như vậy cũng đã đắc tội với nàng sao?

Oái?! Tay nàng lại đang trên ngực hần, ôi—

“Khôi thủ!”

Cứu mạng a! Hần sắp bị đùa chết !

“Đùa đủ chưa?” – Thanh âm cương nghị của Long Diệc Hân rót cuộc cũng vang lên, lời này đối với Ân Hoàng mà nói là tiếng nói của trời a.

“Đùa?”, Ngọc Phi Yên liếc mắt hần một cái, vô tội nói “Ta nào có đang đùa? Người ta chẳng qua là thấy sắc mặt của Ân Hoàng không tốt, nên mới giúp hần kiểm tra một chút, việc này cũng sai lầm hay sao?”

Đôi mắt đẹp lúng liếng rất trêu người, nhưng chỉ tiếc không phát ra tinh quang

A! Kỳ thật nàng cũng không muốn đùa như vậy, nhưng ai bảo tướng công nhà nàng lại giam nàng ở trên núi Phi Long này, làm cho nàng không khỏi nhàm chán, Đại ca ngày hôm qua đã trở về Mạc Bắc mà nàng không thể đi theo, nên tâm tình nàng sinh ra buồn bực. Chuyện của Mạc Lục và Hắc Xích lại không cho nàng nhúng tay, Tranh Tranh, Thanh Ảnh cũng không có ở đây, gia đình Tiêu Trác Nhiên lại xuống núi thăm viếng, hiện tại nàng thật sự nhàm chán, thật sự buồn phiền a, thật sự nếu không tìm được việc gì trên gheo mọi người thì nàng sẽ buồn đến sinh bệnh!

“Nếu đùa đã đủ, trở về diện bích tư quá đi.” (bị phạt nhìn mặt vào vách đá hay vách núi tự kiểm điểm hình như là không được ăn, uống nữa thì phải,)

Oái?! Nàng có phải nghe lầm không? Diện bích tư quá?, đôi mi thanh tú của Ngọc Phi Yên nhướng lên, nàng không hiểu mình đã làm gì chọc giận người ta a.

“Ta vì cái gì phải.”

Lời nói vừa mới phát ra, nàng liền cảm giác được áp lực vô hình của tướng công nhà nàng truyền đến người mình, nàng lập tức thức thời ngậm miệng, có câu là hảo nữ không chấp nhất chuyện phiền trước mắt

“Ta trở về...’tư quá”

Dù sao nàng cũng cảm thấy mệt, trở về nghỉ ngơi một chút, gần đây nàng cảm thấy tinh thần không tập trung, cả ngày ở chung với Long Diệc Hân khiến nàng hao tổn rất nhiều tinh lực.

Nàng tiêu sái phát tay, khí định thần nhàn rời khỏi trước mắt mọi người.

Long Diệc Hân nhìn thê tử rời đi, đôi mắt trầm tĩnh ở phía sau hắc sa mị lên. Thoáng chốc, trong đại sảnh phát tán ra từng đợt, từng đợt mùi hương thơm ngát làm say lòng người. Mọi người đều hoảng sợ, đặc biệt là Ân Hoàng, mọi người cố đè nén suy nghĩ trốn khỏi nơi này, lúc này không ai dám thở mạnh, bởi vì bọn họ biết được giờ phút này nếu ai dám manh động thì người đó chắc chắn sẽ thành quỷ. Muốn chạy trốn, có thể! Chỉ cần người ra tay nhanh hơn lão Đại của Phi Long Sơn thì cứ việc trốn, tuyệt đối không ai ngăn cản, nhưng mà ở nơi này, tất cả mọi người, cho dù là ba vị đường chủ, cũng không ai dám nói mình có thể thắng lão Đại của bọn họ.

“Khôi thủ, thuộc hạ biết sai, thuộc hạ đi Ngạo long đường lĩnh phạt”

Ân Hoàng kiên trì thỉnh tội, theo kinh nghiệm của hắn trong những ngày gần đây, tự động lĩnh phạt là tốt nhất! Không nói đến việc ở Túy Hồng Lâu, mà nói đến những việc phát sinh gần đây, Ngạo Long đường chủ Mục Cảnh Thiên vì sao không có ở núi Phi Long? Nói xuống núi là vì công việc, nhưng kỳ thật mọi người đều rõ ràng, đó là bởi vì khôi thủ không thích nhìn thấy huynh muội người ta khênh khăn ta ta, nên tùy tiện tìm một lý do đá người ta xuống núi làm việc khó.

Còn Ngải Lam, bởi vì không lay chuyển được sự thỉnh cầu của khôi thủ phu nhân mà đã chỉ điểm nàng ấy vài chiêu võ công, nên đã chết bất đắc kỳ tử, vì vừa đúng lúc ấy bị khôi thủ đại nhân bắt gặp, nên vừa mới từ Mạc Bắc trở về lại phải quay đầu về Mạc Bắc, thật đáng thương cho Ngải Lam!

Lại nói đến Đại Kiên Nguyên soái Long Diệc Hốt, vốn đang ở nơi này rất tốt nhưng vì sao ngày hôm qua lại đột nhiên rời đi?, còn không phải bởi vì khôi thủ đại nhân bọn họ ghi hận người này đã xúi giục khôi thủ phu nhân “bỏ trốn”, nên đã dùng thủ đoạn ép bức người ta đi, Long Đại Kiên Nguyên soái hôm qua rời đi vô cùng khốn khổ a.

Hiện tại ngẫm lại, phía sau lưng Ân Hoàng liền túa ra mồ hôi lạnh!

Hôm nay, sợ thiên hạ sẽ không loạn nên khôi thủ phu nhân lại chứa hướng về hắn a, ôi ôi! Đây là nàng đang đùa với tính mạng của hắn a!

“Người có gì sai hả?” – Long diệc Hân nhẹ nhàng hỏi lại, không to không nhỏ

“Thuộc hạ.” Không có sai a, hắn không có dám đắc tội với người làm sai!

“Đúng?”

Mùi hương thơm ngát tỏa ra mạnh mẽ.

“Á.”

Thần kinh nhanh chóng cảm ứng sâu sắc được không khí xung quanh biến đổi, mồ hôi lạnh của Ân Hoàng chảy ròng ròng

“Chủ tử, tiểu Phi Yên té xỉu !”

Bên ngoài truyền đến thanh âm lo lắng của Thanh Ảnh

Sau đó, trên ghế chủ thượng cũng không thấy Long Diệc Hân đâu, trong phòng mùi thơm ngát chậm rãi tản đi. Mọi người thở dài một hơi, nguy cơ đã được giải trừ! Thanh Ảnh trở về thật đúng lúc a!

Ân Hoàng tiêu tụy, người đã muốn ngồi phịch ở trên mặt đất.

61. Chương 61: Tin Mừng

Long Diệc Hân nhìn chăm chú thê tử đang hôn mê trên giường, thần sắc hẩn như thường, nhưng bên trong hương lạnh dâng lên mạnh mẽ, nội tâm hẩn phập phồng lo âu.

Không biết qua bao lâu, thiên hạ trên giường rốt cục cũng có động tĩnh, hàng mi cong đẹp rung rinh, một đôi mắt long lanh chậm rãi mở ra, ánh mắt mê mang chuyển sang thanh linh khi nhìn thấy người đang quấy rầy giấc ngủ của nàng.

“Tướng công?”

Hẩn như thế nào lại ở nơi này, không phải đang ở trong phòng nghị sự sao?, nàng nhớ rõ mình khi vừa mới ra khỏi phòng nghị sự liền cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa, chớp mắt trước mặt biến thành màu tối đen rồi cái gì cũng không biết.

Nhìn nàng bởi vì mới vừa tỉnh ngủ mà khuôn mặt hồng hào, đôi mắt mập mờ, quần áo mỏng dính trên người lộ ra đường cong hấp dẫn mê người, Long Diệc Hân áp chế cảm xúc trong lòng, thầm than mình thật bất đắc dĩ phải cố kìm nén như vậy. Thê tử hẩn a, vì sao lại hồ đồ như thế này?!

“Nguyệt sự của nàng trễ bao lâu rồi?”

“Nguyệt sự a?”

Nàng nghiêng đầu tự hỏi, mới vừa tỉnh ngủ nên đầu còn chưa thanh tỉnh, “Đại khái đã muộn có tám ngày. . . Chín ngày, vẫn là nửa tháng?, Không rõ ràng lắm.”

Bỗng nhiên, dường như là nghĩ ra được điều gì, mọi thắc mắc còn đang trong lòng đều bị dọa biến mất hết, nàng nhanh chóng đặt tay lên chính cổ tay mình, sau đó vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm bụng mình, giống như nơi đó đột nhiên hiện ra một quái vật.

Thật lâu sau, nàng ngẩng đầu nhìn Long Diệc Hân, tay chỉ chỉ vào bụng mình, không xác định hỏi “Có?”

Long Diệc Hân khẽ gật đầu, cũng không ngoài ý muốn của hẩn, tuy rằng bình thường hẩn không cho nàng tới gần người mình, nhưng mà là một trượng phu hẩn cũng đã hết mình làm tròn nghĩa vụ, tuyệt đối không có ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu (hahaha, anh này rất ma quái).

Mặc dù nàng có thể chất thiên hàn, khó thụ thai, nhưng còn hẩn thì lại bình thường cộng với điều dưỡng rất tốt nên việc nàng hoài thai cũng không khó. Chỉ hy vọng đứa bé này có thể kiềm chế được tâm ý thích bay nhảy tự do của nàng.

“Ha hã, ta được làm nương .” – Thật sự là rất đáng mừng! Nàng có thể thụ thai, có thể nói là kỳ tích.

Cho dù Ngọc Phi Yên có tiêu sái đến đâu, thiên tính làm mẹ của nữ nhân không ma quỷ nào diệt được, tự thân nàng khó chấp nhận vì bản tính nàng không âu lo, luôn tiêu sái nên trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối...nhưng hiện tại nàng thật sự rất vui mừng!

Việc Phi Yên nữ thần y mang thai nhanh chóng được truyền đi khắp Phi Long Sơn. Mọi người đều kinh ngạc, thật khó có thể tưởng tượng được việc nữ thần y tình nghịch Ngọc Phi Yên ngừng lại việc theo đuổi khôỉ thủ đại nhân. Phi Long Sơn có thể yên tĩnh một thời gian rồi!!

Không không không, hoàn toàn sai lầm!

Nếu bởi vì mang thai mà thay đổi tâm tính thì đó không phải là tính cách của nữ thần y. Cho nên, mọi người vẫn thấy được cảnh nữ thần y chạy đuổi theo khôỉ thủ đại nhân, Phi Long Sơn vẫn vô cùng náo nhiệt như lúc trước đây. Hơn nữa, Mạc Lục cùng Hác Xích đã xác định tình cảm của mình, hai người chỉ đợi gặp qua sư phụ Mạc Lục để lão nhân gia gật đầu chủ trì hôn lễ. Đối với việc này, Ngọc Phi Yên vô cùng tiếc nuối, bởi vì tướng công nhà nàng ngăn trở không cho nàng tham gia vào việc này.

Nàng còn rất tò mò muốn biết được sư phụ của tướng công nhà nàng rốt cục là cao nhân phương nào, có thể dạy dỗ tướng công nhà nàng thành người như vậy, chỉ cần điểm này thôi thì nàng đã vô cùng kính ngưỡng đối với vị sư phụ chưa từng gặp mặt này.

Nói về chuyện yêu đương của Mạc Lục cùng Hác Xích, mỗi khi nàng hỏi tướng công nhà nàng về chuyện này thì cho tới bây giờ nàng vẫn không nghe được câu nói nào, gần đây Tranh Tranh và Thanh Ảnh cũng luôn vội vàng không biết là vì chuyện gì. Tam ca nhà nàng cũng không thấy bóng dáng đâu, người khác lại không trả lời được vấn đề của nàng, không thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của nàng, nàng một bụng nghi hoặc nên rất hăm hở truy tìm đáp án.

62. Chương 62: Ý Định Quậ Phá

“Tướng công, ta nghe nói vài ngày nữa sư muội chàng sẽ cùng Hác Xích đi gặp sư phụ hai người, chúng ta có thể đi theo không a?”

Gặp được cơ hội này, Ngọc Phi Yên liền tận dụng, nàng rất muốn đi ra ngoài, từ sau chuyện Túy Hồng Lâu, nàng đã bị giam ở Phi Long Sơn này hơn hai tháng, thiên hạ non sông có vô số cảnh đẹp, nếu không được đi du ngoạn khắp nơi không phải là rất nhàm chán hay sao?! Nàng là chim bay trên bầu trời, không phải là chim bị giam trong lồng, nàng không muốn bị người khác xem là vật nuôi.

Long Diệc Hân buông quyển sách trong tay, đôi mắt dò xét nhìn nàng, xem ra, cho dù là có đứa nhỏ cũng không thuyết phục được lòng của nàng. Kế tiếp, chắc hẳn phải thay đổi sách lược một chút, cấp cho nàng chút ít tự do để hấn mau chóng đạt được mục đích.

“Không cần”

Tuy rằng đã dự đoán được đáp án, nhưng nụ cười trên khuôn mặt Ngọc Phi Yên cũng tan ra, đôi mắt trong suốt bỗng trở nên âm đạm

Từ sau khi biết chắc mình đã mang thai, tâm tình của nàng so với trước kia có sự thay đổi, loại thay đổi này nàng không bài xích, cũng không vui vẻ muốn như vậy, nàng thấy mình càng ngày càng để ý đến tâm tình của Long Diệc Hân xem hấn đối với nàng tình cảm như thế nào, hấn có yêu nàng không?! Vì sao như thế nào hấn cũng không nói chuyện cùng nàng cho dù là bất cứ việc gì, nàng có cảm giác mình vẫn còn độc thân?!

“Khi nào thì ta có thể gặp được sư phụ của người a?”

“Người muốn gặp nàng?” – Long Diệc Hân kinh ngạc quay về phía nàng hỏi, bắt đầu từ khi nào nàng lại có hứng thú với sư phụ hấn đây?

“Đúng!”

Ngọc Phi Yên gật đầu thật mạnh, thân là đồ tể, sao nàng lại không muốn gặp mặt vị sư phụ thần bí kia chứ?, Phi Yên nữ thần y luôn tràn ngập tò mò đối với những sự việc, những người mà nàng không biết được.

“Khi nào tới đúng thời điểm, người sẽ được gặp nàng”

Long Diệc Hân nhẹ giọng nỉ non, hân hỉu tiểu thê tử của mình, Trúc Âm nhất định sẽ thích nàng, hẳn nhận thấy tính cách đặc biệt của hai người này sẽ hấp dẫn nhau, có lẽ, thê tử hẳn sẽ có biện pháp chữa bệnh cho Trúc Âm, qua mấy ngày nữa hẳn sẽ đem nàng đến biệt viện Thanh Trúc.

“Thật vậy chăng?”

Vừa nghe thấy lời này, đôi mắt của Ngọc Phi Yên trở nên rạng ngời, Long Diệc Hân không kìm chế được môi cũng nở ra nụ cười thật tươi, khuyh tuyệt thiên hạ.

“Chúng ta có phải cũng nên chuẩn bị quà tặng cho hôn lễ của sư muội hay không?” – Như vậy nàng có thể bù đắp những tiếc nuối của nàng, dù sao tướng công nhà nàng cũng là sư huynh duy nhất của sư muội nên nàng phải quan tâm, phải hoàn thành trách nhiệm của một tẩu tử, hảo hảo lo liệu đám cưới này.

“Nếu người có hứng thú, liền giao cho người”

Long Diệc Hân hơi hơi vuốt cằm, xem ra tiểu thê tử hẳn đối với đám cưới của sư muội rất có hứng thú a. Cũng tốt, tạo cơ hội cho nàng có dịp chơi đùa, nàng mặc dù thích chơi đùa nhưng cũng có chừng mực, sẽ không sinh chuyện quá đáng, Trúc Âm cũng sẽ không so đo.

“Tướng công, chàng thật sự rất tốt!”

Thật khó mà thuyết phục được tướng công nhà nàng đồng ý việc gì, nàng không khỏi lấy làm kinh ngạc vạn phần, dù sao đồng ý là tốt rồi! Nàng có thể đại triển thân thủ tạo ra một hôn lễ thật long trọng và khó quên cho Mạc Lục và Hác Xích! Nghĩ đến điều này tình thần nàng vô cùng hưng phấn, đôi mắt xán lạng, ánh mắt toát ra vẻ tà mị, nếu bất chợt người nào nhìn thấy được thì chắc chắn da đầu sẽ run lên.

Long Diệc Hân nhìn biểu tình của thê tử mình, nội tâm không nhận được mà ai điều vì sư muội mình, nhưng mặc kệ, khiến cho thê tử hẳn vui vẻ là tốt rồi.

Hắn biết nàng đang buồn muốn chết nên cấp cho nàng công việc này để nàng vui vẻ.

Lúc này, Mạc Lục và Hác Xích đang ở Kì Cư nói chuyện yêu đương, bỗng nhiên hai người đều đồng thời rung mình một cái, hiện giờ đang là cuối mùa thu, thời tiết không lạnh a, chẳng lẽ là —

Tâm hai người khẽ run —

63. Chương 63: Biển Xanh Tình Thiên (1)

Tinh đầu hi, chung cổ hiết, liêm ngoại hiếu oanh trắng tàn (pótay.com)

Tùng cơn gió nhẹ thoảng qua, lá trúc che phủ, màn đêm tràn ngập ma mỵ.

Bên trong phòng, ánh sáng của dạ minh châu phát ra sáng rực, lan tỏa khắp nơi, Long Diệc Hân một mình đứng bên cửa sổ, toàn thân bao phủ một mảnh như mây, mông lung trong phòng, gió đêm phát phơ, sợi tóc nhẹ nhàng bay lên trông rất huyền ảo.

Hắn đứng ở nơi đó đã lâu, dáng người rất cao nhìn ra thúy trúc qua cửa sổ, cho tới bây giờ hắn vẫn kiên nhẫn cùng Kiền Hoàng chi chiến(sorry, mình để nguyên từ convert vì không tìm được từ thuần Việt để thay, Kiền Hoàng muốn LDH vào triều làm việc, LDH lại không đồng ý, hai anh cứ như vậy từ rất lâu rồi)một thời gian rất dài. Nhiều năm như vậy đã qua, nhưng người đó vẫn không buông tha ý định của mình, người đó đã sử dụng rất nhiều kỹ xảo nhưng hắn vẫn không chú ý tới, hẳn cho rằng đó chỉ là những trò chơi nhỏ nhỏ rất nhàm chán, nên những lúc thích hợp lại phản kích một chút để gia tăng tình thú. Nhiều năm trước đây, trong lòng bọn họ đều có điểm cố kỵ nhưng thực vẫn chưa xảy ra mâu thuẫn lớn gì.

Mấy tháng trước tứ hôn, người đó buộc hắn vào cung, có lẽ vì chuyện đó mà vẫn đang còn cười thầm vì từ trước đến nay đó là lần duy nhất mà hắn ta thắng được. Chuyện ở Túy Hồng Lâu, hắn đã sử dụng thế lực của quan phủ, việc này khiến người đó có thể quang minh chính đại khởi binh vấn tội hắn, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa có gì động tĩnh, ngoài việc phái đại ca hắn đến đây.

Không hề động tĩnh, không có nghĩa là người đó sẽ không có hành động nào, đó không phải tính cách của hắn ta, điều này lại chứng minh hắn ta sẽ có kế hoạch chu đáo.

Thần sắc hoàn mỹ, môi hân cong lên nụ cười ma mị, giống như tà ma.

Hắn đón chờ Kiền Hoành ra chiêu.

Chờ, cho tới bây giờ hắn vẫn rất kiên nhẫn chờ đợi, chờ tới thời cơ thích hợp hắn sẽ phản kích, đạt đến kết cục thành công hoàn mỹ của hắn – nước chảy thành sông!

Đối với địch nhân như thế, đối với nhân sinh như thế, đối với tình yêu cũng như thế! (Thích anh Hân quá đi thôi, hehe)

Hy vọng lúc này đây, kế hoạch của người đó sẽ đa dạng một chút, để cho sự chờ đợi của hắn có giá trị, hắn cũng có thời gian làm cho tiểu thê tử hắn đang một bụng oán giận hắn chuyển hoá một chút tâm tình.

Nghĩ đến tiểu thê tử tình quái của mình, trên môi cong lên ý cười nhu tình làm cho khuôn mặt hắn càng thêm mị hoặc lòng người.

Bị nhốt ở Phi Long Sơn một thời gian dài như vậy, nàng thật sự buồn chết mất rồi, tính tình nàng tiêu sái lại bị giam ở đây thật giống như đang cầm tù nàng, nhưng như vậy cũng không kiềm chế được tâm của nàng, nàng vốn là chim bay trên bầu trời xanh, chính là nàng không may lại gặp được hắn là du long trên biển cả. Hắn không nghĩ buông nàng ra, hắn nghĩ muốn giam nàng, làm cho nàng cam tâm ở bất cứ nơi nào có hắn, tốt nhất là hắn muốn giam nàng trong lòng ngực của mình!

Nhưng mà hiện giờ vẫn chưa được, mục đích này của hắn còn chưa đạt được

Hắn cũng không vội, hắn còn có cả đời thời gian để chờ đợi!

Bỗng nhiên hắn thu hồi nụ cười nhu tình trên môi, mâu trung thâm tình mất đi, con người hắn lúc này và giờ đây giống như là hai người khác nhau nhưng vẫn thanh nhã tôn quý như vậy, vẫn đẹp tựa thần tiên.

Thanh Ảnh vừa mới xuất hiện phía sau lưng hắn, không khỏi giật mình xuất thần, cho dù hắn đã đi theo chủ tử từ nhỏ, nhưng lần nào cũng kinh ngạc trước vẻ tà khí, mị hoặc của chủ tử mình.

“Sự tình tiến triển như thế nào?”

Thanh âm ôn nhuận như ngọc lại giống như đây là tiếng trời, bầu không khí nhu thuận làm người ta thư thả, vui vẻ, thoải mái.

Hồn của Thanh Ảnh đang du ngoạn bên ngoài bị âm thanh này gọi quay về, trong lòng không khỏi hốt hoảng, theo bản năng nhìn về phía người đang đứng trước cửa sổ, nhẹ thở khẩu khí, thu hồi tâm thần, đem tình hình mấy ngày nay điều tra báo cáo.

“Người nọ đến Ấn thành, chỉ có ngày đầu tiên ra ngoài đến nơi kia, mấy ngày kế tiếp đều ở trong khách điểm không đi ra ngoài”

Thật sự là một quái nhân kỳ lạ, toàn thân áo trắng ngần đã muộn đủ kỳ quái, hơn nữa cá tính hắn không ai có thể nắm bắt được.

“Trước khi người theo dõi hắn, người có tới gần hắn trong vòng mười trượng hay không, hoặc là cùng người nào khác động qua tay chân?”

Long Diệc Hân bỗng nhiên xoay người, mắt phượng hướng thẳng đến Thanh Ảnh, tầm mắt thanh linh kia giống như có thể nhìn thấu linh hồn người khác, khiến Thanh Ảnh thẳng đứng lạnh ngắt cả người.

64. Chương 64: Biển Xanh Tình Thiên (2)

Nghe được những lời ấy của Long Diệc Hân, trong đầu Thanh Ảnh đột nhiên nhớ lại có một lần hắn đã gặp được Mục Cảnh Thiên ở Long Đằng khách điểm, hắn đã chế nhạo Mục Cảnh Thiên vì đã bị chủ tử hắn phạt, đá xuống núi làm việc cực nhọc, tên kia nhất thời thẹn quá hóa giận nên cùng hắn động tay.

“Dạ có, có một lần cùng Mục Cảnh Thiên động tay qua”

Long Diệc Hân khẽ gật đầu, đúng là như vậy, võ công Thanh Ảnh là do chính hân dạy, khẳng định người nọ đã nhận ra manh mối, mà việc tìm được Phi Long Sơn đối với người nọ cũng không khó. Kỳ thật như vậy cũng tốt, hân đã chờ người nọ hai mươi năm, hân muốn người nọ nhanh đến nơi này để gặp hân.

“Chủ tử, làm sao vậy?”

Ảnh mắt Thanh Ảnh rưng rưng, trong lòng run lên, chao ôi, hân đã làm sai việc gì sao?! Quả thật là hân không nên trong khi chấp hành nhiệm vụ lại cùng người khác động thủ, đã thảo kinh xà.

Long Diệc Hân cũng không nói gì, chỉ là nhìn hân, Thanh Ảnh chỉ tiếc không thể tìm ra cái hố nào để chui vào. Ảnh mắt chủ tử hân còn sắc bén hơn cả binh khí, ảnh mắt ấy cứ nhìn chăm chăm còn khó chịu hơn cả so với vạn kiếm trên thân.

“Vân Tranh cùng Mục Cảnh Thiên hiện như thế nào?” – Rất lâu sau, Long Diệc Hân nhẹ nhàng hỏi một câu.

Nghe được một câu như thế, tâm trạng đang treo trên cao của Thanh Ảnh rốt cục cũng tụt xuống dưới, chủ tử không có trách hân, xem ra, sự kiện kia sẽ không tái truy cứu. Hân âm thầm “hự”, chủ tử hân anh minh thần võ, không cần luôn dọa hân như vậy a, lá gan của hân rất nhỏ!

“Vân Tranh nói trong cung gần đây nhất, bận về việc sinh nhật của Hoàng Hậu”, nói cách khác Hoàng Thượng đáng ghét kia đang tạm thời không rảnh, sẽ không tìm đến chủ tử hân gây phiền toái.

Dù sao, đương kim Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đã cùng nhau trải qua hoạn nạn, kim diệp tình thâm, đầu bạc chi ước (Tình cảm gắn bó sâu sắc, ước hẹn đến già). Tuy rằng, hậu cung của Hoàng Thượng có vô số phi tần, nhưng đối với Hoàng Hậu là thật tình thương yêu, cho nên Hoàng Thượng đặc biệt coi trọng sinh nhật của Hoàng Hậu.

“Phải không?”

Long Diệc Hân cúi đầu mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng, môi cong lên một nụ cười quỷ dị, hân thật sự không nên quên mất điều này a. Xem ra, hân đã quá xem nhẹ mọi chuyện. Năm rồi, chính hân đã phái người đưa đại lễ tới, nhưng hân không hỏi hân, con người vẫn tỏa sáng trên khuôn mặt, vạn sự trên thế gian đều không quan trọng.

“Như vậy hãy nói với Mục Cảnh thiên đem đại lễ như năm trước đến đi”

Tiếng nói ôn nhu như bình thường, mềm mại như nước, ôn nhuận như ngọc, bình tĩnh vô ba, (vô ba = không to tiếng) nhưng lại làm cho xương cốt người ta bỗng nhiên mềm nhũn kì lạ.

Đại lễ? Vẫn giống như năm trước?!

Da đầu Thanh Ảnh run lên, gặp phải chủ tử hân, hân không biết có nên vì người nọ bị ai hay không, vì dù sao người nọ cũng là đương kim Hoàng Thượng!

“Còn nữa, gọi Vân Tranh trở về đi”

“Vì sao?”

Thanh Ảnh theo bản năng hỏi, nhưng nhìn thấy chủ tử liếc mắt lại vội cười làm lành.

“Dạ, tiểu nhân tuân mệnh, lập tức đi liền.”

Nói xong liền lắt mình rời đi, sợ hãi biến mất, lúc này hân cũng không chắc chắn mình có thể bình an rời đi, miệng hân xuất chút nữa hại chết hân.

Nhìn Thanh Ảnh rời đi, Long Diệc Hân cũng bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bên cạnh, trong phòng tối om, hân thuận thực đi đến trước giường, tâm tình khoái trá, cúi đầu nhìn dung nhan trước mắt, trên mặt hân lộ ra lúm đồng tiền với nụ cười ôn nhu, mắt phượng tràn ngập nhu tình.

Tiệt rượu thù thực ngữ, tâm tay cầm khiên. Khi nào cộng khinh vũ, thả bay lên, đồng chỉ cười am.

Tư nùng khi, tâm khiên chổ, cũng biết biển xanh hữu tình thiên.

Thê tử của hấn a, từ khi gặp lại nhau, hấn liền hạ quyết tâm, không tiếc dùng bất kỳ thủ đoạn nào, phải giữ nàng ở bên người mình

Phi Yên nữ thần y của hấn!

Lưu Vân của hấn!

Khả Nhân của hấn!

Hấn đã nhiều năm chờ đợi, chờ đón nhận duyên phận của hấn và nàng. Hấn không khỏi cảm thán, duyên phận thật là bất khả tư nghị!

Mà có lẽ tình duyên của nàng và hấn đã được định từ đời trước, đời này trở thành vợ chồng bên nhau cả đời!

Nhìn thê tử nhỏ bé đang ngủ hàng trăm lần hấn vẫn không hề thấy chán, hấn thích ở trong đêm tối yên tĩnh, nhìn dung nhan đang ngủ của nàng, lúc ấy tâm hấn nhớ tới thời điểm gặp nàng và mong muốn cùng nàng bên nhau cả đời.

Bỗng nhiên người trên giường trở mình, môi đỏ mọng mấp máy

Mây kiếm của Long Diệc Hân hơi nhú lại, con người đang tràn ngập nhu tình bỗng bắn ra một ánh nhìn dữ tợn, hấn xoay người, đi đến bàn rót nước ấm vào chén, quay lại bên giường nhẹ nhàng nâng người nàng, đút nàng uống nước.

Trong lúc ngủ mơ, Ngọc Phi Yên cảm giác có một đường chất lỏng chạy xuống yết hầu, ý thức mờ mịt, giống như cảm nhận được tương công nhà nàng đang ở trên giường ôm nàng, không khỏi khẽ cười lên, đem thân thể lạnh dựa gắt gao vào lòng ngực của hấn mà thoải mái ngủ.

Long Diệc Hân ngắm nhìn thiên hạ yêu kiều trong lòng, thư thái mỉm cười, cảm giác ử dật mới vừa rồi dần dần thối lui.

“Thanh nhi, nước” – Hai chữ kia hấn không thích!

Thê tử của hấn đang ngủ lại gọi tên của một người khác

65. Chương 65: Song Ma Gặp Nhau

Tối hôm qua, Ngọc Phi Yên nằm mộng, nàng mơ thấy Long Diệc Hân vào phòng nàng, hơn nữa nàng còn ôm hấn ngủ một đêm, đó là mộng thật sao?!

Không hiểu sao nàng cảm giác việc đó rất thật?!

Nàng cảm thấy mình đã thật sự chạm đến thân thể hấn, nếu không phải mộng, làm thế nào Long Diệc Hân lại vào được phòng nàng?

Khẳng định là mộng!

Đáy lòng nàng tự nhiên rất ấm áp, khiến nàng tự mỉm cười, hai má tự nhiên ửng đỏ, thật giống như sự thật và hư ảo cùng gặp nhau ở đúng một thời điểm, khiến nàng say như uống rượu.

Vào lúc ấy, Vân Tranh đi vào Trúc Uyển, liền nhìn thấy được nửa khắc thời gian im lặng kia của Phi Yên nữ thần y, hai má nàng ấy ửng đỏ, khóe môi đang cười, dáng vẻ xa xăm đang nằm trên ghế, nàng cảm thấy thật bất ngờ khi nhìn thấy cảnh này.

Nữ nhân kia là ai, sao lại dám giả mạo Phi Yên nữ thần y, không sợ bị khô thủ đại nhân của nàng chém thành tám mảnh sao?

Phải biết rằng nữ thần y là kiều thê bảo bối trong lòng chủ tử, không cho phép ai có thể chạm vào, lần này triệu nàng trở về cũng là vì kiều thê của mình a.

Vân Tranh nhìn kỹ người nàng, trên môi mỉm cười gian trá, chậm rãi đi đến bên người nàng, rút tử tinh sáo ngọc từ bên hông ra, nhẹ nhàng phóng tới chĩa vào nàng hỏi: “Người là ai, sao lại dám giả dạng khô thủ phu nhân, không muốn sống hay sao?”

Ngọc Phi Yên nghe được thanh âm, hơi hơi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn chăm chăm nàng, tinh thần chưa kịp phục hồi lại để trả lời câu hỏi này.

Vân Tranh nheo đôi mày thanh tú, lại đem sáo ngọc đặt trên người Phi Yên

“Người là ai?”

Thanh âm trầm ghẹo quen thuộc truyền vào đại não của Ngọc Phi Yên, giống như từ chân trời xa xôi truyền đến, nàng lấy lại tinh thần, nhớ ra là đã lâu rồi không gặp được Vân Tranh, đôi mắt lập tức phun ra tia mắt sáng rực, “oái”, liền đứng lên nhảy bổ vào thân thể nàng ấy

“Tranh Tranh!”

Vân Tranh vội vàng ôm lấy nàng, đáy lòng cười thầm, đây mới là Phi Yên nữ thần y của nàng! Không có lúc nào là không tỏa ra sức sống khắp bốn phía, chói lọi, bộ dáng vừa rồi thật sự nàng nhìn không quen, thật giống một người khác.

“Tỷ chậm một chút có được không? Muốn ôm ta sao? Đừng quên là tỷ đang mang thai”

Nàng thật sự chưa bao giờ nghĩ tới việc Phi Yên mang thai, khi biết được tin này nàng đã ngạc nhiên một thời gian thật dài. Thật không ngờ, chủ tử lại dùng đến phương pháp này để kìm chế tâm tính bay nhảy tự do của Phi Yên.

Nhưng hiện tại xem ra hiệu quả chưa được xác định chắc chắn a, xét tính tình của Ngọc Phi Yên thì hẳn sẽ không vì đứa bé mà từ bỏ ước mơ của mình, nàng còn chưa biết chủ tử thật yêu nàng sâu sắc, cũng không biết rõ ràng tình cảm của nàng đối với chủ tử.

Ngẫm kỹ cũng thật là, không biết Phi Yên nữ thần y là loại nữ tử gì mà khiến bất kỳ ai gặp nàng cũng đều không tự chủ được bản thân mình nữa, trên người nàng luôn toát ra mị lực hấp dẫn lôi cuốn mê hoặc lòng người, khiến cho người ta ham muốn khám phá, tìm hiểu rồi thì không biết từ lúc nào đắm mình trong đó.

Nàng và chủ tử mình thật xứng đôi!

“Ta rất nhớ muội a, Tranh Tranh không ở đây, ta thật buồn a”

Ngọc Phi Yên ôm cổ nàng, đôi mắt linh động, vui vẻ, Tranh Tranh trở về thật là quá tốt!

Có nàng ấy ở đây, hôn lễ của Lục muội tử càng thêm thú vị, hiếm khi tướng công nhà nàng dễ dàng như vậy, đem Tranh Tranh trở về khiến nàng thật vui vẻ.

Vân Tranh bỏ tay của nàng xuống, nghiêng đầu nhìn nàng,

Thật buồn?

Không cần thiết a, nàng không muốn cùng Mạc Lục đánh nhau ở hôn lễ đâu, nhìn bộ dáng kia của nàng, khẳng định là đúng như vậy, Mạc Lục thật đáng thương nha!

“Một tháng sau Lục muội tử sẽ cử hành hôn lễ cùng mặt lạnh, chủ tử muội đã đồng ý cho ta tùy ý sắp xếp”

Ngọc Phi Yên nhìn Vân Tranh cười, “có muốn hỗ trợ hay không?”

Vân Tranh không khỏi khoan khoái cười, “Loại việc này ta có thể không tham gia sao?”

Có cơ hội chơi đùa tốt như vậy, làm cho Phi Yên không thể không ngừng cười, nên cũng không thể nào nói nổi, Vân Tranh gia nhập sẽ càng thêm vui, hôn lễ Mạc Lục, nàng nhất định phải đùa!

“Ta biết người rất có nghĩa khí.”

Ánh mắt Ngọc Phi Yên trở nên sáng rực, mang ý cười vô cùng tà ác.

Mắt của Vân Tranh cũng phát ra tà quang.

Hai người cùng liếc nhìn nhau một cái, ngầm hiểu tất cả ý tứ của nhau, vô cùng ăn ý.

Tiếng cười khùng bỏ từ Trúc Uyển truyền ra, tất cả chim chóc bên ngoài đều hoảng hốt bay loạn xạ.

Đang cùng Hác Xích đi tới Thanh Trúc biệt viện ở Ẩn Thành, Mạc Lục tự nhiên hắt xì, lông tơ dựng đứng, tự nhiên nàng có cảm giác sợ hãi, phát lạnh cả người.

Hác Xích lo lắng nhìn nàng.

Nàng lắc đầu, tỏ vẻ không có việc gì, nhưng mà, không hiểu vì sao mỗi khi nghĩ tới ngày thành thân, trong lòng nàng luôn cảm thấy bất an?!

66. Chương 66: Kiền Hoàng Chi Tâm

Kinh thành – Hoàng cung

Kiền Hoàng – Hiên Viên Khởi Minh từ tẩm cung Hoàng Hậu trở về liền đi đến ngự thư phòng, nhìn cuốn sổ nhỏ trong tay cảm thấy không yên lòng.

“Thần vô năng, không thể khuyên được Nhị đế, thẹn với Hoàng Thượng. Hiện biên cảnh mặc dù bình an, nhưng thần vẫn lo lắng, có câu là sống ngày yên ổn không quên đến ngày gian nan, nên tình nguyện trở về Mạc Bắc sớm.

Thần, Long Diệc Hốt”

Long Diệc Hốt đã quay trở về Mạc Bắc.

Hắn vốn không có trông cậy vào việc tên kia khuyên nhủ Long Diệc Hân, cho tên đó đi chẳng qua là làm cho Long Diệc Hân chuẩn bị tinh thần, khó có được cơ hội như thế này, hắn sẽ không bỏ qua.

Nếu không phải mấy ngày nữa là sinh nhật của Hoàng Hậu, hắn đã tìm đến nơi ấy, không biết nơi đó như thế nào mà khiến cho người đó không muốn rời đi, là phong thủy tốt, hay còn là vì nguyên nhân nào khác?

Hắn cũng biết, Diệc Hân là một đối thủ rất khó gặp được trong cuộc sống, chỉ mới đấu với nhau vài lần đầu tiên, hắn liền tràn ngập hứng thú.

Người đó tài năng vĩ đại kinh động thiên hạ, hắn không thể nhìn với cặp mắt như xưa, mà hắn không kiềm chế được lòng mình luôn suy nghĩ về cá tính của người đó, lúc nào cũng hấp dẫn hắn.

Hắn thật tò mò, tràn ngập hứng thú muốn biết được vì sao mỗi khi kích động cảm xúc, trên người của người đó lại tỏa ra hương lạnh.

Ngoại trừ ngôi vị Hoàng Đế thì Long Diệc Hân là người khiến hắn bỏ ra rất nhiều tâm tư nhất.

Người như vậy thật đáng giá để hắn hao tổn tâm tư, có thể có được nhân tài như thế sợ gì sau này Đại Kiền không thịnh vượng?!

Có hắn trợ lực, chắc chắn Đại Kiền sẽ kéo dài được sự thịnh vượng, cho nên hắn phải có được người đó bên cạnh mình!

Cho dù là du long trên biển cả, cũng không sao, hắn là thiên tử – là rồng trên trời, chắc chắn sẽ thắng được!

Việc làm trước khi tứ hôn, là một quyết định vô cùng chính xác của hắn.

Hắn thật không ngờ, Khúc Hàn Lâm lại có một nữ nhi không giống nữ nhân bình thường, Khúc Lưu Vân a, thật sự là quý nhân của hắn. Ha ha, nữ tử tiêu sái, tính tình vô câu vô thúc, phóng khoáng, yêu thích tự do, thật là xứng đôi với du long trên biển cả.

Một người tiêu sái, một người tự cao tự đại, không biết là ai sẽ chinh phục được ai trước đây?!

Mặc kệ kết quả như thế nào hắn đều muốn biết.

Cái đó gọi là, trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi.

Hắn phải làm cho tâm người đó loạn, chỉ có khi tâm người đó loạn thì hắn mới thừa cơ tiến thẳng vào mà chiến thắng.

Hắn phong nghĩa muội mình là Tiêu Dao Công Chúa, chính là một bước ngoặt mấu chốt, xem ra bước đi này của hắn quả thật rất đúng, hắn dùng quân cờ của mình để tiến đánh vào địa bàn của địch nhân, xâm chiếm đúng vào nơi trọng yếu.

Theo kinh nghiệm của hắn, tình yêu là một loại ma lực không thể nào khống chế được, cho nên hắn phải sử dụng, cho dù người đó là Long Diệc Hân thì cũng sẽ động lòng.

Một khi người đó động lòng vì tình cảm, hắn sẽ có tất cả.

Ha hả, Long Diệc Hân a Long Diệc Hân, người cũng có ngày hôm nay.

Hắn cũng không tin người đó không có nhược điểm, mỗi người đều có nhược điểm, ngay cả đế vương cũng có nhược điểm, nếu người đó không có nhược điểm, hắn cũng sẽ tìm cách tạo ra nhược điểm cho người đó.

Long Diệc Hân chưa bao giờ tiếp xúc qua tình yêu, đó chính là điểm mà hắn có thể dùng để lợi dụng, giống như tình hình hiện tại.

Đợi sau khi sinh nhật Hoàng hậu đã qua, hắn nhất định hảo hảo bày ra một chút kế hoạch, để xem bọn hắn ai hơn ai!

Đến khi thành công, hắn cũng nhất định sẽ hảo hảo ban thưởng tốt cho nghĩa muội của mình, nàng chính là người lập công lớn nhất a!

Trúc Uyển

Long Diệc Hân thoải mái nằm ở trên ghế, hưởng thụ ánh nắng mùa thu ấm áp, ôn nhu, lắng tai nghe ngoài cửa sổ trúc điệp rung xào xạc, trong lòng trầm tĩnh vô cùng. Giống như ngủ say, giống như dưỡng thần, giống như tất cả sự việc bên ngoài đều không quan hệ tới hắn.

Bỗng nhiên truyền đến một thanh âm tinh nghịch, phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Hai mắt khép hờ, bên môi hiện lên một nụ cười mê hoặc.

67. Chương 67: Nàng Thật Ngốc

“Tướng công, người ở nơi nào?”

Sức sống mười phần, thanh âm tươi mát dễ nghe từ bên ngoài truyền đến, Long Diệc Hân cong môi mỉm cười, hắn chờ xem tiểu thê tử hắn sẽ làm chuyện gì đây?!

“Phu quân, người có ở nhà hay không?”

Thân ảnh màu tím hiện ra, nháy mắt đã tiến vào trong phòng khách.

Nhìn đến bên cửa sổ, bắt gặp thân ảnh quen thuộc đang nằm trên ghế, ánh mắt nàng rạng rỡ sáng ngời, môi đỏ duyên dáng thốt ra âm thanh ngọt ngào,

“Diệc Hân, chàng ở đây a!”

Long Diệc Hân mở to hai tròng mắt, nhìn về phía ánh mắt sáng rực của thê tử, tận sâu trong đáy lòng dâng lên nhu tình, chậm rãi lan tỏa toàn thân.

Nàng gọi tướng công hay phu quân là khi nàng vui vẻ muốn đùa, nàng gọi hắn khô thủ đại nhân là bình thường, mà nàng gọi hắn Diệc Hân là có ý muốn xin xỏ điều gì đó nên thanh âm tỏ ra sự nịnh nọt, nhưng nàng cũng rất ít khi gọi hắn là Diệc Hân.

“Diệc Hân, không phải chàng đã đáp ứng cho ta chuẩn bị hôn lễ của Lục muội tử sao? Hôm nay ta muốn cùng Tranh Tranh xuống núi mua những thứ cần thiết cho hôn lễ, cho nên...”

Ngọc Phi Yên theo quy củ đứng cách Long Diệc Hân ba thước, đôi mắt thản nhiên nhìn hân”Có thể đưa lệnh bài cho ta hay không?”

Long Diệc Hân lẳng lẳng nhìn nàng chăm chăm, không nói gì.

Trong lòng nàng đang rất hồi hộp, nàng sợ hân sẽ cự tuyệt, nàng thật vất vả mới có được một lý do để xuống núi, cầu mong tướng công nhà nàng ngàn vạn lần đừng không đáp ứng nha, như vậy nàng sẽ rất thất vọng. Cho nên –

“Diệc Hân a, là chàng đáp ứng cho ta làm chuyện này a, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, không thể nuốt lời”

Nàng nhắc nhở hân một chút để hân không thể không giữ lời hứa, đối với tướng công nhà nàng mà nói, điều này xảy ra thường xuyên, vì hân rất vô sỉ giả dối nhưng mà không ai dám nói ra!

Thân mình Long Diệc Hân nằm trên ghế trở mình, tay phải nâng lên chống đỡ đầu, tóc đen dài buông xuống, ánh mắt mị hoặc, cả người tràn ngập vẻ cao quý.

Ngọc Phi Yên chấn tỉnh lại thần thái, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, tướng công nhà nàng gần đây đã xảy ra chuyện gì? Không hiểu sao nàng luôn có cảm giác hân đang hấp dẫn nàng a?!

“Ta sẽ không nuốt lời, nàng đi là được.”

Thanh âm ôn nhuận như ngọc, bình tĩnh vô ba quanh quẩn trong không khí

Ngọc Phi yên nghĩ đến chính mình đang nghe lầm, tay ngoáy ngoáy lỗ tai, không dám tin người trước mặt là tướng công nhà nàng, hân nói nàng có thể xuống núi?!

“Ta thật sự có thể xuống núi?”

Rất bất khả tư nghị!

Tướng công nhà nàng phát sốt sao?

Đầu có bị đau không?

Long Diệc Hân nhìn hành động khôi hài của thê tử, trong lòng âm thầm thở dài: xem ra trước kia hân đối với nàng thật quá nghiêm khắc, tạo không ít áp lực cho nàng, tốt nhất giờ nên cấp cho nàng đi ra ngoài giải tán âu sầu.

Cho nên hân liền gật đầu.

Ngọc Phi Yên vẫn chăm chú nhìn hân, đến khi hoàn toàn khẳng định là thực, cả người nàng đều toát ra vẻ hưng phấn mãnh liệt, rốt cục cũng có thể xuống núi!

Mặc kệ tướng công nhà nàng vì sao mà đáp ứng, chung quy đáp ứng là tốt rồi, nàng thỏa mãn tâm ý muốn bay lượn tự do, ở khoảnh khắc hân gật đầu, nàng như phá tan được nhà giam, bay lên bầu trời xanh thẳm.

“Tướng công, chàng thật sự đáp ứng rồi!”

Nàng hảo nghĩ muốn xông lên ôm lấy hân, cho hân một cái ôm thật chặt, nhưng khi nàng bổ nhào vào người đang nằm trên ghế thì Long Diệc Hân đã nhanh chóng chuyển sang ghế kế bên, làm cho nàng lại một trận ại oán.

“Tướng công, chàng làm như vậy không sợ hư bảo bối của chúng ta hay sao?”

Cho nàng ôm một chút cũng đâu có mất miếng thịt nào, phải biết rằng hiện tại nàng đang là người mang thai mà, nếu không cẩn thận sẽ ảnh hưởng tới bảo bối, nàng sẽ khóc đó nha!

“Nếu biết chính mình đang mang thai, sẽ không nên lỗ măng như thế” – Long Diệc hân bưng chén trà lên, tỉnh tể thưởng thức, sau đó thốt ra một câu ôn hòa

Oái?!

Ngọc Phi Yên há hốc mồm, đây là lỗi của nàng sao?

Trong lòng buồn bực a, tướng công nhà nàng thật thiếu trách nhiệm!

Quên đi, mặc kệ hần!

“Tướng công, ngọc long lệnh đâu?”

Giao ra đây đi, nàng phải nhanh mau xuống núi, đã qua một thời gian dài nàng không có xuống núi a, chỉ cần nghỉ thôi bao nhiêu cảm giác vui vẻ đều dâng lên trong lòng nàng.

Long Diệc Hân vẫn như cũ, uống trà, không trả lời câu hỏi của nàng.

Ngọc Phi Yên im lặng chờ đợi, ý cười dạt dào.

Một khắc trôi qua...

Cũng chỉ nghe được âm thanh va chạm của chén trà.

68. Chương 68: Khúc Nhạc Bày Tỏ Nỗi Lòng

Trên mặt Ngọc Phi Yên không kiềm chế được chút đắc ý, đến trước mặt Long Diệc Hân, hỏi lại một câu,

“Tướng công, ngọc long lệnh?”

Long Diệc Hân rốt cục cũng quay đầu nhìn về phía nàng,

“Không có.”

Thanh âm vẫn ôn hoạt như nước, nhu nhuận như ngọc, vô ba vô lãng, bình thản tao nhã phun ra thật tự nhiên, làm cho Ngọc Phi Yên thiếu chút nữa té xỉu trên đất.

Không biết cảm giác tâm tình đang ở trên cao cao, nháy mắt đã ngã xuống đáy cốc sẽ như thế nào?

Nàng hiểu được điều đó!

Cho hy vọng, lại làm cho người ta thất vọng, sao không từ đầu không cho người ta hy vọng, khiến nàng chịu đả kích lớn như vậy?!

Ôi ôi, tướng công có phải hay không đang chinh nàng a?

“Phu quân, người chọc phá ta a?”, đôi mắt căm giận bắn về phía người đang ngồi bên bàn trà.

Long Diệc Hân nhìn biểu tình mau khốc của thê tử, khóe môi cong lên, sung sướng tươi cười.

“Không có ngọc long lệnh, ngươi vẫn có thể xuống núi.”

Không phải hần đã đáp ứng cho nàng xuống núi rồi sao, gần đây, tiểu thê tử hần có vẻ ngốc nghếch, nhưng như vậy càng làm hần thêm vui vẻ.

Vừa nghe được lời ấy, Ngọc Phi Yên chợt hiểu ra, lập tức tinh thần liền quay trở lại.

Đúng vậy, Long Diệc Hân đã đáp ứng cho nàng xuống núi thì nàng còn đòi ngọc long lệnh làm gì?

Thật ngốc, lệnh bài là tử, mệnh lệnh là sống, nàng từ khi nào lại câu nệ hình thức như vậy chứ?

Ha ha.

“Tướng công à, vợ có thể xuống núi rồi”

Lục muội tử hãy ngoan ngoãn chờ đợi, tẩu tử ngươi sẽ hảo hảo sắp đặt hôn lễ cho ngươi, yên tâm nha!

Mẫu chốt là, cho nàng làm việc thì ai có thể yên tâm đây?!

Long Diệc Hân nhìn thân ảnh màu tím linh động biến mất ở trước mắt, mắt phượng trầm tĩnh mà xa xăm.

Lặng yên không một tiếng động, trong phòng khách hiện ra một thân ảnh màu cam.

“Đi đi” – Long Diệc Hân lạnh nhạt nói.

Thân ảnh màu cam kia mỉm cười gật đầu, thân hình nháy mắt biến mất.

Ấn Thành – Thanh Ba Lâu

Thanh Ba Lâu cùng với Túy Hồng Lâu rất nổi danh ở Ấn Thành, từ sau khi Túy Hồng Lâu bị quan phủ niêm yết thì Thanh Ba Lâu trở thành thanh lâu lớn nhất ở Ấn Thành, phát triển không ngừng.

Lúc này, lão bản nương còn rất trẻ của Thanh Ba Lâu là Vũ Thanh Ba đang ở trong phòng, khói nhẹ lượn lơ, tiếng đàn lan tỏa, hương thơm ngào ngạt, Vũ Thanh Ba xinh đẹp đang ngồi trước thất huyền cầm khẽ khàng gảy đàn, dáng vẻ mỹ mạo lòng người.

Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng khảy lên từng nhịp của bài “Tổ nổi lòng”, thời gian như chậm rãi trôi, Tinh thần nguyệt lạc đêm nghe thấy hương.

Tiền duyên tái tục tân khúc, lòng có ý, yêu vô thương.

Giang hồ xa, bầu trời xanh dài, lộ mờ mịt.

Nhàn sầu tư vị, phục cảm tình hoài, vô hạn cân nhắc.

Khúc nhạc thể hiện sự ưu sầu nồng đậm, khiến người nghe cảm khái vô hạn.

Khúc nhạc vừa dứt, Vũ Thanh Ba vẫn như cũ, tinh thần vẫn không kịp khôi phục lại, mãi đến khi tiếng vỗ tay vang lên mạnh mẽ nàng mới giật mình thức tỉnh, trong phòng xuất hiện một người,

“Thanh Ba, có tâm sự sao?”

Đôi mắt mơ mộng của Vũ Thanh Ba nhìn người đang đến nằm lên tháp, người này dáng vẻ rất phong lưu, đôi mắt đa tình, khoát trên người bạch sam, thần thái nhàn nhã, phong tình bao quanh người, nhưng cũng toát ra vẻ cơ trí tao nhã, làm cho lòng người hỗn loạn.

“Không có”

Vũ Thanh Ba thản nhiên mở miệng, ánh mắt nhìn hắn trở nên bi thương.

Nàng biết nam nhân trước mắt này thật ôn nhu, đối với nữ nhân đều luôn ôn nhu, nhưng đây là bản tính của hắn.

Hắn đa tình, mà cái gọi là đa tình, cũng chính là vô tình.

Hắn là nơi tập trung vạn bông hoa, nhưng phấn hoa không dính thân người.

Nàng thật ngốc, đem tâm tình của một cô gái thanh xuân đặt trên người nam nhân này, hắn chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua cuộc đời nàng, biết chính mình không nên mộng tưởng, nhưng nàng là vì hắn mà động tâm, vô luận thế nào cũng không quay trở lại được.

Hiểu được chính mình là thanh lâu nữ tử, không xứng với người cao ngạo như thế, nhưng nàng chỉ cầu hắn nhớ kỹ nàng, không cầu suốt đời gắn bó với nhau!

“Cảnh Thiên đường chủ, khi nào thì người đi kinh thành?”

Khôi thủ có lệnh, nên hắn lập tức phải đi – Người trên tháp, mày kiếm gắt gao nhìn lại.

“Dùng cơm xong rồi hãy đi đi”

Không thể trì hoãn, hắn gần đây đã muốn đủ phẩm, nếu không đi đến kịp sinh nhật Hoàng Hậu, hắn có thể dự đoán được bản thân mình sẽ còn phẩm hại hơn.

Khóe môi hắn cong lên,

“Vẫn là Thanh Ba quan tâm ta, đến, chúng ta cùng nhau uống chén rượu”

Nói xong, người trên tháp đứng dậy, bước đi thong thả đến trước bàn, cầm lấy bầu rượu châm một ly, nhấp một ngụm, kéo giai nhân trước mặt ôm vào lòng ngực, đem ngụm rượu trong miệng mình đưa vào miệng giai nhân, quần quýt lấy nhau, tình triều lai lãng.

69. Chương 69: Tình Ý Đã Lâu

Phiêu bạc cũng như mạng người bạc, rơi đi khoảng không lưu luyến, bay tới nói phong lưu.

Tuy là cỏ cây cũng biết sầu, cả đời bị duyên lầm, chưa lão nhưng lại đầu bạc.

Trên đường cái ở Ấn Thành bày bán rất nhiều đồ vật, hôm nay chính là phiên hội chợ, đám đông bắt đầu khởi động, náo nhiệt vô cùng.

Đã lâu không được nhìn thấy cảnh náo nhiệt như thế này, Ngọc Phi Yên lôi kéo Vân Tranh đi khắp nơi xem cảnh náo nhiệt, đường phố chen chúc người, mua bán đủ loại, còn có các loại xiếc ảo thật diễn ra trên đường thu hút rất đông người xem.

Ngọc Phi Yên nhìn mọi thứ rất lâu, nội tâm vô cùng cảm khái, thế gian này thật rộng lớn, nàng đã bao lâu không khám phá a ?

Phi Long Sơn phong cảnh tuyệt đẹp, tựa như thế ngoại đào nguyên, làm cho tâm tư buồn chán của nàng tiêu tan không ít.

Hôm nay nàng cảm thấy mình lại được tự do, tình thần khoáng trá, tràn ngập ý cười.

Nàng thật đã buồn rất lâu nha!

Nhớ trước đây, nàng cùng Thanh Nhi vượt núi lội sông, ở dưới trời xanh rong chơi tự do. Hoặc tìm tòi khám phá bí mật, hoặc nhanh như gió đến hội chùa tham gia náo nhiệt, cảm thụ hạnh phúc bình thường, muốn chạy liền chạy, muốn nghỉ liền nghỉ, tuyệt không như ngựa nhốt tới chuồng, buông hết tất cả những gánh nặng, mặc nhiên vui chơi.

Đó là loại tiêu sái, tự do, hiện tại suy nghĩ, nhận ra đó là những chuyện cũ, luôn phẳng phất trong mộng.

Không biết Thanh Nhi hiện tại như thế nào, nghe tin tức của Tam ca, hình như là đại ca nàng chưa bức hôn thành công, ha ha, Thanh Nhi tính tình ngoài lạnh trong ấm, sao có thể dễ dàng bị đại ca nàng thuyết phục được. Cũng không giấu ra, là ai dạy Thanh Nhi như vậy, nếu đại ca nàng biết trước được, chắc chắn ba năm trước đây sẽ không đáp ứng cho Thanh Nhi đi cùng nàng.

Nghĩ đến đây, tâm tình nàng lại hảo tới cực điểm.

Vân Tranh nhìn thấy nàng từ khi rời khỏi Phi Long Sơn thì tâm tình trở nên vô cùng tốt, sức sống của nàng càng thêm sặc sỡ lóa mắt hơn khi ở Phi Long Sơn, có lẽ đối với nàng mà nói, Phi Long Sơn chính là một cái lồng giam, là nơi giam cầm tự do của nàng, nàng vốn là chim bay trên cao, phóng khoáng mạnh mẽ, hợp với tính tình tinh quái của nàng, chủ tử chắc hẳn cũng chú ý đến điều này nên mới cho nàng xuống núi?

Nàng dừng ở giữa đường, khuôn mặt mang chút mệt mỏi, Vân Tranh dừng lại cước bộ.

Người mang thai không thể để mệt nhọc quá mức được.

Ngọc Phi Yên chậm rãi bước tiếp, cảm giác mình bị Vân tranh kìm hãm, không khỏi quay đầu lại nhìn nàng một cái,

“Làm sao vậy, dừng lại làm gì vậy?” – Phía trước còn có rất nhiều nơi chưa đi

Vân Tranh khẽ cười, chỉ chỉ mặt trời trên đỉnh đầu, “Hiện tại đã là giữa trưa, tuy rằng ngươi không biết đói, nhưng hãy nghĩ đến bé con trong bụng của mình, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi”

Nghe lời nàng nói, Ngọc Phi Yên mới ý thức được bây giờ đã là giữa trưa, tâm tình vô cùng khoáng trá nên làm cho nàng quên cả thời gian, bụng quả thật rất đói.

Kỳ thật, lần này xuống núi, nói là vì mua đồ chuẩn bị cho hôn lễ của Mạc Lục, đó cũng chỉ là một cái cớ, chính yếu là nàng muốn được đi ra ngoài du ngoạn, nhìn xem sự nhộn nhịp sống động của thế gian rộng lớn, tạm thời có thể thoát khỏi nhà giam tù túng.

Những thứ cần thiết để chuẩn bị cho hôn lễ của Mạc Lục chỉ cần viết ra giấy, đầy tớ rất nhanh sẽ làm tốt, cần bản là nàng không cần nhúng tay vào.

“Chúng ta đi nơi nào ăn cơm?”

Đôi mắt xinh đẹp của Vân Tranh dạo quanh bốn phía một vòng, kéo Ngọc Phi Yên đi về phía bên trái, tiến vào một tút lâu xa hoa, tìm một chỗ ở vị trí có thể nhìn xuống đường trên lầu hai, ngồi xuống.

“Người đối với nơi này giống như rất quen thuộc!”

Ngọc Phi Yên mỉm cười, tiểu nhị, chường quầy đều cùng chào hỏi nàng, cho nên không chỉ đơn giản là khách quen mà thôi a.

70. Chương 70: Bất Ngờ

Vân Tranh liếc nhìn nàng một cái, hiểu được thắc mắc của nàng, liền giải thích “Đây là sản nghiệp của Phi Long a”, là nơi thu thập tin tức.

Ngọc Phi Yên hiểu rõ gật gật đầu, Ẩn Thành có rất nhiều căn cứ của Phi long, có thể thấy được thế lực của Phi Long ở Ẩn Thành rất lớn, như vậy cũng không có gì kì lạ, nói không chừng, một người buôn bán nhỏ đứng kế bên cũng là một thám tử của tổ chức Phi Long.

Hai người gọi một ít đồ ăn, vừa ăn vừa nói một số chuyện thú vị, mà việc các nàng cho là thú vị thì người nghe tuyệt đối không thấy thú vị chút nào.

Tỷ như ——

Hôm nào nếu nhàn chán có thể đến Hoàng Cung, vào Ngự Thư Phòng lấy trộm ngọc tỷ của Hoàng Thượng để đem ra chơi.

Hoặc là việc chuẩn bị đem chú rể Hác Xích hạ xuân được, sau đó ném tới kỹ viện để xem chuyện gì sẽ xảy ra?

Hoặc đem đốt Phi Long Sơn thì hậu quả sẽ như thế nào?

Những việc như thế rất mạo hiểm nhưng vô cùng hứng thú!

Không biết từ khi nào mà người nghe được chuyện này liền túa ra mồ hôi ướt đầm, có phải hai nữ nhân này điên không a?! Như thế là đại nghịch bất đạo, lời nói đáng kinh hãi như vậy mà cũng nói được, thật sự là điên rồi!

“Khụ khụ!”

Người nghe lén này thật sự không nhịn được nên bước đến, ho khan hai tiếng, nhắc nhở hai nữ nhân đang tán gẫu kia phải có chừng mực.

Hai nữ nhân bị đánh gãy nên mắt húng, nhất tề quay đầu trừng mắt,

“Thanh Ảnh huynh gặp mặt đến đây ngồi chung là tốt rồi, vì sao còn muốn quấy rối chúng ta?”

Đôi mắt Ngọc Phi Yên trở nên sắc bén, nhìn hẩn, khiến hẩn không khỏi chột dạ.

“Người đến nơi đây làm gì? Chúng ta không cần bảo tiêu.”, Vân Tranh chau đôi mày thanh tú lại, biết hẩn đang đi chấp hành nhiệm vụ, không hiểu sao lại chạy đến nơi này để quấy rầy các nàng nói chuyện phiếm.

Thanh Ảnh xấu hổ cười cười, “Vừa lúc trên đường đi qua nơi này, nhìn thấy các người nên đến đây chào hỏi”

Hẩn thật có lòng mà, không nghĩ tới lại làm cho người ta ngại ngùng.

Thật rất khó tưởng tượng nha, chủ tử như thế nào lại cho phép tiểu Phi Yên xuống núi, chắc là không có vấn đề gì chứ, nội tâm hẳn lại dâng lên một cảm giác bất an!

“Tiểu Phi Yên, các người ăn xong rồi chưa?”

Ăn xong hẳn sẽ chạy nhanh quay trở về Phi Long Sơn, hẳn rất sợ phiền toái, hơn nữa còn có Vân Tranh ở đây, chắc chắn phiền toái sẽ cao hơn vài phần .

Hắn nhúc đầu a!

Còn sợ hẳn không nhiều việc hay sao, hiện tại hẳn rất sợ tiểu Phi Yên nha, nếu đắc tội với nàng hẳn sẽ chết!

Ở trên núi còn có chủ tử, hẳn đã sợ, hiện tại không có chủ tử ở đây, hẳn càng sợ hơn!

Phi Yên nữ thần y tuyệt đối có khả năng hủy diệt thiên địa vạn vật, nếu nàng ở dưới núi xảy ra chuyện gì thì chủ tử sẽ tính sổ với hẳn, ôi ôi, hẳn thật đáng thương!

Ánh mắt hẳn ai oán nhìn về phía Vân Tranh, vì sao lại dẫn tiểu Phi Yên xuống núi a, nếu nàng xảy ra chuyện gì, hai người bọn hắn đều không thoát khỏi liên quan đến sự cố!!

Vân Tranh nhìn lại hẳn, hiểu được ý tứ của hẳn, vô tội nhún nhún vai, Phi Yên xuống núi là do chủ tử chấp thuận, nếu gặp phải chuyện lớn, sẽ có chủ tử gánh vác, nàng chỉ phụ trách đem Phi Yên bình an mang trở về lại Phi Long Sơn.

Hơn nữa, nhìn biểu hiện sau khi xuống núi của nữ thần y, nàng còn cảm thấy được việc này là vô cùng chuẩn xác!

“Thanh Ảnh huynh, nhìn thấy ta rất không cao hứng sao?”

Ngọc Phi Yên buông đũa, đứng dậy đến trước mặt Thanh Ảnh, bàn tay mềm mại đặt lên vai hẳn, nụ cười rất sáng lạn.

Thân thể của Thanh Ảnh cứng đờ, gương cười chống đỡ, nụ cười cứng ngắc, nghiêng đầu, thân thủ linh động thoát khỏi đôi tay kia.

Khuôn mặt miễn cưỡng tươi cười, rất khó xem, sau khi nuốt nước bọt, mới nói –

“Tiểu Phi Yên à, gặp người ta đâu thể nào mất hứng được, hiểu lầm a! Gặp được người ta thật rất cao hứng!”

Hắn nào dám nói mất hứng a, nếu hẳn nói mình mất hứng vì nhìn thấy nàng, hẳn lập tức sẽ chết thê thảm!

“Phải không, nhưng sao ta thấy không phải vậy nha?”, chỉ nhìn đến quả mướp đắng này là nàng thấy được hết.

“Tiểu Phi Yên à, ta nói thật mà”

Ôi ôi, tha hẳn đi, tin tưởng hẳn đi!

“Phi Yên nhanh ăn cơm thôi, không phải ăn xong chúng ta còn tiếp tục đi mua đồ sao?”

Vân Tranh hảo tâm giải vây cho hẳn, tuy rằng nàng cũng thích gây sức ép cho người khác, nhưng hiện tại nàng không quên Ngọc Phi Yên đang có mang, cần ăn cơm để cung cấp dinh dưỡng cho thai nhi.

“Được rồi, ta ăn cơm trước. Thanh Ảnh huynh muốn hay không cùng nhau ăn?”

Rốt cục, Ngọc Phi Yên cũng buông tha hẳn, tiếp tục ăn cơm.

Vẫn là đùa với tướng công nhà nàng vui hơn, Thanh Ảnh có phản ứng kém, không hứng thú.

Thanh Ảnh lắc đầu, trong lòng âm thầm nghĩ mình may mắn thoát được một kiếp nạn, mắt rưng rưng nhìn về phía Vân Tranh, từ nhỏ đến lớn, nàng đều đối với hẳn rất tốt, trong thời điểm nguy cấp luôn giúp đỡ hẳn.

Nếu hẳn biết, thật ra Vân Tranh cũng không phải vì giúp hẳn mà nói như vậy, không biết hẳn có học máu hay không?

Đến khi cơm nước xong, đợi Ngọc Phi Yên đi nhà vệ sinh thì Vân Tranh mới hỏi Thanh Ảnh vì sao xuất hiện ở đây.

Thanh Ảnh ngáp một cái, đã lâu hẳn không có ngủ đủ giấc,

“Người nọ ở ngay kế bên”

Vân Tranh vừa nghe, sắc mặt khê biến, lập tức đứng lên, thẳng đến hậu viện của tử lâu.

‘Vân Tranh, đợi ta’

Thanh Ảnh cũng cả kinh, ngàn vạn lần cũng không nghĩ đến việc này.

Đến khi hai người vào đến hậu viện thì đã không thấy bóng dáng Ngọc Phi Yên đâu.

Hai người nhìn mặt nhau, nhất thời há hốc mồm.

71. Chương 71: Trách Nhiệm Của Ai

Phi Long Sơn – Trúc Uyển

Cuối thu khí sáng, trời cao ngàn dặm không mây, lục ý dạt dào xanh tươi can trúc, theo gió mát lất lự, lay động phong tư rất là quyến rũ, giống như lục y tiên nữ khởi vũ.

Trong rừng trúc, có một chòi nghỉ mát Bạch Ngọc, được chế tác bằng Bạch Ngọc, tinh xảo lịch sự, tao nhã. Màu xanh của trúc bao phủ xung quanh, trắng – xanh hòa lẫn với nhau làm tăng thêm nét thanh nhã nơi này.

Sau giờ Ngọ, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua rừng thúy trúc rậm rạp, những tia nắng rực rỡ chiếu thẳng vào chòi Bạch Ngọc, thanh nhã, ấm áp, tạo thành những vệt nắng loang lổ lóe sáng hào quang, giống như Bồng Lai tiên các.

Long Diệc Hân nhàn nhã ngồi trên ghế bạch ngọc thượng đẳng, trên bàn ngọc là một cây đàn cổ được đặt trước mặt, hương khói thơm lượn lờ xung quanh cái lư hương nhỏ trên bàn.

Một tay hần nhẹ nhàng lướt trên Bát Huyền Cầm, thần thái không giống như đang chơi đàn mà như rất bình tĩnh chiêm ngưỡng nhân sinh, ngón tay hần treu chọc sợi dây đàn làm gợn lên những con sóng âm thâm nho nhỏ.

Nhân sinh(Cuộc sống)quá mức yên lặng sẽ gây cho hần nhầm chán, hần là giao long ngao du trên biển cả, chỉ cần một động tác rất nhỏ của hần cũng sẽ làm cho gió nổi, mây bay.

Đôi mắt phương sâu thẳm, nhìn chăm chú vào huyền cầm, nhẹ nhàng thốt ra một câu –

“Sao lại thế này?”

Cúi đầu thốt nỉ non, làm cho người ta nghĩ đến hần đang lăm lăm bầu một mình, nhìn khắp bốn phía mới phát hiện, chính giữa chòi nghỉ mát Bạch Ngọc này, không biết từ khi nào xuất hiện một thân ảnh màu cam.

Thần sắc nàng vô cùng lo lắng, dung nhan xinh đẹp tái nhợt,

“Chủ tử, thuộc hạ đáng chết, không thể bảo hộ tốt Phi Yên, nàng bị người nọ mang đi”

Trước khi xuống núi, chủ tử đã hạ lệnh nhất định phải bảo hộ Phi Yên an toàn, đề phòng người nọ, nàng lại nhất thời sơ sẩy, phạm sai lầm lớn, làm cho người nọ cướp đi Phi Yên.

Long Diệc Hân vẫn chưa ngẩng đầu, cũng không nói lời nào, vẫn duy trì động tác ban đầu, tay vẫn đang trên Bát Huyền Cầm, giống như này giờ không nghe được nàng nói gì.

Bốn phía chỉ có âm thanh của lá trúc nghe sần sật vì bị gió thổi,

“Trước khi xuống núi, ta đã hạ lệnh cho người thế nào?”

Thanh âm mềm như nước, tình vô ba, nhuận như ngọc bỗng nhiên vang lên, làm cho thân ảnh màu cam đang đứng một bên bỗng nhiên cứng như hóa đá.

“Thuộc hạ đáng chết”

Nàng biết là do chính mình thất trách, chủ tử quát, phạt nàng như thế nào nàng cũng chấp nhận, không oán.

“Thanh ảnh đâu?”

Phi Yên bị bắt, Thanh Ảnh cũng không tránh khỏi khó khăn,

“Hắn đã đuổi theo, nhưng do người nọ thân thủ quá nhanh nên không truy tìm được tung tích” – Thân ảnh màu cam cúi đầu thuật lại.

Qua nửa ngày, trong không khí ngoài hương thơm tự nhiên của trúc xanh còn có một mùi hương lạnh lẽo bay hỗn loạn trong gió, rung động lòng người.

“Vân Tranh, lần này đã qua, nhưng lần sau không được vi phạm lần nữa. Người đi gọi Thanh Ảnh trở về, chuyện này dừng ở đây” – Thanh âm rất trầm tĩnh.

Vân Tranh vừa nghe lời ấy, giật mình, im lặng một lát mới phục hồi tinh thần lại được, mồ hôi ướt đầm.

Nàng bỗng suy nghĩ lung tung, nàng không thể tin được việc cho phép Phi Yên xuống núi cũng nằm trong sự tính toán của chủ tử.

Nàng không hiểu, chủ tử nếu là đã yêu Phi Yên, sao lại nhẫn tâm đối với nàng như thế?!

Người nọ, có vẻ cũng không giống người thường, tinh thần giống như đang điên cuồng, vạn nhất hắn hạ thủ đối với Phi Yên thì sao, như thế làm sao trở tay kịp đây?

Chẳng lẽ, chủ tử đã quên trong người Ngọc Phi Yên còn có cốt nhục của mình?

“Phi Yên sẽ như thế nào?”

Nàng vì Phi Yên bất bình.

Ánh mắt thanh linh của Long Diệc Hân không mang theo một chút tình cảm nào quét về hướng nàng, không nói một lời, đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Vân Tranh không ngờ mình may mắn, trong lòng có nhiều nghi ngờ, đứng bất động trong đình.

Đối với chủ tử, ai cũng đều có thể trở thành quân cờ, cho là nữ nhân của mình ngoại lệ đi, nàng vốn tưởng Ngọc Phi Yên là ngoại lệ, nhưng rồi cũng là như thế.

Chủ tử nói, người nọ từng xuất hiện ở Phi Long sơn, mà đêm đó, chủ tử cùng với Phi Yên ở cùng một chỗ.

Có lẽ, ngay tại thời khắc đó, chủ tử đã có chủ ý, dùng Phi Yên làm mồi câu con cá đó.

Phi Yên muốn xuống núi, chủ tử thuận theo lòng nàng đáp ứng, lại đạt thành mục đích của mình. Chủ tử tất nhiên biết được, người nọ khi nhìn thấy Phi Yên sẽ không buông tha, mà nàng và Thanh Ảnh cũng không phải đối thủ của người nọ.

Nghĩ đến đây, không khỏi hít sâu một hơi, nếu Phi Yên biết được nội tình như thế, không biết sẽ phản ứng ra sao đây?

Nhưng mặc kệ sự việc như thế nào, chắc chắn chủ tử sẽ không để cho Ngọc Phi Yên biết được nội tình này!

Hy vọng, Phi Yên không có việc gì, an toàn trở về.

Bằng không, nàng có thể tưởng tượng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Nàng nghĩ, chủ tử nghe được Phi Yên bị người nọ bắt đi, nội tâm cũng có chút hoảng sợ, mùi hương lạnh toát ra chứng tỏ nội tâm chủ tử đang dao động.

Có chủ tử ở đây, nàng phải tin tưởng Phi Yên không có chuyện gì mới đúng!

72. Chương 72: Cao Nhân Ở Rừng Trúc

Ấn Thành – Rừng Trúc ở Thành Nam

Lọt vào tầm mắt trước mặt, trong phạm vi mười dặm là một mảnh rừng thúy trúc xanh ngát, giống như do thiên nhiên ban tặng, thật là một nơi tươi đẹp xuất trần tuyệt thế.

Trúc hiên ngang, trúc thanh nhã.

Ngọc Phi Yên nhận xét khu rừng thúy trúc trước mặt, thật giống như Trúc Uyển, nàng hít thật sâu, ngửi được mùi hương thơm tự nhiên của trúc, làm cho tâm tình thật thư sướng.

Hương thơm thúy trúc quen thuộc, trận pháp trong rừng trúc này cũng quen thuộc, làm cho lòng nàng tràn ngập tò mò.

Nhưng mà, nam tử áo trắng trước mắt này càng làm cho nàng tò mò hơn, đó là một nam nhân cao gầy, dáng người thon dài như dáng trúc, vô cùng cao quý thanh nhã, đôi mắt tinh tế nhưng chất chứa ẩn tình, môi cười như trào phúng, thật rất phong lưu.

Nhìn không ra tuổi tác, giống như năm tháng không ảnh hưởng gì đến hắn.

“Người là ai?”

Nàng mười phần hứng thú theo dõi hắn, đôi mắt lộ ra hàng ngàn hàng vạn quang hoa, nam nhân này gọi lên lòng hiếu kỳ của nàng.

Trực giác nói cho nàng biết rằng, nam nhân trước mắt này tràn ngập chuyện xưa, hơn nữa chuyện xưa đó nhất định sẽ thật hấp dẫn nàng.

Ánh mắt nam tử áo trắng chợt lóe lên một chút kinh ngạc, tán thưởng.

Từ khi ở phía sau tửu lâu bắt được nàng cho tới bây giờ, ánh mắt nàng hoàn toàn không có một chút bất an, kinh hoảng, mà chỉ có tò mò.

Đúng vậy, hắn không có nhìn lầm, trong mắt của tiểu cô nương này, từ đầu đến cuối đều là tò mò!

Tiểu cô nương này lá gan lớn như vậy sao?

Hắn sờ qua mạch của nàng, hoàn toàn không có nội lực, một chút võ công cũng không có, thế nhưng định lực cùng tâm tình lại khiến người ta thật lòng cảm thán.

Còn có đôi mắt long lanh, phóng ra tinh quang, tràn ngập tự tin, tự nhiên hấp dẫn vô cùng.

Hắn không khỏi ngạc nhiên, khóe môi tự nhiên cong lên mỉm cười.

Ngọc Phi Yên nhìn hắn cười, trong lòng thầm khen, thật là một người thanh nhã tuyệt luân!

Trong lòng cũng không có ý định buông tha, miệng thốt ra,

“Tuy rằng người cười rất đẹp, nhưng người vẫn phải nói cho ta biết người là ai, mặt khác, ta là phụ nữ đã có chồng sẽ không bị người mê hoặc, cho nên, thỉnh người thu hồi nụ cười của mình lại”

Nam tử áo trắng không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, sững sờ một chút, tiện đà ngửa đầu cười to, thật là một tiểu cô nương thú vị!

Hắn đã có hai mươi năm tâm tình không vui vẻ, hôm nay gặp gỡ nàng, áp lực bị đè nén trong lòng bùng phát mạnh mẽ, nổi đầu sần trên gương mặt vì ly biệt Trúc Âm cũng tiêu trừ đi không ít.

Ngọc Phi Yên nhìn người trước mắt đang cười đến thật càn rỡ, không khỏi âm thầm cảm khái, lời nói của mình thật sự gây cười như vậy sao? Bất quá, nhìn hắn vui vẻ cười sung sướng như vậy nàng sẽ không truy cứu.

Nhưng vẫn xoay người nghĩ cách tìm niềm vui khác, chờ hắn cười xong, nàng muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Đắc an tâm khi thả an tâm, cao nhân ở bên ngoài rất nhiều, trong phút chốc nàng không muốn quay trở về Phi Long Sơn.

Dù sao Tranh Tranh cùng Thanh Ảnh huynh sớm muộn gì cũng sẽ tìm được nơi này, hơn nữa nàng không cảm giác được trên người nam nhân này có sát khí.

“Tiểu nữ oa, người rất thú vị”

Thanh âm tao nhã, trầm thấp dễ nghe, lọt vào lỗ tai làm cho tinh thần thư sướng, so với tướng công nhà nàng càng thêm dễ nghe hơn.

“Thứ nhất, chín tháng sau, ta đã là nương của một đứa bé, không phải tiểu nữ oa; thứ hai, ta cảm thấy người càng thú vị hơn”

Người áo trắng vừa mới ngừng tiếng cười, lại vì một câu nói của nàng mà lại vui sướng cười nữa, tiếng cười thăng lên đến chín tầng trời cao!

Ngọc Phi Yên che lại lỗ tai, nghĩ thầm người này có chắc hẳn đã trải qua một thời gian rất dài không cười, hôm nay là phát tiết a, thật đáng thương!

Nàng không biết rằng những suy đoán vô tình của nàng lại cũng là sự thật, nam tử ấy, quả thật đã có hai mươi năm chưa từng cười qua, hiện tại hẳn không hề cố kỵ, lòng tràn đầy vui thích.

73. Chương 73: Ngọc Long Đại Giá

Nàng nghi hoặc nhìn về phía Huyền U, đã thấy hắn ngưng cười, nàng không biết hắn đã điểm huyết của mình từ khi nào. Thân thủ thật nhanh!

“Người không nên động đây”

Chỉ cần nghe được âm thanh thanh nhã này thôi thì sẽ làm cho hàn ý trong lòng người ta bị đẩy lùi, Ngọc Phi Yên biết hắn không phải nói nhảm nghe, tuy rằng hiện tại hắn đang nhìn nàng với ánh mắt thâm thiết.

Không phải hắn đang uy hiếp tướng công nhà nàng a?

Nghĩ đến đây, nàng bật cười xì một tiếng, ở Phi Long Sơn không ai không biết tướng công nhà nàng mềm nhũn, cứng rắn đều không ăn, uy hiếp hắn? Điều đó căn bản không thu hoạch được gì, bởi vì hắn không thêm để ý đến những điều đó. Như vậy, tùy theo tính cách của người mà có biện pháp thích hợp (Tùy tâm sở dục nhân), uy hiếp hắn sẽ có hậu quả thế nào, nàng còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên nàng uy hiếp hắn, đã nhận được giáo huấn thâm cớ nào a, nàng là võ học kỳ tài trăm năm khó gặp, thế nhưng bởi vì vậy mà không thể luyện võ. Một lần thất bại biến thành mối hận nàng năm (Nhất thất túc thành thiên cổ hận), quay đầu lại đã mười năm qua!

Có lẽ, sự thật mọi việc không phải lúc nào cũng vậy, nhưng tướng công nhà nàng thật sự không thể uy hiếp.

Nàng nghe tiếng bước chân càng đến gần càng nhỏ, trong lòng vui sướng dị thường, quả nhiên là tướng công nhà nàng, chính là tướng công nhà nàng a, chính tính cách này đã hấp dẫn nàng!

“Người không cần đến gần, đứng đó là tốt rồi, tiểu nha đầu đã trúng Túy Lý Hương của ta, người hẳn biết nó rất lợi hại”

Âm thanh thanh nhã của Huyền U vẫn không thay đổi, nhìn thần sắc Ngọc Phi Yên tươi cười trấn an như trước.

Ngọc Phi Yên thầm nghĩ trong lòng: Huyền U thật là người âm hiểm nha! Bỏ cô nương thật lỗ vốn vì tín nhiệm người, không ngờ người lại sử dụng chiêu này.

74. Chương 74: Huyền U (1)

Nàng lại thốt ra câu hỏi: “Người đã hạ dược cho ta khi nào?”

Nàng không ngờ, bản thân mình lại không phát hiện ra là khi nào, giống như là kể từ khi gặp được tướng công nhà nàng thì độ miễn cảm của nàng đối với dược bị giảm đi thiệt nhiều.

Huyền U không trả lời, nhưng ánh mắt nhìn về chén nước trên bàn đá.

Tốt lắm, nàng biết rồi! Hết thấy đều là do tùy tính không câu nệ tiểu tiết của nàng mà ra, lần nào cũng xảy ra chuyện, nàng hoàn toàn không còn biết nói gì.

Tướng công nhà nàng nghe được, cước bộ bỗng nhiên ngừng lại.

“Ta cũng không muốn làm khó các người”

Âm thanh thanh nhã lại vang lên,

“Ta chỉ là hy vọng người có thể nói cho ta biết, nàng ở nơi nào?”

Trúc Âm của hắn rốt cục là đang ở nơi nào, hắn tìm không thấy, nên chỉ có thể tìm đứa nhỏ này để hỏi, nhưng hắn biết đứa nhỏ này sẽ không nói, cho nên hắn chỉ có thể bắt tiểu thê tử của đứa nhỏ này đến đây.

“Oái! Huyền U, người không thể nào chỉ vì sự việc nhỏ như vậy mà đem ta đến đây a?”

Nàng còn tưởng rằng phải có sự việc trọng đại gì chứ!

Huyền U liếc mắt trừng nàng một cái.

Nàng lập tức an phận câm miệng lại, hảo, nàng không nói, nàng im lặng xem diễn là được rồi!?

Ánh mắt tràn ngập tò mò, cái lỗ tai cao cao dựng thẳng lên.

Huyền U thấy bộ dáng nàng, mỉm cười cười rất tươi, từ trấn an biến thành sủng nịnh, nha đầu này thật sự làm cho người ta không thể không vui vẻ a.

Long Diệc Hân nhìn thấy hành động của hai người, tâm khê mỉm cười, đứng lại chỗ cũ.

Hắn sớm nên hiểu được, Phi Yên nữ thần y mị lực khôn cùng, mặc kệ đến nơi nào, gặp được loại người nào, nàng đều có thể dương dương tự đắc thu phục lòng người, cho dù tình trạng có nguy hiểm cũng sẽ hóa thành bình an, vui vẻ. Nàng không cố ý làm như vậy, nhưng sự tình vĩnh viễn đều luôn hướng đến như vậy.

Chính là vợ hắn có mị lực như thế cho nên hắn mới yên tâm cho nàng xuống núi, cũng là cấp cho nàng niềm vui, nàng ở Phi Long Sơn rất buồn, lần này xuống núi, nếu Huyền U không hạ thủ nàng, có lẽ nàng sẽ ngoạn cho đã ghiền. Huyền U xuống tay, cũng đã cấp cho nàng một việc vui khác, nàng chưa từng bị người khác bắt cóc, lần này cho nàng một trải nghiệm mới mẻ.

Nhưng hiện tại, nàng đã trúng Túy Lý Hương? Đó là độc môn bí dược của Huyền U, ban đầu trong người sẽ không có bất cứ cảm giác nào, nhưng sau bốn canh giờ, ở bụng sẽ đau đến sống không bằng chết.

Cho dù người nào rất kiên cường, cơ thể người rắn rỏi, cũng sẽ không chịu được đau đớn kia, tự đoạn kinh mạch mà chết, huống chi là vợ hắn không thể chịu nổi đau, hơn nữa nàng lại đang mang thai.

Nếu Huyền U làm như vậy, thì đừng nghĩ đến việc có thể gặp được Trúc Âm, đáng lẽ bọn họ đã có thể hảo hảo thương lượng một chút.

Trong không khí tràn ngập mùi hương lạnh, cơ hồ lẫn át cả mùi thơm tự nhiên của rừng trúc.

“Nàng ở nơi nào, không phải người biết rõ nhất sao?”

Thanh âm vô ba vô lãng, mang theo quỷ dị, làm dao động, đâm thủng màng tai của người khác.

Là chính Huyền U hắn hai mươi năm trước đã đem Trúc Âm để vào băng quan (quan tài bằng băng), nếu hắn không phải trở về sớm thì Trúc Âm đã chết.

Hắn thật rất hận, thật rất hận Huyền U!

“Nàng đã chết”

Khuôn mặt Huyền U hiện lên sự bất lực cùng đau đớn kịch liệt, Trúc Âm của hắn rốt cục đã đi nơi nào?

Ánh mắt ẩn tình của hắn bỗng trở nên sắc bén, bắn thẳng về phía Long Diệc Hân đang đội mũ sa.

“Nói cho ta biết, nàng ở đâu?”

Hắn rất muốn gặp nàng, Trúc Âm của hắn.

Long Diệc Hân không nói một lời, con ngươi hiện lên chút điên cuồng, hắn sẽ không động lòng, là chính Huyền U đã tạo ra chuyện này, là lỗi của hắn ta, hắn ta tự làm mình bị thống khổ dày vò, là ông trời trừng phạt hắn ta.

“Người nói cho ta biết, nàng ở nơi nào?”

Không kịp thấy Huyền U làm gì, nhưng đột nhiên hắn đã đứng trước mặt Long Diệc Hân.

Long Diệc Hân đột nhiên bay ra, hai người một trước một sau nháy mắt không thấy bóng người.

Ngọc Phi Yên không thể cử động mặc dù đáng vẻ rất gấp rút.

“Tướng công! Huyền U! Còn có ta a!”

75. Chương 75: Huyền U (2)

Hai thân ảnh, một xanh một trắng, mau lẹ như gió xuyên qua rừng thúy trúc, bỗng nhiên trở nên mập mờ như sương khói.

Ở trước một cái sơn động do thiên nhiên tạo thành, người áo xanh phút chốc dừng lại. Theo sau, người áo trắng cũng đứng trước sơn động, mắt sáng như đuốc nhìn về phía thân người thon dài của người áo xanh.

“Người vì cái gì đến nơi đây?”

Âm thanh thanh nhã lộ ra nghi hoặc, đứa nhỏ này không giống với người thường, lúc này lại dẫn hắn tới nơi này nhằm mục đích gì?

Người áo xanh lấy tay chậm rãi tháo mũ sa xuống, trên khuôn mặt tuấn tú không hiện lên bất cứ biểu tình nào, hiện tại giống như là một khối băng được tạc thành một khuôn mặt hoàn mỹ, nhưng lạnh thấu lòng người. Đôi mắt phương sâu như biển, mang theo lốc xoáy, đem tất cả sự tình cuốn vào trong đó, quý dị, kỳ bí khôn lường.

Bỗng nhiên, trên khuôn mặt lạnh như băng ấy, hiện ra nụ cười như một bông hoa nở trong nháy mắt, tựa như hoa Tuyết Liên ngàn năm mới nở trên băng sơn, sắc trắng hòa lẫn sắc xanh, tươi đẹp mộc mạc, lạnh mà không mị, lạnh lùng xen lẫn nồng ấm, nhưng ánh mắt vẫn mang ba phần tà.

Ánh mắt nâu mê hoặc của Huyền U hiện lên ba phần trầm luân, ý thức lúc này trở nên yếu ớt, bỗng cảm thấy một luồng khí thơm dày đặc kỳ dị đem chính hắn nhốt vào trong đó, không biết là hương thơm của loại hoa nào, đến khi hoàn hồn, hắn vẫn giãy không ra, hắn phát ra nội lực đánh vào, vô thanh vô tức, ngay sau đó, một cỗ ngoại lực đem hắn thoát ra vòng ngoài băng quan.

“Xoát!”

Băng quan khép lại.

Long Diệc Hân chậm rãi tiến vào trong động, đây là một hàn động do thiên nhiên tạo thành, bốn phía trên vách đá đều là băng cứng, đỉnh trụ bằng sắc nhọn như dao, điều luyện sắc sảo, thiên phú mị lực. Chính giữa động, là một hàn đàm hình quả trứng, xung quanh hàn đàm khí lạnh bao trùm, bên trong hàn đàm, hàn khí bốc cao, chính giữa ẩn hiện một khối dài hình băng quan, Huyền U đứng bất động bên kia băng quan, vẫn không nhúc nhích.

“Vì sao?”

Âm thanh thanh nhã lộ ra sự tức giận.

Long Diệc Hân thản nhiên nhìn hắn chăm chú, bên môi gợi lên nụ cười tà tứ, vì sao ư?

“Hai mươi năm trước, ngươi không nên đem Trúc Âm để vào bên trong băng quan.”

Bằng không, nàng cũng không thể bị nội thương, hấn có thể chữa khỏi nàng, nhưng mà, bởi vì Huyền U nhất thời tính sai, làm hại Trúc Âm đến nay vẫn không khỏi, vẫn chịu khổ vì ốm đau, làm sao hấn có thể không hận Huyền U?

“Ta chỉ muốn bảo quản thân thể nàng không bị hư, tìm phương pháp cứu trị”

“Đã qua hai mươi năm, người có thể tới thăm và tìm ra phương pháp cứu trị?”

Thanh âm vô ba vô lãng, nhưng lúc này lại ẩn chứa sự tức giận

“Ta.”

Đúng vậy, hai mươi năm qua hấn đã làm gì? Hấn giống như du hồn hành tẩu từ đại mạc đến biên thành, xuôi dọc bốn biển, luôn nghĩ xót cho bản thân mình, đã quên tâm nguyện ban đầu, đã quên ước nguyện của hấn là cùng Trúc Âm tìm kiếm danh y, hấn không cố ý quên đi nàng đã bị hấn để vào trong băng quan nơi này.

“Người vì sao không đợi ta trở về?”

Chính là một ngày, Long Diệc Hân gấp gáp trở về có thể chữa trị khỏi cho Trúc Âm, vì sao hấn không đợi? Vì sao hấn ta không tin lời hấn.

Cho nên, tiếc nuối nhiều năm như vậy là do chính hấn tạo thành .

Huyền U không nói được lời nào, nhìn chăm chú vào băng quan, là lỗi của hấn sao? Là chính hấn đã hại Trúc Âm!?

Năm đó, đứa nhỏ này đã từng nói với hấn phải hảo hảo chiếu cố di nương của nó, nó sẽ mau chóng quay về, nhưng mà, khi Trúc Âm sắp trút hơi thở cuối cùng, hấn đã hoàn toàn không biết đến chuyện gì, làm sao nhớ đến lời của đứa nhỏ này, chỉ còn một lời bào chữa duy nhất là Trúc Âm muốn hấn rời đi.

Có lẽ hấn nên lý trí một chút, thanh tỉnh một chút, bọn họ sẽ không xa nhau hai mươi năm, là hấn, chính là hấn đã tạo ra tiếc nuối này, hết thấy đều là lỗi của hấn.

Trúc Âm, thực xin lỗi!

Tầm mắt thanh linh của Long Diệc Hân nhìn thấy hai khóe mắt lạnh lẽo của người nọ chảy lệ xuống, trong lòng vẫn không cảm động chút nào.

Chậm rãi, hai tay thon dài vung chưởng xuống hàn đàm, tiếng vang ào ào lan tỏa khắp xung quanh, chung quanh băng quan nổi lên bốn cột nước, nháy mắt kết tụ thành những trụ băng, dựng lên một lá chắn xung quanh băng quan. Người bình thường nhìn thấy, chỉ nghĩ đến đó là một cái chắn do thiên nhiên tạo thành mà thôi, không biết là do bàn tay con người tạo thành.

Long Diệc Hân xoay người nhặt mũ sa trên đất đội lên, khoanh tay đi ra khỏi sơn động, lúc này, chỉ còn nhìn thấy một nửa mặt trời, rừng thúy trúc trước mắt nhuộm tràn ánh nắng hồng, lộ ra những vệt sáng màu đỏ, chân hấn tùy tiện đá văng một hòn đá, thản nhiên rời đi.

Vô công Huyền U sâu không lường được, hấn không thể cùng hấn ta cứng đối cứng, cho dù có thể thắng hấn ta, hấn cũng không muốn lãng phí khí lực.

Hơn nữa, thê tử hấn không có kiên nhẫn chờ đợi hấn thêm nữa, nàng đã trúng Túy Lý Hương cũng đã gần sắp phát tác, nghĩ đến đây, chân hấn bước nhanh hơn.

76. Chương 76: Vô Cực Điện

Ngọc Phi Yên phi thường thực nữ ngồi ngay ngắn ở trong đình, mấu chốt là, cho dù nàng không muốn thành thực nữ cũng không có cách nào, bởi vì khi tướng công nhà nàng cùng Huyền U rời đi không có giải phóng huyết đạo của nàng, cho nên nàng chỉ có thể làm thực nữ yếu điệu ngồi ngay ngắn. Trên mặt nàng lộ ra sự ai oán vô cùng, đôi mắt ảm đạm không chút ánh sáng, cả người cứng đờ lại rất mệt, khổ không thể nói.

Nàng là phụ nữ có thai nha! Có ai nghe qua phụ nữ có thai bị ngược đãi bao giờ chưa? Mà một trong hai người ngược đãi nàng là cha của đứa nhỏ trong bụng nàng, nàng phải rời bỏ hắn, hắn không coi trọng nàng.

Khi tâm tư nàng đang hết sức tán loạn, thân thể cứng ngắc bỗng nhiên cảm giác được một cái ôm áp quanh người, tâm tình oán hận vừa rồi thoáng chốc tiêu tan, nàng vòng tay gắt gao ôm lấy người này, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát trong khắp lồng ngực người này, nàng giống như con mèo nhỏ, hít lấy hít để hương thơm nam nhân này, cõi lòng vụng trộm cười. Đây là lần duy nhất nam nhân này cam tâm tình nguyện chủ động ôm nàng, sao nàng không nhân cơ hội này ăn chút đậu hủ chứ, sung sướng không thể nào nói nổi!

Long Diệc Hân nhìn thiên hạ trong lòng ngực mình làm càn, ánh mắt phượng trong mũ sa lộ ra hàng vạn hàng nghìn nhu tình. Ngón tay thon dài đặt trên mạch của nàng, trên mặt chợt lóe lên sự nghi ngờ, vì sao trên người Phi Yên không có phản ứng nào khi bị trúng Túy Lý Hương?

“Phi Yên, nàng quả thật bị trúng Túy Lý Hương?”

Đôi mắt phượng sâu thẳm bắn ra hàng ngàn hoang mang nghi ngờ.

Ngọc Phi Yên ngẩng mặt lên, muốn tháo mũ sa trên đầu tướng công nhà nàng, nhưng cổ tay lại bị chế trụ, đành phải buông tha, khẽ gật đầu xác nhận việc này.

“Phải không?” – Thanh âm nhu như thủy, nhuận như ngọc ẩn chứa nghi vấn.

Ngọc Phi Yên ngồi trong lòng hắn, thần thái mỉm cười, ánh mắt tràn ngập tinh quang.

“Tuy rằng ta trúng Túy Lý Hương, nhưng tướng công hẳn là biết cơ thể ta bách độc bất xâm, cho dù độc kia là nhân gian chí độc cũng không thể gây thương tổn đến ta”, nói lên điểm ấy, nàng muốn cảm tạ ông nội của nàng, Tiêu Dao Thánh Y.

“Thật sự là như thế?” – Long Diệc Hân thốt ra, thanh âm mang theo sự trêu ghẹo, có chút quái dị.

Ngọc Phi Yên lập tức hiểu được ý hắn, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, không nghĩ đến tướng công nhà nàng cũng biết tán tỉnh a, hi hi, cái này cứ xem như tán tỉnh đi!

Hắn làm cho nàng nhớ tới chuyện lần đó, nàng hối hận hàng ngàn hàng vạn lần, chính là nàng nhân sinh nhất đại bại bút a! Đường đường là nữ thần y, thế nhưng lại bị bại bởi xuân dược, thật sự rất thê thảm!

Nàng thề, về sau sẽ không bao giờ...uống loạn bất cứ loại nước ngon ngọt nào nữa!

“Chuyện kia, người có thể quên.”

Không thể làm cho hắn luôn nhớ đến thất bại của nàng, nàng cũng không biết tại sao thân thể bách độc bất xâm của mình lại bị bại bởi xuân dược a. Đều do ông nội làm cho nàng quá tự tin vào thể chất đặc thù của mình, có thể ăn bậy uống loạn mà không sao, lúc ấy mới xảy ra sự việc như thế.

Long Diệc Hân hứng thú nhìn biểu tình phấn khích của tiểu thê tử, hoàn toàn buông lỏng tâm tình lúc này, không còn lo lắng, làm cho hắn có thể an tâm hảo hảo mà ôm thê tử mình, thưởng thức nét đẹp của nàng khi bị xấu hổ, thật an nhàn!

“Đúng rồi, Huyền U đâu? Hắn không phải đuổi theo ngươi sao? Hiện tại hắn đang làm sao? Còn nữa, hắn muốn tìm ai? Ngươi và hắn quen biết nhau?”

Ngọc Phi Yên hưng phấn mà nắm lấy vạt áo phía trước của tướng công nhà nàng, nàng đối với chuyện củ của Huyền U vô cùng cảm thấy hứng thú.

“Mà còn nữa, có phải Huyền U hai mươi năm trước là thiên hạ đệ nhất sát thủ không?”

Hai mươi năm trước, điện chủ Vô Cực Điện – Phong Vô Cực là đệ nhất truyền kỳ trong chốn võ lâm lúc ấy, đến vô ảnh đi vô tung, giết người không thấy máu. Thành danh trên giang hồ hơn mười năm nhưng không ai nhìn thấy được người này, chỉ biết hắn sáng tạo ra Vô Cực Điện, sát thủ trong điện đều là những sát thủ bậc nhất, trên giang hồ có mười sát thủ tiếng tăm bậc nhất thì Vô Cực Điện đã chiếm hết năm.

Mà điện chủ Vô Cực Điện – Phong Vô Cực có một tính cách cổ quái là thích tự mình chế ra độc dược, nổi tiếng nhất là Túy Lý Hương, thiên hạ không người nào có thể giải, không người nào có thể chế. Nhưng

không hiểu tại sao, ngay tại thời điểm rực rỡ nhất, Vô Cực Điện chủ lại yên lặng biến mất khỏi giang hồ, không một tin tức.

Thế nên, Vô Cực Điện như rắn mất đầu, trong điện không ai phục ai, sát thủ giải tán tự lập môn hộ, Vô Cực Điện từ đó trở thành lịch sử truyền kỳ của võ lâm.

Long Diệc Hân thăm than thở trong lòng khi nhìn thấy rõ được năng lực tinh vi của thê tử, môi bạc gợi lên nụ cười tán thưởng.

Nàng đã đoán đúng, Huyền U chính là điện chủ Vô Cực Điện – Phong Vô Cực lừng lẫy một thời trước đây.

77. Chương 77: Phụ Nữ Có Thai Vĩ Đại (1)

“Tiểu Phi Yên.”

“Phi Yên.”

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên an toàn trở về, Vân Tranh và Thanh Ảnh vội vàng chạy ra đón, hai người bọn họ đã ở Trúc Uyển này đợi rất lâu, hai mặt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, trong lòng không yên, thắc mắc tràn đầy. Hiện tại nhìn bề ngoài của nàng, tay chân hoàn hảo, nội tâm cũng không chút oán khí, may mắn là nàng không có việc gì, bằng không trong lòng bọn họ vô cùng áy náy.

Ngọc Phi Yên đi theo phía sau Long Diệc Hân vào phòng khách của Trúc Uyển, nhìn thấy hai người kia bộ dạng lo lắng, trong lòng khoái trá, ngoài miệng lại giả bộ như đang rất giận,

“Hai người các ngươi không có nghĩa khí, ta bị người khác bắt đi thế mà cũng không đi tìm”

Hai người Thanh Ảnh, Vân Tranh liếc mắt nhau một cái, bất đắc dĩ cười khổ, không phải bọn họ không muốn đi tìm nàng, mà là chủ tử không cho phép bọn họ đi, bọn họ nào dám manh động a. Hơn nữa còn có chủ tử, khẳng định nàng sẽ không có việc gì.

“Phi Yên, ngươi hy vọng chúng ta đi tìm ngươi?”

Con người giáo hoạt của Vân Tranh nhìn nàng chằm chằm, chỉ sợ rằng Phi Yên nữ thần y không hy vọng bọn họ đi tìm nàng, để nàng có thể rời khỏi Phi Long Sơn, nhưng thật không may, chủ tử lại đi tìm nàng, mang nàng trở về, nàng cũng không thể không trở về, như vậy, chắc chắn nội tâm của nàng có chút thất vọng rồi.

Ngọc Phi Yên đi đến bên người Vân Tranh, tựa vào trên người nàng, lườm mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng nói “Đương nhiên không hy vọng”

Ý đồ của nàng xem ra mọi người đều biết rõ ràng, cho nên nàng cũng không thêm che đậy giấu diếm, thoải mái thừa nhận. Thật không tồi, khi bị Huyền U bắt đi nàng mang theo hy vọng có thể trở về với trời đất bao la, quay về với tự do, tuy biết rằng hy vọng này xa vời, nhưng đó cũng là một cơ hội tốt.

Nàng không muốn bọn họ tìm thấy nàng, nhưng khi Long Diệc Hân xuất hiện trước mắt, nội tâm nàng tràn ngập vui sướng, thật sự là rất mâu thuẫn! Rõ ràng là nàng rất không muốn trở về, nhưng tận sâu trong đáy lòng lại là sự chờ đợi, chờ đợi người đó đến đem nàng trở về, cho nên khi nhìn thấy Long Diệc Hân xuất hiện, nàng kinh ngạc, nàng thỏa mãn. Hẳn vì nàng mà tới hay vì lý do khác nhưng cuối cùng thật sự hẳn cũng đã tới, điều này chứng minh hẳn không muốn buông nàng ra.

“Tiểu Phi Yên. . .”

Thanh Ảnh đối với lời nói của nàng không đồng tình, ý nghĩ đó của nàng không phải là muốn rời khỏi chủ tử hẳn sao, sao nàng vẫn không hiểu được, hiện tại chủ tử sẽ không bao giờ buông tay đối với nàng, cho dù nàng có đôi cánh thật dài cũng không thể nào bay thoát khỏi chủ tử, chủ tử đã dùng lưới sắt bao xung quanh nàng rồi a.

“Thanh Ảnh huynh có ý kiến sao?”

Ngọc Phi Yên tựa vào người Vân Tranh, chút ngạo nghễ, chút tà ác nhìn hẳn.

Thanh Ảnh thấy vậy ngẩn ra, tiện đà lắc đầu, ngay cả chủ tử cũng không để ý, Thanh Ảnh hẳn chỉ là một nhân vật nho nhỏ có phúc đức gì mà dám có ý kiến a, hẳn ở trước mặt Phi Yên nữ thần y chỉ có thể cúi đầu bái phục

Hắn ân cần rót một ly nước đưa tới trước mặt Phi Yên, nịnh nọt cười,

“Tiểu Phi Yên à, ta muốn nói là ngươi hiện tại đang mang thai, vẫn là nên an tâm dưỡng thai, không nên chạy loạn khắp nơi”

“Ta chạy loạn?” – Nữ thần y chau đôi mày thanh tú lại, ánh mắt chợt lóe những tia quỷ dị.

Thanh Ảnh tự biết mình nói lỡ lời, “không không không, là làm chính sự, về sau sự việc này để người khác làm là được, không nhọc thân ngươi xuất mã”

Nữ thần y hơi chút vừa lòng nên gật gật đầu, đột nhiên mở miệng nói”Ta đói bụng”

Ồ ???

Ánh mắt của ba người trong phòng đều chứa hướng vào nàng.

“Ta đói bụng a”

Trời đã tối rồi nhưng nàng chưa có ăn cơm mà, bọn họ sao không biết phụ nữ có thai là một người ăn bở cho hai người à, cho nên rất mau đói. Buổi chiều nay đã ăn cá nướng nhưng nó đã tiêu hóa không còn tí gì, nàng hiện tại rất đói bụng.

Thanh Ảnh và Vân Tranh lại liếc mắt với nhau một cái, cùng kêu lên”Chúng ta đi chuẩn bị thức ăn”

Tiếp theo, liền biến mất.

Ồ ?

Ngọc Phi Yên ánh mắt rưng rưng, gần đây võ lâm cao thủ đều ở trước mặt nàng khiêu chiến nàng a, khi dễ nàng không có võ công sao?

Ánh mắt ai oán của nàng nhìn người đang nằm nhắm mắt dưỡng thần trên ghế bên cửa sổ, đều là tại hắn, nếu không có hắn, nàng khẳng định chắc chắn hôm nay nàng đã là thiên hạ đệ nhất cao thủ,

“Tướng công, cởi bỏ cấm chế kinh mạch cho ta đi”

Nàng cũng muốn có võ công a, nhìn bọn họ ở trước mặt nàng nhanh chóng biến đi quay lại, trong lòng nàng buồn bực đến cực điểm.

Long Diệc Hân không hề có phản ứng đối với yêu cầu của nàng, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, làm cho nàng ai oán vô cùng, dù sao nàng cũng vì nhàm chán mà vui đùa một chút, nếu trả lời nàng thì nhất định nàng sẽ không đùa dai như thế.

Thấy người ta không để ý đến mình, Ngọc Phi Yên bĩu môi ngồi lên ghế, nàng hỏi Huyền U ở nơi nào, hẳn cũng không trả lời nàng, hỏi hẳn cùng Huyền U có quan hệ gì, hẳn cũng không nói cho nàng biết, rốt cục thì hỏi hẳn cái gì thì hẳn mới bằng lòng nói cho nàng a? Hẳn không muốn biết nàng thích Huyền U sao?

Huyền U a Huyền U, nàng chính là rất thích hắn, thích thủ nghệ của hắn, thích chuyện xưa của hắn. Nhưng không biết hiện tại hắn đang ở nơi nào, có khi nào đã bị tướng công nàng thu thập rồi không?

Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Long Diệc Hân đang nhắm mắt, nàng đã suy nghĩ được một cách, tuy rằng không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện tình gì, nhưng quan sát kỹ các dấu hiệu đã qua, cái khác không dám nói, nhưng dám uy hiếp tướng công nhà nàng thì tình cảnh của Huyền U hiện nay chắc chắn không tốt.

Nàng sẽ âm thầm đồng tình với Huyền U, chỉ là một chút mà thôi, để hắn có thể nường cá cho nàng ăn trước đã. Có câu là, tự làm bậy không thể sống, cho nên hy vọng là hắn và nàng đều may mắn.

78. Chương 78: Phụ Nữ Có Thai Vĩ Đại (2)

Đói bụng a!

Long Diệc Hân mở đôi mắt phượng nhìn thê tử của mình, thật khó tưởng tượng vợ hân giờ này lại như con chó nhỏ mang ánh mắt rưng rưng trở nên ngoan ngoãn vì đói bụng.

“Ta rất đói” – Vì sao Tranh Tranh bọn họ lâu quá chưa trở lại?

“Trên bàn có hoa quả”

Long Diệc Hân cười nói, tiểu thê tử hân gần đây càng ngày càng ngốc thì phải, không lẽ phụ nữ mang thai thì đầu sẽ biến thành ngốc sao, đứa nhỏ của bọn họ sẽ không xảy ra việc gì chứ?

Ngọc Phi Yên liếc nhìn hoa quả trên bàn, một chút cũng không thèm muốn ăn, nàng muốn ăn cơm, nàng muốn ăn cá, ăn cá nướng, nhớ tới buổi chiều ăn cá nướng thì bụng nàng càng đói dữ dội.

Long Diệc Hân ngắm nhìn biểu tình của nàng, trong lòng âm thầm ngạc nhiên, tiểu thê tử hân chưa bao giờ kiêng ăn, hiện tại như thế nào lại như vậy?

Không lẽ mang thai ngoài việc biến người ta thành ngốc còn làm cho người ta thay đổi tính tình từ yêu sang ghét hay sao?

“Đồ ăn đến đây!”

Nghe được âm thanh của Thanh Ảnh, Ngọc Phi Yên tựa ghế đứng lên, ánh mắt đang ai oán bỗng nhiên rực sáng, rốt cục thì cũng đã có thể ăn cơm.

Nhìn Thanh Ảnh và Vân Tranh đem toàn bộ thức ăn thơm phức trong hộp bày ra bàn, nàng mỉm cười tiêu sái đi đến trước bàn cơm ngồi xuống, thử từng món, nhưng chẳng mấy chốc nụ cười tươi rói ban đầu trở nên suy sụp hoàn toàn.

Nàng thử tất cả món ăn cảm thấy như là mình đang uống thuốc, đôi mi thanh tú nhăn lại, vì sao hôm nay nàng ăn gì cũng không thấy ngon miệng? Trước kia nàng đều ăn như vậy mà, hương vị thức ăn đâu có thay đổi đâu, nhưng tại sao hôm nay nàng lại thấy không hợp khẩu vị mình?

Vẫn là Huyền U nướng cá ăn ngon hơn, nàng rất muốn ăn cá nướng.

“Tướng công, Huyền U đâu?”

Nàng muốn ăn cá nướng.

Long Diệc Hân không nói được một lời, chỉ đem thức ăn gấp bỏ vào trong chén của nàng.

Vân Tranh và Thanh Ảnh thì bất khả tự nghị nhứ mày nhìn vẻ mặt Phi Yên đang nhạt như nước ốc khi ăn thức ăn trong chén, âm thầm cảm thấy nàng hôm nay không được bình thường. Mà họ còn nghe nàng nhắc đến tên người ta lại càng thêm kinh ngạc, người kia còn nói tên của mình cho nàng nghe sao?

“Phi Yên, hôm nay đồ ăn không hợp khẩu vị ư?”

Vân Tranh quan tâm hỏi han, nàng cảm thấy thức ăn rất hoàn hảo, đầu bếp của Phi Long Sơn chính là ngự trù trong Hoàng Cung, thức ăn toàn là mỹ vị, tất cả bởi vì thê tử của chủ tử đã khùng bỏ chủ tử đem thiên hạ đệ nhất trù đến Phi Long Sơn để thỏa mãn nhu cầu ăn uống của nàng.

Ngọc Phi Yên gật gật đầu, “Huyền U nướng cá ăn ngon hơn”

“Khụ khụ khụ.”

Thanh Ảnh đang ăn canh nữa chùng nghe được lời ấy liền phóng ra một ngụm “khụ khụ”

“Tiểu Phi Yên, người nói, khụ khụ..., người nọ nướng cá cho người ăn?”

Người đó thanh nhã tôn quý, là nhân vật danh chấn thiên hạ lại đi nướng cá cho nàng?

Vân Tranh cũng trừng to đôi mắt đẹp...

“Đúng vậy, hơn nữa tay nghề Huyền U thật sự không tồi”

Khuôn mặt Long Diệc Hân nhìn không ra biểu tình gì, nhẹ nhàng đem chén canh gà trong hộp bưng ra đặt trước mặt Ngọc Phi Yên.

“Uống”

Nhìn chén canh gà trước mắt, nàng không nói gì thêm, bưng lên uống một hơi cạn, mặt kệ không hợp khẩu vị nhưng vì trong bụng của nàng còn có một cục cứng đang rất cần dinh dưỡng.

79. Chương 79: Hiền Viên Khởi Minh (1)

Kinh Thành – Hoàng Cung – Ngự Hoa Viên

Kiên Hoàng – Hiền Viên Khởi Minh cùng Hoàng Hậu và các Phi Tử ở Ngự Hoa Viên ngắm hoa giải trí, hần là một bậc đế vương thống lĩnh thiên hạ, mang phong thái ngự giả, uy nghiêm, ngang tàng, toát ra khí thế bức người, khiến cho trong lòng mọi người tự nhiên sinh tâm kính sợ.

Hần còn là chân mệnh thiên tử, trần ngập tôn quý, khí khái ngạo nghễ, quân lâm thiên hạ, là một vương giả chân chính, không ai có thể hoài nghi năng lực của hần, từ khi kế vị đến nay, hần luôn cẩn trọng xử lý vụ việc triều chính, bành trướng thương mại, kinh tế thực sự phát triển mạnh mẽ, về đối nội thì chinh đồn tình hình trong nước, đối ngoại thì chống lại sự phá rối của các cường quốc ngoại bang, những năm gần đây có thể thấy đất nước thực sự cường thịnh, tứ hải thái bình, những điều này chứng tỏ hần là một minh quân.

Hần tuy là một minh quân nhưng đồng thời hần cũng là một nam nhân đa tình, cho nên không khỏi tránh được căn bệnh chung của các bậc đế vương là có tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, đó là vinh quang, cũng là niềm tự hào của hần, là sự kiêu ngạo của hần vì hần là người có quyền thế cao nhất thiên hạ, nắm giữ giang sơn này.

Trước đây hần cũng đã yêu thật sự, cũng bị rung động trước tình yêu, cũng có ước định thề non hẹn biển, nhưng sau này, khi hần đạt được vị trí cao nhất thiên hạ thì các nhân tố chính trị, thiết lập bang giao, dục vọng, tham lam...đủ loại nhân tố khiến hần đánh mất tình cảm chân thật tự nhiên vốn có của bản thân, lún sâu vào những loại tình cảm bất đắc dĩ phải có được.

Hần có muôn ngàn người đẹp xung quanh mình, nhưng hần vẫn cảm thấy cô đơn, hần quyến luyến tình cảm chân thật ban đầu trước đây, hần biết mình có lỗi với nàng cho nên tận lực bù đắp lại. May mắn là nàng vẫn ở bên hần, chẳng những không trách hần, mà còn quản lý hậu cung gọn gàng ngăn nắp nhiều năm qua, nhờ nàng mà không có xuất hiện hậu cung phân tranh làm cho hần yên tâm việc triều chính.

Trong lòng, một tình cảm ảm áp bỗng nhiên trào dâng khiến hần không nhận được nắm chặt những ngón tay dài của thiên hạ nhỏ bé bên người.

Bỗng nhiên bị nắm tay, ánh mắt Hoàng Hậu tự nhiên phát ra hàng ngàn nhu tình không chút che giấu, nàng là người thông minh sắc sảo, nhưng ở trước mặt hần trước nay đều luôn bộc lộ tự nhiên như vậy.

“Hoàng Thượng, làm sao vậy? Hoa không đẹp? Ca múa không hay? Hay là rượu và thức ăn không hợp khẩu vị?” – Hoàng hậu thấp giọng hỏi

Kiên Hoàng nhìn nàng mỉm cười, cao giọng nói”Hoa tàn hoa nở, làm sao đẹp bằng một phần vạn của nàng, ca múa cho dù có hay làm sao bằng nàng vì trầm mà múa kiếm đẹp đến mê người, rượu và thức ăn cho dù có ngon cũng sao bằng những món điểm tâm sáng mà nàng đã làm vì trầm!?”

Hoàng hậu nghe xong, trong lòng biết rằng đây là sự biểu lộ chân tình của hần, không khỏi cảm khái vô cùng, là vợ của một đế vương, nàng cũng không cao vọng cầu mong điều xa vời là...Hoàng Thượng chỉ có một mình nàng...Chỉ cần hần ngẫu nhiên có thể nhớ đến nàng, không quên nàng đối với hần rất si tình, như vậy là đủ rồi.

Từ ngày gả cho hần, nàng cũng chỉ có suy nghĩ như vậy, nàng biết mình không thể cầu mong điều xa vời là một đế vương như hần suốt đời chỉ yêu một nữ nhân là nàng, cho dù là đế vương có ý, nhưng tranh chấp giữa các thế lực trong triều vẫn không cho phép như vậy.

Nàng thật may mắn, tuy rằng hắc có hậu cung ba ngàn mỹ nữ, nhưng tình cảm trong lòng hắc đối với nàng vẫn như lúc ban đầu, chưa từng thay lòng đổi dạ, nhìn hắc thâm tình cùng sủng nịnh, nàng cảm thấy không hề hối hận vì đã đi theo bậc đế vương quyền thế ngập trời này.

Kiên Hoàng nhìn thấy thần sắc kiên định của Hoàng Hậu, trong lòng tình cảm trào dâng, thấp xuống bên tai nàng, nhẹ nhàng nói”Doanh nhi, ta sẽ không phụ nàng”

Hoàng hậu kích động nhìn hắc, hắc nói”Ta sẽ không phụ nàng”, là”Ta”, không phải “Trẫm”, hắc gọi nàng là”Doanh nhi”, là nhũ danh của nàng, lúc này, hắc không phải là bậc đế vương đang ngồi trên long ỷ cao cao, mà hắc chính là trượng phu của nàng – Hiền Viên Khởi Minh.

“Hoàng Thượng”

Thâm tình bộc phát, ngữ điệu của nàng thể hiện nội tâm nàng đang bị kích động, nhìn người trước mặt, nàng nhớ lại lúc ban đầu nàng và hắc gặp mặt, nàng vì hắc mà múa kiếm, vì hắc đánh đàn tấu nhạc, vì hắc mà nấu ăn, nhìn thấy hắc thưởng thức, hắc thỏa mãn, đó chính là niềm vui lớn nhất của nàng.

80. Chương 80: Hiền Viên Khởi Minh (2)

Kiên Hoàng đem Hoàng Hậu ôm vào trong lòng ngực mình, trên mặt rộng nhu tình che kín, các phi tử nhìn thấy thoáng chốc đỏ mắt, hận người mà bậc đế vương ôm trong lòng ngực không phải là chính mình, nhưng các nàng biết chắc rằng, chỉ cần có Hoàng Hậu ở đây, thì mơ ước này của bọn họ là điều hy vọng xa vời, bọn họ chỉ có thể trở mặt nhìn Hoàng Thượng sủng ái một mình Hoàng Hậu.

Bỗng nhiên, Hoàng Thượng cười vang nói”Mười ngày sau, là ngày Trùng Cửu (mùng chín, tháng chín), đó cũng là ngày sinh nhật Hoàng Hậu, chúng ái phi hãy chuẩn bị tốt quà tặng để chúc mừng Hoàng Hậu”

Để chuẩn bị sinh nhật của Hoàng Hậu, một tháng trước, hắc đã giao cho Thành Quận Vương Gia cùng Hàn Lâm Viện – Khúc Minh Thành chuẩn bị, hai người này là đối thủ một mất một còn của nhau, giờ hợp tác với nhau giải quyết công việc chung. Hiện tại tuy là thời điểm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, nhưng triều chính vẫn phức tạp làm cho hắc mệt mỏi, tình thần luôn bị áp lực, nên hắc muốn cấp cho thần tử mình một chút giải trí cũng chính là hắc tự mình giải trí.

Nhớ đến hai người này, là nhớ đến nhi nữ và hài tử của bọn họ, không biết quan hệ đôi vợ chồng kia đã phát triển như thế nào?! Sau khi sinh nhật Hoàng Hậu xong, hắc nhất định phải đi! Hắc còn nhớ sinh nhật Hoàng Hậu năm ngoái, món quà của Long Diệc Hân tặng cho Hoàng Hậu làm cho hắc nổi giận vô cùng nhưng lại không thể phát tiết được, tuy rằng năm nay hắc ta đã bị nghĩa muối của hắc quấy nhiễu tâm tư nhưng chắc chắn hắc ta cũng sẽ không quên mang quà tới chúc mừng Hoàng Hậu?!

Vì hắc thả lỏng cảnh giới, nên năm ngoái, cái tên kia thần không biết quỷ không hay đem một ít kì kì quái quái gì đó lộng tiến Hoàng cung, dụ dỗ Hoàng Hậu hắc. Năm nay hắc sẽ phòng bị thật tốt vào ngày sinh nhật của Hoàng hậu, hắc biết sẽ có việc kì quái xảy ra nên đã an bài Ngự lâm quân. Rõ ràng tên kia không coi Hoàng cung ra gì, nghĩ đến đây, mặt rộng không khỏi xanh mét, Long Diệc Hân ơi, nếu trẫm không bắt được người thì tức giận trong lòng thật khó mà nuốt xuống.

“Hoàng Thượng?”

Âm thanh thân thiết của Hoàng Hậu truyền đến, khiến cho hắc lấy lại tinh thần, đột nhiên hắc nhắm mắt lại, rồi lại mở, sự ứ đọng trong lòng đột nhiên biến mất, không thấy nữa. Hắc trao ánh nhìn trấn an cho Hoàng Hậu an tâm biết hắc không có việc gì, sau đó lại nhìn về phía chúng phi tần.

“Đến lúc đó, các ái phi phải tận hết sức mình vì Hoàng Hậu mà chúc mừng sinh nhật nàng”

Các phi tần nhất tề gật đầu, Hoàng Hậu là quốc gia chi mẫu, đứng đầu hậu cung lại được sủng ái, sao bọn họ lại không tìm cách nịnh bợ, nịnh hót cho được?!

Kiên Hoàng nhìn thấy hết thảy, hắc vẫn còn đang đau đầu vì việc quà tặng của Long Diệc Hân nên đôi mày không khỏi nhăn lại, thêm nữa, hắc cũng muốn trách Hoàng Hậu của hắc vì việc này nhưng hắc làm sao nỡ trách nàng?!

Hoàng Hậu của hắn rất hiểu đại nghĩa, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, rất ôn nhã, dễ thân thiện, trước đây là một tài nữ nổi tiếng, cầm kì thi họa mọi thứ đều tinh thông, ca múa, âm luật đều hiểu biết tường tận. Có thể nói là muôn vạn hoàn hảo, nhưng lại có một điểm làm cho hắn đau đầu, đó là nàng vô cùng yêu thích những gì cổ quái mang lại ngạc nhiên cho nàng, nàng yêu thích chúng một cách cố chấp, chỉ cần đem những thứ này đặt trước mặt nàng, thì nàng sẽ quên mất thân phận của mình, liều lĩnh mang những vật này bên cạnh người mình, một tác cũng không rời, ngay cả việc không thèm gặp trượng phu mình, những lúc ấy, hắn hận mình sao không biến thành những vật cổ quái như thế để có thể ở bên cạnh nàng không rời.

Long Diệc Hân luôn lấy điểm này của Hoàng Hậu mà dă kích hắn, bởi vì tên kia biết rõ nhược điểm của hắn, tên kia đối với Hoàng Hậu lại rất am hiểu triệt để những yêu thích của nàng, bởi vì hắn là biểu đệ của Hoàng Hậu nên từ nhỏ hai người đã biết nhau.

Bình thường thì không thấy bóng dáng đâu, nhưng mỗi khi đến sinh nhật Hoàng Hậu, tên kia nhất định phải người đến dâng quà tặng làm cho hắn cảm thấy bất lực, tổn thương đến tôn nghiêm của đế vương, mỗi lần Hoàng Hậu nhận được quà tặng cổ quái từ tên kia, thì Hoàng Hậu ôn nhu hiền thực của hắn sẽ không gặp hắn một tháng, làm cho tôn nghiêm hắn biến mất như bị quét rác, thật là đại nhục a!

Cho nên, kỳ thật trong lòng hắn không thích tên kia tặng quà cho Hoàng Hậu, nhưng lại không đành lòng để nàng chịu ủy khuất, hàng năm hắn đều tổ chức thọ yến long trọng và xa hoa cho nàng, tặng nàng những lễ vật đặc biệt để nàng không còn hứng thú với quà tặng của tên kia nhưng Long Diệc Hân vẫn xuất quỷ nhập thần gây bất ngờ khiến hắn buồn bực vô cùng.

Năm nay hắn nhất định phải phòng thủ Hoàng Cung thật chặt, nếu thống lĩnh Ngự Lâm Quân không làm được việc này, làm cho người của Long Diệc Hân vào được Hoàng Cung để dâng lễ vật thì có thể đưa đầu tới gặp hắn, hắn không muốn bên cạnh mình là một cái thùng cơm.

Ánh trăng nhô lên, đèn lồng đỏ treo cao khắp nơi bắt đầu tỏa sáng.

Trong Vũ Nguyệt Lâu, oanh thanh yến ngữ, tiếng đàn lượn lờ, sắc vàng bao phủ khắp nơi, tỏa sáng cả màn đêm bên ngoài, không hổ là kinh thành, mọi thứ đều hào nhoáng, xa hoa, tráng lệ.

Vũ Nguyệt Lâu là kỹ viện nổi tiếng nhất kinh thành, các cô nương ở trong này đều xinh đẹp, đa tài đa nghệ như các tiểu thư khuê các, nhưng lại không giống các tiểu thư khuê các.

Trước cửa lớn của Vũ Nguyệt Lâu, một nam tử áo lam tuần dật, tác phong nhanh nhẹn, phong lưu tiêu sái đi vào, mọi cử động đều rất tự nhiên tao nhã, làm cho đáy lòng các cô nương nơi đây dâng lên yêu thích, tâm tư ngưỡng mộ.

Vừa thấy người này, tú bà của Vũ Nguyệt Lâu liền vội vàng tiến lên phía trước nghênh tiếp, tay chân đều bị kích động thiếu chút nữa đã vấp ngã, nam tử kia đã nhanh tay đỡ lấy, khiến nàng xuất chút nữa đã mất mặt trước công chúng.

Nhìn nam tử phong lưu tiêu sái trước mặt, tú bà mặt đầy xấu hổ, hô to

“Công tử”

81. Chương 81: Bảo Bối Thần Bí (1)

“Công tử, ngài đã tới?”

Lão bản nương Vũ Nguyệt Lâu là Minh Nguyệt, cung kính hướng về phía nam tử áo lam thi lễ.

Nam tử áo lam bắn khoăn nhìn những hoa đào bao quanh thân mình, khẽ gật đầu đối với nàng. Tiếp theo liền cất bước tiến vào đại sảnh, nhìn thấy các hoan khách đôi mắt say lơ đãng, mông lung, tích cực mời rượu kỹ nữ, khoe miệng hắn cong lên tươi cười rất phong lưu tuần dật.

“Công tử, đây là lần đầu tiên đến Vũ Nguyệt Lâu sao?”

Oanh thanh yển ngữ ngọt lịm đồng thời vang lên, một thân ảnh màu hồng nhạt đã ngã xuống trong lòng ngực của nam tử áo lam.

Nam tử áo lam nhếch đôi mày kiếm lên, duỗi cánh tay dài ra ôm gọn thân người nhuyển ngọc ôn hương, hôn nhẹ nhàng trên khuôn mặt của nữ tử, động tác như ngả ngón nhưng được hấn làm nên lại rất tự nhiên, không hề có chút ý tứ tà dâm nào hết.

“Lại đây, tiểu mỹ nhân, muốn hay không uống một chút với ta?”

Thanh âm ôn nhu thuần hậu, rất tự nhiên lại có ý đùa giỡn, tiểu mỹ nhân trong lòng ngực hấn nghe được khuôn mặt ửng hồng, thân thể mềm mại càng thêm mềm mại, tựa gắt gao vào trong lòng ngực, mị nhãn như tơ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn dật của nam tử, suy nghĩ mông lung.

Ở khoảnh khắc chìm đắm trong ngọt ngào ấy, âm thanh của ma ma lại truyền đến,

“Hong Ngọc, không thể lỗ mãng, tiếp tục tiếp khách đi!”

“Ma ma ——”

Nữ tử Hong Ngọc bị gọi không cam lòng rời khỏi cái ôm ấm áp kia, nũng nịu nhìn ma ma, thật khó khăn lắm nàng mới gặp được nam nhân như thế, sao không nhân khoảnh khắc này mà ăn nhiều đậu hủ a!

“Nhanh đi!”

Ma ma nhìn nàng với ánh mắt khiển trách, đứa nhỏ này hôm nay như thế nào lại không biết nghe lời vậy?

Hong Ngọc tràn đầy ủy khuất, đôi môi đỏ mọng run run, ma ma chưa bao giờ giận dữ đối với nàng, lần này tại sao lại nghiêm khắc như vậy, nàng không có ý nghĩ buông tha cho nam nhân tốt như thế này, chỉ muốn trò chuyện làm quen mà thôi, ma ma không cần thiết phải đối với nàng như thế.

“Tiểu mỹ nhân đi trước đi, lát nữa khi nào người xong ta sẽ đến tìm người”

Nam tử áo lam thốt ra lời hứa hẹn rất ôn nhu, thâm tình, đôi môi đỏ Hong Ngọc cong lên, trong lòng trào dâng mật ngọt, tuy rằng biết lời nói kia của hấn chỉ là an ủi nàng mà thôi, nhưng mà, nàng cảm giác được rất chân thật. Hấn không giống những nam tử khác dùng lời ngon tiếng ngọt rất nhảm chán, khuôn mặt nàng ửng hồng, nhìn nam tử áo lam mỉm cười rất ngọt ngào

“Công tử, Hong Ngọc đi trước, công tử phải nhất định tới tìm ta nha”

Nam tử áo lam mỉm cười gật đầu, “Ta sẽ”

Hấn cũng chưa khi nào thất ước với mỹ nhân, có thể ước hẹn với mỹ nhân là vinh hạnh của hấn!

Ma ma nhìn nam tử đang mỉm cười ôn nhu, đáy lòng không khỏi thâm than, người này cho dù là đi đến đâu cũng đều rước lấy vô số tâm tình của nữ nhân. Hấn đối với nữ nhân rất tốt, muôn vàn tốt, nhưng khi phải rời đi thì liền rời đi, khiến cho vô số tâm tư thất vọng, hấn cũng không quay đầu lại, nói hấn vô tình cũng không vì hấn đối với tất cả nữ nhân rất ái mộ, ôn nhu, nói hấn đa tình cũng không vì hấn thật sự thích nữ nhân, nhưng lại không bao giờ lưu luyến giữ nữ nhân bên cạnh mình.

Hấn chính là lãng tử tình trường, trời sinh lại cao ngạo, tài năng lại trác tuyệt.

“Công tử, mời đi theo ta”

Ma ma cung kính nói rồi tiến lên dẫn nam tử áo lam lên lầu

Trên khuôn mặt nam tử áo lam ý cười nhàn nhạt, đi theo phía sau ma ma.

Trên lầu hai, đi hết dãy lầu thì quẹo phải, tiến vào gian phòng thứ nhất bên trái, nam tử áo lam bước vào phòng, ma ma nhẹ nhàng khép cửa lại, sau đó xoay người lại thì đã thấy nam tử áo lam bắt chéo chân, ngồi nhàn nhả trên ghế thái sư, nàng cung kính thi lễ,

“Thuộc hạ Minh Nguyệt, tham kiến đường chủ”

82. Chương 82: Bảo Bối Thần Bí (2)

Tốt lắm, Minh Nguyệt không cần lúc nào cũng nghiêm cẩn như vậy” Nam tử áo lam, khuỷu tay đặt ở trên bàn chống đầu, tú bà Vũ Nguyệt Lâu – Minh Nguyệt là thuộc hạ đắc lực của hắn, mỗi lần hắn đến thái độ của nàng đều rất cung kính như vậy, rất ít nói chuyện, hắn tự nhận mình là một cấp trên rất hiền hòa, không cao ngạo, có thể cùng thuộc hạ của mình xưng huynh đệ tỷ muội, nhưng hắn không hiểu vì sao bình thường Minh Nguyệt khéo léo, tùy tiện, nhưng mỗi khi gặp hắn thì giống như là gặp một đại nhân vật, nghiêm túc kính cẩn, hắn thật sự không hiểu a!?

“Vâng, Đường chủ có muốn nghỉ ngơi trong chốc lát hay không?”

Minh Nguyệt mặc dù đã lên tiếng “vâng”, nhưng thái độ vẫn kính cẩn như cũ.

Nam tử áo lam bất đắc dĩ ngửa ra sau tựa lưng vào ghế bành, quên đi, thuộc hạ hắn xem ra vẫn vậy, thói quen hơn mười năm quả thật rất khó thay đổi a, dù sao bọn họ nhiều lắm cũng chỉ một năm gặp mặt qua hai, ba lần, nhần nhần cũng liền trôi qua.

“Minh Nguyệt, ta cũng không có nói gì quá, không cần gọi ta là đường chủ, tuổi người lớn hơn ta, gọi ta Cảnh Thiên là tốt rồi”, nói qua bao nhiêu lần mà nàng vẫn không thay đổi, nhìn nàng như đại tỷ tỷ của hắn, lại gọi hắn là đường chủ, hắn nghĩ không thích hợp chút nào.

Hắn là lão tam phong lưu đa tình của Tiêu Dao Cốc, là người luôn kính ngưỡng các nữ nhân, từ lão bà bà tám mươi tuổi cho tới tiểu nữ oa xinh đẹp ba tuổi, đều bị mê mẩn bởi phong thái của hắn. Mà hắn rất trong sạch à nha, hắn thật sự là tôn trọng phái đẹp chứ không như những kẻ phong lưu khác, như đối với Minh Nguyệt, mặc dù nàng đã gần bốn mươi lại luôn cung kính gọi hắn là đường chủ khiến trong lòng hắn thật không thoải mái. Thái độ kính cẩn cứ tùy theo nàng vậy, nhưng xưng hô nhất định phải sửa.

A?

Trên mặt Minh Nguyệt hiện lên sự ngượng ngịu, biết rõ tính cách của Đường chủ nói một không nói hai, nhưng mà nàng rất khó làm theo, hiện giờ bất đắc dĩ lắm đành phải tuân theo, thật khó khăn thốt ra một câu

“Cảnh Thiên đường chủ, có muốn nghỉ ngơi trước một chút hay không?”

“Cảnh thiên đường chủ?”

Nam tử áo lam vì sinh nhật của Hoàng Hậu mà đã rời Ấn Thành đến nơi đây, Mục Cảnh Thiên thật muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài. Hắn biết tính cách của Minh Nguyệt luôn nghiêm cẩn, gọi hắn như vậy xem là nàng đã cố gắng hết mình rồi, bằng không đến lúc nàng bị áp bức mà bỏ chạy thì hắn biết làm thế nào để tìm được một thuộc cấp đắc lực trác tuyệt như nàng, nàng luôn tận tâm vì hắn mà làm việc, khéo léo đối nhân đối sự, hắn cần người như nàng.

Vũ Nguyệt Lâu là một trong những sản nghiệp của tổ chức Phi Long, cùng với Thanh Ba Lâu ở Ấn Thành đều chịu sự quản lý của Ngọa Long đường, là bộ phận chuyên thu thập tin tức tình báo của tổ chức Phi Long. Từ xưa đến nay, nơi thu thập tin tức tốt nhất thì không nghi ngờ gì đó là thanh lâu, và các trà lâu, cho nên Đường chủ Ngọa Long đường Mục Cảnh Thiên lần lượt mở ra các thanh lâu trên khắp quốc thổ Đại Kiền, thậm chí kéo dài tới biên cảnh và lan sang các quốc gia khác.

Hắn rất hứng thú với việc mở các thanh lâu, vì hắn không thích sự gò bó, miễn cưỡng, hắn thích nữ nhân, có thể cùng các nàng dây dưa, hoặc triền miên một đêm, tận hưởng lạc thú, người tình nguyện vì ta – ta nguyện ý vì người, muốn chạy liền chạy, không ai ép buộc ai.

Về phần trà lâu, hắn không hứng thú, nhưng mà vì phải thu thập tin tức nên hắn phải mở ra nhưng hắn đã đem nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ này giao lại cho Nhậm Thanh làm, Vân Tranh tuy cũng ở dưới trướng hắn, nhưng bởi vì nàng là người của Long Diệc Hân cho nên cũng có nhiệm vụ riêng, bình thường thì nàng chuyên xử lý những việc mà Long Diệc Hân giao phó, nếu không việc gì thì mới có thể xử lý chuyện ở Ngọa Long đường.

“Ta không cần nghỉ ngơi, chuyện ta giao phó người đã tiến hành thế nào?”

Minh Nguyệt ngẩng đầu, nét ngưng ngừng trên khuôn mặt không còn nữa, cung kính nói”Đã chuẩn bị tốt, Cảnh Thiên đường chủ có muốn xem qua hay không?”

Mục Cảnh Thiên khẽ gật đầu, rời ghế thái sư đứng dậy.

Minh Nguyệt xoay người bước đến bên giá sách, lấy tay động vào một quyển sách cổ, giá sách tự động dịch chuyển sang một bên không một tiếng động, ngay chỗ trống ấy xuất hiện một gương đồng, ánh sáng phản xạ rọi sáng khắp phòng, có thể nhìn thấy rõ Minh Nguyệt cùng Mục Cảnh Thiên trong gương, và những ảo ảnh khác, trông quỉ dị vô cùng.

Lúc này, chỉ thấy Minh Nguyệt nhìn chằm chằm gương đồng, vươn hai tay đặt trên mặt gương, ngay tại chỗ tay nàng tiếp xúc với gương đã xảy ra biến hóa, những ảo ảnh trên gương biến mất không thấy nữa, nếu là người khác sẽ bị kinh hách, nhưng mà Mục Cảnh Thiên thì không, bởi vì đây là do hắn tự thiết kế. Hắn đã sử dụng mê huyễn thuật do hắn tự học để thiết kế gương đồng này.

Gương đồng không còn mê huyễn thuật nữa, ảo thuật liền được giải trừ, trên tường xuất hiện một cánh cửa, bên trong là một mật thất dài, nhưng nếu không nhìn kỹ, căn bản là sẽ không thấy cánh cửa đâu.

Minh Nguyệt lấy tay mở cửa ra, xuất hiện trước mắt là một gian mật thất, bốn phía đều là vách tường, chỉ có trên đỉnh có một lỗ nhỏ để thông khí. Sau khi đóng cửa lại, bên trong lại phát ra ánh sáng ôn nhu, không hề tối tăm, ấm đậm, hướng nhìn bốn phía, mới phát hiện trên vách tường đều có khảm những viên dạ minh châu, lớn có, nhỏ có, đang phát ra ánh sáng ấm áp.

Mục Cảnh Thiên nhìn chung quanh mật thất một chút, không thấy gì lạ, chỉ thấy trên giường nổi cộm lên một vật to gồ đợc chần bao phủ xung quanh, quay đầu lại liếc mắt nhìn Minh Nguyệt, không biết nàng đã để vật quái lạ kia ở đâu.

Minh Nguyệt đi đến bên giường, xốc chăn lên, ý bảo Mục Cảnh Thiên lại đây xem.

Mục Cảnh Thiên tò mò bước đi thông thả đến trước giường, nhìn thấy, hai mày chau lại, chuyển hướng nhìn Minh Nguyệt.

Đây là vật gì đó do nàng chuẩn bị sao? Một người? Một búp bê – bảo bối hình người đợc chế tác vô cùng tinh xảo?

“Cảnh Thiên đường chủ, thỉnh xem.”

Nói xong, Minh Nguyệt đưa tay kéo khăn trùm đầu trên bảo bối xuống, tức thì hồng quang phóng thẳng vào mắt Mục Cảnh Thiên.

Tóc màu đỏ?! Mái tóc như ngọn lửa pháp phòng, mang theo sắc thái yêu dị.

Tuy rằng trong lòng Mục Cảnh Thiên kinh ngạc, nhưng nghĩ vẫn không đủ yếu tố cấu thành một món quà tặng kỷ quái dâng lên Hoàng Hậu, có rất nhiều người ngoại quốc đến Đại Kiền đem biết bao vật lạ đến trao đổi.

“Cũng chỉ là như thế này sao?”

Minh Nguyệt khẽ lắc đầu.

Mục Cảnh Thiên chăm chú nhìn bảo bối tinh xảo trên giường, đôi mắt đào hoa nổi lên hưng trí, Minh Nguyệt chưa từng làm cho hắn thất vọng, không biết bảo bối tinh xảo này rốt cục có gì khác lạ?

83. Chương 83: Mỹ Nhân Sư Phụ (1)

Bởi vì tối hôm qua cùng với Vân Tranh thảo luận chi tiết hôn lễ của Mạc Lục cho đến tận khuya nên Ngọc Phi Yên đã ngủ lại ở Kì Cư của Vân Tranh, sáng nay khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao quá sào, Vân Tranh đã sớm thức dậy không biết đi nơi nào.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới, hôm nay Mạc Lục cùng Hác Xích sẽ về tới, nên có ý định đến đó giúp vui, vì thế cởi áo ngủ ra rồi khoát áo gấm vào, rửa mặt sạch sẽ rồi ra ngoài.

Phòng ngoài, trên bàn bày biện thức ăn sáng thật thanh đạm và đơn giản, hơi nóng vẫn còn lan tỏa, xem ra Vân Tranh đã chuẩn bị cho nàng, nàng sờ sờ bụng mình, nàng phải ăn sáng đầy đủ không thể để bảo bối trong bụng đói được.

Im lặng ngồi ăn, nàng nghĩ đến tướng công nhà nàng không biết đã đi đâu, đêm qua không có ở Trúc Uyển, nàng phát hiện mình hiểu biết về hắn rất ít, hắn đi đâu, làm gì đều không nói với nàng, số lần hắn chủ động cùng nàng nói chuyện đếm được trên đầu ngón tay. Khi bọn họ nói chuyện với nhau, phần lớn là những lúc đó nàng đều lằm bằm lầu bầu một mình, còn tướng công nhà nàng là thính giả ngồi thật im lặng lắng nghe, lâu lâu lộ ra một nụ cười làm cho tim nàng đập nhanh hơn một chút. Nàng phải cố gắng làm cho tướng công nhà nàng thay đổi, chủ động nói chuyện với nàng, vân vân và vân vân...dù sao thì hiện tại nàng tạm thời không thể thoát ra khỏi Phi Long Sơn, coi như lấy những việc đó làm niềm vui vậy.

Sau khi ăn sáng xong, Ngọc Phi Yên dự định trở về Trúc Uyển trước, nhìn xem tướng công nhà nàng có ở nhà hay không, sau đó sẽ đến chỗ Mạc Lục để giúp vui, không biết bọn họ đã trở về chưa?

Vừa mới đi ra Kì Cự, nhìn xa xa, một đôi nam nữ xinh đẹp chậm rãi hướng về phía Trúc Uyển bước vào.

Đôi mày thanh tú nhíu lại, thân hình thon dài của nam tử kia là Long Diệc Hân sao?

Sao hắn không đội mũ sa, lại để lộ mặt khi đi bên ngoài?

Còn có...cùng hắn...song song...nữ tử nhỏ bé, yếu ớt kia là ai?

Lần đầu tiên, lòng của nàng sinh ra ý nghĩ lùi bước, nàng lại lui về Kì Cự.

Trên môi không khỏi nổi lên nụ cười tự chế giấu mình, nàng là Phi Yên nữ thần y tự khi nào lại sợ chuyện gì, trời sắp xuống thì có đỉnh cao chống đỡ, nàng sợ gì?

Nàng đang sợ chuyện gì?

Trúc Uyển – Phòng khách

Long Diệc Hân nhẹ nhàng dìu một nữ tử yếu đuối, nhỏ bé đến ngồi trên ghế thái sư, lại tự tay rót một ly trà xanh đặt vào trong tay nữ tử, rồi mới ngồi xuống bên cạnh.

Nữ tử nhấp một ngụm, liền đem trà đặt lại trên bàn, ánh mắt yếu ớt nhìn nam tử tuấn dật trước mặt, trên môi nở ra nụ cười xinh đẹp

“Vì sao không nói cho ta biết chuyện ngươi thành thân?” – Thanh âm nhu nhã, nghe vào trong tai vạn phần thư thái.

“Ngài không phải đã biết rồi sao?”

Long Diệc Hân bất đắc dĩ đáp lời, cho dù hắn không nói, Mạc Lục cũng sẽ nói, ai nói có gì khác nhau? Hiện tại hắn chưa làm cho tiểu thê tử hắn cam tâm ở lại nơi này, nếu nói ra sẽ làm cho nàng lo lắng.

Nữ tử mỉm cười như ánh sáng của vầng trăng đang lan tỏa khắp nơi, đứa nhỏ này luôn như vậy, hắn không nói cho nàng, hắn là tình cảm còn chưa ổn định, sợ nàng sẽ lo lắng. Đêm qua hắn đem nàng từ Thanh Trúc biệt uyển đến Phi Long Sơn để chủ trì hôn lễ cho Lục nhi, kỳ thật cũng là muốn nàng gặp qua thê tử hắn. Nàng đối với nữ tử kia tràn ngập tò mò, nữ tử đó như thế nào đã làm cho đứa nhỏ lãnh tâm lãnh tình này trở nên nồng ấm, muốn giam nàng ấy bên người hắn suốt cuộc đời?!

“Đứa nhỏ kia đâu?” – Nàng đã đến đây này giờ sao vẫn không thấy

Long Diệc Hân vừa nghe nàng hỏi đến vợ hắn, trong đầu lập tức hiện lên thân ảnh màu tím, mắt phượng hơi hơi hiện lên một tia nhu tình, môi bạc thản nhiên cong lên cười rất tươi.

“Trúc Âm muốn gặp nàng?”

—

84. Chương 84: Mỹ Nhân Sư Phụ (2)

“Trúc âm muốn gặp nàng?”

Nữ tử này chính là sư phụ của Long Diệc Hân cùng Mạc Lục – Diệu Trúc Âm.

Nàng nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng tràn đầy vui mừng, Diệc Hân rốt cục cũng tìm được một nửa của chính mình, nàng luôn lo lắng vì hắn quá coi trọng nàng mà sẽ bỏ qua cơ hội lấy vợ, mà nàng lại không thể ép buộc hắn làm những chuyện mà hắn không thích, đứa nhỏ này luôn vì chuyện năm đó không chữa khỏi bệnh cho nàng mà áy náy không thôi, những năm gần đây, vẫn đều tìm cách cứu trị cho nàng, thật là khổ cho hắn.

Thật ra chuyện này không liên quan đến hắn, vận mệnh nàng đã được định như vậy, ai cũng oán không được, thân thể nàng sinh ra đã mang bệnh khó chữa, hơn nữa đã kéo dài được đến hai mươi năm, đây cũng là phúc khí của nàng.

“Ta đương nhiên muốn gặp nữ tử mà ngươi thích...khụ khụ...”, đột nhiên Diệu Trúc Âm ho không ngừng.

Long Diệc Hân tiến lên, tay trái đỡ lấy nàng, tay phải đặt sau lưng nàng, chậm rãi đem nội lực truyền vào cơ thể nàng, nửa khắc sau, thanh âm khụ khụ mới dừng lại được. Hắn thu hồi bàn tay, mi tâm nhíu lại, khuôn mặt mang nét ưu tư, bệnh tình Trúc Âm gần đây lại có vẻ nặng hơn, có nên cho Phi Yên xem qua một chút hay không?

Trong lòng Long Diệc Hân ngẫm bực bản thân mình, hắn nhìn nàng chịu khổ mà không có biện pháp cứu trị, chỉ có thể tạm thời xoa dịu đi.

Huyền U a Huyền U, nếu ngươi tận mắt thấy bộ dáng khổ sở của nàng là do chính ngươi tạo thành, ngươi sẽ như thế nào đây? Cũng nên cho ngươi xem qua một chút, nhưng bây giờ còn chưa đến thời điểm, để cho hắn ở lại bằng quan cẩn thận suy nghĩ lại việc của mình làm một chút a.

Trong lúc còn đang suy tư, một âm thanh trong trẻo truyền vào,

“Tướng công, ta đã trở về.”

Vừa dứt lời, bóng hình màu tím xinh đẹp thướt tha đã đến phòng khách.

Diệu Trúc Âm đánh giá nữ tử thanh lệ trước mặt, nhìn nàng sức sống tràn ngập quanh mình, vừa lòng gật đầu, dùng ánh mắt hỏi Long Diệc Hân, xác định nàng là vợ của hắn.

Trên thân cô gái này có một loại mị lực đặc biệt, nhất là đôi mắt long lanh sáng ngời, nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn vào trong đôi mắt trong suốt như thủy tinh ấy.

Khi Diệu Trúc Âm đang đánh giá nàng, thì Ngọc Phi Yên cũng âm thầm nghiên cứu nàng ấy.

Nàng ấy rất đẹp, yếu ớt đến độ làm cho người ta đau lòng, nàng ấy như con chim nhỏ cần được người ta bảo vệ và chăm sóc, nhưng Ngọc Phi Yên biết nàng ấy không phải như vậy. Khi nàng ấy cười, làm người ta phát sinh cảm giác an tâm, như hoa cỏ nở trong mùa xuân.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng ấy, ấn đường có chút xanh tím, vừa thấy Phi Yên đã biết nàng ấy đã bị bệnh nhiều năm.

Nữ tử này cùng tướng công nhà nàng có quan hệ như thế nào?

Xem ra thái độ của tướng công nhà nàng đối với nữ tử này còn thân mật hơn đối với thê tử, trong lòng không khỏi cảm thấy chua chát, nhưng nàng tuyệt đối không thừa nhận là bản thân mình đang ghen.

“Tướng công, sao không giới thiệu một chút cho ta biết vị tỷ tỷ xinh đẹp này?” – Ánh mắt nàng dò xét hướng về phía trượng phu mình.

“Ta là Diệu Trúc Âm”

Không chờ Long Diệc Hân mở miệng, thanh âm mềm nhẹ của Diệu Trúc Âm đã vang lên, nàng thực thích nữ oa này, thật tự nhiên, trong sáng, thẳng thắn, luôn toát ra sức sống mạnh mẽ, vui vẻ.

Diệu Trúc Âm?

Tên rất đẹp, tràn ngập ý thơ, tự “Trúc” làm cho nàng chợt nhớ đến nam tử kia, bọn họ rất là xứng đôi, một người thon cao, một người mảnh mai, một người như sông dài, một người như suối nhỏ, thật tự nhiên hòa quyện vào nhau rất hài hòa.

Nàng không biết vì sao mình chợt nghĩ đến Huyền U, chính là khi nghe được tên Trúc Âm, thì liền liên tưởng đến quan hệ của bọn họ.

Người ta tự hào phóng giới thiệu mình trước, nàng cũng không thể keo kiệt nên nhanh nhanh nói tên mình ra.

“Phi Yên nữ thần y – đại danh lừng lẫy trên giang hồ?”

Trúc Âm tuy rằng ẩn cư ở Thanh Trúc biệt uyển, nhưng ẩn cư không có nghĩa là nàng hoàn toàn không biết gì về chuyện trên giang hồ, vì Lục nhi sợ nàng buồn chán nên luôn nói cho nàng biết những chuyện xảy ra trên giang hồ, những nhân tài mới xuất hiện.

Thật sự gặp được nữ đại thần y truyền kỳ Ngọc Phi Yên lòng nàng có chút kinh ngạc, tiểu nữ oa kia chính là nữ thần y tiêu sái, nghe nói y thuật của nàng là hoàn toàn kế thừa từ Tiêu Dao Y Thánh, hơn nữa lại là trò giỏi hơn thầy.

Ánh mắt của nàng ấy từ khi vào đây đều đặt trên người Diệc Hân, hẳn đưa nàng đến đây là vì muốn để nàng ấy xem bệnh ỉn, đứa nhỏ này thời khắc nào cũng đều luôn quan tâm đến nàng.

“Đó là giang hồ bằng hữu truy phong, tiểu muội cũng thấy xấu hổ.”

Ngọc Phi Yên nói như vậy nhưng thật ra cũng không khách khí chút nào, nàng nào có xấu hổ đâu, nàng vui vẻ nhận thì có, bởi vì nàng rất tin tưởng vào y thuật của mình.

Vào lúc này, Diệu Trúc Âm lại ho lên khụ khụ

Long Diệc Hân dời ánh mắt đang đặt trên người thê tử, nhìn Trúc Âm mà lo lắng, may mắn thay lần này nàng chỉ ho khan vài tiếng thì liền dừng lại.

“Tỷ tỷ, nếu tin tưởng tiểu muội, có thể cho tiểu muội bắt mạch hay không?”

Ngọc Phi Yên chăm chú nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng của Trúc Âm, nóng lòng muốn thử.

85. Chương 85: Tình Chàng Ý Thiếp (1)

Ngọc Phi Yên được Trúc Âm cho phép, đặt hai ngón tay mình trên cổ tay gầy gò của nàng, đôi mi thanh tú nhắm lại,

“Thế nào?”

Long Diệc Hân nhìn nàng, nhiều năm như vậy đã qua, đối với bệnh tình của Trúc Âm hẳn vẫn thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp. Tuy rằng hẳn muốn để cho Phi Yên chẩn đoán bệnh nàng một chút, nhưng hẳn vẫn không hy vọng, hẳn không phải không tin vào y thuật của nữ thần y Ngọc Phi Yên, chính là đối với Trúc Âm, hẳn rất cẩn thận, để cho Phi Yên chẩn đoán bệnh nàng đã là ngoại lệ của hẳn.

“Rất khó trị, nhưng mà...”, Ngọc Phi Yên tin tưởng mình, cười rất tươi “Có ta ở đây, cam đoan không thành vấn đề”

Long Diệc Hân vừa nghe, mi tâm không khỏi nhíu lại một chút

“Người nắm chắc mấy phần?”

“9 phần”

“9 phần người cũng dám làm?”

Thanh âm từ trước đến nay luôn ôn nhu như nước nhuận như ngọc, giờ phút này lại mang theo lo lắng phập phồng và mấy phần nghiêm khắc. Trừ phi có mười phần chắc chắn, nếu không, hắn sẽ không đem mệnh của Trúc Âm giao cho người khác, cho dù người ấy là thê tử của hắn, hai mươi năm trước hắn đã giao sai người một lần, khiến cho hắn vẫn hối hận cho tới hôm nay, hắn sẽ không tái phạm sai lầm đồng dạng lần nào nữa.

Ngọc Phi Yên lần đầu tiên nghe được âm thanh của tướng công mình có chứa sự lo lắng, nội tâm liên rung động, vậy là, hắn vẫn có xúc động?!

Hắn không chỉ có thay đổi âm điệu mà còn thể hiện cảm xúc vì người đó, chỉ tiếc người đó không phải là nàng, một cảm giác ê ẩm tràn ngập trong người, nhưng lại rất nhanh biến mất, xem ra, tướng công nhà nàng rất quan tâm đối với Trúc Âm tỷ tỷ a.

“Diệc Hân, ta tin nàng”

Bên tai truyền đến thanh âm nhu hòa làm yên ổn lòng người của Trúc Âm, chưa xót trong lòng nàng lại dâng lên, có một loại ủy khuất gì đó nẩy mầm dưới đáy lòng nàng.

“Trúc Âm?”

Long Diệc Hân cũng không đồng ý nhìn Diệc Trúc Âm, nàng ấy lấy chính sinh mệnh mình ra đặt cược hay sao

“Ta tin nàng”

Diệc Trúc Âm lặp lại, nhu hòa mà kiên định

Long Diệc Hân trầm tư một lát, rồi gật đầu.

“Ta mang ngài đi nghỉ ngơi”

Nói xong, đem Trúc Âm từ chỗ ngồi trên ghé đứng lên.

Ngọc Phi Yên nhìn hai người đang ở cạnh nhau, không khỏi cảm thấy buồn cười cho bản thân mình, ở trong này, nàng cảm giác chính mình như một người thừa

Nàng lấy tay sờ sờ nơi tim mình, cảm giác trống trơn, giống như thiếu cái gì vậy.

Ngọc Phi Yên rất buồn khi nghĩ rằng, trượng phu của nàng không tin vào y thuật của nàng.

Nhưng mà thật khó tin, nàng luôn luôn làm theo ý mình, tùy lòng ham muốn(tùy tâm sở dục) của mình mà tạo niềm vui cho chính mình, thế nhưng, vì sao để làm cho tướng công nàng vui vẻ mà đi hao hết tâm lực cứu tình địch của mình, hắn người đó đúng là tình địch???

Tuy rằng, người kia không biết có phải là tình địch của nàng hay không, mà nàng lại tràn ngập hảo cảm đối với người ấy, nhưng trong lòng lại rất mâu thuẫn, tính cách này không phải của nàng.

Rối loạn, hết thấy đều rối loạn!!!

Nàng cầm trong tay cuốn sách thuốc, trong lòng cảm thấy phiền muộn vô cùng, đứng dậy đi đến đan phòng (phòng luyện thuốc)

Trong đan phòng, bốn góc đều được đặt dạ minh châu, làm cho cả phòng sáng như ban ngày, bởi vì Long Diệc Hân ưa thích sạch sẽ nên trong Trúc Uyển chưa bao giờ được phép thấp nển, ban đêm đều dùng dạ minh châu để chiếu sáng, rất xa xỉ, nhưng tính nết của người ấy ai có thể sửa đây?

Nàng yên lặng ngồi bên cạnh lò luyện đan, cẩn thận thủ hộ vì đang trong quá trình luyện đan được, sau khi Thanh Tâm đan này được luyện xong, bệnh tình của Trúc Âm sẽ không còn đáng ngại nữa.

Thanh Tâm đan này được bào chế từ hàng trăm loại dược thảo quý hiếm ứng với một tỉ lệ thích hợp, yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, nếu phối sai tỷ lệ một chút thôi thì có thể biến thành độc dược. Hơn nữa việc bào chế và phối thuốc vô cùng khó khăn, không phải nói một hai câu thì có thể hiểu được, sở dĩ trân quý là vì trên đời này vô cùng hiếm thấy, trăm năm khó gặp, hầu như đã không còn nữa, cho nên, dù Phi Long Sơn có đầy đủ hết các loại dược liệu tốt, nhưng vẫn không có Thanh Tâm đan này.

Khó nhất của việc bào chế thuốc là chỉ có thể dùng máu của nàng để bào chế, từ nhỏ, nàng đã được ông nội cho ăn qua vô số kỳ hoa dị thảo, nên thân nàng đã thành dược, nếu uống một giọt máu của nàng, sẽ thần thanh khí sảng, bách bệnh rời khỏi người, việc này cũng chỉ có nàng mới biết được.

Cúi đầu nhìn xuống một vạch dài trên cổ tay, nàng đã dùng dao lấy máu ở nơi này nên để lại vết thương, bởi vì cơ thể của nàng nên vết thương khép lại khá nhanh, vết thương không lâu sau sẽ khỏi, tựa như lần nàng bị Thư Trì đánh, trọng thương mà phục hồi nhanh như vậy là tốt rồi.

Đột nhiên, cổ tay nàng bị nắm chặt,

“Vì sao lại bị thương thế này?”

86. Chương 86: Tình Chàng Ý Thiếp (2)

Tại sao lại bị như vậy?” Âm thanh lộ ra sự kinh hoảng và phần nộ vang lên trên đầu.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dáng Thanh Ảnh người đầy mồ hôi, đang bị kích động không biết vì chuyện gì, nhất thời tâm tình buồn bực không còn nữa, trên mặt lộ ra nụ cười tinh nghịch,

“Người đến đây xem đi!” - Không phải là vết dao cắt sao?

“Ai làm người bị thương?”

Thanh Ảnh luôn luôn cà lơ phất phơ, rất hiếm khi đứng đắn, lúc này, trong mắt hắn hiện lên sự giận dữ, là ai, là ai dám can đảm làm Tiểu Phi Yên bị thương?

Vân Tranh đã đi đâu rồi, không phải luôn ở bên cạnh tiểu Phi Yên sao?

Nếu chủ tử biết tiểu Phi Yên bị thương —phía sau lưng hắn, mồ hôi lạnh túa ra...

“Người muốn biết?”

Nghiêng đầu nhìn hắn, ánh nhìn của Ngọc Phi Yên bỗng trở nên xảo trá, nàng sẽ không nói cho hắn biết!

“Đương nhiên muốn biết, không thấy được ta đang sốt ruột sao?”

Đến khi nào thì mới chịu nói đây, hắn còn chưa ăn uống gì à nha?!

Chính vì nhìn thấy người sốt ruột, nên ta mới không nói cho người biết! Ngọc Phi Yên cười ma mãnh hơn, ai kêu hắn làm bằng hữu của nàng, làm bằng hữu đương nhiên phải đem niềm vui đến cho nhau a!!!

“Người sốt ruột?”, “Sao ta không thấy?”

Người cứ sốt ruột đi, haha, thật là ngốc!

Sao hắn không ngẫm lại, ở trong này ai có thể làm nàng bị thương?!

“Ngọc Phi Yên ——”

Thanh Ảnh rống to, nàng sao không trả lời câu hỏi của hắn?!

Nhìn hắn nóng ruột vui lẫn sao?!

Ngọc Phi Yên dùng tai kia che lỗ tai lại.

Hắn gọi đầy đủ tên nàng, xem ra là đang giận thật, vì thế ngoan ngoãn trả lời “Ta tự mình lấy chủ thủ rạch”

Thanh Ảnh vừa nghe liền sững sốt, ánh mắt nghi ngờ, không tin hỏi “Chính người rạch?”

Ngọc Phi Yên gật đầu.

Nhìn kỹ vết lại vết thương của nàng thì thấy miệng vết thương không sâu, hắn tự trách mình vì quá quan tâm nàng nên đầu óc bị loạn, vết thương thực sự không nghiêm trọng, nhìn miệng vết thương thì biết là không phải do người khác tạo thành. Đầu hắn thiết nghĩ, bỗng nhiên lại nghĩ như vậy, hắn vô cùng tức giận, trừng mắt liếc nữ nhân đã làm cho hắn lo lắng thành ngốc,

“Không có việc gì làm hay sao ngươi lại đi tự rạch tay của mình làm gì hả?”, muốn ăn thịt sao, cũng không nên ăn thịt của chính mình a!

Hắn lại liếc mắt nhìn nàng, Ngọc Phi Yên cũng tức giận nói, “Ta muốn thử xem dùng dao rạch tay mình có vui không, không được sao?”

Thanh Ảnh càng ngày càng giống một ma ma!

“Ngươi?!”

Thanh Ảnh tức giận đến nhe răng nhếch miệng, nhưng lại phát hỏa không được, nếu hắn dám phát hỏa đối với nàng, chủ tử không thể không đem hắn đi làm thịt.

Ngọc Phi Yên nhìn dáng vẻ của hắn, tâm tình càng thêm khoái trá, cười càng thêm thư sướng hơn, càng muốn đùa với hắn thêm nữa.

“Thanh Ảnh huynh, có phải huynh đang yêu ta hay không?”

Nói xong, ánh mắt nàng còn cố ý nhìn chằm chằm vào tay của Thanh Ảnh đang nắm cổ tay mình.

Thanh Ảnh vừa nhìn thấy ánh mắt của nàng, vội vàng bỏ tay nàng ra, rất nhanh vọt sang một bên, giống như đề phòng ôn dịch lây nhiễm sang người mình.

Yêu nàng?

Đừng nói giỡn, ngẫm lại cả người liền đổ mồ hôi lạnh, hắn còn muốn mình sống đến trăm tuổi, hắn muốn hướng lên trời thề rằng, hắn tuyệt đối không có tình yêu nam nữ đối với tiểu Phi Yên, cũng không phải không muốn sống nữa!

Nhìn bộ dáng ấy của hắn, Ngọc Phi Yên buồn bực cực kì, Thanh Ảnh huynh càng ngày càng đùa không vui!

“Ngươi tới nơi này để làm chi a?”

Tìm nàng có việc sao?

Để làm chi? Thanh Ảnh bất khả tư nghị nhìn nàng, tiểu Phi Yên hôm nay có điểm không thích hợp a, hiện tại không đói bụng sao, đã trễ như thế này mà còn chưa ăn gì.

“Ngươi không đói bụng sao?”

Ngọc Phi Yên được hắn nhắc nhở, mới nhớ mình buổi tối chưa ăn gì, nhưng kì quái là nàng không thấy đói, chẳng lẽ liên quan đến tâm tình sao? Nàng phải đi về ăn cơm sao?

Trong lòng chưa quyết định, trong miệng cũng đã thản nhiên nói ——

“Ha ha, vậy làm phiền Thanh Ảnh huynh đem đồ ăn đến đây đi, Thanh Tâm đan luyện đã gần xong, ta phải ở lại canh chừng cho an tâm”

Thật ra, đó chỉ là cái cớ, mấu chốt là hiện tại chỉ cần nhìn thấy, hay nghĩ đến tướng công nhà nàng quan tâm đến Diệu Trúc Âm là lòng nàng liền trống rỗng, nàng không thích loại cảm giác này, nên ở lại đây để tĩnh tâm, chuyên tâm bào chế đan dược cho tốt.

Thanh Ảnh nhú mày, chăm chăm nhìn vào ánh mắt xa xăm đang chăm chú suy nghĩ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, sức sống quanh người nàng cùng ánh mắt sáng ngời kia trở nên vô cùng ảm đạm, nhìn thấy bộ dáng này của nàng, tâm hắn cũng trầm xuống.

Hắn phải đi tìm Vân Tranh để hỏi một chút chuyện, gần đây tiểu Phi Yên đã gặp chuyện gì?

Nhưng bây giờ hắn phải đem đến thức ăn cho nàng, nàng đói bụng thì chủ tử sẽ đau lòng, hắn cũng sẽ đau lòng a, vì hắn xem nàng như muội muội của mình.

“Trúc Âm tỷ, đây là Thanh Tâm đan. Mỗi ngày một viên, sau khi uống, một tháng sau sẽ thấy hiệu quả. Nhiều nhất hai năm, ta không dám nói trừ tận gốc, nhưng tuyệt đối sẽ làm ngươi trở lại bình thường”

Ngọc Phi Yên đang cầm một cái hộp gấm, ngồi ở trước giường, mỉm cười nhìn nữ tử yếu đuối trên giường.

“Cám ơn”

Diệu Trúc Âm nhẹ nhàng cười, hảo cảm đối với Phi Yên lại tăng thêm.

“Đừng có khách khí như vậy, rất khách khí.”

Nàng mỉm cười lắc đầu, trong lòng có vài phần chua xót, Diệu Trúc Âm đang nằm trên giường của trượng phu mình, mà trước đây nàng cũng chưa được tới gần giường, nàng ghen tị với nàng ta, hẳn không thương nàng...đáng lẽ nàng phải ghét nàng ta mới đúng, nhưng trái lại lại còn thích nàng ấy...

Nàng nghĩ đến Long Diệc Hân, sinh ra là đã được ông trời chiếu cố, luôn có có người hầu hạ, không nghĩ đến hẳn lại đối đãi với một nữ nhân vô cùng ôn nhu, đích thân đưa chén thuốc, giọng nói nhỏ nhẹ, nhẹ nhàng chăm sóc.

Vậy là hẳn cũng biết ôn nhu, nhưng mà tùy theo người!!!

“Nôn ——”

Sau khi ăn vào Thanh Tâm đan, Diệu Trúc Âm lập tức nôn ra một ngụm máu đen.

“Sao lại thế này?”

Long Diệc Hân bước nhanh đến trước giường, giọng nói không nén được lo lắng,

“Đây là.”

87. Chương 87: Tâm Tình Ấm Đạm

Long Diệc Hân nhìn thấy Diệu Trúc Âm ăn Thanh Tâm đan vào liền nôn ra máu đen thì hình ảnh nàng nằm ở trong băng quan hai mươi năm trước hiện lên, trong lòng hối hận cực độ vì đã cho Phi Yên nhúng tay vào bệnh tình của Trúc Âm, vạn nhất bởi vì vậy mà Trúc Âm mất đi tính mạng, hẳn thật khó phải biết làm sao.

“Đây là.”

Ngọc Phi Yên vừa mở miệng muốn nói đây là Thanh Tâm đan, đang phát huy tác dụng thanh độc, liền bị Long Diệc Hân dùng một câu khiến nàng im lặng,

“Ra ngoài!”

Ánh mắt lạnh như băng, tiếng nói ôn nhuận lộ ra sự tức giận, nóng nảy, mùi hương lạnh thơm ngát từ từ lan tỏa trong phòng, mùi máu đen của Trúc Âm bị hương lạnh che mất, nếu nàng không đi, hẳn sợ chính mình sẽ ra tay với nàng.

Ngọc Phi Yên phớt lờ đau đớn trong lòng, đứng lên tươi cười, xoay người rời đi.

Hắn không tin nàng, hẳn tuyệt đối không tin nàng!

Ánh mắt nàng hiện lên sự đau lòng...

Bỗng nhiên, nàng thật chán ghét mình, nàng luôn luôn không thèm để ý người khác đánh giá mình như thế nào, nhưng...vì sao nàng lại quan tâm đến địa vị của mình trong lòng Long Diệc Hân???

Kỳ thật, nàng biết nguyên nhân, chính là trong lòng nàng có hắn, nàng đã thương hắn!!!

Vì thương hắn nên nàng đã từng chút, từng chút thay đổi, càng lúc càng không giống trước đây!

Nàng muốn quay về như trước kia, là Phi Yên nữ thần y tự do, nhưng vô luận nàng cố gắng thế nào, đều không thể thành công, nàng biết mình không thể quay trở lại như trước được nữa, vận mệnh của nàng từ khi gặp được Long Diệc Hân liền thay đổi.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến, yêu cũng sẽ đau khổ!

Suy nghĩ của nàng trở nên mông lung, rời rạc...

Nàng muốn trốn thoát, muốn tự do...

Nhưng nàng phát hiện, mình càng giãy dựa thì càng lún sâu hơn, càng muốn chấn tỉnh tinh thần thì suy nghĩ càng thêm loạn.

Hay nàng hãy thuận theo tự nhiên, có lẽ sẽ thoải mái hơn một chút?

Long Diệc Hân nhìn thấy bóng dáng ảm đạm trong nháy mắt của nàng, hít sâu một hơi, bình tĩnh bắt mạch cho Trúc Âm, bỗng nhiên phát hiện mạch của nàng vững vàng hơn trước đây rất nhiều, chẳng lẽ Thanh Tâm đan kia thật sự có thể làm giảm bớt bệnh của Trúc Âm?

“A!”

Tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền đến bên tai hắn, hắn ngẩng đầu nhìn nữ tử suy nhược trước mặt mình, biết nàng không đồng ý với thái độ của hắn lúc này,

“Diệc Hân, lòng của ngươi rối loạn.”

Diệu Trúc Âm thấy rõ, tình cảm hắn đối với Phi Yên nữ oa đã thấm vào tận xương tủy, đúng ra, hắn không nên dùng thái độ ấy đối với Phi Yên, nàng sẽ bị tổn thương, cho dù có là một người tiêu sái đến đâu, bị người mình yêu đối xử như thế sẽ rất đau lòng.

Diệc Hân đã chăm sóc nàng như vậy, nàng sợ nữ oa kia sẽ hiểu lầm, hiện tại xem ra nàng ấy mười phần thì đã hiểu lầm hết chín phần, xem ra nàng phải tìm nữ oa kia để nói chuyện.

Long Diệc Hân không có phản ứng, ánh mắt trở nên an tâm khi biết bệnh tình của nàng đã ổn định, trong phòng, mùi hương lạnh thơm ngát cũng tiêu tán đi.

Biết hắn không thích nói chuyện nhiều, Diệu Trúc Âm nói sang chuyện khác,

“Thanh Tâm đan do Phi Yên bào chế quả nhiên rất hiệu quả, nôn ra máu đen làm cho ta giảm bớt đau ngực rất nhiều”. Đã nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên thân thể nàng cảm thấy thoải mái, nhẹ nhàng, Phi Yên nữ thần y quả nhiên danh bất hư truyền, tuổi còn nhỏ mà y thuật đã rất cao.

“Diệc Hân, chúc mừng ngươi đã tìm được một người vợ tốt!”

Khuôn mặt tươi cười của Long Diệc Hân không lộ ra biểu hiện gì, trong lòng tràn ngập bội phục cùng cảm kích đối với Ngọc Phi Yên, nàng đã nhiều lần gây cho hắn ngạc nhiên. Thật ra, y thuật của hắn cũng không kém so với nàng, chính là hắn luôn cố chấp...hắn đã điều trị cho nàng chứng khí huyết ngưng trệ, bệnh này cũng đã giảm bớt, chẳng lẽ chữa bệnh cũng là do duyên phận sao?

88. Chương 88: Lạc Thần Biến Dạng

Đêm canh ba, Ngọc Phi Yên mặc áo mỏng manh, thấp gối, chăm chú vẽ tranh, nàng đang đổi...

“Nàng thực thích lạc thần?”

Trong phòng tối yên tĩnh, đột nhiên phát ra âm thanh làm nàng hoảng sợ, bút trong tay rớt xuống.

Quay đầu lại, nhìn thấy một người xuất hiện phía sau mình từ lúc nào mà nàng không biết, tức giận nói – “Ngươi đột nhiên xuất hiện như vậy, định dọa người hay sao?”

Sau đó lại cúi đầu xem kỹ bức tranh vừa mới vẽ xong, vừa nhìn vừa cười nghiêng ngả vì tác phẩm của mình quá xấu.

Lạc Thần có râu dài sao? – Nàng nghĩ từ xưa đến nay chắc cũng chỉ có mình nàng vẽ Lạc Thần có râu.

“Nàng thực thích lạc thần?”

Nàng cười đến hai vai run run...

Ngọc Phi Yên ngừng cười, “Đúng vậy”

Từ lần đầu tiên, ngay khi nhìn thấy hần, nàng đã bắt đầu thích Lạc Thần.

“Nàng hần là phải sớm lên giường nghỉ ngơi rồi”

Nàng là người có mang, thức đêm vẽ tranh thật sự không tốt, hơn nữa còn dùng nến, ánh sáng nến sẽ làm hao tổn đến mắt, mùi của nến lượn lờ xung quanh khiến Long Diệc Hân không kìm chế được nhú mào lại.

Ngọc Phi Yên nghe vậy liền mỉm cười, cất đi dụng cụ vẽ tranh trên bàn,

“Trúc Âm tỷ tỷ thế nào?”

“Tốt hơn nhiều”

Long Diệc Hân nhẹ nhàng gạt đầu, đi đến mở cánh cửa tủ ra, nhất thời ánh sáng rạng rỡ sáng ngời chiếu ra, hần đem dạ minh châu đặt ở bốn góc phòng, phát ống tay áo làm tắt ngọn nến, mùi khói nến lập tức tiêu tán đi.

Ngọc Phi Yên thoáng một chút không thích ứng được với ánh sáng lan tỏa khắp phòng, trong lòng thầm nghĩ Long Diệc Hân đêm nay có chút kỳ quái, bình thường vị khôi thủ này luôn lạnh lùng, thế mà giờ đây lại cùng nàng nói chuyện, nàng hỏi hần còn trả lời nữa chứ?!

“Thực xin lỗi”

Thực xin lỗi???

Ở khoảnh khắc này, đầu óc Ngọc Phi Yên hoàn toàn trống rỗng, giấy lát sau mới kịp phục hồi, ngoáy ngoáy cái lỗ tai, cắn cánh tay của mình một chút, rất đau, thật sự không phải mộng!

Nhất định là Long Diệc Hân có vấn đề, thật muốn thử xem hần có phát sốt hay không, nhưng bàn tay đưa đến gần lại rút trở về, nàng cũng không quên, hần không thích nàng chạm vào hần.

“Người làm chuyện gì sai phải xin lỗi ta sao?”

Ánh mắt nàng rừng rưng, nàng thật dễ quên a!!!

“Y thuật của nàng tốt lắm”

Biết nàng không muốn nhắc đến chuyện kia, Long Diệc Hân cũng nói sang chuyện khác, chỉ cần nàng không để trong lòng là tốt rồi!

“Cám ơn, ta luôn biết y thuật của mình không tồi”- Nàng chính là Ngọc Phi Yên, nếu nói về phương diện y thuật thì nói nàng đứng đầu thôi cũng chưa đủ!

Trong phút chốc, tâm tình sáng tỏ, rộng mở, Phi Yên nữ thần y linh động thoát tục lại trở lại, thế gian có vô số chuyện tình phức tạp, nếu nghĩ không rõ thì cứ để cho nó thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn.

Mắt phượng Long Diệc Hân mỉm cười, còn muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại bị Ngọc Phi Yên cắt ngang ——

“Tướng công yêu dấu, Long Diệc Hân đại ca, ta không biết đêm nay vì sao ngươi lại đến tìm ta nói chuyện phiếm, tiểu nữ tử thật là vinh hạnh!”

“Nhưng mà, ngày khác ta sẽ cùng ngươi nói chuyện thâu đêm suốt sáng, có được không? Hiện giờ ta thật mệt muốn chết đi được”

Nàng đang là phụ nữ có thai, cần nghỉ ngơi thật tốt a!

Đúng rồi, nàng đang có thai mà, sao này giờ lại không nhớ ra???

“Nàng muốn đuổi ta?”

Long Diệc Hân nhếch mào, ánh sáng của dạ minh châu lộ ra nét mặt mỉa mai hoặc vô tận của hần.

Ngọc Phi Yên nhìn chăm chăm tuyệt sắc dung nhan mỉa mai hoặc kia, mặt đỏ lên, thanh âm có chút khan khan buông ra một câu “Tùy ngươi nghĩ như thế nào cũng được!”, liền xoay người đi về phía giường.

Không biết có phải là do khẩn trương hay hồi hộp, mà nàng không chú ý đến chân ghế nên đụng trúng, biết mình sẽ ngã sấp xuống, nàng nhắm mắt lại, dù sao bởi vì Long Diệc Hân luôn xa xỉ, nên trong phòng được lót thảm lông dê rất dày của Ba Tư, nàng sẽ không đau lắm.

Nhưng mà không giống như nàng nghĩ!

Ngay tại thời khắc nàng sắp cùng thảm tiếp xúc thân mật với nhau, thì Long Diệc Hân vươn cánh tay ra, cẩn thận đem nàng áp vào trong lòng ngực.

Hắn không để nàng té ngã nữa?

Hắn đang chọc ghẹo nàng?

Nàng tự mình lắc đầu, chắc không phải vậy chứ???

“Người ——”

Ngọc Phi Yên ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt phượng trần ngập nhu tình không chút che giấu, tim không ngừng đập thình thịch, khuôn mặt càng lúc càng ửng hồng.

Ánh sáng dịu nhẹ lan tỏa khắp màn đêm yên tĩnh, hai tâm hồn của hai người trẻ tuổi nhẹ nhàng trao đổi tình cảm với nhau...gắt gao ôm lấy nhau...hai trái tim cùng nhảy chung một nhịp điệu...tầm mắt quán quýt nhau...mối duyên này đã được định từ ba kiếp trước!!!

Không biết qua bao lâu, Ngọc Phi Yên từ từ tỉnh táo lại, ngượng ngập nói,

“Thảm rất dày, ta té sẽ không đau”

Lời vừa ra khỏi miệng, mới phát hiện thanh âm của mình khàn khàn đến cực điểm, không khỏi lại ngượng ngập.

Long Diệc Hân âm thầm thưởng thức hết nét then thừng của nàng, nhẹ nhàng đem nàng đặt trên giường, sau đó cũng cởi áo khoác của mình nằm xuống cạnh người nàng.

“Không ngại chia cho ta một nửa giường?”

“Đương nhiên không ngại, chỉ sợ người sẽ không ngủ được mà thôi”

Ngọc Phi Yên đột nhiên bất bình, đại ca này đã nằm xuống rồi, hiện tại giờ mới hỏi ý kiến nàng, không thấy dư thừa hay sao a?

Long Diệc Hân bỗng nhiên xoay thân người qua, đặt người nàng trên thân mình, Ngọc Phi Yên sợ tới mức xuyết chút nữa nhảy dựng lên,

“Người định làm gì”

“Nếu không ngủ được, chúng ta đây liền kiếm chuyện khác để làm, như thế nào?”

Hắn rất nghiêm túc đưa ra đề nghị.

Á?

Nàng mơ màng, không hiểu kịp suy nghĩ của hắn...

Long Diệc Hân trực tiếp lấy hành động trả lời nghi vấn của nàng, nàng chưa kịp ngăn cản thì hắn đã đè ép nàng nằm dưới thân hắn...

Ngọc Phi Yên trong lòng sợ hãi, vội vàng đẩy hắn ra, nhưng mà...

Kiến thì rất hám ngọt!!!

Nàng vất vả lắm mới tạo được một khe hở, thở hổn hển nhìn hắn, “Đứa nhỏ”

Long Diệc Hân cười gian trá nói, “Nàng cũng biết không có việc gì, hơn nữa ta sẽ cẩn thận”

Tiếng nói vừa dứt, hắn lại bắt đầu công thành đoạt đất, thế phải bắt nàng cùng hắn trầm luân...

89. Chương 89: Nhớ Lại Chuyện Xưa (1)

nh nắng ban mai chưa làm tan hết sương mù dày đặc, người trong phòng ngủ cảm nhận được cái se lạnh của khí trời đầu thu. Khóe môi Long Diệc Hân mỉm cười, nhìn kiêu thê vì sợ lạnh mà nằm co rút trong lòng ngực của hắn, dung nhan lúc ngủ của nàng như nữ hài tử nhỏ bé hồn nhiên làm động lòng người, trong lòng hắn tràn ngập vô tận sự ấm áp và yêu thương. Gương mặt nàng và hắn gần trong gang tấc khiến hắn nhớ về chuyện củ 10 năm trước đây —

Vùng ngoại ô Kinh Thành, bên ngoài một ngôi nhà gỗ, một tiểu cô nương mảnh khảnh đem cái lỗ tai dán dính sát vào vách cửa, cố gắng hết mình lắng nghe xem người bên trong đang nói chuyện gì.

Hừ! Không phải chỉ là một quái nhân thôi sao, có gì đặc biệt hơn người?

Ông nội thế mà đem nàng ra ngoài, không cho nàng nghe, không sao cả, nàng có thể nghe lén!

Phòng trong, ông lão râu tóc bạc trắng, nhưng khuôn mặt vẫn đầy hồng quang, tinh thần quắc thước, Tiêu Dao Y Thánh thú vị đánh giá thiếu niên một thân y phục màu đen, đầu đội mũ sa, vừa lòng gật gật đầu, vẻ tượng trưng – người trong quẻ này chính là hắn sao?

Đúng, ông rất vừa lòng, tuy rằng không thấy rõ khuôn mặt, nhưng người hắn toát ra sự cao ngạo tuyệt luân, tôn quý phi phàm, tuổi còn nhỏ nhưng không kiêu, không nóng nảy, vững như núi, tính nhẫn nại có đủ mười phần, khí độ hơn người, không đơn giản a. Dem nha đầu này giao cho người như vậy, lão cũng thấy yên tâm, khắc tinh của nha đầu chính là thiếu niên này.

Tiêu Dao Y Thánh tay vuốt mái tóc hoa râm, mỉm cười vô cùng quý dị.

“Y cùng không y, xin mời tiền bối giải thích”

Thanh âm vô ba vô lăng, ôn nhuận như nước từ trong mũ sa truyền ra.

“Ha hã, khi duyên phận tới thì sẽ có thần y vì lệnh muội mà chữa mắt cho nàng, nhưng không phải là lão phu, người nên an tâm”

“Lời này giải thích thế nào?”

Trong mũ sa, mày kiếm Long Diệc Hân khẽ nhếch lên, thế nhân đồn rằng Tiêu Dao Y Thánh là một thánh y có trái tim nhân hậu, hôm nay vừa thấy, cũng chỉ là một lão cáo già, bề ngoài chỉ giả bộ nhân từ mà thôi.

“Này a”, Tiêu Dao Y Thánh mỉm cười thần bí, “Chính là duyên phận, ánh mắt của lệnh muội chỉ có thể được chữa với người hữu duyên cùng nàng, đừng nói là lão phu, bất luận kẻ nào cũng không thể nhúng tay vào, nếu không a...lão nhân không thể tiết lộ thiên cơ!”

Tiêu Dao Y Thánh vội vàng che miệng lại, chuyện này quan hệ đến tương lai hạnh phúc của nha đầu.

“Văn bối cáo từ, quấy rầy”

Long Diệc Hân xoay người rời đi, lại bị Tiêu Dao Y Thánh gọi lại,

“Người trẻ tuổi kia, người tin hay không tin vào duyên phận?”

Long Diệc Hân lắc đầu, hắn chỉ tin vào chính mình, hắn nghĩ mọi chuyện đều do con người quyết định, duyên phận là một cái gì đó không xác định được.

“Người nên tin tưởng vào duyên phận”

Tiêu Dao Y Thánh vô tình nhìn thấy ánh mắt đang dán chặt ở cửa phòng, ngay sao đó —

“Loảng xoảng!”

“Bùm!”

“Ồi!”

Tiểu cô nương vốn đang nghe lén ở ngoài, không cẩn thận cửa bị mở ra, nhất thời ngã nhào vào bên trong, như con chó nhỏ cạp đất.

“Lão quái nhân, người cố ý đóng cửa không chặt, đúng không?”

Thanh âm trong veo như nước lạnh thấm vào ruột gan con người, Long Diệc Hân quay đầu nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ đang quỳ rạp trên mặt đất, khoe miệng vô ý thức cong lên.

Tiểu cô nương giương đôi mắt trong trẻo, cười rất vô tội với Tiêu Dao Y Thánh.

“Ai da! Tiểu bảo bối của ông nội ngã có đau không, mau tới cho ông nội xem sao?”

Tiêu Dao Y Thánh vẻ mặt “đau lòng” tiêu sái bước đến trước mặt tiểu cô nương, làm bộ kéo nàng đứng lên.

Nhưng mà tiểu cô nương này không cảm kích chút nào, đẩy tay ông ra, tự mình đứng lên, hướng Tiêu Dao Y Thánh làm mặt quỷ, sau đó cánh tay nho nhỏ để sau lưng giơ ra ngón tay bé xíu chỉ vào Long Diệc Hân, ánh mắt nhìn chằm chằm giống như nhìn vào con mồi,

“Quái nhân, người vì sao phải đội nón che mặt lại, người sợ người khác nhận ra người sao?”

Nàng tò mò hỏi.

90. Chương 90: Nhớ Lại Chuyện Xưa (2)

Long Diệc Hân không nói lời nào, tay áo cũng không thấy cử động, nhưng mà đã thấy người đứng ở ngoài rồi.

“Oa! Thật là khinh công lợi hại!”

Đôi mắt tiểu cô nương sáng rực rỡ như ánh ngọc,

“Người đừng đi a, quái nhân! Ta muốn tỷ thí võ công với người.”

Nói xong liền đuổi theo.

Tiêu Dao Y Thánh vẫn không ngăn cản, mỉm cười thần bí, duyên – không thể phá!

Xem ra, nha đầu của lão thật thích thiếu niên kia.

“Oái! Quái nhân, chờ ta với!”

Thân ảnh nho nhỏ cố sức đuổi theo, trước sau đều duy trì một khoảng cách với Long Diệc Hân.

Long Diệc Hân có nghe được lời nàng, nhưng thân ảnh hắn vẫn không dừng lại.

Qua nửa canh giờ, tiểu nữ oa kia vẫn đuổi theo, kỳ thật muốn bỏ rơi cô bé không khó, nhưng không biết vì cái gì hắn lại vô cùng hứng thú muốn thử khinh công của cô bé. Hắn thật không ngờ, nữ oa nhi nhỏ bé này lại có khinh công lợi hại như thế, hơn nữa lại có mười phần kiên nhẫn, công phu rất cao.

“Ai da — rốt cục cũng đuổi kịp người, quái nhân, à không, đại ca ca. Khinh công của người có phải là thượng cổ thất truyền — “Tiên nhân hồn” hay không? Trước kia, ta có nghe nói qua, không nghĩ tới thật sự là có người biết, đại ca ca, có thể dạy ta hay không, Khả Nhân là võ học kỳ tài nha! Người chỉ cần biểu diễn một lần là được”

Tiểu cô nương đuổi theo, miệng không ngừng nói líu ríu.

Thực ảm ỉ! Đây là phản ứng đầu tiên của Long Diệc Hân, nhưng khi hắn nghe được cô bé nói ra tên “Tiên nhân hồn” thì không khỏi từ không cảm thấy hứng thú chuyển sang thành tò mò, “Tiên nhân hồn” là thượng cổ thất truyền tuyệt đỉnh khinh công, người nào sau khi luyện thành thì có thể không cần dùng điểm tựa, tùy theo ý muốn theo gió mà đi, như tiên nhân đạp mây bay.

Nhưng mà từ xưa đến nay, người luyện được “Tiên nhân hồn” chỉ đếm được trên đầu ngón tay, bởi muốn luyện “Tiên nhân hồn” không phải chỉ có thông minh và ngộ tính cao, mà còn phải có cơ duyên, dần dần, người luyện “Tiên nhân hồn” càng ngày càng ít, nên về sau thất truyền.

Mấy trăm năm trước, mọi người đều biết có một môn khinh công rất lợi hại là “Tiên nhân hồn”, người nào luyện thành có thể đạp gió cưỡi mây, nhưng nay thì đó chỉ còn là truyền thuyết, bởi vì khẩu quyết của khinh công này đã mất, muốn luyện cũng không luyện được.

Sở dĩ Long Diệc Hân có thể luyện thành là bởi vì sư phụ hắn vừa lúc gặp được cơ duyên nên chiếm được khẩu quyết “Tiên nhân hồn”, hơn nữa hắn có tài năng trời cho nên luyện được không phải là việc khó.

Nhìn tiểu nữ oa tinh linh sinh động trước mắt, hắn mỉm cười.

Võ học kỳ tài sao? – Hắn phải nhìn một chút, võ học kỳ tài nho nhỏ trước mặt rốt cục làm được bao nhiêu chuyện, vì thế hắn triển khai thân hình, đem “Tiên nhân hồn” biểu diễn một lần từ đầu đến cuối.

Chỉ thấy tiểu cô nương chớp chớp đôi mắt ngập nước, thân hình nho nhỏ lập tức nhẹ nhàng đứng lên, như tiên nga bay múa, lại như con bướm chao lượn, mỗi một chiêu thức đều không lộ ra bất kỳ sơ hở nhỏ nhoi nào, mà cô bé chỉ nhìn qua một lần tuyệt đỉnh khinh công “Tiên nhân hồn”, mặc dù không thuần thục như Long Diệc Hân, nhưng đã làm ột người võ học kỳ tài là hắn ngây người trong chốc lát.

“Thế nào? Đúng là Khả Nhân thật rất thông minh?”

Tiểu cô nương ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, tự hào đến cực điểm.

“Thông minh không nên lộ ra ngoài”

Thanh âm ôn hòa, vô ba làm cho tiểu cô nương sửng sốt, khiến cô bé như bưng tỉnh nói—

“Đúng a, ta đã biết ngươi ghen tị ta nên mới nói như vậy có đúng không?”

Tiểu cô nương tự tình vô cùng siêu phàm, cô bé luôn tự nghĩ rằng mình quả thật rất siêu phàm.

Long Diệc Hân khoe môi cong lên, nhanh như chớp bay xa mấy trượng.

“Oái! Ngươi đừng đi a!”

Tiểu cô nương thấy hắn không nói mà bỏ đi liền lập tức sử dụng “Tiên Nhân Hồn” vừa mới học được đuổi theo.

Nhưng mà, lần này Long Diệc Hân hạ quyết định phải đi, khoảng cách của bọn họ càng ngày càng xa.

Tiểu cô nương đuổi không kịp hắn, thân hình thay đổi hướng, lao về hướng khác.

Nhưng khi Long Diệc Hân từ một lùm cây đi ra, thì liền thấy tiểu cô nương đang chờ hắn cười hì hì, ánh mắt sáng ngời như sao trên trời đang soi rọi xuống mặt đất, làm say đắm hồn người.

Lòng hắn bỗng dưng rung động một chút...

“Ta thắng” – Tiểu cô nương đứng lên, đắc ý tuyên bố.

“Cho nên, ta muốn ngươi tháo cái mũ kia xuống, ta muốn nhìn thấy mặt ngươi.”

Long Diệc Hân không nói lời nào, hắn cũng không nhớ rõ chính mình đã đánh cược gì với cô bé.

“Ngươi không đáp ứng ta, không sao cả!”

Tiểu cô nương cười hì hì đến trước mặt hắn, nhanh như chớp nhảy lên hướng đến mặt hắn chớp tới...

Tựa như chỉ mảnh treo chuông, tiểu cô nương bị một cỗ nội lực đánh bay ra ngoài.

Ở giữa không trung, tiểu cô nương xoay người như một con diều hâu, vũng vàng đứng trên mặt đất, ngay sau đó, lại hướng đến Long Diệc Hân tiến lên, cô bé nhất định phải thành công.

91. Chương 91: Nhớ Lại Chuyện Xưa (3)

Sau khi thất bại một trăm lẻ tám lần, tiểu cô nương thay đổi sách lược, đứng tại chỗ cười hì hì, không biết từ đâu lấy ra một cái bình nhỏ, ánh mắt cô bé long lanh,

“Ta nói cho người nha, dược này là ta mới vừa nghiên cứu chế tạo ra, tên là “Thêu hoa trên gấm”, vì sao được gọi là “Thêu hoa trên gấm”, là bởi vì, một là nó không hại tính mạng con người, cũng không hề đau đớn, hai, nó sẽ làm cho khuôn mặt đẹp đẹp (mĩ mĩ) của người ta nổi đầy những chấm hồng, như nốt ruồi son, xấu xí vô cùng, thuốc này có thể giúp người nổi tiếng một chút a”

Nói xong liền vui cười ra tiếng, “người không thích người nào thì có thể thử dùng người đó, cho người miễn phí a, không cần cảm kích ta, hìhì!”

Nhìn thấy thân hình Long Diệc Hân khẽ nhúc nhích, lại bồi thêm một câu, “Còn nữa, không cho người bỏ trốn, vạn nhất nếu người bỏ trốn thì ánh mắt của muội muội người vĩnh viễn sẽ không chữa được”

“Phải không?”

Thanh âm Long Diệc Hân vẫn ôn nhu như cũ, nhưng trong không khí lại xuất hiện một loại khí quỷ dị, hương lạnh thơm thơm, rõ ràng người ta cảm nhận được nhưng lại không biết hương gì.

“Người. . . . người, người muốn làm gì?”

Tiểu cô nương vô cùng nhạy cảm, hiểu được sắp có nguy hiểm không tầm thường, giương lên ánh mắt sợ sệt, nhìn hẩn bước về phía mình.

Hẩn tức giận, thật sự tức giận, thật đáng sợ, hẩn sẽ không giết mình chứ, ô, mình chỉ mới 9 tuổi thôi, không muốn chết một chút nào, nhưng mà hương khí kia làm mình hoảng sợ.

“Ta muốn làm gì?”

Thanh âm thấp xuống, quanh thân lại không thấy nữa điểm lệ khí, làm cho người khác không rét mà run.

“Đại ca ca, ngài đại nhân đại lượng, Khả Nhân còn nhỏ không hiểu chuyện, lần sau tuyệt không dám mạo phạm ngài nữa.”

Tiểu cô nương chậm rãi lui về phía sau, hy vọng khoảng cách sẽ càng lúc càng xa.

“Nếu ta đem võ học kỳ tài là người, che lại hết kì kinh bát mạch thì sẽ như thế nào?”

Long Diệc Hân hướng về phía tiểu cô nương vươn tay ra, một cơn gió mạnh thổi đến hất bay vành nón lụa mỏng phát phơ, hé ra một khuôn mặt trời ban tuyệt sắc.

“A ——”

Hẩn đem tiểu cô nương về nhà gỗ, Tiêu Dao Y Thánh đã đứng chờ ở trước cửa.

“Người không trách ta?”

Long Diệc Hân lạnh nhạt hỏi khi Tiêu Dao Y Thánh kiểm tra cháu gái mình.

“Trách người? Vì sao phải trách người? Lão nhân muốn cảm ơn người còn không kịp, không phải người đã phát hiện ra sao?”

Tiêu Dao Y Thánh kỳ quái ngẩng đầu nhìn hẩn, tiểu nha đầu tuy là võ học kỳ tài trăm năm khó gặp, nhưng mà cô bé vẫn không thích hợp tập võ, bởi vì kinh mạch của cô bé rất đặc biệt, nếu tập võ sẽ làm tổn hại đến kinh mạch, công lực càng cao thì tổn thương càng nặng, đến cuối cùng sẽ làm cho toàn thân tê liệt. Cho nên lão cũng không chủ trương cho cô bé luyện võ, võ học của cô bé đều là do học trộm, khi lão phát hiện thì đã chậm, nhưng lão lại không nhẫn tâm hủy bỏ nội lực làm cho bảo bối tâm can của mình thất vọng, lại càng không nhẫn tâm hủy bỏ võ công mà bảo bối của mình đã luyện tập khổ sở mới có được.

Mà nha đầu hữu duyên với người hủy bỏ võ công của mình, người này không chỉ có cứu mạng nha đầu mà còn sau này...đợi đến khi bọn họ gặp lại nhau, thì nha đầu sẽ dễ dàng tha thứ cho lão hơn...

Tiểu bảo bối của lão sẽ không vì chuyện mình không thể tập võ mà xảy ra chuyện gì, hơn nữa còn có lão mà, ánh mắt quý dị liếc nhìn Long Diệc Hân xoay người rời đi.

Sau đó, lấy ra một cây ngân châm, tìm một trọng huyết của cháu gái mình đâm xuống.

Tiểu bảo bối, hãy quên hết sự việc ngày hôm nay đi, ngày mai bắt đầu lại, hãy hảo hảo mà học y cùng với ông nội, vận mệnh của người đang chờ đón người ở phía trước.

92. Chương 92: Rất Mất Mặt

Ngọc Phi Yên ngủ rất ngon, cảm giác lúc này không khí vô cùng ấm áp, nàng tựa như đang áp mình vào một chiếc gối rất ấm áp, thoải mái, độ cứng vừa phải, nhưng mà hình như còn có tiếng tim đập...

Oái? Tiếng tim đập?

Ánh mắt trong trẻo nhìn chằm chằm lồng ngực trắng như tuyết gần trong gang tấc, chỗ tiếp xúc của hai má nàng rất bóng loáng, khiến nàng biết được đây không phải là gối ôm, mà là một người, mà người này chính là tướng công nhà nàng. Nhớ tới tối hôm qua triền miên, mặt nàng phút chốc nóng lên, đột nhiên cười, ngồi dậy khỏi cái nơi ấm áp thoải mái kia.

“Người, người như thế nào lại ngủ ở đây?”

Nàng thật rất tò mò, không hiểu sao mình và hắn lại đồng giường cộng chằm a?!

Điều này thật khó tin, tuy rằng vợ chồng đồng giường cộng chằm là chuyện bình thường, nhưng mà bọn họ chưa bao giờ như hôm nay, số lần chuyện này có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng sau khi hoan ái xong thì tắm rửa rồi ngủ khác giường, lần này sao lại như vậy?

“Là nàng nói không ngại chia một nửa giường cho ta”

Tiếng nói vô cùng ôn nhuận nhưng lại mang theo ý đùa cợt, tựa thân vào giường, ánh mắt Long Diệc Hân mỉm cười thường thức nét thẹn thùng của nàng. Khả Nhân tinh linh sinh động của hắn, ánh mắt long lanh như hồ nước mùa thu này của nàng đã hấp dẫn hắn, nhưng khi đó nàng còn quá nhỏ. Hiện tại, nàng là Phi Yên nữ thần y, nhưng ánh mắt này vẫn không thay đổi, con người phóng ra hàng ngàn ánh sáng rực rỡ kéo hắn vào trong đó, dẫn dắt linh hồn của hắn từ lúc nào không biết được.

Ngọc Phi Yên vô ý cụp đôi mi thanh tú xuống, tướng công của nàng tựa có chút vô lại, đây là bản chất vốn có hay chỉ là tính cách mới xuất phát của hắn, thực đáng tìm hiểu a!

Liếc mắt thêm lần nữa, nhìn vị khôi thủ vô lại này, chỉ thấy lồng ngực hắn trắng như tuyết, bóng loáng nhẵn nhụi, nàng nhớ lại cảm giác khi chạm vào người hắn giống như sờ vào loại tơ lụa tốt nhất!

Nuốt nước miếng một cái, mặt nàng càng thêm đỏ, cổ nén không đưa tay sờ loạn lồng ngực mê người ấy. Lúc này tóc của Long Diệc Hân bị dính trước ngực, trắng đen kết hợp hài hòa với nhau càng thêm mê hoặc mãnh liệt, hơn nữa khuôn mặt lại là dung nhan tuyệt thế, Ngọc Phi Yên thầm mắng một tiếng: yêu tinh! Bỗng cảm thấy một dòng chất lỏng ấm chảy tuột từ trên mũi xuống dưới, liền kinh hoảng, hoảng hốt, bối rối lấy tay lau, cúi đầu nhìn xuống thì thấy tay áo dính máu tươi.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng cười ác liệt, làm cho nàng càng thêm ngượng ngùng, thiết không biết đem mặt của nàng để đặt ở đâu nữa, thanh danh của một đời nàng a, tin là lúc này mặt của nàng còn đỏ hơn cả máu mũi!

Oái? Da gà tự nhiên nổi lên, nàng phát hiện được tiếng cười ác liệt kia dĩ nhiên xuất phát từ tướng công nhà nàng, người lãnh tâm lãnh tình này cũng có thể cười to như vậy sao?!

Nàng chưa từng bao giờ nghe tướng công nhà nàng cười to như thế, từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ biến hóa mãnh liệt như hôm nay, nhiều lắm cũng chỉ là khoe miệng cong lên mà thôi, hiện tại nhìn thấy bộ dáng phóng túng của hắn, thoải mái cười to ác liệt, nàng nghĩ việc mình chảy máu mũi cũng thật đáng giá!

Hơn nữa bộ dáng này của hắn tựa như một nam tử bình thường, không cao cao tại thượng, không mang khí chất thần tiên, mang đến cảm giác nàng và hắn thật gần gũi, nàng yêu nhất khoảnh khắc này đây của

hắn, có lẽ, nàng có thể từ bỏ ước mộng chu du khắp thiên hạ của mình, một lòng ở bên cạnh hắn, cũng có lẽ, nàng có thể quai hắn cùng đồng hành chu du thiên hạ với nàng.

Đúng rồi, nàng muốn cái thứ hai, muốn hắn cùng nàng đi dạo chơi tứ hải, dù sao hắn ở Phi Long Sơn trái phải đều nhàn rảnh mà, càng nghĩ thì càng thấy thích. Nhưng mà hiện tại trước mắt, chắc chắn hắn sẽ không đáp ứng vì nàng đang mang thai. Ôi! Chỉ có thể đợi đến khi sinh ra đứa nhỏ mà thôi, nhưng mà thật là rất lâu!

Long Diệc Hân ngừng cười, nhìn hai lỗ mũi nàng đang chảy máu, trong giờ phút ấy hắn thấy thật vui vẻ, nhưng trong chốc lát lại nhú mày, cũng không biết suy nghĩ gì, bước xuống giường đi đến tủ lấy ra một cái khăn mềm, nhẹ nhàng lau khô máu mũi nàng.

Ngọc Phi Yên chưa bao giờ thấy hắn đối xử nhẹ nhàng với mình như thế, nhìn thấy thân hình cao ngất mị hoặc của hắn máu mũi lại chảy ra, rõ ràng tay hắn đang cầm khăn, nhưng trong mắt nàng lại chỉ thấy toàn bộ cái mông của hắn, nàng cũng đã từng thấy qua hắn khỏa thân, nhưng không hiểu sao bây giờ ngây ngốc lại như vậy, sao không có tiền đồ tí nào hết a!?

Long Diệc Hân ngửa đầu nhìn lên nóc nhà, cố gắng hết mình đè nén cười, tiểu thê tử hắn a, sao lại đáng yêu như thế chứ?! Tuy rằng nhìn thấy nàng bị mình hấp dẫn, trong lòng cực kì vui mừng, nhưng mà nàng nhìn hắn đến chảy máu mũi thì thực không tốt nha!

93. Chương 93: Sư Phụ Biến Thành Tỷ Tỷ

Lúc này, trong phòng khách của Trúc Uyển có ba người đứng thẳng bất động.

Ai?

Thanh Ảnh, Vân tranh, Mạc Lục đều tự hỏi như vậy.

Không phải nói đến Thanh Ảnh vì hắn vốn ở tại Trúc Uyển, Vân Tranh thì mỗi ngày đều đến đây để đưa tin tức, còn Mạc Lục hôm nay tới đây là để thỉnh an sư phụ nàng.

Nhưng mà, ba người vừa mới đi đến phòng khách liền nghe được một trận cười phóng túng, nhất thời thân thể ba người cứng như đá, người phát ra tiếng cười này là người bọn họ rất quen thuộc, nhưng mà cũng thấy không quen. Bởi vì, bọn họ biết rất rõ người kia nhưng lại chưa bao giờ thấy qua chuyện này. Người kia từ trước đến nay đều luôn tự kiềm chế bản thân mình, ngay cả tức giận cũng rất hiếm, tiếng cười phóng túng này thật là của người kia sao, như thế thì người lãnh tâm lãnh tình cũng sẽ có lúc phóng túng sao?

Bọn họ đều là những người ở bên cạnh người kia rất lâu, đối với người kia không nói là hiểu hết, nhưng so với người khác thì bọn họ hiểu hơn nhiều lắm, sáng sớm nay, chợt nghe được tiếng cười phóng túng ác liệt của người ấy, thật sự không thoát khỏi một trận kinh hách lớn.

Tiếng cười này từ trong phòng của nữ thần y truyền ra, nên điều này càng làm cho bọn họ khó có thể lý giải, tất cả mọi người ở Phi Long Sơn đều biết chủ nhân tiếng cười và Phi yên nữ thần y không ở cùng phòng, bây giờ sự việc như thế này, tựa hồ là đã có phát sinh biến hóa thảm lạnh, bọn họ có xu hướng phát triển cũng là bình thường, không phải là bất khả tư nghị!

Ngọc Phi Yên nhìn khắp phòng khách một lượt, nhìn thấy ba người đang đứng thẳng bất động như tảng đá trong phòng,

Đây là làm sao vậy?

Đi đến trước mặt Thanh Ảnh, phát phát tay “Thanh Ảnh huynh?”

Bất động, không nhúc nhích!

Chuyển hướng sang Vân Tranh, vỗ vỗ bả vai nàng, “Tranh Tranh?”

Con mắt nàng ấy vòng vo một chút, nhưng vẫn bất động!

Lại đến bên Mạc Lục, kéo tóc nàng “Lục muội tử?”

Í, người này tốt hơn một chút, trả lại cho nàng một nụ cười, thật cảm động!

Thật sự không hiểu tại sao ba người này lại phát nổ ra như vậy?!

Ba người lợi hại này lại cùng nhau ngậy ngốc cùng một lúc, chẳng lẽ là bị người ta điểm trúng huyệt tâm a?

Cũng không đúng, chỉ có một số rất ít người được vào Trúc Uyển, mà người nào lại có thể thắng được cả ba cao thủ này thì thật là hiếm a. Tướng công nhà nàng tuyệt đối có thể thắng bất cứ ai, nhưng mà hắn và nàng cùng ở một chỗ nên không thể tính được. tam đại đường chủ cũng có thể, nhưng Tam ca nàng không có ở đây, hai người kia sẽ không nhàm chán đến nỗi làm chuyện này, người ngoài thì càng thật khó vào được đây, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Thật hao tổn tâm trí nha!

Hiện tại nàng là phụ nữ có thai, vì giữ gìn sức khỏe cho bảo bối trong bụng, nên không cần phải lãng phí tâm tư đi đoán già đoán non là bọn họ rốt cục đang diễn xiếc gì!

Cho nên nàng đi đến cái bàn trước mặt, trên bàn còn có một bình trà lạnh, cầm ấm trà lên, không hề báo động vung nước vào ba người đang bất động kia, nàng vì bọn họ nên mới làm như vậy a!

Xôn xao!

Cũng may là bọn họ đứng rất gần nhau, bằng không thì không đủ nước để trúng hết cả ba người một lúc.

“A!”

Ba tiếng kêu sợ hãi đồng thời vang lên.

“Tiểu Phi Yên, người đang làm gì vậy?!”

“Phi Yên!”

“Ngọc Phi Yên, người xem người làm chuyện tốt gì nè!”

Thanh Ảnh bực mình lau nước trên mặt mình, Vân Tranh tức giận vẫy vẫy quần áo, Mạc Lục hỗn hển lấy tay phủi nước trên quần áo xuống ánh mắt bốc hỏa nhìn trừng trừng Phi Yên nữ thần y.

Ngọc Phi Yên vô tội nhún nhún vai, ai kêu bọn họ không để ý tới nàng làm chi.

“Là ta thấy các người đứng ngậy ngốc thật vất vả nên nhanh nhanh làm cho các người khôi phục thần trí a!”

Ba người nghe được lời ấy của nàng, đồng thời hừ lạnh một tiếng. Bọn họ ngăn người là có nguyên do, mà ba người bọn họ đều là võ lâm cao thủ, lại bị một tiểu nữ tử không có võ công hắt nước vào người nên trong lòng không khỏi sâu thẳm, việc này mà nói ra thì bọn họ làm sao còn dám lẩn lộn trên giang hồ nữa đây chứ!?

Nhìn nữ tử trước mắt đang cười đến không biết chết là gì, thật muốn đem nàng xé ra từng mảnh, nhưng mà bọn họ lại không dám, vì sau lưng nàng có chỗ dựa vững chắc quá đi thôi, bọn họ cho dù có mười lá gan cũng không dám đắc tội.

“Tốt lắm tốt lắm, ta xin lỗi, ba vị không phải so đo tính toán!”

Ngọc Phi Yên thấy bọn họ tức giận, cũng không đùa nữa, không nên chọc quá nhiều người tức giận.

Ba người từ chối cho ý kiến, Thanh Ảnh và Vân Tranh thật không có gì, bọn họ chơi thân với Ngọc Phi Yên, hiểu rõ tính tình của nàng nên không thể tức giận được. Mạc Lục tuy rằng không thân, nhưng biết nàng không có ác ý, hơn nữa bây giờ lại sợ nàng làm cho thiên hạ đại loạn nên cũng không thể tức giận luôn, chỉ tiếc là mình sáng nay vừa mới thay quần áo mới, giờ lại phải đổi quần áo khác mà thôi.

“Đúng rồi, các người tại sao lại ngăn người a?”

Vẫn cùng nhau ngăn người, thật khó mà trả lời vì sao a —

Đột nhiên khuôn mặt của Ngọc Phi Yên ửng đỏ, là do tướng công nhà nàng cười lớn sao, tại sao lại cười lớn như vậy làm chi?!

Khi ba người này nhìn thấy khuôn mặt Phi Yên nữ thần y tự nhiên ửng đỏ thì không nói được lời nào, một người chuyện gì cũng không để trong lòng như nàng lại có vẻ mặt như lúc này sao?!

Xem ra tình yêu là một điều gì đó thật bất khả tư nghị nha, nó có thể làm ột người lãnh tâm lãnh tình trở nên phóng túng như khôi thủ đại nhân bọn họ, cũng có thể làm ột người yêu thích phiêu bạt và tự do, tiêu sái như Phi Yên nữ thần y trở nên tràn đầy nhu tình.

“Các người đứng ở chỗ này làm gì?” – Thanh âm nhu nhuận, ôn hòa như có ma lực trấn an lòng người đứng lúc vang lên.

Mọi người nghe được thanh âm liền nhìn về phía cửa, một tố y nữ tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt tuyệt sắc thản nhiên mỉm cười, làm cho người ta thấy như mùa xuân đang đến gần đâu đây, toàn thân thư sướng.

“Trúc âm tỷ”

“Sư phụ”

“Diệu di”

Bốn người, ba loại xưng hô, ba người lại thẳng tắp trừng mắt nhìn Ngọc Phi Yên.

Trúc âm tỷ?!

94. Chương 94: Khao Khát Tình Cảm

Ngọc Phi Yên hào phóng trừng mắt nhìn lại bọn họ, nàng không có gọi sai a, người kia chính là Diệu Trúc Âm, vừa rồi, nàng cũng không có nghe bọn họ gọi nàng ấy là gì, nhớ lại nàng ấy cùng tướng công nhà nàng thân mật, nàng còn chưa đoán ra quan hệ của họ như thế nào.

Bọn họ ra vẻ rất thân thiết với người này, như là một người thân, nhưng theo nàng biết, ở Thành Quận Vương phủ không có nhân vật số 1 này a...một giọng nói quái dị cắt ngang suy nghĩ của nàng.

“Tiểu Phi Yên, người gọi nàng ‘Trúc Âm tỷ’?”

Thanh Ảnh có chút há hốc mồm, Diệu Trúc Âm chính là trưởng bối của nàng đó nha, nàng gọi như vậy không phải thất lễ sao?

Ngọc Phi Yên gật đầu, không phải bọn họ đã nghe được rồi sao, còn hỏi cái gì nữa chứ?

“Phi Yên thích gọi gì đều được, các người không phải nhiều lời”

Thanh âm trấn an lòng người của Diệu Trúc Âm lại vang lên, nàng không thèm để ý đến bối phận, nghĩ rằng tiểu nữ oa Phi Yên này nếu gọi nàng là Diệu di hoặc sư phụ sẽ nghe rất xa lạ, nàng thích Phi Yên gọi là Trúc Âm tỷ.

Thanh Ảnh, Vân Tranh thật không có gì, vì bọn họ cũng không phải là người quá câu nệ lễ tiết, ngược lại Mạc Lục nói thầm,

“Tẩu tử, đây là sư phụ ta”

Sư phụ?

“Sư phụ? Nàng thật là sư phụ?”

Ngọc Phi Yên lúc này thật sự có vẻ phần kinh hãi, từ lâu nàng đã sớm muốn gặp cao nhân đã dạy dỗ tướng công nhà nàng rồi, chỉ cần bản là tướng công nhà nàng không cho nàng gặp, hiện tại người này đang ở trước mắt mà hần cũng không nói cho nàng biết người này là sư phụ hần, lòng dạ tướng công nhà nàng quả là không tốt, làm cho nàng ghen...ăn dấm chua thật vui lắm sao?

Diệu Trúc Âm gật gật đầu, xem ra khúc mắc của đứa nhỏ này đã được giải đáp, sáng sớm nàng cũng đã nghe được tiếng cười của Long Diệc Hân rồi, xem ra sức ảnh hưởng của Phi Yên nữ thần y thật không thể đo lường, nữ tử này có thể làm cho đứa nhỏ kia là người sống nội tâm mở rộng tấm lòng mình, nàng thấy thật an tâm.

“Sư phụ, người ta sớm đã muốn gặp người, nhưng mà tướng công không cho ta xuống núi”

Nhìn thấy được người mà mình ngưỡng mộ, Ngọc Phi Yên tựa như tiểu hài tử thiếu chút nữa đã tựa vào trong lòng ngực của Diệu Trúc Âm, may mắn là bị Mạc Lục ngăn lại, bằng không, cho dù nàng không phải là người khổng lồ thì Diệu Trúc Âm cũng không chống đỡ nổi sức nặng của nàng.

“Lục muội tử sao lại ngăn ta lại a? Ta cùng sư phụ thân thiết một chút không được sao?”

Nàng thật oán hận!

Khó khăn lắm Mạc Lục mới mở miệng được “Tẩu tử cũng biết, thân thể sư phụ không tốt” – Nữ nhân này, không biết phân biệt nặng nhẹ là gì sao.

Ngọc Phi Yên nghe được nhắc nhở mới chợt bừng tỉnh, đến bàn đem ghế cho Diệu Trúc Âm ngồi xuống, không cho nàng chui vào lòng ngực bây giờ, khi mọi người đi hết nàng sẽ làm!

Nàng nhìn Trúc Âm cười hì hì, quả nhiên là sư phụ tướng công nhà nàng, từ khi chưa gặp nàng đã vô cùng kính ngưỡng cao nhân này, nhìn kỹ, khí chất người sư phụ này quả nhiên không bình thường nha.

Thật khó trách, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ấy thì nàng đã cảm thấy được không đơn giản, quả nhiên là mang phong thái của một cao nhân ẩn cư, khí chất như tiên nhân, khí chất của tướng công nhà nàng đúng là do học được từ sư phụ.

“Ha ha, sư phụ hôm nay cảm giác thân thể như thế nào?”

“Thanh Tâm đan thật sự dùng tốt, cơ thể của ta tốt hơn nhiều.”

Diệu Trúc Âm nhìn thần thái đang bay lên của tiểu nữ oa này, trong lòng vui vẻ vô cùng, đứa nhỏ này nhất cử nhất động đều mang đến cảm giác vui vẻ cho người khác, ánh mắt nàng bộc lộ tình cảm dạt dào.

“Còn nữa, Phi Yên cứ gọi ta Trúc Âm tỷ là tốt rồi!”

Nghe nàng gọi sư phụ, thật không quen tai!

Ngọc Phi Yên thích thú chấp thuận, dù sao gọi nàng ấy là gì cũng không quan trọng, đó chỉ là một tiếng xưng hô mà thôi.

95. Chương 95: Trời Khi Dễ Người

“Trúc Âm tỷ, để ta xem lại mạch cho ngài nha”

Nói xong, nàng đặt tay trên cổ tay trắng như tuyết của Diệu Trúc Âm, trong chốc lát liền tươi cười rạng rỡ, xem ra lần này nàng đã dùng rất đúng phương thuốc rồi. Không biết vì nguyên nhân gì mà Diệu Trúc Âm bị hao tổn nội tức, lại chậm chữa trị, qua một tháng sau là có thể hoàn toàn bình phục, kế tiếp là từ nhỏ nàng đã mang bệnh trong người nên cần từ từ dùng thuốc để điều tức, nhưng trước tiên hết là phải dùng Thanh Tâm đan để điều trị cho nàng.

“Tốt hơn nhiều, có phải hay không?”

Diệu Trúc Âm mỉm cười hỏi, trò giỏi hơn thầy, Phi Yên nữ thần y luôn làm cho người ta kinh ngạc.

Ngọc Phi Yên gật gật đầu.

“Tẩu tử thật có thể chữa khỏi bệnh của sư phụ?”

Mạc Lục kích động vô cùng, từ nhỏ nàng đã thấy sư phụ chịu khổ đau vì bệnh nên rất buồn, hiện tại biết được Phi Yên có thể chữa khỏi bệnh cho sư phụ thì bị kích động vạn phần, tâm nguyện lớn nhất của đời nàng là tìm người chữa bệnh cho sư phụ để sư phụ nàng có cuộc sống bình thường như bao người khác.

Ngọc Phi Yên liếc mắt nhìn nàng, cười ma mãnh, “Lục muội tử thật quan tâm sư phụ a, hảo hiếu thuận đồ nhi!”

Thanh Ảnh, Vân Tranh hiểu nàng quá rõ, đứng một bên tràn ngập hứng thú xem màn biểu diễn này, đừng nói là bọn họ không có biết gì, rõ ràng là vừa mới sáng nay tâm tình của nữ thần y còn buồn bực a, cơ hồ như bây giờ Mạc Lục sắp có chuyện không hay ho rồi!

“Ngọc Phi Yên sao người không mau trả lời câu hỏi của ta?”

Tính tình Mạc Lục vốn nóng nảy, lần này là chuyện quan hệ đến sư phụ mình, lại bị Ngọc Phi Yên nói khích nên sự nóng nảy liền trỗi dậy.

“Ai da!”

“Lục muội tử không gọi ta là tẩu tử sao, gọi thẳng tên, ta thật sự không quen đâu, mau gọi ta tẩu tử đi!”

Ngọc Phi Yên thấy Mạc Lục bốc hỏa thì vô cùng thích thú, cảm giác buồn bực lúc sáng sớm biến mất.

“Người?!”

Khuôn mặt kiêu diễm của Mạc Lục ửng ửng đỏ hiệu tức giận, nàng không hiểu được Phi Yên nữ thần y vì sao lại thích trêu chọc mình, mau trả lời cho nàng biết tại sao có được không???

“Ta làm sao hả Lục muội tử? Không cần tức giận, tức giận sẽ làm cho gương mặt xấu xí, vài ngày sau người sẽ làm tan nường tử rồi, đừng để đến lúc đó Xích ca không cần người nữa a”

Ôi, ôi... nhìn xem nàng chỉ vừa mới xuất kích một chiêu thì đã làm cho người ta tức giận rồi, thật là quá sung sướng nha!

Mạc Lục tức giận đến nỗi không nói được gì, càng không nói gì được thì khuôn mặt càng đỏ.

“Í, Lục muội tử sao lại đỏ mặt nha? Có phải là đang nhớ tới Xích ca không...?”

Mạc Lục oán hận trừng mắt nhìn nàng một cái, dậm chân, rời khỏi Trúc Uyển, không thèm quay đầu nhìn lại khuôn mặt đắc ý của nữ thần y!

Oái? Lại chạy sao, vì sao mỗi lần cùng nàng ấy nói chuyện, nàng ấy đều bỏ đi?! Nàng hưng trí ngẩng cao đầu.

Ngọc Phi Yên chưa từ bỏ ý định lại thêm một câu, “Lục muội tử sao không ngồi xuống bồi sư phụ ăn sáng, sao lại bỏ đi thế này?”

Vì lúc này có Diệu Trúc Âm ở đây, hai người Thanh Ảnh và Vân Tranh đều ngượng ngùng cười, ghen đến mức cả mặt đỏ bừng. Còn ăn cơm sao? Nếu không đi mau sẽ bị nàng đùa chết đó nha, không đi mới chính là đứ ả ngốc!

“Thanh Ảnh huynh, Tranh Tranh, sao mặt hai người lại cũng hồng a?”

Ngọc đại thần y nhanh chóng di chuyển mục tiêu, một người đi rồi, còn lại hai người, thật mệt nha!

Thanh Ảnh và Vân Tranh liếc mắt lẫn nhau một cái, nhiều năm làm việc ăn ý khiến cho bọn họ đồng thời mở miệng,

“Thời tiết quá nóng”

Đúng a, hôm nay thời tiết thật nóng, hai người thật ăn ý phối hợp nhau.

Nóng?

Ngọc đại thần y từ chối cho ý kiến chỉ gật gật đầu, bọn họ với nàng và Trúc Âm không giống nhau, cơ thể luôn nàng và Trúc Âm luôn lạnh nên lúc nào cũng phải giữ ấm.

Xem ra bình trà lạnh kia cũng không thể làm cho bọn họ bớt nóng!

“Kia ——”

Nàng mới vừa mở miệng, Thanh Ảnh đã cướp lời ——

“Tiểu Phi Yên, người có đói bụng không, ta đi chuẩn bị đồ ăn sáng nha?”

Vân Tranh đuổi kịp phía sau, “Thanh Ảnh chờ ta một chút, ta cũng đi”

Nhanh như chớp, thân ảnh hai người biến mất khỏi phòng khách.

Ngọc Phi Yên sững sốt một chút, sau đó quay đầu lại nhìn chăm chăm Diệu Trúc Âm.

“Phi Yên đuổi bọn họ đi là có điều gì muốn nói cho ta biết sao?” – Tiếng nói thật nhẹ nhàng, êm tai.

Tuy rằng gặp qua Ngọc Phi Yên không lâu, nhưng nàng biết là Phi Yên cố ý muốn đuổi bọn họ, chắc hẳn là muốn cùng nàng nói chuyện gì đó.

Ngọc Phi Yên lém lỉnh cười, nàng thích cùng người thông minh nói chuyện.

Sắp gặp lại a.Thiên rồi...

96. Chương 96: Làm Như Bạn Cũ

“Trúc Âm tỷ, ngài có quen biết một người tên là Huyền U hay không?”

Ánh mắt Ngọc Phi Yên nhìn chăm chăm Diệu Trúc Âm, không biết vì sao, khi lần đầu tiên nhìn thấy Trúc Âm thì trực giác của nàng lại tự nhiên liên tưởng đến Huyền U, chắc chắn hai người họ biết nhau, nàng thầm nghĩ, có lẽ tướng công nhà nàng sẽ không nói cho nàng biết đáp án, nên nàng phải hỏi Trúc Âm, trực giác của nàng luôn luôn đúng a.

Huyền U?

Khi Diệu Trúc Âm nghe được tên này thì khuôn mặt đang mỉm cười bỗng chốc trắng bệch, cứng ngắc, ánh mắt chợt dừng lại, rồi rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Nhưng sự thay đổi đột ngột ấy không thoát khỏi ánh mắt của Ngọc Phi Yên, nàng mừng thầm vì mình đã hỏi đúng người rồi, xem ra Trúc Âm cùng Huyền U đã từng quen biết, có lẽ không chỉ là quen biết mà thôi. Một khi đã như vậy, có phải Huyền U tìm tướng công nhà nàng để hỏi chuyện nàng ấy không, đúng rồi, rất đúng nha!

“Phi Yên như thế nào gặp được Huyền U?”

Diệu Trúc Âm ôn hòa cười, vẫn như hoa cỏ mùa xuân, nàng không trả lời trực tiếp là biết hay không biết Huyền U, mà lại hỏi lại Phi Yên.

Ngọc Phi Yên mỉm cười thật tiêu sái, “Ngẫu nhiên có cơ hội kết làm bạn, đó là một nam tử có dáng như trúc, cao ngất mà thanh quý”, nói xong, trong mắt nàng hiện lên nam tử áo trắng kia.

Nàng thích hần nướng cá!

“Phi Yên vì sao cảm thấy ta và Huyền U quen biết nhau?”

“Trực giác, trên người các người có một loại khí chất giống nhau, nhìn người này thì sẽ liền nghĩ đến người kia”, giống như bọn họ vốn là một nhưng lại bị tách đôi ra.

Trực giác sao? Nội tâm Diệu Trúc Âm rung động, đứa nhỏ này thật là nhạy cảm.

“Người gặp được hần khi nào?”

Bản thân không nghĩ sẽ hỏi, nhưng nhện không được lại thốt ra, Huyền U, đã hai mươi năm qua chúng ta không gặp mặt, người có khỏe không???

“Là gần đây”

Ngọc Phi Yên nhìn chăm chăm Diệu Trúc Âm, như nhìn thấy được nội tâm nàng ấy đang có hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, Huyền U kia bộ không biết Trúc Âm còn sống hay sao?!

Gần đây sao?

Diệu Trúc Âm đột nhiên kinh ngạc, Diệc Hân có phải đã gặp qua Huyền U rồi hay không? Nhưng hân cũng không có nói cho nàng biết, nàng hiểu rõ khúc mắc của hân, hân vẫn còn oán hận Huyền U.

Hân oán Huyền U đã đặt nàng vào trong bẫy quan khiến nàng bị thương nội tức, hân hận hai mươi năm qua Huyền U không quan tâm đến nàng. Kỳ thật, nàng biết rằng trong hai mươi năm qua Huyền U luôn tìm kiếm tung tích của nàng.

Nhưng mà nàng cũng không muốn hỏi, biết được thì sẽ như thế nào, nàng cũng không biết được mình sẽ sống được bao lâu, nàng muốn hân nghĩ rằng nàng đã rời khỏi thế gian này rồi.

“Phi Yên thực thích Huyền U sao?”

Nhìn ánh mắt lấp lánh của Phi Yên, nàng đoán được nàng ấy có tình cảm rất tốt đối với Huyền U.

Ngọc Phi Yên gật đầu, nàng thực thích Huyền U, thích nam tử thanh như trúc ấy.

“Hân nướng cá ăn ngon lắm!” – Bây giờ nhớ đến còn làm cho nàng chảy nước miếng rờn rờn a!

Diệu Trúc Âm mỉm cười, trên nét mặt thể hiện sự hoài niệm, cá nướng sao? Nàng đã lâu lắm rồi không được ăn thức ăn do Huyền U tự mình làm, hân đối với nàng luôn ôn nhu che chở, hân luôn thích tự mình xuống bếp làm những món này, món nọ cho nàng ăn. Ai cũng không nghĩ đến việc một công tử như hân lại có tay nghề cao hơn ngự trù trong Hoàng cung gấp mấy lần.

Xem ra, Huyền U cũng thực sự thích tiểu nữ oa này, hân chỉ vì người mình thích mà làm món ăn.

“Trúc Âm tỷ có muốn gặp lại Huyền U hay không?”

Đột nhiên, Ngọc Phi Yên hỏi một câu, nàng nhìn thấy bộ dáng hoài niệm của Diệu Trúc Âm trong lòng thật xúc động, muốn cho bọn họ gặp lại nhau một lần, hai người này nếu ở cạnh nhau thật sự rất hợp, rất đẹp, nàng muốn nhanh nhanh nhìn thấy hình ảnh này.

Sao?

Diệu Trúc Âm sửng sốt, nhưng lại lắc đầu, gặp lại...?

“...”

Tiếng thở dài thực rõ vang lên, nàng lại lắc đầu...

Đứa nhỏ này thật tốt, rất quan tâm đến nàng.

97. Chương 97: Ai Giống Ai

Trong đình nghỉ mát Bạch Ngọc, có bốn người, có người đứng có người ngồi, tâm tình khác nhau, suy nghĩ khác nhau.

“Tướng công vì sao không gọi sư phụ là sư phụ, mà lại gọi thẳng tên?”

Ngọc Phi Yên đang nhàn rỗi đến nhàm chán, chống tay trên bàn bạch ngọc nhìn Long Diệc Hân đang ngồi đối diện, tuy rằng biết hân cũng như nàng không coi trọng lễ tiết, nhưng gọi thẳng tên sư phụ là đại bất kính. Cũng chính vì hân gọi tên của sư phụ, nên nàng mới hiểu lầm, may mắn người khác không biết, nếu để cho bọn Thanh Ảnh biết được nàng ăn dấm chua của sư phụ, chắc chắn bọn họ sẽ cười đến rụng răng.

Long Diệc Hân nhìn nàng một cái, lại tiếp tục uống trà, căn bản là không có tín hiệu muốn trả lời.

Ôi...trời!!!

“Trúc Âm tỷ bao nhiêu tuổi?” – Nhìn Diệu Trúc Âm không đoán ra được tuổi, thời gian thật thiên vị đối với nàng ấy, làm cho người ta vô cùng ghen tị a.

Lại thấy Long Diệc Hân nhàn nhả lật một trang sách, đối với vấn đề của nàng không có một chút hứng thú, trong lòng buồn bực, hẳn làm nàng không có việc gì để vui nhưng cũng không nên để cho Vân Tranh và Thanh Ảnh trở nên mốc meo ở Trúc Uyển nha!!!

Vẫn không nói sao?

Nhưng mà nàng thật sự rất hứng thú đối với vấn đề này, ánh mắt không tự chủ liếc về phía hai người khác đang ở nơi đây, bọn họ đều đi theo bên người tướng công nhà nàng từ lúc nhỏ, đối với sự phụ của tướng công nhà nàng nhất định là có hiểu biết.

Thanh Ảnh vừa thấy ánh mắt của nàng hướng đến hẳn thì lập tức cầm ấm trà lên châm nước cho chủ tử, hẳn không bao giờ...nói nhiều cùng Phi Yên nữ thần y nữa, càng nói nhiều càng sai, không thôi thì sẽ không nhìn thẳng nàng, hẳn muốn bắt chước chủ tử hẳn, không có nói nhiều a!

Vân Tranh để tay chống cằm trên bàn bạch ngọc, đang chán sắp chết liếc nhìn Ngọc Phi Yên ngồi đối diện mình, bỗng nhiên thốt ra một tiếng cười “xì”

“Vì sao ngươi lại có hứng thú đối với tuổi của Diệu di?”

Ôi, sai lầm rồi, nàng đối với tất cả những chuyện liên quan đến Diệu di đều cảm thấy hứng thú mà, hôm nay phải nói cho nàng biết rõ ràng, không biết lòng nàng rối rắm lắm sao?!

“Tranh Tranh, chẳng lẽ ngươi không muốn biết bí quyết giữ nhan sắc của Trúc Âm tỷ sao?”

Nàng cũng không tin, nàng ấy không hiểu kỳ.

Vân Tranh nháy mắt mấy cái, cười nói “Thật muốn nha, nhưng mà Diệu di cũng không có bí quyết nào, người ta là đại mỹ nhân, thiên sinh lệ chất” (trời sinh ra đã đẹp như vậy)

Nói xong thì nhìn thoáng qua dung mạo thiên tư tuyệt sắc của chủ tử, di truyền gia tộc mà!

“Phi Yên có cảm thấy được Huyền U giống như người nào không?”

Nàng thần bí nói ra, có ý muốn câu dẫn Ngọc Phi Yên.

“Huyền U!!!”

Ngọc Phi Yên gật gật đầu, khí chất trên người Trúc Âm tỷ cùng Huyền U thật giống nhau, nhưng mà nàng không rõ vì sao Vân Tranh lại hỏi nàng như vậy.

Vân Tranh lắc mình một cái, xem thường Phi Yên, nàng ấy còn không quên được món cá nướng của Huyền U sao, mở miệng ngậm miệng đều là Huyền U, không sợ chủ tử tức giận hay sao í?!

“Ta nói diện mạo.”

Phi Yên nữ thần y sẽ không ngốc nghếch như vậy chứ!?

“Diện mạo?”

Ngọc Phi Yên nghi hoặc nhìn nàng, Trúc Âm tỷ có diện mạo giống ai?

Suy nghĩ trong giây lát, nhìn lại gương mặt tướng công nhà nàng thì giật mình, khuôn mặt hoàn mỹ bên cạnh mình cùng nữ tử tuyệt đẹp kia có chỗ giống nhau.

Ồ!?

Ngọc Phi Yên kinh ngạc nhìn Vân Tranh, trên mặt nàng ấy thể hiện sự trêu tức, không thể nào?

Sao tướng công nhà nàng lại có diện mạo giống Trúc Âm tỷ chứ, là trùng hợp, hay cùng chung huyết thống?

Lúc này nàng lại phát hiện thêm, nàng thật biết quá ít về tướng công mình.

Vân Tranh hớp một ngụm trà, nhìn Phi Yên nữ thần y lúng túng thì rất là vui vẻ, nàng rất muốn giải thích, vì chủ tử không nói nên nàng liền giúp chủ tử nói ra. Liếc mắt nhìn người đang cầm quyển sách bất động kia, trong lòng thầm nghĩ, vì sao chủ tử không nói ra, nhưng mà nàng không dám hỏi đâu.

Cổ họng thanh thanh, bộ dáng nàng làm ra vẻ như ta đây sắp kể ra một bí mật trọng đại, làm cho ánh mắt của Ngọc Phi Yên trở nên sáng hơn sao.

“Người có biết, sáu mươi năm trước, trong chốn vô lâm Trung Nguyên có hai nhân vật truyền kỳ là ai không?”

“Ta biết, một người là ông nội ta, Tiêu Dao Y Thánh, y độc song tuyệt, không có địch thủ; một người nổi tiếng về cơ quan trận pháp, Ngũ Hành môn chủ Diệu Thiên Cơ, nghe nói người này thiết lập cơ quan trận pháp thiên hạ vô song, ít người có thể phá giải.”

Ngọc Phi Yên đối với chuyện này rất rõ ràng, bởi vì ông nội nàng là một trong hai người nổi tiếng đó.

Mà...Ngũ Hành môn chủ họ Diệu...Ồ!...Chẳng lẽ cùng Diệu Trúc Âm có quan hệ sao?

Vân Tranh nhìn biểu hiện của nàng, gật gật đầu, xem ra Phi Yên cũng có chút thông minh...nàng ấy đã chú ý đến mối liên hệ đó.

“Đúng, là hai nhân vật đó, nhưng ta muốn nói đến Ngũ Hành môn chủ”

Dừng một chút lại tiếp tục nói “Sáu mươi năm trước Ngũ Hành môn chủ Diệu Thiên Cơ là một mỹ nam tử nổi tiếng thiên hạ, vào thời điểm đó, người ấy gặp được mối duyên thiên mệnh với một thiên nữ — thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Lăng Phi Phi, hai người lưỡng tình tương duyệt kết làm chim liền cánh, cây liền cành. Bọn họ sinh được hai nữ tử, thừa hưởng cốt cách xinh đẹp như tiên của cha mẹ, nên tất nhiên không cần phải nói, đều là những trang tuyệt sắc khuynh thành. Con gái lớn của bọn họ khi mười sáu tuổi được gả cho Vương gia ở kinh thành, hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, mà con gái út của bọn họ đã nhiễm bệnh từ khi còn trong bụng mẹ, thân thể gầy yếu, được phụ thân an bài ở một khu rừng trúc xinh đẹp ngoại thành.”

Nói tới đây, Vân Tranh dừng lại không nói nữa, đến đây cũng là đủ rồi.

Sau khi Ngọc Phi Yên nghe xong thì thần tình vui vẻ, kinh ngạc, bừng tỉnh ngộ, câu chuyện là như vậy sao?!

98. Chương 98: Vũ Nguyệt Lâu (1)

inh thành – Vũ Nguyệt lâu Ở trên lầu hai, ngồi gần lan can là một nam tử áo trắng nhanh nhẹn, tiêu sái, hào hoa, bên cạnh hắn có vô số hoa đào vây quanh, nhìn ở bất kỳ góc độ nào, cũng đều thấy được sự phong lưu tao nhã của hắn. Dẫn tới vô số nữ tử quay đầu nhìn lại, ánh mắt bị mê hoặc của tất cả các giai nhân trong này đều đặt trên người hắn, còn có một số công tử cùng quan nhân cũng bị hắn hấp dẫn.

Hắn dùng bộ dáng phong lưu tuấn kiệt, dùng nụ cười ôn nhu, dùng ánh mắt đào hoa để câu dẫn khách, khiến Vũ Nguyệt lâu bị bao phủ bởi phong tình dày đặc, hấp dẫn khách nhân chen chúc tới, không phải là hắn vô tình để cho các nàng phải tiếp khách vất vả, mà hắn rất có tâm, hắn không muốn các nàng mệt nhọc mời gọi khách.

Dù sao thì, Vũ Nguyệt lâu này cũng là của hắn.

Không sai, hắn đúng là Mục Cảnh Thiên.

Vươn cánh tay ra, ôm chầm Hồng Ngọc, bạc môi xinh đẹp của hắn đang ở trên khuôn mặt đỏ bừng của nàng, lúc đầu giai nhân không thuận vì ngưỡng chừng nhưng cuối cùng cũng ồm ồm làm bậy trong ngực hắn.

Đương nhiên, Hồng Ngọc cũng không đánh đồng nam tử này cùng với các nam tử khác đang chung bàn, hắn có bề ngoài phong lưu tuấn tú, ánh mắt hào hoa ôn nhu đa tình, khiến cho vừa mới gặp nàng đã liền vô cùng ái mộ hắn.

Gần hai ngày ở chung, nàng đã bị hắn mê hoặc, nàng dường như quên hết tất cả, đắm chìm sâu trong đó, cũng không muốn thoát ra.

Nam tử tuấn kiệt trước mặt tựa như cây thuốc phiện, chỉ cần hít vào một chút là đã bị nghiện, nhưng mà Hồng Ngọc nàng không oán không hối, nàng rất thông minh, biết được nam tử này tuy chỉ thỉnh thoảng lui tới nơi đây, nhưng tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, chỉ nhìn ma ma đối với hắn có bao nhiêu

cung kính thì có thể đoán được, có lẽ người khác không chú ý tới nhưng mà biểu hiện của ma ma nàng hiểu rất rõ.

Thiên hạ mềm mại trong lòng ngực bị hấn hôn đến thân thể xụi lơ, lúc ấy hấn mới thả lỏng một chút, đem không khí trong sạch trả lại cho nàng. Môi bạc xinh đẹp hơi hơi cong lên, sau đó lại vươn đầu lưỡi tiếp tục công kích, không biết động tác này có tới bao nhiêu mị hoặc, chỉ biết những người khác nhìn đều phải nuốt nước miếng, thậm chí chảy máu mũi.

Đúng lúc này, tú bà Vũ Nguyệt lâu dáng vẻ vội vàng đi vào đến bên cạnh hấn, trên mặt mang theo nụ cười rất tươi thể hiện sự chuyên nghiệp trong nghề, nhưng trong mắt thì tràn đầy thần sắc cung kính.

“Công tử, việc ngài yêu cầu đã làm xong”

Mục Cảnh Thiên khẽ gật đầu, buông giai nhân trong lòng ngực ra, chậm rãi đứng dậy theo Minh Nguyệt rời đi.

Hồng Ngọc cũng ngoan ngoãn lui ra, nàng biết chỉ cần mình ngoan ngoãn nghe lời, công tử rảnh sẽ đi tìm mình, hấn không bao giờ nói dối.

Ở dưới lầu, mọi người nhìn thấy thiên hạ phong tình vô hạn kia rời đi thì trong lòng vô cùng tiếc nuối, bọn họ cho tới bây giờ cũng không biết vì sao nam nhân kia lại mị hoặc lòng người như thế.

Mục Cảnh Thiên đi theo phía sau Minh Nguyệt, cước bộ nhàn nhã đến cực điểm, trên môi lộ ra một nụ cười tươi, tuấn đạt phong lưu, mà phong độ lại toát ra khí vũ phi phàm.

“Tĩnh sao?”

Thanh âm thấp của nam tử, có vẻ nhàn tản và vui vẻ.

Minh Nguyệt gật gật đầu, có chút giống như vô tình, quay đầu lại nhẹ nhàng liếc mắt vị cấp trên của mình, khẽ thở dài một tiếng.

“Rất cực tĩnh a.”

Thật sự là thật vất vả nha!

Hấn vì chờ cái lễ vật trân quý kia tỉnh lại, đã hao tổn hết mấy ngày không làm được chuyện gì, hấn đang ở trong thanh lâu lại phải cấm dục, thật sự là so với thần tiên hấn còn thần tiên hơn!!!

Hấn sợ trong lúc mình điên loạn đảo phượng với người đẹp thì bảo bối kia sẽ tỉnh lại làm phiền hấn, khiến hấn phải rời khỏi thân thể mềm mại của mỹ nhân, đó là chuyện vô nhân đạo nhất trên đời này a!

“Đúng rồi, Minh Nguyệt, người không phải còn chuyện gì muốn nói với ta sao? Cứ nói đi đừng ngại”

Hấn là một cấp trên rất quan tâm đến tâm sự của cấp dưới mình, không cần khách khí với hấn, hấn như thế nên thuộc hạ hấn thường hay yêu quý hấn!

Vừa mới thấy nàng nhìn hấn có chút dăm chiêu, bộ dáng muốn nói lại thôi không nói.

Vừa nghe được lời ấy của hấn, Minh Nguyệt đột nhiên nhíu mày, dừng lại, xoay người làm lễ kính cẩn với vị Đường chủ đại nhân phong lưu tiêu sái đang cười tươi kia, cung kính nói —

“Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở Cảnh Thiên Đường chủ, lần sau ngài không cần nói chuyện, mời chào khách nhân, làm mất đi thân phận của ngài”

Mục Đại Đường chủ lại đi khoe khoang phong tình của mình bằng cách mời chào khách hàng sao? Đây là do hấn nhất thời hưng trí hay là thích thú làm như vậy?

Mục Cảnh Thiên đối với lời này cảm thấy không được thoải mái, giống như bắt đắc dĩ phải nghe, vì hấn biết nàng còn muốn nói điều khác nữa chứ không phải chỉ như thế thôi, cái này chỉ là lời mở đầu.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Minh Nguyệt xem chút nữa làm cho Mục Cảnh Thiên té xỉu.

“Cảnh Thiên Đường chủ, không nên câu dẫn các cô nương trong lầu”

99. Chương 99: Vũ Nguyệt Lâu (2)

Minh Nguyệt nhìn Mục Cảnh Thiên cầu xin, từ khi hắn đến đây, các cô nương trong Vũ Nguyệt Lâu đều chuyển sang vây quanh hắn, không muốn tiếp khách, nếu cứ như vậy, Vũ Nguyệt Lâu này của bọn họ sẽ nhanh chóng đóng cửa.

Câu dẫn?

Mục Cảnh Thiên có chút dở khóc dở cười, nàng nói giống như xem hắn là hạng người dâm tiện sao???

Hắn nào có câu dẫn các cô nương đó, hắn lấy tâm bình thường của mình đối đãi với các nàng, chẳng qua vì hắn rất ôn nhu, có lòng thương hương tiếc ngọc, nhưng đây là bản tính của hắn mà, hơn nữa hắn là nam nhi nên phải che chở cho các tiểu mỹ nhân, tại sao nói là hắn câu dẫn a?

“Minh Nguyệt, là ta thương hương tiếc ngọc một chút, như vậy cũng sai hay sao?”

Thanh âm vô cùng ủy khuất, làm cho Minh Nguyệt xem chút nữa là gật đầu nói “không có sai”, nhưng cố nén nhịn xuống.

“Thuộc hạ hy vọng Đường chủ yên lặng ở trong phòng, như vậy sẽ là tốt nhất rồi”

Các cô nương không thấy được mặt của hắn tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng, sẽ chăm chỉ mà làm việc, nàng cũng không phải hao tổn hiệu tâm tư.

Ở trong phòng yên lặng???

Mục Cảnh Thiên sững sốt một chút, hắn là một đại nam nhân, ở yên lặng trong phòng làm gì, thêu hoa sao?!

Hắn cười lộ ra hàm răng trắng bóng, bên ngoài là một rừng các cô gái xinh đẹp, hắn là một lãng tử đa tình ôn nhu làm sao có thể ở yên trong phòng cho được?

Không nghi ngờ gì, hắn không có khả năng làm được việc đó, hơn nữa mấy ngày nay hắn đâu có ăn thịt người, hắn ăn sáng rất đậm bạc a, chỉ là đậu hủ của mỹ nhân mà thôi, ha ha ha.

Đều là vì cái lễ vật kì lạ kia khiến hắn hao tâm tổn trí, nên mặc dù hắn là chủ nhân ở đây vẫn không được thụ hưởng chút gì, sau khi xong việc hắn sẽ tự bồi thường tổn thất ình.

“Tốt lắm, Minh Nguyệt, để vấn đề này lại, về sau chúng ta sẽ nói, bây giờ chúng ta nên đi xem lễ vật kia trước đi.”

Lễ vật mà hắn nói chính là người có mái tóc đỏ yêu dị như ngọn lửa pháp phòng, hắn muốn kiểm tra xem lễ vật này có bao nhiêu kỳ lạ.

Minh Nguyệt nghe vậy gật gật đầu, xoay người đi trước, không phải nàng không muốn nói thêm nữa, mà nàng biết chắc là Đường chủ đại nhân của nàng sẽ không nghe theo, nàng có nói nhiều cũng vô ích, tốt hơn là không nói nữa.

Đợi Minh Nguyệt mở cánh cửa mật thất, hai người tiến vào, sắc mặt liền trở nên trầm xuống.

Mật thất trước sau vẫn không thay đổi, bên trong vô cùng đơn giản, ánh sáng nhu nhuận của dạ minh châu chiếu rọi khắp bên trong, trong phòng có một cái bàn, một cái ghế, nhưng bảo vật trân quý trên giường thì không thấy bóng dáng đâu.

Hai người liếc mắt với nhau một cái, trong ánh mắt của cả hai đều hiện lên sự nghi hoặc, không biết là chuyện gì đã xảy ra đây, mấu chốt là họ đã phòng bị không để phát sinh ra chuyện gì, sao bây giờ lại xảy ra như vậy?

Mục Cảnh Thiên chậm rãi bước đi thông thả đến chiếc giường duy nhất bên trong, lấy tay sờ đệm chăn, vẫn còn hơi ẩm, xem ra người nọ vừa mới đi không được bao lâu. Ngẩng đầu lên nhìn lỗ thông khí phía trên mật thất, chỉ lớn bằng nắm tay nhỏ, ở trong này không thể thoát ra ngoài, tinh thần bọn họ lúc này như bầu trời ban đêm tối thui, lại như ếch ngồi đáy giếng. Mục Cảnh Thiên biết, cho dù là người có võ công vô cùng lợi hại cũng sẽ không thể nào thoát khỏi mật thất này, người – không phải là ruồi bọ.

“Thời điểm thuộc hạ đi ra, rõ ràng đã điểm huyết đạo của hần”

Ánh mắt Minh Nguyệt lộ ra trầm tư, người kia không thể nào thoát ra ngoài được, trước khi đi, nàng đã đóng cửa cẩn thận, mà cánh cửa mật thất này ngoại trừ nàng cùng Đường chủ thì không ai có thể mở ra, mặc kệ là bên ngoài hay bên trong.

Nhưng giờ phút này, người kia đã không còn ở đây, bốn vách tường đều hoàn hảo không chút sứt mẻ gì, hoàn toàn bài trừ việc phá tường mà ra, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Lòng của nàng run rẩy một chút, nàng không tin quỷ thần, đột nhiên lại có sự tình thế này làm cho nội tâm nàng có cảm giác yêu dị bao phủ xung quanh.

Mục Cảnh Thiên không nói gì, ánh mắt đào hoa tràn ngập ý vị sâu xa, hần biết chuyện này vô cùng quỷ dị, thập phần quỷ dị, xem ra, Minh Nguyệt thật đã tìm ra được một lễ vật rất kỳ lạ. Hần ta ở nơi nào, Mục Cảnh Thiên biết được hần ta vẫn còn ở tại phòng này, vì hần cảm nhận được hơi thở của hần ta.

Ánh mắt chậm rãi quét khắp mật thất, một tác cũng không buông tha.

Đột nhiên vang lên tiếng va chạm, như tiếng vang của hai hòn đá chạm vào nhau, thanh thúy dễ nghe, rồi một âm thanh quỷ dị trong phòng vang lên —

“Các người đang tìm ta sao?”

100. Chương 100: Ma Mỹ Bảo Bối (1)

Các người đang tìm ta sao?” Trong mật thất vốn đang yên tĩnh không một tiếng động, bỗng nhiên vang lên âm thanh vô cùng quỷ dị của một người, làm cho hai người thoáng dao động.

Mục Cảnh Thiên cùng Minh Nguyệt nhanh chóng dời ánh mắt về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên giường lúc này không chỉ có đệm chăn mà còn hiện ra một người khoác áo màu trắng, mái tóc đỏ bồng bềnh.

Ánh sáng nhu nhuận của dạ minh châu rơi trên mái tóc đỏ bồng bềnh như ngọn lửa ấy, hấp dẫn, mê muội lòng người. Khuôn mặt như bạch ngọc tinh xảo được ánh sáng chiếu vào càng thêm bóng nhoáng.

Khi Mục Cảnh Thiên nhìn thấy đôi mắt của hần thì trong lòng chấn động, khuôn mặt hần khi chưa thanh tỉnh, mắt còn nhắm chặt và khuôn mặt hần bây giờ hoàn toàn khác nhau, như hai nhan sắc của hai người khác biệt.

Mắt bên trái hần cùng màu tóc giống nhau, đỏ như ngọn lửa yêu dị, tùy tiện thiêu đốt bất cứ vật gì, ánh mắt đỏ ấy cùng màu tóc đỏ kia hợp lại có thể đốt cháy cả thế gian này.

Nhưng mắt phải của hần thì lại có màu tím thần bí, phát ra ánh sáng âm u, như sương mù giăng phủ khắp nơi không thể nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì.

Một thì sáng rực chói lòa mạnh mẽ, một thì sâu thẳm thần bí tĩnh lặng, cùng phối hợp với nhau để tạo nên một dung nhan tinh xảo...quỷ dị.

Thế gian kỳ bảo!!!

Mục Cảnh Thiên bị hấp dẫn mãnh liệt bởi cặp mắt hiếm thấy kia, hần chưa bao giờ gặp qua ánh mắt xinh đẹp kì dị như vậy, trong lòng kích động không thôi.

Hần chậm rãi bước đến bên giường, ánh mắt đào hoa nhìn chằm chằm đôi người hiếm thấy kia, không tự chủ được, muốn lấy tay chạm vào, lúc gần chạm đến đột nhiên thu hồi cánh tay lại.

“Các người đang tìm ta sao?”

Thiên hạ tinh xảo trên giường kia lại mở miệng, như tiếng ngọc thạch va chạm nhau, thanh thúy dễ nghe, cực kỳ thoải mái!!!

Lúc này Minh Nguyệt cũng phục hồi tinh thần lại, nàng nhận được hần chính là vào thời điểm hần còn đang hôn mê, nàng cũng chỉ ngẫu nhiên thấy được đôi mắt kỳ lạ của hần khi hần đột nhiên thanh tỉnh trong chốc lát mà thôi.

Mục Cảnh Thiên tưởng tượng đến lúc phải giao hân cho người khác thì trong lòng chợt có một chút khác thường, nhưng rất nhanh bị biến mất.

“Người vừa rồi ở nơi nào?”

Hắn từng đọc qua trong quyển “Tây Vực Ngoại Truyện” có nói tới thuật ẩn thân, những người biết thuật này trong bất kì hoàn cảnh và điều kiện nào đều có thể biến mình khiến không ai có thể nhìn thấy được rồi ra tay giết người, nhưng loại công phu này quá mức tà môn nên rất ít người học.

Người này vừa rồi chắc chắn đã sử dụng loại công phu này, màu mắt của hắn không phải là của người Trung Nguyên, nhưng mà hình dáng và khuôn mặt tinh xảo của hắn thì không khác gì người Trung Nguyên.

Rốt cục người này là ai, tại sao lại biết thuật ẩn thân?

Trong chốn võ lâm Trung Nguyên gần đây nổi lên một tổ chức sát thủ là Phi Vũ Lâu, nghe nói các sát thủ bên trong đều có thân phận bí ẩn, thủ thuật ám sát điêu luyện. Bên trong Phi Vũ Lâu này có lâu chủ, dưới lâu chủ là tứ đại sứ giả Xuân Hạ Thu Đông, dưới nữa là các sát thủ. Võ công cao nhất Phi Vũ Lâu có thể coi là lâu chủ, nhưng không ai biết hắn ta là nam hay nữ, người gặp được hắn rất ít, ngay cả thủ hạ đắc lực của hắn ta là tứ đại sứ giả cũng ít khi gặp được hắn ta, mỗi lần lâu chủ xuất hiện đều mang mặt nạ, thế nhân chỉ biết vị lâu chủ này họ Phượng. Mà tứ đại sứ giả khi đi thi hành nhiệm vụ cũng mang mặt nạ. Cho nên trong mắt thế nhân, Phi Vũ Lâu là một tổ chức cực kỳ thần bí, chưa ai biết được diện mạo cùng thân thể của lâu chủ, về điểm này, tổ chức Phi Long và Phi Vũ Lâu tương tự nhau.

Người này, có hay không liên quan đến Phi Vũ Lâu?

Hắn là ai trong Phi Vũ Lâu?

Nhìn khí chất của hắn không giống một người bình thường.

101. Chương 101: Ma My Bảo Bối (2)

“Ta ở ngay tại nơi này a.”

Thiên hạ tinh xảo kia đột nhiên mỉm cười, giống như một đóa huyết sắc đang nở, có độc, nhưng lại tuyệt mỹ.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt màu đỏ phát ra ánh sáng như ma lửa cháy khắp địa ngục, ánh mắt màu tím lại như sương mù phủ kín đầy trời.

Mục Cảnh Thiên mỉm cười, đối với lời nói của hắn ta cũng không có phản ứng gì.

“Tại hạ Mục Cảnh Thiên, bằng hữu có thể hay không cho biết quý danh?”

“Mục —— Cảnh —— Thiên?”

Thiên hạ tinh xảo quỷ dị kia đọc từng chữ tên hắn, thanh âm quỷ dị mà thanh thúy như thể chứa đựng điều gì đó.

Mục Cảnh Thiên hơi nhíu đôi mày kiếm, trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời.

“Người có thể gọi ta là Vũ, tên ta là Vũ.”

Thiên hạ tinh xảo cười nói.

Đột nhiên đôi ngươi kỳ lạ kia chuyển hướng về phía Minh Nguyệt, bị đôi ngươi hai màu nhìn chằm chằm khiến Minh Nguyệt không khỏi rùng mình.

“Là người đem ta trở về đây?”

Minh Nguyệt khẽ gật đầu.

“Vậy người đem ta về đây là muốn làm gì?”

Con ngươi kì lạ kia không có biểu hiện nào.

Minh Nguyệt liếc mắt nhìn Mục Cảnh Thiên một cái, không nhìn thấy hắn trả lời nên xoay người ra khỏi mật thất, trả lại không gian kì bí yêu dị này cho bọn họ.

Nhìn cánh cửa mở ra rồi lại khép vào, Vũ chớp chớp con ngươi kì lạ, tiếp theo chuyển hướng về phía Mục Cảnh Thiên, mỉm cười.

Mục Cảnh Thiên phát hiện hắn ta thật sự rất...yêu cười.

“Vũ, ngươi hẳn là biết hai mắt của ngươi rất kì lạ...rất được”

Khi Mục Cảnh Thiên nói đến đôi mắt của hắn ta thì sự nhạy cảm rất sâu sắc của hắn cảm nhận được trong đôi mắt có hai màu ấy hiện lên sát ý, không sai – chính là sát ý, tuy hắn ta che dấu rất khá nhưng mà vẫn không tránh khỏi được ánh mắt của Mục Cảnh Thiên.

“Ngươi nói là ánh mắt của ta rất xinh đẹp sao, Tiểu Thiên?”

Tiểu Thiên?

Về mặt Mục Cảnh Thiên đây hẳn tuyển, người này có tật...sao?

Hắn là một đại nam nhân, như thế nào lại bị gọi thành như vậy...Oái...Tiểu Thiên?!

Không được, tuyệt đối không được!

Nhưng mà mặc kệ bây giờ hắn ta gọi như thế nào, hắn chỉ muốn bàn đến chính sự. Hắn ta là ai không quan trọng, chỉ cần đem hắn ta làm quà đại thọ cho Hoàng hậu nương nương để hoàn thành nhiệm vụ.

Sinh nhật Hoàng hậu sắp tới, bây giờ cũng không còn thời gian để tìm bảo bối kỳ lạ khác, cho nên chỉ có thể đem hắn ta làm quà mà thôi.

“Không sai, ánh mắt của ngươi rất đẹp, cho nên ta muốn ngươi giúp ta một việc”

“Gấp cái gì?”

“Có một người sở thích là rất thích các vật kì lạ và hiếm thấy, mà người này lại có thân phận rất đặc biệt, gần đến ngày sinh của nàng, bằng hữu của ta muốn ta giúp hắn, đem tặng một kiện thể gian kì vật cho nàng, để làm nàng vui vẻ”

Nói tới đây, Mục Cảnh Thiên dừng lại một chút, liếc mắt nhìn cái tên đang ở trên giường, nói thêm —

“Vũ, ngươi có hay không đồng ý giúp ta?”

Tuy là câu hỏi, nhưng mà cả hai đều hiểu, Vũ có bằng lòng hay không bằng lòng cũng đều giống nhau.

Hơn nữa ngày, Vũ chỉ lẳng lặng lấy đôi mắt kì lạ của mình nhìn chằm chằm Mục Cảnh Thiên, giống như là đang đánh giá lời đề nghị kia, và đang nghiền cứu để đưa ra điều kiện thỏa đáng...

Đột nhiên, hắn ta lấy thân pháp cực kỳ quỷ dị tới bên người Mục Cảnh Thiên, một tay đặt trên vai hắn, cười rất vui vẻ.

Mục Cảnh Thiên không phải không muốn tránh, nhưng mà hắn phát hiện mình lại không tránh được, trong lòng bồng giật mình, bên tai lại nghe thanh âm thanh thúy của hắn ta.

“Muốn ta đáp ứng, cũng không phải không thể.”

Vũ cười, đầu lưỡi hồng nhuận vươn ra dây dưa trên bờ môi của chính mình, khuôn mặt tinh xảo hiện lên bảy phần ma ý, ba phần mỉa mai, nhìn Mục Cảnh Thiên.

“Ngươi có điều kiện gì?” – Hắn mau mau muốn biết Vũ sẽ đưa ra điều kiện gì.

“Điều kiện gì sao?”, hắn trao tặng cho Mục Cảnh Thiên một nụ cười tươi nhưng không rõ ý tứ gì, hắn dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve trên hai má của Mục Cảnh Thiên, sau đó lại cười đến càn rỡ.

“Có chuyện gì nói mau, còn nữa, ngươi có thể cách xa ta một chút.”

Hai đại nam nhân, gần gũi như vậy làm chi a?

Tuy rằng hắc ta có bộ dáng xinh đẹp, nhưng mà hắc ta vẫn là nam nhân, hắc đối với nam nhân hoàn toàn không có hứng thú.

Vũ phốt lò, giống như không có nghe được lời nói của Mục Cảnh Thiên, càng kiêu ngạo hơn, tiến đến bên hắc, thổi nhẹ nhẹ vào vành tai hắc, phát hiện vành tai kia tự nhiên ửng đỏ, nhẹ nhàng nói —

“Chỉ cần Tiểu Thiên đồng ý mỗi ngày đều ở bên cạnh giúp ta, cái gì ta cũng đều đáp ứng người”

Bồi hắc ta?

Mục Cảnh Thiên vẽ mặt nghi hoặc, trừng mắt nhìn hắc ta, có ý gì?

Người này có chút ... không bình thường, có phải hay không???

“Ta giúp người như thế nào?”

Du sơn ngoạn thủy? - Đó là điều Khả Nhân thích, không phải hắc.

Chơi cờ, phẩm trà? - Hắc không có thời gian.

Hay là bồi hắc luyện võ so chiêu? - Hắc chỉ thích bồi tiểu mỹ nhân điên loạn đảo phượng.

“Bồi như thế nào?”

Khuôn mặt tinh xảo của Vũ hiện ra một nụ cười tươi như hoa nở...kèm theo sự ma mãnh quỷ quyệt, Mục Cảnh Thiên chưa kịp phản ứng gì hắc ta đã ra tay, đưa người trước mặt đặt ở dưới thân mình, áp môi mình lên chiếc môi bạc kia, khẽ gọi từng cánh môi mỏng như cánh hoa, hôn dầy dưa, lại đưa lưỡi của mình chui vào trong miệng của người ấy, tham lam hút hết mật ngọt trong đó, quần quýt khiêu khích...Thẳng đến khi Mục Cảnh Thiên phục hồi lại tinh thần, xuất một chưởng đánh hắc bay xa. (hehe ... ghê quá)

Vũ mượn lực nhẹ nhàng dừng lại ở trước giường, nhìn khuôn mặt đang chuyển hóa từ xanh thành trắng bệch của Mục Cảnh Thiên, cười đến rung chuyển bàn ghế, thâm nghĩ...tư vị của người này thật không tồi...

Có lẽ, hắc ta có thể giúp Mục Cảnh Thiên.

Mục Cảnh Thiên hung hăng trừng mắt cái tên đáng ghét đang đứng trước giường kia, giơ ống tay áo lên dùng sức chà mạnh lên bạc môi mình, trong lòng tức giận đến chết khiếp.

Hắc thật không ngờ, hắc đường đường là một lăng tử chơi hoa, thế mà cũng có lúc lại bị người khác cưỡng hôn, nếu người cưỡng hôn hắc là nữ tử thì không có gì, hắc sẽ không so đo cùng tiểu mỹ nhân là do ai chủ động trước...

Nhưng mà hiện tại người cưỡng hôn hắc là một nam nhân, mà hắc cũng lại là một nam nhân...

Tuy nói rằng nam nhân không có trinh tiết, nhưng một nam nhân mà bị một nam nhân khác cưỡng hôn thì dù thế nào cũng không thích hợp, nghĩ như thế nào cũng không được tự nhiên...

Trên khuôn mặt tinh xảo kia giờ phút này lại tiếp tục hiện ra một nụ cười tươi rói, vì hắc ta đã thực hiện được quỷ kế của mình...Khiến Mục Cảnh Thiên thật hận không thể một quyền đánh cho khuôn mặt đó từ đẹp trở thành xấu...

Nhưng mà, hắc ta là quà tặng sinh nhật cho Hoàng hậu nên không thể biến thành xấu được, nếu không có lễ vật dâng lên Hoàng hậu thì lúc đó Long Diệc Hân sẽ lộ da hắc.

“Cứ như vậy theo giúp ta cả đời, như thế nào?”

Thanh âm thanh thúy của Vũ lại vang lên.

“Người đang nằm mơ!” – Mục Cảnh Thiên nhảy dựng lên, thẳng hướng cửa mật thất mà đi ra ngoài.

Nằm mơ? – Vũ giương mi lên, hắc chưa bao giờ nằm mơ!

Nhìn Mục Cảnh Thiên biến mất ở cửa, hắc vội vàng đuổi theo.

“Tiểu Thiên, chờ ta!”

102. Chương 102: Được Đền Bù Mong Muốn

Hôm nay đã là ngày mừng sáu tháng chín, qua hai ngày nữa là sẽ đến ngày tết cửu trùng, đó cũng là ngày đại hỉ của Mạc Lục. Cho nên hiện tại Phi Long Sơn vô cùng náo nhiệt, trên mặt mỗi người đều hiện lên nụ cười rạng rỡ, đây là lần thứ hai Phi Long Sơn chờ đón hôn lễ. Lần đầu tiên là hôn lễ của Tiêu Trắc Nhiên cùng Thượng Quan Du Du (còn thêm lần thứ 3 nữa,). Tuy rằng lần đầu tiên cũng thật rất náo nhiệt, nhưng mọi người vẫn vô cùng chờ mong đến hôn lễ thứ hai trên Phi Long Sơn này, bởi vì lần này chính là do Phi Yên nữ thần y tự tay sắp đặt, khẳng định là sẽ vô cùng khác thường.

Sáng sớm, Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh đã đi tìm Mạc Lục, ngay lúc ấy Mạc Lục đang định đi ra ngoài, biết rõ là người ta không chào đón bọn họ nhưng mà xưa nay bọn họ không biết xem sắc mặt của người ta là như thế nào.

“Ai nha, Lục muội tử, bọn ta đến thật đúng lúc nha”

Ngọc Phi Yên cười hì hì, nhìn thấy khuôn mặt bất đắc dĩ của Mạc Lục thì càng xem càng thấy thích, gần đây, nàng rất thích đùa với Lục muội tử a, không ngờ da mặt của nàng ấy lại mỏng như vậy, chỉ mới bị kích vài câu thôi thì khuôn mặt liền ửng đỏ.

Mạc Lục trừng mắt nhìn hai nữ nhân đang rảnh rỗi, lòng của nàng đã sớm không còn ở nơi này, hôm nay nàng cùng Xích ca đã hẹn nhau sẽ đi xuống núi mua sắm, bây giờ lại bị hai nữ nhân này giam giữ ở đây, các nàng muốn làm gì đây?

Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh nhìn nhau, hai người đều thấy được quỷ kế lóe sáng trong mắt đối phương.

“Chúng ta nghĩ là, hai ngày nữa Lục muội tử sẽ lập gia đình, nên tỷ muội chúng ta phải thân thiết với nhau nhiều hơn nữa”

Nữ thần y xung phong lên tiếng trước, mà chữ “thân thiết” kia ý vị thật sâu xa lắm nha, nàng biết người ta không muốn thân thiết với hai nàng, người mà người ta muốn thân thiết dĩ nhiên không phải là các nàng.

Mạc Lục liên tục cười khổ, nàng biết lúc này đây mình không có cách nào để thoát ra khỏi cánh cửa phòng được.

“Tẩu tử, cho dù ta có lập gia đình thì vẫn ở tại Phi Long Sơn, các ngươi không cần khách khí như vậy”

Lẽ nhiều tất trá, mà hai nữ nhân kia lại không biết lễ giáo là gì, còn có quan hệ của các nàng trước đây tuyệt đối không thể gọi là hòa hảo, tuy rằng hiện tại đã cải tiến rất nhiều, nhưng mà nàng vẫn rất khó tin tưởng việc các nàng ấy muốn thân thiết với nàng.

“Điều này sao có thể xem là khách khí, chúng ta là tỷ muội một nhà, người sắp xuất giá, chúng ta muốn cùng người tâm sự, thế thôi”

Ngọc Phi Yên cười thật ôn nhu hòa ái, nhưng mà, không giống bản tính của nàng ấy tí nào, khiến cho Mạc Lục chột rùng mình, tẩu tử này của nàng không thể tin được.

“Tẩu tử.”

Mạc Lục hiện tại vô cùng hối hận vì sáng nay không rời đi sớm, tuy khuôn mặt tươi cười nhưng trong lòng thì hoàn toàn không muốn cười chút nào.

Vân Tranh nhìn thấy nàng cười, nhưng thanh sắc bất động, thì mày liễu khẽ nhếch lên.

“Chẳng lẽ là ‘Lục muội tử’ không muốn gặp chúng ta?”

Còn cố ý nhấn mạnh “Lục muội tử”.

Một tiếng Lục muội tử này làm cho khuôn mặt của Mạc Lục cứng ngắt.

“Tranh muội muội, ngươi so với ta còn nhỏ hơn vài canh giờ”

Ngọc Phi Yên gọi nàng là Lục muội tử cũng được, nhưng Vân Tranh là đối thủ một mất một còn của nàng, tuyệt đối không được gọi như thế, để cho nàng ấy gọi nàng là muội tử không phải rõ ràng là nói nàng không bằng Vân Tranh sao?

Nàng tuyệt đối không chấp nhận chuyện này, không để cho nàng ấy gọi như vậy thêm bất kì lần nào nữa.

“Sao?, ta như thế nào không nhớ rõ là mình nhỏ hơn người a” – Vân Tranh ra vẻ kinh ngạc nói.

Rõ ràng các nàng đều là sinh cùng năm mà, ha ha. Nhưng mà các nàng đều là cô nhi, lại cùng có duyên phận giống nhau, Mạc Lục được Diêu di đem về nuôi, còn nàng thì được chủ tử mang về, làm sao các nàng biết được sinh nhật của mình chứ.

Chủ tử cùng Diêu di lấy ngày mà họ nhật được các nàng làm ngày sinh nhật, cho nên đến nay các nàng không phân được ai lớn ai nhỏ.

Ngọc Phi Yên nhìn các nàng, trong lòng âm thầm buồn cười, ai lớn ai nhỏ có gì khác nhau sao?

Tỷ tỷ cũng tốt, muội muội cũng thế, có gì khác nhau đâu?

Đây là tâm lý tranh đấu a, hai người này thật sự cố chấp.

Theo nàng, vấn đề này có 2 cách giải quyết, một là cha mẹ của các nàng ấy đứng ra nói ngày sinh cho các nàng biết, hai là một trong hai người nhận thua, nhưng hai cách này đều không có cách nào khả thi hết, người chết không sống lại được, không ai tự nhận mình thua.

Rốt cục thì không thể nào phân định nổi.

Đột nhiên ánh mắt nàng lóe sáng khi nhìn thấy một bóng người vừa mới đến trước cửa, liền cười tươi đến quỷ dị, nàng và Vân Tranh đang mắt to và mắt nhỏ cùng nhìn Mạc Lục, cơ hội của nàng tới rồi, nàng đã chờ lâu lắm mới có được cơ hội để vui vẻ như hôm nay.

“Lục muội tử.”

Mạc Lục quay lại nhìn Ngọc Phi Yên xem nàng ấy muốn nói gì.

Vân Tranh cũng quay đầu, nhìn thấy thần thái trong ánh mắt Ngọc Phi Yên thì bỗng nhiên hiểu được, gật đầu, đôi mắt đẹp cũng phóng ra tà quang.

“Người thật sự muốn gả cho cái mặt lạnh, đầu gỗ – Hác Xích kia thật sao?”

Mạc Lục cau mày, suy nghĩ cẩn thận, nàng vô cùng không thích Ngọc Phi Yên gọi Xích ca nàng là đầu gỗ, vì nàng hiểu tính tình của nàng ấy nên mới không nói gì. Nàng liếc mắt một cái, nàng ấy không thấy mình hỏi quá vô nghĩa sao, nàng cùng Xích ca đã định ngày thành hôn rồi, hơn nữa nàng không lấy Xích ca làm chồng thì lấy ai đây?!

Ngọc Phi Yên nhìn biểu hiện của nàng, ra vẻ tiếc hận hỏi: “Chẳng lẽ người cam tâm sao?”

Mạc Lục không rõ, nàng vì sao không cam lòng a? Có thể gả cho Xích ca, là nàng đời này đã tu luyện phúc khí.

Nhưng mà không đợi nàng mở miệng, Ngọc Phi Yên lại tiếp tục nói,

“Ta nhớ rõ, khi người mới vừa từ Mạc Bắc trở về, nói với ta là người vẫn còn thích sư huynh của người, nhưng mà người cần thời gian để tập trung theo đuổi sư huynh người.”

Như sợ mình nói còn chưa đủ, nàng lại thêm một câu.

“Ta bây giờ vẫn còn đang chờ Lục muội tử đến lấy lại ngôi khôi thủ phụ nhân”

Mạc Lục nghe nàng nói đến đây tự nhiên có một loại dự cảm không tốt, nhanh chóng nhìn về hướng cửa, vừa lúc ấy thấy được khuôn mặt lạnh lúc này lại lạnh như băng vô tình nhìn nàng.

“Xích ca?”

Mạc Lục rốt cục cũng hiểu được, vì sao Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh cứ quần lấy nàng không cho nàng đi, nguyên nhân chính là chủ ý này đây của các nàng. Các nàng thấy mình sống không sung sướng hay sao, tại sao luôn trêu chọc nàng?

Nhìn ra ngoài cửa, thấy mặt lạnh đang xoay người rời đi, trong lòng của nàng quỳnh lên, hung hăng trừng mắt hai nữ nhân luôn sợ thiên hạ bất loạn này, liếc một cái, dậm chân đuổi theo.

Khi trở về sẽ tìm các nàng tính sổ.

Ngọc Phi Yên nhìn thấy hai người đã rời đi, lúc ấy trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười tà ác.

Không thể trách các nàng trước hôn lễ tạo ra cho bọn họ chút rắc rối, bởi vì các nàng thấy bọn họ quá thuận lợi, dễ dàng đi đến với nhau, như vậy thì tình cảm sẽ không sâu đậm, bọn họ sẽ không biết quý trọng.

Cho nên, các nàng vì bọn họ mới làm như thế, tạo ra chút xíu mâu thuẫn để bọn họ có thể gia tăng tình cảm đối với nhau, như vậy không tốt hay sao?

Đặc biệt là phải tạo ra mâu thuẫn trước ngày cưới thì bọn họ mới thấy được hiệu quả rõ ràng a.

“Xích ca!”

Mạc Lục đuổi theo thân ảnh phía trước, trong lòng thực rất ảo não, sao hắn không biết tính tình của hai nữ nhân kia là sợ thiên hạ không loạn sao, còn tin lời nói của bọn họ là thật nữa,

“Xích ca, chàng nghe ta giải thích.”

Không cần chạy nữa mà, nàng đâu có chạy nhanh hơn hắn a!

Thân ảnh phía trước cũng không có ý định ngừng lại, vẫn chạy bạt mạng như điên.

“Xích ca!”

Mạc Lục không đuổi theo, nàng đứng bất động, vì nàng nhìn thấy được hắn đang bị kích động mãnh liệt.

“Hảo, chàng không muốn nghe thì thôi vậy!”

Nàng cũng đã tức giận, mấy ngày nay tình cảm của nàng đối với hắn như thế nào hắn không nhìn thấy hay sao?

Chẳng lẽ bởi vì người khác nói mấy câu mà hắn không tin tình cảm của nàng đối với hắn, cái kính cùng nàng sao?

Nàng thừa nhận trước kia mình rất thích sư huynh, nhưng mà đó là trước kia, hiện tại người mà Mạc Lục nàng thích chính là Hác Xích, hắn thật sự không hiểu rõ hay sao?

Phía trước, Hác Xích cũng đã ngừng lại, quay đầu lại nhìn thấy nước mắt trên khuôn mặt của Mạc Lục, trong lòng hắn giống như kim đâm vô cùng đau đớn, hắn biết nàng có tình cảm đối với hắn, hắn cũng không muốn đối với nàng như vậy. Nhưng khi đột nhiên nghe được, nữ tử mình yêu còn có ảo tưởng đối với khôi thủ, trong ngực hắn cảm thấy nghèn nghẹn, biết rõ lời nói kia chỉ là làm kích động Phi Yên nữ thần y, nhưng mà hắn vẫn không sao chịu nổi.

Hiện tại, nhìn thấy nước mắt trên khuôn mặt nàng, hắn thấy mình thật rất hỗn đản, vì sao lại làm cho nàng khóc, rõ ràng là hắn tin tưởng nàng, quyết tâm trân trọng nàng cả đời, quyết tâm không để nàng khóc, thế mà hiện tại tại hắn đã khiến nàng phải khóc.

Hắn hung hăng đánh mình một bạt tai, đi đến trước mặt Mạc Lục, đem nàng ôm gắt gao vào trong lòng ngực, vươn một bàn tay ôn nhu lau nước mắt trên khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng nói “Thành thật xin lỗi”

Lại không biết những lời này khiến nước mắt nàng chảy ra nhiều hơn, hắn đột nhiên luống cuống, không biết phải làm thế nào.

Nước mắt càng lúc càng nhiều, lau hoài không hết.

“Lục nhi, đừng khóc nữa”

Đừng khóc, nàng khóc làm hắn rất đau lòng.

Mạc Lục không kiềm chế được, nước mắt cứ tự nhiên mà trào ra, nàng cảm thấy mình thật ủy khuất, nhưng nhìn bộ dáng bị kích động của hắn, trong lòng cũng không chịu nổi, nghẹn ngào giải thích.

“Lúc ấy ta nói như vậy với tẩu tử là muốn chọc tức nàng ấy, ta không có còn ảo tưởng đối với sư huynh”

Hác Xích liên tục gật đầu, hẩn biết, hẩn hiểu được.

“Người ta yêu chính là chàng, Xích ca”

Hác Xích vẫn gật đầu, nhưng đột nhiên ngưng lại, sững sốt, nói lắp bắp,

“Nàng...nàng...Lục nhi nàng nói gì?”

Hẩn không thể tin là mình nghe được lời nói ấy, Lục nhi đang nói yêu hẩn???

Hai mắt Mạc Lục đầm lệ, mông lung nhìn hẩn, lắp lại thêm một lần nữa,

“Ta yêu chàng a, Xích ca.”

Mạc Lục thổ lộ rõ ràng như vậy làm cho Hác Xích vui mừng tột đỉnh, như muốn điên lên, kích động lẫn dấy ý đem Mạc Lục ôm chặt trong ngực mình.

“Lục nhi, ta cũng yêu của nàng.”

Thanh âm hẩn run rẩy, hẩn đã chờ đợi nhiều năm rồi, rốt cục cũng đợi được đến ngày Lục nhi nói yêu hẩn.

103. Chương 103: Như Thế Quái Thai (1)

Kinh thành – Hoàng cung

Trong ngự thư phòng, Kiền hoàng Hiên Viên Khởi Minh đang ngồi trên long ỷ, ánh mắt chăm chú nhìn Thành quận vương gia cùng thống lĩnh ngự lâm quân Thôi Lợi, trong phòng yên lặng, không khí mờ ám lẫn quần vây quanh.

“Quận Vương gia, công việc chuẩn bị thọ yến đã hoàn tất chưa?”

Thành quận Vương gia tiến lên từng bước, chấp tay tấu: “Xin Vạn tuế yên tâm, cự thần đã chuẩn bị thỏa đáng hết tất cả các công việc”

Kiền Hoàng gật đầu vừa lòng, lão Vương gia làm việc thì hẩn yên tâm, nhưng mà —

“Thọ yến ngày kia, trẫm không muốn thấy cái gì kì lạ ở trong buổi thọ yến”

“Cự thần hiểu được.”

Thành quận vương gia trong lòng âm thầm suy nghĩ, có một số việc ta không thể không chế được a. Ông biết Hoàng thượng cùng con trai mình đang lúc giao chiến với nhau, ông hiểu rất rõ nhưng ông giả bộ hồ đồ là được rồi, hơi sức đâu mà quản nhiều việc như vậy.

Kiền Hoàng lại đem tầm mắt chuyển hướng sang Thôi Lợi, ánh mắt vô cùng sắc bén, như kiếm đang cứa vào da thịt khắp toàn thân hẩn, Thôi Lợi bất giác rung mình.

“Thôi ái khanh, chỉ còn cách một ngày nữa là đến sinh nhật Hoàng hậu, nếu có người nào không được mời, tự ý tiến vào Hoàng cung, trẫm sẽ hỏi tội người”

Thanh âm thản nhiên lại lộ ra uy nghiêm kinh người, quyết đoán của Đế vương.

“Thần tuân mệnh.”

Cao lớn dũng mãnh, nổi tiếng thủ đoạn cứng rắn – Thống Lĩnh Ngự lâm quân Thôi Lợi, sau lưng hẩn mồ hôi đổ ra như tắm.

“Trẫm mặc kệ người dùng thủ đoạn gì, phương pháp gì, chỉ cần ngăn không cho người bên ngoài lọt vào là tốt rồi”

Lần này hẩn tuyệt đối sẽ làm cho người của tên kia không có cơ hội nào để lọt vào Hoàng cung, Hoàng cung không phải là nơi muốn đến là đến muốn đi là đi, lần này nếu người của tên kia lại tiến vào được thì mặt mũi Đế vương của hẩn phải đặt ở nơi nào?!

“Thần hiểu được.”

Da đầu Thôi Lợi căng ra, trong lòng thâm hạ quyết tâm, hắn nhất định sẽ ngăn cản không để cho bất kì ai lọt vào trong Hoàng cung được, bằng không cho dù hắn có giữ lại được đầu mình, thì bất cớ cũng sẽ bị đánh mất.

Thành quận Vương gia nghe xong, cổ họng ho khan một tiếng, trong lòng hiểu được là Hoàng thượng đang nhắc nhở mình, nhưng mà con của ông ở bên ngoài làm bất cứ chuyện gì ông cũng đâu có biết, ông cũng không bao giờ can thiệp, lần này cũng như vậy, ông chỉ cần làm tốt công việc Hoàng thượng giao phó là tốt rồi.

Kiên Hoàng nhìn chằm chằm Thành quận vương gia, thấy ông không hề có chút biểu hiện hay phản ứng gì, trong lòng thâm mắng một tiếng “Cáo già”

“Nếu không còn việc gì, hai vị ái khanh hãy lui xuống chuẩn bị công việc của mình đi”

“Cụu thần cáo lui.”

“Thần cáo lui.”

Hai người khom mình hành lễ, bước ra khỏi ngự thư phòng.

Kiên hoàng nhìn theo bóng dáng hai người, trong mắt rờn rợn vài tia sáng...

Long Diệc Hân, lần này trầm xem người xuất ra chiêu gì.

Vũ Nguyệt lâu

Khung cảnh thanh nhã, hương khí lượn lờ trong phòng, Mục Cảnh Thiên một thân áo lam tay cầm chén rượu, con mắt đào hoa thâm tình vô hạn ngắm nhìn Hồng Ngọc đang ngồi bên cạnh Thất Huyền cầm.

Các ngón tay trắng nõn và dài đang gảy Huyền cầm, không nói đến tiếng đàn dễ nghe, chỉ nhìn núi đôi kia thôi cũng đủ cho hắn tim đập hồn bay, lại càng không nói đến tư thái mảnh mai như nhược liễu phù phong của nàng, còn có ánh mắt xấu hổ, hai má hồng hồng, ôi! Lại còn, làn da trắng ngần, bóng loáng, ôi ôi!

Hồng Ngọc này chính là tiểu mỹ nhân trời sinh.

Mục Cảnh Thiên vô cùng hài lòng, đem chén rượu đưa lên môi hớp một ngụm, rượu thơm ngọt lành tinh khiết chảy xuống yết hầu khiến cho hắn tràn ngập sáng khoái. Tục ngữ nói rất đúng, rượu không làm người say thì người tự say, hoa không mê hoặc người thì người mê hoặc hoa...

Y như tình cảnh trước mặt này đây!!!

Hắn hướng tiểu mỹ nhân vẫy tay, nàng liền ngừng khảy đàn, nhẹ nhàng đứng dậy, ánh mắt mơ màng, uyển chuyển đi đến bên hắn, bổ nhào vào trong lòng ngực của hắn, nũng nịu gọi “Công tử”.

Mục Cảnh Thiên ôm tiểu mỹ nhân trong lòng ngực, trong lòng vui mừng nhảy múa, đem chén rượu đưa tới trước mặt tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân không một chút ngần ngại uống cạn, làm cho Mục đại đường chủ vô cùng khoái trá, hắn thích nữ tử mềm mại, càng thích tiểu mỹ nhân hào sảng, các nàng đều rất hấp dẫn.

Hắn nhận không được đem môi mình đặt lên môi tiểu mỹ nhân mà hút mật, nhưng mà vào lúc ấy, cánh cửa sương phòng bị đá vắng, vang to một tiếng “Rầm”

“Tiểu Thiên, người đang làm gì?”

104. Chương 104: Như Thế Quái Thai (2)

“Tiểu Thiên, người đang làm gì?”

Thanh âm thanh thúy như tiếng ngọc va chạm lại nặng như bóng đè vang lên bên tai Mục Cảnh Thiên, Mục Cảnh Thiên đầu đầu, tên Vũ đáng ghét này như thế nào lại xuất hiện ở đây?

Tiểu mỹ nhân Hồng Ngọc đang ở trong lòng ngực của hắn chưa kịp phản ứng gì, đã bị Vũ xông tới mạnh mẽ đẩy ra một bên, nàng thậm chí còn chưa kịp thấy rõ bộ dạng của hắn ta như thế nào đã ngã nhoài trên mặt đất. Sau đó nàng xem được một chuyện mà cả đời này nàng chưa bao giờ thấy được —

Mục Cảnh Thiên cảm thấy trong lòng ngực mình trống rỗng, tiếp theo thì một người khác đã ngồi trên đùi hắn, nhưng mà không giống như thân hình nữ tử nhẹ nhàng, mà thiếu chút nữa làm cho chân hắn không động đậy được.

Đang muốn đứng lên đẩy tên này ra một bên, lại cảm giác được tay của Vũ đặt trên vai hắn, tay khác thì nắm tay phải hắn, đôi người hai màu kia nhìn hắn mỉm cười, khuôn mặt tinh xảo kia đè ép khuôn mặt hắn xuống, trong đầu Mục Cảnh Thiên chợt dâng lên cảm giác không ổn, hắn sử dụng nội lực để hất cánh tay Vũ ra, vốn tưởng rằng rất dễ dàng làm được việc này, hắn chưa từng nghĩ qua, cánh tay Vũ vẫn vững vàng chế trụ trên vai hắn.

Không khỏi cảm thấy kinh hãi, vì thế hắn sử dụng toàn bộ sức lực để đẩy Vũ ra, nhưng vẫn không làm được. Bàn tay của Vũ nhìn như yếu đuối, mềm mại không xương thịt mà lại vô cùng mạnh mẽ và dẻo dai, kiềm chế cánh tay của Mục Cảnh Thiên. Lần này Mục Cảnh Thiên thật vô cùng hối hận, Minh Nguyệt rốt cục đã tìm cho hắn cái phiền toái gì đây a?

Ngay trong lúc hắn đang suy nghĩ, cảm giác như vật gì đó ôn ôn mềm mềm đang đè trên người mình, hắn trầm nghĩ, không xong rồi, tên này lại đến thực hiện ý đồ gì đây.

Nhưng mà, Hồng Ngọc vẫn còn đang ở đây a, hắn muốn kêu lên đầu hàng, lại bị Vũ thừa dịp hắn định há miệng đưa lưỡi của hắn ta chui tọt vào trong, cái lưỡi kia trơn trượt như xà khiến cả người hắn đều lạnh lẽo.

Đó là đầu lưỡi của nam nhân, đang ở trong miệng hắn uốn dẻo, đôi mày hắn không khỏi nhíu lại, hắn lại một lần nữa bị nam nhân hôn, cho dù đáy lòng không cam lòng, nhưng hắn không có né tránh, bởi vì hắn đau khổ phát hiện ra rằng, hắn thế mà lại không thể trốn thoát được, rốt cục thì tên Vũ này là ai?

Hắn không thể để cho nam nhân này hôn hắn thêm lần nào nữa, mặc kệ là có nữ nhân hay không có nữ nhân ở đây, con người đào hoa híp lại, đang nghĩ tới đã đến lúc phải ra sát chiêu, lúc này Vũ lại lui ra.

Vũ ngồi ở trên một cái ghế khác tùm tùm cười, hồng mâu sáng quắc, tử mâu mờ mờ, khiến cho người ta không biết được vừa rồi hắn đã gây ra chuyện khiến cho ai đó phẫn nộ.

“Tiểu Thiên mùi vị thật thơm.”

Nói xong, như còn chưa diễn đạt hết ý, hắn vươn đầu lưỡi hồng nhuận ra, liếm liếm môi mình.

Mục Cảnh Thiên tức giận đến gân xanh túa ra đầy trán, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Hồng Ngọc, người đi ra ngoài trước”

Hôm nay hắn phải cùng yêu nghiệt này tính sổ.

Hồng Ngọc phục hồi tinh thần lại, trời a, công tử bị một nam nhân hôn?!

“Hồng Ngọc?” – Vũ xoay qua ... Mắt nhìn Hồng Ngọc đang ở trên mặt đất, hắn ta vô cùng bất mãn vì Tiểu Thiên gọi tên một nữ nhân.

Hồng Ngọc vừa muốn tỉnh táo lại thì đột nhiên nhìn thấy đôi người hai màu của Vũ, cảm thấy kinh hãi, hô một tiếng “Yêu quái”, hai mắt nhắm lại ngất đi.

Nhìn tình cảnh này, Mục Cảnh Thiên thấy giống như đang xem kịch, không khỏi cười khổ ra tiếng.

“Ta không phải đã nói với ngươi không được đi ra ngoài sao?”

Hắn ta chẳng lẽ không biết đôi mắt của mình thật dọa người sao? Hắn đã nhốt tên này trong mật thất, không nghĩ đến hôm nay hắn ta ra đây được.

Hắn hùng hổ đứng lên đi đến trước mặt Vũ nắm lấy cổ áo, định đánh cho khuôn mặt tinh xảo kia trở nên mềm nhũn.

“Tiểu Thiên, ngươi thực muốn đánh ta?”

Hồng mâu sáng quắc như thiêu đốt, tử mâu sương mù đầy trời, Mục Cảnh Thiên nhìn thấy, bỗng nhiên chớp mắt rồi thất thần.

Nhắm chặt hai mắt lại, Mục Cảnh Thiên chậm rãi quyết tâm hạ xuống sự tức giận trong lòng, đến khi mở mắt, ánh mắt đào hoa trở nên thờ ơ, buông áo Vũ ra, lui trở lại chỗ ngồi ban đầu, vô cùng bất đắc dĩ mở miệng nói:

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?”

Hắn ta rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể giúp hắn mà hai bên không phải động tay động chân đây?

“Tiểu Thiên, ta chỉ muốn người phải vĩnh viễn ở cùng ta”

Vũ nhìn Mục Cảnh Thiên cười, hắn ta đã sớm nói rõ ràng rồi mà.

“Ta đang nói chính sự với người”

“Ta cũng không nói đùa a” – Vũ cảm thấy mình thật ủy khuất.

Mục Cảnh Thiên lại nhắm mắt lại lần nữa, hít một hơi dài, nếu tên Vũ kia còn như thế, hắn liền hủy bỏ giao dịch. Hắn là nam nhân, tuyệt sẽ không đi bồi một nam nhân khác cả đời, thực rõ ràng, lời “bồi” của Vũ cũng không giống ý nghĩa thông thường.

Hơn nữa, thân phận của hắn ta còn có nhiều nghi ngờ.

Cho dù như vậy sẽ khiến hắn không hoàn thành được nhiệm vụ mà Long Diệc Hân giao phó, cùng lắm thì khôỉ thủ đại nhân đưa hắn sung quân, hắn cũng không thể nào chấp nhận đây đưa không rõ cùng một nam nhân.

“Vũ, chúng ta hủy bỏ giao dịch, người có thể đi rồi.”

Mục Cảnh Thiên mở to mắt, nhìn Vũ nói giọng mỉa mai, hắn ta thật phiền toái, thoát khỏi càng nhanh thì càng tốt.

Đôi người hai màu của Vũ nhìn hắn thật lâu, đột nhiên khuôn mặt tinh xảo kia lại lộ ra nụ cười tươi quỷ dị, giọng nói thanh thúy như tiếng ngọc va chạm lại vang lên,

“Tiểu Thiên, không thể nha, ta đã đáp ứng sẽ giúp người, ta sẽ không đổi ý, cho nên, ta cũng sẽ không cho phép người đổi ý”

Chưa từng có người nào có thể nói “không” đối với hắn ta, hắn ta sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này.

“Người?”

Mục Cảnh Thiên tức giận đến muốn hộc máu.

Rốt cuộc thì hắn cũng biết được Vũ khó chơi đến nhường nào, người này rất mau quên, Mục Cảnh Thiên hắn chưa bao giờ đáp ứng hắn ta điều gì, hết thấy đều do hắn ta tự mình suy diễn.

“Tiểu Thiên, ở bên ta mỗi ngày giúp ta thực hiện “chuyện vui vẻ” đó cả đời nha”

Vui vẻ?

Trên mặt Mục Cảnh Thiên nổi đầy gân xanh, hắn cảm thấy chuyện này không hề có chút vui vẻ nào, mà đây chính là ác mộng của hắn.

Thuộc hạ đắc lực của hắn – Minh Nguyệt đại tỷ rốt cuộc đã tìm cho hắn cái quái thai gì đây???

Xem ra nếu như bây giờ rời bỏ hắn ta cũng có chút phiền phức, tốt hơn là nên lợi dụng hắn ta, giữ nguyên kế hoạch đưa hắn ta đến Hoàng cung, chuyện về sau sẽ tính tiếp, hắn không tin là mình không có cách rời bỏ tên phiền phức này.

Xong việc hắn nhất định sẽ tra rõ vấn đề của tên này.

105. Chương 105: Mây Bay Về Phố (1)

Ngọc Phi Yên đang cầm cái khay trong phòng luyện thuốc, nghiêng tai lắng nghe tiếng đàn từ ngoài vọng vào, tiếng đàn tựa như tiếng nước chảy róc rách từ trên cao xuống, nàng thật không ngờ tài nghệ của Trúc Âm lại cao siêu như thế.

Tiếng đàn lại tựa như tiếng lòng đang kể chuyện xưa khiến người người ta tập trung lắng nghe, nó diễn tả sự hoài niệm, nhớ nhung da diết, tuy rằng có vẻ rất bình thản nhưng lại mang nét ưu sầu vô hạn, Ngọc Phi Yên không biết nàng ấy đang nhớ đến ai, chẳng lẽ là Huyền U sao?!

“Người đã nghe qua tiếng đàn tuyệt vời như thế này sao?”

Nàng mỉm cười nhìn Vân Tranh đang ngồi bên cạnh mình trong phòng thuốc.

“Đã nghe qua, cảm nghệ của chủ tử không thua Diệu di”

Vân Tranh gật đầu, đôi chân mày đẹp nhả lại, Diệu di vẫn không quên được mối tình đối với Huyền U kia.

Ngọc Phi Yên bĩu môi, nàng chưa có nghe qua tướng công nhà nàng đánh đàn bao giờ, hôm nào đó nàng nhất định phải làm cho tướng công nàng tự nguyện đánh đàn cho nàng nghe mới được.

“Trúc Âm tỷ cùng Huyền U từng là người yêu sao?”

Vân Tranh nhìn nàng, hơi lộ ra kinh ngạc “Sao tỷ lại có thể nghĩ như thế?”

Mẫu tuệ của Phi Yên thật sâu sắc, khiến nàng rất bội phục.

“Bởi vì khi ta nhắc tới Huyền U, ánh mắt của nàng trở nên ám áp tựa như đang nhớ về người mình yêu thương”

Nhớ lại buổi sáng ngày đó, khi Trúc Âm vừa nghe nhắc tới tên Huyền U thì ánh mắt trở nên sâu lắng, tràn ngập nhớ nhung khiến Phi Yên không thể không nhìn thấy.

“Người nhắc tới Huyền U trước mặt Diệu di?”

Vân Tranh há hốc mồm, chủ tử trăm phương nghìn kế giấu diếm chuyện Huyền U đang ở Ấn Thành, giờ phút ấy không phải đã tiêu tan rồi sao. Ngẫm lại, đây cũng có thể xem là cơ duyên, Diệu di cùng Huyền U đã có thể gặp lại nhau, không phải đây cũng là mục đích của chủ tử sao?

Tuy rằng thời điểm này không đúng như chủ tử sắp đặt, nhưng mục đích đạt được thì không thay đổi, nên sẽ không sao cả!

“Tên Huyền U không thể nhắc tới trước mặt Trúc Âm tỷ sao?”

Ngọc Phi Yên cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng tâm tư nàng thay đổi rất nhanh, linh quang chợt lóe lên, sẽ không là...?

“Vân Tranh, có thể nói cho ta biết nguyên nhân Trúc Âm tỷ bị hao tổn nội tức, chuyện này chắc chắn cùng Huyền U có liên quan”

Có đôi khi nàng thật bội phục năng lực suy đoán của chính mình, nếu đúng như lời của nàng thì nàng hiểu được tại sao tướng công nhà nàng lại làm khó dễ Huyền U như thế, thật sự là làm khó người ta mà, rõ ràng hai người yêu nhau đang ở Ấn Thành, tướng công nàng lại đem Huyền U đi nơi nào đó không cho hai người này gặp mặt nhau, ngẫm lại thì tướng công nàng thật là kẻ rắc rối, chuyên phá hư mọi chuyện.

Vân Tranh gật gù, lại cảm thán mẫu tuệ của Phi Yên nữ thần y thật quá sâu sắc, mẫu tuệ của nàng đối với những vấn đề như thế này hơn hẳn người thường.

“Bởi vì hai mươi năm trước, có một lần Diệu di phát bệnh rất nghiêm trọng, tưởng chừng như đã chết, Huyền U không hiểu y thuật lại thương tâm qua độ nên liền đem Diệu di đặt vào trong băng quan, nghĩ rằng như thế sẽ bảo vệ được thi thể của nàng không bị tổn hại, rồi sẽ đi khắp thiên hạ để tìm phương pháp cứu trị, lại không ngờ được cách này khiến cho bệnh tình của Diệu di càng thêm trầm trọng hơn gấp trăm lần”

Thật ra bọn họ có thể hiểu được tâm tình của Huyền U tại sao hắn lại làm như vậy.

“VẬY sao”

Trong mắt Ngọc Phi Yên lại hiện lên hình ảnh nam tử có dáng người thanh tao như trúc, nàng không nghĩ tới hẳn là người có tình cảm như thế, nàng thật không thất vọng tí nào, chuyện xưa của hẳn thật hấp dẫn nàng. Nhưng mà chuyện này là do Vân Tranh kể cho nàng biết, nàng muốn là do chính hẳn nói ra, như thế mới thật lôi cuốn.

“Đúng rồi, Tranh Tranh, người có biết Huyền U hiện ở nơi nào không?”

Từ sau ngày ấy, nàng không nghe được tin tức gì của hẳn, không biết ngày ấy tướng công nhà nàng cùng Huyền U đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều là do Huyền U đã điểm huyết đạo của nàng, hại nàng không thể đuổi theo hai người bọn họ được, thật sự là mất mát lớn a!

Vân Tranh lắc đầu, đối với chuyện của chủ tử nàng không dám nói, cũng không dám tò mò mà hỏi, nàng chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của chủ tử giao phó là tốt rồi, nàng cũng chỉ biết chủ tử sẽ không giết chết Huyền U, nhưng hẳn sẽ không tránh được việc ném chút đau khổ, còn về chuyện Huyền U ở nơi nào thì nàng thật sự không biết được.

Ngọc Phi Yên thấy nàng lắc đầu thì có chút thất vọng, nàng vốn tưởng Vân Tranh sẽ biết, nhưng sự thật là nàng ấy lại không biết được, nàng chỉ có thể đợi lúc tâm tình của tướng công nhà nàng thật tốt, nàng mới có cơ hội để hỏi xem như thế nào mà thôi.

Cho nên nàng phải đợi vài ngày nữa, đợi đến khi Huyền U xuất hiện, sau khi hẳn và Trúc Âm tỷ gặp nhau thì nàng sẽ có cá nướng để ăn.

Nghĩ như thế, nàng lại nuốt nước miếng một cái, hương vị cá nướng của Huyền U thật đúng là làm chết người a!

Vân Tranh nhìn thấy vẻ mặt tham ăn của nàng, biết liền ngay là nàng vẫn không quên được món cá nướng của Huyền U, trong lòng không khỏi hoài nghi rằng tay nghề của Huyền U thật sự cao siêu đến thế sao, khiến cho Ngọc Phi Yên mỗi ngày đều nhớ đến, có cơ hội thì nàng cũng phải ném thử một chút để xem nó ngon như thế nào.

106. Chương 106: Mây Bay Về Phố (2)

Long Diệc Hân nghe ra được tiếng đàn của Diệu Trúc Âm chất chứa ưu sầu và lo lắng, mày kiếm không khỏi nhăn lại, hai mươi năm qua tiếng đàn của nàng không bao giờ chứa đựng loại cảm xúc như thế này, giờ sao lại bất ngờ thay đổi, chẳng lẽ nàng đã biết chuyện gì sao?

Tuy rằng trước kia hẳn cũng biết nàng từng truy tìm tung tích người đó, nhưng nàng chưa bao giờ biểu hiện ra rõ ràng như hôm nay, hẳn cũng biết trong lòng nàng chưa bao giờ quên người này, nhưng nàng cũng chưa bao giờ để lộ cho hẳn biết được như thế, nàng luôn cất giấu trong lòng, thâm lặng nhớ nhung.

Lúc này đây nàng lại thể hiện sự ưu tư rõ ràng bởi vì nàng đã biết được chuyện gì sao, hẳn đã ở bên cạnh nàng từ lúc nhỏ, nên hiểu được hiện tại lòng của nàng đang rối loạn, tưởng niệm về dĩ vãng cũ xa xăm.

Mắt phượng hẳn chợt lóe sáng vì đã hiểu được nguyên nhân vì sao nàng lại biết được tin tức gì đó, cũng chỉ có tiểu thê tử hẳn, người luôn sợ thiên hạ không loạn sẽ không vui kia bép xép với nàng, người khác sẽ không dám nói đến chuyện này.

Nha đầu này thật không hiểu được chuyện gì kỹ càng, nhưng cũng tốt, như vậy thì hẳn sẽ không tổn công sức giải thích cùng Trúc Âm.

Hẳn biết hai ngày nữa Huyền U sẽ đến đây, đã hơn hai tháng trôi qua, chắc hẳn là hẳn ta đã hiểu rõ mọi chuyện, nhưng không biết sau khi hiểu rõ rồi hẳn ta còn có dũng khí để gặp lại Diệu Trúc Âm hay không, hy vọng là hẳn ta không làm cho hẳn thất vọng, vì hẳn đã tốn nhiều thời gian và công sức để dụ hẳn ta trở về nơi này.

Hẳn đứng dậy, chậm rãi đi đến phía trước, bàn tay đặt lên Huyền cầm, tiếng đàn im bặt.

Diệu Trúc Âm ngẩng đầu nhìn hẳn mỉm cười ôn hòa, “Sao vậy?”

“Thân thể của ngài vừa mới khỏi sắc, nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt”

Nói xong liền đỡ nàng đứng lên, đưa nàng tới ngồi bên bàn ngọc.

Diệu Trúc Âm nhìn hấn thật kỹ, nét mặt hang thật hiền hòa, tràn ngập yêu thương, nàng nhận chén trà từ hấn, cười tươi tự nhiên như hoa cỏ mùa xuân khoe sắc thắm, nụ cười của nàng luôn đem đến cảm giác bình an ọi người.

Nàng không có võ công, nhưng lại thuộc lòng hết tất cả những võ công trong thiên hạ, ngũ hành bát quái, cơ quan trận pháp nàng đều có thể hạ bút thành văn chi tiết tỉ mỉ, có thể nói nàng là giang hồ đệ nhất tài nữ. Nàng không màng đến thế sự, chỉ ở trong Trúc Uyển, nhưng mà nàng trong sáng thông minh có thể hiểu thấu tất cả mọi việc, chỉ không vượt qua được chữ tình, cho dù người kia đã làm nàng chịu đau khổ trên giường bệnh cả đời nàng cũng không bao giờ trách hấn.

“Ngài muốn hỏi gì thì hỏi đi”

Long Diệc Hân bình thản nói.

Diệu Trúc Âm thở dài, đặt tách trà trong tay xuống, kỳ thật nàng cũng không muốn hỏi điều gì, nàng biết được đến một lúc nào đó hấn sẽ nói cho nàng biết tất cả mọi việc, nếu hỏi thì thật dư thừa.

Nhưng mà hấn đã nói như thế, ánh nhìn của nàng chạm vào đôi mắt phượng sâu không thấy đáy.

“Diệc Hân, không cần tự trách, cũng không nên trách hấn”

Thân thể của nàng đã tốt hơn, thế nên không cần phải so đo chuyện cũ làm gì, người nọ cũng không phải cố ý, hấn chỉ vì thương tâm quá độ mà phạm phải sai lầm, nhưng thật ra hấn cũng không sai, hấn muốn tốt cho nàng.

Hơn nữa Diệc Hân đã cho hấn một giáo huấn, đứa nhỏ này đã chờ đợi nhiều năm như thế cũng thật là vất vả, nếu đã giáo huấn hấn xong thì nàng và hấn có thể gặp nhau?!

Thật lòng, hai mươi năm qua nàng không lúc nào không nhớ đến hấn.

Long Diệc Hân gật gật đầu, những việc hấn muốn làm đều đã làm xong, người nọ đối với Trúc Âm là thật lòng, hấn sẽ không phạm sai lầm nữa.

“Sư phụ, sư huynh”

Đúng lúc này, Mạc Lục bước vào, nàng sắp sửa làm tân nương tử nên khuôn mặt rạng ngời, khóe mắt đuôi mày đều thể hiện sự vui mừng.

“Lục nhi”

Diệu Trúc Âm thấy Lục nhi đã đến, trong lòng vui vẻ vạn phần, tiểu đồ nhi của nàng sắp thành thân, thời gian quả thực trôi qua rất mau, nhớ lại thời điểm nàng nhặt được Lục nhi, lúc đó vẫn còn là tiểu oa nhi được quần trong tả lót, trong nháy mắt đã biến thành một đại cô nương xinh đẹp rung động lòng người, nàng có cảm giác như là mẫu thân có nhi nữ đã trưởng thành sắp sửa được gả đi.

Mạc Lục ngồi xuống bên cạnh Trúc Âm, nàng vô cùng vui sướng và hồi hộp vì ngày mai nàng sẽ gả cho Xích ca, có lẽ các tân nương đều có tâm trạng giống như vậy.

Long Diệc Hân nhìn thấy Mạc Lục, biết nàng muốn tâm sự với Diệu Trúc Âm, hấn thấy không tiện ở lại nên đứng dậy rời đi.

“Lục nhi của ta sắp lập gia đình rồi”

Diệu Trúc Âm vuốt ve má lúm đồng tiền xinh đẹp của đồ nhi, nàng cười rất hiền hòa.

“Sau khi Lục nhi lập gia đình, sư phụ vẫn là sư phụ của Lục nhi”

Nàng muốn gọi sư phụ một tiếng mẫu thân, nhưng nàng chỉ dám gọi thầm trong lòng, nàng đã xem sư phụ cũng như là mẫu thân của mình.

107. Chương 107: Thanh Nhi Đã Đến (1)

“Thanh nhi?”

Vừa mới đi ra khỏi Trúc Uyển định đến chỗ Mạc Lục để xem hôn lễ đã được chuẩn bị đến đâu, Ngọc Phi Yên bất ngờ nhìn thấy Thanh Nhi đang ở phía trước.

Tại sao Thanh Nhi lại đến đây?

Nhìn bên cạnh Thanh Nhi không thấy có người nào, nàng vội bước nhanh đến đây ôm chầm lấy nàng ấy, xiết thật mạnh.

“Tỷ đến đây một mình?”

Thanh Nhi gượng gạo gật đầu.

Ngọc Phi Yên thấy có chút kỳ quái, đại ca của nàng bụng dạ hẹp hòi, như thế nào lại thả Thanh Nhi đi đến đây? Trước đây không phải nàng còn nghe nói đại ca đang ép hôn Thanh Nhi sao, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì thế?!

Nhìn khuôn mặt tái nhợt gầy yếu của Thanh Nhi, ánh mắt nàng hiện lên sự lo lắng khôn nguôi, nàng nhanh chóng nắm lấy cổ tay của nàng ấy, sau đó trong ánh mắt của nàng hiện lên sự tức giận rồi lại nhanh chóng biến mất.

Thanh Nhi của nàng thế mà đã có bầu hơn ba tháng, các nàng xa nhau cũng không đến bốn tháng mà? Cái tên Ngọc Phong Dương tiểu nhân ấy thế mà đã ăn Thanh Nhi nhanh gọn như vậy sao, hiện tại còn chưa đám cưới nhưng hắn đã làm cho Thanh Nhi có bầu, lại để nàng chạy đến đây, thật không thể nào tha thứ được!

Tay nàng kéo Thanh Nhi về phía trong rừng trúc, nhưng lúc ấy Thanh Nhi lại đứng bất động, nàng khó hiểu quay đầu lại nhìn nàng ấy, Thanh Nhi làm sao vậy?

Thanh Nhi lắc đầu, trên khuôn mặt hiện lên sự khó xử, nàng biết người ngoài không thể vào trong Trúc Uyển, nếu Cô gia biết nàng vào đó sẽ tức giận đối với Phi Yên, nàng không muốn vì nàng mà tiểu thư bị phiền phức.

Ngọc Phi Yên như hiểu được Thanh Nhi đang nghĩ gì, nhưng hiện tại lúc này đã là lúc nguy cấp lắm rồi, giờ phút này nàng phải giúp Thanh Nhi an thai, bởi vì đi đường quá mệt nhọc nên thai nhi có dấu hiệu dễ non, có lẽ nha đầu này cũng không biết là mình đang có mang.

Nghĩ như vậy, nàng càng hết sức kéo Thanh Nhi vào trong Trúc Uyển, Thanh Nhi bất đắc dĩ phải buông xuôi để Phi Yên dắt đi.

“Tiểu Phi Yên.”

Mới vừa xuyên qua rừng trúc, Thanh Ảnh đã đứng chặn trước mặt các nàng.

“Thanh Ảnh huynh tránh ra.”

Ngọc Phi Yên không thèm nhìn hắn, nàng đẩy hắn qua một bên, tiếp tục kéo Thanh Nhi đi, nhưng ngay sau đó Thanh Ảnh lại đứng trước mặt các nàng.

Ngọc Phi Yên ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, ánh mắt nàng hiện lên sự tức giận bùng bùng, bây giờ nàng không có tâm trạng muốn giải thích cùng hắn bất cứ điều gì.

“Tránh ra.”

Thanh Ảnh bất động, vẻ mặt vô tội nhìn nàng, Tiểu Phi Yên biết rất rõ quy củ vì sao lại còn đem phiền toái đến cho hắn thế này? Hắn cũng không muốn làm cho nàng tức giận, nhưng mà đây là mệnh lệnh cấp trên nên hắn đành phải lực bất tòng tâm vậy.

“Tiểu Phi Yên, người cũng biết người ngoài không được phép vào trong Trúc Uyển”

Nàng mau mau đem Thanh Nhi ra ngoài đừng làm cho hắn khó xử mà.

Ngọc Phi Yên hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, kéo Thanh Nhi tránh hắt, nhưng mà hắt lại bám chặt các nàng như hình với bóng, các nàng đi bên trái, hắt cũng đi theo bên trái; Các nàng quẹo bên phải hắt cũng quẹo qua phải.

“Rốt cục người muốn như thế nào đây?”

Ngọc Phi Yên không còn kiên nhẫn nữa, đứng yên tại chỗ, hắt không biết hiện giờ nàng đang rất tức giận sao.

Thanh Ảnh thấy nàng có chút tức giận, khuôn mặt vô tội giơ hai tay lên đầu hàng, hắt cũng lực bất tòng tâm a.

“Tiểu Phi ——”

Chữ “Yên” còn chưa kịp thốt ra, thì tiếng “bùm” vang lên, Thanh Ảnh ngã nhào trên nền đá quý.

Chương ngại đã được quét dọn!

Ngọc Phi Yên vỗ vỗ hai tay, kéo Thanh Nhi tiếp tục đi về phía trước.

Tới phòng của nàng, nàng đem Thanh Nhi đặt lên giường, lấy một chén nước nóng đưa cho nàng ấy, sau đó ngồi kế bên cạnh, cầm lấy tay của Thanh Nhi, ôn nhu hỏi “Tỷ không phải đang ở Tiêu Dao cốc sao, đến đây làm gì?”

Khuôn mặt Thanh Nhi có chút kích động, vừa định mở miệng trả lời lại bị Ngọc Phi Yên chen ngang.

“Muội không phải trách tỷ, nhưng mà Thanh Nhi...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt gầy yếu của Thanh Nhi, nàng cảm thấy rất đau lòng, nghĩ nghĩ một chút, nói thêm “Tỷ có biết mình có mang không?”

Thanh Nhi vừa nghe được, thì khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm trắng bệch.

Nàng có mang? Tiểu thư nói nàng có mang sao?

Nàng đang có mang thật sao?

Như không thể tin được, nàng nhìn Ngọc Phi Yên, có thể như thế sao?

Nàng thấy tiểu thư gật đầu, nhưng nàng vẫn không tin.

Ngọc Phi Yên bắt đầu đi lắc đầu, nha đầu này thật ngốc.

“Tỷ thật sự đã có bầu, hơn nữa đã hơn ba tháng, nhưng mà ——”

108. Chương 108: Thanh Nhi Đã Đến (2)

hưng mà? Thanh Nhi lo lắng nhìn nàng, nhưng mà cái gì?

“Nhưng mà vì tỷ bốn ba đường dài nên có dấu hiệu dễ non”

Phịch!

Một tiếng vang nhỏ, chén nước trong tay Thanh Nhi bị rơi xuống chiếc thảm lông dê, nàng nắm chặt tay tiểu thư, khuôn mặt luôn lạnh như băng đột nhiên bị kích động mạnh, sắc mặt trắng bệch khiến người khác phải hoảng sợ.

“Tiểu thư.”

Giọng của nàng run run, tâm dường như đã hoảng loạn, nàng sai rồi, nàng không nên chạy loạn đến đây làm ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng.

Ngọc Phi Yên nắm bàn tay lạnh ngắt của nàng, tươi cười trấn an.

“Nha đầu ngốc, đừng lo lắng, có ta ở đây sẽ không có việc gì”

Lúc ấy Thanh Nhi đột nhiên tựa thân thể mình vào lòng ngực của Ngọc Phi Yên.

Ngọc Phi Yên ôm thật chặt thân thể đang run nhè nhẹ của nàng, yên lặng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ vào phía lưng của nàng.

Rốt cục thì đã xảy ra chuyện gì? Theo lý thuyết thì đại ca đối với Thanh Nhi là thật tâm yêu thương rất nhiều, không có khả năng đối xử với nàng không tốt, nhưng vì sao Thanh Nhi lại có bộ dáng như bị người khác ức hiếp? Chẳng lẽ đại ca cũng không biết rằng Thanh Nhi đang mang cốt nhục của hắn sao?

Không bao lâu, thân thể trong lòng ngực nàng trở nên mềm mại, hơi thở đều đặn, nàng mới nhẹ nhàng tách người ra, nhìn thấy Thanh Nhi đã ngủ, trong lòng âm thầm than thở: Nha đầu này đã mấy ngày không ngủ được sao?

Nàng cẩn thận đặt Thanh Nhi nằm xuống giường, lấy chiếc chăn gấm phủ lên người nàng ấy, nàng nghĩ đến đã xa Thanh Nhi vài tháng, nay gặp lại trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Bỗng nhiên nàng cảm nhận được có ánh mắt của ai đó đang nhìn mình chằm chằm, đột nhiên ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy tướng công mình đang đứng trong phòng ngủ nhìn nàng, ánh mắt có chút đăm chiêu.

“Tướng công?”

Hắn như thế nào lại vào đây?

Nàng sửa lại chăn cho kín, đứng lên đi đến trước mặt Long Diệc Hân, ý bảo hắn hãy đi ra ngoài nói chuyện.

Long Diệc Hân liếc mắt với nàng một cái, xoay người bước ra ngoài.

Ngọc Phi Yên đi theo phía sau hắn, trong lòng biết mình đuối lý, cho nên cũng không dám nói gì.

“Chuyện này ta có thể giải thích”

Nàng cúi đầu thấp giọng nói, nàng không phải cố ý đẩy Thanh Ảnh té, chỉ vì nàng quá mức lo lắng cho Thanh Nhi mà thôi.

Long Diệc Hân nghe vậy xoay người lại, hắn không biết Ngọc Phi Yên đang ở phía sau mình nên đụng phải nàng, hắn liền phản ứng nhanh chóng, đem nàng ôm gọn vào trong lòng thật chặt.

Ngọc Phi Yên ở trong lòng ngực hắn, ngược mắt nhìn, nàng không hiểu rõ thần sắc tướng công nàng lúc này đây như thế nào, nên mỉm cười thật ngọt ngào, giọng nói nịnh nọt.

“Diệc Hân, chàng cũng biết ta cùng Thanh Nhi đã xa cách lâu như vậy, nhớ nhau thật nhiều, ta làm sao có thể để nàng xảy ra bất trắc gì”

Nhìn thấy tướng công mình vẫn không có biểu hiện gì, nàng liền tiếp tục nói “Hơn nữa, Thanh Nhi đã có mang, lại còn ba đường dài nên động đến thai khí, ta quýnh lên nên mới đem nàng vào Trúc Uyển”

Sao vẫn không có phản ứng a?!

Ánh mắt hắn tràn đầy bí ẩn, không biết là gì nữa?!

“Diệc Hân, tướng công, chàng sẽ không tức giận chứ?”

Long Diệc Hân nhìn thê tử mình, không nói gì, đột nhiên hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng đang mấp máy kia, đem tất cả những buồn bực trong lòng phóng thích ra trong cái hôn ấy.

Trước mắt hắn hiện lên cảnh nàng đang dịu dàng chăm sóc cho người nọ, sự dịu dàng của nàng chỉ nên dành trọn ột mình hắn mà thôi, nhưng mà nàng lại đem cho người khác.

Nàng còn làm tổn hại đến mệnh lệnh của hắn, cố ý đem nha đầu kia vào đây, nàng luôn cố ý khiêu chiến với hắn, không lẽ đã thành thói quen rồi sao!?

Không phải hắn tức giận, mà hắn thực rất buồn.

Cũng không phải hắn ghen tị, nhưng là gì thì hắn cũng không biết nữa.

Vũ nguyệt lâu

Mục Cảnh Thiên nhìn tin tình báo trong tay do Minh Nguyệt đem đến, mày kiếm nhếch lên, con người đào hoa tràn đầy hứng thú, tin này kích thích hắn vô cùng, hắn thật muốn biết Hoàng cung năm nay và năm trước có gì khác nhau, thật sự có thể ngăn cản hắn vào được hay sao?!

Hắn thật mong chờ đến thọ yến ngày mai, hy vọng phòng thủ của Hoàng thượng không làm cho hắn thất vọng lần nữa.

“Cảnh Thiên đường chủ, ngài có nắm chắc hay không? Có muốn thuộc hạ ——“

Minh Nguyệt cảm thấy lo lắng, xem ra năm nay Hoàng thượng quyết tâm không để cho bọn họ tiến vào Hoàng cung.

“Không cần.”

Mục Cảnh Thiên cự tuyệt trực tiếp, nếu trước ngày đó mà động tay chân thì thật thiếu kích thích a, hắn vốn luôn ưa thích sự mạo hiểm.

Minh Nguyệt cũng biết được tính tình của hắn nên không nói nữa, tuy rằng lo lắng nhưng mà nàng cũng không nói gì thêm.

“Vũ đâu?”

Hôm nay tên này không có đến làm phiền hắn, hắn cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Còn tại mật thất.”

Nghe được đáp án mong muốn, Mục Cảnh Thiên gật gật đầu, ngày mai là hắn có thể thoát khỏi tên này, khi giao hắn ta cho Hoàng hậu nương nương xong hắn liền sẽ rời khỏi kinh thành, mặc kệ điều kiện gì đó của tên này, vì hắn đâu có đáp ứng điều kiện gì, chỉ là do tên kia tự tưởng tượng mà thôi.

Mục Cảnh Thiên hắn cũng không biết chính nhân quân tử là gì, chỉ biết thế nào là đầu cơ trục lợi mà thôi!

Đêm kinh thành tràn ngập muôn sắc màu.

Ở trong một tòa nhà rộng lớn, phía sau hoa viên là một hòn núi giả, có hai bóng đen đang bí mật nói chuyện với nhau.

“Đã liên hệ rồi nhưng không được sao?”

Thanh âm này là của một nữ tử, hơn nữa còn là một nữ tử còn rất trẻ.

“Bẩm chủ nhân đã liên hệ rồi, nhưng đối phương yêu cầu gặp mặt chủ nhân”

Thanh âm của nam tử có chút do dự.

“Làm càn!”

Nữ tử quát, giọng nàng vô cùng phẫn nộ.

“Chủ nhân?”

Nam tử có tí chần chờ.

“Người lui xuống trước, vài ngày sau ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục”

“Dạ”

Nam tử sau khi đáp ứng thì liền không thấy thân ảnh đâu nữa.

Trong bóng đêm bao phủ, nữ tử cũng chậm bước rời đi.

Hoa viên tối đen như mực trở nên thật tĩnh mịch.

109. Chương 109: Hạ Lễ (1)

Ngày mừng chín tháng chín là ngày tết cửu trùng cũng là ngày sinh nhật của Đại Kiền Hoàng hậu, cả nước đều tổ chức ăn mừng.

Thế nhân đều biết khi còn trẻ Kiền Hoàng cực kỳ yêu thích ca múa, tài nghệ của hân cũng thật cao siêu, trong ngày sinh nhật của Hoàng hậu, Kiền hoàng tự mình biên đạo vũ nhạc để mọi người biểu diễn chúc mừng sinh nhật Hoàng hậu.

Việc này làm cho Trinh Thuận hoàng hậu vô cùng cảm động, nàng cùng Hoàng đế bệ hạ cảm tiêu hợp tấu một khúc “Bình sa lạc nhật”, hàm ý bên trong khúc nhạc thể hiện sắc trời trong xanh vào cuối thu, gió nhẹ thổi phất phơ, mây lững lờ trôi ngàn dặm, ánh nắng phía chân trời rạng rỡ, khúc nhạc này là dành tặng cho Hoàng hậu, còn có khúc “Thiên Nga viễn chí” thể hiện chí khí hùng tâm của Kiền hoàng.

Cảnh ca múa trong Hoàng cung thật thanh bình.

Kiền hoàng nắm chặt tay Hoàng hậu, trên khuôn mặt vô cùng vui vẻ nhưng trong lòng lại rất cảnh giác, chỉ cần thọ yến còn chưa chấm dứt thì tâm hân vẫn không yên. Không phải hân không tin vào thực lực của Ngự lâm quân, nhưng mà Long Diệc Hân vô cùng xuất quỷ nhập thần, giáo huấn năm vừa rồi hân vẫn không quên, tuy rằng Long Diệc Hân không ra mặt nhưng những người làm việc cho hân không thể khinh thường được.

Thọ yến tiến hành đã gần xong, vẫn chưa thấy dấu hiệu khả nghi xuất hiện, hân cũng đã đưa cho nàng lễ vật do chính hân lựa chọn, tuy là vô cùng tinh xảo nhưng mà vẫn còn kém xa so với cái mà Hoàng hậu hân gọi là kỳ trân dị bảo, mấy thứ này sẽ không làm cho nàng ngấm quá một canh giờ, hân biết chắc chắn như thế.

Hân biết Hoàng hậu đối với mấy thứ này cảm thấy rất chướng mắt, có lẽ nàng đã mong ngóng lễ vật của biểu đệ nàng từ một tháng trước, nàng hy vọng hân ta sẽ mang đến cho nàng một lễ vật thật mới mẻ, nhưng năm nay hân đã làm cho nàng thất vọng rồi.

“Hoàng Thượng.”

Hoàng hậu nhìn Đế vương của mình, nàng mỉm cười dịu dàng, hôm nay, ngoại trừ hạ lễ của Hoàng thượng làm cho cảm động và vui sướng thì nàng không có vừa lòng bất cứ lễ vật nào khác. Không biết vì cái gì, thọ yến đã gần sắp xong mà hạ lễ của Diệc Hân vẫn còn chưa tới đây?

Nàng vẫn luôn chờ mong lễ vật của Long Diệc Hân, lễ vật của Diệc Hân hàng năm đều rất hấp dẫn nàng, không biết năm nay sẽ là vật gì nữa? Nàng biết biểu đệ của nàng chắc chắn sẽ không làm cho biểu tỷ nàng thất vọng.

“Hoàng hậu làm sao vậy?”

Kiền Hoàng hiểu rõ nàng, tuy rằng biết hân làm như vậy sẽ khiến cho nàng thất vọng, nhưng tuyệt đối hân sẽ không cho phép Long Diệc Hân hay người của hân ta xuất hiện dằng hạ lễ vào buổi tối hôm nay.

“Sao hạ lễ của biểu đệ Diệc Hân còn chưa tới? Năm nay chậm.”

Kiền Hoàng tỏ vẻ trầm ngâm, hồi lâu mới an ủi nói “Có lẽ trên đường đi bị trì hoãn”

“Có lẽ vậy”

Hoàng hậu dịu dàng cười đáp, nàng nói như thế nghĩa là vẫn còn đang mong ngóng.

Kiền Hoàng hít sâu một hơi, ánh mắt liếc nhìn về phía các trạm gác ngầm, vẫn chưa thấy chút gì khác thường, trong lòng hân mới thả lỏng một chút.

Xem ra Thôi Lợi đã bố trí thật tốt!

Cũng không cần Long Diệc Hân đến sớm, nếu hân đến cũng sẽ không vào được chỗ này.

Ánh mắt hân lóe lên một chút hàn quang, hân sẽ không thua Long Diệc Hân.

Ca múa vẫn còn đang tiếp tục.

Đột nhiên trong lúc đó, một tiếng vang lớn vọng khắp toàn cung điện.

Các ẩn vệ đang nấp trong tối chuẩn bị đợi lệnh, ngự lâm quân cũng đồng thời phản ứng.

Các phi tần và các đại thần đều dừng mọi động tác của mình lại, trong khoảng thời gian ấy ca múa cũng ngưng lại.

Mọi người đều nhìn chòng chọc vào hai bạch y nhân trước mặt, không biết họ xuất hiện từ bao giờ nữa.

Hai người này đều có thân hình thon dài, như hạc trong bầy gà, đều sử dụng mũ sa che mặt, phiêu dật như gió.

“Ngô hoàng vạn tuế! Hoàng hậu nương nương sinh nhật vui vẻ! Chúc Hoàng hậu nương nương thọ cùng trời đất, vĩnh đắc đế sủng”.

Thanh âm ôn nhu tựa như một ly rượu ngọt dâng lên Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, được phát ra từ miệng của một nam tử.

Đôi mày rỗng của Kiên hoàng chau lại, che lại sự tức giận tột cùng, khuôn mặt vẫn thể hiện sự bình tĩnh, thần nhiên mở miệng nói —

“Người là người nơi nào đến đây làm chấn động Hoàng cung, có biết tội không?”

Thanh âm bình tĩnh, uy nghi, tràn đầy khí thế trấn áp cả mưa to gió lớn.

Nam tử áo trắng ôm quyền mở miệng, cao giọng nói “Chịu sự ủy thác của bằng hữu, đến dâng hạ lễ chúc mừng sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, thỉnh Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương xem qua”

Nói xong, vén tấm mũ sa của nam tử kể bên mình ra.

110. Chương 110: Hạ Lễ (2)

Tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên.

Mái tóc màu hồng bông bênh như ngọn lửa yêu dị, ánh mắt màu đỏ như thiêu đốt, ánh mắt màu tím lại thần bí sâu thẳm.

Kia không phải là người, hẳn tựa như là một yêu quái mang theo hơi thở tà ác, tuy rằng hắn có khuôn mặt tinh xảo và hình dáng của một con người.

Bốn phía đều vọng ra tiếng kêu sợ hãi, bạch y nhân lúc này vừa lên tiếng nhìn Hoàng thượng và Hoàng hậu hỏi —

“Không biết Hoàng hậu nương nương có vừa lòng với lễ vật này không?”

Hoàng hậu đang cùng Kiên hoàng ngồi trên đài cao, ánh mắt xinh đẹp không còn kinh ngạc nữa mà tràn ngập hưng phấn và kích động khi như khi nhìn thấy kì trân dị bảo trên thế gian.

Mái tóc hồng như ngọn lửa nơi địa ngục phấp phới trên khuôn mặt tinh xảo, không từ ngữ nào được thốt ra thành tiếng, thần bí nói không nên lời, nhưng cũng thật hài hòa hấp dẫn mọi người.

Thật là kỳ trân dị bảo hiếm có trên thế gian này.

“Thật khá”

Hoàng hậu thật bị lời cuốn, tự đáy lòng vô cùng tán thưởng, đây là lễ vật của biểu đệ nàng, biểu đệ ấy chưa bao giờ làm nàng thất vọng.

Nàng đứng bên cạnh Kiên hoàng phía trên xa xa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tinh xảo kia.

Nàng không biết trong lòng vị Đế vương bên cạnh mình đang cuồng nộ.

Tốt, khen cho Long Diệc Hân!

Lần này người hí lộng trẫm bằng một nam nhân!

“Tiêu Thiên, ta đã xuất hiện, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi phải không?”

Tiếng nói thanh thúy như tiếng ngọc va chạm mang theo biểu hiện không vui.

Mục Cảnh Thiên không để ý tới nam tử bên cạnh mình, hắn nhìn ra Hoàng hậu thật yêu thích lễ vật này, cho nên, rốt cục thì bây giờ hắn có thể thoát khỏi được tên này rồi.

“Đúng, ta cần phải đi, nhưng mà, Vũ ngươi đừng quên ngươi là lễ vật của Hoàng hậu nương nương, ta đã tặng lễ vật thì không thể thu hồi lại được”

Nói xong, hướng về phía hai người trên đài, ôm quyền nói “Hoàng thượng, Hoàng hậu, thảo dân xin cáo từ”

Nhưng mà hắn còn chưa hành động gì đã bị Vũ bên cạnh ôm lấy cổ, khuôn mặt tinh xảo kia không biết có phải là đang tươi cười hay không nữa.

“Ta đã sớm biết ngươi định thực hiện chủ ý gì, Tiêu Thiên như thế này không đúng a, ngươi như thế nào lại để ta ở lại chỗ này, như thế chúng ta làm sao có thể làm bạn cả đời bên nhau được?”

Tiêu Thiên, chính là Mục Cảnh Thiên, hắn cởi bỏ cánh tay đang ôm lấy cổ mình, ai muốn làm bạn với tên này cả đời chứ?

“Vũ, không phải ngươi đã đồng ý làm lễ vật cho Hoàng hậu, sao bây giờ lại đổi ý?”

Vũ cười như là đang vui mừng.

“Không không không, Tiêu Thiên, ngươi hiểu lầm, ta nói giúp ngươi thực hiện nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải ở bên cạnh ta, nhưng mà trợ mắt cũng không thấy được thành ý của ngươi, ngươi làm sao có thể trách ta hay đổi?”

Hắn đã theo Mục Cảnh Thiên đến Hoàng cung, như vật thật đã là nể mặt lắm rồi.

Mục Cảnh Thiên cũng cười ra tiếng, xem ra tên Vũ này quả thật cũng khó đối phó.

Nhưng hắn đã sớm trù bị, ngay lúc ấy đưa tay hạ thủ, khuôn mặt tinh xảo của Vũ vẫn thản nhiên tươi cười nhưng người thì đã ngã xuống trên mặt đất.

Mục Cảnh Thiên nhắc chân đá hắn một cái, trong lòng hừ lạnh, đây chính là mê dược đặc chế của sư muội hắn “Thần tiên thật”, ngụ ý là cho dù có là Đại la kim tiên mà đụng tới loại mê dược này cũng sẽ ngã xuống đất không dậy nổi, huống chi tên Vũ này vẫn chỉ là một phạm nhân.

“Vũ, ngươi nên ngoan ngoãn làm lễ vật cho Hoàng hậu nương nương đi, bản đường chủ sẽ không bao giờ phụng bồi ngươi”.

Nói xong thì như đại bàng giương cánh lập tức bay đi.

Lại vào lúc này, một tiếng vang thật to vọng ra từ bốn phía, Ngự lâm quân từ bốn phương tám hướng ào ào trào ra.

Mục Cảnh Thiên nhìn thấy cảnh này cũng chẳng thèm để ý, trong mắt hắn chỉ là gì hết, Hoàng đế thật là nhàm chán, chỉ muốn phô bày những động tác võ thuật đẹp mắt thôi sao?

Thua thì là thua, nam nhân đại trượng phu đã thua thì sẽ không đứng dậy nổi sao?

Những người này căn bản là không có ai cản được hắn!

Hắn tùy ý vung vẩy bột phấn trong tay, các ám vệ trong bóng tối hay các cung thủ dày dặc chung quanh đều không thể làm khó được hắn. Vì trong lòng hắn nôn nóng thoát khỏi tên Vũ kia, nên hắn đã sớm chuẩn bị mê dược, độc dược do sư muội của hắn bào chế, cho dù một tên binh lính tiểu tốt cũng không thể tránh khỏi, hắn đã sớm nói qua, hắn chưa bao giờ là chính nhân quân tử cả!

Cắm thụ được hương thoả của gió, hắn lại lấy ra một bao bột phấn, mặt cười cười, bao nhiêu đây đủ để cho bọn họ biết được lợi hại, nếu không phải bây giờ không có thời gian, hắn nhất định sẽ hoạt động gân cốt một chút thật hảo hảo.

Tiếp theo sau đó, thân ảnh phiêu dật màu trắng biến mất trước mặt mọi người.

Đa số Ngự lâm quân và ám vệ bất tỉnh nhân sự, những người còn lại ánh mắt đều dại ra.

Kiên Hoàng nhìn thấy màn này, mắt hấn bắn ra những tia sáng lạnh bức người.

Khen cho Long Diệc Hân! Hoàng cung của trăm người có thể tự do ra vào, hãy đợi xem màn kế tiếp, trăm coi người có bao nhiêu tài cán đây!

“Hoàng Thượng”

Hoàng hậu liền nắm tay Kiên Hoàng đang nắm chặt thành quyền.

Đế vương của nàng thật sự rất tức giận nha.

Kiên Hoàng nhắm mắt lại hít thật sâu, sau đó lại mở mắt ra, ánh mắt trở nên bình tĩnh hơn một chút, hấn lại nhìn Hoàng hậu, mỉm cười.

“Doanh nhi, ta đem tên yêu nhân trên mặt đất quảng ra ngoài, nàng không có ý kiến gì chứ?”

Giọng nói thì thào tựa như nỉ non, làm cho Hoàng hậu kim lòng không dặng phải gật đầu.

Có được kết quả mong muốn, Kiên Hoàng vung tay lên liền có người đến đem Vũ đang nằm trên mặt đất ra ngoài.

Trên môi Kiên Hoàng hiện lên nụ cười thỏa mãn.

Cùng lúc đó ở Ấn Thành, trên Phi Long Sơn, tiếng chiêng trống cũng vang tận trời, khắp nơi vui mừng.

Hôm nay cũng là ngày thành hôn của Mạc Lục cùng Hác Xích.

111. Chương 111: Hôn Lễ Mạc Lục (1)

ôm nay là ngày Mạc Lục lập gia đình, nàng vốn nên vô cùng vui sướng thế nhưng không biết tại sao, từ đêm qua, lòng của nàng đã cảm thấy có chút bất an, giống như là sắp phát sinh chuyện gì đó. Là Ngọc Phi Yên đang làm trò quỷ sao?

Hôn lễ của nàng là do một tay nàng ấy xử lý, nhưng mà với tính tình của nàng ấy, hôn lễ của nàng sẽ được tiến hành thuận lợi như bình thường sao?

Nghĩ đến đây lòng của nàng bấn loạn, hy vọng tàu tử kia của nàng xuống tay thủ hạ lưu tình a!

Trời còn chưa sáng, Ngọc Phi Yên liền mang theo nhiều người vào phòng của tân nương tử, thay quần áo, chải đầu, đánh phấn thoa son, xem nàng như con rối gỗ mà đùa nghịch, rất nhanh một buổi sáng đã trôi qua.

Tất cả công việc đều được tiến hành một cách khẩn trương.

Mạc Lục bị đưa vào đại sảnh, nàng không có khăn voan hồng che mặt, một thân hỷ phục màu đỏ vừa vặn người làm lộ ra bộ dáng mê hoặc, khuôn mặt tươi đẹp đội mũ phượng làm tôn lên nét kiêu diễm cao quý.

Nàng bước vào đại sảnh liền cảm nhận được không khí nơi này thật khác thường, con mắt sáng đảo quanh, đập vào mắt nàng là sáu cái đầu trùm khăn đỏ trên hỉ đường, thân áo măng bào, thân hình đều tựa như chú rết đứng ngang hàng nhau.

Đây là?

Khuôn mặt mọi người trong sảnh đều quỷ dị, nhìn nàng cười tươi...nhìn thấy bọn họ tràn ngập hứng thú khiến lòng nàng không khỏi cảnh giác.

Rốt cục Phi Yên nữ thần y muốn làm gì đây?

Nàng nghi ngờ, trừng mắt nhìn Ngọc Phi Yên.

Ngọc Phi Yên chậm rãi đứng lên từ ghế thái sư, đến trước mặt nàng cười tủm tỉm.

“Lục muội tử, tẩu tử đối với người thật không tồi nha, các tân nương tử khác đều phải đội hồng voan che mặt, ta thì làm ngược lại, dùng khăn voan hồng che mặt chú rể, Lục muội tử có nhận ra được chú rể của mình không a?”

Nhìn thấy chân mày Mạc Lục hơi hơi nhăn lại, Phi Yên cảm thấy rất là vui sướng, nàng biết Mạc Lục đang nghi ngờ cho nên lại tiếp tục mở miệng nói.

“Nơi này có 6 chú rể, mọi người đều biết Lục muội tử cùng Xích kỳ chủ là một đôi uyên ương, tình thâm như biển, hai bên đều hiểu rất rõ tình cảm của nhau, tâm linh tương thông, cho nên —“

Nói cách khác, nếu bọn họ yêu nhau đương nhiên sẽ hiểu biết tường tận về nhau, vậy nên phải biết được trong 6 người này thì ai là chú rể đích thực.

Mạc Lục hung hăng trừng mắt liếc Phi Yên một cái, nàng chỉ biết người này sẽ không làm cho nàng dễ dàng nhận ra được Hắc Xích.

Nhưng mà, nhìn xem mọi người dường như đều tán thành chủ ý này của nàng ấy, ngay cả sư phụ nàng cũng không lên tiếng.

Nàng cắn chặt môi dưới, một hồi lâu mới mở miệng.

“Xích ca là một trong những người này sao?”

Nàng không tin Phi Yên nữ thần y lại chỉ làm đơn giản như thế, dễ dàng cho nàng thông qua hôn lễ.

Ánh mắt Ngọc Phi Yên lóe sáng, nàng âm thầm gật đầu, Lục muội tử thật là thông minh nha.

Nhân tiện nàng cười thật giảo hoạt.

“Người không nhìn làm sao biết được Xích ca của người có ở bên trong hay không?”

Sáu chọn một, thật đơn giản!

“Cho người thời gian một khắc, ta tin tưởng Lục muội tử sẽ nhận ra được Xích kỳ chủ, việc này không khó đối với người”

Nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của Mạc Lục, nàng lại bổ thêm một câu.

“Không được đi đến phía trước nữa, đứng ở đó là được”

Mạc Lục kinh ngạc nhìn Phi Yên, tặng cho nữ thần y một nụ cười ngọt ngào bao dung.

“Nếu trong vòng một khắc người vẫn không nhận ra được chú rể, thì sẽ đổi người khác” – Vân Tranh đứng ở một bên chậm rãi bổ sung.

Mạc Lục buồn bực trừng mắt liếc nàng ấy, bọn họ thật nhàn rồi, ngay cả ngày hôn lễ của nàng mà cũng quấy rối, vì sao sư huynh lại đem hôn lễ của nàng giao cho hai nữ nhân luôn làm thiên hạ loạn lên này?!

“Lục muội tử, không nên tức giận, thời gian trôi qua rất nhanh, phải nhanh chóng nắm bắt a, bằng không đến lúc không nhìn thấy được chú rể thì đừng trách tỷ tỷ không nhắc nhở người nha”

Người này luôn vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa, thật biết khiêu khích!

Nhưng mà, theo như lời của Vân Tranh, thời gian một khắc thật là ngắn, nàng không thể lãng phí thời gian, tức giận với các nàng ấy được.

Quan trọng là nàng cùng những người kia cách nhau khoảng hơn hai mươi bước, thật khó có thể nhìn ra những điểm khác biệt của bọn họ, người nào trông cũng có vẻ giống Xích ca, lại cũng như có vẻ không giống Xích ca của nàng.

Bọn họ cũng không phải đều giống Xích ca, nàng nhìn thấy động tác không quen thuộc, cũng phát hiện hơi thở của bọn họ thật không gần gũi với mình.

Nàng biết, bọn họ đều làm theo lời dặn của Phi Yên nữ thần y, cố ý ẩn giấu hơi thở của mình, che giấu tâm tư.

Rốt cục thì người nào là Xích ca?
Thời gian từng giọt từng giọt trôi đi.
Trên cái trán trắng ngần của Mạc Lục hằn lên những nếp nhăn.
Nàng không thể tùy tiện chỉ đại một người, nàng không thể chọn sai được.
Nàng biết Vân Tranh cùng Ngọc Phi Yên sẽ đem Xích ca giấu đi nếu nàng chọn sai người.
Mọi người dường như đều khẩn trương chờ đợi kết quả.
Như thế nào mà nàng vẫn còn chưa chọn a!?

112. Chương 112: Hôn Lễ Mạc Lục (2)

Bọn họ rất ngạc nhiên, rốt cục thì người nào mới là Hắc Xích, cuối cùng thì Mạc Lục có chọn đúng người hay không.

Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh liếc mắt với nhau, ánh mắt hai người dừng lại trên người Mạc Lục.

Thời gian trôi qua cực nhanh, Mạc Lục vẫn còn đang do dự, môi dưới của nàng đã bị cắn sắp chảy máu, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào da thịt, toàn thân nàng đau đớn.

“Lục muội tử vẫn không chọn được?”

Ngọc Phi Yên thần nhiên mở miệng ... sáu người chọn một người đâu có khó!

Ai da, xem đôi mắt to xinh đẹp của Lục muội tử long lanh ánh nước, không thể nào, muốn khóc sao?

Ngàn vạn lần đừng như vậy nha, nếu như vậy sẽ khiến nàng càng muốn trêu ghẹo nàng ấy thêm nữa...

“Ta biết rồi, Lục muội tử không muốn chọn, có đúng thể không?”

“Ta không có”

Mạc Lục trừng mắt liếc nàng, vì Xích ca nàng sẽ chọn đúng.

Nhưng mà thời gian trôi nhanh như bay, lòng của nàng vẫn chưa xác định được người nào mới là Xích ca.

Đột nhiên ——

“Tốt lắm, đã đến giờ”

Vân Tranh hảo tâm nhắc nhở.

Mọi người trong sảnh đều hướng tầm mắt nhìn về Mạc Lục, nàng vẫn còn chưa lựa chọn.

Mạc Lục liếc mắt nhìn mọi người, nàng quyết định dứt khoát, nhẹ nhàng nói.

“Sáu người này không có ai là Xích ca cả”

Mọi người đều sửng sốt.

Mạc Lục lặp lại thêm một lần nữa.

“Trong 6 người này không có ai là Xích ca”

Trên mặt Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh lộ ra nụ cười quỷ quyết.

“Người chắc chắn?”

Ánh mắt Ngọc Phi Yên láo liên, cười đến quái gở.

Mạc Lục hít một hơi thật sâu, trả lời như chem. Đỉnh chặt sắt “Ta chắc chắn”

“Không hối hận?”

“Tuyệt không hối hận.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI”

Ngọc Phi Yên nhún nhún vai, vỗ tay một cái, sáu chú rể kia đều xốc khăn voan hồng lên.

Sáu khuôn mặt lạnh như băng giống nhau như đúc, hiện ra trước mặt mọi người.

Mọi người đều há hốc mồm, Mạc Lục cũng không khỏi ngây người.

Sáu Hác Xích?

Đây là giả, đây chắc chắn là giả, cho dù có giống như Hác Xích, nhưng đôi mắt con người không thể nào giả được, khó trách Phi Yên nữ thần y lại bắt bọn họ phải trùm khăn voan hồng.

Sáu Hác Xích kia thật ra không có ai là Hác Xích cả.

Hác Xích ở nơi nào a?

“Xích ca đâu?”

Mạc Lục tiến lên nắm lấy tay Ngọc Phi Yên, nàng lo lắng hỏi.

Ngọc Phi Yên nhìn ra đại sảnh, bĩu môi.

Mạc Lục quay đầu lại, nhìn thấy một nam tử ngang tàng một thân áo măng bào màu đỏ bị hai thị vệ kim tay tiến vào, tình cảnh ấy nhìn thế nào cũng không thấy tự nhiên.

Mọi người đều mím môi mà cười.

Mạc Lục vẫn chưa thả lỏng người được, bước thật nhanh lên, đỡ lấy tay của nam tử kia.

Đây là Xích ca của nàng, không sai được.

Hai người cùng tiến lên hỉ đường.

Giờ lành đã đến.

Lễ quan cao giọng xướng lễ.

“Nhất bách thiên địa ——”

Hai người hướng ra phía ngoài quỳ lại.

“Nhị bách cao đường ——”

Hai người cung kính hướng về phía Diệu Trúc Âm đang ngồi, chưa kịp bái lạy đã bị một tiếng thét dài chấn ngang.

Mọi người đều bị kinh hãi, không ai có thể vượt qua được tất cả chướng ngại mà lên Phi Long Sơn, là ai có gan lớn như vậy?

Diệu Trúc Âm nghe được tiếng thét dài ấy, trong lòng run lên, khuôn mặt ôn như đang cười hiền hòa bỗng chợt tắt, nhưng nàng lại khôi phục lại bình thường, là hắc, hắc đã đến đây!

Thân ảnh Long Diệc Hân chợt bay vụt qua, biến mất trước mặt mọi người.

Trên mặt của Thanh Ảnh và Vân Tranh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt Ngọc Phi Yên long lanh lóe sáng lên, nhìn về phía Thanh Ảnh và Vân Tranh mỉm cười đắc ý.

“Hắc đến đây”

Cá nường của nàng đến đây!!!

Nàng lao nhanh ra khỏi đại sảnh, nhưng lại bị Thanh Ảnh và Vân Tranh giữ chặt lấy.

Nàng khó hiểu quay đầu lại nhìn bọn họ, vì sao không cho nàng ra ngoài a?

Thanh Ảnh và Vân Tranh đồng thời cùng lắc đầu, nàng lao ra ngoài như vậy sẽ gặp nguy hiểm.

Biết bọn họ lo lắng, Ngọc Phi Yên đành phải bình tĩnh trở lại, nhìn lễ quan hô lên một tiếng “Tiếp tục”

Việc bái đường không thể dừng lại nữa chừng a, tướng công của nàng đã ra ngoài xử lý nàng không cần tò mò những chuyện bên ngoài lúc này, dù sao người mà sốt ruột muốn gặp người kia cũng không phải là nàng, là Trúc Âm tỷ mà.

Nhìn người ta vẫn không có động tĩnh gì, nàng cũng không cần làm động gì hết!

“Nhị bái cao đường ——”

“Vợ chồng đối bái ——”

“Đưa vào động phòng ——”

Sau tiếng hét dài vừa rồi, hôn lễ vẫn được tiến hành tiếp tục.

Tuy rằng trong lòng mọi người đều có nghi vấn, nhưng mà họ cũng biết chuyện kia họ không quản được, việc riêng của khôi thủ đại nhân Phi Long Sơn không cần bọn họ nhúng tay vào.

“Trúc Âm tỷ”

Bái đường xong, Ngọc Phi Yên đi đến trước mặt Diệu Trúc Âm, đỡ nàng đứng lên.

Diệu Trúc Âm mỉm cười nhìn nàng, biết được ý nghĩ của nàng.

“Người nghĩ ta nên ra ngoài sao?”

Ngọc Phi Yên gật đầu, nàng thật đã nhiều ngày không được gặp Huyền U, cho dù có đi ra ngoài nhìn thấy cũng không đủ, mấu chốt là Diệu Trúc Âm muốn gặp hần a, nàng chỉ là nhân dịp này ra ngoài mà nhìn thôi, nhìn xem tướng công nhà nàng và Huyền U làm gì.

Dương liễu mùa thu thổi xào xạc, hương hoa Cúc ngào ngạt bay bổng.

Phía sau của Phi Long Sơn, trên đỉnh núi xanh um có hai thân ảnh một đen một trắng đang đứng.

Gió nhẹ thổi phất phơ, bóng dáng hai người phiêu dật xuất trần.

Mặc dù khuôn mặt của nam tử áo trắng có vẻ tiêu tụy, nhưng vẫn không giảm đi phong thái ôn nhã.

Nam tử áo đen đầu đội mũ sa nên không nhìn thấy rõ khuôn mặt, nhưng khí chất phiêu dật như thần tiên vẫn toát ra khắp người, khiến người ta không thể không chú ý.

“Người xuất hiện?” – Thanh âm ôn nhuận như ngọc, vô ba vô lãng

Nam tử áo trắng ngẩn chính là Huyền U, nhìn hần không nói gì.

“Người đã hiểu kỹ hết?”

Hần ta đã đến đây để gặp hần, chứng minh hần ta đã suy nghĩ thật thông suốt.

Xem ra, hần ta không có làm cho hần thất vọng a.

“Nàng ở nơi nào?”

Thật lâu, Huyền U mới cúi đầu hỏi, hần rất muốn gặp nàng, rất muốn nhìn thấy nàng, cho nên hần đã đến đây.

Khóe môi Long Diệc Hân dưới mũ sa cong lên, hiện ra một nụ cười tươi có chút quỷ dị, muốn gặp Trúc Âm sao, thật dễ dàng, nhưng mà ——

113. Chương 113: Hai Mươi Năm Tương Tư

“Nàng ở nơi nào?”

Huyền U thấp giọng hỏi, Trúc Âm của hắn, hắn vô cùng muốn gặp nàng, khi ở bên trong băng quan, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, chuyện lúc trước quả thật là lỗi của hắn, hắn không nên vội vàng hấp tấp, không hiểu kỹ càng mà đem đặt nàng vào trong băng quan, khiến thân thể của nàng bị hàn khí ăn mòn, khẳng định càng thêm suy yếu. Nhìn thái độ của đứa nhỏ này, hắn biết hai mươi năm qua, nàng vẫn bị bệnh tật dày vò, hắn cảm thấy mình thật hỗn đản, thời điểm nàng thống khổ hắn không có ở bên cạnh, thất hồn lạc phách phiêu bạt khắp nơi.

Cũng khó trách vì sao đứa nhỏ này lại đối với hắn như thế!

Long Diệc Hân không nói, ánh mắt dưới mũ sa nhìn hắn, bốn mắt giao nhau, môi Long Diệc Hân nở ra một nụ cười quỷ dị, hắn nhớ tới tiểu thê tử mình mỗi ngày đều la hét nói muốn ăn cá nướng của Huyền U, có lẽ, hắn sẽ giúp nàng đạt được ý nguyện ấy.

Không phải hắn ta muốn gặp Trúc Âm sao?

Hắn có thể đáp ứng!

Chỉ cần hắn ta ở lại Phi Long Sơn làm đầu bếp cho thê tử hắn là tốt rồi, thê tử hắn ngày nào cũng nhắc đến hắn ta.

“Hiện tại nàng có khỏe không?”

Ánh mắt Huyền U nhìn Long Diệc Hân tràn ngập sự mong đợi, hắn có thể cảm nhận được hơi thở của nàng đang ở đâu đây, lần trước cũng đến nơi này nhưng hắn không cảm nhận được như hôm nay, hắn cảm nhận được rất rõ ràng nàng đang ở rất gần hắn, hai mươi năm qua hắn chưa bao giờ có cảm giác họ gần nhau như thế này.

Long Diệc Hân vẫn không trả lời hắn, một lúc lâu sau, mới chậm rãi mở miệng.

“Phi Yên thích trù nghệ của người!”

Nhất thời Huyền U không có phản ứng, suy tư một chút, lát sau liền hiểu được, tận sâu trong đáy lòng vui mừng như điên trào dâng, đứa nhỏ này rốt cục đã đồng ý cho hắn gặp Diệu Trúc Âm sao?

Hai tay hắn vì kích động mà run rẩy, hắn cố gắng khống chế, nắm chặt hai tay thành quyền.

Rốt cục thì hắn cũng có thể gặp được Diệu Trúc Âm.

“Tướng công”

Tiếng gọi trong veo khiến cho cả hai người đều chú ý, quay đầu lại đã nhìn thấy Phi Yên nữ thần y cười vẫy vẫy tay đứng ở dưới tán cây cách bọn họ không xa, bên cạnh nàng còn có một nữ tử nhỏ bé yếu ớt.

Nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé quen thuộc ấy khiến cho Huyền U đau lòng, sửng sốt không nói nên lời.

Là nàng, thật là nàng sao?

Hắn nghĩ rằng hai mươi năm trước nàng đã hương tiêu ngọc vãn, hai mươi năm qua hắn không nhìn thấy nàng, hình ảnh nàng đã khắc đậm tận nơi sâu nhất của trái tim hắn, giờ phút này hình ảnh ấy lại hiện ra trước mắt hắn, dung nhan quen thuộc kia vẫn giống như hai mươi năm trước đây, nụ cười của nàng vẫn vậy, không chút thay đổi, vẫn khiến trái tim hắn rung động như thuở nào.

Trong khoảnh khắc ấy, hắn tưởng mình đang nằm mộng.

Hai mươi năm qua, hắn chỉ có thể nhìn thấy nàng trong mộng, hắn luôn thì thầm gọi tên nàng.

Hắn không dám thốt ra tiếng, thậm chí hắn cũng không dám cử động cả đầu ngón tay nhỏ nhất của mình, hắn sợ khi hắn cử động, giấc mộng đẹp này của hắn sẽ tan biến đi, hắn sẽ vô cùng thất vọng.

Hắn xúc động mãnh liệt, hơi thở trở nên gấp gáp.

Diệu Trúc Âm nhìn nam tử mặc áo trắng ngần dáng người như trúc ấy, hắn vẫn cao ngất, tao nhã cao quý như xưa, nhưng sao tóc hắn lại biến thành màu bạc trắng?

Trái tim nàng bỗng nhiên đau đớn, là bởi vì nàng mà hắn mới như thế, nàng có thể tưởng tượng ra được hắn vì hối hận và lo lắng cho bệnh tình của nàng mà chỉ trong một đêm đầu đã hóa thành màu trắng bạc.

Huyền U a, vì sao ngươi lại phải khổ sở như thế, vì sao lại khất khe với chính mình như vậy?

Hai người cách nhau một khoảng cách nhưng tầm mắt họ vẫn quấn chặt lấy nhau, nồng nàn tình cảm, dường như hai người đã xa cách nhau ngàn năm giờ mới được gặp lại tại chốn hồng trần này, hết thấy đều như một giấc mộng.

Tuy rằng hai mươi năm qua họ không được nhìn thấy nhau, nhưng tận sâu thẳm trong con tim, trong tận đáy lòng mình thì đối phương vĩnh viễn là người mà họ yêu thương nhất, là người họ lưu luyến si mê nhất trên thế gian này, như hai mươi năm qua mà lá vẫn xanh hoa vẫn thắm và tình yêu mà họ dành cho nhau vẫn không nhạt nhòa.

Giây phút này đây, trong ánh mắt họ chỉ có hình ảnh của nhau, vạn vật trên thế gian đều không còn tồn tại.

Bọn họ chỉ lặng lẽ nhìn nhau, không ai muốn phá vỡ sự trầm tĩnh lúc này.

Có lẽ, bọn họ có thể nhìn nhau như vậy cả đời, cả đời cũng sẽ không nhàm chán, ánh nhìn họ ấm áp, quyen chặt, quấn quýt lấy nhau không rời ra.

Nhìn hai người họ đang đắm chìm trong hạnh phúc ấm áp, không ai có thể nhẫn tâm phá vỡ.

Long Diệc Hân nắm tay Ngọc Phi Yên đang đứng lặng yên, không một tiếng động rời đi, để lại khoảng trời xanh um trên đỉnh núi cho hai người yêu nhau nhưng đã hai mươi năm rồi không gặp mặt, để họ giữ thật lâu khoảnh khắc yên lặng ấm áp này.

114. Chương 114: Chú Rể Mất Tích

“Tướng công, Huyền U đã đến đây”

Ngọc Phi Yên kỳ thật rất không cam lòng khi bị tướng công mình lôi đi, nàng muốn nhìn màn kế tiếp coi bọn họ sẽ như thế nào để nàng còn hỗ trợ, tuy rằng với tính cách của Huyền U cùng Trúc Âm tỷ sẽ không phát sinh chuyện gì nhưng mà nàng muốn cảm thụ được tình cảm nồng nàn như men rượu của họ, nhìn họ nàng có cảm giác lưu luyến ấm áp.

Long Diệc Hân cũng biết suy nghĩ của nàng, nhưng mà bây giờ hắn không có hứng thú xem chuyện tình cảm của người khác, quay đầu nhìn lại thân ảnh màu tím bên cạnh mình, cánh môi mỏng dưới mũi sa khê nhếch lên.

“Cá nướng của nàng đã đến đây”

Giọng nói ôn nhuận mà lại giống như đang trêu ghẹo, chọc tức ai đó.

Ngọc Phi Yên sửng sốt, phụt cười thành tiếng, bỏ nhào vào người Long Diệc Hân, chui vào trong mũ sa, ôm cổ hắn, cười đắc ý vui sướng.

Tướng công nhà nàng chơi càng ngày càng vui.

Nàng thích Long Diệc Hân như vậy.

“Huyền U sẽ ở lại Phi Long Sơn sao?”

Nói như vậy, mỗi ngày nàng đều có thể ăn cá nướng của Huyền U.

Tưởng tượng đến hương vị các nướng của người nọ, nàng không khỏi nuốt nước miếng, đôi mắt long lanh thoáng chốc phóng ra hàng ngàn hàng vạn quang hoa, nhuộm đắm cả người của ai đó.

Long Diệc Hân ôm chặt bảo bối trong lồng ngực mình, hít một hơi thật sâu.

Thật ra hắn chỉ muốn làm cho nữ tử trong lồng ngực mình thật vui vẻ, chỉ cần nàng vui vẻ cho dù có lật tung cả núi Phi Long hắn cũng không ngại.

Nhưng mà —

Ánh mắt phượng lóe ra một tia biểu tình thật khó hiểu.

Nha đầu Thanh Nhi kia đang ở Trúc Uyển, chiếm cứ cái giường vốn chỉ thuộc về một mình hấn mà thôi.

“Chàng làm sao vậy?”

Cảm nhận được hấn có chút gì đó không thích hợp, Ngọc Phi Yên mở miệng hỏi, tuy rằng là ban ngày nhưng mà mũ sa đen kia vẫn gây trở ngại tầm mắt của nàng, nàng không nhìn thấy được biểu tình trên mặt của tướng công nhà nàng.

Vì thế nàng muốn đưa tay vén tấm mũ sa kia lên, nhưng mà nàng còn chưa kịp hành động thì đã bị Long Diệc Hân cản lại.

“Tướng công à, chàng không cần lúc nào cũng phải đội mũ sa có được không, đội như thế ta không nhìn thấy mặt chàng”

Đôi môi đỏ mọng mấp máy, ở trước mặt Trúc Âm tướng công nàng không bao giờ đội mũ sa, cho dù là ở bên ngoài cũng không mang, thật sự là dãi ngộ khác biệt mà.

Khi bọn họ gặp mặt nhau lần đầu tiên hấn cũng đội mũ sa, trước mặt mọi người ở bên ngoài hấn luôn như thế nên rất ít người có thể nhìn thấy được mặt hấn, nàng biết bởi vì hấn sợ phiền toái nên mới luôn đội mũ sa ấy.

Nhưng mà hấn không cảm thấy như thế sẽ gây trở ngại tầm mắt của mình sao?

Hấn là một cao thủ nên chắc việc đó không ăn nhằm gì, cao thủ chỉ cần dựa vào cảm giác, có đôi khi không cần nhìn bằng mắt vẫn thấy được sự tình rõ ràng.

Long Diệc Hân nhìn bộ dáng của nàng mà trong lòng buồn cười.

Thật ra hấn đội mũ sa cũng là do thói quen mà thôi, cũng không phải là không thể không mang, nhưng mà hấn không muốn làm cho tiểu thê tử hấn đạt được mong muốn dễ dàng như vậy, thật ra nữa thì việc đội mũ sa cũng gây ra cho hấn không ít phiền toái.

“Ta không thích chàng đội mũ sa”

Ngọc Phi Yên mạnh mẽ bày tỏ chính kiến của mình, nàng chán ghét cái mũ sa kia, vì sao ở trước mặt Trúc Âm hấn có thể không đội mũ sa mà trước mặt nàng lại không thể giống như thế được?

Long Diệc Hân buông nàng ra, bước đi từng bước chậm về phía trước, hai tay chấp phía sau, gió nhẹ thổi làm tay áo hấn bay phất phơ, tấm lụa sa mỏng bay lên hé ra một khuôn mặt hoàn mỹ và đôi môi đang cong cong quyến rũ.

“Long Diệc Hân!”

Ngọc Phi Yên chán nản, trong ánh mắt bỗng bùng cháy lên một ngọn lửa, tại sao hấn lại không quan tâm đến nàng nữa?

Nàng dậm chân, bực mình bước theo.

Canh một.

Bởi vì trong lúc hôn lễ thì Huyền U xuất hiện nên hôn lễ kết thúc chậm, hiện tại trên Phi Long Sơn vẫn còn náo nhiệt, Ngọc Phi Yên tạm thời trở về phòng nghỉ ngơi, nàng rất muốn giúp vui nhưng vì nàng là phụ nữ đang mang thai nên phải cần nghỉ ngơi cho thỏa đáng.

Nhưng mà, trong lúc Ngọc Phi Yên đang ngủ rất ngon —

“Rầm!”

Thanh âm đá văng cửa phòng xé tan bầu không khí yên tĩnh của Trúc Uyển.

Ngọc Phi Yên dụi dụi mắt, ánh sáng của dạ minh châu giúp nàng thấy được một người có khuôn mặt phần nộ đang đứng trước giường của mình.

Thanh Nhi bên cạnh nàng khi vừa nghe được tiếng vang đã lập tức rút bảo kiếm treo ở đầu giường ra, lúc này nàng ấy đang lạnh lùng nhìn chòng chọc nữ nhân đang mặc bộ hỉ phục đỏ thắm kia.

“Ngọc Phi Yên, Xích ca đâu?”

Người tới lúc này chính là Mạc Lục vừa mới thành thân hôm nay.

Ngọc Phi Yên nắm tay Thanh Nhi làm cho nàng ấy thả lỏng, sau đó mỉm cười nhìn khuôn mặt đầy lửa giận của Mạc Lục.

“Lục muội tử việc này thật không đúng nha, tìm tướng công người sao lại đến đây làm gì?”

“Không tìm người thì tìm ai? Rốt cục người đã đem Xích ca đi đâu?”

Mạc Lục đang rất nóng lòng đến muốn chết đi, vì sao đêm động phòng hoa chúc của người khác đều là hạnh phúc mỹ mãn, còn đêm động phòng hoa chúc của mình lại không thấy chút gì đâu, Phi Yên nữ thần y lấy việc này để chĩnh nàng sao, đêm tân hôn phải đi tìm chút gì về, có ai thắm như nàng không?!

Ngọc Phi Yên ngáp một cái, ánh mắt trong veo.

“Ta đối với Xích ca của người không có hứng thú, ta chỉ có hứng thú với tướng công của ta mà thôi”

Tướng công nhà nàng so với Xích ca của nàng ấy mạnh hơn biết bao nhiêu lần, cho nên —

“Người tìm lầm chỗ rồi, Lục muội tử”

Nàng liếc mắt nhìn khuôn mặt Mạc Lục, thấy nàng ấy vẫn còn đang rất tức giận, ánh mắt nàng hiện lên sự quỷ quyệt.

“Có lẽ, Xích ca của người tạm thời không nghĩ đến chuyện động phòng nên đã bỏ nhà đi ra ngoài”

Mạc Lục biết nàng sẽ không nói ỉn đáp án, cho nên cắn răng, dậm chân một cái, trút hết sự tức giận của mình vào trong ấy.

Ở trong này nói qua nói lại, không bằng nàng dành thời gian ra ngoài tìm còn tốt hơn.

Nhìn thấy thân ảnh Mạc Lục biến mất như gió bay đi, Ngọc Phi Yên nở nụ cười tươi rói.

Lục muội tử sẽ khắc sâu hôn lễ này vào trí nhớ của nàng ấy, đó chính là điều mà nàng mong muốn

115. Chương 115: Đêm Động Phòng

Ăn thành – Thanh Ba Lâu

Vào buổi tối, trong Thanh Ba Lâu tiếng đàn ca văng vẳng vọng bên tai, khắp nơi được bao phủ bởi những lời oanh yến nhỏ nhẹ, mọi người trong này đều bị say bởi mùi son phấn và những làn điệu ca múa của các mỹ nữ.

Trong một gian Nhã phòng có hơn mười tiểu mỹ nhân trong đó, tiếng đàn du dương, hương thơm bay lượn khắp phòng.

Có một nam tử một thân áo măng bào màu đỏ thắm đang ngồi yên lặng trong phòng, nhưng hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt ửng đỏ, gân xanh nổi lên dày cộm trên cánh tay giống như đang chịu đựng cái gì đó.

Ngón tay đánh đàn của nữ tử trắng nõn, khe khẽ khảm khảm lên những giai điệu nhẹ nhàng như dòng nước chảy xuôi quện cùng tiếng xướng ca mềm mại:

“Đi trong mưa, đột nhiên nghe thấy tiếng đàn, quay đầu lại nhìn thấy thanh lâu hiện ra trong ngọn đèn dầu rời rạc, bên cánh cửa sổ, giai nhân ngồi cô độc vẫn chưa ngủ, tiếng tiêu bay bổng đẹp như cảnh mùa xuân, nhưng giai nhân lại chảy nước mắt ràn rụa...”

Nam tử lạnh lùng này vẫn không nhúc nhích, nhưng sắc mặt thì càng ngày càng ửng đỏ, hai lỗ tai đều đỏ bừng, hắn sử dụng hết toàn lực để ngăn chặn không cho tà âm mềm mại kia lọt vào tai mình, nhưng mà thanh âm quyến rũ kia vẫn truyền vào tai hắn, làm cho tâm hắn bị động, mị được trong người hắn bộc phát mạnh mẽ nếu hắn không kiên định chắc chắn sẽ bại bởi sự mê hoặc của “Nhiếp hồn thuật”, toàn thân hắn như bị lửa đốt.

Bỗng nhiên tiếng đàn thay đổi, giai điệu càng thêm mê ly, tiếng ca mị hoặc đến tận xương cốt của nữ tử lại vang lên...

Tiếng đàn vô cùng mê ly, tiếng ca hấp dẫn mê hồn tận xương tủy ... khiến mồ hôi trên đầu hắn không ngừng chảy xuống, chiếc áo măng bào màu đỏ thẫm trên người đã bị các nữ tử cởi ra, trong lòng hắn lo lắng vạn phần, nhưng hắn không động dậy được, bởi vì hắn không những bị người ta hạ được mà còn bị điểm huyết nói, hắn vừa muốn kháng cự lại sức mạnh của được, vừa muốn phá giải huyết đạo mình, còn muốn chống đỡ lại nhiếp hồn thuật của các nữ tử này nên thật là vô cùng hao tổn tinh lực.

Nhưng mà bây giờ hắn không thể thả lỏng mình được, nhất định phải cố gắng chịu đựng.

Hắn đang đợi, hắn đợi nàng tới cứu hắn.

Hắn biết, nàng sẽ đến, nàng nhất định sẽ đến.

Đều do hắn không cẩn thận trúng “nhiếp hồn thuật”.

Hắn cắn thật chặt hàm răng, không dám thả lỏng.

Đột nhiên “rầm” – Một tiếng vang lớn vọng lên, cánh cửa Nhã phòng bị đá văng ra ngoài.

Tích tắc, tiếng đàn ca ngưng lại, nam tử lạnh lùng kia đổ đầy mồ hôi nhỏ thành từng giọt, các ngón tay cũng cứng đờ.

Hắn húp một ngụm khí.

Rốt cục nàng cũng đã đến được đây.

Các nữ tử trong phòng đều sửng sốt khi nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp mặc đồ tân nương đột nhiên xuất hiện, sao vị tân nương tử kia lại đến nơi này làm gì?

“Cút!”

Một chữ thốt ra tràn đầy tức giận, khiến các nữ tử trong phòng đều sợ hãi.

Họ còn chưa kịp khôi phục lại tinh thần đã thấy nữ tử kiều diễm kia đánh một chưởng vào trên chiếc bàn duy nhất trong phòng, “Ầm” một tiếng, cái bàn bị tách thành hai nửa rời rạc.

Lần này bọn họ kịp thanh tỉnh, hét lên chói tai chạy ra khỏi nhã phòng.

Trong chớp mắt, trong nhã phòng chỉ còn lại nam tử mặc áo măng bào màu đỏ lạnh lùng, cùng vị nữ tử tân nương kiều diễm.

“Xích ca, chàng thế nào?”

Nữ tử xinh đẹp này chính là thê tử trong đêm tân hôn đánh mất chú rể – Mạc Lục, nàng bổ nhào vào lòng nam tử lạnh lùng này, ra tay giúp hắn giải bỏ huyết đạo, nhìn dáng vẻ bị hạ được của hắn, đáy lòng nàng hận không thể đem tên đầu sỏ gây chuyện kia băm thành vạn khúc.

Nam tử lạnh lùng này là Hác Xích, mở mắt ra nhìn thấy thân sắc thê tử mình tràn ngập lo lắng thì không khỏi đau lòng, đều là do hắn sơ sót nên mới có thể trúng ám chiêu, liên lụy Lục Nhi lo lắng cho hắn.

“Ta không sao”

Hắn đang muốn an ủi người yêu mình, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào nữa, giọng nói hắn trở nên khàn khàn vô cùng khó nghe.

“Xích ca”

Mạc Lục nghen ngào, vừa nhìn thấy sắc mặt hắn thì đã biết hắn bị hạ được, còn bị đưa đến nơi này, may mắn là Xích ca của nàng ý chí kiên định, nàng nhìn thấy như vậy thì rất đau lòng, đau lòng vì biết hắn chịu đựng dày vò, hắn thật không quan tâm chính mình cho thật tốt mới bị tiểu nhân hạ được như thế.

“Lục nhi, ta ——”

Hắn vốn bị kích thích bởi mì được, bây giờ lại được thê tử mình âu yếm nên rất cực không thể nào không chế được nữa, như hồng thủy trào ra cuộn cuộn vì đê bị vỡ, không có cách nào kìm hãm lại.

Hắn biết động phòng hoa chúc tại chốn thanh lâu này thì thật ủy khuất cho người hắn yêu, nhưng mà thật sự hắn không thể nào không chế được nữa.

Mạc Lục biết hắn đang băn khoăn do dự, ánh mắt hắn như ngọn lửa cháy bập bùng, nàng mỉm cười, không thèm để ý, chỉ cần cùng Xích ca ở một chỗ bất luận là nơi đâu cũng được, cho dù chỗ này là thanh lâu cũng không quan trọng.

Nàng chủ động kéo hắn đến chiếc giường duy nhất trong phòng.

Hác Xích bị nàng kéo đi, không khỏi nhớ lại mới vừa rồi một nữ tử thanh lâu đã hát “sóng mắt như nước, lưu luyến nhìn quanh, nàng là người xinh đẹp nhất”, đối với hắn Lục nhi là người xinh đẹp nhất.

Hắn rất muốn...

Đôi môi hai người quần quýt lấy nhau, dây dưa cùng một chỗ, gần như hút hết toàn bộ mật ngọt trong miệng của đối phương...

Giúp nhau giải thoát trong lúc hoạn nạn...

Lửa nóng đốt cháy thân thể hai người, hồng y bừa bãi trên mặt đất như lạc hồng, đỏ tươi lóa mắt...

Màn sa che giường được hạ xuống, che lại một màn kịch tình cháy bỏng...

116. Chương 116: Hoàng Tước Ở Phía Sau

Bên cạnh nhà phòng có một cảnh thật không kém phần quý dị.

Hai nữ tử đứng sát vách tường, cùng nhìn vào một cái lỗ nhỏ, tranh giành nhau xem.

“Tranh Tranh cho ta xem một tí”

Nữ tử áo tím lôi kéo nữ tử áo xanh, nàng ấy đã nhìn một hồi lâu, giờ đến lượt nàng chứ!

Nữ tử áo xanh quay đầu lại, trên mặt lộ ra nụ cười tươi rói ma mĩnh.

“Không cần nhìn”

Nói xong liền kéo nữ tử áo tím đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của nữ tử áo tím thì giải thích “Người muốn xem người ta làm việc khuê phòng sao?”

Nữ tử áo tím nhún nhún vai, khéo môi cong lên “Vậy cũng không thể là không”

Nữ tử áo xanh bật cười, biết ngay là nàng sẽ nói như thế.

“Mẫu chốt là người ta đã buông màn xuống, người có nhìn cũng không thấy được gì!”

Vừa nghe được lời ấy, nữ tử áo tím liền bày ra khuôn mặt tiếc hận, thật hiếm khi bắt gặp được một cảnh xuân cung đồ sống động, thế mà lại không thể xem được!

Hai nữ tử này đúng là Ngọc Phi Yên và Vân Tranh, các nàng tới đây để xem náo nhiệt, không nghĩ tới Mạc Lục lại đến được nơi này nhanh như vậy, xem ra là các nàng đã đánh giá thấp nàng ấy.

Không phải Phi Yên nữ thần y đang nghỉ ngơi sao???

Ha ha, kỳ thật là nàng cũng muốn nghỉ ngơi một chút, hơn nữa thật sự nàng cũng nên nghỉ ngơi, nếu không phải bị Mạc Lục náo loạn thì nàng đã ngủ quên suốt đêm rồi, cho nên khi Mạc Lục vừa mới rời đi, nàng liền trấn an Thanh Nhi ngủ rồi sau đó lén lút chạy ra Trúc Uyển tìm Vân Tranh, hai người cùng nhau đến thanh lâu này để xem chuyện tốt mà hai nàng làm.

Hai nàng đã sớm có kế hoạch là sau tiệc rượu sẽ hạ xuân được chú rể Hắc Xích rồi đem tới Thanh Ba Lâu, Mạc Lục không thấy Hắc Xích trở về khẳng định sẽ đi tìm hắn, về phần nàng ấy có thể tìm được hắn hay không thì còn phải xem vận khí của hắn và nàng ấy.

Nếu tìm được thì tất nhiên sẽ rất vui mừng, nếu tìm không được thì phải để cho Xích đại kỳ chủ chịu một đêm tra tấn của Nhiếp hồn thuật rồi!

Xem ra vận khí của Mạc Lục không tồi, đã tìm được chú rể, cuối cùng thì đêm động phòng hoa chúc cũng diễn ra, thật không có uổng công sống!

Hai người là cặp đôi đầu tiên động phòng hoa chúc ở trong thanh lâu, mở ra một tiền lệ vui vẻ!

Phi Yên tin chắc rằng Mạc Lục sẽ nhớ kỹ chuyện này, vì hôn lễ của nàng ấy thật có rất nhiều màu sắc nha!

“Chúng ta cần phải đi thôi”

Vân Tranh đề nghị, nếu không đi, nàng sợ chủ tử phát hiện thì các nàng sẽ thật thảm.

Hiểu được suy nghĩ của nàng, Ngọc Phi Yên gật gật đầu, các nàng nhất định phải trở về trước khi tướng công nhà nàng phát hiện ra.

Nói đi là đi, nhưng mà vừa mới mở cửa phòng ra, một bóng người đập vào mắt các nàng, hai người sợ hãi, lập tức lùi lại vào trong.

“Thanh Ảnh huynh?”

“Thanh Ảnh?”

Sao hắn lại đến đây?

Nếu hắn đến đây, vậy ——

Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh nhìn nhau, lập tức sau lưng hai người đều phát lạnh.

Thanh Ảnh nhìn thấy các nàng hoảng sợ như là đang gặp phải kẻ địch mạnh, không khỏi buồn cười.

“Yên tâm, chủ tử không có tới”

Câu nói đầu tiên của hắn làm hai người an tâm.

Hai người cùng nhau trừng mắt nhìn Thanh Ảnh, không phải hắn vừa hù dọa các nàng sao?

“Vậy ngươi tới làm gì?”

Thanh Ảnh cười đến cực kỳ cà lơ phát phơ.

“Bắt chước các ngươi a”

Ngụ ý của hắn là, hắn cũng đến đây xem diễn mà!

Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh lại nhìn nhau, cả hai đều thấy được trong mắt đối phương sự hoài nghi.

Ngọc Phi Yên tiến lên từng bước, đưa tay khoát lên vai của Thanh Ảnh.

“Nói thật ram au, có phải Thanh Ảnh huynh tới theo dõi chúng ta hay không?”

Thanh Ảnh ngưng ngưng cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Vân Tranh cũng đi qua một bên, đưa tay lên khoát vai bên kia của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ nhẹ nói:

“Có phải chủ tử kêu người đi theo chúng ta hay không?”

Thanh Ảnh cứng đờ không thốt nên lời, hắn biết mình không thể gạt được hai người này, nên đành gật gật đầu.

Ai kêu các nàng quậy phá như vậy, chủ tử lo lắng nên mới bảo hắn đi theo.

Hắn cũng đâu có muốn tới đây!

Bây giờ hắn nhận ra, hai nữ nhân này thật là khủng bố, chuyện gì cũng dám làm, đúng là các nàng đã hạ được Hắc Xích rồi đem tới thanh lâu.

Về sau hắn nhất định phải cách xa các nàng, tránh đến lúc hắn không cẩn thận, lúc đó cho dù hắn có kêu trời thì trời cũng không biết, kêu đất thì đất cũng không nghe, gõ cửa thì không ai giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, hắn có cảm giác mồ hôi lạnh phía sau lưng mình túa ra như tắm, da đầu run lên.

Hắn nhìn hai nữ tử trái phải, tươi cười nịnh nọt.

“Hai vị cô nãi nãi, chúng ta có thể rời đi bây giờ hay không?”

Chủ tử đang chờ, bọn họ nên sớm trở về.

Ngọc Phi Yên và Vân Tranh trong lòng có chút bất an, cùng nhau gật đầu, dù sao cũng đến lúc các nàng rời đi.

Hiện tại các nàng đang nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng sắp xảy ra.

117. Chương 117: Mỹ Nhân Như Ngọc

Phòng khách Trúc Uyển.

Gió thu thổi rừng trúc lao xao trong đêm dài tĩnh mịch.

Long Diệc Hân nhàn nhã nằm trên chiếc ghế quen thuộc đặt bên cửa sổ, ánh mắt phượng nhắm lại, như đang tập trung lắng nghe tiếng gió thổi những khóm trúc rung động xào xạt, ánh sáng nhu nhuận của dạ minh châu chiếu rọi trên khuôn mặt hoàn mỹ, hiện lên một vầng hào quang tuyệt đẹp như thần thánh làm cho người ta không khỏi không kính ngưỡng.

Bỗng nhiên trên khuôn mặt tuyệt đẹp kia hiện lên một nụ cười đẹp như hoa nở, giây phút này giống như khuôn mặt xinh đẹp của mỹ nhân bị che lại, đột nhiên hiện ra, như bóng đêm mờ ảo nghênh đón muôn ngàn ánh sáng của buổi rạng đông.

Cùng lúc đó, Ngọc Phi Yên, Thanh Ảnh và Vân Tranh cùng bước vào Trúc Uyển, bọn họ cẩn thận bước nhẹ nhàng trên nền lam điền ngọc thạch, chỉ sợ gây ra tiếng vang sẽ làm kinh động đến người nào đó đang đợi bọn họ.

Màn đêm yên tĩnh sâu thẳm, không có tiếng côn trùng kêu vang mà chỉ có tiếng gió thổi trúc điệp xào xạt.

Ánh sáng trong phòng khách làm cho đêm đen càng thêm âm u.

Tới cửa phòng khách, ba người cùng liếc mắt nhìn nhau, cả ba cùng thấy sự lo lắng trong ánh mắt của đối phương.

Nhìn thấy hai người kia chần chừ, Ngọc Phi Yên xuất một tiếng, hùng dũng như một tráng sĩ dũng mãnh đẩy cánh cửa phòng khách bước vào, dù sao sớm hay muộn gì thì cũng phải đối mặt, còn không bằng sớm đi vào cho xong.

“Tướng công, chúng ta đã trở về.”

Chân trước vừa mới bước vào thì miệng đã gọi to, nàng không muốn bị động, trước tiên phải phủ đầu mới có thể dành được chiến thắng bất ngờ.

Tiến vào phòng khách, ánh mắt nàng nhìn khắp nơi, nàng phát hiện tướng công mình nằm ở chiếc ghế bên cạnh cửa sổ phía trước mặt.

Mỹ nhân như ngọc.

Thật vậy, người nào đó có khuôn mặt trắng mịn đẹp như mỹ ngọc, nhưng ai ai cũng đều biết người đẹp này không hẳn chỉ là một khối mỹ ngọc mà còn là một bảo kiếm hồng, có ôn nhuận nhưng cũng có sắc bén.

Mĩ tắc mỹ hĩ, vô cùng sắc bén, ai chọc vào đó là tự mình tìm đường chết!

Thanh Ảnh và Vân Tranh theo sau cũng nhìn người nào đó đang nằm trên ghế.

Trong lòng bọn họ đều cảm thấy kỳ quái, bọn họ đã chuẩn bị tốt tinh thần khi vừa vào đến Trúc Uyển sẽ bị ai đó đứng chờ sẵn để trách phạt, nhưng mà khi tiến vào đây lại không có thấy gì lạ, không khí vẫn yên tĩnh như ngày thường.

Nhưng mà bọn họ vẫn không dám làm ngơ.

Bởi vì từ trước tới giờ chưa ai đoán được chủ tử của bọn họ sẽ làm gì ở bước kế tiếp, giờ khắc này bình tĩnh như nước, ngay sau đó có thể là nước biển chảy tràn vào kênh đào!

Long Diệc Hân đang nằm trên ghế, từ từ mở to mắt, đôi mắt phượng sáng ngời chứng minh hẳn chỉ nằm trên ghế nghỉ ngơi tạm, vẫn chưa ngủ.

“Tất cả đã trở về?”

Tiếng nói vô cùng ôn nhuận vang lên trong màn đêm, lộ ra một cổ mị hoặc không lường, nhưng mà lại khiến tâm ba người lo lắng nhảy vọt như từ mắt cá chân dâng lên tới cổ họng!

Ba người đều cảnh giác nhìn mỹ nhân tao nhã đứng dậy!

Thanh Ảnh là người hoảng sợ nhất, thân hình run như cây sậy, bởi vì chủ tử kêu hắn đi tìm Ngọc Phi Yên và Vân Tranh trở về nhưng hắn nhất thời lại nổi lên tò mò muốn xem diễn nên đã quên bèn nhiệm vụ của mình, ngược lại còn cùng các nàng thông đồng làm bậy.

“Đi ngủ hết đi”

Sao???

Ba người Ngọc Phi Yên đồng thời đều trừng to mắt, sáu con mắt đều nhắm vào khô thủ đại nhân, bọn họ đều không dám tin, cùng ngoáy ngoáy lỗ tai mình nhưng bọn họ cũng ý thức được người trước mặt mình là ai nên lại cùng buông tay xuống.

Long Diệc Hân nhìn biểu hiện của ba người bọn họ, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên sự vui vẻ và một nụ cười tươi đẹp như hoa nở trong trăng, khiến ba người kia đều ngơ ngác nhìn hắn, hồn phách bay đến tận cuối chân trời.

Hắn biết bọn họ cần có một chút thời gian để khôi phục lại tinh thần nên tiến lên phía trước kéo tay Ngọc Phi Yên rời đi.

Phải qua một thời gian thật dài, Thanh Ảnh và Vân Tranh vẫn còn đứng trong phòng khách mới tỉnh táo trở lại.

Đêm nay thật bất thường, chủ tử bọn họ càng ngày càng bất thường!

“Chủ tử không có trách phạt chúng ta”

Thanh Ảnh lẳng lặng nhìn Vân Tranh nói.

Trước kia bọn họ làm sai, chủ tử sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ, mà sao lần này lại vô cùng dễ dàng bỏ qua như thế?

Vân Tranh gật gật đầu, xem ra hôm nay tâm tình chủ tử thật tốt, vô cùng tốt, không có chút trách cứ, còn cho bọn họ đi nghỉ ngơi.

Bốn mắt nhìn nhau, không hện mà cùng gật gật đầu.

Bọn họ đều nhìn thấy chủ tử thay đổi, thay đổi thật nhiều, mà tất cả thay đổi ấy đều hoàn toàn bởi vì Phi Yên nữ thần y. Sự xuất hiện của nàng đã cải biến chủ tử từ một người lạnh lùng thành một người tình cảm, sự xuất hiện của nàng cũng đem đến cho bọn họ rất nhiều vui vẻ. Bọn họ thật cao hứng khi nhìn thấy chủ tử thay đổi như thế, bọn họ không còn cảm giác chủ tử là người cao cao tại thượng đứng ở trên mây chỉ tiên thánh mới có thể nhìn, chủ tử như thế này mới thật gần gũi bình dị.

Bọn họ là thị vệ bên cạnh chủ tử nên cảm thấy điều này thật vui mừng, cũng vô cùng cảm kích Phi Yên nữ thần y, cũng chỉ có Phi Yên nữ thần y tiêu sái này mới có thể làm cho chủ tử thay đổi lớn như vậy, tính tình nàng thấp phần tràn đầy sức sống trái ngược với tính cách lạnh lùng của chủ tử, thế nhưng hai tính cách này lại hỗ trợ nhau, bù trừ lẫn nhau, hòa hợp thành một, không thể tách rời.

Bọn họ đều hy vọng, Ngọc Phi Yên có thể vì chủ tử họ mà từ bỏ ý định bay nhảy ngao du khắp nơi, vĩnh viễn ở bên cạnh chủ tử, bọn họ cũng biết điều này thật khó khăn, trừ phi bọn họ nhẫn tâm giam giữ nàng, chôn vùi tài năng của nàng.

Ở lập trường bằng hữu bọn họ không hy vọng Phi Yên nữ thần y bởi vì không thể tiếp tục phiêu du mà trở nên buồn bã, mất hết sức sống, xung quanh nàng luôn có hàng vạn hàng nghìn quang hoa, ánh mắt rạng ngời trong suốt, chói lọi, nếu một khi trở nên ảm đạm vạn vật xung quanh sẽ ảm đạm, giống như mặt trăng và mặt trời không còn chiếu sáng trên thế gian nữa.

Bọn họ không muốn như thế!

Cho nên, bọn họ sẽ không chen chân vào, bọn họ chỉ đứng ở một bên để nhìn!

Hai người này đều phi thường, một người kiêu ngạo, một người tự do tiêu sái, cả hai đều là những người thông minh nên nhất định sẽ tìm ra được cách thức dung hòa cuộc sống, bọn họ có lo lắng cũng là dư thừa, cho nên, tốt hơn là trở về phòng ngủ một giấc thật ngon!

118. Chương 118: Hắc Ghen Tị

Ngọc Phi Yên bị Long Diệc Hân lôi đi, khi phục hồi tinh thần lại thì mới biết tướng công nhà nàng mang nàng trở về phòng, nhưng không phải phòng nàng mà là phòng tướng công nàng... trong nhất thời nàng có chút giật mình hoảng hốt. Nơi này vài ngày trước đây là nơi Trúc Âm ở, phòng nàng và phòng tướng công nàng cách nhau một vách tường, nhưng mà từ khi Thanh Nhi đến đây nàng và Thanh Nhi ở cùng một phòng, còn về tướng công nàng cũng không biết hắn ở đâu, trong Trúc Uyển có phòng rất nhiều, chắc hẳn là hắn đã chọn một phòng nào đó.

Hôm nay Huyền U đã đến, khẳng định Trúc Âm tỷ đã dọn đến phòng khác, cho nên tướng công nàng trở về phòng của hắn, nàng biết chắc rằng hắn chỉ quen ngủ trên chiếc giường của mình mà thôi, ở nơi khác sẽ ngủ không ngon giấc, bởi vì khi hắn ở trên giường nàng ngủ, hắn cũng ngủ không được ngon.

Nghĩ đến đây nàng che miệng cười trộm, lớn như vậy mà lại kén chọn giường, khó trách hắn rất ít khi ra ngoài.

Long Diệc Hân chau đôi mày kiểm lại, nhìn biểu tình của nàng thì biết nhất định trong lòng nàng đang cười hắn.

Nhưng mà, kén chọn giường ngủ cũng mắc cười sao?!

Cởi áo khoác treo lên bình phong, hắn đi đến ngồi trên giường tháo giày ra.

Ngọc Phi Yên nhìn thấy hắn chuẩn bị đi ngủ thì xoay người định rời đi.

“Đi đâu vậy?”

Khi thanh âm ôn nhuận vang lên bên tai nàng cũng là lúc thân thể tướng công nàng chạm vào phía sau lưng nàng, nàng quay đầu nhìn hấn mỉm cười.

“Trở về phòng nghỉ”

Nói xong còn gấp một cái, chịu sức ép lâu như vậy nàng thật là mệt mỏi.

Bỗng nhiên nàng cảm giác được lưng mình bị căng ra, ngay sau đó thì người nàng đã được đặt trên giường.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt nàng hơi nóng lên, miệng lắp bắp nói —

“Thanh Nhi sẽ lo lắng”

Nhưng mà vừa nói ra thì nàng đã biết mình phạm sai lầm rồi, không khí đang hiền hòa trong nháy mắt trở nên quỷ dị, đôi mắt phượng sáng ngời kia bỗng nhiên tràn ngập sương mù, không biết là như thế nào khiến nàng hoảng hốt.

“Ta...ta muốn nói —”

“Thanh Nhi quan trọng nhất?”

Tiếng nói ôn nhuận của Long Diệc Hân lúc này bỗng mọc đầy gai góc.

“Cái kia ——”

“Ta là trượng phu của nàng”

Oái?

Không tự chủ được nàng gật gật đầu, hấn là trượng phu của nàng nhưng mà thế thì như thế nào? Nàng suy nghĩ thật nhanh, chỉ trong chốc lát dường như là hiểu được, nhưng đánh chết nàng cũng không tin như vậy.

Không phải là tướng công nhà nàng ăn dấm chua Thanh Nhi chứ?!

Lại liếc mắt nhìn biểu tình trên khuôn mặt hoàn mỹ kia, trong ánh mắt phượng sáng ngời không có chút cảm xúc, trong không khí lại chẳng có mùi thơm, trong lòng nàng càng thêm chắc chắn.

Nhanh như chớp nàng vòng tay ôm cổ tướng công mình, đem khuôn mặt bé nhỏ tựa vào vai hấn, trên môi cong cong nụ cười trộm.

Ngàn vạn lần không thể để cho hấn phát hiện nàng đang cười.

“Tướng công, ta có bao giờ nói qua ta thật thích chàng hay chưa a?”

Hiện tại nàng phát hiện tướng công nhà nàng vô cùng đáng yêu, thật sự khiến cho nàng không thể buông tay, nàng thề, sau khi sinh được bé con, nàng nhất định phải quải hấn đi du sơn ngoạn thủy cùng nàng.

Long Diệc Hân đè nén hơi thở gấp ráp của mình lại, ánh mắt phượng lóe sáng trong chốc lát.

Đẩy hai tay nàng ra, làm khoảng cách giữa hai người giãn ra một tí, nhìn thấy rõ nàng đang trộm cười, hấn hiểu nàng đang suy nghĩ cái gì không khỏi mỉm cười theo.

Ghen thì ghen, hấn cũng không sợ nàng biết được.

“Tướng công, chàng thật là đáng yêu, ta thật thích chàng”

Nếu đã bị hấn thấy được, Ngọc Phi Yên cũng thoải mái mà cười, vì tâm tình nàng đang vô cùng hưng phấn, tướng công của nàng vì nàng mà ghen nói lên trong lòng hấn nàng rất quan trọng, nàng thật sự vui vẻ!

Long Diệc Hân nhướng mày, như thế này cũng tính là thổ lộ sao?

Thê tử hấn luôn tạo niềm vui và ngạc nhiên bất ngờ cho hấn, điều này làm cho tâm tình hấn thật tốt, vì nàng nói thích hấn nên hấn không thêm để ý đến sự tồn tại của tiểu nha đầu ở cách vách kia nữa, nhưng mà đó chỉ là tạm thời, hấn hy vọng ngày mai Ngọc Phong Dương sẽ đến đem nha đầu kia mang đi, thê tử hấn đặt tâm tư của mình trên người nha đầu kia nhiều quá.

“Đúng rồi, vì sao đêm nay tướng công không có trách cứ chúng ta?”

Long Diệc Hân cong khoe môi lên “Vì sao phải trách cứ các người?”

Chỉ cần nàng đùa nghịch vui vẻ không để cho bản thân mình bị nguy hiểm là tốt rồi, hắn sao lại phải trách cứ bọn họ.

Ngọc Phi Yên dường như hiểu được nên không nói đến chuyện đó nữa.

Chuyện này khiến cho nàng và Long Diệc Hân ngủ cùng giường, nàng thì ngủ ở nơi nào cũng được, không giống như người nào đó.

Long Diệc Hân nhìn dung nhan người đang ngủ, trong lòng rất thỏa mãn.

Bỗng nhiên, trên môi người đang ngủ say hiện lên một nụ cười tươi như hoa, hắn cũng nở nụ cười theo, trong mộng nàng thực vui vẻ, đó là điều mà hắn luôn cố gắng để làm.

Hắn hy vọng thế tử hân vĩnh viễn giữ vững sự vui vẻ khoái hoạt, vĩnh viễn luôn toát ra sự tràn đầy sức sống.

119. Chương 119: Thức Ăn Của Huyền U (1)

Ngọc Phi Yên sáng sớm thức dậy bỗng nhiên nhớ tới đêm qua mình không có trở về phòng không biết Thanh Nhi ngủ thế nào, nghĩ thế nàng liền trở về phòng mình, nhưng mà nàng vừa bước vào đã thấy một người ngồi ngay ngắn trên giường, ngẩng đầu nhìn nàng, trong lòng nàng bỗng nhiên hối hận.

Sắc mặt tái nhợt, tơ máu che kín đôi mắt, cả người Thanh Nhi đều có dấu hiệu của một đêm thức trắng.

Thanh Nhi nhìn thấy Ngọc Phi Yên bước vào cửa thì trên khuôn mặt tái nhợt nở ra một nụ cười tươi, làm cho khuôn mặt nàng giảm bớt đi vẻ mệt mỏi.

“Đã trở về”

Giọng nói khàn khàn chứa đựng sự an tâm.

Ngọc Phi Yên vội bước nhanh tới trước giường, đau lòng ôm Thanh Nhi vào trong lòng ngực, ánh mắt rừng rừng, nàng thầm mắng mình sao lại để Thanh Nhi như thế.

“Thực xin lỗi.”

Nàng thực xin lỗi Thanh Nhi vì đã xem nhẹ tính cố chấp của nàng ấy, nàng sao lại quên được từ trước tới giờ Thanh Nhi đều luôn quan tâm lo lắng cho nàng, thực đáng chết!

Tuy rằng tối hôm qua vì muốn Thanh Nhi nghỉ ngơi cho thật tốt nên nàng mới không để Thanh Nhi đi cùng mình, nhưng với tính tình của nàng ấy thì việc nàng ra ngoài sẽ làm cho Thanh Nhi rất lo lắng, nhất định phải chờ nàng trở về mới có thể an tâm nghỉ ngơi, trước kia mỗi lần đều như thế, làm thế nào mà nàng lại có thể quên bèn đi được!

Thanh Nhi quay sang ôm nàng, nhắm mắt lại, nàng thật mệt mỏi quá!

Ngọc Phi Yên hiểu được tâm tình của nàng ấy nên nhẹ nhàng nói “Có muốn ăn một chút điểm tâm trước khi ngủ hay không?”

Thanh Nhi lắc đầu, nàng không đói bụng, nàng không muốn ăn uống gì hết.

Đỡ Thanh Nhi nằm xuống, Ngọc Phi Yên cầm tay nàng, dịu dàng cười nói

“Ngủ đi, ta ngủ cùng tỷ”

Nụ cười này làm cho Thanh Nhi yên tâm, ngoan ngoãn khép mắt lại, chỉ trong lát sau liền chìm vào mộng đẹp, chỉ cần tiểu thư nàng trở lại là tốt rồi, nàng nghĩ tiểu thư không cần nàng nữa, hiện tại tiểu thư nàng đã trở lại khiến nàng thật cao hứng.

Ngọc Phi Yên lặng lẽ nhìn nàng ấy, ánh mắt vương chút ưu tư không muốn rời đi.

Đại ca sao vẫn chưa đến, rốt cục thì giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì, chờ hần đến đây nàng nhất định phải hỏi hần một chút, tại sao hần lại không chăm sóc tốt cho Thanh Nhi, nàng hỏi Thanh Nhi, nàng ấy chỉ lắc đầu, không nói gì hết, khiến nàng thật nóng lòng muốn biết nguyên nhân vì sao lại như thế, cho nên nàng phải đợi Đại ca đến để hỏi.

Gần buổi trưa, Mạc Lục cùng Hác Xích tới Trúc Uyển thỉnh an sư phụ, trước đây, Hác Xích không thể vào được Trúc Uyển nhưng hiện tại hần và Mạc Lục đã thành thân nên trượng phu của Mạc Lục dĩ nhiên có thể đến nơi ở của Trúc Âm để thỉnh an, mà Trúc Âm ở Trúc Uyển nên bọn họ phải đến Trúc Uyển, Long Diệc Hân cũng ngầm đồng ý cho phép như vậy.

Diệu Trúc Âm tay cầm chén trà, dịu dàng nhìn hai vợ chồng mới cưới, đôi vợ chồng trẻ thức dậy muộn cũng là chuyện bình thường, vì tối qua là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, nhưng nàng cũng biết được không phải vì thế mà họ đến trễ, mà chính là bởi vì Phi Yên nữ thần y đã hạ được quả lợi hại cho Hác Xích nên bọn họ không thể không tới trễ.

Hác Xích lần đầu tiên bước vào Trúc Uyển, tuy rằng biết được nơi này là do khôi thủ đại nhân thiết kế, việc bố trí an bài ở Trúc Uyển cũng nghe Mạc Lục nói qua, nhưng mà khi bước vào nơi này, nhìn thấy đường đi được lót bằng lam điền ngọc thạch, nột thất trong phòng khách là vô giá, trên mặt sàn phòng khách lại được lót bằng thảm lông dê sang trọng quý giá của Ba Tư, nơi này còn rộng rãi sang trọng hơn cả Hoàng cung khiến hần vô cùng kinh ngạc.

Sau khi cung kính dâng trà cho Diệu trúc Âm, bọn họ ngồi vào ghế bên cạnh, tâm tình vừa mới diệu được một chút thì bỗng thấy nam tử áo trắng xuất hiện ở trước cửa, đột nhiên Mạc Lục đứng bật dậy xuyt chút nữa ngã về phía sau.

Nàng không quên được người này, bởi vì đã cùng người này chạm mặt qua cho nên nàng nhớ rất rõ ràng.

Người này không phải là nam tử đã bày ra trận pháp ở Mạc Bắc sao, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Mạc Lục và Hác Xích vô cùng kinh ngạc, không hiểu tại sao Huyền U lại xuất hiện ở nơi này, rốt cục thì người này và sư phụ có quan hệ như thế nào đây?

Đừng trách bọn họ không biết, bởi vì tuy rằng ngày hôm qua Huyền U đã xuất hiện ở đám cưới, nhưng mà bọn họ biết rằng đó là việc riêng của khôi thủ đại nhân cho nên cũng không ai dám hỏi, Mạc Lục và Hác Xích nhanh nhanh tiếp rượu mọi người để phòng nữ thần y giở quái chiêu nên cũng không còn tâm tư quan tâm đến việc ấy, tuy rằng cuối cùng họ vẫn không thoát được mưu kế của nữ thần y.

Bọn họ nhìn nam tử áo trắng đi đến bên cạnh Diệu Trúc Âm, mà sư phụ bọn họ cũng nhìn nam tử ấy mỉm cười, dịu dàng đắm đuối.

Diệu Trúc Âm đưa tay cầm lấy tay của nam tử này, để người này ngồi kế bên cạnh mình, sau đó nhìn về mặt mơ hồ của Mạc Lục cùng Hác Xích hiện từ mỉm cười, xem ra thì Huyền U tới đây đã dọa hai đứa nhỏ này rồi, tối hôm qua nàng đã cùng Huyền U nói chuyện.

“Lục Nhi, Xích Nhi mau tới đây gặp sư công của các người”

Tuy rằng nàng chưa bao giờ cùng Huyền U bái đường nhưng bọn họ sớm đã xác định đối phương chính là người mình yêu duy nhất đến suốt cuộc đời, bái đường chỉ là một hình thức mà thôi, bọn họ không cần...Hai người chỉ mong muốn được ở cạnh nhau là đủ rồi.

Sư công?

Đôi mắt đẹp của Mạc Lục trợn lên, nàng có sư công? Tuy rằng nàng biết trong lòng sư phụ có hình bóng của một người nhưng mà nàng không đoán được người đó là ai, người mà sư phụ luôn nhớ nhung từ trước đến nay chính là nam tử áo trắng này a.

120. Chương 120: Thức Ăn Của Huyền U (2)

Thì ra người này là sư công của nàng sao?

Khó trách người này lại biết được Nghiệp Hỏa Phần Hồn Trộn của sư phụ, sư huynh đã điều nàng đi đến Thổ Phương thành khẳng định chính là vì dẫn dụ người này đến Ấn Thành để gặp mặt sư phụ, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa biết chuyện tình trước đây của sư phụ nàng, sư phụ không nói cho nàng biết, với tính tình của sư huynh nàng thì lại càng không.

Nhưng mà những chuyện đó đều không sao cả, chỉ cần sư phụ nàng có thể sống thật tốt thì điều gì nàng cũng chấp nhận, nàng nhìn thấy nam tử này đối với sư phụ mình rất thật tâm, mà sư phụ nàng ở bên cạnh người này thì thật vui vẻ nên nàng hiểu rõ cho dù nàng có hiếu thuận đến đâu cũng không thể thay thế người này chăm sóc cho sư phụ được, bây giờ nam tử này đang ở bên cạnh sư phụ nàng khiến nàng thiệt rất hài lòng.

Cho nên nàng kéo tay vị hôn phu của mình đi đến trước mặt nam tử kia bái lạy cảm kích.

“Đồ nhi tham kiến sư công”

Huyền U đỡ bọn họ dậy, trong lòng vui mừng, đây là nữ nhi hiếu thuận nhiều năm qua đã chăm sóc Trúc Âm của hắn, trong mắt hắn không khỏi lộ ra sự cảm kích và khen ngợi, cũng may là bên cạnh Trúc Âm có một tiểu nữ oa nếu không chắc hẳn nàng sẽ rất buồn.

Hai người nhìn nhau, hiểu ý nhau, rồi cùng mỉm cười.

Huyền U lấy trong ngực mình ra một chiếc túi nhỏ, cẩn thận lấy ra một chiếc trâm cài đầu trong đó.

Nhìn kỹ thì đúng là chiếc trâm cài đầu trúc điệp mà nàng đã bị Huyền U cướp được ở Thổ Phương thành.

Mạc Lục có chút cảm động, đó là chiếc trâm mà sư phụ đã đưa cho nàng, nàng đã rất buồn một thời gian dài vì mất nó.

“Chiếc trâm này vốn là vật đính ước của của ta với sư phụ ngươi, cho nên lần trước nhìn thấy ta không cam lòng nên đã lấy lại, biết ngươi thực thích, bây giờ ta trao lại cho ngươi, coi như đây là hạ lễ của ta mừng ngươi thành hôn”

Khuôn mặt lạnh nhạt kia thể hiện sự thành tâm chúc phúc.

Mạc Lục nhận chiếc trâm cài đầu, lúc này mới biết được nó thì ra là vật đính ước của sư phụ cùng sư công, về sau nàng phải càng thêm trân trọng mới được.

“Cám ơn sư công”

Đột nhiên một hương thơm ngào ngạt của thức ăn mà họ chưa bao giờ ngửi qua xông vào tận mũi, Mạc Lục cùng Hác Xích quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng khách thì thấy Vân Tranh và Thanh Ảnh đang bưng khay, mâm tiến vào, trên đó toàn là những thức ăn thường ngày nhưng mùi thơm thì thật khác thường, hương vị vô cùng đặc biệt.

“Đồ ăn đến đây.”

Thanh Ảnh hô, đem đồ ăn bày ra trên bàn cơm của phòng khách.

Vân Tranh cũng làm như thế.

Đúng vậy nha, tay nghề của Huyền U thật hơn hẳn người thường, khó trách Phi Yên lúc nào cũng nhớ nhung, sáng nay họ đã nếm qua, bây giờ thức ăn đầy bàn làm cho bọn họ chảy nước miếng. Chỉ tiếc sáng nay Phi Yên không có tới đây ăn sáng, Huyền U, Diệu di và chủ tử không có ăn nhiều lắm, cho nên tất cả thức ăn ngon đều bị nàng và Thanh Ảnh nuốt hết vào trong bụng.

Như vậy vẫn chưa đủ a.

Cho nên, nhân lúc Huyền U làm cơm trưa, nàng và Thanh Ảnh xung phong xuống bếp phụ giúp, nói là phụ giúp, thật ra chính là ăn vụng.

Sau khi bày biện xong thức ăn, nàng nhìn thấy khuôn mặt tối tối của Mạc Lục cùng Hác Xích, bọn họ đến đây, haha.

Thanh Ảnh nhìn thấy bọn họ thì cảm thấy có chút xấu hổ.

Đêm qua không phải hấn cố ý rình coi, hấn chỉ là tò mò mà thôi, thật không ngờ Tiểu Phi Yên cùng Vân Tranh bày ra phương pháp ấy chinh bọn họ.

Mạc Lục vừa nhìn thấy Vân Tranh thì đôi mắt đẹp liền dâng tràn nỗi hận, ánh mắt như biến thành hàng vạn hàng nghìn lưỡi dao sắc bén bổ nhào về hướng nàng ấy.

“Ha ha, Lục muội tử đã trở về, mau tới đây cùng dùng cơm trưa, hôm nay Huyền U thức thức làm rất nhiều món ăn”

Vân Tranh như không để ý tới ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của nàng, cười thân thiện mời bọn họ dùng bữa.

Thanh Ảnh nhìn mà cảm thấy xấu hổ!

Diệu Trúc Âm vừa nhìn thấy cảnh này thì liền biết được đồ nhi của nàng đã chịu ức hiếp, trong lúc nhất thời cũng có chút xót lòng, có chút bất đắc dĩ.

Lục nhi của nàng từ nhỏ đến lớn đều không có dấu lại nha đầu tinh quái Vân Tranh kia, giờ lại có thêm một người cũng tinh quái như thế lại còn khó chơi hơn nữa thì làm sao Lục nhi nàng có khả năng chống cự, chỉ có thể nhận thảm hại hơn mà thôi.

“Lục nhi cùng Xích nhi ở lại đi, ném thử tay nghề của sư công”

Nghe được sư phụ nói như vậy nàng cũng không nói gì thêm nữa, nàng chỉ cảm thấy kì lạ vì một bàn đồ ăn này đều do sư công một mình nấu ư, rất khó tin được một người cao quý ưu nhã như thế lại tự mình xuống bếp nấu thức ăn.

Long Diệc Hân từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy trong phòng có nhiều người thì sửng sốt một chút, hướng về phía Diệu Trúc Âm gật gật đầu, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Hắc Xích nhìn thấy được khuôn mặt của khôỉ thủ đại nhân thì không khỏi hoảng hồn chớp mắt một cái, rất hiếm khi hấn được thấy khuôn mặt hoàn mỹ hấp dẫn của vị khôỉ thủ này, vì khi ở ngoài Trúc Uyển khôỉ thủ luôn đội mũ sa che mặt. Hấn nhìn thấy khôỉ thủ đại nhân ngoại trừ chào sư phụ mình ra thì không thêm dòm ngó đến ai khác nên hấn cũng thôi không nhìn nữa, khôỉ phục tinh thần lại nhìn chăm chăm thức ăn trước mặt, bọn họ cũng chưa động đũa vào vì còn chờ một người nữa.

“Chủ tử, Phi Yên còn chưa rời giường sao?”

Thanh Ảnh hỏi một câu bày tỏ sự nghi vấn của mọi người.

Phi Yên nữ thần y cũng ít khi ngủ thẳng đến giữa trưa như thế này.

Chẳng lẽ đêm qua đã được khôỉ thủ đại nhân cấp cho “cái gì đó” sao?

Thanh Ảnh và Vân Tranh liếc mắt nhìn nhau, chủ tử tha thứ cho bọn họ, hấn cũng sẽ không xử phạt Phi Yên chứ?!

Long Diệc Hân liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không nói gì.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên ——

“Oa, thơm quá!”

Ngửi được mùi hương, Phi Yên nữ thần y vội kéo Thanh Nhi tiến vào phòng khách ngồi xuống bàn ăn, tay cầm đũa hướng tiến đến món thịt kho tàu mà tấn công, đương nhiên nàng cũng không quên đưa đến cho Thanh Nhi đĩa rau.

Nhìn thấy như thế thì nghi ngờ của Thanh Ảnh và Vân Tranh đều tan biến, xem ra bọn họ đã quá lo lắng.

“Rốt cục cũng lại được ăn thức ăn của Huyền U a”

Thật sự là hạnh phúc nha!

Nàng cảm nhận được hình như một bên má của nàng dường như đang bị bỏng vì ánh nhìn của ai đó, quay đầu lại thì vừa lúc thấy được ánh mắt phát hỏa của Lục kì chủ đang nhìn mình, tâm tình nàng càng thêm hưng phấn hơn, ánh mắt sáng rực như chiếu ra hàng ngàn hàng vạn tia sáng.

“Lục muội tử tìm được Xích ca của người rồi a?”

Mạc Lục hừ lạnh một tiếng, cúi đầu ăn, nàng nhiều lần bị thua thiệt như vậy nên nàng đã hiểu được không thể lại cùng nữ thần y so đo nữa, nếu không người chịu thiệt vẫn sẽ là nàng.

Thấy người ta không chú ý đến mình, Ngọc Phi Yên cũng không nhìn nữa, ánh mắt nàng tập trung bắn thẳng vào món thịt kho tàu chuẩn bị tấn công, đôi đũa trong tay nàng nhanh chóng phóng tới miếng thịt cần gấp trước mặt.

Chiếc đũa còn đương ở trên không thì nàng đã hướng về phía Thanh Ảnh lên tiếng “Đây là của ta, thỉnh Thanh Ảnh huynh tìn thức ăn khác”

“Tiểu Phi Yên.”

Thanh Ảnh oán hận nhìn nàng, nàng thật là bá đạo, hắn cũng thích món ăn ấy mà.

Ngọc đại thần y không thèm đếm xỉa tới ánh mắt cầu xin của hắn, một mình độc chiếm món thịt kho tàu, mỹ vị quần quanh đầu lưỡi nàng khiến cho nàng say mê, neho mắt lại thưởng thức, tay nghề của Huyền U thật sự là quá tuyệt vời!

Huyền U nhìn thấy biểu tình hưởng thụ của nàng thì trong lòng không khỏi cảm khái, thức ăn của mình nấu thật ngon như thế sao, sao hắn lại không cảm nhận được?!

Hắn nâng đũa gấp thức ăn cho Diệu Trúc Âm, trong lòng hắn tràn ngập hạnh phúc, chỉ cần ở bên cạnh nàng, giờ nào phút nào, vĩnh viễn hắn đều hạnh phúc.

Long Diệc Hân đem những viên há cảo thủy tinh đang đặt chính giữa bàn tới trước mặt Ngọc Phi Yên, mà lúc này Thanh Ảnh đang giơ đũa định gấp lại phải bị thất bại lần nữa, đôi đũa của hắn dừng lại ở trong không trung.

Bất công nha!!

Hiếp người quá!

Không phục nha!

Không ai xấu như chủ tử! Không thấy hắn đang gấp thức ăn đó hay sao?

Mọi người nhìn thấy một màn này không khỏi buồn cười.

Đáng đời!

Ai bảo hắn dám tranh giành thức ăn với Phi Yên nữ thần y chứ!

“Đúng rồi, Huyền U à, thời gian qua ngài ở nơi nào thế?”

Sau khi ăn một hồi thì nàng mới nhớ đến người nấu thức ăn cho nàng.

Huyền U nhìn nàng cười, thần nhiên mang chút buồn bã trả lời “Ta ở bên ngoài rừng trúc”

Hắn đã ở trong băng quan suy nghĩ hơn nửa tháng, rốt cục hắn vẫn quyết định đi tìm Trúc Âm, hắn biết Trúc Âm còn sống, hắn không thể để nàng cô độc trên thế gian này, hắn nhất định phải cùng nàng ở cạnh bên nhau.

Cho nên hắn phá hủy băng quan, phá trận pháp mà Long Diệc Hân đã bày ra mất hai ngày, hắn đến Phi Long Sơn đúng ngày mùng 9 tháng 9.

May mắn là bây giờ hắn đã gặp lại được Trúc Âm.

Ánh mắt lung liếng tinh ranh lại một lần nữa dừng ở trên người hắn,

“Huyền U à, về sau theo ta đi du ngoạn đại giang nam bắc có được không?”

Phi Yên nữ thần y chính thức bắt đầu thi hành “quả nhân đại kế”, nàng sẽ quả tướng công nhà nàng đi du sơn ngoạn thủy, nếu Huyền U có thể ở bên cạnh nấu cơm cho bọn họ thì thật là quá tốt!

“Khụ khụ ——”

Tiếng ho khan vang lên liên tiếp.

Phi Yên nữ thần y luôn làm cho người khác bất ngờ, luôn nói những lời làm cho thiên hạ nổi loạn.

121. Chương 121: Mỗi Người Đều Có Tâm Bao Che Khuyết Điểm

Kinh thành – Hoàng cung – Ngự thư phòng

Câu cửa miệng “Gần vua như gần cọp” nói rất đúng, giờ phút này thống lĩnh ngự lâm quân Thôi Lợi đang quỳ trên nền sàn của Ngự thư phòng, hắn là người thiết diện vô tư, khuôn mặt lúc nào cũng kính cẩn nghiêm túc lúc này lại tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy tràn khắp người.

Việc lần này hắn dĩ nhiên đã cố gắng hết sức, cũng không nghĩ đến đối phương lại biến hóa thần kỳ như vậy làm cho tất cả tâm huyết của hắn đều như nước chảy, hắn luôn luôn trì quân nghiêm cẩn, tận tâm thủ vệ Hoàng cung làm tròn trách nhiệm, mãi nguyện đắc ý, nhưng mà hàng năm đều thúc thủ vô sách trước những người giang hồ do tiểu vương gia Long Diệc Hân phái tới – hoàn toàn bó tay, không có biện pháp.

Hắn không có dự đoán được người nào đó xem ra quan minh lỗi lạc lại hành động tiểu nhân!

Nhưng mà hiện tại nói gì đi nữa thì cũng đã muộn rồi.

Chỉ cần người kia tiến vào Hoàng cung thì chính là do hắn thất trách, hắn nhớ rõ lời Hoàng thượng nói với hắn trước ngày sinh nhật của Hoàng hậu.

Lần này, hắn sợ khó bảo toàn được cái đầu của mình.

Mạng của hắn vốn chính là của Hoàng thượng, cho nên bây giờ Hoàng thượng có lấy đầu hắn thì hắn cũng không có một câu oán hận nào, chén cơm hắn là do Hoàng thượng ban cho, quân bảo thần chết thần không thể không chết.

“Thôi Lợi, ngươi đã biết tội chưa?”

Kiên Hoàng tràn ngập uy nghi, ngạo nghễ nhìn thần tử quỳ trước mặt, trong lòng tràn ngập ngũ vị tạp trần, Long Diệc Hân mặc dù làm cho hắn mất hết mặt mũi, không còn sót lại chút gì nhưng hắn thừa nhận thủ hạ của Long Diệc Hân toàn là những nhân tài, nếu hắn có thể sử dụng thì chắc chắn Đại Kiền sẽ thêm vững chắc, chỉ tiếc là những người đó đều giống tính tình của Long Diệc Hân, phải thu phục... nhưng nói thì luôn dễ hơn làm!!!

Thôi Lợi không phải không tốt, chỉ là dũng mãnh có thừa nhưng cơ trí không đủ, nhưng không thể không phủ nhận, Thôi Lợi quả thật cũng là một nhân tài, nếu chỉ vì việc hắn để lọt người của Long Diệc Hân vào Hoàng cung mà xử tội chết thì thật là đáng tiếc a. Kinh thành hoàng cung hiện nay rất yên ổn, nếu đem thống lĩnh ngự lâm quân chém sẽ khiến lòng người náo loạn, hắn cũng sẽ mất đi một viên đại tướng giỏi.

Nhưng mà, như trước đây hắn đã nói, cho nên hắn không thể không xử phạt Thôi Lợi.

“Thần, biết tội.”

Thôi Lợi dập đầu thật mạnh trên mặt đất, trong ngự thư phòng tràn ngập khí chất thấy chết không sờn.

Khóe môi Kiền hoàng hơi hơi cong lên, tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều.

“Tốt lắm, mặc dù lần này là lỗi của ngươi, nhưng trăm niềm tình công lao ngươi thường ngày thủ vệ Hoàng cung rất tốt, nên miễn tử tội, nhưng không thể nào không phạt ngươi, nên hạ chức ngươi xuống làm phó thống lĩnh ngự lâm quân”

Thôi Lợi vừa nghe thánh ngôn phán quyết như thế, trong nháy mắt thì giật mình rồi mừng rỡ dập đầu tạ ơn, hô to vạn tuế.

Sai lầm lớn như vậy mà chỉ bị hạ một bậc, như thế đủ thấy Hoàng thượng đối với hần rất coi trọng.

“Dạ”

Kiên hoàng than nhẹ một tiếng, trầm tư một lát, nhìn Thôi Lợi nói “trước tiên ngươi bắt tay xử lý chuyện tình một chút, qua vài ngày sau theo ta rời cung một chuyến”

Bây giờ đã qua sinh nhật Hoàng hậu, hần cũng có thể đi tìm tên Long Diệc Hân kia để tâm sự!

Thôi Lợi ngẩn người, ra cung?

“Hoàng thượng, ngoài cung nguy hiểm, rất nguy hiểm —”

Kiên Hoàng vừa nghe, ánh mắt rờng trờng lên, hiện ra uy nghi tột cùng.

“Chẳng lẽ Thôi ái khanh không bảo vệ được an toàn của trẫm?”

Vừa thấy mặt rờng tức giận, Thôi Lợi vội vàng đồng ý.

“Thần tuân chỉ”

Kiên hoàng khẽ gật đầu, hần ta phải bắt buộc vâng theo mà thôi.

Đang muốn bảo hần ta lui ra, tự mình suy nghĩ một kế hoạch đến Lạc Dương hoàn hảo thì thái giám bên ngoài ngự thư phòng hô to:

“Thành quận Vương gia, Khúc hàn lâm yết kiến ——”

Đôi mày rậm khẽ nhích lên, trong mắt hần hiện ra một tia khó hiểu rồi nhanh chóng biến hóa kỳ lạ.

Bọn họ đến đây?!

Thật đúng lúc!

Hần còn đang ngại lần này chỉ có hần và Thôi Lợi đến Lạc Dương sẽ buồn tẻ, nếu có hai người này đi cùng có lẽ sẽ sôi động hơn, thật ngoài kết quả mong muốn.

“Ngô hoàng vạn tuế!”

Thành quận vương gia tuy đầu đã đầy tóc bạc nhưng vẫn phong độ như đang ở tuổi trung niên cùng Khúc hàn lâm quỳ gối song song trên đất.

“Long ái khanh, Khúc ái khanh mau mau đứng lên.”

Kiên Hoàng bày tỏ thái độ hồ hởi, nhiệt tình chào đón,

“Tạ ơn vạn tuế!”

Hai miệng một lời, sau đó đều tự động đứng dậy tách ra hai bên.

“Hai vị ái khanh cùng nhau đến đây, ắt hần là có việc gì sao?”

Kiên hoàng vừa mỉm cười tủm tỉm vừa hỏi, kỳ thật bọn họ không cần nói thì hần cũng biết, hai người này chắc hẳn là vì chuyện Long Diệc Hân dâng hạ lễ trong buổi sinh nhật Hoàng hậu mà đến đây, hàng năm vào lúc này bọn họ đều tranh cãi với nhau một trận.

“Thần khởi bẩm vạn tuế, nghịet tử của Long lão nhân cư công nhiên đại náo vào ngày sinh nhật của Hoàng hậu, coi rẻ thánh nhan, thỉnh Ngô hoàng bắt giữ, lấy quốc pháp xử trí”

Khúc Hàn Lâm lời lẽ tràn đầy chính nghĩa bẩm tấu.

Hừ! Dám hùu nữ nhi bảo bối của ông, xem ông làm thế nào chỉnh xú tiểu tử Long Diệc Hân kia.

Quốc pháp xử trí?

Sắc mặt Kiên hoàng có chút cổ quái, hần nhìn biểu hiện của Khúc hàn lâm, nếu lão biết con gái mình hiện tại đang ở cùng nghịet tử của Long lão nhân không biết sẽ như thế nào đây nha, hần vô cùng muốn biết!

“Tiểu bạch kiểm, ngươi cần phải hiểu rõ, người đại náo trong buổi thọ yến không phải là con ta”

Thành quận vương gia tỏ vẻ hèn mọn, phải cáo trạng trước, không có bằng chứng để chứng minh Diệc Hân có ở hiện trường, lão già kia nói con trai lão như thế chính là vu cáo nha.

“Nhưng mọi người đều biết rõ ràng, người đó là người do Long Diệc Hân phái tới”

Từ Hoàng thượng trên cao cho đến thần dân phía dưới, ai không biết người đại náo buổi thọ yến chính là người do xú tiểu tử Long Diệc Hân kia phái tới, Long lão nhân nghĩ muốn thoát tội sao, không có khả năng đó đâu!

Thành lão quận vương nghe nói vậy, thì lăm bằm trong miệng, cười lạnh.

Còn không phải vì Long gia ông hưu nữ nhi của lão già này sao, bây giờ định nhằm vào con trai yêu dấu của ông sao, ông sao có thể để cho lão tiểu bạch kiểm này bôi đen con trai yêu dấu của ông được.

“Người có chứng cứ chứng minh người đó là do Diệc Hân ta phái tới không?”

Cho dù thiên hạ đều biết thì như thế nào, lấy chứng cứ ra mới nói chuyện thuyết phục được!

“Người?”

Phong độ của Khúc hàn lâm bị Thành quận vương gia dè bẹp, ngấm cũng thiệt là lạ, tuy rằng người trong thiên hạ đều biết người đại náo buổi thọ yến là do Long Diệc Hân phái tới, nhưng không có ai có chứng cứ để chứng minh được điều này, chỉ cần điểm ấy thì ông cũng không khỏi không bội phục xú tiểu tử kia, nếu không phải là chính hắn đã hưu con gái bảo bối của ông, có lẽ ông sẽ yêu thích hắn. Nhưng mà, mọi chuyện đều là nếu, trên thực tế xú tiểu tử kia đã hưu con gái yêu của ông, cho nên, dù hắn có lợi hại đến cỡ nào thì cũng là kẻ địch của Khúc Minh Thành ông.

“Quý kế đa đoan, âm hiểm giả dối, trong mắt không có trưởng bối, coi rẻ Hoàng quyền, không hổ là con trai do Long lão nhân dạy dỗ!”

“Người cho là con gái của người tốt lắm sao? Quý kế đa đoan, hành vi tùy hứng, đó mới là trong mắt không có trưởng bối”

Thành quận vương gia thấy Khúc lão chửi bới con trai yêu dấu mình thì cơn tức cũng trào dậy nên cũng lên tiếng chửi lại, tuy rằng ông thực lòng thích tiểu nha đầu hoạt bát Khúc Lưu Vân kia, cũng tuy rằng trước đây ông từng hoài nghi không biết đứa con gái của Khúc lão có tính toán chi li, không phân biệt được tốt xấu như lão già đó không.

“Nữ nhi của ta là người ôn nhu thực nữ, người gặp người thích”

Khụ!

Nói đến ôn nhu thực nữ thì ngay cả Khúc hàn lâm còn cảm thấy có chút xấu hổ, chứ đừng nói đến người hiểu biết rõ ràng con gái ông, ông không gặn đứa con gái này từ nhỏ, đến khi gặp lại thì mới phát hiện tiểu nha đầu này đã bị nhạc phụ đại nhân của ông giáo dưỡng thành một người hoàn toàn theo ý của nhạc phụ ông, làm cho ông hối hận việc năm đó đã đồng ý để cho nhạc phụ ông mang nha đầu ấy đi, dạy dỗ trở thành một quái thai, nhưng mà quái thai thì mặc quái thai, mặc kệ như thế nào thì không ai có thể đụng đến con gái yêu của ông.

Kiên hoàng mắc ghen một thời gian thật dài, giờ nhịn không được phá lên cười.

Nghĩ đến nữ thần y tiêu sái, Khúc đại tiểu thư, nghĩa muội Tiêu Dao công chúa của hắn thật sự là không có biện pháp nào, không thể nào, không cách nào có thể đem bốn chữ ôn nhu thực nữ diễn tả nàng được, Khúc hàn lâm thiệt có óc khôi hài trời ban, thật sự làm cho hắn mở rộng tầm mắt!

Thành quận vương gia thì càng nghĩ càng không rõ nữ tử tiêu sái sinh động kia có nữa điểm nào là ôn nhu thực nữ đâu, suy nghĩ này không phải là ảo tưởng sao, tính tình của nha đầu ấy còn kém ôn nhu thực nữ cả vạn dặm đó nha!

Càng ngày ông càng hoài nghi lão tiểu bạch kiểm kia có suy nghĩ thật không bình thường, sao ông không biết con gái Khúc lão là nữ tử ôn nhu hiền thực???

Thôi Lợi đứng ở một bên khuôn mặt vặn vẹo thật khó coi, Tiêu Dao công chúa là người ôn nhu hiền thực sao hẳn không biết gì hết!

Khúc hàn lâm nhìn thấy phản ứng của bọn họ thì khuôn mặt già nua bỗng nhiên đỏ bừng, con gái ông kém như vậy sao???

Tuy rằng con gái ông không giống như các tiểu thư khuê phòng bình thường nhưng mà cũng có những điểm đáng yêu vô cùng!!!

“Khụ khụ, tuy rằng Vân nhi nhà ta có chút hoạt bát nhưng vẫn có thể xem là một thực nữ”

Tiếp theo, ông lại nói:

“Xú tiểu tử Long Diệc Hân không biết thưởng thức, vi phạm thánh ý hưu con gái của ta, thật không thể nào tha thứ!”

Thành quận vương gia nghe xong cũng không hiểu, không phải con gái lão bắt ông viết hưu thư mình sao, không chút dính dáng đến Long gia nhà ông, đang muốn phản bác vài câu thì lúc này Hoàng đế mở miệng.

“Hai vị ái khanh đừng tức giận, có lẽ nên cùng trầm đi ra ngoài dạo cơn tức kia sẽ hạ xuống không chừng”

“Hoàng Thượng?”

“Bệ hạ?”

Hai người họ vừa mới nghe được đề nghị của Hoàng đế bệ hạ thì lập tức phản ứng.

Kiên hoàng híp mắt lại, thần nhiên nói:

“Gần đây tâm tình của trẫm phiền muộn, cho nên muốn đi đến Lạc Dương một chút, không biết hai vị ái khanh có muốn cùng trẫm đi đến đấy một chuyến không?”

Hoàng thượng đã mở miệng, bọn họ là thần tử thì có đạo lý nào cho phép họ cự tuyệt đâu, tất nhiên phải đồng ý.

Hai người họ đều biết thánh ý thật khó phỏng đoán, chuyến đi đến Lạc Dương lần này cũng không phải đơn giản như lời Hoàng thượng nói.

Trong lòng Thành quận vương gia âm thầm suy đoán, Lạc Dương kia chính là địa bàn của Long Diệc Hân a.

122. Chương 122: Dục Tổ U Hoài

Không gian mênh mông, mưa thu báo hiệu không khí lạnh sẽ tràn về.

Dưới chân núi Phi Long có một nam tử mặc áo sam màu lam đang đứng trong khoảng không bị mưa phùn bao phủ, quần áo ướt đầm, vô cùng chật vật, nhưng trên người lại toát ra sự nghiêm nghị, con người đen thể hiện sự dứt khoát kiên định.

Hắn, Ngọc Phong Dương đã đến Phi Long Sơn.

Nếu không có người hẳn muốn tìm đang ở nơi này, hẳn sẽ tuyệt đối sẽ không bước vào nơi này dù chỉ một bước.

Nhìn thấy trước mặt con đường lên núi, hắn cân nhắc bước những bước đầu tiên.

Đứng ở trong mưa hơn nửa canh giờ, không phải hắn không muốn lên núi nhưng vì trận pháp ở dưới chân núi này cản bước hắn, tuy rằng hắn có từng xem qua kỳ môn trận pháp nhưng chỉ là xem lướt mà thôi, không tập trung hết sức, không giống như ai đó là chồng của sư muội hắn đã đạt thành cao thủ.

Cho nên hắn bị kẹt ở chân núi này đã hơn nửa canh giờ.

Cũng dễ hiểu tại sao ở chân núi của Phi Long Sơn không có thủ vệ, là bởi vì chung quanh toàn bộ Phi Long Sơn đều được thiết kế trận pháp cổ quái, ngăn cản không cho người ngoài xâm nhập, người bình thường căn bản là không vào được.

Mây rậm của hán hơi hơi nhả lại, đúng lúc muốn xông lên lần thứ hai thì trong mưa bụi sương mù phía trước xuất hiện một bóng người tay cầm dù.

Người này mặc một thân áo xanh, vô cùng tiêu sái, khuôn mặt tuấn tú mang theo một chút bất cần đời thản nhiên đi đến trước mặt hán, cười hì hì nhìn hán nói:

“Thì ra vị này chính là cốc chủ Tiêu Dao cốc – Ngọc cốc chủ, tại hạ Thanh Ảnh, chủ nhân nhà ta biết được cốc chủ đại giá quang lâm nên đặc biệt lệnh cho tại hạ đến đây nghênh đón”

Nói xong liền làm tư thế thỉnh mời.

Ngọc Phong Dương đáp trả lại bằng một nụ cười tự nhiên mà lạnh lùng, chấp tay:

“Vậy làm phiền Thanh Ảnh huynh dẫn đường”

Thanh Ảnh đi trước, Ngọc Phong Dương hít thở thật sâu, bước theo phía sau.

Bước đi chậm chậm trong không gian mênh mông tràn ngập mưa phùn đúng ra thì thật là lãng mạn, nhưng hán lại cảm thấy như đang bị dày vò, hán đã tốn rất nhiều ngày để đi đến đây, trong lòng luôn mong ngóng nhìn thấy bóng dáng người hán quan tâm, nhưng bây giờ hán biết mình có muốn cũng không thể gặp được vì đây chính là địa bàn của người ta.

Cả người ướt nhẹp làm cho hán khó chịu, nhưng trên mặt hán vẫn thể hiện sự bình tĩnh kiên định.

Cuối cùng, Thanh Ảnh cũng đưa hán đến một phòng khách.

Đẩy cửa ra, bên trong thật lịch sự tao nhã.

“Trong phòng đã chuẩn bị tốt quần áo cùng nước ấm để tắm rửa, thỉnh cốc chủ rửa mặt chải đầu, sau đó chủ nhân nhà ta sẽ đến liền”

Thanh Ảnh nói xong liền lui ra ngoài, hán thật rất ngạc nhiên khi nhìn thấy đại ca của Ngọc Phi Yên, thật không ngờ đại ca của tiểu Phi Yên lại là người trầm lặng, ít lời, rất xứng với Thanh Nhi lạnh lùng ít nói kia, tính tình hai người thật giống nhau, nếu ở chung một chỗ họ không thấy buồn sao?!

Quả nhiên thế gian có trăm ngàn sự trùng hợp, nòi nào thì úp vung nấy, ai cũng có một nửa của mình.

Kiến thức của Thanh Ảnh hán coi như được mở mang!

Sau khi đưa người này lên đây, hán phải đến gặp chủ tử để báo cáo công việc.

Mấy ngày nay Ngọc Phi Yên vô cùng lười biếng, cứ luôn ôm áo ngủ bằng gấm ngồi ở trên giường cùng Thanh Nhi nói chuyện phiếm, thật ra là chỉ có mình nàng nói, Thanh Nhi nhớ tới chuyện gì thì “Ừ” một tiếng, từ trước đến nay đều luôn như thế, hai người không ai có cảm giác khác thường.

Nàng kể về những việc từ khi hai người chia tay tới nay, Thanh Nhi lắng lắng ngồi nghe, nghe đến chỗ nào phần khích thì ánh mắt long lanh lấp lánh như sao.

Nữ thần y cao hứng phần chần chừ đương nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của nàng ấy, nàng muốn làm cho Thanh Nhi hứng thú để có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch mình.

“Thanh Nhi, mấy ngày nay tỷ có thấy tốt hơn không?”

Nàng khéo léo chuyển đề tài nói chuyện

Thanh Nhi sững sờ, ánh mắt mơ màng, sau đó gật gật đầu, nàng tốt lắm.

Ngọc Phi Yên nhìn thấy ánh mắt ấy của nàng, trong lòng nảy sinh nghi hoặc.

“Đại ca đối với tỷ có tốt không?”

Lần này Thanh Nhi không chút do dự gật đầu, Ngọc Phong Dương đối với nàng rất tốt.

123. Chương 123: Tiêu Dao Cốc Chủ

Ngọc Phi Yên vừa lòng, cong khóe môi lên, xem ra tuy rằng hôm nay bên ngoài mưa thu triền miên nhưng tâm tình Thanh Nhi không tệ, hơn nữa nhìn phản ứng của nàng ấy thì trước đây nàng ấy và đại ca không có vấn đề gì.

Nhưng mà vì sao nàng ấy lại một mình chạy đến Phi Long Sơn, đây mới là vấn đề rối rắm!

Mà cũng thật kỳ quái nha, Thanh Nhi rời bỏ đại ca thế mà đại ca nàng lại không có thông tri tìm kiếm Thanh Nhi gì hết?

“Vậy đại ca có biết tỷ đến Phi Long Sơn không?”

Chắc hẳn là phải biết, nếu không sao lại yên ổn như vậy.

Nhưng Thanh Nhi lại hơi hơi nhú mồm, suy nghĩ cẩn thận, lúc nàng rời đi nàng không có gặp qua Ngọc Phong Dương, nàng thừa dịp hấn xuất cốc mà bỏ đi, nhưng mà thế nào hẳn cũng biết nàng đi đến Phi Long Sơn.

Ngọc Phi Yên nặng nề lắc lắc đầu, nàng cảm giác có chút đau đầu.

Bỗng nhiên lúc này vang lên tiếng đập cửa.

Nàng lười biếng thay áo ngủ bằng gấm ra, bước xuống giường đi mở cửa, khi cánh cửa phòng được mở thì một cơn gió lạnh ngắt thổi đập vào khiến nàng co rụt cổ lại, thụt lùi về phía sau, lại bị một người nào đó kéo ra ngoài ôm gọn vào trong lồng ngực của người đó, nàng lập tức cảm nhận được sự vô cùng ấm áp bao phủ xung quanh mình.

“Tướng công?”

Hắn tới làm gì?

Long Diệc Hân ôm người trong lồng ngực mình đi về phía phòng bên cạnh, lấy áo choàng quấn quanh người nàng, rất tự nhiên nói —

“Ngọc Phong Dương đến đây”

Ngọc Phi Yên vừa nghe được thì kinh hỉ khôn cùng.

“Ở nơi nào?”

Rốt cục cũng đến, nàng đã đợi nhiều ngày lắm rồi.

“Ở phòng khách”

Ngọc Phi Yên cởi chiếc áo choàng quăng ra ngoài.

Khóe môi Long Diệc Hân cong cong, nụ cười có chút bất đắc dĩ, có chút dung túng, cầm lấy chiếc áo khoát bước theo nàng.

“Rầm!”

Cửa phòng khách bị một lực mạnh mẽ mở tung ra.

Vừa mới rửa mặt chải đầu xong, Ngọc Phong Dương nhin không được chau mày, sẵn ống tay áo đi ra gian phía ngoài, cánh cửa phòng khách vừa mở ra thì một nữ tử mặc áo màu tím khoát chiếc áo choàng màu đen xuất hiện.

Nhìn thấy nữ tử trước mắt, hắn nhanh chóng hỏi “Thanh Nhi đâu?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vào lúc này lạnh như gió thu thấm vào người – “Ta đang muốn hỏi người, Thanh Nhi ở nơi nào”

Ngọc Phi Yên bước vào trong phòng, ngồi xuống trên ghế thái sư.

Ngọc Phong Dương hít thật sâu, nhìn bóng người áo đen bước vào sau, thân thể cứng đờ của hắn rất nhanh khôi phục lại bình thường, hướng về người ấy gật đầu xem như tiếp đón, sau đó bước đến ngồi xuống bên cạnh chiếc ghế thái sư, đắm chiêu nhìn tiểu sư muội hắn.

Ngọc Phi Yên nhìn thấy phản ứng chớp mắt của đại ca nàng lúc này thì trong lòng nghi hoặc càng thêm sâu, nàng nhìn tướng công mình, nàng nhớ rõ lúc Thanh Nhi ở trong Trúc Uyển nhìn thấy tướng công nàng cũng chợt hóa cứng đờ, nhưng mà lúc ấy nàng tưởng Thanh Nhi sợ tướng công nàng sẽ trách cứ nàng vì để cho nàng ấy vào Trúc Uyển, bây giờ ngẫm lại không phải là như thế, chẳng lẽ tướng công nàng đã làm gì sao, vì sao nàng không biết, khi nào trở về nàng nhất định phải hỏi cho ra lẽ mới được.

“Ta đến đưa Thanh Nhi trở về”

Ngọc Phong Dương nâng chén trà trên bàn lên uống, ngửi ngửi mùi hương thơm của trà, nét cương nghị trên khuôn mặt trở thành bình tĩnh.

Ngọc Phi Yên nhường mảy, cẩn thận bắt chước hắn nâng chén trà lên, vừa mới đưa đến miệng thì bị những ngón tay dài như ngọc cướp đi chén trà.

Chiếc môi đỏ mọng chu ra, nàng bất mãn nhìn tướng công nhà nàng, chỉ uống một chút nước trà thôi cũng không được sao?

Đang lúc bất mãn thì một ly nước ấm được đưa tới trước mặt nàng.

Nàng miễn cưỡng cầm lấy, đặt thật mạnh một cái lên bàn.

“Đại ca làm sao biết được Thanh Nhi ở nơi đây?”

Ngọc Phong Dương trừng ánh mắt Phi Ưng sắc bén nhìn sư muội mình, lạnh lùng quát mạnh một tiếng.

“Khả Nhân!”

Nha đầu này luôn cùng hắn đối nghịch, rõ ràng biết trong lòng hắn đang lo lắng thế nhưng lúc này lại không nói vào vấn đề chính, mà toàn nói những chuyện vô nghĩa.

Ngọc Phi Yên nhìn thái độ nhẵn nhụi của đại ca mình, trong lòng vô cùng vui vẻ.

“Trước hết, đại ca nói cho ta biết tại sao Thanh Nhi lại đến Phi Long Sơn một mình”

Nàng còn nhớ rõ khi Thanh Nhi đến đây sắc mặt tái nhợt, tiều tụy, sao đại ca nàng lại nhẵn tâm đến thế?

Nàng không nói hết hoàn toàn, nàng chỉ hỏi vấn đề này.

Đôi mắt chim ưng của Ngọc Phong Dương thoáng chớp bắn ra vô số kiếm khí phảng phất như sương mù bao phủ xung quanh nàng, đem nàng lãng trì đến chết.

Nha đầu này còn dám hỏi hắn vì sao ư, nếu không phải Thanh Nhi ghi hận hắn đánh nha đầu này một cái tát thì đã không chống đối đến cùng lời cầu hôn của hắn, nếu không nhớ đến an nguy của nha đầu này thì sao Thanh Nhi của hắn lại thừa dịp hắn không có ở trong cốc mà lên lút chuồn đi.

Nhìn thấy ánh mắt của đại ca nàng, Ngọc Phi Yên co rúm lại một chút.

Gì chứ, sao lại dùng ánh mắt đó trừng nàng, nàng đâu có làm sai việc gì?

“Thanh Nhi ở nơi nào?”

Ngọc Phong Dương lại hít thật sâu, miễn cưỡng áp chế sự xúc động để khỏi bóp chết sư muội mình.

“Thanh Nhi sẽ không đi theo huynh”

Lúc này, Ngọc Phi Yên dựa hơi tướng công nhà nàng, thách đại ca nàng cũng không dám làm gì nàng, cho nên khẩu khí càng thêm ngang bướng.

“Bùm”

Tiếng vang thanh thúy của chén trà trong tay Ngọc Phong Dương bị đánh bể.

Ngọc Phi Yên nhìn chén trà bị đập nát thì trong lòng hiểu được chén trà kia chính là kẻ chết thay nàng, không khỏi đưa tay sờ sờ phía sau ót.

Đang lúc nàng còn chưa kịp tỉnh táo thì một bóng đen tiến lên trước mặt, cầm nàng bị người này mạnh mẽ nâng lên.

“Rất cực người muốn như thế nào?”

Oái?

Ngọc Phi Yên có chút không dám tin, đại ca nàng dám ở trước mặt tướng công nàng vô lễ với nàng, mà tướng công nhà nàng lại không có chút phản ứng gì???

Đây là chuyện gì?

Thiên địa biến sắc?

“Buông ra!”

Giọng nói lạnh như băng mang theo sự tức giận đến tột cùng vang lên đúng lúc chỉ mảnh treo chuông.

Giọng nói quen thuộc lạnh như băng kia khiến cho hai người đồng loạt quay nhìn về phía cánh cửa.

“Thanh Nhi?”

124. Chương 124: Mưa Phùn Như Tơ (1)

hoảng khắc nhìn thấy Thanh Nhi xuất hiện, Ngọc Phong Dương buông cánh tay nắm cầm Phi Yên ra, khuôn mặt tái nhợt gầy yếu nhưng trông lại lạnh lùng nổi lên một chút kích động, ánh mắt Phi ưng sâu thẳm của Ngọc Phong Dương nhìn chăm chú vào khuôn mặt ấy. “Thanh Nhi, sao tỷ lại đến đây?”

Ngọc Phi Yên đứng dậy, vọt tới trước mặt Thanh Nhi nắm tay nàng, nàng theo bọn họ tới, hay là đánh bại đánh bại rồi tới được đây?

“Không trở về”

Thanh Nhi có chút chột dạ tránh đi áp lực từ ánh nhìn của Ngọc Phong Dương, cúi đầu nói với tiểu thư của nàng.

Ngọc Phi Yên mỉm cười, khi nàng ra khỏi cửa đã quên báo cho Thanh Nhi biết một tiếng, nha đầu này khẳng định là thấy nàng lâu quá không trở về nên đã đi tìm nàng, trong lòng Phi Yên chợt như có một dòng nước ấm lan tỏa khắp thân thể, không kim được lấy tay ôm Thanh Nhi một cái.

Hình ảnh thể vốn rất dễ thương thể nhưng lại kích động Ngọc Phong Dương, thân ảnh chợt lóe, Ngọc Phi Yên còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị ngã sang một bên, nhìn lại thì Thanh Nhi đã bị đại ca nàng ôm gọn trong lòng ngực.

Ánh mắt phi ưng sắc bén lại chia thẳng vào nàng, thật khiến cho nàng vừa muốn giận dữ mà lại vừa muốn cười.

Sao lại thế a, như thế nào lại vậy chứ?!

Thanh Nhi cũng là người của nàng, bây giờ nàng muốn ôm một chút cũng không được sao?

Keo kiệt!!!

“Thanh Nhi, chúng ta trở về đi”

Ngọc Phong Dương thôi không trừng mắt với tiểu sư muội mình nữa, mà nhìn người đang trong lòng ngực mình, lấy tay xoa khuôn mặt tái nhợt ấy, trong lòng vô cùng đau xót, sao nàng lại không biết tự chăm sóc bản thân mình, tội tình gì nàng phải khiến mình mệt mỏi như thế, Khả Nhân không còn là tiểu hài tử nữa,

không cần nàng che chở như trước đây, bây giờ lại còn có phu quân, lẽ dĩ nhiên họ sẽ không cần nàng chen chân vào cuộc sống của họ, sao nha đầu này lại không hiểu điều ấy chứ?!

Ánh nhìn lạnh lùng của Thanh Nhi chạm vào ánh nhìn tràn đầy tình cảm ấm áp của Ngọc Phong Dương, khiến lòng nàng cảm thấy thẹn thùng nhưng lại rất đổi ấm áp, thật ra thì nàng và hắn đồng tâm, nhưng mà nàng lại lo lắng cho tiểu thư.

Lần trước nàng rời đi không biết Long Diệc Hân có đối xử tốt với tiểu thư hay không, cho nên nàng muốn tận mắt thấy mới có thể yên tâm. Hơn ba năm sống nương tựa lẫn nhau, đột nhiên tách ra nàng cảm thấy rất hụt hẫng, tuy rằng người trong lòng nàng yêu thích chính là nam nhân này, nhưng đột ngột thành thân làm nàng hoảng sợ, nàng muốn tiểu thư ở bên cạnh nàng để tiếp thêm cho nàng dũng khí, để nàng có thể đối mặt với sự việc bất thành linh như thế.

Nhưng hắn quá nàng thật chặt, bức ép nàng khiến cho lòng nàng càng thêm hoảng sợ, nàng không biết làm sao nên đành trốn, nàng muốn ở bên cạnh tiểu thư, tiểu thư luôn vui vẻ và luôn che chở cho nàng.

Bây giờ hắn tìm đến đây trong lòng nàng rất vui mừng, hắn không vì việc nàng bỏ trốn mà không cần nàng nữa, có lẽ, nàng sẽ trở về cùng hắn, hắn đối với nàng thật tốt.

Hiện tại, Tiểu thư cùng cô gia ở chung với nhau cũng thật tốt, người sáng suốt đều nhìn thấy được cô gia yêu thích tiểu thư, tiểu thư đối với cô gia cũng có tình, nàng có thể cảm nhận được, lúc này đây tiểu thư thật sự hạnh phúc.

Nhìn thấy tiểu thư hạnh phúc, nàng cũng yên tâm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt lạnh lùng của nàng hiện lên sự thỏa mãn, vừa định gạt đầu đáp ứng với Ngọc Phong Dương là nàng sẽ trở về thì lại bị tiểu thư chặn ngang.

“Không được!”

Thanh âm giòn tan, làm cho sức chịu đựng của ai đó bùng nổ.

Ngọc Phong Dương tức giận dùng dùng trừng mắt nhìn tiểu muội nhà mình, vì sao nha đầu này luôn chặn đứng mọi chuyện tốt của hắn?!

Thanh Nhi nghiêng đầu, khó hiểu nhìn tiểu thư mình.

Ngọc Phi Yên nhún nhún vai, tỏ vẻ vô tội, nàng đang lo lắng cho đứa bé ở trong bụng Thanh Nhi, bởi vì thai vị hiện tại chưa ổn, nếu lại lặn lội đường xa sẽ khó tránh khỏi gặp chuyện không may, nàng không muốn Thanh Nhi của nàng chịu bất kỳ tổn thương nào.

“Đại ca, Thanh Nhi hiện tại đang có mang, lại động thai khí, tạm thời không thể đi đường xa được”

Nàng trực tiếp nói rõ ràng thẳng thắn, bởi vì nàng tin chắc đại ca nàng không biết Thanh Nhi đang mang cốt nhục của hắn.

Da mặt Ngọc Phong Dương trở nên đen xì, đôi chân mày nhíu chặt lại, tiến lên từng bước nắm lấy tay tiểu muội mình, trừng mắt, căng thẳng nhìn nàng.

“Người lặp lại lần nữa!”

Thanh Nhi mang thai, nhưng lại động thai khí?

Đây là chuyện gì thế?

Ngọc Phi Yên tốt bụng vỗ vỗ bả vai đại ca nàng, nàng biết hắn thật sự hoảng sợ, nhưng việc này đúng là sự thật mà, Thanh Nhi quả thật đã mang thai, hắn sắp được làm phụ thân rồi.

Nhưng mà, cho dù có hoảng sợ hay mừng rỡ cũng không nên nắm chặt tay nàng đến đau như vậy có được không?

“Ta nói Thanh Nhi mang thai đã hơn ba tháng rồi”

Như vậy có đủ rõ ràng chưa?!

Đôi mắt phi ưng của Ngọc Phong Dương vẫn nhìn nàng chăm chăm, “Người còn nói nàng động thai khí?”

Ngọc Phi Yên gật đầu, cũng lườm hắn một cái, còn không phải là do lỗi của hắn sao, nếu hắn yêu thương Thanh Nhi sẽ không để cho nàng ấy tới Phi Long Sơn một mình, dẫn tới việc động thai khí.

Ngọc Phong Dương híp đôi mắt của mình lại, lười biếng cùng nàng tranh cãi.

Hắn ôm chặt Thanh Nhi trong lồng ngực, hướng nhìn về phía Long Diệc Hân gật gật đầu.

“Sẽ làm phiền Long huynh vài ngày”

Bây giờ lấy sức khỏe Thanh Nhi làm ưu tiên, cho dù hắn vô cùng không thích nơi này, hắn thật không có hảo cảm đối với đôi vợ chồng trước mắt này, nhưng giờ hắn cũng đành chấp nhận ở lại mà thôi.

Hắn xác định lựa chọn ở lại Phi Long Sơn là đúng nhất, bởi vì Thanh Nhi bị động thai khí, tiểu sư muội hắn lại là thần y, có Phi Yên chăm sóc thì chắc chắn thai trong bụng Thanh Nhi sẽ khỏe mạnh.

Kỳ thật thì Long Diệc Hân cũng chẳng thích bọn họ ở lại nơi này của hắn, bởi vì chỉ cần tiểu nha đầu Thanh Nhi kia ở lại thì sức hấp dẫn của hắn liền bị nha đầu này đoạt lấy, tiểu thê tử hắn chỉ quan tâm đến nha đầu này, nhưng mà ở tình huống như bây giờ thì hắn không thể nào trực tiếp đuổi người được, cho nên chỉ có thể kìm nén sự bất mãn trong lòng mà thôi.

Cũng may, Ngọc Phong Dương đã đến đây, thê tử hắn sẽ không ngủ cùng nha đầu Thanh Nhi kia nữa.

Ngọc Phi Yên tuy rằng không thể nhìn thấy thái độ của tướng công nhà nàng vì bị mũ sa che khuất, nhưng nàng cảm nhận được tướng công mình không vui vẻ cho lắm.

Ôi, tính tình tướng công nhà nàng thật khó chịu mà!

125. Chương 125: Mưa Phùn Như Tơ (2)

Long Diệc Hân cùng Ngọc Phi Yên rời khỏi phòng khách, dù sao hai người kia cũng cần không gian riêng để tâm sự với nhau, bọn họ sao có thể ở lại ngăn cản hai người kia tâm tình được.

Vừa ra đến phía ngoài, Ngọc Phi Yên liền quần chặt chiếc áo khoát bên ngoài cho ôm sát người.

Gió thu mang theo mưa bụi thổi tạt vào người, khiến nàng có cảm giác rất lạnh nhưng thần trí lại rất tỉnh táo, loại thời tiết như thế này nàng vẫn thích ủ mình trong ổ chăn ấm áp mà thôi.

Mưa bụi như sương khói, tuy đẹp nhưng mà thật sự cũng rất lạnh à nha!

“Diệc Hân, chàng đã từng làm gì với đại ca của ta và Thanh Nhi sao?”

Nếu không như thế thì khi nhìn thấy Diệc Hân, sao đại ca nàng và Thanh Nhi đều có phản ứng kì lạ như nhau, không phải sợ, mà là phần nộ cộng thêm một chút không biết làm sao, nàng quay người lại, nhìn tướng công nhà nàng hy vọng hắn có thể cho nàng một đáp án.

Long Diệc Hân cũng dừng lại cước bộ, nhìn vào đôi mắt sáng ngời của nàng qua tấm màn sa.

Mặc dù hai người đối diện nhìn nhau, nhưng hắn cũng không có trả lời vấn đề của nàng.

Hắn không thích thê tử mình quan tâm đến người khác quá nhiều.

Cho nên, hắn thôi không nhìn nữa mà bước đi trước, trong màn mưa phùn mênh mông như tấm màn mỏng bằng tơ tằm, thân ảnh hắn vô cùng tiêu sái, vô cùng tuấn đạt.

Nhưng mà nhìn thấy thân ảnh tiêu sái, tuấn đạt ấy lại khiến cho Ngọc Phi Yên tức giận vô cùng, dậm chân bình bịch.

“Long Diệc Hân ——”

Vì sao mỗi khi nàng hỏi gì thì hắn đều như vậy chứ?

Rất khi dễ nàng a!

Kinh thành

Đêm đen, không có ánh trăng, không có sao sáng, thần bí, quỷ dị.

“Vẫn không được sao?”

“Đúng vậy.”

Giọng nói của một nam một nữ vang lên rất rõ ràng trong bóng đêm tĩnh mịch, tiếng nói của nữ tử quyến rũ, lôi cuốn, giọng nói của nam tử kính cẩn, trầm ổn.

“Tình huống bên kia như thế nào?”

“Theo tin tình báo từ cơ sở ngầm trong cung, người nọ mấy ngày nữa sẽ rời khỏi cung ra ngoài”

“Ra cung?”

Nữ tử trầm ngâm một lát, lại tiếp tục nói ——

“Biết đi nơi nào không?”

“Tạm thời không biết.” – Nam tử kính cẩn trả lời.

“Thăm dò lại, cần phải biết rõ ràng người nọ sẽ đến nơi nào, bên người mang theo những ai”

Giọng nói quyến rũ của nữ tử mang theo một chút hưng phấn.

“Dạ”

Màn đêm lại đột nhiên trở nên tĩnh mịch.

Thật lâu sau, nữ tử có giọng nói quyến rũ đưa ra một quyết định.

“Còn nữa, người an bài một chút, vài ngày sau ta sẽ cùng đối phương gặp mặt, lần này phải tuyệt đối thành công, không được thất bại”

“Tuân mệnh.” – Giọng nam trầm thấp vang lên.

Đêm, rốt cục lại trở về yên tĩnh.

Vũ Nguyệt Lâu.

Hồng Ngọc ngẩn ngơ ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn ra bóng đêm mênh mông bên ngoài, trong lòng không kìm nén được, thở dài một hơi, người ấy đã đi rồi, không có để lại lời cuối cùng nào đã biến biến mất không thấy tăm hơi.

Nàng không phải người gốc, nên dĩ nhiên biết người ấy lai lịch bất phàm, mà nàng chỉ là một nữ tử thanh lâu, làm sao có thể xứng với hắn, nhưng mà ... nàng yêu hắn, không màng đến danh phận.

Công tử!

Miệng bỗng nhiên bật thốt ra hai tiếng “Công tử!”, nàng nhớ đến đôi mắt đào hoa kia, nụ cười mềm mại say lòng người kia, thân ảnh tiêu sái kia...cứ thế, tâm nàng chột đau buốt.

Không muốn tương tư mà lòng lại tương tư.

Lão bản nương của Vũ Nguyệt Lâu – Minh Nguyệt đẩy cửa bước vào, nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của nha đầu kia bên cạnh cửa sổ thì không khỏi không than thầm trong bụng, Cảnh Thiên đường chủ...ngài quả nhiên thật lợi hại nha!

Hiện tại, nàng chỉ hy vọng nha đầu Hồng Ngọc này có thể mau mau thoát khỏi sự nhớ nhung ai đó.

Người ấy, Hồng Ngọc không thể nắm giữ được... người ấy như một cơn gió, chợt đến rồi chợt đi...

Người ấy sẽ không vì một ai mà dừng chân lại.

126. Chương 126: Kỳ Như Nhân Sinh (1)

Một ngày đẹp trời nào đó sẽ bị thất nghiệp vì edit truyện trong giờ làm việc....((((

Ngọc Phi Yên bưng một thố canh gà do tự tay Huyền U nấu từ nhà bếp đi đến phòng khách của Trúc Uyển, vừa đi vừa ngửi mùi thơm mê người khiến nàng không khỏi nuốt nước miếng vài lần. Không phải là nàng tham ăn, mà là do thức ăn Huyền U nấu quả thật rất rất ngon, rõ ràng là nguyên liệu nấu ăn rất đồng bình thường mà vào tay người này lại hóa thành cực phẩm. Sắc màu, hương vị của thức ăn do Huyền U nấu luôn làm cho người ta chảy nước miếng, thèm thuồng, trên đời này thật khó có thể nếm qua được những thức ăn ngon đến thế.

Vài lần nàng muốn đem thố canh gà đang cầm trong tay đưa lên miệng mà húp, nhưng lại nghĩ đến Thanh Nhi nên dè dặt thêm thuồng xuống, nàng đã uống qua rồi nên cái này nhất định phải để dành cho Thanh Nhi, vì bồi bổ cho Thanh Nhi nàng tuyệt đối không thể uống hết thố canh gà này được.

Nhưng mà, mùi thơm này thật mê người nha, hấp dẫn muốn chết đi được.

Một ngày mà không được ăn thức ăn do Huyền U nấu thì nàng cảm thấy bức rứt khó chịu vô cùng, điều này càng khiến cho nàng quyết tâm phải quải Huyền U cùng đi du sơn ngoạn thủy với mình, nhưng mà Trúc Âm tỷ thân thể không được tốt, chắc chắn là không thể lặn lội đường xa, mà Huyền U luôn nâng niu che chở yêu thương Trúc Âm nên càng chắc chắn sẽ không để lại Trúc Âm tỷ mà đi theo nàng dạo chơi thiên hạ được.

Đây thực sự là một vấn đề rất nghiêm trọng!

Xem ra, nàng phải tìm một biện pháp giải quyết mới được!

Không sao, dù sao bây giờ cũng chưa vội, nàng còn có vài tháng suy nghĩ tìm ra cách để sau này ngày nào cũng được ăn thức ăn do Huyền U nấu.

“Thơm quá a!”

Đương lúc suy tư, chợt giọng nói của Thanh Ảnh vang lên bên tai nàng.

Nàng lấy lại tinh thần, nhìn thấy hắc đang đứng ở trước mặt mình, hai mắt sáng rực, nhìn chăm chăm vào thố canh trên tay nàng, dùng cái mũi hít lấy hít để, bộ dáng cực kỳ buồn cười.

Ngọc Phi Yên cố ý đem thố canh đến gần trước mặt hắc, cười xảo trá.

“Rất thơm có phải hay không?”

Thanh Ảnh gật đầu liên tục, rất thơm!

Tay nghề của Huyền U thúc thúc kia thật sự không thể nói nên lời, chỉ tiếc là mấy ngày nay hắc bị chủ tử phái ra ngoài làm việc nên không có lộc ăn, chỉ được ăn những thức ăn bên ngoài khiến dạ dày hắc không cam lòng. Rõ ràng là trước kia hắc cũng thường xuyên ăn thức ăn bên ngoài, nhưng mà từ khi ăn qua thức ăn của Huyền U thúc thúc thì dạ dày hắc bỗng nhiên trở nên kén chọn, rốt cục thì hắc cũng hiểu được, vì sao trước đây tiểu Phi Yên luôn luôn nhắc đến món cá nướng của Huyền U thúc thúc.

Lần này chính là vì nhớ mong thức ăn của Huyền U thúc thúc mà hắc gấp rút trở về đây thật nhanh.

Ngửi được mùi thức ăn mê người, dạ dày hắc đã không còn sức kháng cự.

Nhưng mà, rõ ràng là tiểu Phi Yên đã đẩy nắp lại, sao mà mùi thơm cứ tỏa ra khắp xung quanh vậy a?

Ngọc Phi Yên hì hì cười, “Chỉ tiếc không phải đưa cho ngươi.”

Cho nên, Thanh Ảnh lão huynh xin đừng chặn đường đi của ta.

Nhìn thấy Ngọc Phi Yên bước qua một cách vô tình, Thanh Ảnh không đành trơ mắt nhìn, bước theo nàng hỏi.

“Tiểu Phi Yên, đây là cho ai?”

Ai lại tốt số như thế, có thể uống canh do Huyền U thúc thúc nấu, làm cho hấn muốn hét lên vì ganh tị, hấn đang rất đói mà.

Ngọc Phi Yên không thèm đề ý tới hấn, đứng dừng bước đi tiếp.

“Đi theo ta làm gì, không bằng đi đến nhà bếp kiểm cái này cái nọ để ăn”

Nàng không nhanh không chậm nói, mặc dù trong lòng nàng cũng giống y chang như Thanh Ảnh, đang thèm đến chảy nước miếng mà không dám uống, hấn đi theo nàng thì nàng sẽ cho hấn uống sao?!

Nàng không tin hấn có lá gan dám giành giật thức ăn với nàng!

Thanh Ảnh nghe xong thì chợt như bừng tỉnh, vỗ vỗ đầu mình.

Bị mùi canh gà hấp dẫn, đầu hấn không nghĩ ra được gì hết, ngốc đến nỗi quên đến nhà bếp để tìm thức ăn, tiểu Phi Yên mang thức ăn từ đó ra, chắc chắn Huyền U thúc thúc sẽ còn lưu lại ít thức ăn trong đó.

Nghĩ như thế, hấn cong chân chạy về hướng nhà bếp trong Trúc Uyển.

Hấn rất đói.

Ngọc Phi Yên nhìn thấy hấn vội vàng chạy đi thì trên môi nở ra một nụ cười ma mãnh.

Nàng có thể tưởng tượng ra được nét mặt của Thanh Ảnh khi vào đến nhà bếp nên vô cùng phấn khích.

Không phải nàng có ý xấu, mà là nàng không có nói rõ ràng mà thôi, là do hấn tự mình suy diễn, không liên quan gì tới nàng!!!

127. Chương 127: Kỳ Như Nhân Sinh (2)

Hôm nay sắp không có ở VP nên có nhiều time để edit truyện...:)))

Trong tay Long Diệc Hân cầm một quân cờ, nhìn chăm chăm vào ván cờ đang biến hóa kỳ lạ khó lường kia, trong mắt phượng hiện lên sự thâm trầm, một mình hấn ngồi lẳng lặng chỗ này chơi cờ một mình, hấn đặt quân cờ trên tay xuống, chơi cờ một mình chính là một thú vui của hấn.

Kẻ địch lợi hại nhất trong thiên hạ chính là bản thân mình, nếu có thể thắng được bản thân mình thì còn có cái gì mà không thể không làm được?!

Những năm gần đây không ai có thể thắng hấn khi chơi cờ, nên hấn hay chơi cờ một mình, chính mình đấu với bản thân mình, khi chơi cờ, hấn rất tùy ý, tùy hứng mà đi không chút đắn đo, nhưng mà những người có tâm khi nhìn thấy nước cờ hấn đi thì trong lòng đều thất kinh, nhìn thấy hấn tùy tiện buông một quân cờ lại không ngờ rằng quân cờ ấy trở thành mấu chốt quyết định thắng thua, từ cách chơi cờ người ta có thể phỏng đoán được tính cách của người chơi cờ, người có thói quen như hấn là người điều khiển tất cả mọi người.

Đột nhiên, ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc nhẹ nhàng bắn ra một quân cờ đen vừa rồi còn nằm ở trên bàn cờ.

“Phụt”

Một đạo chỉ phong từ phía sau Thanh Ảnh đánh tới yếu huyệt hấn.

“Chủ tử thủ hạ lưu tình!”

Miệng hô to, còn người thì vận dụng hết tất cả sức lực để tránh đạo chỉ phong kia.

Khó khăn lắm hấn mới tránh được, cúi đầu nhìn xuống thì thấy áo trước ngực mình đã bị rách toang, mồ hôi lạnh trên người hấn túa ra, nguy hiểm thật!

“Ngay cả chiêu này cũng tránh không khỏi.”

Giọng nói mềm nhẹ như nước, không nhanh không chậm của Long Diệc Hân thốt ra.

Thanh Ảnh cảm thấy mình thật oan ức, hẳn vốn cũng có thể tránh được mà, nhưng vì hiện tại hẳn đối quá thôi, tiểu Phi Yên lừa hắn, trong nhà bếp không còn chút thức ăn nào, hẳn đành cam chịu để cái bụng đói meo, đi đến gặp chủ tử báo cáo tin tức, hẳn cũng không biết chủ tử lại muốn thử võ công của hắn, cho nên căn bản là hắn đâu có phòng bị.

Hắn cố đè nén tinh thần uể oải cực độ xuống, có thể thoát được đạo chỉ phong của chủ tử mà chỉ bị rách quần áo thì hẳn đã thấy mình rất lợi hại lắm rồi, tuy rằng chủ tử chỉ dùng có hai thành công lực mà thôi!

“Bên kia tình huống như thế nào?”

Long Diệc Hân lấy ra một quân cờ trắng trong chén ngọc, ánh mắt nhìn chăm chăm bàn cờ.

Thanh Ảnh nhìn hắn, bầm “Trong buổi tiệc, Mục Cảnh Thiên đã đem tên nam nhân kia tới, tiệc chưa tan Hoàng thượng đã đá tên đó ra ngoài”

Thực ngoài suy nghĩ, lần này Mục Cảnh Thiên lại tặng một nam nhân, mà với tính cách của Kiền hoàng không tức giận và đá tên kia ra ngoài thì mới là lạ, không biết bộ dáng hắn ta lúc đấy thế nào nhỉ, hẳn cực kỳ thích thú, điều này sẽ làm cho Kiền hoàng cảm thấy những người bên cạnh hắn tuyệt đối không đơn giản.

Long Diệc Hân gật gật đầu.

Thanh Ảnh tiếp tục bấm báo các tin tức còn lại.

“Tình báo ở kinh thành truyền tin nói mấy ngày nữa Hoàng thượng sẽ đến Lạc Dương”

Hai mắt Long Diệc Hân nhìn xuống bàn cờ, con cờ trắng trong tay được nhẹ nhàng đặt xuống bàn cờ.

Lại nhìn ván cờ trước mắt, môi hắn cong cong hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Rốt cục cũng tới sao, thật sự hẳn đã phải chờ rất lâu!

Thanh Ảnh nhìn thấy nụ cười kia của chủ tử, nhàn nhạt sao ấy, thì trong lòng không khỏi rung mình một cái, âm thầm cầu nguyện vì Hoàng đế bệ hạ, hiện tại chủ tử hẳn vì muốn đem đến sự vui vẻ cho tiểu Phi Yên nên bất kể chuyện gì cũng sẽ làm, Hoàng thượng phải tích thật nhiều phúc rồi hãy đến đây nha!

Nhưng mà —

Chân mày của Thanh Ảnh có chút nhíu lại, lần này thật sự có chút phiền toái vì Hoàng thượng có mang theo hai người...

“Còn gì nữa?”

Đang lúc Thanh Ảnh chần chờ, Long Diệc Hân mở miệng hỏi.

“Lần này Hoàng thượng ra cung còn dẫn theo vài người” – Thanh Ảnh bỗng nhiên nói rất nhỏ.

“Ai?”

“Ngoại trừ Thôi Lợi ra, còn có Vương gia cùng Khúc hàn lâm”

Thôi Lợi không quan trọng, quan trọng là ... Vương gia cùng Khúc hàn lâm kia, Vương gia kia không cần nói ra thì bọn họ cũng biết là ai, về phần Khúc hàn lâm, ha ha, thật sự phải nói thế nào cho hợp lý đây, người này chính là nhạc phụ đại nhân của chủ tử ấy mà.

Hoàng đế đại nhân đến đây để làm gì chứ?

Đã đến Lạc Dương này, lại còn mang theo phụ thân cùng nhạc phụ của chủ tử, vấn đề này vô cùng hấp dẫn lôi cuốn nha, hẳn phải theo dõi diễn biến mới được.

Liếc mắt nhìn xem chủ tử, trên khuôn mặt hoàn mỹ của chủ tử hẳn không có biểu lộ cảm xúc gì cả, không phải trong lòng đang không yên ổn đấy chứ?!

Long Diệc Hân nghe Thanh Ảnh nói những người đi theo Hoàng thượng là ai thì ngược lại trong lòng càng thêm bình tĩnh, giống như việc này đều là việc bên ngoài, không liên quan gì đến hắn.

“Chủ tử.”

Thanh Ảnh đi về phía trước từng bước, muốn dùng cờ để hỏi ý chủ tử xem có muốn ngăn cản họ đến đây hay không.

Long Diệc Hân đương nhiên hiểu được ý tứ của Thanh Ảnh, nên hần lắc tay, khuôn mặt rất đổi bình tĩnh.

“Để cho bọn họ đến đây”

Ảnh mắt phượng vẫn nhìn chăm chăm bàn cờ, trên bàn cờ không có sát khí, không thấy huyết quang, nhưng bị bao phủ bởi khí thế dời núi ngăn sông.

Chơi cờ tất nhiên phải trá, dụng tâm tất nhiên phải hiểm.

Chơi cờ, không phải vì hần muốn thắng cờ, mà hần muốn bày bố nhân sinh...

Nhân sinh như kì, kì như nhân sinh.

Hần, thông qua ván cờ mà thơ ơ lạnh nhạt sắp đặt nhân sinh, hần ở trong ván cờ cũng chính là hần ở ngoài ván cờ.

Hiên Viên Khởi Minh một lòng muốn kéo hần vào ván cờ hỗn loạn này, nhưng kỳ thật thì hần đã kéo hần ta vào một ván cờ khác do hần đặt ra, một trong hai người ai sẽ là người thắng và ai sẽ là kẻ thua đây?

Hần lại tùy tiện lấy một quân cờ ở trong ván cờ, nhẹ nhàng ném đi, làm đảo lộn cả ván cờ, trong chớp mắt thì cục diện của cả ván cờ đã được thay đổi ... chỉ vì một quân cờ bị tùy tiện vứt bỏ.

Việc này, chính là ngoài ý muốn.

Có phải giữa hần và Hiên Viên Khởi Minh sẽ xuất hiện một việc ngoài ý muốn hay không???

128. Chương 128: Lão Bản Nương Xinh Đẹp

Trong một gian phòng xa hoa của một khách điểm nằm trên đường từ Kinh Thành đến Ân Thành, Mục Cảnh Thiên đang cùng lão bản nương xinh đẹp của khách điểm ăn cơm tối, bên ngoài truyền vào tiếng đàn du dương, hài hòa. Ánh sáng phiêu diêu từ ngọn nến chiếu sáng khuôn mặt mỹ nhân vô song, hương rượu thơm nồng tỏa khắp xung quanh tựa như mây từ trên cao ngàn trượng đáp xuống nơi này.

Ngọa Long đường chủ Mục Cảnh Thiên không ở thanh lâu mà lại ở khách điểm – việc này tựa như có chút kỳ quái nhưng thật ra lại không, là vì lão bản nương của khách điểm này lại đẹp như hoa khôi của thanh lâu, ngoài ra còn có một ý khác nữa.

Đôi mắt đào hoa của Mục Cảnh Thiên tỏa sáng, nhìn chăm chăm lão bản nương xinh đẹp đang nâng chén rượu, bàn tay nàng trắng nõn như bạch ngọc, mượt mà nhẵn nhụi, cử chỉ dịu dàng khiến cho hần không khỏi cảm thấy vui vẻ thoải mái. Hần tưởng tượng nếu mình nắm đôi bàn tay kia thì chắc chắn cảm giác sẽ vô cùng tuyệt vời, lúc này tâm hần bị động, tay hần đã chạm vào đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn ấy, nắm chặt lấy, da thịt mềm mại nhẵn nhụi kia làm hần mê mẩn, cảm giác này thấm vào tận nội tâm hần.

“Công tử muốn uống chén rượu này trong tay ta sao?”

Đôi mắt phượng của lão bản nương xinh đẹp nhướng lên, giọng nói mềm mại mê hồn làm người ta như chìm đắm trong men rượu thơm nồng trước khi uống.

Mục Cảnh Thiên mỉm cười, không hề có chút xấu hổ, thuận thế đem chén rượu trong tay giai nhân đưa lên môi, ánh mắt thâm tình nồng nàn tình ý.

“Bản công tử luôn luôn thích uống rượu tay trong tay với mỹ nhân”

Lão bản nương xinh đẹp nhìn đôi mắt đào hoa kia đang chìm đắm trong dục vọng mà trên mặt nàng cũng không có một chút xiu xiu ngượng ngùng.

Nhưng mà, nghe Mục Cảnh Thiên nói như vậy thì trên mặt hiện lên nụ cười tươi tuyệt đẹp, nàng chậm rãi đứng dậy trước mặt hần, thân mình tựa nhẹ nhàng vào người hần, nhỏ giọng ní non như ngâm xướng.

“Có muốn ta tự tay giúp công tử hay không”

“Đương nhiên muốn”

Có mỹ nữ hầu rượu đương nhiên là vui sướng, hẳn thật vinh hạnh nha.

Lão bản nương xinh đẹp chỉ trong một khắc bỗng chốc thay đổi bộ dáng, từ xinh đẹp vô hạn trở thành mẫu dạ xoa cực kỳ hung dữ, rút đôi tay mình khỏi đôi bàn tay của Mục Cảnh Thiên, một tay nhanh như chớp chụp lấy chén rượu hất vào mặt hắn, một tay nắm kéo lỏng tai hắn.

“Đương nhiên muốn – cái đầu quý người”

Từ giọng nói mềm mại tựa như tơ chuyển thành tiếng rống giận dữ.

“Người ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt còn chưa tỉnh, thế mà ngay cả đầu hủ của lão bản nương đây cũng dám ăn sao!”

“Ui ... ui da ... chú ý hình tượng nha!”

Một tay quệt tí rượu dính vào mặt, một tay kéo cái lỏng tai của Mục Cảnh Thiên, dùng hết sức lực của những ngón tay dài mà vặn vẹo cái lỏng tai ấy, trong lòng tràn đầy oán giận, sao đôi bàn tay của mình lại nhỏ và yếu hơn hắn nhiều thế!

“Hình tượng? Nhìn thấy tên Đổng Đồ Tử người lão nương không đánh thì sẽ rất khách khí”

Mắt phượng của lão bản nương xinh đẹp trừng lên, bắn ra lửa giận.

Tuần nhan phong lưu của Mục Cảnh Thiên lúc này nhăn nhúm lại, đôi mắt đào hoa thế mà lại lấp lánh long lanh nước.

“Tỷ, người là lão bản nương không nên mắng lời thô tục, tỷ phu nghe được sẽ không tốt”

Hắn không hiểu được, tại sao nữ nhân trong nhà hắn lại không có người nào bình thường hết nha, Nhị tỷ rõ ràng là một nữ nhân tướng mạo xinh đẹp, nhưng mà nói ra thì thật xấu hổ, tính nết nóng như lửa nên khó có người chịu đựng được. Còn tiểu muội hắn, quả thật chính là người dị tộc, hành vi quái dị, tư tưởng khác người, cũng chỉ có Long Diệc Hân có thể chịu đựng được mà thôi.

Hắn âm thầm oán than, các nàng đều là tỷ muội hắn, cho dù không có chút nào giống như các nữ tử đương thời này, nhưng vẫn là người nhà hắn, cho nên hắn không cho phép bất kì ai có ý định xấu với các nàng.

Khách điểm mà hắn tới trọ hôm nay là một trong những sản nghiệp của Tiêu Dao cốc, chính là do Nhị tỷ hắn phụ trách, nếu để Nhị tỷ hắn biết được hắn tới đây mà không vào ở lại đến thanh lâu thì không lột da hắn mới là lạ, cho nên, hắn đành phải ngậm đắng nuốt cay ở lại đây cùng ăn tối với nàng.

“Lão nương muốn mắng liền mắng, người cố ý muốn nghe sao?”

Lão bản nương xinh đẹp này cũng chính là nhị tiểu thư của Tiêu Dao cốc, Ngọc Phi Vũ sau khi “ninh” nhừ cái lỏng tai của Mục Cảnh Thiên mới buông tay ra.

Trở lại chỗ ngồi, đôi mắt phượng kiêu mỹ nhìn chằm chằm vẻ mặt đau khổ của đệ đệ mình.

“Tiểu đệ nào dám cố ý a”

Mục Cảnh Thiên xoa xoa cái lỏng tai đáng thương sưng đỏ của mình, hắn không có chút biện pháp nào để đối phó với tỷ tỷ của mình.

Sớm biết sẽ bị ngược đãi như vậy, không bằng hắn đi thanh lâu còn hơn, nơi đó nhuyển ngọc ôn hương, thật sự làm cho người ta lưu luyến quên mình.

“Người dám sao? Người đêm nay ngoan ngoãn ở lại khách điểm cho ta, đừng tưởng rằng lão nương ta không biết tâm địa gian xảo của người, nên an phận một chút cho ta!”

Ngọc gia nàng sao lại sinh ra một hoa tâm lãng tử như hắn chứ???

Sao hắn lại không có chút nào giống như đại ca si tình của nàng, đã lớn như vậy lại không biết tìm tình một người vợ, cả ngày cứ lêu lổng nơi thanh lâu cùng các kỹ nữ.

“Tiểu đệ biết.”

Mục Cảnh Thiên thấy mình rất oan, đêm nay hẳn vốn định ngủ ở khách điểm nhà mình mà.

“Đúng rồi, nha đầu Khả Nhân kia gần đây làm gì?”

Ngọc Phi Vũ nhớ tới việc đã lâu không nghe được tin tức của tiểu muội nhà mình, nha đầu kia cùng xú tiểu tử này là cá mè một lứa, không quan tâm gì đến chính sự, cứ chạy loạn khắp mọi nơi.

“Ồ Phi Long Sơn tác oai tác quái”

Mặc dù đang ở Phi Long Sơn tác oai tác quái nhưng hẳn biết chí của nha đầu kia không ở nơi này, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày nhện không được sẽ lại vỗ cánh bay về hướng trời xanh.

“Phi Long Sơn?”

Ngọc Phi Vũ không thể tin được tiểu muội nhà nàng ấy thế mà lại ở nơi đó lâu như vậy. Lần trước nàng nghe nói sư muội mình ở Phi Long Sơn, nhưng bây giờ đã nửa năm qua rồi mà? Thật là bất khả tư nghị nha, trước đây sư muội nàng chưa bao giờ ở chỗ nào vượt quá ba tháng.

Mục Cảnh Thiên gật gật đầu, cho nên nói, Khả Nhân thích Diệc Hân rồi, nàng là người đầy tài năng mà lại ngốc nghếch ở lại Phi Long Sơn lâu như thế, không phải chỉ bởi vì bị Long Diệc Hân kiềm chế mà là nàng lưu luyến Long Diệc Hân nên không thể tiêu sái rời đi.

“Khi nào gặp lại nha đầu kia, bảo muội ấy đến gặp ta”

Ngọc Phi Vũ cảm thấy vô cùng kỳ quái vì tiểu muội tài năng của mình lại ngốc nghếch ở chỗ đó thật lâu, nàng và tiểu muội mình đã lâu không gặp, nhưng nàng vô cùng yêu thương tiểu muội này, mà nha đầu kia lại không liên lạc với nàng một thời gian dài, thật sự là không có lương tâm.

“Chỉ sợ không thể.”

Trên mặt Mục Cảnh Thiên hiện lên một chút quỷ dị.

“Vì sao?”

Đôi mày liễu cong cong nhướng lên, mắt thấy Ngọc Phi Vũ sẽ phát tác cơn tức giận, Mục Cảnh Thiên vội vàng nói

“Tỷ tỷ, Khả Nhân đang mang thai, không thể chạy loạn khắp nơi”

Mà cho dù sư muội hẳn có muốn đến chỗ này, tướng công của sư muội hẳn cũng sẽ không đồng ý.

“Mang thai?”

Ngọc Phi Vũ tưởng mình đang nằm mộng, tiểu muội nhà nàng lại ở cùng một chỗ với khôỉ thủ của Phi Long Sơn ư?

Nàng còn nghĩ nha đầu ấy đang đi du ngoạn nên tức giận đứng dậy quát thật to vào tai của Mục Cảnh Thiên.

“Người đem hết tất cả sự tình nói rõ ràng cho lão nương nghe từ đầu đến cuối”

Nàng đau lòng, tiểu muội muội yêu dấu của nàng lại bị nam nhân đó làm ang thai, bọn họ còn chưa có bái đường thành thân mà?

Mục Cảnh Thiên không dám né tránh, hẳn sợ tỷ tỷ sẽ càng thêm căm tức cho nên ngoan ngoãn ngồi xuống, cái lỗ tai hẳn thiệt đáng thương mà, đêm nay hẳn phải chịu tội rồi!

Không còn cách nào khác, chỉ có thể đem hết chuyện tình của sư muội hẳn và Diệc Hân kể từ đầu đến cuối cho nàng một lần, ai ở trong Tiều Dao cóc đều biết người hiểu rõ Khả Nhân nhất chính là vị tỷ tỷ nóng nảy này.

Ở trong đôi mắt đào hoa của Mục Cảnh Thiên thỉnh thoảng lóe lên tia sáng quỷ quyệt mà không ai nhìn thấy được.

129. Chương 129: Đôi Mắt Màu Thật Sâu

Mục Cảnh Thiên tốn hơn nữa canh giờ để giải thích rõ ràng quan hệ của Long Diệc Hân và Ngọc Phi Yên lúc sau này cho Ngọc Phi Vũ, sau khi bị kiệt sức thì đến phòng chữ Thiên số 1 định sẽ nghỉ ngơi.

Hắn nhận ra lựa chọn quay về ngủ tại khách điểm nhà mình là một hành động không khôn ngoan tí nào hết.

Mà khi hắn vừa đẩy cửa thì liền nhận thấy trong phòng đã có người khác lọt vào từ lúc nào, nhưng mà hắn lại nghĩ không ai có khả năng dám làm như thế, tỷ tỷ biết hắn yêu thích sạch sẽ nên gian phòng này là do tỷ tỷ đích thân chuẩn bị cho hắn, những năm gần đây ngoại trừ hắn ra thì không có người thứ hai ở trong gian phòng này, hơn nữa lần này cũng là do tỷ tỷ hắn đích thân dọn dẹp sửa sang lại, trong khách điểm mọi người đều biết nên sẽ không có ai dám xông loạn vào.

Vậy thì là người nào?

Hắn giả bộ xem như không có việc gì, tiêu sái bước vào trong phòng, nhàn nhã cởi bỏ áo khoác ngoài, nhìn khắp gian phòng một lượt.

Không có, không ai.

Tuy rằng ánh sáng của nến không sáng lắm, nhưng ánh mắt của hắn lại rất tỏ cho nên hắn vẫn nhìn thấy mọi vật như ban ngày.

Hắn không nhìn thấy ai, không có nghĩa là trong phòng này không có ai.

Hắn biết, có một người ở đây, hơn nữa ngay tại trên giường.

“Vũ, hiện thân đi.”

Không tệ, chính là Vũ, hắn thật không ngờ tên kia nhanh như vậy đã đuổi tới đây.

“Tiểu Thiên, người làm sao biết là ta?”

Giọng nói thanh thúy như tiếng ngọc va chạm vang lên lúc ấy.

Nhìn lại trên giường, Mục Cảnh Thiên lui lại về phía sau hai bước để khỏi té ngã, trong tích tắc tìm hắn như ngừng đập.

Nhìn thấy trên giường một thân thể thon dài như một khối ngọc, da thịt trắng sáng trong suốt, khuôn mặt tinh xảo, mái tóc đỏ như ngọn lửa bập bùng phủ dài tới lưng, như ẩn như hiện trước mắt thật hấp dẫn đến mê hoặc, ánh mắt màu đỏ trên khuôn mặt tinh xảo kia lấp lóe ngọn lửa tình dục, ánh mắt màu tím mờ mịt như sương mù phủ đầy trời khiến người ta như cảm thấy bị lạc vào trong đó không thoát ra được.

“Người, người đang làm gì?”

Mục Cảnh Thiên tức giận đến nghiêng răng keng két, tên kia thế mà không mặc quần áo, thật vô sỉ!

Nhưng mà hắn càng đáng xấu hổ hơn!

Hắn không thể không thừa nhận nhìn thấy hết thân thể của tên này khiến hắn thêm nhỏ dãi!

Trái tim hắn đập nhanh hơn trong ngực, hắn có thể gạt người khác nhưng lại không thể gạt được chính bản thân mình. Trong đầu hắn không khỏi nhớ lại cảm giác hai lần hắn bị tên kia cưỡng hôn trước đây, hắn biết thật ra hắn cũng không thật chán ghét cảm giác ấy, nhưng mà điều này không thể hiện là hắn thật có hứng thú với nam nhân, thân thể trên giường kia quyến rũ đến mê người, nhưng lại là một nam nhân, mà đáng tiếc hắn không phải là một nữ nhân nhuyển ngọc ôn hương.

Vũ một tay chống lên, nằm nghiêng nửa thân mình, những sợi tóc màu đỏ buông xuống bờ vai dài đến tận thắt lưng cong cong, trông thật quyến rũ.

Đôi mắt hắn ta lúng liếng – động tác tự nhiên, đáng yêu kia làm cho yêu khí trên người hắn ta hiện lên mười phần, khiến cho người ta trở nên điên cuồng.

“Đương nhiên là đang quyến rũ Tiểu Thiên người a!”

Lời nói của Vũ như muốn trêu tức Mục Cảnh Thiên.

“Người?”

Mục Cảnh Thiên cắn răng một cái, đem cái áo khoát của mình vừa mới cởi ra ném tới trên người Vũ.

“Ta đối với thân thể nam nhân không có hứng thú”

Vũ không để ý tới hần, đá cái áo đó xuống dưới giường, mỉm cười nói “Cơ thể ta không thể so sánh với mỹ nhân sao?”

Mục Cảnh Thiên ho “khụ” một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, tên này lại dám nói như thế sao hả trời?!

Vũ lại giơ đôi tay mình lên, đánh giá tinh tế, giọng nói như nỉ non,

“Tay của ta cùng tay lão bản nương kia thì tay ai đẹp hơn?”

Mục Cảnh Thiên nhìn động tác của tên này, nhìn thấy đôi tay hần, các ngón tay cân xứng, thon dài và trắng trong suốt như ngọc, rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho người ta muốn nuốt vào bụng cho chết luôn, so với bàn tay trắng nõn của tỷ tỷ hần thì tay của Vũ khiến cho người ta mơ màng muốn chạm đến hơn.

Đột nhiên hần bỗng nhận ra, tên Vũ này lại lén lút nhìn hần và tỷ tỷ, hần ngẫm bực mình vì hần thể mà lại không phát hiện được, xem ra hần đã lơ là không ít.

“Tiểu Thiên, ta đối với thân thể người rất hứng thú”

Giọng nói thanh thúy lại vang lên sát bên tai hần, hần đột nhiên phát giác tên này đã kề cận sát vào người mình, trong lòng thất kinh, thân pháp tên này thật nhanh, rốt cục thì tên này là ai đây?

Trước khi rời đi, hần đã quên dặn dò Minh Nguyệt điều tra tên này, là quên thật, mà cũng là —

Hần xem nhẹ sự khác thường trong lòng của mình.

Hần quay đầu nhìn Vũ nói “Người đi đi”

Hần không muốn dính dáng nhiều đến tên này nữa.

“Tiểu Thiên, người đuổi ta?”

Vũ nghiêng đầu tựa vào trên vai Mục Cảnh Thiên, tay cũng nhanh chóng ôm lấy thắt lưng hần.

Mục Cảnh Thiên đã được ném qua hai lần, lúc này đây hần vốn đang đề phòng Vũ, nhưng mà ngàn phòng vạn phòng vẫn bị Vũ thực hiện được, trong lòng không khỏi bốc hỏa, hần vốn rất ít khi phát hỏa, nhưng tên này đã kích thích thành công khiến lửa giận trong lòng hần trào dâng.

“Buông ra.”

Giọng nói của hần bỗng chốc trở nên rất lạnh lùng.

“Không buông!”

Vũ mặc kệ Mục Cảnh Thiên tức giận, vẫn làm theo ý mình muốn.

“Ta nói buông ra.”

Mục Cảnh Thiên nhắm mắt lại hít thật sâu, nếu không buông ra đừng trách hần không khách khí.

“Ta cũng nói, không buông.”

Vũ vui vẻ cười.

Ôi, bộ dáng tức giận của Tiểu Thiên thật là mê người nha, hần thích!

Mục Cảnh Thiên mở mắt ra, tên này đã nói như thế thì hần sẽ tuyệt đối không thủ hạ lưu tình nữa.

Vũ liền bị té nằm trên sàn nhà.

Mục Cảnh Thiên đi đến gần tủ đầu giường lấy ra một bộ quần áo để thay.

Lại liếc mắt nhìn xem Vũ đang nằm trên mặt đất, khóe môi cong lên một nụ cười tuần dật.

Ai nói là chỉ một phương pháp lại không thể dùng hai lần?!

Lần nào hần cũng thành công!

Mục Cảnh Thiên đi qua bên người Vũ, giơ chân đá hần ta một cước, thân thể Vũ bay lên nằm ở trên giường.(đá bay lên giường,)

Mục Cảnh Thiên sửa lại đai lưng, đi ra khỏi phòng.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt khi cửa phòng vừa mới được đóng lại, Vũ nguyên bản là đang bị té hôn mê lại mở đôi mắt hai màu của mình ra, ánh mắt hần bắn ra những tia sáng khiến người khác phải hoảng sợ, nhưng lại chớp mắt một cái thì trở nên bình thường, ánh mắt màu đỏ sáng chói, ánh mắt màu tím sâu thẳm.

130. Chương 130: Thiên Địa Một Đôi

Gió thổi phất phơ, trúc xanh xào xạt, mùi hương trà hòa quyện trong gió lớn vờn xung quanh.

Trong chòi nghỉ mát Bạch Ngọc, có một đôi vợ chồng tuyệt đẹp, một người đang mài mực, một người đang vẽ tranh, hình ảnh thật nên thơ, lãng mạn.

Sau giờ ngọ, khung cảnh nơi đây thật yên lặng, trong những giờ phút ngọt ngào này, hai người họ cùng nhau ôn lại những kỷ niệm hạnh phúc của hai mươi năm trước đây, tuy rằng hai người không ai thốt ra một lời nào, nhưng hai người đều hiểu được những ngôn ngữ trong ánh mắt của nhau, những tình cảm tận sâu trong con tim của họ.

Mọi người đều nói, sự vĩnh cửu tựa như một cái chớp mắt, trải qua hai mươi năm ly biệt, bọn họ lại được gặp nhau một cách bất ngờ, hai mươi năm trôi qua tựa như một cái chớp mắt vì cho dù có bao nhiêu cái chớp mắt, tình cảm bọn họ vẫn không bao giờ thay đổi.

Huyền U vừa mài mực, vừa nhìn những ngón tay trắng nõn mềm mại đang vẽ tranh của Diệu Trúc Âm.

Trong bức tranh của nàng là hình ảnh của hần.

Chiếc áo trắng ngần bay phất phơ trong gió, ánh mắt đượm nồng tình yêu thiết tha, vĩnh cửu, hình ảnh hần trong tranh thật tao nhã thoát tục.

Trong mắt Trúc Âm, hần chính là như thế.

Khóe môi hần cong lên, hiện ra một nụ cười vô cùng ấm áp.

Nàng vẽ xong rồi lại đề thơ trên bức họa, hần đến đem bức tranh ấy cuộn lại để gió không thể thổi bay đi.

Hai người cùng nhìn nhau, hần cảm thấy đau lòng vì khuôn mặt nàng có vẻ đã mệt mỏi.

“Trúc Âm tỷ, Huyền U”

Hình ảnh lãng mạn, nên thơ khi ấy đã bị Ngọc Phi Yên phá tan.

Hai người nhìn nhau cười, tính tình nha đầu Ngọc Phi Yên này luôn nghịch ngợm, vui vẻ, cởi mở nên cũng luôn làm cho họ cảm thấy thoải mái và vui vẻ theo.

Ngọc Phi Yên đang cầm chén thuốc trong tay, cười hì hì ngồi vào trước chiếc bàn thạch ngọc, không có một chút xấu hổ nào vì đã phá vỡ không khí lãng mạn, tình cảm tràn trề ngọt ngào của đôi vợ chồng xinh đẹp kia.

“Trúc Âm tỷ, ta dựa vào tình trạng phục hồi thể lực của người mà điều chỉnh lại phương thuốc, tin chắc là thân thể người sẽ nhanh chóng hồi phục”

Nàng chỉ đến đây để đưa thuốc mà thôi, không có ý phá tan hình ảnh vừa rồi của hai người họ.

Diệu Trúc Âm mỉm cười như hoa cỏ đang nở rộ trong mùa xuân, khiến cho tâm tình Ngọc Phi Yên tràn ngập vui vẻ.

Trái lại, trong lòng Huyền U lúc này lại tràn ngập hối hận, bởi chính vì hấn mà Trúc Âm mới bị bệnh tật dày vò nhiều năm như vậy, ánh mắt hấn trở nên rất thống khổ khi nhìn Diệu Trúc Âm.

Diệu Trúc Âm cảm nhận được tâm tình của hấn, tay nàng nắm lấy tay hấn thật chặt, ngẩng đầu trao cho hấn một nụ cười ngọt ngào mềm mại, nàng hiện tại đã không còn chuyện gì nữa, nhìn thấy hấn vẫn còn tự trách khiến cho nàng thật không thoải mái.

Sau một hồi lâu, Huyền U mới phục hồi lại tâm trạng, nhìn Ngọc Phi Yên vô cùng cảm kích, vì Phi Yên đã chữa khỏi bệnh cho Trúc Âm.

“Tiểu nha đầu, ngươi muốn ta làm thế nào để cảm tạ ngươi?”

Nàng có ân tình giống như tái tạo lại họ, hấn phải làm như thế nào để báo đáp đây?

Ngọc Phi Yên vừa nghe được lời này thì ánh mắt nàng tròn xoe lấp lánh, sáng hơn cả sao trên trời, mỉm cười rạng rỡ, sung sướng.

“Chỉ cần Huyền U mỗi ngày đều có thể nấu những món ngon cho ta ăn”

Nói xong, còn cầm bỏ vào miệng một miếng bánh trên bàn, nhắm nháp thưởng thức rồi nuốt, con ngươi lại sáng lên vì hương vị thơm tho ngon ngọt của miếng bánh.

Nàng chữa bệnh cho Trúc Âm tỷ không nghĩ đến việc sẽ được đền ơn, nhưng mà vì Huyền U mở miệng nên nàng làm sao có thể buông tha cơ hội được thưởng thức những món ăn của Huyền U hàng ngày chứ.

Huyền U nhìn nha đầu lém lỉnh này, mỉm cười yêu thương.

Làm thức ăn cho nha đầu này là do hấn đáp ứng yêu cầu của Long Diệc Hân, cho nên, việc này không thể tính là báo đáp ơn nghĩa được, không biết nha đầu này ngoài thức ăn ra thì còn thích gì nữa?

Diệu Trúc Âm nhìn thấy hấn phiền não thì không khỏi bật cười.

“Huyền U, Phi Yên không phải người ngoài, nói báo đáp như thế thì rất khách khí”

Ngọc Phi Yên mới vừa nuốt vào một miếng điểm tâm, chợt nghe Diệu Trúc Âm nói, cảm thấy rất có đạo lý nên liên tục gật đầu, kỳ thật nàng cảm thấy như vậy là được rồi, nếu hấn nói ngược lại là muốn báo thù thì nàng cũng sẽ không cự tuyệt.

Huyền U cười cười, bỗng nhiên nói: “Tiểu nha đầu, có muốn học võ công hay không?”

Hấn biết nha đầu này không có võ công, nhưng mỗi lần nhìn người khác thi triển võ công thì bộ mặt nha đầu này vô cùng hưng phấn, ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, hấn biết, nàng rất muốn mình có võ công, tuy rằng bây giờ mới bắt đầu học thì có vẻ đã chậm, nhưng mà đối với hấn thì không thành vấn đề, hấn có thể giúp nàng điều chỉnh thân thể cho thích hợp, chỉ cần nàng muốn học, hấn bảo đảm chỉ trong một thời gian ngắn, hấn sẽ đào tạo nàng trở thành một võ lâm cao thủ.

“Học võ công?”

Ngọc Phi Yên giật mình, hỏi lại Huyền U.

Huyền U gật đầu, chỉ cần nha đầu này nguyện ý thì hấn sẽ dốc hết mình để đào tạo, không nghĩ đến việc Phi Yên lập tức lắc đầu cự tuyệt.

“Tuy rằng ta rất muốn học, nhưng vì mạng nhỏ của mình, ta nghĩ vẫn không nên học thì tốt hơn”

Huyền U khó hiểu nhìn nàng, việc học võ công và cái mạng nhỏ của nàng có liên quan gì với nhau chứ?

Ngọc Phi Yên nhún nhún vai, cười hỏi “Nếu ta nói ta là võ học kỳ tài trăm năm khó gặp, ngài có tin không?”

Huyền U nghe nàng nói như thế thì ánh mắt lóe sáng, hiện ra sự hứng thú tốt cùng, võ học kỳ tài sao?

Diệu Trúc Âm cũng hứng thú nhìn nàng.

“Có lẽ các người không tin, nhưng trước chín tuổi ta quả thật là võ học kỳ tài, hơn nữa còn đã học xong “Tiên nhân hồn””.

Nói xong, đúng như dự đoán của nàng, khuôn mặt hai người kia lộ ra sự ngạc nhiên, ánh mắt và nụ cười của họ như nói lên rằng: điều này không thể nào tin được!

Thật hiếm khi nhìn thấy được biểu hiện của hai người có khí chất thanh tao của bậc tiền nhân kia, trong giây phút ấy lại giống nhau y như đúc.

“Tiên nhân hồn?”

131. Chương 131: Tàn Mạch

Diệu Trúc Âm và Huyền U liếc mắt nhìn nhau, nha đầu này ấy thế mà đã học xong “Tiên nhân hồn” sao?

“Tiên nhân hồn”, chính là thượng cổ khinh công đã thất truyền từ lâu, do Diệu Trúc Âm có cơ duyên nên mới may mắn có được, đương kim võ lâm chỉ có Long Diệc Hân luyện thành mà thôi, thế mà nha đầu trước mặt này nói là đã học xong “Tiên nhân hồn” ư?

Sao nha đầu này lại có thể học được chứ?

Bí kíp “Tiên nhân hồn” đã sớm không còn tồn tại trên thế gian này nữa.

Ngọc Phi Yên không ngại nói nhiều để giải thích nghi hoặc trong lòng của họ, mỉm cười gian manh, tinh thần nàng như bay bổng trên mây.

“Ta học được từ Long Diệc Hân, nhưng vừa mới học đã bị hấn phế đi”

Hai người càng thấy khó hiểu hơn, Ngọc Phi Yên và Long Diệc Hân gặp nhau từ khi nào?

“Người học được từ khi nào?”

Diệu Trúc Âm chau đôi mày xinh đẹp lại, nàng chưa bao giờ nghe Long Diệc Hân kể qua chuyện này.

“Mười năm trước đây” – Ngọc Phi Yên trả lời.

“Long Diệc Hân phế võ công người?”

Mày kiếm trên khuôn mặt Huyền U cũng nhíu chặt, đứa nhỏ kia sao lại làm như thế, mười năm trước đây tiểu nha đầu này chỉ mới vài tuổi mà thôi.

“Đúng vậy, bởi vì hắn nói muốn xem một võ học kì tài khi bị mất hết võ công thì sẽ như thế nào?”

Bây giờ tướng công nhà nàng không có ở đây, nàng nói ẩu tả thế nào mà chả được.

Đôi mày Diệu Trúc Âm giãn ra, nhìn Ngọc Phi Yên, Long Diệc Hân không phải là người không hiểu chuyện, tính tình hắn từ nhỏ đã không giống những người khác, việc của người khác hắn không quan tâm cũng không chen vào, thế thì tại sao lại có thể vô lý phế đi võ công của Phi Yên được, khẳng định là có nguyên nhân khác.

Ngọc Phi Yên hiểu được biểu hiện của Trúc Âm, đoán biết được suy nghĩ của nàng ấy, nàng cũng không giận mà chỉ mỉm cười.

Bất thành linh, Huyền U bắt lấy cổ tay nàng bắt mạch.

Phạm là những người luyện võ đều hiểu biết về kinh mạch.

“Người?”

Sau khi bắt mạch xong, hắn tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, sau đó lại tràn đầy tiếc hận, trong lòng không khỏi tiếc nuối khôn nguôi.

Ngọc Phi Yên quả nhiên là võ học kỳ tài trăm năm khó gặp, nhưng mà cũng là người có tàn mạch mà trăm năm nay không ai có.

Người có tàn mạch không thể luyện võ, nhất là không thể luyện tập nội công, nếu tập võ, khi nội công được thăng tiến thì mạch đập cũng sẽ bị tổn thương dần theo, công lực càng cao thì kinh mạch bị tổn thương càng nặng, mà trong cơ thể nha đầu này không có một chút nội lực nào, kỳ kinh bát mạch lại bị một thủ

pháp đặc thù che lại, thủ pháp kia đúng là của Long Diệt Hân. Xem ra là do hần ta đã phát hiện ra tàn mạch của nha đầu này cho nên mới phé đi võ công của nàng, phong bế kinh mạch nàng, như vậy quả thật là chỉ cần một chiêu mà xóa đi tất cả, nhưng cũng thật đáng tiếc cho võ học kỳ tài trăm năm khó gặp này a.

Tinh thần Ngọc Phi Yên vô cùng vui vẻ, nhìn hần cười “Thế nào, mạch tượng rất kỳ lạ có đúng không?”

Thử hỏi, trên thế gian này có ai có kinh mạch kỳ lạ như nàng.

Huyền U nhìn thái độ lạc quan của nàng thì bội phục vô cùng.

Lòng dạ của nàng rất rộng rãi, thật hiếm thấy vô cùng, huống chi nàng chỉ là một tiểu nữ oa chưa trải nghiệm cuộc sống nhiều, thế nên hần đối với nàng có vài phần kính trọng.

Tổ chức Phi Vũ Lô tọa lạc trên một ngọn núi cao, hôm nay nghênh đón một vị khách lạ.

Nữ tử này bề ngoài kiêu ngạo, thái độ kên kiệu.

Nàng bắt mắt đánh giá nam tử đeo mặt nạ đang ngồi trên chiếc ghế dài, cảm thấy lạ lùng, không hiểu vì sao người này lại đeo mặt nạ, mà ngay cả ánh mắt của hần như thế nào nàng cũng không thể nhìn thấy được, khiến cho nàng không khỏi hoài nghi, làm thế nào để hần lộ diện đây?

“Ta chính là người môn thực hiện giao dịch với ngươi”

Hần không phải rất muốn gặp nàng sao, nàng đã đến đây rồi.

Nam tử đeo mặt nạ ngồi trên chiếc ghế dài bần khoản suy nghĩ, có thể dám đến Phi Vũ Lô này thì nữ tử này quả thật không hề đơn giản.

“Tiểu thư đã biết được qui củ của Phi Vũ Lô ta hay chưa?”

Người nàng muốn giết cũng không phải là người thường, hoàng kim hay bạc trắng cũng không thể trả đủ, nếu dùng thân thể nàng để trả thì hần còn cảm thấy hứng thú một chút.

“Các hạ muốn như thế nào?” – Giọng nói nữ tử lộ vẻ bất mãn.

Nam tử đeo mặt nạ bỗng nhiên cười ha ha, không khí trong đại sảnh bỗng nhiên biến hóa kỳ lạ, tràn ngập quỷ dị, nói không nên lời.

Nữ tử như muốn bật lỗ tai của mình lại, nàng không thể nào chịu đựng được thanh âm chói tai kia.

“Ngươi nói bản lâu chủ muốn như thế nào đây?”

Giọng nói trêu tức của hần khiến nữ tử nhú mày.

Hít một hơi thật sâu, nữ tử dứt khoát cởi hết quần áo của mình ra —

Vì đạt được mục đích, nàng không tiếc thân thể mình.

Từ nhỏ nàng đã được giáo dục rằng, thân thể nữ nhân là một thứ vũ khí được xếp hạng lợi hại nhất, là lợi thể số một.

Nhưng mà, chờ đến khi nàng cởi hết quần áo, kiêu ngạo đứng ở trong sảnh thì nam tử đeo mặt nạ chỉ liếc mắt nhìn một cái khiến cho nữ nhân này tức chết mà không nói được lời nào —

“Bản lâu chủ chưa bao giờ có hứng thú đối với thân thể của nữ nhân”

“Ngươi!”

Sự kiêu ngạo trên khuôn mặt nữ tử rốt cục cũng tan biến, trên khuôn mặt xấu hổ là một nụ cười tràn đầy phần nộ.

“Nhưng mà —”

Nam tử đeo mặt nạ thấy nàng không còn kiêu ngạo nữa nên giọng nói thể hiện sự hưng phấn, nhưng thật bất ngờ —

“Thuộc hạ của ta có lẽ sẽ có hứng thú với thân thể người”

Hắn vẫy tay một cái, ngay lập tức có vài nam tử hàm hồ như lang sói xuất hiện trước mặt.

“Người dám”

Giọng nói của nữ tử có chút run rẩy, nàng không thể tin được mình lại gặp tình huống thế này.

Nam tử đeo mặt nạ cười càng lúc càng càn rỡ, trên mặt hắn thể hiện sự khinh thường, nàng có tư cách gì bày ra bộ mặt kiêu ngạo đối với hắn, không biết là hắn rất muốn xé tan thân thể nàng ra sao?!

“Nếu người muốn bản lâu chủ đáp ứng vũ nhục người, người phải trả giá rất đắt”

Giọng nói như ma quỷ từ dưới địa ngục truyền đến, in sâu vào trong tâm trí của nàng, nàng hoảng sợ tột cùng khi thấy bốn nam tử như lang hổ kia từ từ bước đến gần mình, nàng muốn chạy trốn nhưng mà giờ phút này đã quá muộn.

“Á—”

Nam tử đeo mặt nạ thờ ơ.

Hắn chưa bao giờ cho phép người khác cò kè mặc cả với mình.

132. Chương 132: Một Chút Hoa Vân

Phòng khách – Trúc Uyển

Ngọc Phi Yên tay ôm đàn tiêu sái đi đến phòng khách tìm Long Diệc Hân, trên môi nàng lộ ra một nụ cười mờ ám, quả nhiên tướng công nhà nàng đang nằm trên chiếc ghế dài quen thuộc nhắm mắt dưỡng thần.

Trong lòng nàng rất tò mò, chẳng lẽ tướng công nhà nàng lúc nào cũng lười biếng như thế sao?

Trừ phi có chuyện vô cùng quan trọng thì hắn mới rời khỏi Trúc Uyển để đi ra ngoài, bình thường hàng ngày đều ở Trúc Uyển, nếu không nhắm mắt dưỡng thần thì đọc sách, chơi cờ, cũng rất ít khi luyện công.

Trong lòng nàng từ lâu đã thầm oán, Phi Long Sơn không thất bại ở trong tay tướng công nàng thì thật là kỳ tích, mọi người chắc đều không biết rằng, Phi Long Sơn thành danh như ngày nay không phải là do năng lực trác tuyệt của hắn, mà dưới tay hắn có tứ đại đường chủ và bảy vị kỳ chủ hình như cũng không có làm gì a.

Tóm lại một câu là, những người lãnh đạo tổ chức Phi Long hình như không có việc gì để làm hết, nhưng kỳ quái là tổ chức này lại vô cùng nổi tiếng, thật là một chuyện khó hiểu vô cùng.

Tam ca nhà nàng và nàng đã lâu không có gặp nhau, không biết là hắn đã đi nơi nào nữa, nàng thật rất nhớ hắn, chốc lát nữa nàng sẽ hỏi tướng công nhà nàng chuyện này mới được.

Đem chiếc đàn đặt trên bàn, xoay người đi đến chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, nàng cúi mặt xuống nhìn tướng công nhà nàng, ánh mắt nàng càng lúc càng đắm đuối.

Một dòng suối nhỏ trong xanh đang chảy róc rách, một khóm hoa, một áng mây, một khúc nhạc dịu êm...

Vì sao tướng công nhà nàng lúc nào cũng như thế này, thật sự là khiến cho nàng cảm thấy xấu hổ mà.

Không thể nói hắn đẹp, nói đẹp thì rất tục tằn, có vẻ như khinh nhờn; Cũng không thể nói hắn giống thần tiên, có thần tiên nào lại giống như hắn chứ, hắn chính là hắn, là trượng phu của Ngọc Phi Yên nàng.

Đang lúc nhìn đắm đuối, chợt lông mi của Long Diệc Hân run run, hắn đột nhiên mở đôi mắt phượng ra, nở ra một nụ cười nhẹ nhàng mà tuyệt đẹp.

Tựa như hình người trong bức tranh đang nhoẻn miệng cười, nét đẹp này có thể đặt bút thành thơ.

Trên bức tranh có điểm chút màu hồng nhạt của hoa quế, và những chùm mây xanh biếc đang lững lờ trôi trên ngọn núi phủ đầy tuyết trắng.

Trong lòng Ngọc Phi Yên phấn chấn, vì nụ cười tuyệt đẹp này của hắc nàng có thể từ bỏ ước mơ của mình, từ nay về sau sẽ cùng hắc ở bên nhau đến khi răng long đầu bạc.

“Nước miếng chảy ra “

Long Diệc Hân thần nhiên nói, đứng dậy, thấy nàng nhìn hắc đắm đuối như thế, hắc thật vui vẻ, nhưng mà hắc cũng không hy vọng khi họ ở chung nhau nàng luôn thất thần như vậy, nàng nhất định phải có thói quen ở cạnh hắc mới được, bởi vì nàng và hắc nhất định phải ở bên cạnh nhau suốt cả cuộc đời này.

Ngọc Phi Yên đỏ mặt, vội vàng định lau đi nước miếng của mình, xoa xoa khoe môi thì mới biết là hắc chọc ghẹo mình, nàng lườm hắc một cái, cùng hắc nằm trên chiếc ghế dài, nàng cũng thích chiếc ghế này, không biết nó làm bằng loại trúc gì mà nằm thật thoải mái.

“Nghe nói vài ngày nữa sẽ đến hội chùa, ta muốn đi xem”

Nàng xoay đầu nhìn về phía tướng công nàng, ở trên núi Phi Long này một thời gian dài khiến nàng thật nhàm chán, tuy rằng được ăn thức ăn của Huyền U nhưng mà nàng cũng muốn đi ra ngoài dạo đây đó a, không giống như tướng công nàng, cứ suốt ngày ở một nơi, nếu giống như thế chắc nàng sẽ bị chết sớm quá.

Đôi mắt phượng sâu thẳm của Long Diệc Hân âu yếm nhìn nàng, khẽ gật đầu, nàng thật đã cố gắng hết mình vì đã ở Phi Long Sơn một thời gian dài như vậy, cho nàng đi ra ngoài dạo để nàng có thể giải sầu.

Vừa thấy hắc gật đầu, Ngọc Phi Yên liền nhảy chồm lên ôm chầm lấy người trước mặt mình, hôn lên trên mặt hắc, gần đây tướng công nhà nàng tự nhiên lại thay đổi, nàng có yêu cầu gì hắc đều đáp ứng, khiến nàng có chút không quen.

“Tướng công à, ta có thể theo Huyền U luyện võ không, hôm qua Huyền U nói muốn dạy võ cho ta”

Ha ha, nàng phải trêu trọc hắc một tí, bởi vì nàng muốn nhìn thấy phản ứng của tướng công nàng.

“Huyền U muốn dạy nàng võ công?”

Long Diệc Hân dùng tay nâng cằm nàng lên, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắc.

Huyền U tuyệt đối sẽ không nháo loạn theo nàng.

133. Chương 133: Cảnh Trong Mơ

Ngọc Phi Yên nhìn vào ánh mắt phượng sâu thẳm của Long Diệc Hân, thấy trong ấy chợt lóe ra ánh sáng thật lạnh, nàng nuốt nước miếng một cái, làm gì mà giống như thật vậy, nàng nói giỡn một chút cũng không được hay sao?

“Í.., Huyền U đã xem qua kinh mạch của ta rồi”

Nàng cảm thấy có chút sợ hãi, nên mỉm cười gượng gạo, về sau nàng sẽ không dám như thế nữa có được không, không cần nhìn nàng như vậy mà, nàng đang chột dạ, nàng biết hắc phé võ công và phong bế các kinh mạch của nàng là vì muốn tốt cho nàng.

Đôi mắt phượng của Long Diệc Hân híp lại, nhìn nàng đang cười gượng gạo, trong lòng hắc thầm than, khi nào thì nàng sẽ làm cho hắc không còn lo lắng như thế này đây?

Hắc cúi đầu hôn lên chiếc môi đỏ mọng đang khẽ mấp máy kia, hy vọng nàng biết sai mà không cố tình tái phạm nữa.

Ngọc Phi Yên thụt lùi một bước...hắc cắn môi nàng...thật đau nha!

Mùi nàng ngửi được mùi hương hoa mai thoang thoảng nên liền nghĩ đến việc trốn đi, nhưng mà Long Diệc Hân đã sớm phát hiện được ý đồ của nàng, cánh tay trên thắt lưng nàng càng xiết chặt hơn, ép nàng sát vào lồng ngực của hắc, dùng đầu lưỡi của mình tiến quân thần tốc vào trong miệng nàng, cùng chiếc lưỡi nhỏ của nàng quần quýt chơi đùa, hắc thế phải làm nàng say mê mà đắm chìm trong nụ hôn này.

Trốn không thoát được, Ngọc Phi Yên cũng không muốn trốn nữa, hai tay nàng ôm chặt cổ hắc, để mê hưởng thụ cảm giác ngọt ngào của Long Diệc Hân truyền cho mình.

Là nàng cố tình chọc cho hắn tức giận, trước đây nàng làm đủ mọi biện pháp để chọc giận hắn thể mà hắn không có phản ứng, bây giờ nàng chỉ làm tiểu nhân kích thích hắn một chút thì hắn liền tức giận, thật khiến trong lòng nàng có chút hoảng sợ.

Nhưng mà điều này khiến nàng rất vui vẻ, vì tướng công nhà nàng càng ngày càng giống người bình thường hơn, thất tình lục dục thể hiện rất rõ ràng, không hề dừng dừng nhàn nhạt lạnh lùng như đang cười mây, ít nhất bây giờ nàng có thể sờ, có thể sờ, có thể ôm hôn hắn.

Thật lâu sau, Long Diệc Hân mới buông nàng ra, khẽ trán hắn trên trán nàng, ôm thân thể đang run nhẹ của nàng, mỉm cười thật vui vẻ.

Bỗng nhiên hắn liếc mắt nhìn chiếc đàn đang nằm trên bàn bên cạnh, trong lòng hắn biết rất rõ ràng, đột nhiên tiểu thê tử hắn đem đàn tới đây, tuyệt đối không phải là do có hứng thú đánh đàn cho hắn nghe mà e rằng là muốn hắn đánh đàn cho nàng nghe đây mà.

Quả nhiên, người nào đó trong lồng ngực của hắn sau khi phục hồi lại thần trí thì lập tức nhìn hắn, đưa ra yêu cầu:

“Tướng công, tài đánh đàn của Trúc Âm tỷ thật cao siêu, tuyệt diệu, chàng là đệ tử của người nên chắc không kém sư phụ bao nhiêu, đàn cho ta nghe có được không?”

Ngọc Phi Yên không quên ý đồ ban đầu của mình, nàng cầm đàn đến đây là để tướng công nàng đánh đàn cho nàng nghe, khiến hắn phát huy tài nghệ đánh đàn của mình.

“Không được”

Thanh âm mềm như nước, không nhanh không chậm, nhưng câu trả lời này của hắn khiến nàng thật uể oải.

Ngọc Phi Yên nhất thời không biết làm gì, tại sao hắn lại từ chối chứ?

“Vì sao?”

Câu trả lời của Long Diệc Hân lần này rất rõ ràng...

“Không muốn đàn”

Là do không muốn đàn sao, hắn không muốn đàn cho nàng nghe sao?

Ngọc Phi Yên vô cùng bức mình, nàng vừa mới nghĩ tướng công nhà nàng luôn đáp ứng yêu cầu của nàng, vậy mà bây giờ kết quả lại như thế này đây.

Tốt, Ngọc Phi Yên thật muốn hắn biết nàng sẽ không bao giờ từ bỏ ý định của mình.

Lẳng lẳng nhìn Thanh Nhi thu xếp hành lý, trong lòng Ngọc Phi Yên có đủ thứ cảm xúc, vui mừng, buồn bã, lo lắng...

Nàng hiểu được, lần này Thanh Nhi thật phải rời khỏi nàng rồi, nàng ấy phải đi theo con đường dành cho cuộc sống của chính bản thân mình, nàng ấy và đại ca đã có con.

Về sau Thanh Nhi sẽ làm chủ mẫu của Tiêu Dao cốc, nàng ấy sẽ không còn cùng nàng du ngoạn chốn giang hồ, từ khi hai nàng kết bạn với nhau đến giờ phút thật sự chia lìa này, nàng mới biết được cảm giác trong lòng mình là không đành, là buồn bã đến nhường nào...giờ phút này nàng mới phát hiện chính bản thân mình thì ra cũng không phải là người phóng khoáng, không vướng bận chuyện đời.

Nhưng mà nhìn Thanh Nhi và đại ca nàng bên nhau, nàng thật sự rất vui mừng.

Một dáng người màu lam đang từng bước từng bước tiến đến phía sau lưng của Thanh Nhi, hai tay ôm chặt lấy thất lưng, gối cái trán của mình trên vai nàng ấy, nhẹ nhàng cọ xát, chậm rãi nói:

“Thanh Nhi, không đi có được không?”

Thanh Nhi còn chưa kịp trả lời, Ngọc Phong Dương đã vội tách hai nàng ra, hắn thật vất vả mới khuyên được Thanh Nhi nguyện ý đi cùng hắn, bây giờ nha đầu Khả Nhân này lại cố tình quấy rối sao, nha đầu

này rõ ràng biết Thanh Nhi từ trước đến nay đều làm theo lời của mình, nếu nha đầu này không muốn cho nàng đi thì Thanh Nhi tuyệt đối sẽ không đi cùng hẳn.

Ngọc Phi Yên nín cười nhìn đại ca của mình, nàng chính là cố ý đấy, thì sao nào, có bản lĩnh dám đánh nàng không a?

Chắc chắn là hẳn không dám rồi!

Nàng vốn muốn Thanh Nhi ở lại qua ngày lễ hội chùa, nhưng mà Tiêu Dao cóc công việc bề bộn, đại ca nàng không thể ở lại chỗ này lâu được, cho nên khi biết chắc chắn thân thể Thanh Nhi không còn trở ngại nào, đại ca liền quyết định mang theo Thanh Nhi rời đi.

Nàng cũng không ngăn cản nữa.

Ánh mắt Thanh Nhi hiện lên một chút khó xử, nhìn Ngọc Phi Yên, nàng vẫn còn có chút lo lắng cho tiểu thư.

Nhìn thấy Thanh Nhi như thế, Ngọc Phi Yên cảm thấy lòng mình thật thỏa mãn.

Vì thế lại tiến lên an ủi Thanh nhi.

“Muội chỉ nói đùa thôi, chờ đến khi nào muội sinh hạ đứa bé, lúc ấy muội sẽ đến Tiêu Dao cóc gặp tỷ, tỷ cũng biết, Long Diệc Hân sẽ không cho phép muội rời đi bây giờ”

Thanh Nhi gật gật đầu, nở một nụ cười thanh nhẽ đẹp tựa hoa sen nở rộ trong tuyết trắng, phong tư yểu điệu.

Huynh muội Ngọc Phi Yên và Ngọc Phong Dương đều không khỏi thầm khen trong lòng.

Trong màn sương khói lượn lờ mờ lung, Ngọc Phi Yên mơ hồ đi theo con đường mòn tiến lên phía trước.

Nàng không biết đây là nơi nào, nơi này giống như tiên cung trong truyền thuyết, mây trắng bao phủ một tòa điện ngọc, hoa thắm mọc khắp xung quanh, thật là một nơi rất đẹp, nàng như đang lạc vào trong một giấc mộng, nhưng mà nàng lại cảm giác rất thật, tựa như đây là một giấc mộng mà cũng là hiện thực.

Đột nhiên phía trước mặt nàng xuất hiện một đóa hoa tuyết đẹp, không biết là hoa gì, trắng ngần như tuyết, trong suốt như ngọc, hương hoa ngan ngát quyến rũ hồn người.

Tay nàng muốn chạm đến đóa hoa kia, nhưng đóa hoa ấy đột nhiên biến thành một đứa trẻ con, dọa nàng nhảy dựng lên, nhìn thấy đứa trẻ ấy có khuôn mặt trắng hồng như ngọc, lại sáng hơn trắng, là một đứa bé đẹp hơn cả ngọc lưu ly.

Tay nàng ôm lấy đứa trẻ ấy, nàng càng nhìn càng thấy quen mắt, khi đứa trẻ ấy mở miệng gọi mẹ thì nàng phát hiện đó là hình ảnh thu nhỏ của Long Diệc Hân, trong lòng nàng không khỏi tràn ngập yêu thương, môi nàng cong lên hiện ra một nụ cười yêu thương trìu mến.

Đây là con của nàng.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại khẳng định như thế.

Đang lúc lòng nàng tràn ngập yêu thương ôm đứa trẻ trong lòng mình, thì đột nhiên xuất hiện một nữ tử xinh đẹp mặc chiếc áo màu xanh, lớn tiếng quát nàng.

“Người nào lại dám to gan như vậy, dám ăn cắp Linh nhi của ta!”

134. Chương 134: Thật Hay Là Mơ

“Người nào dám to gan như vậy, dám ăn cắp Linh nhi của ta!”

Ngọc Phi Yên ngẩng đầu nhìn nữ tử xinh đẹp đang lớn tiếng quát mình, không khỏi ngần ngại người ra, đứa bé này rõ ràng là con của nàng, sao lại bảo là nàng “trộm” chứ?

Cho nên nàng nhìn nữ tử xinh đẹp ấy mỉm cười.

“Lời của cô nương sai rồi, tại sao nói là ta ăn cắp?”

Nữ tử kia giương mắt to lên nhìn nàng.

“Người thật to gan, rõ ràng là người trộm Linh nhi của thánh giới, lại còn nói dối!”

Ngọc Phi Yên không hiểu nữ tử ấy đang nói gì, nên ôm đứa bé xoay người bước đi, nàng phải đem đứa bé đến chỗ tướng công nhà nàng cho hắn nhìn mới được.

Nhưng mà chưa bước được đến hai bước thì nữ tử kia đã chắn trước mặt nàng.

“Buông Linh nhi ra!”

Ngọc Phi Yên nhíu đôi mày lại, ánh mắt nàng không còn thể hiện sự kiên nhẫn nữa, nàng thật vất vả để sinh con ra, sao lại có thể bỏ con mình ở lại được.

Nàng nhìn nữ tử kia lắc đầu, nữ tử ấy trong nháy mắt đã đến bên người nàng, nàng hoảng sợ cúi đầu nhìn xuống thì đã không thấy đứa bé trong vòng tay của nàng nữa.

“Oa ——”

Tiếng khóc rõ to khiến cho lòng nàng đau xót, giờ phút này đây nàng cảm nhận sâu sắc được câu mẫu tử tình thâm là như thế nào.

Nàng xoay đầu nhìn nữ tử xinh đẹp kia đang ôm bé con của mình, trong lòng không khỏi luống cuống.

“Người trả đứa bé lại cho ta!”

Không! Không được ôm con của nàng đi!

Nàng vừa mới cảm nhận được thân thể nhỏ nhỏ kia thật mềm nhũn, khiến cho nàng vô cùng vui sướng nên không thể để người khác mang đứa bé này đi.

“Đây là Linh nhi của thánh giới ta, không phải hài tử của người, người nên đi đi”

Giọng nói của nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại có chút gấp rút.

“Không! Đó là hài tử của ta!”

Thân ảnh của nữ tử kia càng thêm mơ hồ, tiếng trẻ con khóc mỗi lúc mỗi xa, nàng nóng lòng muốn đuổi theo nhưng lại không biết đi theo đường nào, lần đầu tiên nàng cảm thấy bất lực như vậy.

“Trả con lại cho ta!”

Nàng đứng tại chỗ, hai mắt đăm lẹ, ngẩng đầu nhìn về hướng chân trời xa xa, nàng không có khinh công, cũng không có tiên pháp nên không thể đi xa được.

“Trả lại ta ——”

“Phi Yên, tỉnh tỉnh.”

Long Diệc Hân hốt hoảng lắc người tiểu thê tử mình, nàng nằm thấy ác mộng à, rốt cục thì ai đã đoạt lấy món đồ gì đó của nàng sao, món đồ đó rất quan trọng sao, vì thế mà làm cho nàng khóc ư?

“Trả lại ta, trả lại ta!”

Ngọc Phi Yên trong lúc vô tình quơ tay loạn xạ thì chụp được cánh tay của Long Diệc Hân, liền giống như là chụp được chiếc phao cứu mạng, đem hết sức mạnh để giữ lấy, nắc nỏ nói “Trả lại ta ——”

“Phi Yên.”

Long Diệc Hân cẩn thận nắm chặt tay nàng, mày kiếm nhíu lại, đem nàng ôm trọn trong lồng ngực của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng.

Trong lúc hoảng hốt, hai mắt Ngọc Phi Yên đăm lẹ như chìm trong sương mù, nhất thời vô cùng mờ mịt, bỗng nhiên nhìn thấy Long Diệc Hân liền “Oa” một tiếng, bổ nhào vào trong lồng ngực của hắn.

“Nàng bắt mất hài tử của ta”

Long Diệc Hân ôm chặt nàng trong lồng ngực của mình, cảm thấy có chút đau lòng, lại có chút không hiểu gì hết.

Đau lòng bởi vì hắn chưa bao giờ thấy tiểu thê tử mình khóc lóc như vậy, rất đau thương tâm, rốt cục thì tại sao nàng lại khóc?

Hắn không hiểu ai lại bắt mất đứa bé của nàng? Đứa bé của nàng vốn còn đang nằm trong bụng mà.

Quên đi, chờ khi nàng khóc xong thì sẽ hỏi sau, bây giờ hắn muốn hỏi cũng không thể nào hỏi được, chỉ có thể thở dài, ôm nàng thật chặt.

Thật vất vả chờ đến lúc nàng khóc xong, trước ngực hắn bây giờ là một đồng nước mắt nước mũi tèm nhem, trong lòng hắn có chút tức giận, nhưng mà ngay sau đó thì nàng ngẩng đầu lên, hiện ra trước mắt hắn là một khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt nước mũi như con thỏ nhỏ bị người ta bắt nạt, chút tức giận của hắn liền tan biến, thay vào đó hắn rất muốn cười, sự vui vẻ bao trùm con người hắn.

“Tướng công, có người muốn bắt con của chúng ta”

Ngọc Phi Yên đáng thương thút thút nhìn tướng công nhà nàng, đứa bé kia cùng hắn giống y như đúc, ôn nhu mềm mại thật đáng yêu, bây giờ nàng vẫn còn nhớ mang máng cảm giác ấy, mặc dù là một giấc mộng nhưng cảm giác vô cùng chân thật.

Long Diệc Hân nhếch đôi mày kiếm lên trên tức nàng, chẳng lẽ phụ nữ có thai đều hay hốt hoảng như nàng sao?

Có lẽ hôm nào đó hắn phải gặp Tiêu Trác Nhiên để thỉnh giáo hắn ta một chút.

“Con của chúng ta rõ ràng còn đang ở trong bụng của nàng, ai bắt được?”

Nằm mơ mà cũng khóc thành như vậy sao, xem ra đứa bé này đối với nàng vô cùng quan trọng.

Ngọc Phi Yên lại sững sờ một hồi lâu, mới giật mình phát giác kia chỉ là một giấc mộng, liền nhanh chóng bắt mạch trên tay mình, xác định đứa bé vẫn còn hoàn hảo nằm trong bụng mình thì mới an lòng, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi.

Nàng lấy tay vuốt nhẹ cái bụng vẫn còn đang bằng phẳng của mình, ánh mắt long lanh dịu dàng, khi này trong giấc mộng đứa bé bị cướp đi khiến nàng vô cùng hoảng sợ.

Long Diệc Hân nhìn biểu hiện của nàng, trong lòng cũng rất xúc động.

Nàng thật thích đứa bé này a.

Hắn cũng vươn tay xoa xoa cái bụng của nàng.

Trong lòng tràn ngập cảm xúc yêu thương.

Nhưng mà hắn không hiểu sao đã ba tháng rồi mà bụng nàng vẫn bằng phẳng như trước, nếu không biết được là nàng quả thật có mang thì ai cũng không nhìn ra được điều này.

“Đứa bé chắc là khỏe mạnh chứ?”

Hiện tại thì hắn có chút lo lắng, ba tháng mà không thấy được bụng thì hơi lạ.

“Đó là tất nhiên”

Ngọc Phi Yên trả lời khẳng định.

Từ lúc biết mình mang thai nàng đều cố gắng dưỡng thai cho thật tốt, ăn cơm thật nhiều, đứa bé của bọn họ vô cùng khỏe mạnh.

Bỗng nhiên nàng cảm giác được khuôn mặt mình đang dán trên lồng ngực của Long Diệc Hân có chút ướt át, không khỏi cúi xuống để xem xét, vừa mới nhìn thấy khiến nàng có chút giật mình lo lắng, nhưng lại cảm thấy có chút buồn cười.

Trên ngực hần tựa như dính hồ, chắc là kiệt tác của nàng rồi mà, thật khó tin hần lại có thể chịu đựng được như vậy, bởi vì hần luôn luôn sạch sẽ.

Nhưng mà nhìn kỹ vào đôi mắt phượng sáng ngời của hần, nàng thấy được hần có vẻ hơi hơi khó chịu, khiến cho tâm tình nàng thật vui sướng.

Chắc là bây giờ hần đang muốn đi tắm rửa.

Hần có thể chịu đựng mình khóc ở trong lồng ngực hần, làm dính nước mắt nước mũi trên người hần, e rằng đây là sự chịu đựng cao nhất của hần rồi.

“Vui lắm sao?”

Ánh mắt Long Diệc Hân có chút giận dữ, nàng làm bắn áo hần lại vô cùng vui sướng, một chút áy náy cũng không có.

“Aa, không có, không có.”

Ngọc Phi Yên cố nhịn cười, nàng không cười bây giờ để giữ thể diện của hần nha.

Hần liếc mắt nhìn nàng một cái, bước xuống giường, đi về hướng phòng tắm thông với phòng ngủ này.

Nhìn hần rời đi, Ngọc Phi Yên thật sự không thể nhịn được cười nữa, đôi môi đỏ mọng của không chút kiêng kị mà trút ra ồ ạt những tiếng cười.

Sau khi cười xong, nàng cảm giác khuôn mặt mình có chút nhờn nhột, cho nên bước xuống giường chậm rãi đi về hướng phòng tắm.

135. Chương 135: Tranh Giành Thể Diện

Thân ảnh Vân Tranh và Mạc Lục không ngừng bay cao bay thấp, thân ảnh màu cam sử dụng tử tinh sáo ngọc, thân ảnh màu xanh sử dụng kiếm linh, tử tinh sáo xuất quỷ nhập thần, nhẹ nhàng và mơ hồ; kiếm linh thì như đặt bút vẽ tranh, đường nét nghiêng nghiêng dứt khoát, một người lấy tinh chế động, lại dứt khoát mạnh mẽ; một người nhẹ nhàng như mặt phấn bay bay, nhấp nhô như làn nước hữu tình.

Thật đúng là đẹp đến cực điểm, khiến người ta hoa cả mắt.

Vừa mới bước chân vào Kỳ cư, Ngọc Phi Yên liền nhìn thấy được một màn này, nàng cũng không muốn quấy rầy các nàng, nên tìm một chỗ an toàn nhất để thưởng thức hai nàng ấy thi đấu, tình cảnh này thật đã lâu rồi mới có được cơ hội thấy lại, không xem thì thật uổng phí nha.

Hai đại kì chủ của tổ chức Phi Long đang thi đấu với nhau, rất hấp dẫn!

Không biết Vân Tranh đã nói gì khiêu khích Mạc Lục, khiến cho hai nàng ấy dùng binh khí đánh nhau thể này, nhớ rõ cách đây mấy tháng trước, hai nàng ấy cũng đã động thủ đánh nhau, kết quả là bị Thư Trì đánh cho thật thảm, bây giờ ngẫm lại, nàng vẫn thấy cái tên Thư Trì kia là một người không thể nào chơi được.

Nhìn hai nàng đánh nhau, đúng là một loại hưởng thụ lớn lao, bởi vì hai nàng không giống như là đang đánh nhau, mà giống như là đang múa, hai mỹ nhân cùng nhau múa, thật khiến người khác không khỏi không ngoáy đầu lại mà nhìn.

Nàng chỉ nhìn nhìn, nhưng thỉnh thoảng lại lắc lắc đầu.

Hai người này thật đúng là đồng môn, các chiêu thức không khác gì nhau lắm, vấn đề mấu chốt ở đây là cá tính, Vân Tranh có chiêu số linh hoạt, luôn thay đổi, còn Mạc Lục lại sắc bén nhưng không tùy cơ ứng biến, thế nên chắc chắn là sẽ bị thua thiệt, Vân Tranh sẽ thắng được là do tính tình nhanh nhạy, biến đổi linh hoạt.

Quả nhiên không đến mười chiêu, Vân Tranh đã dùng tử tinh sáo ngọc đánh thắng Mạc Lục.

“Lục muội tử, gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi”

Vân Tranh mỉm cười nhìn khuôn mặt bị thua của Mạc Lục.

Mạc Lục hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi.

“Lần này ta quang minh chính đại đánh với ngươi, không có gian trá, sao ngươi vẫn không phục?”

Vân Tranh thu hồi cây sáo đeo vào bên hông, nhìn thấy Mạc Lục không cam lòng khiến nàng thật thích thú, đành chịu thôi, không còn cách nào khác, ai kêu nàng ấy không phải là đối thủ của nàng, nàng nhất định làm tỷ tỷ của nàng ấy mới được.

“Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, Lục muội tử cần gì phải so đo?”

Ngọc Phi Yên mau chóng nói chen vào, hiện tại nàng cảm thấy Lục muội tử thật đáng yêu nha, nàng không khỏi cảm thấy rất kích thích, vui vẻ.

“Tẩu tử.”

Mạc Lục nhìn thấy nàng đến thì đôi mày nhíu lại, bởi vì nàng đã bị tẩu tử này chinh đến cảm thấy sợ luôn, nên vừa nhìn thấy Phi Yên thì nàng có chút không yên lòng.

“Phi Yên, tỷ đến rồi.”

Vân Tranh vừa nhìn thấy nàng thì tiến lên phía trước mỉm cười, thắng được Mạc Lục nên nàng rất vui.

Ngọc Phi Yên cười gật đầu, “Các người làm gì mà cứ tranh nhau xem ai là tỷ tỷ, sao không chọn một phương pháp thỏa hiệp?”

“Không thể!” – Hai người cùng nhau đồng thanh đáp.

“Đây là vấn đề về nguyên tắc” – Vân Tranh nhún vai một cái.

“Đây là tranh giành thể diện” – Mạc Lục cũng không cam lòng yên lặng.

Ngọc Phi Yên nhìn hai người rồi lại nhìn trời, thật là quá chấp nhất mà, nhưng có chút phong thái của nàng, nàng thích!

Nàng cũng thật mong chờ, mỗi mắt chờ mong xem đến cuối cùng thì ai sẽ cam tâm tình nguyện gọi ai đó một tiếng tỷ tỷ.

‘Ngày mai các người có ai theo ta đi lễ hội chùa không a?’

Bây giờ nàng chỉ quan tâm đến một vấn đề này thôi.

“Tỷ được đi ra ngoài?”

Mạc Lục nhăn mặt, suy nghĩ cẩn thận, nàng nhớ rõ lần trước nàng ấy đi đến Ấn Thành đã bị sư công nàng bắt, thế mà bây giờ nàng ấy không sợ mình sẽ gặp nguy hiểm lần nữa sao?

“Lễ hội chùa đương nhiên không thể thiếu ta”

Vân Tranh thông minh nên liền hiểu được ý của Phi Yên, con người trong mắt nàng lóe sáng hứng thú.

Ngọc Phi Yên cùng nàng nhìn nhau cười thật là vui vẻ, nàng biết Vân Tranh sẽ đi với nàng mà.

136. Chương 136: Thanh Ba Hữu Tình

Mỗi năm vào ngày mười lăm tháng mười trong năm, ở Ấn Thành sẽ có lễ hội chùa, đây là quy định bất thành văn, sự kiện này chứng minh Đại Kiền thịnh thế phồn vinh, dân chúng an cư lạc nghiệp, ăn uống ấm no nên có dư tiền để tiêu phí cho việc du ngoạn.

Ngọc Phi Yên, Vân Tranh, Mạc Lục cùng Tiểu Nguyệt Tử phần khởi bừng bừng cùng nhau chen chúc trong đám đông như kiến để đi xem lễ hội chùa, tuy rằng chen chúc chật chội, nhưng nhiệt tình trong lòng ai ấy cũng đều tăng vọt, không ngừng đi lung tung khắp nơi.

Vân Tranh che chắn cho Ngọc Phi Yên tiến lên phía trước trong đám người chật chội, đột nhiên phát hiện một dáng người rất đối quen thuộc, vì thế thì thầm vào tai Ngọc Phi Yên vài câu, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, âm thầm gật gật đầu.

Đến ngã tư đường ở phía trước, Ngọc Phi Yên lấy hai tay che ánh mặt trời trên đỉnh đầu, trên mặt nàng hiện lên nét mệt mỏi bất đắc dĩ.

“Tiểu Nguyệt Tử, các người cứ tiếp tục đi trước, ta có chút mệt, muốn cùng Vân Tranh đi tìm chỗ nghỉ ngơi một chút, các người cứ tự mình ăn trưa nha”

Tiểu Nguyệt Tử biết nàng đang có mang nên mệt mỏi cũng là chuyện bình thường, hướng hồ ở đây đông người như vậy, rủi ro đụng trúng nàng thì không được rồi, cho nên nhất trí thông qua.

Mạc Lục nhíu mày nhìn Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh, hai người này không biết lại cùng nhau giả trò gì đây, mặc kệ là trò quỷ gì cũng không liên quan tới nàng, vì thế nàng đi theo Tiểu Nguyệt Tử, chỉ trong chốc lát liền biến mất trong đám đông.

Vân Tranh kéo Ngọc Phi Yên đi về một hướng khác.

Xuyên qua đám đông chật chội, hai người tiến vào một tửu lâu.

Bởi vì hôm nay là hội chùa nên tửu lâu cũng chật ních người, đại sảnh cũng không còn chỗ trống nào.

Hai người họ bước lên lầu hai, nhưng không vào trong nhà gian mà chọn một chiếc bàn ngồi gần cửa sổ.

Thật ra thì đã có một người ngồi ở đây rồi.

Hai nàng nhanh chóng ngồi xuống, nữ tử đang ngồi nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ quay đầu lại nhìn các nàng mỉm cười.

Nữ tử này rất xinh đẹp quyến rũ, nhưng đôi mắt lại đượm nét ưu sầu, nàng nhìn Phi Yên và Vân Tranh đang ngồi đối diện, trên mặt không hề lộ ra nét ngạc nhiên nào, tựa hồ như đã quá quen thuộc với hành động của hai người.

“Thanh Ba, đang suy nghĩ gì thế?”

Vân Tranh dùng tay chống cằm, nhìn nữ tử xinh đẹp kia mỉm cười tủm tỉm.

Nàng kia chính là lão bản nương của Thanh Ba Lâu nổi tiếng – Vũ Thanh Ba.

Chỉ thấy nàng ấy cười thật nhẹ nhàng, mềm mại dịu dàng như cánh hoa đang trôi trên mặt nước.

“Không có gì, chỉ cảm thấy cuộc sống của một người bình thường thật tốt”

Lời nói sâu xa, che giấu tâm tư kín đáo nhưng thể hiện sự cảm khái rất tự nhiên.

“Mỗi người có một cuộc sống khác nhau, Thanh Ba cô nương cần gì phải hâm mộ người khác?”

Ngọc Phi Yên nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, tinh tế đánh giá, nàng thật thích nàng ấy, nữ tử này cũng không phải không thể trở thành tam tẩu của nàng, xem ra thì nàng ấy quả thật rất thích Tam ca tính tình phong lưu của nàng rồi, nàng biết Tam ca nàng không phải là không thích nữ tử này, nhưng hẳn không đành lòng vì nàng ấy mà buông tha cho đám ong bướm bay lượn khắp vườn hoa.

Nữ tử trước mắt này chỉ muốn được một người bình thường yêu say đắm, đối với một người bình thường mà nói thì điều này vốn thật đơn giản, nhưng mà, Tam ca nàng sẽ không thể nào cho nữ tử này một cuộc sống hạnh phúc rất đối bình thường như thế được.

Vũ Thanh Ba chỉ cười cười, không nói gì nữa, ánh mắt nàng lại chuyển hướng nhìn dòng người tấp nập phía bên ngoài cửa sổ.

Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh liếc mắt nhìn nhau, hai người đều thấy được sự bất đắc dĩ trong ánh mắt của đối phương, tiểu nữ tử này thật chấp nhất quá.

Hai người cùng nhìn theo khung cảnh náo nhiệt, rộn ràng dưới đường.

“Ta đói bụng, Tranh Tranh, hai người có muốn ăn một chút gì hay không?”

Bây giờ Ngọc Phi Yên phát hiện mình thật mau đói, tham ăn, vừa mới ăn vặt một đồng trên đường đi, ngồi xuống chưa được bao lâu thì lại thấy đói bụng, nếu cứ như vậy hoài thì nàng thật lo cho vóc dáng của mình, nhưng mà nàng phải vì bảo bảo trong bụng mình mới được.

Vân Tranh gật gật đầu, ngoắc tiểu nhị tới, ba người tự chọn một vài món đồ ăn mà mình thích.

Có lẽ bởi vì thân phận đặc biệt của các nàng, nên đồ ăn được nhanh chóng đem lên.

Ngọc Phi Yên mặc kệ hai người kia như thế nào, nàng đang rất đói bụng, nên liền cầm đũa lên gấp đồ ăn liền, trong nháy mắt thức ăn được nhanh chóng đưa vào miệng, nhai nuốt liên tục, không ngừng nghỉ.

Vân Tranh nhìn thế thì cảm thấy buồn cười, Phi Yên thật vô cùng yêu thích và cưng chiều đứa nhỏ trong bụng mình, nàng chỉ thích thức ăn của Huyền U, thế mà vì đứa bé trong bụng nên nàng ăn cả thức ăn vô cùng khó nuốt trong tủ lâu này.

“Phi Yên, thức ăn nơi này hợp khẩu vị của tỷ sao?”

Ngọc Phi Yên liếc mắt nhìn Vân Tranh, chỉ e rằng nàng ấy không phải chỉ có ý này, xem kìa, ánh mắt nàng ấy lộ ra vẻ trêu chọc, nói làm bầm gì thế, không phải là muốn nói nàng ăn nhiều quá thì dáng người sẽ mập rất khó coi sao, sao nàng ấy không giấu lại, có phụ nữ mang thai nào lại có dáng người thon thả chứ?!

Phụ nữ có thai phải mập mập một chút, bây giờ nàng quả thật còn gầy lắm, cho nên, nàng quyết tâm phải ăn thật nhiều vào.

“Nếu Vân Tranh giống như lời nói, không muốn ăn, thì có thể đem đồ ăn tặng cho ta”

Đồ ăn nơi này tuy rằng kém xa những món ăn của Huyền U, nhưng mà cũng có thể ăn được.

Trong lòng Vũ Thanh Ba tràn đầy tâm sự, nhìn thấy Phi Yên ăn uống rất ngon miệng, khiến nàng cảm thấy vui vẻ hơn nên cũng chậm rãi thưởng thức các món ăn.

Tiểu thư Phi Yên này, cái gì cũng nhanh...

“Đúng rồi, Thanh Ba cô nương, Tam ca nhà ta đã trở lại đây hay chưa?”

Trong lúc ăn, Ngọc Phi Yên chợt hỏi, nàng biết ở trước mặt nữ tử này không nên nhắc tới Tam ca, thế nhưng đã thật lâu rồi nàng không gặp được tam ca nàng, mọi người đều không có nói cho nàng hẳn đã đi đâu, làm gì...nên nàng chỉ có thể hỏi nữ tử trước mắt này mà thôi, dù sao thì người này cũng là hồng nhan tri kỷ của Tam ca nàng mà.

Vũ Thanh Ba chơm chớp đôi mi, nhìn nàng lắc đầu buồn bã.

Từ kinh thành đến Lạc Dương đâu phải là rất xa, có lẽ hẳn đã sớm tới Lạc Dương rồi không chừng, nhưng mà vẫn chưa tới đây gặp nàng, chắc là đã ở đâu đó cùng một nữ nhân khác rồi chẳng? nghĩ đến đây trong lòng nàng vô cùng căng thẳng, nụ cười trên môi đọng đầy chua xót.

“Phi Yên, tỷ đang nhớ đến tam ca của mình à?”

Vân Tranh nâng ly trà lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm, chủ tử nàng vô cùng bắt mắt việc Mục Cảnh Thiên và Ngọc Phi Yên cùng ở một chỗ với nhau, tuy là huynh muội tình thâm nhưng trong mắt người này thì ai cũng giống như hạt cát cả, chủ tử nàng không cho phép chuyện thê tử mình bị người khác ôm trong lòng ngực.

Ngọc Phi Yên nhường đôi mày liễu lên, Vân Tranh giống như muốn phản đối nàng a.

“Vân Tranh chớ quên, Mục Cảnh Thiên chính là ca ca của ta, cũng là cấp trên trực tiếp của người”

Vân Tranh không thèm để ý, chỉ cười cười, nàng đương nhiên nhớ rõ Mục Cảnh Thiên chính là cấp trên trực tiếp của mình, nhưng mà quyền uy của chủ tử nàng lại lớn hơn cấp trên trực tiếp của nàng, nên nàng thà rằng đắc tội với vị cấp trên này còn hơn là đắc tội với chủ tử mình.

“Phi Yên, tỷ cũng biết chủ tử ta là người có quyền uy cao nhất”

Ngọc Phi Yên cúi đầu cười, Vân Tranh này thật sự là giảo hoạt.

Trong lúc ba nàng cùng nhau nói chuyện phiếm thì có bốn người tiến vào nhã phòng đối diện với chỗ ngồi của các nàng.

Bốn người này hiện ngang bước vào, nam tử chính giữa rất tao nhã, nhưng lại tràn ngập khí phách, khí thế trên mặt hơn hẳn ba người kia một bậc. Người thứ hai tuy đã cao tuổi nhưng tinh nhanh, mạnh mẽ, dồi dào sức lực (= quắc thước), là một lão giả mặt mày hồng hào, bước chân vững vàng, hào sảng, người thứ ba cũng là một lão giả nhưng rất phong độ, chắc chắn khi còn trẻ hẳn là một nhân vật phong lưu, người cuối cùng thì động tác trang nghiêm, cứng ngắc, khuôn mặt như sắt.

Bốn người bốn tướng mạo, bốn tư thái, phong độ khác nhau nhưng chỉ vừa nhìn thấy thì liền biết bọn họ không phải là những nhân vật tầm thường.

Bốn người đi vào nhã phòng, ngồi xuống theo thứ tự.

“Lạc Dương không hổ danh là nơi chốn phồn hoa bậc nhất, hôm nay ta tận mắt chứng kiến thấy quả thật không sai”

Nam tử tao nhã đang cầm chiết phiến (quạt giấy), nhẹ nhàng phe phẩy, sau đó “bụp” một tiếng, chiết phiến được khép lại.

“Các người nghĩ, nơi này so với kinh thành thì như thế nào?”

“Mỗi nơi mỗi vẻ mà thôi.”

Lão giả không nhanh không chậm trả lời, kinh thành là thủ đô của Đại Kiền, dĩ nhiên phồn hoa không cần phải nói, Lạc Dương là cố đô của các triều đại trước, hiển nhiên cũng sẽ không thể nào kém cõi hơn.

“Mặc kệ là kinh thành hay là Lạc Dương, thiên hạ đông đúc hay là vương thổ to lớn, non sông gấm vóc này đều là của đương kim thánh thượng”

Nam tử trung niên phong độ, ôm quyền cung kính nói.

Lão giả vừa nghe thấy lời này của hắn thì không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Nam tử trung niên mỉm cười, cúi đầu uống trà, chỗ hắn ngồi hướng nhìn ra cửa sổ, cho nên khi hắn ngẩng đầu nhìn chợt thấy một hình dáng vô cùng quen thuộc, nét mặt không khỏi thể hiện sự kinh ngạc, sao nàng ấy lại ở chỗ này?!

Ba người kia còn lại nhìn thấy biểu hiện của hắn thì đều phóng tầm mắt nhìn theo, chỉ vừa thấy được thì tâm tư của họ liền chẳng giống nhau tí nào —

Nam tử ôn nhu nhã nhặn bên môi lộ ra một nụ cười tươi biến hóa kì lạ, trong lòng hắn thầm nghĩ: thật là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công. (= đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu)

Khuôn mặt lão giả lộ vẻ mơ hồ, nha đầu này sao lại ở chỗ này thế?

Nhìn thấy thế, khuôn mặt lạnh lùng uy nghiêm của nam tử đột nhiên có chút phấn khích, tò mò.

Nhưng mà chuyện làm cho bọn họ có suy nghĩ cũng không ngờ thì ở đằng sau —

Trong lúc ba nàng còn đang dùng bữa, cánh cửa đột nhiên bị mở ra, một nam tử áo trắng tiêu sái bước vào.

Cả ba nữ tử đều đột nhiên đứng lên, vừa nhìn thấy nam tử áo trắng ấy, nữ tử áo tím liền bỏ nhào vào trong lồng ngực hắn, thanh âm trong trẻo, tràn đầy sức sống vang vọng khắp lầu hai.

“Cảnh Thiên!”

137. Chương 137: Ngoài Ý Muốn

“Cảnh Thiên!”

Nghĩ đến vừa rồi mình chỉ vừa mới mở miệng nhắc đến người này, thì ngay lập tức người này liền xuất hiện trước mặt nàng, khiến Ngọc Phi Yên bị kích động vạn phần, nàng ôm chặt lấy nam nhân trước mặt mình, chôn đầu vào trong lồng ngực của hắn, thật sự rất lâu rồi họ không gặp được nhau.

“Khả Nhân, nhớ ta nhiều như vậy sao!?”

Mục Cảnh Thiên đột nhiên xuất hiện, trên môi lộ ra một nụ cười tươi mát dịu dàng, chan chứa yêu thương, đôi mắt đào hoa tràn ngập vui sướng, muội muội hắn đã lâu rồi không gặp được, trong lòng hắn nhớ nàng đến tận cùng. Đều là do Long Diệc Hân mà, tự nhiên hay ghen ăn ghen ở, không biết hắn và Khả Nhân chỉ là huynh muội thôi sao, cứ nhiên lại can thiệp vào quan hệ tình cảm của huynh muội hắn, khiến hắn thật bất đắc dĩ không phục tí nào hết!

“Chẳng lẽ huynh không nhớ ta, thời gian qua huynh chạy đi đâu, ta hỏi thiệt nhiều người nhưng không một ai nói cho ta biết hết”

Điều này làm cho nàng rất là buồn bực, nàng không có chút danh tiếng nào hết hay sao, ngay cả việc nhỏ như thế mà cũng không ai trả lời cho nàng biết.

Mục Cảnh Thiên dùng tay gõ lên chiếc trán trắng ngần của nàng một cái, lập tức Ngọc Phi Yên hô đau, khiến hắn cảm thấy thật vui vẻ.

Không ai nói cho nàng biết hắn đi đâu là chuyện rất bình thường, thứ nhất, đó là mệnh lệnh của Long Diệc Hân; thứ hai, hắn đi tặng quà cho Hoàng hậu cũng là chuyện riêng của Long Diệc Hân, nên dĩ nhiên chuyện này rất ít người trên Phi Long Sơn biết được, cho dù có biết cũng không ai dám nói với nàng, ngấm lại thì không phải địa vị của nàng ở Phi Long Sơn rất cao sao, nếu nàng biết mà không đi báo loạn mới là chuyện lạ?!

“Không phải là huynh không muốn cho ta biết sao, huynh không sợ con ta về sau sẽ tìm huynh tính sổ à?”
– Ngọc Phi Yên trừng mắt liếc hắn một cái.

Con nàng?

Con người đào hoa của Mục Cảnh Thiên hiện lên nét trêu chọc, nàng khẳng định trong bụng nàng đã có con, hắn cách xa nàng một chút để có thể nhìn chăm chăm vào chiếc bụng nhỏ bé của nàng.

“Khả Nhân, đã ba tháng rồi sao bụng của muội không nhô ra tí nào hết?”

Hơn nữa, hình như muội muội hắn cũng không có béo lên chút nào, ngược lại còn bị gầy đi, làm cho hắn cảm thấy đau lòng nha, hắn lấy bàn tay to của mình vuốt vuốt chiếc bụng bẹp lép của nàng.

“Khụ khụ ——”

Những tiếng ho khan đồng thời vang lên.

Mục Cảnh Thiên không cam lòng liếc mắt nhìn về mặt giả hoạt của thuộc hạ mình, trên mặt hắn lập tức hiện ra một nụ cười rất hiền hòa.

“Tranh muội muội bị gì thế?”

Dám quấy rầy hắn chào hỏi tiểu Diệc Hân sao?

“Không có việc gì, Cảnh Thiên ca ca chỉ tương thân tương ái cùng Phi Yên thôi, không nghe chúng ta gọi huynh sao?”

Giọng nói dường như mang vẻ trêu chọc lại dường như mang chút hờn giận, hắn liếc mắt nhìn nàng một cái thì biết ngay là nàng đang muốn lảng tránh nói sang chuyện khác.

Nàng không thể không nhắc nhở hắn nha, bởi vì nàng biết đang có người nhìn hắn bằng cặp mắt bốc hỏa, chả lẽ hắn không cảm nhận được là có người theo dõi ư, nàng thật có chút lo lắng cho hắn, nhưng mà nàng rất ngạc nhiên, không biết những người kia là ai đây?

Nàng làm như lơ đãng, quét mắt nhìn về hướng tầm mắt của những người ấy, thấy bọn họ đang ở trong nhà phòng đối diện, cánh cửa nơi đó chỉ khép hờ.

Những người ở đó là ai?

Kỳ thật Mục Cảnh Thiên cũng cảm nhận được có vài ánh mắt đang nhìn mình, nhưng ngoại trừ Long Diệc Hân thì ai lại có phản cảm đối với cử chỉ của hắn thế?

Hắn ngừng tiết mục chào hỏi tiểu Diệc Hân, đem Ngọc Phi Yên ngồi xuống bên bàn, còn mình thì ngồi xuống trước mặt Vũ Thanh Ba, mỉm cười, dịu dàng ôm nữ tử này vào trong lồng ngực mình, hôn nhẹ lên mái tóc của nàng, cảm thấy vui vẻ khi nữ tử trong lồng ngực mình thẹn thùng.

“Tranh muội muội có muốn ta ôm hôn một cái không?”

Hắn nhìn Vân Tranh nháy mắt mấy cái, cố tình trêu chọc nàng.

Vân Tranh nhướn mi lên, cười vô cùng sáng khoái.

“Huynh dám sao?”

Nếu hắn dám hôn nàng, nàng sẽ lập tức khiến chủ tử ép hắn cưới nàng.

“Ta đâu dám, chỉ sợ ta hôn người xong, người sẽ phải bắt ta chịu trách nhiệm a”

Mục Cảnh Thiên đương nhiên biết được hai tỷ muội này ở Phi Long Sơn là những người không thể đụng vào được, hơn nữa nguyên tắc của hắn là không dính đến những nữ tử ở nơi này.

Ngọc Phi Yên cảm thấy thật thú vị, không khỏi nói lên cảm khái “Tam ca cẩn thận thói ba hoa của mình, coi chừng không lâu sau sẽ bị báo ứng đấy”

Câu nói này chỉ thuận miệng mà thôi, không nghĩ tới lời này như một câu sấm.

“Khụ khụ!”

Vừa mới uống một ngụm nước, Mục Cảnh Thiên bị lời nàng làm cho sặc sụa.

“Ai da, Tam ca, sao huynh không cẩn thận gì hết”

Nàng một chút áy náy cũng không có, mỉm cười tủm tỉm nhìn bộ mặt xấu hổ của Tam ca nàng, ai kêu hắn không đủ bản lĩnh trấn định tinh thần chứ.

“Khả Nhân, vừa mới gặp lại muội liền làm tổn thương Tam ca”

Hắn thật bị oan ức mà, nhận lấy chiếc khăn từ tay Thanh Ba lau khóe miệng mình, trừng mắt liếc tiểu muội hắn một cái, câu nói kia của nàng làm cho hắn nhớ tới tên Vũ, từ lần hạ gục hắn đến nay không gặp lại, hắn ta không có đuổi theo hắn đến đây...oái, đương nhiên là hắn không muốn hắn ta đuổi theo đến đây, nhưng mà hắn có cảm giác tên này không có dễ dàng gì buông tha cho hắn.

“Có sao?”

Ngọc Phi Yên nhún nhún vai, nàng chỉ là nói ra những gì nàng thấy và nghĩ mà thôi, nàng biết Tam ca nàng phong lưu thành tính, luôn luôn yêu thích hoa đẹp, nhưng mà tuổi trẻ trôi qua thật mau, nên phải biết nắm bắt cơ hội.

Vân Tranh cố nhịn cười, nhìn người cấp trên trực tiếp của mình đang thần thờ, đừng trách nàng, thật sự có thể làm cho Ngọa Long đường chủ của Phi Long Sơn thần thờ thật là hiếm thấy.

“Tranh muội muội, người cũng có cùng suy nghĩ với Khả Nhân ư?”

Về mặt Mục Cảnh Thiên như bị đả kích, tựa đầu vào vai của Vũ Thanh Ba.

Vân Tranh gật gật đầu, nàng đương nhiên là cùng Phi Yên chung một trận tuyến.

“Thanh Ba cảm thấy thế nào?”

Vì đả kích Mục Cảnh Thiên, nên nàng cũng muốn lôi Vũ Thanh Ba xuống nước.

Nhưng mà, nàng ấy chỉ cười nhạt, ánh mắt dịu dàng chứa chan tình cảm nhìn nam tử trước mặt mình.

Nhìn thấy thế, Mục Cảnh Thiên vô cùng đắc ý, ôm Vũ Thanh Ba cười ha ha, cuối cùng thì thơm lên môi nàng một cái.

“Thanh Ba của ta vẫn là tốt nhất”

Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh liếc mắt nhìn nhau, sau đó tiếp tục uống trà, tiếp tục dùng bữa.

Mục Cảnh Thiên đột nhiên giành lấy đĩa rau trên tay nàng, đem viên sủi cảo thủy tinh nàng vừa mới gấp vào chén nàng bỏ vào trong miệng mình, động tác này chỉ là đùa giỡn nhưng hắn cảm nhận được áp lực nóng bức từ ánh mắt của ai đó ở đâu đây.

Thú vị!

“Muốn ăn sao không tự mình gấp a?”

Ngọc Phi Yên nhìn miếng thức ăn trong miệng Tam ca, không khỏi bức mình, hắn dám giật đồ ăn của nàng sao, không biết bây giờ nàng đang có mang, phải cần bổ sung chất dinh dưỡng ư?

“Thức ăn được qua tay Khả Nhân gấp thì càng thêm ngon miệng”

Con người đào hoa của Mục Cảnh Thiên lóe ra hàng ngàn hàng vạn nhu tình.

“Phải không?”

Ngọc Phi Yên vui vẻ, gấp một con tôm bóc vỏ rồi đưa đến trước miệng hắn.

Mục Cảnh Thiên mỉm cười lắc đầu, “Ăn không vô, bây giờ Khả Nhân cần phải bồi bổ, nên tự mình ăn đi”

Nói giỡn sao, nếu hắn ăn con tôm này thì không thể tưởng tượng nổi một khắc sau đó mình sẽ phát sinh chuyện gì, tuy rằng hắn không có nhìn thấy nàng ra tay, nhưng mà hắn dám khẳng định, trên mặt con tôm này chắc chắn đã bị hạ một trong mười thứ thuốc kỳ kỳ quái quái gì đó, vì cái mạng nhỏ của mình, có bị đánh chết hắn cũng không ăn.

“Tam ca ăn cái này đi”

Nàng vẫn không buông tha hắn, vẫn giơ cao đôi đũa như cũ, ai bảo hắn giành lấy đĩa rau của nàng, đương nhiên phải nhận trừng phạt của nàng mới được.

Mục Cảnh Thiên lần này đâm lao thì phải theo lao, muội muội hắn càng ngày càng lợi hại, không lẽ có mang thì trở nên lợi hại hơn sao?

“Tam ca sao không ném thử món này nha”

Ngọc Phi Yên gật gật đầu, tỏ vẻ nhường nhịn.

Ngay khi Mục Cảnh Thiên còn đang suy nghĩ không nên ăn con tôm được bóc vỏ kia thì bỗng nhiên con tôm ấy bay vọt vào miệng hắn, chưa kịp nhai nuốt đã vọt xuống yết hầu, chui tọt xuống bụng.

Hắn lập tức hóa ngây dại.

Mà ba người cũng ngây ngốc ra.

Ngọc Phi Yên nhìn đôi đũa trong tay, nàng không hề động đậy a, thật sự là không hề động mà, nhưng mà con tôm kia tại sao lại có thể bay đến miệng Tam ca nàng được?

Nàng nghi ngờ nhìn Vân Tranh, Vân Tranh cũng nghi ngờ nhìn nàng.

Ngay sau đó, hai người cùng nhìn nhau cười to.

Khẳng định là có người nhin không được khi thấy Mục Cảnh Thiên đường chủ làm càn nên đã ra tay tương trợ.

Khuôn mặt Mục Cảnh Thiên lúc này thật lụi bại, muốn phun ra nhưng lại phun không được, con người đào hoa hiện lên ánh lửa giận dữ, trừng mắt nhìn người vừa mới đi lên lầu hai, sau đó liền tiu nghỉu.

Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh sau khi cười to thì cũng phát hiện có chút không thích hợp, hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, thấy một người toàn thân mặc y phục màu đen, đầu đội mũ sa y hệt Long Diệc Hân ... cùng Thanh Ảnh đang cố nín nhịn cười đứng ở ngay cầu thang của lầu hai.

Oái?

Bọn họ sao lại đến đây, xem ra thì con tôm kia đã bị Long Diệc Hân giở trò quỷ.

Vân Tranh tỏ vẻ an ủi nhìn cấp trên của mình, hôm nay hẳn thật xui xẻo rồi, nàng tin rằng, chủ tử nàng đã đứng ở đó rất lâu.

Ngọc Phi Yên vừa nhìn thấy tướng công nàng thì ánh mắt lập tức sáng ngời, ném đôi đũa, chạy nhanh đến bổ nhào vào trong người hắn.

Ha ha, tướng công nhà nàng thật là thông minh sắc sảo nha, nàng còn đang nghĩ ngợi làm cách nào để cho Tam ca nàng ăn con tôm đó, thì tướng công nàng đã đem con tôm ấy bỏ vào bụng của Tam ca, đây không phải gọi là vợ chồng có cùng suy nghĩ sao?

“Thật sự là quá lợi hại.”

Chui vào trong mũ sa của hắn, nhìn hắn mỉm cười tràn đầy vui sướng hả hê.

Long Diệc Hân cúi đầu nhìn chiếc miệng đang mỉm cười của nàng, cũng không đè nén được, nên mỉm cười theo.

“Ăn no chưa?”

Một câu hỏi thản nhiên chỉ như là buột miệng mà hỏi thôi, nhưng lại khiến Ngọc Phi Yên cảm nhận được sự quan tâm của hắn, làm cho nàng càng thêm phần kích vui vẻ.

“Các người đến đây làm gì?”

Sau khi cười xong, nàng mới phát hiện có chút kì quái, nếu không có việc gì thì tướng công nhà nàng rất ít khi rời khỏi Trúc Uyển, đã có chuyện gì xảy ra sao?

Ánh mắt nàng chợt lóe sáng lung linh, tràn ngập tò mò, trên mặt cũng không kém phần hiếu kỳ rạng rỡ.

Long Diệc Hân cười nhưng không nói, dùng một tay ôm thắt lưng của nàng, chậm rãi đi đến chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, ngồi vào vị trí của nàng khi nãy, đặt nàng ngồi trên đùi của mình.

Động tác này khiến Mục Cảnh Thiên bị kích động, hắn nhớ rất rõ trước khi hắn rời đi, quan hệ của hai người này còn chưa có chút gì tự nhiên thân mật như thế này mà?!

Nhưng mà, thật không ngờ, động tác này không chỉ kích động một mình Mục Cảnh Thiên mà thôi —

Rầm!

Cánh cửa của nhã gian đối diện bị mở bung ra mạnh mẽ.

“Khúc Lưu Vân, người muốn chọc ta tức chết phải không?”

138. Chương 138: Ông Tể

“Khúc Lưu Vân!”

Nàng đang sung sướng ngồi trên đùi tướng công nhà nàng nhìn phản ứng của Tam ca thì bị tiếng gọi quen thuộc kia làm cho hoảng sợ, nàng quay đầu lại, nhìn thấy một người đã qua tuổi trung niên nhưng vẫn rất phong độ, khuôn mặt tức giận nhìn chằm chằm về hướng bọn họ.

Không phải chứ —

“Cha?”

Không phải cha nàng đang ở kinh thành bận rộn với công việc triều chính sao, như thế nào cha nàng lại đến đây?

Còn nữa, bộ dáng đùng đùng nổi giận kia thật làm tổn hại đến hình tượng mỹ nam tử nha, là ai có lá gan to đến nỗi dám chọc cha nàng tức giận?

“Ta không có con gái như người vậy!”

Lão giả trung niên phong độ, mỹ nam tử...đang đứng trước mặt bọn họ, ngón tay chỉ vào chiếc mũi của Ngọc Phi Yên, cả người phát run, sao ông lại sinh ra đứa con gái như thế này đây, trước công chúng lại giống như một nữ tử không đứng đắn, bỏ nhào vào lồng ngực nam nhân, bây giờ lại còn ngồi trên đùi nam nhân nữa, thật là nhục nhã mà!

Mặt mũi ông đều bị nha đầu này làm ất hết, lão Long kia chắc chắn thế nào cũng cười nhạo ông không biết dạy dỗ con gái.

“Cha à, ai chọc cha tức giận thế này?”

Ngọc Phi Yên cười tủm tỉm, nhìn cha nàng dò xét, không hiểu ông đang tức giận vì chuyện gì.

“Người ... người ... người — người còn không mau bước xuống cho ta!”

Hình tượng nam tử phong độ của ông sớm đã bị hủy!

Bước xuống?

Ngọc Phi Yên đột nhiên hiểu được, thì ra cha nàng vì chuyện này mà tức giận a, nàng nhìn cha mình cười hì hì, còn cố tình ôm chặt cổ tướng công nhà nàng, nàng không muốn bước xuống, khó khăn lắm tướng công nhà nàng mới có hành động vô cùng thân thiết đối với nàng ở trước mặt mọi người, nàng không buông tha cơ hội ôm ấp này đâu.

“Khúc Lưu Vân ——”

Tức chết ông!

Nhìn thấy lão giả trung niên kia sẽ bị con gái mình làm cho tức chết, sắc mặt lụi bại của Mục Cảnh Thiên không đành lòng, hấn đứng lên, đi đến trước mặt ông khom người, thì lễ:

“Tiểu Thiên tham kiến dưỡng”

Xem ra người dùng ánh mắt trừng hấn phía sau lưng vừa rồi chính là dưỡng hấn – Khúc Hàn Lâm, nhưng hấn không rõ vì sao ông lại tới nơi này, chắc chắn không phải đơn thuần là đi du ngoạn chứ?

Lão giả trung niên cũng chính là Khúc Minh Thành – Khúc Hàn Lâm, khuôn mặt xanh mét nhìn về hướng nam tử áo trắng đang thì lễ với mình, gần giọng hỏi “Người là Tôn Ngộ Không?”

Tên này vừa rồi có cử chỉ xấu với con gái ông, nên ông không có ấn tượng tốt với tên này.

Mục Cảnh Thiên cười ... đầy nước mắt, lại không thể không giải thích.

“Dưỡng à, con là Tiểu Thiên”

Dưỡng không phải thật sự đã quên bản hấn chứ!?

“Tiểu Thiên là thằng nào?”

Khúc Hàn Lâm tức giận đến mất hết lý trí, Tiểu Thiên là tên nào chứ, hiện tại ông không có hứng thú với cái tên này.

“Ha ha ha ——”

Nghe đến đây, Ngọc Phi Yên thật sự không nhịn được cười nữa, nàng cười to ha ha ha, bộ dáng mất trí của cha nàng thật sự rất đáng yêu, mà biểu hiện của Tam ca cũng thật là vui, hấn giống như chưa từng gặp qua tình huống này bao giờ.

“Khả Nhân, người còn không mau giải thích”

Khuôn mặt tuần tú của Mục Cảnh Thiên tối đen như bầu trời đêm, con người đào hoa tràn ngập sự bất đắc dĩ, hần hung hăng trừng mắt liếc nhìn Long Diệc Hân, người này vẫn thờ ơ như trước, sao hần ta lại không đến bãi kiến nhạc phụ đại nhân chứ, tên này thật muốn làm cho dương hần tức chết phải không?

Ngọc Phi Yên ôm chặt cổ tướng công nhà nàng cười vô cùng thoải mái, nhìn Tam ca nàng với ánh mắt trêu chọc.

“Cha à, người trước mắt này chính là Tiểu Thiên của Tiêu Dao cốc, Ngọc Hạo Thiên, cũng được gọi là Mục Cảnh Thiên”

Nàng nên giải thích với cha nàng một chút, Tam ca nàng nhất định đang buồn bực, dương thế nào lại không nhận ra cháu mình chứ, thật là không nhớ sao?!, Hay là khinh thường không muốn nhớ, phải kiểm chứng mới được!

Khúc Hàn Lâm trừng mắt liếc Mục Cảnh Thiên một cái, hừ lạnh một tiếng.

“Người thật sự là Tiểu Thiên?”

Mục Cảnh Thiên liên tục gật đầu, đúng đúng rồi, hần chính là Tiểu Thiên.

Khúc Hàn Lâm vẫn tiếp tục tức giận, trừng mắt nhìn cô con gái mình đang cười, lớn tiếng quát “Người còn không bước xuống cho ta, thật sự muốn ta đạp người xuống sao?”

Ngọc Phi Yên mếu máo, nàng đang muốn kích động cha nàng thêm một lần nữa, trong nháy mắt đối diện bước ra ba người khác, nhìn thấy ba người kia, Ngọc Phi Yên vô cùng kinh ngạc, Mục Cảnh Thiên cũng hơi nhíu đôi mày kiếm lại, con người đào hoa sáng rõ, hần biết tất cả đều không phải là ngẫu nhiên mà.

Nam tử mặc một thân cẩm y, khí vũ hiên ngang đi đầu, nét mặt ôn hòa nhưng nụ cười lại lộ ra sự giả dối.

“Khúc lão huynh tức giận làm gì, trước tiên hãy hỏi cho rõ rồi sau đó muốn làm gì cũng không muộn”.

Nam tử mặc áo cẩm y vẫy chiết phiến vài cái, vô cùng phong nhã, giọng nói ôn hòa tự nhiên nhưng lại chứa đầy uy hiếp, hần rất hứng thú nhìn nam tử đang ngồi bất động như núi kia, nụ cười tươi rói nhưng lại tràn đầy thâm thúy khó hiểu.

Khúc Hàn Lâm hít một hơi thật sâu, sau khi tinh thần được phục hồi một chút thì hướng về nam tử mặc cẩm y thì lễ, miệng nói “phải”.

Thanh Ảnh và Vân Tranh nhìn thấy lão giả quắc thước phía sau, vội tiến đến hành lễ.

Lão giả sắc mặt đầy vui mừng, nâng bọn họ đứng dậy, chuyển hướng nhìn về phía Khúc Hàn Lâm.

“Tiểu Bạch Kiểm, người ngàn vạn lần không nên tức giận”

Giọng nói vui vẻ khoát trá khi người khác gặp họa của Thành quận vương gia vang lên, tuy rằng lão không hiểu vì sao nữ tử ép mình viết thư kia cùng con trai lão lại dính chặt một chỗ, nhưng mà chỉ cần có thể đả kích được Tiểu Bạch Kiểm thì lão liền rất vui, dù sao đi nữa, mặc kệ là như thế nào thì Long Diệc Hân nhà ông cũng không hề chịu thiệt.

“Long lão nhân, người bớt nói nhảm một chút”

Khúc Hàn Lâm tức giận bưng bưng, trừng mắt nhìn Thành quận vương gia.

Long lão giả tâm tình vui vẻ nên cũng không thêm phản bác, sao người ngồi trước bàn kia sao lại dính chặt vào con gái của Tiểu Bạch Kiểm chứ, ông nhíu đôi mày trắng bạc lại, tuy rằng ông không để tâm chuyện này, nhưng con trai ông gặp ông cũng không thêm nhìn ư?

Ông cảm thấy có chút đau đầu, nhưng không biết mở miệng như thế nào, người ngồi trên đùi Long Diệc Hân rốt cục cũng đứng lên, nàng mỉm cười chào hỏi mọi người, cử chỉ vô cùng tiêu sái.

Nhưng mà Long Diệc Hân vẫn bất động thanh sắc y như cũ, giống như nơi này chỉ tồn tại một mình hần mà thôi.

Mọi người đối với thái độ của hần đã sớm thành thói quen, nên cũng không có phản ứng gì, duy chỉ ngoại trừ Khúc Hàn Lâm mà thôi, ông không có hảo cảm đối với tất cả những ai ôm con gái ông.

“Người là ai?”

Nếu dám ôm con gái ông trước mặt ông thì mau mau khai báo tên họ, ông không muốn gây phiền toái và hiểu lầm người khác.

Long Diệc Hân cũng không để ý đến câu hỏi của ông.

“Trời còn đang sáng tỏ lại đội mũ sa, chứng tỏ không phải là một người quan minh lỗi lạc”

Khúc Hàn Lâm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ông vừa nói xong thì lập tức có một người không vui, Thành quận vương gia ngay tức thì quay lại nhìn ông nói:

“Tiểu Bạch Kiềm người quang minh lỗi lạc sao?”

Khúc Hàn Lâm trừng mắt liếc Thành quận vương gia một cái, sau đó tiếp tục nhìn cái tên lạnh nhạt thờ ơ đang ôm con gái mình ngồi trước bàn.

Ngọc Phi Yên nhìn thấy tình cảnh này thì cười khúc khích, vừa cười vừa bước xuống, nàng vẫn biết cha nàng và lão Vương gia không hợp, nhưng lại không nghĩ rằng hai người đấu khẩu lại đáng yêu như thế.

Nàng đi qua đấy, giữ chặt cánh tay cha mình, cười hì hì nói “Cha nha, người mà cha nói là không quang minh lỗi lạc chính là tướng công của con gái cha”

Khúc Hàn Lâm vừa nghe, hai mắt nhất thời trợn tròn.

Tướng công?

Chồng của con gái ông?

Sao ông không biết con gái mình thành thân từ khi nào nha?

“Người từ khi nào có tướng công?”

Ngọc Phi Yên cười giảo hoạt, “Cha thật sự là một người hay quên a, mấy tháng trước không phải đương kim thánh thượng tứ hôn cho con sao?”

Ý của nàng là, nàng đã thành thân lâu như vậy sao cha nàng lại không nhớ chứ!

Tứ hôn?

Khúc Hàn Lâm càng lúc càng mờ mịt hơn, lần tứ hôn đó không phải con gái ông đã bị Long gia cấp hưu thư rồi sao, còn nhắc đến chuyện này làm gì nữa?

“Người không phải đã bị — “

Ông còn không dám nói hết lời trong miệng thì con gái ông đã nói tiếp...

“Bị hưu sao? Ha ha, đó là do có người truyền lầm, thật ra là con gái đi theo tướng công đến Ân Thành, tiểu muội về nhà không có kể chuyện này cho cha nghe sao, con đã dặn nha đầu kia phải nói cho cha biết, chắc chắn là muội ấy đã quên.

Ánh mắt nàng lóe ra sự gian manh, Ngọc Phi Yên muốn lôi tiểu muội nhà mình xuống nước đấy mà, thật khó nói cho cha nàng biết là chính nàng ép buộc Long gia cấp cho nàng hưu thư, sau đó nàng chạy trốn đến Phi Long Sơn, không may lại gặp được người ta, chẳng những bị hắt hủi hưu thư mà còn ăn sạch nàng, bắt nàng ở lại ... đánh chết nàng cũng không dám nói ra chuyện vui này.

“Phải không?”

Khúc Hàn Lâm hồ nghi nhìn con gái mình, giải thích kia không hề có chút sơ hở nào, rất khó khiến ông không nghi ngờ.

Ngọc Phi Yên gật đầu thật mạnh.

“Hắn...”, ánh mắt Khúc Hàn Lâm dừng lại trên người ngồi bất động như núi kia, “Hắn chính là con trai của Long lão nhân?”

“Đúng vậy.”

Thấy con gái mình thừa nhận, ngọn lửa trong ánh mắt ông càng cháy bùng lên.

“Người không có lễ phép như thế làm sao xứng làm con rể của Khúc Minh Thành ta, quả nhiên là bất hiếu tử của Long lão nhân mà!”

Con rể của Khúc Minh Thành ông, nhất định phải là người biết kính trọng nhạc phụ, tuyệt không thể là tên vô lễ trước mắt này được.

Ngọc Phi Yên che miệng cười trộm, xem ra tướng công nhà nàng cùng cha nàng bướng bỉnh ngang nhau a, nàng thật muốn biết tướng công nhà nàng sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Lão Thành quận vương gia cũng không vui vẻ, con trai lão làm sao không xứng làm con rể của Khúc Minh Thành chứ, không phải ông tự thổi phồng, con ông là một nam tử hiêm có trong thiên hạ, nữ tử nào theo con trai ông chính là muốn trèo cao.

Ông lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm nói lời nào, hết thấy đều để cho con trai ông giải quyết, ông không cần ra tay làm gì.

Nhưng vào lúc này, người đang mặc một thân áo màu đen ngồi ngay ngắn trước bàn – Long Diệc Hân chậm rãi đứng lên, ánh mắt sáng quắc xuyên thấu qua tấm màn sa đen bắn về phía mọi người, nam tử mặc cẩm y ở phía sau cũng tao nhã đi đến trước mặt hắn.

“Nếu đã đến đây, vậy cùng nhau trở về đi”.

Thanh âm mềm như nước, trong như ngọc, không nhanh không chậm vang bên tai của mọi người.

Cầm y nam tử khép chiếc quạt giấy lại, bước chậm rãi theo phía sau hắn.

Thành quận vương gia cùng nam tử có khuôn mặt uy nghiêm, cứng ngắt như sắt cũng theo sát phía sau.

Khúc Hàn Lâm nhất thời tức giận đến cả người run rẩy, tên này thế mà thật sự không thèm nhìn ông ư?

“Cha, xin bớt giận, bộ dáng của chàng luôn luôn như thế”

Ngọc Phi Yên cười hì hì vuốt vuốt ngực cha nàng, tại sao phải tức giận như vậy chứ...

“Ngươi giận? Người xem thái độ của tiểu tử kia là thái độ gì?”

Khúc Hàn Lâm phẩy tay áo một cái, thở phì phì bước đi xuống lầu.

Ngọc Phi Yên bày ra bộ dáng ta đây vô tội, nàng nhún nhún vai, sao cha nàng lại tức giận chuyện này chứ, ông không thấy ngay cả Hoàng thượng mà tướng công nhà nàng cũng không thèm chào hỏi sao.

Nhìn thấy bộ dáng chờ xem hài kịch của Thanh Ảnh và Vân Tranh khiến nàng không khỏi cười thầm trong lòng.

“Chúng ta cũng trở về đi.”

Nàng rất nóng lòng muốn biết biểu hiện tiếp theo của tướng công nhà nàng.

Đám người Vân Tranh gật gật đầu.

Khi mọi người xuống lầu, Mục Cảnh Thiên đột nhiên kéo Ngọc Phi Yên lại, nhìn nàng dò xét:

“Khả Nhân, muội đã hạ được gì cho ta thế?”

Tại sao đến bây giờ vẫn chưa phát tác, trong lòng hắn vô cùng bất an, làm cho hắn hưởng tư vị chờ chết ư, chờ đợi chất độc phát tác và chờ chết đều khó chịu giống nhau...

Ngọc Phi Yên nghiêng đầu liếc hắn một cái, cười đến sặc sụa...

“Muội có hạ được sao?”

Sao nàng không nhớ rõ việc mình làm nhỉ, từ khi mang thai đến giờ nàng chưa bao giờ mang theo những loại dược kia trong người.

Mục Cảnh Thiên sững sốt, đột nhiên cười ha ha, là do hắn đa tâm mà...

139. Chương 139: Định Nghĩa Của Thẹn Thùng

Phòng khách của Phi Long Sơn rất lớn, nhưng lúc này chỉ có hai người.

Long Diệc Hân ngồi im lặng, ánh mắt sáng ngời xuyên thấu qua tấm màn sa đen che chắn khuôn mặt, nhìn nam tử mặc cẩm y đang ngồi đối diện, cẩm y nam tử cũng mỉm cười nhìn hắn, hai người đều biết được suy nghĩ của đối phương, nhưng không ai nói gì, không khí trong phòng tuy không có áp lực nhưng rất không thoải mái.

Cẩm y nam tử dùng chiết phiến gõ gõ trên mặt bàn, tiếng cốc cốc vang lên, chứng minh chiếc bàn này được làm bằng một loại gỗ thượng đẳng, cũng thể hiện cuộc sống nơi đây rất an nhàn nhưng không kém phần xa xỉ như chốn Hoàng cung.

“Người không dự định nói chuyện à?”

Rốt cục thì nam tử mặc cẩm y cũng không nhịn được nên mở miệng trước, hắn đến đây không phải là để so tính nhân nãi với ai kia.

Long Diệc Hân vẫn không mở miệng, tiếp tục trầm mặc, im lặng là vàng.

“Lần này ta đến đây chỉ là đến để xem mấy năm qua cuộc sống của người ở đây như thế nào”

Cẩm y nam tử cũng không chấp nhất người này không thèm nhìn mình, vẫn đắc ý tiếp tục cầm chiết phiến gõ gõ trên mặt bàn, đồ vật ở đây toàn là những thứ quý giá nên khó trách hắn ta vui sướng ở đây quên cả trời đất, trên núi này, bốn mùa xuân hạ thu đông đều đẹp, quả thật là một nơi an dưỡng tốt, cách xa trần thế ồn ào náo động bên ngoài, như sống tại chốn đào nguyên.

Nhưng mà, hắn ta cũng không thể ở lại đây cả cuộc đời này, hắn ta không thấy mình ích kỉ lắm sao, hắn ta là một nhân tài nhưng lại ở chỗ này làm bạn cùng giai nhân, trong khi hắn và cha mẹ hắn ta lại bận rộn việc triều chính nơi kinh thành, hắn ta không thấy bất công hay sao ... hắn cảm thấy việc này không công bằng chút nào.

Ánh mắt phía sau màn sa của Long Diệc Hân hiện lên một tia giảo hoạt, đáng tiếc là ai đó lại không nhìn thấy, xem ra, hắn ta thiếu kiên nhẫn nên mới tự mình tìm đến đây, còn dẫn theo cha và nhạc phụ của hắn tới nữa, hắn ta định đời cộc đi sao, trong lòng bọn họ đều biết rất rõ suy nghĩ của đối phương, hắn thật muốn nhìn thấy hắn ta tuyệt vọng như thế nào, vừa hay đúng lúc tiểu thê tử hắn đang nhàm chán, cho nàng chút giải buồn cũng tốt.

“Người tính khi nào thì theo ta về kinh?”

Nam tử mặc cẩm y chính là Kiền hoàng Hiên Viên Khởi Minh, cười rất ôn hòa, giọng nói không che giấu được sự hưng phấn, lần này hắn nhất định phải làm cho hắn ta theo hắn trở về kinh thành.

“Ta chưa bào giờ có dự tính đi kinh thành”

Tiếng nói ôn nhuận của Long Diệc Hân rốt cục cũng vang lên, tựa như chút bất ngờ, tựa như trên mặt hồ tĩnh lặng bỗng nhiên gợn sóng lăn tăn.

“Người dự tính cả đời ở mãi trong này sao?”

Kiền hoàng nhíu đôi mày kiếm lại, hiện tại nói như thế không phải là quá sớm sao, hắn cũng không cho rằng hắn đã thất bại một lần rồi thì lại thất bại một lần nữa, Du Long trên biển cả thật có thể đấu lại với Rồng trên trời sao?

Long Diệc Hân không trả lời hắn ta, có lẽ hắn sẽ không ở Phi Long Sơn này cả đời, nhưng tuyệt đối hắn sẽ không bao giờ vào triều, con đường phía trước đi như thế nào là do hắn quyết định, cuộc sống của hắn không cần người khác làm chủ.

Kiền Hoàng thấy hắn thờ ơ, nên chuyển ánh nhìn của mình sang chiếc mũ sa.

“Người lúc nào cũng đội mũ sa, không lẽ lúc ăn cơm cũng đội như thế này sao?”

Hắn ta không cảm thấy là rất không tiện sao, sao không gỡ mũ xuống nhìn mặt hắn, căn bản là hắn ta không xem hắn là huynh đệ, sao hắn không nhớ lần gặp nhau gần nhất là đã cách đây mười năm trước, mặc dù thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng hắn vẫn nhớ rõ được hắn ta có khuôn mặt hại nước hại dân như thế nào.

Long Diệc Hân đương nhiên thấy được trong mắt của Kiên hoàng hiện lên sự hoài niệm, nhưng mà hắn cũng không muốn để ý tới.

Bỗng nhiên Kiên hoàng gấp chiếc quạt giấy lại, dùng nó chống cằm, mỉm cười thật thư thái, vui sướng.

“Bây giờ ta nhìn thấy người và nghĩa muội rất tương thân tương ái, xem ra lúc trước ta quyết định tứ hôn là hoàn toàn chính xác, người phải cảm tạ bà mối ta như thế nào đây?”

Nhớ ngày đó, người trước mắt này còn ép buộc hắn hủy bỏ việc tứ hôn, ha ha ha, nếu hủy bỏ thì bọn họ có được ngày hôm nay sao, mà hắn cũng không thể nào tìm được nhược điểm của người này, hắn không khỏi cảm thấy tự hào vì mình đã tạo ra nhược điểm cho Long Diệc Hân.

“Người cần ta cảm tạ sao?”

Long Diệc Hân hỏi lại, cho tới bây giờ, hắn vốn vẫn không có xem trọng việc hắn ta tứ hôn, nhưng mà, nếu hắn ta muốn hắn cảm tạ như lời nói thì hắn nhất định sẽ đưa cho hắn ta một đại lễ.

Hắn thật sự muốn nhận cảm tạ sao?

Ánh mắt Kiên hoàng không còn thản nhiên như nãy giờ nữa, hắn đối với việc cảm tạ không hề có hứng thú, nếu người trước mắt này mà “cảm tạ” hắn thì tuyệt đối hắn sẽ không nhận, nhìn quà tặng của hắn ta cho Hoàng hậu thì không cần phải bàn cãi gì nữa, hắn cũng chỉ nói mà thôi, sao hắn có thể thật sự muốn nhận cảm tạ của hắn ta chứ?

“Ha ha, ta không cần cảm tạ, với quan hệ của chúng ta, nếu làm thế thì thật khách khí”

Kiên hoàng vẫn cầm chiết phiến gõ gõ xuống bàn, tiếp tục chăm chú nhìn nam nhân đang đội mũ sa trước mặt, người này thật khiến cho hắn hao tổn hết tâm tư.

“Diệc Hân, hiện tại nhạc phụ đại nhân của người hình như đối với người rất không vừa lòng a”

Giọng nói ôn hòa nhàn nhã nhưng không giấu nổi sự vui sướng khi người khác gặp họa, Khúc Hàn Lâm thực tức giận quá nên hóa rõ, không thể coi thường nam nhân trước mặt này được, nếu không về sau kết quả sẽ không được tốt.

Long Diệc Hân nghe hắn nói thế cũng không thèm để ý, bên trong tấm màn sa đen hiện lên một nụ cười, Khúc Hàn Lâm như thế nào hắn căn bản không có chút lo lắng, chỉ cần tiểu thê tử hắn ở bên cạnh hắn là tốt rồi.

“Diệc Hân, nói chuyện với nhau cách một lớp màn sa thật sự không được tự nhiên”

Kiên hoàng lại thốt lên cảm thán của mình, nói chuyện thế này khiến hắn không thể nào nhìn thấy được biểu hiện của hắn ta, tuy rằng hắn biết chắc, về mặt người này sau tấm màn sa kia cũng chả có biểu hiện gì, nhưng mà hắn thật sự không có thói quen nói chuyện như thế này.

“Nghĩa huynh cũng cảm thấy như vậy sao?”

Một giọng nói trong veo tươi mát vang lên trong đại sảnh, Ngọc Phi Yên tươi cười tiêu sái bước đến trước mặt hai người, ngồi xuống trên một chiếc ghế khác.

“Ta cũng thấy nói chuyện với nhau mà không nhìn thấy mặt nhau thì thật là bất tiện”

Kiên hoàng vừa nhìn thấy nàng thì tươi cười chào đón, gọi to, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nghĩa muội mình thì đã có cảm giác rất thân thuộc.

“Muội tử, có phải mỗi khi tương công nhà muội cùng ở một chỗ với muội, thì không nói ra một lời nào, chỉ đánh rắm thôi, có đúng không?”

Khụ khụ khụ! Hoàng đế này thật làm tổn hại đến hình tượng nha!

Thật khó tưởng tượng một Hoàng đế luôn luôn ôn nhã lại nói ra những từ tục như thế, nhưng đối với vấn đề này, Phi Yên nữ thần y thấy không thể trách hấn được ... bởi vì, bên trong và bên ngoài thật khó giống y như nhau, hoặc là hấn đã bị năng đồng hóa rồi cũng nên ... thế nên năng chẳng thấy kinh ngạc vì điều này...

“Nghĩa huynh làm sao mà biết được, ta cùng tướng công khi ở chung một chỗ với nhau đều là ta nói chuyện một mình, trừ phi tất yếu, còn không chàng rất ít khi mở miệng”

Rốt cục rồi thì năng cũng tìm được bạn tri âm, Ngọc Phi Yên thiếu chút nữa bắt lấy tay Kiền hoàng la lên “hãy cùng năng lưu lạc thiên nhai nha!”

Long Diệc Hân nhìn hai người trước mặt mình đang đắc ý tán gẫu, nụ cười trên môi hấn càng lúc càng rạng ngời.

Hiên Viên Khởi Minh luôn đắc ý việc mình đã tạo ra nhược điểm cho hấn, nhưng hấn ta dường như không biết chính mình cũng bị ảnh hưởng bởi việc này, thê tử hấn luôn tràn ngập sức sống, như một loại mị lực thu hút những người xung quanh, kết quả là không ai có thể trốn thoát được, tính tình năng thần nhiên tiêu sái khiến ọi người xung quanh đều bị ảnh hưởng theo.

Ở trên bàn cờ, năng chính là một quân cờ không thể khống chế, không biết khi nào sẽ nhảy ra làm nhiều loạn cả ván cờ, tuyệt nhiên không thể điều khiển được quân cờ này, là một quân cờ ngoài ý muốn, không ai có thể khống chế được, nếu người nào đó có ý định khống chế năng, nói không chừng kết quả cuối cùng sẽ đảo ngược lại.

“Muội tử, có muốn ta đổi một người khác hay không, tướng công này của ngươi thật sự là có chút không thú vị”

Kiền hoàng tâm định khí hòa đưa ra đề nghị, xem xét đúng giờ, chờ cơ hội châm ngòi thổi gió, hấn không thêm để ý mình đã ban hôn cho năng hết một lần rồi, năng là nghĩa muội của hấn có gả qua cho bao nhiêu người cũng không ai dám đề cập đến, tuy nhiên hấn hoài nghi rằng người trước mặt hấn sẽ không bao giờ buông tay thả năng.

Ngọc Phi Yên vừa nghe được thì cảm thấy thật đúng với tâm sự của mình, năng cảm thấy Kiền hoàng biết rõ tính tình năng không giống như các tiểu thư khuê các khác, hiện tại năng cũng đã từng suy nghĩ đến lời đề nghị vừa rồi của hấn, cảm thấy có chút khó khăn để trả lời.

Bỗng nhiên, Ngọc Phi Yên nở một nụ cười thật mê hoặc.

“Trước mắt mà nói, biểu hiện của tướng công nhà ta vẫn là tạm được, cho nên tạm thời sẽ không có thay đổi gì”

Ý năng là, về sau nếu năng không hài lòng thì năng sẽ thay đổi cũng không muộn!

Kiền hoàng nghe được lời này không khỏi cười ... ha ha ha.

Long Diệc Hân à Long Diệc Hân, thê tử ngươi như vậy, ngươi là may mắn hay là bất hạnh đây???

“Nghĩa huynh cười cái gì?”

Ngọc Phi Yên rất không hài lòng, năng nói thật như vậy mắc cười lắm sao?!

Năng đương nhiên có khả năng mang đến sự vui vẻ ọi người, vì bản thân năng luôn vui vẻ mà.

“Không có, chỉ là cảm thấy tính tình muội tử thật đáng yêu!”

Nói chuyện với năng thật làm cho tâm tình hấn vô cùng vui vẻ, khoái trá.

“Phải không?”

Ánh mắt Ngọc Phi Yên sáng rực, năng chuyển hướng sang tướng công nhà năng hỏi “Tướng công cũng thấy được, tính tình ta rất đáng yêu có đúng không?”

Chắc hấn là vậy rồi, tướng công nhà năng luôn luôn trầm mặc, lời nói quý hơn vàng.

Nàng nhún vai một cái, nhìn sang Kiên hoàng, cười hì hì...

“Chàng đang thẹn thùng!”

“Khụ khụ ——”

Kiên hoàng không có uống nước, nhưng vẫn bị sặc vì ... nước miếng.

Sắc mặt hắn có chút gượng gạo, nhìn nghĩa muối mình:

“Người khẳng định là hắn đang thẹn thùng?”

Long Diệc Hân biết thẹn thùng ... đánh chết hắn cũng không tin.

Mà Ngọc Phi Yên lại trịnh trọng gật đầu.

“Ta vô cùng chắc chắn khẳng định là chàng đang thẹn thùng”

140. Chương 140: Thu Quang Thấm Thoát Hừu Cô Phụ

Bầu không khí xung quanh tràn ngập sắc thắm của hoa lá, ngàn dặm không mây, mấy con Phi Điểu ngẫu nhiên bay qua làm nhiễu loạn sự yên tĩnh, khiến không khí xung quanh như vui vẻ hơn, ánh nắng nhân nhật chiếu xuống cây cỏ hoa lá trong Cúc Viên như tô sắc hoa càng thêm thắm, sắc lá càng thêm xanh, hương hoa Cúc cũng tràn ngập trong Cúc Viên nho nhỏ này.

Ngọc Phi Yên ngồi bên cạnh chiếc bàn đá trong hoa viên, ánh mắt rạng rỡ nhìn những món điểm tâm trên bàn, những món này đều do Huyền U làm cho nàng, nếu có thêm một ly nước chè xanh để uống thì đúng là hưởng thụ tuyệt vời nhất.

Đáng tiếc, bây giờ nàng chỉ có thể uống được trà mà thôi, nàng vừa hí hóp mắt chuyên tâm thưởng thức điểm tâm ngon này, vừa nhìn sắc mặt tức giận đến đỏ bừng của lão giả trung niên trước mặt mình.

“Người nói, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

Lão giả trung niên cũng chính là cha của Phi Yên nữ thần y – Khúc Hàn Lâm, vô cùng kích động, đập bàn một cái thật mạnh.

“Cha à, không có gì, con đang mang thai, mấy tháng sau cha có thể làm ông ngoại rồi”

Đôi mắt Ngọc Phi Yên tròn vo, sau khi nói xong thì cười hì hì, lỗi tai cha nàng thật không được tốt, nàng đã phải lặp đi lặp lại chuyện này nhiều lần.

“Người, người thật sự mang thai cốt nhục của xú tiểu tử kia?”

Sắc mặt Khúc Hàn Lâm tức đến xanh mét, rồi lại giận đến trắng bệch, nhưng vẫn không giấu được sự vui mừng, trong lòng ông lúc này có đủ loại tư vị của chốn hồng trần, con gái ông cam tâm tình nguyện đi theo tên xú tiểu tử không biết lễ phép của Long gia kia, còn mang cốt nhục của tên này nữa, điều này khiến cho lão Long kia vô cùng đắc ý nên ông càng tức giận hơn ... tại sao lão già kia lại đắc ý, còn ông lại bức mình chứ, tại sao con gái ông sao lại phải sinh con cho Long gia... nhưng mà nghĩ đến việc ông sẽ trở thành ông ngoại khiến ông thật sự rất vui mừng, nó dường như đè bẹp gần hết cơn tức giận của ông, đứa bé kia cũng có mang trong người dòng máu của Khúc gia ông mà...

“Cha nha, cha còn muốn con lặp lại mấy lần nữa a?”

Ngọc Phi Yên tròn tròn đôi mắt, vì sao cha nàng lại không chịu tiếp nhận sự thật chứ?

Khúc Hàn Lâm phẫn nộ, lửa giận cuồn cuộn đốt trong người.

“Người... người muốn chọc ta tức chết sao?”

“Ai da, cha à, người ngàn vạn lần đừng nói như vậy, con làm gì có lá gan dám làm việc lớn như thế”

Chọc cha tức đến chết?

Tội danh lớn như vậy, ngàn lần vạn lần đừng đổ lên đầu nàng nha, thật ra thì ... muốn chọc giận cha nàng tức chết đâu có dễ như thế, sắc mặt cha nàng hồng hào nên nhất định là khí huyết sung túc, trên đỉnh đầu cha nàng tựa hồ như có một làn khói nhẹ bay quanh nên khẳng định là tràn đầy tinh lực ... Nên tức giận cũng không có ảnh hưởng, mà còn giúp khơi thông khí huyết!

“Người?”

Khúc Hàn Lâm càng muốn tức giận hơn khi nhìn thấy bộ dáng thản nhiên thanh thoi của con gái ông.

Ngọc Phi Yên lại gấp một miếng điểm tâm bỏ vào trong miệng, đem đĩa điểm tâm đưa đến trước mặt cha nàng.

“Cha, ăn một miếng đi, ngon lắm đó”

Nàng đã vì cha nàng mà từ bỏ thứ nàng yêu thích, nếu người khác muốn ăn ... còn lâu nàng mới cho.

Khúc Hàn Lâm đứng dậy, đối với đứa con gái này của ông thì không nói gì mới là thượng sách, mọi người nói “nữ sanh ngoại tộc” thiệt quả không sai, ông hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi, ông không cần ở đây để con gái ông làm cho ông tức giận thêm nữa.

Nhìn thấy cha nàng rời đi, Ngọc Phi Yên cong môi lên cười thật vui vẻ, đã nói là không nên quấy rầy nàng mà ... Tâm tình nàng thật tốt, nên hướng về phía cha nàng nói to “Cha à, cha tuổi tác đã cao nên đi chậm một chút cho an toàn, nếu không cẩn thận ngã té gãy tay chân sẽ làm cho con gái rất đau lòng”

Nàng vừa dứt lời thì ở phía trước Khúc Hàn Lâm suýt chút nữa bị té ngã, may mắn là có Mục Cảnh Thiên đỡ ông kịp.

“Dượng, cẩn thận a.”

Con người đào hoa của Mục Cảnh Thiên mang theo ý cười, dượng hần mang họ “Liễu” sao, ngay cả đi bộ cũng không vững...

Khúc Hàn Lâm vừa nhìn thấy hần thì lạnh lùng trừng mắt, gỡ bỏ tay hần ra, tiếp tục bước đi tiếp.

Khuôn mặt đang vui vẻ của Mục Cảnh Thiên có chút suy sụp, hần vốn luôn là người có mị lực lớn thế mà hôm nay sao lại thế này, ảo não sờ cái mũi của mình, hần đột nhiên nghe được tiếng cười to của Ngọc Phi Yên, quay đầu lại thì nhìn thấy nha đầu này đang cười muốn té ghế...

“Muội lại chọc dượng tức giận”

Hần đi đến chỗ nàng đang ngồi trong hoa viên, ngồi xuống ... đối với những trò đùa của tiểu muội này hần thật sự không có cách nào chống đỡ...Chính người khác còn chưa tính, ngay cả lão cha mình mà nha đầu này cũng không tha.

Sau khi cười no nê, Ngọc Phi Yên ngẩng đầu nhìn hần, hì hì “Đâu có a, là cha tự mình chọc giận chính mình, muội đâu có làm gì”

Là nàng giúp cha nàng khơi thông những bộ phận tắc nghẽn trong cơ thể mà...

Nàng đã nói, con người, nhất định phải rộng lượng, không nên để tâm vào những chuyện vụn vặt, nên làm bạn với non xanh nước biếc để cho tâm hồn thoải mái vui vẻ, không nên để lòng mình bị lấn quẫn bởi những chuyện không vui, nếu không, kết quả là sẽ chỉ làm khổ chính mình thôi.

Mục Cảnh Thiên bất đắc dĩ cười trừ, tính tình tiểu muội hần chính là như vậy, không ai thay đổi được.

“Đúng rồi, vì sao dượng đối với ta không có chút hòa nhã nha?”

Nghĩ đến đây, tâm tình Mục Cảnh Thiên thật buồn bực, khuôn mặt hần tuần tú đẹp trai thế này, sao dượng hần lại không thích chứ?!

Ngọc Phi Yên nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của hần thì trong lòng lại buồn cười.

“Muội cũng không biết a, huynh hãy cùng cha muội bồi dưỡng tình cảm trong mấy ngày này”

Cha nàng a, chính là chính nhân quân tử, ông ghét nhất là những người lỗ mãng, ở tửu lâu kia, nhìn thấy bộ dáng hoa hoa công tử của Tam ca thì ông hòa nhã với huynh ấy mới là chuyện lạ, nhưng mà nàng sẽ không nói cho Tam ca biết, nếu nói ra thì sẽ chơi không vui.

Cùng dưỡng bồi dưỡng tình cảm?!

Nên từ bỏ thì hơn, dưỡng hấn vừa nhìn thấy hấn thì đã trợn trừng mắt ... Khuôn mặt Mục Cảnh Thiên hoàn toàn bị suy sụp.

“Nha đầu!”

Lúc này, trên con đường mòn trong Cúc Viên có một lão giả tiêu sái bước đến, bộ dáng và tinh thần thể hiện sự quắc thước, khiến cho sự cương trực tự đáy lòng người ta như dâng trào sôi sục.

Ánh mắt Ngọc Phi Yên rạng ngời, hôm nay xảy ra chuyện gì a, nàng muốn ăn một chút điểm tâm cũng không được sao, biết trước nàng quay về ở trong Trúc Uyển cho rồi, nơi đó chính là nơi thanh tịnh nhất của Phi Long Sơn.

“Vương gia”

Nàng mỉm cười chào lão vương gia, lộ ra chiếc má lúm đồng tiền rất đáng yêu, nhưng mà nàng cũng không có đứng lên để chào, bởi vì nàng thấy không cần ... nếu nàng đứng lên, khẳng định lão vương gia sẽ khấn trương bảo nàng ngồi xuống, nhìn sắc mặt vui mừng của ông thì nàng đoán biết được mà.

Lão vương gia cười hà hà đi vào ngồi xuống trước mặt bọn họ, nhìn thấy Mục Cảnh Thiên ở bên cạnh thì không khỏi tức giận, trừng mắt liếc hấn một cái, sau đó chuyển hướng nhìn con dâu mình, khuôn mặt luôn uy nghiêm của ông giờ phút này lại mang đầy sự nịnh nọt.

“Nha đầu, người thật sự có mang sao?”

Ha ha ha, Long gia ông có người nói dối rồi!

Ngọc Phi Yên gật gật đầu, nàng nghĩ thầm, lão Vương gia này thật không có câu nệ tiểu tiết a, nào có cha chồng nào trực tiếp hỏi con dâu như thế, cũng may mắn con dâu ông là nàng, nếu là người khác chắc sẽ bị ông làm xấu hổ đến chết mất, khó trách cha nàng và ông thường hay đấu khẩu với nhau, mọi việc đều có nguyên nhân mà.

Mục Cảnh Thiên thật cảm thấy buồn bực, vì sao ngay cả Thành quận vương gia cũng cố ý không muốn gặp hấn nha, rốt cục thì khi ở tửu lâu kia hấn đã làm sai chuyện gì chứ?

Lão vương gia tươi cười hơn hờ nhìn con dâu mình, ánh mắt ông thỉnh thoảng liếc nhìn chiếc bụng phẳng lì của Ngọc Phi Yên, trong lòng ông cảm thấy có chút kì quái, sao ông lại nhìn không thấy gì hết ... Ông muốn ngay lập tức đứa bé từ trong bụng con dâu ông bước ra ... ông có thể vui đùa và ngậm kẹo cùng cháu của mình.

“Nha đầu à, đã mấy tháng rồi?”

Nét mặt già nua của lão vương gia chột đỏ lên, ông định không hỏi làm gì, nhưng lại có cảm giác không ổn vì thế đã mạnh miệng hỏi vòng vo.

Ngọc Phi Yên làm sao không hiểu được ý tứ của ông, đương nhiên nàng cũng biết tâm tình lão vương gia đang bị kích động, vì thế mỉm cười nói “Hơn ba tháng”

Lão vương gia ồ lên một tiếng, ánh mắt ông vẫn len lén nhìn chằm chằm chiếc bụng của nàng, giống như là đang cùng cháu nội ông chào hỏi với nhau.

Ngọc Phi Yên cười thầm trong lòng, lão vương gia cũng thật đáng yêu nha.

“Vương gia có muốn uống một chén trà hay không?”

Tay nàng cầm lấy chiếc ấm trà trên bàn, rót ra một chén được trà mà nàng đang uống, đưa tới trước mặt lão vương gia.

Lão vương gia nhận chén trà, sắc mặt nghiêm chỉnh:

“Nha đầu, người đã là người của Long gia ta, vì sao còn gọi ta là vương gia?”

Nha đầu kia cố tình gọi ông là vương gia sao, đã mang cốt nhục của Long gia ông còn xem ông là người ngoài à.

“Đã biết, cha”

Thật hiếm khi Phi Yên nữ thần y nhu thuận như thế, hướng về phía lão vương gia gọi một tiếng “cha”, nếu cha nàng mà nghe được chắc chắn sẽ vô cùng tức giận ... nàng cúi đầu giấu đi ánh mắt nghịch ngợm vui vẻ.

Thật ra, nàng cũng hiểu được vì sao hai lão nhân gia này luôn đấu võ mồm với nhau ... để cho hai cha nàng cứ tiếp tục như thế để kích thích tinh thần hưng phấn cũng rất có lợi, cũng làm cho nàng nhìn thấy cảnh vui...

Một tiếng cha này khiến cho Thành quận vương gia run động mãnh liệt.

“Như thế đúng rồi, nha đầu gần đây có ăn được hay không, sao lại không thấy mập mạp gì hết a?”

Rất gầy, cháu ông sẽ chậm lớn, cho nên nha đầu này phải ăn nhiều mới được, phải béo lên một chút nữa.

Ngọc Phi Yên mỉm cười, “Con sẽ cố gắng ăn nhiều”

Nói xong, nàng liền bỏ một miếng điểm tâm vào trong miệng mình.

Mục Cảnh Thiên nhìn nàng ăn, tâm tình buồn bực nên cũng muốn ăn một chút, nhưng mà hắn còn chưa kịp đụng tới một miếng thức ăn trên bàn thì liền bị ai đó công kích, hắn nhanh chóng kịp thu tay về, nhìn thấy lão vương gia trừng mắt nhìn hắn như nhìn kẻ địch.

Hắn thật buồn bực mà!

Lão vương gia cũng coi hắn là kẻ địch sao, ánh mắt nhìn chằm chằm của ông khiến hắn cảm giác có chút quen thuộc, hình như là giống cảm giác trên tửu lâu hôm nọ, hắn bỗng nhiên hiểu được, thì ra lão vương gia cũng dường như đã để ý hành động của hắn từ lúc ở tửu lâu, thật là oan uổng mà!

Mà lão vương gia vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn hắn, ở trong tửu lâu, tên này dám ôm con dâu của ông, còn động tay trên người con dâu ông, nên ông đã không có ấn tượng tốt đối với hắn, hiện tại còn muốn giành ăn với cháu ông ... quả thật tội này không thể tha thứ!

Ngọc Phi Yên nhìn thái độ của hai người, vô cùng vui vẻ, tiếp tục ăn điểm tâm, ánh mắt chơ chợp, sáng rạng ngời, từ khi hai cha nàng đến đây thật là có nhiều chuyện vui, nàng vốn đang có chút nhàm chán mà bây giờ lại bỗng nhiên tràn ngập hứng thú, tuy rằng bọn họ tự nhiên đến Phi Long Sơn này thì thật là kỳ quái, nhưng mà, có tướng công nàng ở đây thì không cần phiền đến nàng quan tâm, nàng chỉ cần chơi vui vẻ mà thôi.

141. Chương 141: Ngân Giao Truy Hồn

Sáng sớm, sương trắng chưa tan, không khí vẫn còn ẩm ướt, Phi Long Sơn vẫn còn đắm chìm trong sự im ắng thanh tĩnh.

Lúc này, trong làn sương khói trắng mờ, một bóng người tiêu sái, bỏ lại ánh mặt trời đang nhô lên chậm chạp ở phía sau, chậm rãi đi lên từ dưới chân núi, áo quần trắng thuần, thoáng ẩn thoáng hiện trong màn sương khói mờ mờ ảo ảo.

Đôi mắt người này lấp lánh ánh đào hoa, dung nhan tuấn dật tiêu sái, toàn thân tỏa ra sự phong tình vô hạn, mắt phượng, mũi cao đường như tăng thêm vài phần quyến rũ.

Người từ dưới chân núi đi lên này chính là Mục Cảnh Thiên ... làm gì mà từ dưới chân núi đi lên vào giờ này, mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, hoa hoa công tử dĩ nhiên là ...bản tính trăng hoa...

Nam tử mặt áo xám đứng ở phía trước chờ hắn, khuôn mặt cứng như sắt, chòng chọc nhìn hắn, tuy nhìn chòng chọc nhưng không giấu được sự buồn bực.

Mục Cảnh Thiên nhìn người phía trước mặt, cũng chưa cảm nhận được có chút nào không ổn, giống như vẫn bình thường, nhanh sải bước về phía trước, nhìn nam tử kia cười rất tiêu sái.

“Thôi huynh ở đây chờ tại hạ là có việc gì ư?”

Ha ha, so với dự đoán của hắn thì còn sớm hơn một chút a, hắn đã đoán người trước mắt này, nội trong vài ngày sẽ tìm đến hắn, tuy rằng biểu tình của người này rất ít, luôn luôn nghiêm túc đến dọa người, cùng mặt lạnh Hắc Xích có chút liều mạng giống nhau, nhưng mà, đầu óc người này cũng không có ngu ngốc nha.

Nam tử có vẻ mặt cứng như sắt, mặc áo màu xám đi theo Kiền hoàng, chính là thống lĩnh Ngự lâm quân Thôi Lợi trước đây, nhìn thấy nam tử tuấn dật tiêu sái trước mặt thì trong lòng khó chịu vô cùng, hắn thật không ngờ mình lại bị bại ở trong tay người này.

Hắn vốn không có phát hiện hoa hoa công tử chính là người ngày đó đã lọt vào Hoàng cung, sử dụng thủ đoạn dễ tiện khiến cho tất cả tâm huyết của hắn đều bị phá hủy, không còn chút gì, cho đến ngày hôm nay, nhìn thấy hắn ta sử dụng khinh công né tránh bát trà của Tiêu Dao công chúa quăng về phía hắn ta, hắn mới nhận ra thân ảnh bay vọt kia cùng nam tử lặn vào Hoàng cung là một, hắn ta lại là đại tướng của Long Diệp Hân, giọng nói cũng không chút thay đổi, nên hắn lại càng khẳng định chắc chắn, hắn ta chính là người đã lọt vào Hoàng cung tối hôm đó.

“Người chính là người ngày đó?”

Tuy là câu hỏi, nhưng khẩu khí lại khẳng định chắc chắn, hắn cũng chỉ muốn xem tên này có dám thừa nhận không mà thôi.

Mục Cảnh Thiên vô cùng phong độ, không màng giọng điệu khó chịu của Thôi Lợi, khẽ gật đầu.

“Ngày đó, người ấy quả thật là tại hạ, không biết Thôi huynh có gì chỉ giáo?”

Thấy Mục Cảnh Thiên sáng khoái khiến Thôi lợi ngây người ngẩn ngơ, không nghĩ tới hắn ta thần nhiên như thế, hắn còn tưởng hắn ta sẽ phủ nhận, sự khinh thường Mục Cảnh Thiên trong lòng hắn từ lúc trước đột nhiên bây giờ được giảm bớt.

“Tại hạ nghe nói Mục đường chủ võ công cao cường, nên muốn cùng đường chủ lãnh giáo vài chiêu”

Nói xong liền chậm rãi rút ra trường kiếm, chỉ thẳng thân kiếm về phía Mục Cảnh Thiên, hôm nay hắn nhất định phải quang minh chính đại cùng tên này đánh một trận, chứng minh thực lực của Thôi Lợi hắn không thể xem thường, qua lần chạm mặt kia thì chưa thể đánh giá được gì, lần đó là do tên này dùng quỷ kế lừa giỡn mới khiến hắn thua thảm như vậy.

Lãnh giáo?

Con người đào hoa của Mục Cảnh Thiên rất rõ ràng, xem ra vị Thôi thống lĩnh này thật sự muốn so đo ai thắng ai thua, vừa nhìn thấy người này, hắn đã biết hắn ta là một người cương trực, chẳng bao giờ thực hiện âm mưu quỷ kế, làm việc quang minh chính đại, so với hắn thì hoàn toàn tương phản, vì thế hắn đã thua hắn ta một bậc, luận về võ công, người này xem như là một cao thủ, dù sao, năm nào đó, hắn ta cũng là một nhân vật truyền kỳ số một số hai trên giang hồ, võ công luyện thành là võ lâm chính tông huyền học, kiếm pháp thành danh chính là ba mươi sáu chiêu Truy Hồn kiếm pháp, nghe nói, khi kiếm xuất ra tựa như gió cuốn mây tan, quỷ thần né tránh. Nhìn thấy thanh kiếm này trước mắt mình, sự hiểu kỳ trong lòng hắn trào dâng, hôm nay đúng là một cơ hội tốt để hắn lĩnh giáo một chút ba mươi sáu chiêu Truy Hồn Kiếm Pháp rốt cục lợi hại như thế nào, truyền thuyết có mấy phần thật – giả.

“Nếu Thôi huynh muốn thế, tiểu đệ làm chủ nhà cũng không thể từ chối, cung kính không bằng tuân mệnh”

Nói xong, tay phải ở bên hông cử động, nháy mắt, lấy ra một đoạn kiếm màu bạc, sau khi rút ra hoàn toàn, cánh tay chợt vung nhẹ lên không, lúc ấy hào quang tỏa ra bốn phía, sáng chói lóa, thì ra thanh kiếm ấy không hề ngắn, mà là một thanh nguyên kiếm màu trắng bạc.

Thôi Lợi nhìn thấy trong tay của Mục Cảnh Thiên là một thanh nhuyễn kiếm, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, trong đó còn có một chút hưng phấn không thể nào che giấu được, thanh kiếm này là “Ngân Giao kiếm” trong truyền thuyết sao?

Một trăm năm trước, đại sư Vô Liễu Hoa dùng tâm huyết cả đời luyện thành Ngân Giao kiếm, thân kiếm dài tám tấc, rộng hai tấc, màu bạc như cánh ve, ánh sáng óng ánh, mềm dẻo như tơ, bình thường được quần ngang hông như là một chiếc đai lưng, đến khi cần thì lại là một binh khí vô cùng lợi hại. Tương truyền, Ngân Giao kiếm này chính là tâm huyết cả đời của đại sư Vô Liễu Hoa, vì để tăng cường linh khí cho thanh kiếm mà ông đã dùng chính máu của mình để luyện, vì thế ông đã bị cạn máu mà chết, bởi vậy, thanh kiếm này là vật duy nhất của ông để lại, và do bởi vì luyện thành từ máu nên thanh kiếm rất có linh khí, trăm năm nay không ai có thể sử dụng được ngoại trừ chủ nhân do chính nó tự mình chọn lựa.

Bây giờ, Mục Cảnh Thiên chính là truyền nhân đời sau của của danh kiếm Ngân Giao này, sao Thôi Lợi lại có thể không hưng phấn được đây?

Là người luyện võ, có thể nhìn thấy được Ngân Giao kiếm, đó là duyên phận trời ban a!

“Mục huynh đệ, mời.”

Ánh mắt Thôi Lợi tràn ngập hưng phấn, ngay cả khuôn mặt cứng như sắt kia và giọng nói cũng có chút kích động.

Mục Cảnh Thiên mỉm cười, vươn tay trái nhẹ nhàng bắt ra Ngân Giao kiếm, thân kiếm mềm dẻo, ngân lên một tiếng ngân khê, tựa hồ như đáp lời chủ nhân mình. Tâm Mục Cảnh Thiên nói: lão bằng hữu, đã lâu không có ai cùng ta so kiếm, hôm nay chúng ta ở đây múa một hồi vậy!

“Thôi huynh, mời!”

Nói xong, Mục Cảnh Thiên chậm rãi tập trung nội lực vào trong tay cầm Ngân Giao kiếm, thanh nhuyễn kiếm mềm nhũn trong phút chốc thẳng như trụ, ánh sáng chói lòa, nhuyễn kiếm vốn mềm như lụa trắng đột nhiên trở thành một vũ khí giết người lợi hại.

Thôi Lợi thấy vậy, ánh mắt trở nên hung tợn, hào khí trong máu cũng bị kích động phát tán ra ngoài. Kiếm trong tay đột nhiên rút về, rồi lại đột nhiên lấy thế “lôi đình vạn quân” công kích về hướng Mục Cảnh Thiên.

Ba mươi sáu chiêu Truy Hồn kiếm pháp, chiêu thứ nhất “Khí uẩn lãng tiêu” được sử dụng, khí thể như biển rộng, mang theo mưa rền gió dữ bao phủ bốn phương, cây cối bốn phía đều lay động.

Mục Cảnh Thiên vừa thấy khí thể của chiêu thức này, thì trong lòng thầm khen “Tốt” một tiếng, Ngân Giao kiếm trong tay vẫn chưa động, thân hình chợt bay vút, tránh đi đường kiếm của Thôi Lợi, còn chưa kịp đứng vững, Thôi Lợi liền tung ra chiêu thức thứ hai đánh úp Mục Cảnh Thiên, cánh tay phải Mục Cảnh Thiên run lên, Ngân Giao tung hoành, thế như hồng trần cuộn cuộn, nhanh như chớp điện, rồi lại mềm mại như tơ, chỉ cần một chiêu kiếm này thì đã dẹp loạn được các chiêu kiếm kia, kinh ngạc khôn cùng!

Lúc ấy, áo xám bay lên, áo trắng lại đứng vững.

Truy hồn kiếm, nhất sát kinh hồng, khí uẩn cửu tiêu; Ngân giao kiếm, hoa hộc tung bay, như mây như giao (Giao Long). Một cứng một mềm; một như điệu vũ mềm mại dưới ánh bình minh, một như phong Ba cuộn cuộn trôi tất cả; Truy hồn kiếm khí thể mạnh mẽ, tuyệt luân, Ngân Giao kiếm khí thể uyển chuyển, tao nhã!

“Tam ca!”

Tiếng gọi ngọt ngào vọng đến rất gần, hai người đang đấu kiếm hăng say nên không nghe được tiếng gọi ấy, họ vẫn tiếp tục giao đấu, một người đã rất lâu rồi chưa xuất chiến, một người chưa bao giờ thua, giờ phút này đây, đúng là kỳ phùng địch thủ gặp nhau, hiếm khi có cơ hội thế này sao có thể dễ dàng buông tay chứ?!

Ngọc Phi Yên không thấy được tình huống nơi này như thế nào, bỗng nhiên cảm giác được một luồng khí cực đại như con sóng lớn hướng về phía nàng đánh úp, hai má nàng như bị gió đao quất trúng, rất đau, vừa định thụt lùi về phía sau thì lại bị một luồng khí lớn như cuồng phong ập đến, nếu nàng chẳng may bị trúng, chắc chắn cái mạng nhỏ của nàng sẽ lập tức đi du ngoạn chốn địa phủ.

Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, một thân ảnh màu cam nhanh như sấm chớp bay xẹt tới, Ngọc Phi Yên chỉ cảm thấy hông mình bị ai đó bóp thật chặt, ngay sau đó, nàng đã thoát khỏi nơi bị kiếm khí bao phủ ấy.

“Phi Yên, tỷ không sao chứ?”

Lúc này sắc mặt Vân Tranh trắng bệch, lá gan của nàng bị dọa đến muốn vỡ tung, bây giờ vẫn còn khiếp đảm kinh hồn.

Sắc mặt Ngọc Phi Yên cũng không kém, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi, chưa từng trải qua hoàn cảnh nguy hiểm như thế này bao giờ, nếu trước kia thì không sao cả, nhưng bây giờ nàng đang có mang, nếu mà chết, thì sẽ một xác hai mạng, hiện tại, nàng thật hận sự lỗ mãng của mình, sao lại chạy đến chỗ nguy hiểm chứ, nàng thật sự cũng không biết, Tam ca nàng đã lâu không có luận võ cùng người khác, nếu biết như thế, nàng tuyệt đối sẽ chạy trốn rất xa.

Lần này ít nhiều thì cũng may Tranh Tranh kịp thời xuất hiện, bằng không, nàng thật sự không dám tưởng tượng đến hậu quả, tâm tình bình phục một chút, nàng tự bắt mạch ỳnh, xác định đứa bé không có việc gì mới hướng về phía Vân Tranh hơi hơi lắc đầu.

“Ta không sao”

“Tỷ, tỷ làm ta sợ muốn chết!”

Hơi thở Vân Tranh đứt quãng, thân thể phát run, nàng nghĩ nếu mình không kịp thời đến đúng lúc, Phi Yên liền —

Ngọc Phi Yên đột nhiên ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói “Ta không sao, lần sau tuyệt đối sẽ cẩn thận, không để mình bị nguy hiểm nữa, người yên tâm đi”

Hơi thở Vân Tranh dần dần bình phục, đôi mắt đẹp của nàng chuyển hướng nhìn sang hai người đang đấu nhau, đều là tại bọn họ, hại nàng khiếp đảm đến như thế!

Chợt đúng lúc này, tình thế giữa sân đột nhiên biến hóa, Ngân giao kiếm trong tay Mục Cảnh Thiên xuất kỳ bất ý cuốn lấy Truy Hồn kiếm của Thôi Lợi, một chiêu đánh trúng vai phải hắn.

Cao thủ so chiêu, như thế cũng đủ rồi!

Thôi Lợi dừng lại thế công, Mục Cảnh Thiên thu lại Ngân Giao kiếm, ánh mắt của hai người đều hiện lên sự bội phục lẫn nhau.

“Mục huynh đệ kiếm thuật xuất thần nhập hóa, tại hạ cam bái hạ phong.”

Hiện tại, tự đáy lòng Thôi Lợi hết sức bội phục Mục Cảnh Thiên, thì ra người này không những biết dùng ám chiêu để đùa giỡn, mà công phu cũng sâu không lường được, hai người so chiêu đến bây giờ, hắn vẫn không có được cơ hội đánh thắng, bại bởi người này hắn tâm phục khẩu phục.

“Thôi huynh quá khen, tiểu đệ thật lòng bội phục võ công phu của huynh”

Mục Cảnh Thiên cũng cảm thấy rất kinh ngạc đối với võ công của Thôi Lợi, giang hồ đồn đãi quả nhiên không sai, ba mươi sáu chiêu Truy Hồn Kiếm Pháp đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, hôm nay xem như hắn đã được lĩnh giáo.

“Mục huynh đệ?”

Thôi Lợi còn muốn nói điều gì đó, thì chợt thấy Tiêu Dao công chúa đứng cách bọn họ không xa, bên cạnh nàng còn có nữ tử thường xuyên đi cùng nhau, Vân Tranh. Các nàng đến đây từ khi nào?

Mục Cảnh Thiên nhìn thấy ánh mắt của hắn thì cũng quay đầu lại, nhìn thấy tiểu muội nhà mình cùng người thuộc hạ đắc lực đứng cách đây không xa, đôi mắt đẹp của Vân Tranh bừng bừng lửa giận không biết là vì chuyện gì, mà sắc mặt của nàng sao lại tái nhợt, sắc mặt của tiểu muội hắn cũng không tốt, hai người này sao lại đến đây.

Này?

Trong lòng hắn chợt dâng lên dự cảm không tốt, quả nhiên —

“Hai người đã xong chưa?”

Giọng nói của Vân Tranh lạnh lùng, ánh mắt lại thể hiện sự châm chọc.

Mục Cảnh Thiên xấu hổ cười một tiếng, chợt nghe Vân Tranh nói tiếp “Các người có biết, Phi Yên suýt chút nữa chết bởi kiếm khí của các người không?”

A?

Khuôn mặt sắt của Thôi Lợi lộ ra vẻ kinh hoàng.

Sao?

Mục Cảnh Thiên thiếu chút nữa thì thành ngốc, ngay sau đó liền quăng Ngân giao kiếm xuống mặt đất, lắc mình tới trước mặt Ngọc Phi Yên, một tay kiểm tra thân thể nàng từ trên xuống dưới xem nàng có bị thương không, sắc mặt còn trắng hơn so với cả Vân Tranh.

“Khả Nhân?”

Giọng nói hần run rẩy.

Ngọc Phi Yên thấy Tam ca bị dọa đến sắc mặt trắng bệch thì trong lòng vô cùng vui sướng.

“Ta không sao”

Nàng vốn cũng có chút muốn trách hần, nhưng nhìn thấy hần lo lắng như vậy nên cũng không tính toán nữa, dù sao thì cũng chính là do nàng không cẩn thận mà ra.

“Thật sự không có việc gì?”

Con người đào hoa của Mục Cảnh Thiên nhìn nàng chăm chăm, hần sợ nàng đang an ủi hần.

Ngọc Phi Yên lại gật gật đầu, hay tay xoa nắn hai má của hần, cười tủm tỉm nói “Muội thật sự không có việc gì”

Thấy nàng nói như thế, rốt cục Mục Cảnh Thiên cũng thấy an tâm, đem nàng ôm chặt vào trong lồng ngực, trong miệng thì thảo, may mắn may mắn.

142. Chương 142: Bàng Quan

Vân Tranh thờ ơ lạnh nhạt, nhìn sắc mặt bị dọa đến trắng bệch của Mục Cảnh Thiên, thật đáng đời!

Ai bảo hần vì tìm niềm vui cho bản thân mình, mà không để ý tới Phi Yên, khiến nàng bị nguy hiểm.

Biết tiểu muội nhà mình không có việc gì, sắc mặt Mục Cảnh Thiên mới khôi phục lại, hần quan sát sắc mặt Vân Tranh, nhìn thấy sự phẫn nộ trong đôi mắt nàng hiện lên rất rõ ràng, trong lòng không khỏi oán than, nha đầu này sẽ không đi tìm Long Diệc Hân để móc tội hần chứ?

Tuy rằng, hần thừa nhận đó chính là lỗi của hần, nhưng mà nếu Long Diệc Hân biết được chuyện này, hần còn có thể sống sao? Ai mà chả biết, hiện tại khôi thủ đại nhân vô cùng cưng chiều thê tử mình đến nỗi vô pháp vô thiên. Nếu bây giờ hần ta biết được, suýt chút nữa hần đã hại thê tử hần ta mất mạng, hậu quả mười phần không phải là sẽ chết rất thảm sao, nghĩ đến đây mồ hôi lạnh trên đầu Mục Cảnh Thiên tuôn trào, hần nhìn Vân Tranh cười ngọt ngào, nịnh nọt.

“Tranh muội muội, chúng ta cùng nhau thương lượng nha”

Vân Tranh thờ ơ liếc hần, nàng đương nhiên biết hần muốn nói gì, hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi chỗ khác, bây giờ nàng vẫn còn đang rất tức giận, không muốn thương lượng với hần bất cứ chuyện gì.

Khuôn mặt tuần tú của Mục Cảnh Thiên có chút khổ sở, ủy khuất dâng lên trong lòng, hần nhìn tiểu muội mình,

“Khả Nhân”

Ngọc Phi Yên bật cười, thì ra Tam ca nàng lại sợ tướng công nàng như thế nha.

“Tranh Tranh, Tam ca đã biết sai rồi”

Cho nên tạm tha hần đi.

Vân Tranh lạnh lùng cười, “Mục đại đường chủ, biết sai sao? Huynh chẳng lẽ đã quên, trong bụng Phi Yên còn có một miếng thịt?”

Cũng may là không có việc gì, nếu xảy ra chuyện, hắc bối thường được sao?

Mục Cảnh Thiên nghe Vân Tranh nói, khuôn mặt hắc lúc đỏ lúc trắng, trong lòng hồi hận khôn xiết, hắc cũng không quên trừng mắt nhìn Thôi Lợi, phát hiện thì ra sắc mặt tên này cũng không được tốt lắm, nếu không phải tên này tìm hắc thọ giáo, thì hắc cũng đâu có phạm phải sai lầm to như vậy.

Thôi Lợi bị hắc trừng mắt, tự biết mình đuối lý, mới vừa rồi, hắc thật sự rất tận hứng, có chút bất chấp tất cả, cho nên hắc không biết Tiêu Dao công chúa tới gần.

Vì thế, hắc đi đến trước mặt Ngọc Phi Yên, “Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất.

“Thôi Lợi lỗ mãng, khiến công chúa hoảng sợ, thỉnh công chúa trách phạt”

Dưới gối nam nhi có hoàng kim, cái quỳ này của Thôi Lợi khiến cả ba người đều hoảng sợ, hắc không đề cập tới thì Ngọc Phi Yên đã quên mình đã được Kiền hoàng phong làm “Tiêu Dao công chúa”, nhưng mà, nàng cũng không phải công chúa chân chính gì, chỉ là nghĩa muội của Kiền hoàng mà thôi, bất quá, chỉ là một cái hư danh, sao lại khiến thống lĩnh cấm quân phải quỳ a.

“Thôi đại nhân, xin mau mau đứng lên, tuyệt đối không thể thế này được nha, tất cả là do lỗi của ta, sao lại có thể trách người được chứ”

Ngọc Phi Yên vội vàng nâng nam tử đang quỳ trước mặt mình dậy, nàng làm nghi thức xã giao đơn giản, theo phong cách của nàng, nhớ chuyện trước đây, nam tử trước mặt này động một chút là làm đại lễ, khiến cho nàng không biết xấu hổ cứ tìm tới hắc gây phiền toái.

Thôi Lợi đứng dậy, ánh mắt tràn ngập hổ thẹn.

“Công chúa?”

Nếu để cho đương kim thánh thượng biết suýt chút nữa hắc đã dả thương Tiêu Dao Công Chúa, nghĩa muội mà thánh thượng yêu quý, thì chắc chắn cho dù là không giết hắc, nhưng thế nào cũng sẽ trách phạt hắc.

“Tốt lắm, tốt lắm, Thôi đại nhân, chuyện này dừng ở đây, sau này sẽ không nhắc đến nữa”

Tuy rằng nàng rất thích quấy rối người khác, nếu có thù tất sẽ báo, nhưng mà mọi người đều là người một nhà, cho nên không cần phải so sò làm gì, dù sao thì nàng cũng có lỗi ở trong đấy.

“Dạ, Công chúa”

Thôi Lợi trầm giọng nói đồng ý, trong lòng hắc cũng có một chút kính nể vị Công chúa này.

“Tranh muội muội”

Mục Cảnh Thiên thấy muội muội nhà mình dễ dàng tha thứ cho Thôi Lợi thì trong lòng thầm có chút bất bình, sao nha đầu Vân Tranh này cứ theo mãi hắc không thôi, một chút cũng không nhả ra.

Vân Tranh giống như không có nghe thấy tiếng la của hắc, chuyển ánh nhìn của mình sang cây cỏ hoa lá bên cạnh, hít vào thật sâu, không khí mát mẻ làm cho người ta thật sự khoan khoái dễ chịu, tinh thần trở nên thanh tĩnh hơn.

Ngọc Phi Yên nhìn thấy bộ dáng Vân Tranh thì trong lòng cười thầm, nha đầu kia lại có chủ ý gì đây.

Nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Tam ca nhìn mình, cảm thấy rất vui vẻ, nàng cũng muốn biết rốt cục Vân Tranh định đưa ra chủ ý gì, không phải là các đồ vật này nọ mà nàng ấy đã mơ ước từ lâu chứ? Là bạn tốt của nhau, nàng nhất định phải giúp nàng ấy mới được.

“Tranh Tranh, ta không có chuyện gì, không nên làm khó Tam ca”

Lời nói có vẻ rất có lương tâm, vô cùng thỏa đáng, Mục Cảnh Thiên nghe được gật đầu liên tục, muội muội hắc thiệt tốt, không có làm khó hắc.

Vân Tranh vừa nghe được lời này thì quay đầu nhìn Ngọc Phi Yên, nàng muốn nhìn thấy gì gì đó...liền nhận được một nụ cười tươi như hoa nở, nàng liền hiểu được, lập tức chuyển hướng sang Mục Cảnh Thiên, cười giấu cợt.

“Muốn thương lượng với muội cũng không phải không thể”

Mục Cảnh Thiên vừa nghe được trong lời nàng có ý buông tha mình thì con ngươi đảo hoa lập tức sáng rõ nhưng cũng có chút hoang mang, lời nói của thuộc hạ đặc lực này đâu chỉ đơn giản như thế, nha đầu Vân Tranh này vốn rất tham lam, thỏa thuận với nàng, không khác gì bảo hổ lột da, nhưng mà, giờ phút này hẳn không còn chọn lựa nào khác, cho dù việc này sẽ khiến hắn trả giá rất lớn.

“Chỉ cần Thiên ca ca đưa cho ta các đồ vật kia thì mọi việc xong hết thảy”

Khẩu khí của Vân Tranh rất vân đạm phong khinh, giống như đang nói rằng: hôm nay trời thật đẹp! Nhưng mà lại làm cho Mục Cảnh Thiên hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hắn chỉ biết, nha đầu này sớm đã mơ ước vật gì đó của hắn, giống như là muốn vợ vét tài sản của hắn!

Nhưng mà, thiết là không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể gật đầu mà thôi, cho dù là đồ vật gì cũng không quan trọng bằng sinh mạng!

Lấy vật ngoài thân, đổi một sinh mạng, đáng giá!

Không đáng giá cũng phải thành đáng giá, hắn không thể đắc tội với vị khôi thủ đại nhân kia!

“Đợi lát nữa, người theo ta trở về lấy chúng”

Thật sự là có chút không cam tâm tình nguyện, nha đầu chết tiệt này dám đi cửa sau để chơi hắn.

Khuôn mặt Vân Tranh nhất thời tươi như hoa nở, vô cùng vui vẻ nhìn Mục Cảnh Thiên nói “Chuyện kia của Thiên ca ca đã thương lượng xong, huynh yên tâm đi”

Mục Cảnh Thiên gật gật đầu, nha đầu này rất thông minh, biết cách dùng tuyệt chiêu để dọa người khác mà, nhưng mà chỉ cần nàng đồng ý đẹp chuyện kia sang một bên là được rồi.

Thấy bọn họ đã đạt được thỏa thuận, Ngọc Phi Yên sờ sờ bụng mình, không nhanh không chậm nói “Ta đói bụng”

Nàng vừa mới bị hoảng sợ, nên cần phải bồi bổ!

Sau khi ở trong Trúc Uyển ăn đồ ăn sáng của Huyền U làm xong, Ngọc Phi Yên đến khách viện để gặp Kiền hoàng và hai cha nàng, Long Diệc Hân tuyệt đối sẽ không cho phép bọn họ ở trong Trúc Uyển, lúc trước để cho Thanh Nhi và Hác Xích vào đã là giới hạn cao nhất của hắn rồi.

Vừa đi vào cửa viện, thấy cha mình đang nằm trên ghế dưới gốc đại thụ đọc sách, nàng gọi to một tiếng “Cha”, cha nàng hừ nhẹ một tiếng, không thèm trả lời, nàng đành cười trừ.

Xoay đầu, nàng thấy trong chòi nghỉ mát bên trái, Kiền hoàng đang cùng Thành quận lão vương gia đánh cờ, nàng mỉm cười chào hỏi.

“Nghĩa huynh, cha, sớm a.”

Hai người đang chơi cờ, ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười, sau đó lại tiếp tục vui đùa chơi cờ.

“Khúc Lưu Vân, người gọi ai là ‘cha’?”

Khúc Hàn Lâm giận dữ quát to, ông đang đọc sách, con gái ông sao lại gọi lão Long kia là cha được, ông còn chưa có chết mà con ông đã dám gọi người khác là cha sao?

Ngọc Phi Yên bất đắc dĩ nhìn về phía cha nàng, ánh mắt long lanh sáng ngời, không phải mới vừa rồi ông không thèm để ý tới nàng sao, sao bây giờ lại phát hỏa to như thế.

Thành quận vương gia đang vui đùa vào ván cờ, đột nhiên ngẩng đầu tức giận, trừng mắt nhìn Khúc Hàn Lâm.

“Nha đầu gọi ta là cha thì sao, nó chính là con dâu của ta”

Tiểu Bạch Kiểm, dám rống giận với con dâu ông, nếu chẳng may làm cháu nội của ông hoảng hốt thì thế nào hả?

“Khúc Lưu Vân, nếu người còn gọi cha chung như thế, ta sẽ không nhận người!”

Khúc Hàn Lâm nhìn con gái mình, tức giận đến không nói thêm gì được nữa.

Ngọc Phi Yên cười ha ha “Cha à, cha không muốn con gọi người là cha nữa sao?”

Cha nàng tuy rằng tức giận, nhưng mà không thể làm gì được nàng!

Thành quận lão vương gia đập bàn đứng lên, chỉ vào mũi Khúc Hàn Lâm, quát “Tiểu Bạch Kiểm, cái gì không thể gọi cha chung, bốn vương chính là ông nội của đứa bé trong bụng nha đầu này”

Không thể gọi chung? Sao lại không thể gọi chung được?

“Bây giờ ta sẽ mang con gái ta rời đi, đứa bé trong bụng con gái ta không liên quan gì đến Long gia các người”

Khúc Hàn Lâm cười lạnh.

“Rời đi? Người dựa vào cái gì đem nha đầu này đi, hiện tại, nha đầu này sống là người của Long gia, chết là ma của Long gia!”

Đã bước vào cửa lớn của Long gia, có thể mang đi sao?

“Chỉ bằng ta là cha của nó, chỉ bằng nó họ Khúc.”

Khúc Hàn Lâm nói lời thật hợp tình hợp lý, ông khinh thường người nào kết thân với lão Long kia.

“Cha, con còn mang họ Ngọc.”

Ngọc Phi Yên kịp thời chen vào một câu, bị cha nàng trừng mắt đành ngoan ngoãn câm miệng lại.

Kiên hoàng đang ngồi, muốn nhìn xem hai người đấu nhau cho đến tàn cục, ánh mắt tràn ngập hứng thú, vẫy tay, bảo Ngọc Phi Yên đến ngồi bên cạnh mình.

“Muội tử không đơn giản a!”

Không phải nàng cố ý khơi mào chiến hỏa cha nàng sao, còn mình thì ở bên cạnh xem diễn để giải trí!

Ngọc Phi Yên nhìn hần cười cười, không hề che giấu sự đắc ý trên mặt mình.

“Quá khen.”

“Muội tử không sợ họ tức giận đến hao tổn thân thể sao?”

Tuy rằng Kiền hoàng cũng thấy hai vị ái khanh trước mắt mình mặt đỏ tai hồng, bộ dáng như hùm, rất vui, nhưng hần cũng là người rất có lương tâm, sợ bọn họ nếu tức giận quá sẽ tổn thương đến sức khỏe, hai người này là hai cự thủ đắc lực nhất giúp hần xử lý việc triều chính mà.

Ngọc Phi Yên nghiêng đầu nhìn Hoàng đế nghĩa huynh mình, đôi mắt lúng liếng, sáng long lanh, rạng ngời.

“Nghĩa huynh không biết là các lão nhân gia sống lâu là nhờ đả thông khí huyết sao?”

Kiên hoàng vừa nghe lời ấy, xòe chiết phiến ra, che lại khuôn mặt của mình, cười không thành tiếng, hần thật sự cảm thấy bị ai cho hai vị ái khanh của mình!

Ngọc Phi Yên biết hần đang cười, nhưng mà nàng không thêm để ý làm gì, nàng chỉ có ý kiến một chút: sao hần lại không quang minh chính đại mà cười to thành tiếng, đè nén chỉ cho ghen, không sợ vì thế mà bị nội thương à?

143. Chương 143: Nàng Ghen!

Trúc xanh bạt ngàn, Ấn Thành là một mảnh xanh hài hòa, gió thổi khiến từng đợt hương trúc ngào ngạt lan tỏa khắp nơi, vấn vương lòng người, thanh tĩnh hồn người. Kiền hoàng đang đứng khoanh tay bên ngoài rừng trúc, môi mỉm cười nhưng ánh mắt hun hút, sâu thẳm, khó lường.

Ngọc Phi Yên nhìn người đang đứng ở phía trước xa xa, mỉm cười, chắc hẳn là hắn đang rất muốn vào Trúc Uyển, nhưng mà tướng công nhà nàng không cho hắn vào, trực giác nói cho nàng biết, tướng công nhà nàng và nghĩa huynh nàng có mối quan hệ không rõ ràng, tuy rằng, không ai nói cho nàng biết, nhưng mà nàng không có gốc, có thể tự mình phỏng đoán được.

Nàng tò mò không biết mục đích của Kiền hoàng tới đây là gì, không hiểu sao, tướng công nhà nàng lại để cho người ta vào Phi Long Sơn nhưng lại không nghênh đón, không biết tại sao, Kiền hoàng lại dễ dàng tha thứ chuyện ấy mà đến tận đây đứng chờ ... Bởi vậy, có thể thấy được Kiền hoàng ưu ái tướng công nhà nàng như thế nào, quan hệ bọn họ như thế nào đây?

Việc này khơi dậy cuộn cuộn lòng hiếu kỳ của nàng, nàng nóng lòng muốn khám phá vấn đề này lắm rồi.

“Nghĩa huynh, sao lại đứng ở đây?”

Nàng biết rõ ràng, lại cố tình hỏi hắn như thế, hắn muốn vào hay không vào, nàng không quan tâm, lỡ như hắn muốn vào thì nàng sẽ dẫn hắn vào sao? Hắn mà đi vào, không chỉ tướng công nhà nàng không vui mà nàng cũng buồn vì tự nhiên có thêm một người ăn thức ăn của Huyền U làm cho nàng, thật sự là mất nhiều hơn được ... cho nên ... nàng sẽ không dẫn hắn vào.

Kiền hoàng quay đầu lại nhìn nàng, khẽ gật đầu, Long Diệc Hân không chủ động tới gặp hắn, hắn đành hạ mình tới gặp hắn ta vậy, nhưng mà, nơi này bị bao phủ bởi rừng trúc, tuy rằng thực thanh nhã, nhưng hắn biết bên trong nguy hiểm vô cùng, hắn biết mình không thể nào vào được. Cho nên, hắn đã đứng chờ ở ngoài này, hắn không tin Long Diệc Hân cả đời này không bước ra ngoài, hắn biết, tên kia không phải là trốn hắn, chỉ là không muốn gặp hắn mà thôi, hắn ta vô cùng khinh thường hắn, điều này khiến cho hắn rất buồn bực.

“Người có thể làm cho nghĩa huynh chờ, tuyệt đối không phải là người thường, là ai thế?”

Ngọc Phi Yên xoay đầu cười, nàng không hiểu gì hết, nghĩa huynh này đối với tướng công nhà nàng thật vô cùng đặc biệt nha, trong lòng nàng có chút khó chịu mà không biết vì sao, giống như là đang có người mơ ước lấy đi đồ vật quý giá của nàng vậy.

Kiền hoàng nhướn đôi mày rậm của mình lên, đối với lời nói của nàng, cười nhạt không ngừng.

“Muội tử, ở trước mặt vi huynh còn muốn giả ngu sao? Ta đang đợi ai, không phải trong lòng muội rất rõ ràng sao?”

Nha đầu này luôn như vậy, làm cho hắn rất là bất đắc dĩ.

Ngọc Phi Yên cười hì hì, đối với lời nói trào phúng của hắn, nàng không thèm để ý.

“Nếu là nghĩa huynh chờ tướng công nhà muội, thì muội khuyên huynh nên đi về trước đi, tướng công nhà muội sáng sớm đã đi, không có ở nhà”

“Phải không?”

Kiền hoàng không phải nghi ngờ Ngọc Phi Yên, mà hoàn toàn không tin tưởng, hắn đã sai Thôi Lợi túc trực ở đây từ lúc nửa đêm, sáng sớm nay, hắn liền tới đây lập túc, sao hắn lại không thấy Long Diệc Hân bước ra ngoài? Nhưng mà hắn cũng thật buồn bực, sao muội tử hắn lại không ở trong Trúc Uyển này.

“Đúng vậy, bởi vì sáng sớm hắn đã đến Kì Cư nói với uội biết, hắn phải xuống núi một chuyến”

Ngọc Phi Yên gật đầu thật mạnh, mấy ngày nay bởi vì tướng công nhà nàng và nàng có mâu thuẫn nhỏ, cho nên nàng ở chung với Tranh Tranh. Ha ha, về phần cái mâu thuẫn nhỏ kia là gì, không nói ra thì ai cũng biết, vì ai chả biết phụ nữ mang thai thì tính tình sẽ khó chịu một chút...

Kiên hoàng mỉm cười, “Nói như vậy, muội tử có thể cùng vi huynh đi thưởng ngoạn Phi Long Sơn có được không?”

Nếu hấn đợi không được Long Diệc Hân, hấn sẽ quải thê tử của hấn ta đi, đến đây mấy ngày nay, hấn cũng chưa có đi du ngoạn nơi này, thật sự là đã phụ lòng cảnh đẹp nơi đây.

Ai ngờ, khuôn mặt Ngọc Phi Yên lại vô cùng buồn bã “Nghĩa huynh, sao huynh lại có ý nghĩ bắt một phụ nữ có thai đi cùng huynh?”

Nàng mệt chết đi được, hơn nữa cũng đói bụng, nếu không thể thì nàng đã không quay về Trúc Uyển làm gì, nàng tuyệt đối không thừa nhận là nàng đang rất nhớ tướng công nhà nàng.

Kiên hoàng bất động thanh sắc, chậm rãi nói “Ta nhớ rõ, ngày nào đó có một phụ nữ có thai còn tham gi đi lễ hội chùa”

Ngọc Phi Yên nghe hấn nói như vậy, khuôn mặt lại vui vẻ tươi cười, không hề có chút xấu hổ.

“Nhưng mà, nghĩa huynh không có nhớ là phụ nữ có thai kia chỉ ngồi ở tửu lâu để xem lễ hội chùa thôi sao?”

Nàng đâu có đi lung tung...

Kiên hoàng lấy một loại ánh mắt khác trờng nàng, nha đầu này đúng là giảo hoạt.

“Muội tử không muốn bồi vi huynh sao?”

Ngọc Phi Yên gật gật đầu, “Ta đói bụng.”

Lý do thật quang minh chính đại.

“Vi huynh sẽ cùng muội dùng bữa, như thế nào?”

Kiên hoàng mỉm cười, nhìn nàng dò xét, hấn thật muốn biết nàng còn bịa ra lý do nào nữa.

Ngọc Phi Yên xem như mình đã ăn xong rồi, xem ra hôm nay Hoàng đế nghĩa huynh sẽ không bỏ qua cho nàng, nhưng mà, nếu cùng hấn dùng bữa thì không thể quay về Trúc Uyển để ăn thức ăn của Huyền U, điều này làm cho nàng phân vân, ánh mắt tối đi một chút.

“Được rồi, chúng ta đi ăn, muội là con gái của cha muội cũng nên bồi ông ấy một chút, để tránh ông lại lải nhải”

Kiên hoàng vừa lòng gật đầu, đương nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt tối thui của nàng, nhưng mà, hấn có chút hoài nghi, dùng bữa chung với Hoàng đế như hấn thật khó khăn lắm sao???

Cùng Hoàng đế nghĩa huynh ăn cơm khiến nàng có chút không cảm thấy ngon miệng, có lẽ là nhìn thấy nàng thật sự mệt mỏi, hơn nữa Thành quận vương gia luôn thúc giục nàng phải nghỉ ngơi, rốt cục nghĩa huynh khó chơi kia cũng buông tha cho nàng, khiến cho tâm tình nàng tốt hơn một chút.

Vừa vào đến Trúc Uyển, Ngọc Phi Yên đã bỏ nhào vào người đang nằm nhắm mắt dưỡng thần trên chiếc ghế trúc trong phòng khách.

“Tướng công ——”

Nàng nghĩ mình rất muốn hấn.

Không phải nàng đã nói tướng công nhà nàng xuống núi sao, sao bây giờ lại còn ở Trúc Uyển?

Nghĩ cũng biết là nàng gạt người, gạt khéo đến nỗi không lộ ra chút sơ hở nào, gần đây đâu có sự việc gì, tướng công nhà nàng lại làm biếng thì sao có thể đi ra ngoài chứ, hấn đương nhiên suốt ngày ở Trúc Uyển, không đi đâu hết.

Hơn nữa, vào lúc ấy, nàng cũng không muốn nghĩa huynh nàng gặp được tướng công nhà nàng.

Long Diệc Hân ôm tiểu thê tử mình, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, tiểu thê tử hấn hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Sao vậy?”

Giọng nói trầm ấm dịu dàng, không nhanh không chậm của Long Diệc Hân vang lên, Ngọc Phi Yên tựa đầu mình vào trong lồng ngực của hắn, không nói lời nào, hai tay ôm chặt người hắn.

“Sao lại thế này?”

Long Diệc Hân tiếp tục hỏi, hắn không tin có người nào dám làm nàng buồn bực, chỉ có nàng chọc giận người khác thôi.

Ngọc Phi Yên vẫn im lặng, nàng cọ cọ chiếc trán của mình vào trước ngực hắn, tâm tình vô cùng buồn bực.

Long Diệc Hân thấy bộ dáng này của nàng thì không nói gì nữa, lẳng lặng ôm nàng, khi nào nàng muốn nói thì tự nhiên sẽ nói.

Trong phòng yên tĩnh đến lạ thường.

Đột nhiên, Ngọc Phi Yên ngược mắt nhìn Long Diệc Hân, hai tay đặt trước ngực hắn, đôi mắt trong suốt long lanh lúc này lại đượm chút u buồn, ngân ngấn nước, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống.

Giọt nước mắt đọng lại trên khuôn mặt nàng đã vào miệng của Long Diệc Hân, hắn liếm láp vị mặn mặn của giọt nước mắt ấy, cảm thấy rất đau lòng.

Long Diệc Hân chau đôi mày kiếm lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú Ngọc Phi Yên, thật hiếm khi nhìn thấy nàng khóc như thế này, ngón tay thon dài của hắn xoa nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

“Nói cho ta biết, nàng làm sao vậy?”

Ngọc Phi Yên hít hít mũi, nàng giật mình nhìn nam tử có dung nhan tuyệt thế trước mắt mình, trong lòng lại trào dâng buồn bực.

“Tại sao nghĩa huynh lại đến Ấn Thành?”

Long Diệc Hân cũng ngần ra, chẳng lẽ là chuyện của Hiên Viên Khởi Minh sao?

“Hắn đang đợi chàng.”

Còn ở ngoài rừng trúc thật lâu để đợi hắn.

Long Diệc Hân nhíu đôi mày kiếm, sao Hiên Viên Khởi Minh lại chờ hắn?

Ngọc Phi Yên nhìn biểu tình của hắn, đột nhiên thật tức giận.

“Hắn đang đợi chàng a.”

Long Diệc Hân vẫn không hiểu, hắn ta đợi hắn cũng đâu có gì.

“Chàng?”

Khuôn mặt Ngọc Phi Yên đỏ bừng, đột nhiên thoát khỏi người hắn, bước xuống, đứng nhìn hắn, tại sao hắn lại không hiểu gì hết?

Long Diệc Hân nhìn thấy bộ dáng này của nàng, tinh tế suy nghĩ, bỗng nhiên có chút hiểu được nàng đang so đo cái gì, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, rốt cục tiểu thê tử hắn suy nghĩ điều gì a? Cái loại sự việc này sao lại có thể chứ? Bọn hắn đều là nam nhân mà.

“Nàng yên tâm, hắn ta tuyệt đối không phải giống như nàng nghĩ đâu”

Ngọc Phi Yên bĩu môi, nàng mới không tin, nào có Hoàng đế nào lại dung túng một người như thế này, hơn nữa người này đâu phải là thần tử của hắn, cho nên, quan hệ bọn họ khẳng định là không đơn giản.

“Vậy chàng đối với hắn như thế nào?”

Long Diệc Hân sung sướng cười tươi, dùng hai tay ôm chặt lấy nàng một lần nữa, ép nàng vào lồng ngực hắn, tiểu thê tử hắn đang ghen đây mà, rốt cục đã làm hắn thỏa lòng mong đợi, tuy rằng việc nàng ăn giấm chua này có chút bất đắc dĩ, nhưng khiến hắn thật rất vui sướng.

“Yên tâm đi, ta với hần tuyệt đối không có cái loại quan hệ đó đâu”

Hiên Viên Khởi Minh chỉ là muốn hần vào triều, mà hần lại không để ý tới chuyện này, mới khiến hần ta đây đưa truy đuổi nhiều năm như thế, mặt khác, hần cũng rất yêu tiểu thê tử của mình, chuyện của người khác không quan hệ gì đến hần cả!

Đêm, luôn khơi mào dự vọng của con người, đồng thời cũng làm cho người ta không thể ngăn chặn ma tính của mình.

Trong một tòa phủ đệ hoa lệ ở kinh thành, đột nhiên truyền ra tiếng cười rất chói tai giữa đêm khuya thanh tịch, tiếng cười như ma quỷ khiến người ta nổi cả gai ốc.

Rất cục tiếng cười đó là của ai?

Đêm tối om, không một vì sao.

Tiếng cười phát ra trong một thời gian dài, không muốn ngừng lại, ngược lại càng thêm càn rỡ.

Toàn bộ những người bên trong phủ đệ này đều bừng tỉnh.

Đêm, càng sâu.

144. Chương 144: Vũ Xuất Hiện

Ấn Thành – Tường Long Trai.

Mục Cảnh Thiên cùng Vũ Thanh Ba đi vào nhà gian để thương thảo việc điều tra những chuyện tình gần đây, ban ngày là thời điểm Thanh Ba Lâu ngưng hoạt động, cho nên hai người liền hẹn nhau ở nơi này.

Đi theo Mục Cảnh Thiên xuống núi còn có Ngọc Phi Yên và Vân Tranh, hai nàng đang nhàm chán ngồi chờ ở đại sảnh, tuy rằng hai nàng biết bọn họ có chuyện quan trọng cần thương thảo, nhưng mà, ngồi lâu ở một chỗ đông đúc vẫn có chút nhàm chán.

“Này, lâu thế, sao bọn họ vẫn chưa có thương thảo xong?”

Ngọc Phi Yên hai tay chống cằm, nhìn lên lầu, hai người kia không phải đàm phán xong thì lên giường tiếp tục nữa chứ? Oái, tuy rằng không có giường, nhưng mà theo nàng biết, làm cái chuyện đó thì không giường cũng có thể làm được ... Hơn nữa, Tam ca nàng là cao thủ tình trường, đối với những chuyện ấy, giống như cười xe nhẹ đi trên đường quen thôi, tuyệt đối không có vấn đề gì!!!

Vân Tranh ngậm một miệng trà, cười vô cùng sáng khoái, hiện tại, nhiệm vụ của nàng là ở bên cạnh Ngọc Phi Yên, những chuyện trong tổ chức Phi Long đều để lại cho người khác làm, mỗi ngày nàng chỉ cần sống vui vẻ phóng túng theo Phi Yên mà thôi.

“Chúng ta lên đó nhìn đi”

Dù sao thì ... hai người cũng thật nhàn rồi, không bằng lên lầu xem như thế nào.

Ngọc Phi Yên gật gật đầu, nàng cũng đang có ý này, ai thèm quản bọn họ đang làm cái gì, hai người bọn họ thiệt nhàm chán, cho nên muốn tìm một việc gì đó làm, giảm bớt sự nhàm chán này ...

Hai người đang định đứng dậy, đã thấy trên lầu hai, ngay tại cầu thang xuất hiện một đôi nam nữ rất đẹp, nam nhân toàn thân màu trắng, tuấn đạt tiêu sái, phong lưu, phong tình vạn chủng; nữ nhân cũng một thân áo trắng, dáng người yếu điệu, ánh mắt đượm nét ưu buồn, quyến rũ phong tình.

Nam tử kia đang vịn chiếc eo nhỏ nhắn của nữ tử, từng bước chậm rãi đi xuống cầu thang, đó thật sự là một hình ảnh xinh đẹp tựa như tranh, nam tuấn nữ kiều, như đôi uyên ương tình lứa.

Nhưng mà, ở Ấn Thành, có ai lại không biết nữ tử xinh đẹp kia chính là lão bản nương của kỹ viện nổi danh nhất nơi này – Vũ Thanh Ba, nam tử phong lưu tiêu sái kia chính là lãng tử tình trường – Mục đại công tử. Hai người họ tuy rằng rất xứng đôi vì nam tuấn, nữ mỹ ... nhưng lại không phải là một đôi vợ chồng ân ái.

Ngọc Phi Yên và Vân Tranh nhìn thấy họ xuống, trên mặt hiện ra sự thất vọng.

Mục Cảnh Thiên ôm mỹ nhân đi đến trước mặt các nàng, trên mặt lộ ra nụ cười tiêu sái làm điên đảo chúng sinh.

“Khả Nhân, Tranh muội muội chờ lâu chưa?”

Nhìn biểu hiện các nàng, ắt hẳn là đang muốn lên lầu đây mà, cũng may là hắn dự đoán trước được, ngừng hành động thân thiết cùng Vũ Thanh Ba, hắn tin chắc, nếu hắn không đi xuống, hai nha đầu này chắc chắn sẽ lên xem chuyện xấu của hắn.

Ngọc Phi Yên nhìn kỹ hai người trước mặt, trên cổ Vũ Thanh Ba có một vết màu đỏ sẫm, nàng không khỏi nở nụ cười, vì sao nàng lại hiểu Tam ca nàng đến thế chứ?!

Mục Cảnh Thiên nhướn đôi mày kiếm lên, buông cánh tay đang ôm chiếc eo của Vũ Thanh Ba, vươn tay nâng cằm của muội muội mình lên, đôi mắt đào hoa híp lại.

“Khả Nhân ghen tí?”

Ngọc Phi Yên chớp chớp đôi mắt “Ghen?”

Sao nàng lại phải ghen chứ, hắn đâu phải tướng công nhà nàng.

“Không phải sao?”, Mục Cảnh Thiên mỉm cười, hai tròng mắt đào hoa lóe sáng, “Không phải vừa rồi Khả Nhân định lên lầu tham quan sao?”

Ngọc Phi Yên chồm chớp đôi mắt, chậm rãi đứng lên, thân hình mềm nhũn ngã vào trong lồng ngực hắn, ngón tay thon dài vuốt ve trước ngực hắn, khuôn mặt hơi ngẩng lên, ánh mắt long lanh chồm chớp, lấp lánh như đang dụ dỗ ai kia.

Mục Cảnh Thiên nhìn thấy thì sửng sốt một chút, ngay sau đó thì lập tức hoàn hồn, nha đầu này!

“Thật khó có được một Tam ca hiểu biết sâu sắc tiểu muội như vậy, trong lòng tiểu muội thật là tràn đầy cảm kích”

Tràn đầy cảm kích.

“Ha ha, ta đối với muội như thế nào sao muội lại không biết?”

Hắn nhìn nàng lớn lên từ bé, sao lại không biết tính tình của nàng.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa hai má của nàng, tình cảm trong lòng lan tỏa khắp toàn thân, hắn nhìn thấy tiểu nha đầu này từ bé cho đến lớn, đau lòng nhìn nàng khi bé không có mẫu thân ở bên cạnh chăm sóc, tình cảm này không thể nói thành lời, cảm giác trong lòng thật kỳ quái.

Vân tranh ở bên cạnh, nhìn thấy hai huynh muội này không coi ai ra gì khiến nàng có chút lúng túng, may mắn là chủ tử nàng không có ở nơi này, bằng không, Mục đại đường chủ chắc chắn sẽ vô cùng thảm. Sao hắn lại bắt chước tính nghịch ngợm của Ngọc Phi Yên chứ, bây giờ, Phi Yên không chỉ là muội muội của hắn, mà còn là thê tử của chủ tử nàng, ai mà chẳng biết, chủ tử nàng là người hay ghen sao. Hắn đã bị chinh một lần, sao lại biết sai mà vẫn phạm chứ, có phải không xem chủ tử nàng ra gì không, dường như hắn cũng quên là nàng đang ở đây, không sợ nàng sẽ đi mach với chủ tử nàng à?!

Vũ Thanh Ba nhìn thấy cảnh này thì trong lòng lại có suy nghĩ khác, Phi Yên là tiểu muội của Mục Cảnh Thiên, vị trí nàng ấy trong lòng hắn không ai thay thế được, đó là tình cảm thân thuộc của người trong nhà, là sự quan tâm, tương thân tương ái mà một cô nhi như nàng chưa bao giờ cảm thụ qua, đó cũng là tình cảm mà nàng khát khao từ bấy lâu nay, nhưng mà, nàng sẽ có ư? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng lại có chút chua xót.

Trong mắt hai huynh muội chỉ có hình ảnh của nhau, cùng nhau vui vẻ mà không biết mệt, không thêm đề ý đến ánh mắt nghi hoặc của mọi người xung quanh, bọn họ như thế thì sao nào, người khác nghĩ như thế nào đâu có liên quan gì đến bọn họ.

Trong lúc ánh mắt hai người còn quần quýt nhau như keo sơn, giọng nói thanh thúy chọt vang lên ở đại sảnh —

“Tiểu Thiên, người thật không ngoan, vì sao ở sau lưng ta, hết lần này đến lần nọ, đều cùng người khác huynh huynh muội muội thế?”

Lời nói vừa dứt, một làn gió mát xẹt qua, Ngọc Phi Yên bị hất ngã qua một bên, may mắn là lúc ấy được Vân Tranh đỡ lấy, bằng không nhất định đã ngã xuống đất.

Mục Cảnh Thiên bị ai kia ôm vào trong lồng ngực, người này có một đầu tóc đỏ hồng hiem thấy, khuôn mặt như ngọc thạch, hai tay ôm chặt lấy Mục Cảnh Thiên, vùi đầu hắn vào bờ vai to rộng của mình.

“Khả Nhân? Không có việc gì chứ?”

Mục Cảnh Thiên bất chấp tất cả, đẩy mạnh tên này ra, khuôn mặt lo lắng hỏi tình hình tiểu muội mình, thấy nàng lắc đầu, hắn mới yên lòng.

“Vũ, buông ra!”

Gần đây sao hắn xui xẻo thế này, luôn có người đến tìm hắn làm phiền, lần nào cũng liên lụy đến tiểu muội hắn, không phải bắt hắn mỗi lần đi ra ngoài đều phải xem lịch đấy chứ?!

Hắn lạnh lùng nhìn tên nam nhân đang ôm mình, lửa trong lòng dâng lên cuộn cuộn, hắn ta đối với hắn như thế nào cũng được, nhưng nếu hắn ta làm bị thương tiểu muội mà hắn yêu thương nhất, hắn ta phải chết!

“Tiểu Thiên, người không thể thoát được, ta sẽ không bao giờ để người bỏ chạy nữa”

Vũ chôn khuôn mặt mình trên bờ vai của Mục Cảnh Thiên, hình như hắn ta vô tình nhìn thấy được một chút da thịt của Mục Cảnh Thiên, khiến hắn toàn thân run rẩy, bên môi lại lộ ra một nụ cười khê mà tràn ngập ma ý, nhưng mà không ai nhìn thấy được.

Mục Cảnh Thiên hận đến nghiến răng nghiến lợi, đem hết sức lực đẩy tên nam nhân này ra, nhưng không giống như những lần trước đây, tên này ôm hắn vô cùng chặt, thật là muốn nhục mạ hắn mà.

“Cảnh Thiên ca ca, người kia là ai?”

Vân Tranh vô cùng thân thiết hỏi Mục Cảnh Thiên, nhưng giọng nói lại lộ ra ý lạnh, tên này dám đẩy ngã Phi Yên, không thể tha thứ!

Ngọc Phi Yên nhìn Tam ca nàng, trong lòng có chút khó hiểu cổ quái, Tam ca nàng đường đường là một nam tử hán, thế mà lại bị một nam nhân khác ôm chầm lấy, nhưng mà, điều khiến nàng tò mò hơn chính là mái tóc đỏ hồng bông bênh như ngọn lửa kia, ngọn lửa ấy như muốn thiêu đốt nhan sắc tuyệt đẹp của hắn ta, cũng kích thích tính tò mò của nàng, khiến trong lòng nàng vô cùng ngứa ngáy, muốn chạm vào nó xem như thế nào.

Vũ Thanh Ba khi nhìn thấy nam tử kia ôm Mục Cảnh Thiên trong ngực, tâm liền rút xuống đất lộp bộp ... hai nam nhân này không phải quan hệ thân ái với nhau chứ!?

“Hắn không phải là người quan trọng, các người không cần quen biết nhau”

Giọng nói Mục Cảnh Thiên lạnh thấu xương tủy, hắn thật sự hối hận trước đây đã cùng tên này làm giao dịch, nếu không như thế, hôm nay đâu có phát sinh chuyện như thế này, hắn không hiểu được, tại sao mình lại hấp dẫn tên biến thái này ... làm thế nào để hắn ta bỏ ý định theo đuổi hắn ... Ai ... mặc kệ hắn đã làm gì tên này vẫn đuổi theo ...

“Tiểu Thiên, sao người lại có thể nói như thế chứ, sao ta không phải là người quan trọng đối với người?”

Giọng nói thanh thúy như tiếng thạch ngọc va chạm nhau, lại lộ ra chút thương tâm che giấu bên trong.

“Vũ, ta khuyên người, tốt nhất lập tức buông ra.”

Mục Cảnh Thiên chậm rãi nói, bây giờ hắn thật rất tức giận, tên này không nên đối với muội muội của hắn vô lễ như thế.

“Tam ca, người này đối với huynh như thế nào không quan trọng, muội có thể sờ sờ đầu hắn một chút không?”

Ánh mắt Ngọc Phi Yên tràn ngập hứng thú, giọng nói như muốn giương cung bạt kiếm vang lên cùng lúc, thật khiến cho người khác muốn té xỉu cho xong tất cả, khuôn mặt tuấn tú của Mục Cảnh Thiên tối thui, hẳn biết tiểu muội nhà hắn luôn như vậy.

Vũ ghé vào tai Mục Cảnh Thiên, thì thầm “Tiểu nữ nhân này rất thú vị”

Hắn rất ít khi cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân, nhưng mà vừa nãy nói chuyện với tiểu nữ nhân kia, hắn lại cảm thấy rất hứng thú.

Thân thể Mục Cảnh Thiên cứng đờ, hung hăng trừng mắt liếc hắn ta, nếu hắn ta dám xuống tay với muội hắn, hắn sẽ cùng hắn ta liều mạng.

“Xem ra, tiểu nữ nhân này chính là nhược điểm của ngươi nha”

Vũ cười rất khoái trá, Tiểu Thiên đối với tiểu nữ nhân này thật đặc biệt!

“Ta khuyên ngươi nên dẹp bỏ suy nghĩ trong đầu mình”

Nói xong, tay liền cử động, rút Ngân Giao kiếm bên hông ra, Vũ nhìn thấy ý đồ của hắn, đột nhiên lắc mình một cái, tới sát bên cạnh hắn.

Dung nhan của hắn bị bại lộ trước mặt bao nhiêu người.

“Yêu quái a!”

“Quý a!”

Trong nhất thời, đại sảnh Tường Long Trai chỉ còn lại vài người, tất cả đều bỏ chạy ra ngoài.

Vũ cười trào phúng, một đám ngu ngốc!

145. Chương 145

Mái tóc như ngọn lửa phập phồng, khuôn mặt tinh xảo như búp bê, tròng mắt màu đỏ như ngọn lửa cháy bùng từ dưới địa ngục, câu dẫn hồn người; Tròng mắt màu tím như sương mù giăng phủ đầy trời, mộng lung không lối thoát.

Chắc chắn hắn là một người dị tộc, cũng là một kì trân dị bảo trên thế gian!

Mục Cảnh Thiên nhìn thấy người có đôi mắt hai màu kia thì trong lòng không chỉ có tức giận, mà còn buồn bực. Tức giận vì, bởi do làm việc của người khác giao phó nên mới có quan hệ với người này; buồn bực vì, không biết ma quỷ gì xui khiến mà hắn lại cùng hắn ta thực hiện giao dịch ... tất cả đều là do mái tóc đỏ và đôi mắt hai màu đó.

Vũ Thanh Ba cũng không phải người bình thường, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy người có đôi mắt như vậy, một mắt thì đỏ như ngọn lửa, một mắt thì tím rậm mờ mịt như sương mù giăng, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác khác thường – không rét mà run, da đầu cũng có chút run lên ... toàn thân người này đều toát ra luồng khí như ma quỷ, tuyệt đối không phải là người tốt.

Vân Tranh đối với người này thì tràn ngập suy nghĩ xấu, chỉ khen thầm ánh mắt của hắn thôi, trong lòng nàng cũng nghĩ, người này chắc là người mà Mục Cảnh Thiên đã đem vào Hoàng cung làm lễ vật dâng cho Hoàng hậu, quả nhiên là thế gian cực phẩm!

Khó trách Kiền hoàng ... đá hắn ra khỏi Hoàng cung!!!

“Ánh mắt thật đẹp!”

Ngọc Phi Yên lập tức bị hấp dẫn, mái tóc đỏ hồng kia và ánh mắt đỏ kia quyến rũ mê người, ánh mắt màu tím kia thì thần bí khó lường, nàng nhớ tới đôi mắt phượng sâu thẳm hun hút của tướng công nhà nàng, hai đôi mắt ấy, một tượng trưng cho sự mê mị, bất cần đời, một tượng trưng cho sự ưu tư, trí tuệ; Hai người này mâu thuẫn với nhau nhưng tính cách cũng tương đối giống nhau, không hề xung đột.

Không tự chủ được, nàng hướng về phía Vũ mà bước, thật sự là rất thích nha!

“Khả Nhân!”

“Phi Yên!”

Mục Cảnh Thiên và Vân Tranh nhìn thấy nàng mỗi lúc mỗi tiến đến gần Vũ thì sợ hết cả hồn, hấn vọt lên phía trước chắn nàng lại.

“Muội muốn làm gì?”

Mục Cảnh Thiên đem nàng ôm vào trong lồng ngực mình, hấn trừng mắt nhìn Vũ cảnh cáo.

Ngọc Phi Yên ở ngược mắt nhìn hấn mỉm cười.

“Muội chỉ muốn tới gần xem hấn một chút, mọi người không thấy ánh mắt hấn thật đẹp sao?”

Sao bọn họ lại khấn trương đến thế, nàng sẽ không làm chuyện gì xấu mà.

“Ta cảm thấy ánh mắt Khả Nhân là đẹp nhất”

Mục Cảnh Thiên ôm chặt nàng, xoay khuôn mặt nàng lại ép vào ngực hấn, hấn biết, tiểu muội nhà hấn đối với những chuyện thị phi phải tìm hiểu đến tận cùng, hiện tại, nhìn thấy tên Vũ kia quá đổi kỳ lạ, nàng không hiểu lý mới là chuyện lạ. Nhưng mà, tên Vũ này không phải là người nàng muốn làm thế nào thì làm thế ấy, chẳng may gây ra phiền toái thì hấn không thoát khỏi, hơn nữa, mới vừa rồi, Vũ ghé vào tai hấn nói nhỏ câu kia, khiến cho hấn kinh hãi, hấn sợ Vũ sẽ bắt lợi đối với nàng.

“Tiểu Thiên, người thật sự cảm thấy ánh mắt của nàng đẹp hơn so với ánh mắt của ta sao?”

Giọng nói của Vũ lạnh lẽo, mang theo sự nghi ngờ, tuy rằng ánh mắt của tiểu nữ nhân kia quả thật rất đẹp, nhưng mà hấn không hy vọng là Tiểu Thiên lại thích ánh mắt của nàng.

Mục Cảnh Thiên đang định gạt đầu, Ngọc Phi Yên đã lên tiếng,

“Ánh mắt của ta cũng đẹp nhưng không có đẹp bằng ánh mắt của người, người gọi là “Vũ” có đúng hay không, ta có thể gọi người như thế không?”

Màu của mắt hấn đẹp như vậy, thật là hiếm thấy, vô cùng quý báu trên thế gian này.

Vũ không trả lời nàng, nàng cũng không giận, cười hì hì nói “Vũ, lại đây ngồi xuống đi, đứng không mỏi chân sao, còn các người nữa”

Nói xong, nàng lền kéo Tam ca nàng, Vân Tranh và Vũ Thanh Ba cùng ngồi xuống bên cạnh mình.

Vũ thấy Mục Cảnh Thiên và Vân Tranh cố ý vô tình ngăn cản Ngọc Phi Yên, vì thế liền bước đến, ngồi ở trước mặt bọn họ, nhìn thấy tiểu nữ nhân kia đôi mắt long lanh sáng ngời như những vì tinh tú trên bầu trời, sức sống tràn ngập khắp xung quanh, hấn thấy vô cùng hấp dẫn, hiện tại, đôi mắt đẹp ấy đang nhìn hấn chăm chú, như đang chiêm ngưỡng và thán khen hấn, nhưng cũng không giấu được tò mò, xem ra, nàng không hề sợ hấn, nhận ra được điều này, hấn trở nên thích nàng nhiều hơn.

“Vũ, ánh mắt của người càng nhìn càng đẹp, ta thật muốn mỗi ngày đều nhìn thấy”

Ngọc Phi Yên càng nhìn càng thích, mọi người đều yêu thích cái đẹp, nếu mỗi ngày đều được nhìn thấy những cái đẹp thì con mắt mình sẽ được bồi dưỡng.

“Nếu người là trượng phu của ta thì tốt rồi”, như thế ngày nào nàng cũng có thể ở bên cạnh hấn.

“Khụ khụ! Khả Nhân ——”

Mục Cảnh Thiên bị sắc bởi chính nước miếng của mình, tiểu muội hấn không cần lúc nào cũng nói ra những lời kinh người như thế có được không?

“Phi Yên ——”

Vân Tranh che miệng thở dài, nàng đã có chồng lẫn con, sao lại đi mơ ước một nam nhân khác, tuy rằng, nam nhân này thật sự là cực phẩm, nhưng cũng thật sự là có độc.

Vũ Thanh Ba hoàn toàn bị lời nói của nàng dọa mất hồn.

Khóe môi Vũ lộ ra ý cười, “Đáng tiếc, ta đối với nữ nhân không có hứng thú”, nếu hẳn thích nữ nhân, nhất định sẽ bắt nàng làm thê tử của hẳn, bởi vì, nàng rất hợp với khẩu vị của hẳn.

Ngọc Phi Yên nhướn mày, “Chẳng lẽ, người cảm thấy hứng thú đối với nam nhân?”

Vũ dùng ngón tay thon dài của mình, xoa xoa cánh môi mình, “hư” nhẹ một tiếng, nhìn Mục Cảnh Thiên đắm đuối nói “Ta chỉ có hứng thú đối với mỗi mình Tiểu Thiên”

Ngọc Phi Yên cười khúc khích, nàng quay đầu lại nhìn sắc mặt xanh mét của Tam ca nàng, tâm tình rất vui vẻ nhưng lại cảm thấy rất quái dị.

“Vũ thật sự có hứng thú đối với Tam ca của ta sao?”

Nam nhân hứng thú đối với nam nhân? Cũng không phải là không được, chỉ cần thật tình mong muốn cùng ở bên cạnh nhau, cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà, nàng lại nhớ tới quan hệ của tướng công nhà nàng và vị Hoàng đế nghĩa huynh, không khỏi nhúu mày lại.

“Không được sao?”

Vũ nhìn nàng kiêu ngạo, hẳn cũng vốn nghĩ nàng không giống như những người khác, nhưng không nghĩ tới

“Sao lại không, ta rất vui vì người có hứng thú với Tam ca của ta”

Ngọc Phi Yên ánh mắt long lanh, cười thật vui vẻ sáng khoái, nhớ đến cảnh Tam ca nàng bị Vũ ôm trong lòng ngực, nàng không nhịn nổi mà cứ cười hoài, xem ra, lãng tử tình trường nhà nàng đã bị một người chế trụ được, thật phải ăn mừng thôi! Nàng nghĩ, nhiều năm qua Tam ca đã làm cho biết bao cô gái rơi lệ, Vũ lại có thể kiềm chế hẳn ... có lẽ là một lựa chọn không tồi! Nàng nhận ra, Tam ca nhà nàng đối với Vũ cũng có cảm giác, tuy rằng, hai người đều là nam tử, nhưng đâu có ai quy định rằng nam nhân chỉ có thể thích nữ nhân mà thôi?!

Tục lệ thế gian nhiều lắm, tạo ra không ít áp lực cho những đôi lứa yêu nhau!!!

“Khả Nhân ——”

Sắc mặt Mục Cảnh Thiên càng thêm xanh mét, hẳn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn muội muội mình, hẳn không thể cần nàng một cái, nói gì chứ “Ta rất vui khi người có hứng thú đối với Tam ca của ta” ư? Hẳn gây trở ngại gì cho nàng sao?

Vũ nghe xong lời này thì tâm tình rất vui vẻ, hẳn đi theo Ngọc Phi Yên cười ha ha, quả nhiên hẳn không có nhìn lầm người, tiểu nha đầu này rất hợp với tính hẳn, hẳn thích!

Vân Tranh lấy tay chống cằm, nàng xem diễn cảm thấy rất vui, người lãnh đạo trực tiếp của nàng đang diễn xuất, không xem thì thật là đáng tiếc, quay đầu lại, nhìn thấy thần sắc ảm đạm trên mặt Vũ Thanh Ba, trong lòng nàng không khỏi than thầm một tiếng, đối với nàng ấy, nàng không còn lời nào để nói.

“Tiểu nha đầu, người tên là gì?”

Giọng nói của Vũ như đang vui, tiểu nha đầu này rất đáng để hẳn kết giao.

“Ta gọi là Ngọc Phi Yên, Vũ có thể gọi ta là Phi Yên”, Ngọc Phi Yên sáng khoái cười nói, lại nhìn Mục Cảnh Thiên nói tiếp “Vị Tiểu Thiên này chính là Tam ca của ta”

Biết hẳn đối với Vân Tranh và Vũ Thanh Ba không có hứng thú, nàng cũng lười giới thiệu.

Vũ nhướn mày, khuôn mặt tinh xảo không chút hiện ra hỉ nộ ái ố.

“Phải không, người là muội muội của Tiểu Thiên?”

Khó trách hẳn đối với nàng không có cảm giác chán ghét, thì ra là ... yêu ai yêu cả đường đi.

Ngọc Phi Yên gật đầu, vui vẻ đưa ra lời mời.

“Vũ, có hứng thú đến chỗ chúng ta làm khách hay không?”

Nếu hẳn có thể đến Phi Long Sơn ở, mỗi ngày của nàng sẽ càng thêm vui vẻ.

Nhưng mà, Vũ còn chưa kịp phát biểu ý kiến, đã có người phản đối.

“Không được!”

Mục Cảnh Thiên lớn tiếng quát, hắn tuyệt đối không để cho Vũ lên Phi Long Sơn, trước tiên, không nói đến việc hắn còn chưa tra rõ thân phận của tên này, là địch hay bạn, vẫn còn là một đáp án mờ lung, nếu tùy tiện cho hắn lên núi, hậu quả như thế nào ai cũng không biết được, còn có, Khả Nhân vô cùng có hứng thú với tên Vũ này, nếu để cho hắn ta lên núi, đến lúc đó Long Diệc Hân mất hứng, người chết thay hắn ta sẽ là hắn, cho nên, không bao giờ hắn làm cái việc ngu ngốc này.

“Tam ca?”

Ngọc Phi Yên biết mình thiếu sự đề phòng đối với người này, nhưng mà nàng muốn có thêm một chút vui vẻ, nàng tin là tướng công nhà nàng cũng sẽ không phản đối, có lẽ, Tam ca có suy tính riêng của mình, nhưng mà nàng không quan tâm, nàng muốn Vũ lên Phi Long Sơn, nàng cũng có suy tính của chính mình.

“Phi Yên, chủ tử sẽ không đáp ứng.”

Vân Tranh cũng duy trì thái độ phản đối, tuy rằng, khuôn mặt Vũ vô cùng tinh xảo, nhưng mà, người sáng suốt đều biết hắn là một nhân vật nguy hiểm, điểm này, nàng tin tưởng Phi Yên đã nhận ra từ lâu, mà chủ tử nàng tuyệt đối sẽ không cho phép một người nguy hiểm như thế ở bên cạnh Ngọc Phi Yên.

“Tranh Tranh”

Đôi mày thanh tú của Ngọc Phi Yên hơi nhíu lại, ấy thế mà ngay cả Tranh Tranh cũng phải đối nàng sao?!

Vũ cười cười, “Một khi đã như vậy, hôm nào ta sẽ đến, xem ra hôm nay không tiện”

Ngọc Phi Yên nhún nhún vai, trên mặt có chút đáng tiếc, nhưng mà chỉ có thể như thế, ba người bọn họ xuống núi, hai người phản đối mang Vũ lên núi, nàng cũng không thể tùy hứng được.

Bỗng nhiên, Vũ vọt đến phía sau lưng Mục Cảnh Thiên lúc nào không hay biết, một tay đặt trên vai hắn, nhẹ nhàng vuốt ve...

“Nếu người còn muốn có tay, liền rút ngay cho ta”

Giọng nói Mục Cảnh Thiên có chút lạnh lẽo, tay hắn đã đặt bên hông mình.

Vũ rút tay lại, cười hì hì, ngay sau đó liền biến mất ở trong đại sảnh, nhưng Mục Cảnh Thiên lại vẫn nghe được lời hắn nói, vì hắn ta dùng truyền âm nhập mật nói cho hắn biết “Ta sẽ lại đến” ... khuôn mặt tuần tú của hắn bỗng chốc hóa thành than đen.

Hắn còn muốn đến, lần sau lại đến ... Hắn nhất định phải đánh hắn ta thật đẹp!

Ngọc Phi Yên nhìn biểu hiện của Tam ca nàng, lại cười phá lên, thật sự là chơi rất vui nha, hôm nay theo Tam ca nàng xuống núi quả thật là một quyết định hoàn toàn chính xác!

146. Chương 146: Ghen Cùng Tín Nhiệm

Khúc Hàn Lâm rất phong độ, khoanh tay đứng ở hành lang gấp khúc trên đường đến phòng khách, đợi người mặc áo xanh từ phía xa xa kia đến, ông chưa kịp mở miệng nói, thì người ấy đã phớt lờ đi qua trước mặt ông ... Khúc Hàn Lâm tức giận đến chỉ tay quơ chân ...

Này này này, thế này thì còn thể thống gì nữa?! Con rể thấy nhạc phụ lại không thèm chào hỏi! Được, được, được! Đồ nhãi con!

Ông tức tối đi vào phòng khách, vừa đi vừa thở phì phò.

Chờ khi ông đi vào phòng khách, trong chòi nghỉ mát, người nọ cùng Kiên hoàng uống trà, Kiên hoàng nhắm hờ mắt, kiên nhẫn ngồi chờ, tuy là cải trang đi ra ngoài, nhưng Hoàng thượng rốt cục vẫn là Hoàng thượng, nếu không phải có hân ngồi đây, thì chắc chắn Khúc hàn lâm đã phát hỏa to rồi.

Kiên hoàng nhìn vị ái khanh của mình tức giận đến toàn thân phát run, muốn cười nhưng lại cố kiềm chế, chặn họng mình lại, nhìn người nọ nói “Nếu người chọc tức chết Khúc ái khanh, muội tử cũng sẽ không để yên cho người”

Hắn ta như thế nào mà luôn coi thường tất cả mọi người, Khúc ái khanh tìm hắn ta lý luận, coi như cũng đã rất độ lượng, tin rằng, trên thế gian này chỉ có Long tiểu vương gia đây mới dám thờ ơ không thèm nhìn nhạ phụ mình, hắn thật bất bình thay cho Khúc ái khanh nha!

Long Diệc Hân không nói gì, chỉ là dùng những ngón tay thon dài còn đẹp hơn cả những ngón tay của nữ nhân, nâng chiếc chén bạch ngọc lên xoay xoay, khuôn mặt hắn bên trong mũ sa như thế nào không ai nhìn thấy rõ.

“Sao hôm nay ta không thấy muội tử?”

Kiên hoàng sớm đã quen với cá tính của Long Diệc Hân, cũng không xét nét làm gì, mấy ngày trước, hắn còn thấy muội tử hắn lúc nào cũng đi khắp nơi chọc phá, sao hôm nay lại chẳng thấy tăm hơi đâu?

“Xuống núi.”

Long Diệc Hân ngẩng đầu nhìn trời chiều đã dần buông xuống, thế mà bọn họ vẫn chưa trở về, từ khi được hắn đặc biệt cho phép, tiểu thê tử hắn cứ cách vài ngày là lại xuống núi mua sắm, hắn thật không tưởng tượng nổi, dưới chân núi thật sự có sức hấp dẫn lớn như vậy sao, làm cho nàng cứ xuống hoài.

“Xuống núi?”

Kiên hoàng nhíu đôi mày kiếm, người trước mắt hắn không thực hiện lệnh cấm đối với nha đầu kia sao, rất hiếm khi như thế này a, hắn nhớ rõ, ám vệ từng nói qua, từ sau sự việc ở Túy Hồng Lâu nàng đã bị trông giữ nghiêm ngặt, trừ phi là đặc biệt cho phép, còn không thì không thể xuống núi, thật đáng thương!

Nhưng mà, bây giờ đâu giống như thế, nàng có thể tùy tiện xuống núi mà, ha ha!!!

Nhưng, nói thật lòng, tuy Phi Long Sơn này non xanh nước biếc, bốn mùa đều như mùa xuân, nhưng mà ở lâu cũng sẽ chán nản.

Đúng thế, hắn cũng muốn đi mua sắm một chút, đi vào Ấn Thành, mấy hôm trước hắn đi liền một mạch lên Phi Long Sơn, chưa kịp ngắm cảnh đẹp dưới chân núi. Nghe nói, tại Ấn Thành này, ở Đại Minh Tự có trồng hoa mẫu đơn nổi tiếng thiên hạ, tuy rằng đó không phải là hoa quý, nhưng mà, hoa ở nơi ấy được trồng và chăm sóc rất kỹ lưỡng, màu sắc rất hiếm và tuyệt đẹp, nếu đã đến đây mà không đến đó xem một chuyến thì thật sự là đáng tiếc nha.

Vùng ngoại ô nơi này còn có Nguyệt Kiều Hồ, vào mùa hè, trên mặt hồ nổi đầy hoa sen, gió mát thổi hương sen bay xa mười dặm, lúc này, mặc dù không nhìn thấy được cảnh đẹp ấy, nhưng tưởng tượng đến sau này sẽ được thấy, cảm giác cũng không tồi, hắn thích nhất là ngồi trên một chiếc thuyền buồm du ngoạn trong hồ, nhìn làn nước trong xanh như sắc trời mùa hạ, thật là một niềm vui tao nhã.

Nàng chung trà lên, nhấp một ngụm, hắn lại nhìn người đối diện.

“Người thật sự không có ý định theo ta quay về kinh?”

Long Diệc Hân vẫn như cũ, xoay xoay chung trà trong tay, không có đáp lời, khóe môi dưới mũ sa hiện lên nụ cười.

Kiên hoàng thấy hắn không trả lời, đặt chung trà trong tay xuống mặt bàn, tiếp tục nói “Muội tử của ta làm công chúa, đã qua mấy tháng rồi, người cũng nên cho nàng về nhà thăm gia đình, người nói có đúng không, Diệc Hân?”

Hắn ta không quay về, không thành vấn đề; Hắn quả muội tử hắn về ... kết quả sẽ được như ý.

Ánh mắt của Long Diệc Hân dưới mũ sa nhìn thẳng vào mắt hắn ta, trong đôi mắt hắn ta lộ ra sự giả hoạt, hắn hiểu được ý của hắn ta, hắn cũng sẽ quay về kinh, nhưng không giống như hắn ta mong muốn, thê tử hắn cũng sẽ không bao giờ bị người khác điều khiển, hắn ta tính toán sai rồi!

“Bây giờ Phi Yên đang có mang”

Kiên hoàng ôn nhã cười, đây quả thật là một lý do, nhưng mà, hắn cũng có suy nghĩ của riêng mình.

“Thái hậu rất muốn mau chóng được gặp mặt nha đầu kia, mang thai cũng tốt, có thể ở Hoàng cung dưỡng thai, tất cả các dược liệu đều có ở Hoàng cung, tha hồ cho nàng nghiên cứu”

Không phải là mang thai sao, trong Hoàng cung có tất cả các danh y dày dặn kinh nghiệm sẽ chiếu cố nàng.

Long Diệc Hân lại không nói gì, hắn tiếp tục bồi thêm một câu “Nếu lo lắng, người cũng có thể đi theo”

Long Diệc Hân lại nhìn nhìn ánh chiều tà khuất dần khuất dần, trong lòng nghĩ, sao vẫn còn chưa trở về?

Lúc này, Kiên hoàng có chút tức giận “Chỉ cần người theo ta trở về — “

“Chàng tuyệt đối sẽ không theo huynh trở về!”

Kiên hoàng chưa nói xong, thì một giọng nói mềm như bông từ xa truyền đến.

Long Diệc Hân nhìn thân ảnh màu tím trong nháy mắt đã vọt đến trước mặt mình, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt long lanh nhưng lại có chút tức giận, ai nói nước và lửa không thể ở cùng một chỗ với nhau, khiến hắn cảm thấy trong lòng vui sướng, nàng tự động ngồi xuống trên đùi hắn, hai tay nhẹ nhàng vòng quanh cổ hắn.

“Nghĩa huynh, Diệc Hân cũng là người của muội, chàng sẽ không đi theo huynh”

Ngọc Phi Yên dùng ánh mắt mang theo sự tức giận của mình nhìn trừng trừng nghĩa huynh nàng, hắn thể mà thừa dịp nàng không có ở đây quải người của nàng đi, may mắn là nàng trở về kịp thời, bằng không hắn đã thực hiện được rồi???

Nàng chỉ có một tướng công mà thôi, nếu bị bắt cóc, nàng làm sao bây giờ?!

Tuy rằng nàng không phản đối việc nam nhân yêu mến nam nhân, nhưng mà, liên quan đến tướng công nhà nàng, vậy tuyệt đối không có khả năng đó!

Nàng tựa đầu vào vai tướng công nhà nàng, nghe được tiếng cười rất khê khàng của hắn, mà ánh mắt Hoàng đế nghĩa huynh của nàng không hiểu vì sao mỗi lúc mỗi thêm tức giận, càng lúc càng thêm rõ ràng, nàng vỗ vào bả vai tướng công nàng, còn cười sao?

“Không phải chàng nói, huynh ấy đối với chàng không có cái ý gì gì đó sao, bây giờ giải thích như thế nào đây?”

Còn lừa nàng! Bây giờ đã bị nàng bắt gặp, vẫn còn cười vui vẻ được ư!?

Chỉ là, khi nàng vừa nói xong, chiếc cằm của tướng công nhà nàng đang ở trên bờ vai nàng lại cố nén cười, hình như là không nén được, nên tiếng cười nhẹ kia bỗng chốc hóa thành rất to.

Trong đầu Kiên hoàng vẫn mờ mịt, vấn đề là hắn không rõ vợ chồng bọn họ đang diễn tuồng xiếc gì, nhưng đồng thời, hắn cũng thấy rất kì quái, tiểu vương gia Long Diệc Hân lại cũng có lúc cười to như thế, đúng là rất hiếm khi thấy được, xem ra, nghĩa muội này của hắn thật sự ảnh hưởng không nhỏ đến tên này a, hắn có chút hài lòng.

Khúc Hàn Lâm ngồi ở trên ghế, bực mình xoay qua xoay lại, trừng mắt nhìn Ngọc Phi yên đến Mục Cảnh Thiên cũng bị hoảng sợ, Khúc Hàn Lâm đối với Long Diệc Hân bất mãn, đột nhiên lại nghe được tiếng cười của hắn khiến ông hết hoảng, con gái ông nói gì với hắn sao, vui như thế sao, Mục Cảnh Thiên lại thấy như mình đang bị dọa, nếu không phải tận tai nghe được, hắn thật không tin, người phát ra tiếng cười sáng khoái thoải mái kia chính là Long Diệc Hân luôn luôn lạnh lùng và trầm tĩnh, điều này khiến cho hắn kinh ngạc đến ngây người.

Ngọc Phi yên cũng không vừa lòng, lấy tay vén tấm màn sa trên nón Long Diệc Hân lên, hé lộ khuôn mặt tuyệt đẹp hại nước hại dân, có một không hai trước mắt mọi người, chớp mắt, tiếng hít vào thở ra vọng khắp xung quanh.

Kiên hoàng bình tĩnh nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt thể dung nhan, diên đảo chúng sinh kia, trong lòng thầm khen ngợi, danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử” dành tặng hắn hoàn toàn xứng đáng, kỳ thật,

nếu nói hấn đẹp thì thật chẳng khác nào chê bai hấn, bởi vì, mấu chốt là không có từ ngữ nào có thể diễn tả được hấn.

Khúc Hàn Lâm chỉ nhìn thấy một bên, trong lòng đã hoảng tựa như khiếp sợ, dung nhan như thế chẳng khác nào thần tiên, khuôn mặt này, nếu lộ ra ngoài thì đúng là tai họa cho dân chúng nha. Khó trách hấn lúc nào cũng đội mũ sa, thì ra là để chặn bớt phiền toái. Long lão nhân như thế nào lại sinh ra được một đứa con yêu nghiệt như vậy, sao con gái ông lại gả ột người thế này chứ, tai họa a!

Bỗng nhiên, nàng thấy được bao ánh mắt mơ ước đang ở trên người tướng công nhà nàng, nhanh như chớp, Ngọc Phi Yên lại buông tấm hắc sa xuống, che lại tuyệt thế dung nhan của tướng công nhà nàng, nàng cả đời thông minh, bỗng nhiên lại quên tâm tư của nghĩa huynh nàng đối với tướng công mình, thế này mà tướng công nàng còn cười được, nàng lấy tai đánh vào người hấn một cái.

“Không được cười!”

Nàng muốn đứng lên, lại bị tướng công nhà nàng ôm chặt vào trong lồng ngực, không nhúc nhích được.

Long Diệc Hân rốt cục cũng cười đủ, vẫn tựa đầu trên bờ vai nàng, khoe môi cong cong.

“Phi Yên, nàng phải tin tưởng ta”

Không cần hoài nghi vấn đề kia có đúng hay không, cái đó, không có ý nghĩa gì.

“Nhưng mà ——”

Ngọc Phi Yên lại mấp máy môi, nàng nghe được, hoàng đế nghĩa huynh nàng muốn hấn trở về, hơn nữa, nhìn ánh mắt hấn sâu thẳm, hun hút như thế nàng không hiểu, không khỏi suy nghĩ lung tung ...

“Nếu nàng muốn đùa cũng không phải không được, chỉ cần nhớ rõ, không nên tưởng thiệt là tốt rồi”

Long Diệc Hân thì thâm vào tai nàng, hấn chỉ hy vọng nàng có thể hiểu được.

Ngọc Phi Yên nghe hấn thì thâm, tuy rằng không hiểu, nàng vẫn ngoan ngoan gật đầu, nếu hấn nói thế thì nàng sẽ tin.

Những người khác không biết nàng và hấn nói gì, nhưng mơ hồ đoán được đó cũng không phải là chuyện tốt gì, mà việc này, bọn họ nên ít nhúng tay vào sẽ tốt hơn.

147. Chương 147: Tiến Dần Từng Bước

Trong căn nhà ở Ấn Thành, một người có thân hình thon cao lớn, đầu cột dải lụa trắng, đứng trước sân, cả người tản mát ra hơi thở tà quái làm người ta không khỏi tránh xa một chút.

Bỗng nhiên xuất hiện thêm mấy cái người áo đen che mặt, quỳ xuống sau lưng người nọ.

Người nọ không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng mở miệng, “Mấy ngày gần đây các người tiếp tục chờ, nghe hiệu lệnh của ta mà làm việc.”

Nghe thanh âm kia không thể nhận được điều gì, không khăn khăn, không giận dữ, nhưng mà làm cho người ta cảm thấy không khỏi e sợ.

Những người áo đen che mặt nhất trí gật đầu, đến như gió mà đi cũng như gió, đột ngột biến mất.

Mà người nọ vẫn đứng ở nơi đó, không có phản ứng gì, lụa mỏng cột tóc rất dài, dài đến đầu gối. Gió thổi nhẹ nhẹ, thổi bay quần áo hấn, nhưng hoàn toàn không có cảm giác tiêu sái, ngược lại càng thêm lạnh lùng, sát ý bao phủ toàn thân. Màu trắng, bình thường là tinh thuần thanh cao, nhưng khoát trên người này lại không có cảm giác đấy.

Trúc Uyển

Ngọc Phi Yên thoải mái nuốt đồ ăn một cách vội vàng. Hôm nay không có Thanh Ảnh ở đây, không ai tranh cướp với nàng, nàng thích ăn gì thì ăn, thật sướng khoái. Trúc Âm tỷ và tướng công nhà nàng đều thay nàng gấp thức ăn, tâm tình nàng liền rất tốt. Tuy rằng nhìn thấy Trúc Âm tỷ gấp đồ cho nàng thì sắc mặt Huyền U không tốt lắm, nhưng vẫn mặc kệ, sắc mặt hắc xấu hay tốt là vấn đề của Trúc Âm tỷ, chẳng liên quan đến nàng.

“Ăn chậm một chút, không ai giành với ngươi đâu.”

Trúc Âm tỷ mỉm cười, gấp rau xanh vào chén nàng, trong lòng buồn bực, vì sao đứa nhỏ này hôm nay ăn nhanh như vậy, dùng bữa ăn như hổ như sói cũng không sai.

Ngọc Phi Yên gật gù đầu, không trả lời, chỉ là nhanh chóng nuốt một đồng thức ăn vô miệng mình.

Vân Tranh ở bên cạnh cũng cúi đầu xuống mà ăn, nhưng mà, vì nàng muốn nhin cười nên không thể không cúi xuống.

Đột nhiên, bát cơm trước mặt Ngọc Phi Yên biến mất, nàng buồn bực ngẩng đầu, thấy bát cơm của nàng đang ở trên bàn tay thon dài như ngọc, khó hiểu nhìn về phía chủ nhân cái tay kia, vì sao hắc lại lấy bát cơm của nàng?

“Tướng công?”

Nuốt đồ ăn vào trong miệng, có chút ảm ức nhìn người kia. Hắc có ý gì? Không cho nàng ăn cơm sao?

Mắt phượng của Long Diệc Hân sâu thẳm, không hài lòng, nhìn nàng.

“Ăn chậm thôi, bằng không hôm nay không cho phép ra ngoài.”

Giọng nói trầm ấm, nhưng lại lộ ra sự nghiêm nghị, không thể không nghe theo.

Tâm tình sung sướng của Ngọc Phi Yên thoáng chốc hạ xuống rất nhiều. Nhưng vì có thể đi ra ngoài, nàng đành ngoan ngoãn. Bất đắc dĩ gật đầu với tướng công nhà nàng, nhận lại cái bát.

Lần này tốc độ nàng chậm lại, không có cách nào khác, tướng công nhà nàng đã lên tiếng, bây giờ nàng chỉ có thể vâng theo.

Vài tiếng cười nhạo không nhin được truyền đến tai, nàng liếc mắt nhìn lại, đã thấy Vân Tranh gục trên bàn, bả vai run lên, cười trông thật thống khổ.

“Nếu cười thì cười cho to đi.”

Nàng nói thật ngọt ngào, nhưng ánh mắt lại thể hiện sự giận dữ.

Quay đầu nhìn về phía Diệu Trúc Âm và Huyền U, thấy bọn họ cũng mặt mày tươi cười, khuôn mặt nàng không khỏi đỏ lên.

Đều tại tướng công nhà nàng, trước mặt nhiều người như vậy mà uy hiếp nàng, thật mất hết thể diện.

Long Diệc Hân thấy nàng ngượng ngùng, lộ ra nụ cười cưng chiều. Nha đầu này gần đây đi chơi nhiều đến nỗi quên rằng nàng đang mang thai. Ngay cả cơm cũng ăn ào ào, như vậy thân thể làm sao tốt được? Bé con trong bụng nàng làm sao có thể bình yên lớn lên?

Rốt cục, trong không khí vô cùng mất tự nhiên, Ngọc Phi Yên buông bát xuống. Giống tiểu hài tử, mong đợi nhìn về phía tướng công, nàng đã ăn no, có thể ra ngoài không?

Thấy Long Diệc Hân gật đầu, cũng không quản Vân Tranh có ăn no hay không đã kéo nàng ra ngoài. Khiến ba người còn lại trên bàn ăn đều lắc đầu.

Hôm nay Mục Cảnh Thiên lại không xuống núi, một mình nằm trên ghế trong hoa viên, thiu thiu ngủ.

Chợt cảm giác có người đến sát bên cạnh, hắc tướng tiểu muội mình đến quấy rối.

“Khả Nhân, ra chỗ khác chơi, ta muốn ngủ một lúc.”

Bởi vì buồn ngủ, cho nên tiếng nói có chút khàn khàn, giống như giọng mới trải qua ân ái, ít ai có thể chống cự lại sự hấp dẫn này.

Mà người nọ đến gần hắn, cũng không vì lời hắn nói mà rời đi, ngược lại đưa tay nhẹ nhàng xoa hai má hắn.

Tuy buồn ngủ, nhưng sự cảnh giác của hắn khác hẳn với người thường, hắn nhanh chóng túm lấy cánh tay đối phương. Không đúng! Hơi thở không giống, xúc giác không giống, người này không phải tiểu muội, ngược lại là không phải ở nơi này.

Mắt đào hoa mở ra, con mắt mang theo một tia buồn ngủ mông lung, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đỏ, tím kì lạ trên khuôn mặt tinh xảo của người trước mắt, buồn ngủ toàn bộ tiêu tan.

Sao hắn ở đây? Vào bằng cách nào? Núi Phi Long bốn bề đều có trận pháp đặc biệt, người ngoài căn bản vào không được.

“Tiểu Thiên cảnh giác cao như thế, làm cho người ta nghĩ muốn chiếm chút tiện nghi cũng không được.”

Giọng nói thanh thúy như ngọc vang lên bên tai, khiến hắn càng thêm xác định người trước mắt này quả thật là người nọ.

“Người vào núi Phi Long bằng cách nào?”

Giọng nói có chút lạnh lẽo. Núi Phi Long dễ vào như vậy sao? Người nào cũng có thể tiến vào thì trận pháp dưới chân núi không phải là vô dụng rồi ư?

Người nọ mỉm cười, thanh âm thanh thúy lại vang lên.

“Tiểu Thiên không thích gặp ta sao?”

“Ta đang hỏi người lên núi bằng cách nào.”

Đôi mắt đào hoa của Mục Cảnh Thiên nhìn thẳng vào hắn ta, kỳ thật trong lòng hắn biết là ai dẫn gã tới, nhưng hắn thật sự vẫn không tin, tiểu muội lại đối tốt với gã, điều này thật sự làm cho hắn bị tổn thương.

Người nọ cup mi mắt xuống, lông mi dài như cánh bướm, tạo ra hai cái bóng dài trên khuôn mặt tinh xảo.

“Không phải ta đã nói với người là sẽ tìm đến người mà.”

Giọng nói thanh thúy, nhưng nếu nghe kĩ có thể thấy trong đó ẩn chứa sự quỷ dị nói không nên lời.

Mục Cảnh Thiên hừ lạnh, vung tay hắn ta ra, tiếp tục nhắm mắt lại, hắn không muốn nhìn thấy hắn ta.

Hắn ta thấy hắn như thế, đem khuôn mặt tràn đầy hưng phấn của mình áp vào khuôn mặt hắn, suýt chút nữa là đã có thể hôn lên khuôn mặt hắn, thực hiện mơ ước đã lâu, lại bị Mục Cảnh Thiên tát một cái.

Bốp!

Một tiếng “bốp” vang lên, Mục Cảnh Thiên cũng hoảng sợ, mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo trước mắt đang in năm dấu tay đỏ tươi, thật khiến người ta sợ hãi. Hắn không khỏi nhú mày, hắn không dùng nhiều lực, sao lại đỏ như vậy? Kỳ quái! Da mặt nam nhân lại mềm như thế sao, những vết đỏ đã sưng nhẹ.

Trong mắt hiện lên một chút xấu hổ, hắn cũng không cố ý, ai bảo hắn ta luôn trêu chọc hắn. Hắn là một đại nam nhân, sao có thể để một gã nam nhân khác đùa giỡn chứ? Hơn nữa, người đùa giỡn phải là hắn mới đúng.

Khuôn mặt người nọ sưng tấy, bỗng nhiên nở nụ cười, trông mắt đỏ tươi hiện lên sự Người nọ vỗ về khuôn mặt sưng tấy, bỗng nhiên nở nụ cười, cười không tiếng động, con ngươi đỏ tươi lộ ra một sự quyết tuyệt, giống như viên bảo ngọc xinh đẹp nhất thế gian.

Mục Cảnh Thiên nhìn ánh mắt đỏ rực kia, hơi thở bị gián đoạn, sự cứng rắn trong lòng hóa mềm dần dần, khuôn mặt của hắn ta mỗi lúc mỗi gần hắn, tiếp theo, hắn cảm giác mình chạm phải một thứ gì đó rất mềm mại, ấm áp. Hắn cảm thấy sợ, theo bản năng, quay đầu lại né tránh, lại bị hắn ta mạnh mẽ giữ chặt hai má, nhanh như chớp, hắn cảm thấy môi mình nhói đau, hắn ta lại dám cắn hắn nữa sao?

Hắn giận dữ liếc hắn ta, tên này lại dám trêu ghẹo mình, cảm thấy lửa giận trong lòng bốc cao tận trời, nâng tay đem đầu hắn ta áp sát vào mặt mình, biến bị động thành chủ động, dùng kỹ xảo thuần thực hôn lên đôi môi đối phương, hắn nhìn thấy sự kinh ngạc trong đôi mắt màu của hắn ta, tuy chỉ chớp mắt, nhưng hắn vẫn nhìn thấy được, hắn ta không ngờ hắn sẽ làm như vậy ư?

Hừ, không thể lần nào cũng để tên này chiếm thế thượng phong, thật mất mặt!

Giây phút này, Mục đại đường chủ một lòng muốn kiếm lại danh dự ... mà quên mất người mình hôn ... là một nam nhân...

Đột nhiên, hai người tách ra, đều thấy được trong mắt đối phương sự ngượng ngùng, Mục Cảnh Thiên đứng dậy, vuốt áo, điều chỉnh lại hơi thở, sau đó dùng thanh âm khàn khàn nói: “Khả nhân, Tranh Tranh, ra đây.”

Hắn vừa dứt lời, hai thân ảnh từ trong bụi hoa cúc nhảy ra. Thấy vẻ mặt hưng phấn của các nàng, khẳng định cảnh vừa rồi đã bị các nàng nhìn thấy.

Trán Mục Cảnh Thiên nổi đầy gân xanh, hai nha đầu này rốt cuộc có phải nữ nhân hay không?

Còn thanh danh một đời của hắn nữa, toàn bộ bị hủy rồi.

“Các người đến đây từ lúc nào?”

Ngọc Phi Yên cùng Vân Tranh nhìn nhau, mỉm cười, hai miệng một lời “Chúng ta cùng tới”

Vừa nghe thế, Mục Cảnh Thiên muốn chết liền, sự cảnh giác của hắn sao lại bị xuống thấp thế này, chẳng lẽ bởi vì hắn đang ở Phi Long Sơn sao. Nơi này vốn là nơi an toàn nhất, là nơi không cần cảnh giác, làm sao hắn biết được sẽ có kẻ từ bên ngoài len vào đây được, sao hắn biết được tiểu muội nhà hắn mang người này đến địa bàn của hắn chứ!

“Các người?”

Mục Cảnh Thiên hí mắt lại, sau đó lại mở mắt ra.

“Tam ca, huynh thật sự không biết thế nào là thương hương tiếc ngọc rồi!”

Ngọc Phi Yên chỉ vào khuôn mặt tinh xảo in năm ngón tay trên mặt người nọ, lên án.

“Khả Nhân!”

Mục Cảnh Thiên ngửa mặt lên trời thở dài, sao hắn lại có một muội muội như thế chứ?

“Không đúng sao? Không muốn nhận lỗi à, muội cùng Vân Tranh đều tận mắt nhìn thấy huynh đánh Vũ thành như vậy”

Ngọc Phi Yên đi đến trước mặt người nọ, nhìn khuôn mặt đỏ ửng, trong mắt hiện lên một chút đau lòng

”Chắc chắc, Tam ca ra tay cũng thật mạnh, nhìn đi, sưng lên rồi nè.”

“Ngọc Phi Yên ——”

148. Chương 148: Không Buông Tay

“Ngọc Phi Yên ——”

Mục Cảnh Thiên kéo nàng đến bên người mình, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đáng giận kia, giơ tay lên muốn đánh, lại không đành lòng, chỉ có thể oán hận trừng mắt nàng. Tới tận bây giờ hắn mới cảm thấy muội muội mình khó chơi như vậy, cố tình làm hắn không ra tay được.

“Tam ca, huynh đánh Vũ không ai quản, nhưng muốn đánh muội thì huynh cần phải suy nghĩ một chút nha.”

Ngọc Phi Yên cười hì hì nhìn Tam ca của nàng, biết hắn tuyệt đối không đánh nàng. Kỳ thật, nàng cũng không nghĩ đến vì sao Tam ca dễ dàng tức giận như vậy, quay đầu lại liếc nhìn Vũ một cái, đây đều là công

lao của hắn. Tam ca vì hắn mà tức giận, đồng nghĩa với việc Tam ca để ý đến hắn, nếu là không để ý thì sao lại tức giận chứ? Cho nên, nàng mang Vũ lên núi là chính xác, ít ra thì mỗi ngày có thể nhìn thấy Tam ca kinh ngạc, cộng thêm lửa giận đầy trời, quan trọng hơn là, hắn sẽ không có thời gian đi hại con gái nhà lành. Nữ tử bị Tam ca làm cho đau lòng phải cảm tạ Vũ đấy.

“Muội đem Vũ lên núi?”

Ngay cả thân phận của đối phương cũng không biết liền đem người ta lên núi, ngộ nhỡ hắn không phải người thì sao? Đến lúc đó, ai chịu trách nhiệm? Mục Cảnh Thiên đau đầu, nha đầu này khi nào thì trở nên tùy hứng như vậy? Nàng tùy hứng còn chưa tính, thế nhưng ngay cả Vân Tranh cũng hồ nháo theo.

Hung hăng trừng mắt nhìn Vân Tranh, đã thấy nàng vô tội nhún nhún vai, trong lòng không khỏi cả kinh, chẳng lẽ là ——

Vân Tranh mặc dù giống Khả Nhân ở chỗ thích chinh người một cách tinh quái đặc biệt, nhưng tuyệt đối sẽ không vô cớ hồ nháo, nếu không được sự chấp thuận của Long Diệc Hân, hắn sao có thể cho phép Khả Nhân đem Vũ lên núi? Long Diệc Hân lại đang có chủ ý gì?

Bỗng nhiên, chuyện tình đang rất đơn giản liền trở nên phức tạp. Là hắn sơ sót cái gì sao? Đáng chết! Hắn gần đây quả thật là sơ sót rất nhiều chuyện, đều tại Vũ làm hại.

Ngọc Phi Yên nhìn sắc mặt khó coi của Tam ca nhà nàng, vui cười hỏi lại: “Chẳng lẽ muội mang Vũ lên núi khiến huynh mất hứng? Mất hứng thì sao lại thân thiết với người ta như vậy?”

Vốn tâm tình Mục Cảnh Thiên có chút bình phục, vừa nghe nàng nói lời này, lửa giận trong lòng lại “Bùm” một phát, tăng lên.

“Con mắt nào của muội nhìn thấy ta cùng tên kia thân thiết?”

“Hai ánh mắt đều thấy.”

Ánh mắt trêu chọc nhìn hắn, nàng cùng Tranh Tranh trực đều nhìn thấy cảnh bọn họ thân thiết, môi Tam ca vẫn còn sưng kia kia.

Nhìn thấy tiểu muội nhà mình nhìn chằm chằm đôi môi, nghĩ đến mình vừa mới phóng túng, trên mặt có chút xấu hổ, một chút đỏ ửng hiện lên. Nhất thời, một sự quyến rũ mê hoặc tự nhiên phát ra, khiến mọi người đều ngẩn người. Thật không ngờ, mục đại đường chủ lại là yêu nghiệt như vậy, lơ đãng phát ra sự quyến rũ, mà lực hấp dẫn vô cùng lớn, thấm tận xương tủy, làm tâm tình người ta thật khó kìm nén.

“Nhìn cái gì?”

Mục Cảnh Thiên thấy biểu tình ba người lại tức giận, nhanh chóng sửa sang lại sắc mặt, lớn tiếng quát to.

Ba người kia mới phục hồi tinh thần, lại không hề xấu hổ, bởi vì da mặt bọn họ so với tường thành còn muốn dày hơn.

Ngọc Phi Yên được một tác lại muốn tiến một thước, nhanh chóng tiến đến trước mặt người ta, trơ mặt ra, nuốt nước miếng, “Tam ca à, thật không ngờ, huynh mặt đỏ lại quyến rũ mất hồn như vậy, khó trách có nhiều nữ tử khuyh đảo vì huynh, ngay cả tiểu muội cũng nhịn không được, động tâm rồi.”

“Nói cái gì thế?”

Quyến rũ mất hồn? Đó là từ để hình dung nữ nhân! Tiểu muội rót cuộc có phải ca ngợi hắn hay không.

Hơn nữa, cái câu cuối kia nếu rơi vào tai bạn tốt, hắn còn sống được nữa không?

Đang suy nghĩ, chợt thấy bên hông căng thẳng, Vũ ôm lấy từ phía sau, mày hắn nhăn lại, cánh tay gấp lại, nhanh như chớp đập vào ngực người nọ. Vừa lòng nghe được một tiếng kêu rên, nhưng độ mạnh yếu bên hông chẳng những chưa mất đi, ngược lại càng tăng lên. Đây là con gián sao?

“Tiểu Phi Yên, người không thể động tâm với Tiểu Thiên, bởi vì Tiểu Thiên đã là của ta.”

Phía sau, giọng nói thanh thúy như ngọc của người nọ thiếu chút nữa làm hắn tức giận đến hộc máu. Hắn Mục Cảnh Thiên khi nào là của hắn ta?

“Vũ, người muốn qua cầu rút ván sao? Đừng quên là ai mang người lên núi nhá.”

Ngọc Phi Yên ôm lấy một cánh tay Tam ca, cười hì hì nhìn Vũ.

Mắt đen nhìn thẳng đôi mắt đỏ rực như lửa cháy, hai người đều đang cười. Ai cũng không chịu nể, nên đều kiên trì.

“Được, người buông tay trước.”

Vũ mặc dù đang cười, nhưng hẳn không thích Tiểu Thiên bị nữ nhân khác chạm vào, cho dù nữ nhân kia là muội muội của Tiểu Thiên cũng không được.

“Không, người buông trước đi.”

Ngọc Phi Yên không chịu thỏa hiệp, tuy rằng nàng đồng ý là Vũ có thể theo đuổi Tam ca của nàng, nhưng cũng không có thể để hắn dễ dàng thắng lợi như vậy.

Vân Tranh nghiêng ngả nhìn cảnh này, nhìn thế nào đều cảm thấy buồn cười. Hai bọn họ như đang tranh giành một món đồ chơi, mà người làm món đồ chơi kia có sắc mặt xanh mét, lại khiến tâm tình nàng sung sướng. Đúng cũng hơi mỗi, nên nàng ngồi lên chiếc ghế mà Mục Cảnh Thiên mới nằm. Đúng, nằm xem diễn quả nhiên so với đứng xem diễn thoải mái hơn nhiều.

Nếu không phải muội muội đang mang thai, Mục Cảnh Thiên hẳn đã sớm dùng nội lực đẩy bọn họ ra ngoài.

“Các người đều buông ra cho ta!”

“Không buông!”

Ngọc Phi Yên càng ôm chặt.

“Ta sao có thể buông tay được chứ, phải không Tiểu Thiên?”

Cánh tay Vũ cũng bám chặt hơn. Hẳn có thể bại bởi một tiểu nha đầu sao?

“Khả Nhân, người nên trở về nghỉ ngơi, người không muốn nghỉ nhưng cực kỳ muốn nghỉ rồi.”

Mục Cảnh Thiên khó hiểu, vì sao mấy người phụ nữ khác khi mang thai đều chịu nhiều thiệt thòi, vừa nôn ngén lại vừa ít ăn, vì sao muội muội hắn lại không có, vẫn vui vẻ, đi khắp nơi gây phiền toái? Đương nhiên, không phải là hắn muốn tiểu muội bị như thế, chỉ là muốn một chút, để nàng ít đến hành hạ hắn thôi. Mấu chốt là bây giờ nếu nàng đi, hẳn có thể mạnh mẽ đối phó với Vũ, nàng ở đây thì hẳn thi triển thân thủ thế nào được? Nhớ sơ sót điều gì thì sao, hẳn sợ hãi, hiện tại, chỉ cần nàng ở đây, hẳn đều tận lực khống chế bản thân mình.

“Ta không đi.”

Ngọc Phi Yên cự tuyệt, hôm nay nàng phải phân rõ thắng bại với Vũ mới được.

“Tranh Tranh.”

Mục Cảnh Thiên mở miệng cầu cứu Vân Tranh, hy vọng nàng có thể đem tiểu muội rời đi, nhưng khi nhìn thấy nàng thảnh thơi nằm trên ghế, mắt hắn đỏ lên, nha đầu chết tiệt kia!

“Cảnh Thiên ca ca, gọi ta có việc gì?”

Vân Tranh chớp chớp đôi mắt đẹp, cười rất là nhu thuận. Nàng thấy chuyện này cũng không cần nàng hỗ trợ, nhiệm vụ của nàng chính là xem diễn cho tốt, cho nên gọi nàng làm chi?

Mục Cảnh Thiên liếc nàng một cái, bất đắc dĩ nói, “Người bảo người chuẩn bị cho Vũ một gian phòng hảo hạng để nghỉ tạm.”

Tiếng nói hắn vừa dứt, Vân Tranh chưa trả lời, Vũ đã mở miệng, “Không cần, ta cùng ngủ với Tiểu Thiên”

Khụ khụ!

Mục Cảnh Thiên thiếu chút nữa chết vì bị sặc bởi nước miếng của mình, ai muốn ngủ cùng hắn?

“Vân Tranh, đi chuẩn bị phòng cho khách!”

Thà hấn ngủ với quý còn hơn.

Vân Tranh bật cười, nằm ở ghế, không động, đôi mắt đẹp lúng liếng, vị cấp trên này của nàng tức giận nữa rồi.

Ngọc Phi Yên ôm nàng cánh tay Tam ca, cười sặc sụa, mang Vũ lên núi thật sự là một quyết định đúng đắn, nếu không, nàng sao có thể nhìn được sắc mặt thể này của Tam ca chứ? Nhưng mà, nàng càng ngày càng thích Vũ, không nghĩ tính cách ác liệt của hắn lại có vài phần tương tự mình, ở trên người hắn, nàng nghe thấy được hơi thở của đồng tộc.

“Vũ, người như vậy sẽ làm Tam ca sợ.”

Vũ nhìn nàng, thản nhiên nói: “Nếu ta làm như vậy mà Tiểu Thiên đã sợ, ta sẽ thật thất vọng.”

“Người đi chết đi!”

Mục Cảnh Thiên oán hận nói. Bọn họ coi hắn không tồn tại sao?

Vũ ghé vào đầu vai hắn “Tiểu Thiên, ta còn muốn người theo ta cả đời, sao có thể đi chết được?”

Bỗng nhiên, hắn vừa nhắc đầu, giọng nói thanh thúy lộ ra kinh ngạc, “Oái? Tiểu Thiên, người xem, phía trước có một người giống người đội mũ sa màu đen, giống người khi ở trong Hoàng cung kia”

Đội mũ sa màu đen?

Ngọc Phi Yên sửng sốt, ở Phi Long Sơn, chỉ có tướng công nhà nàng đội mũ sa đen, quay đầu nhìn, cũng không thấy ai, tay nàng nhẹ buông, quay đầu lại, Tam ca nhà nàng cùng Vũ cũng không thấy đâu nữa.

“Vũ ——”

Tức giận, nàng la to một tiếng, nàng lại bị Vũ lừa. Nhưng sau đấy, nàng cười lên, ánh mắt lấp lánh. Tên Vũ này thật sự là quỷ kế đa đoan. Nhưng mà ... nàng thích!

“Tranh Tranh, chúng ta đi thôi.”

Nàng nhìn Vân Tranh nói, hôm nay xem kịch vui thật, nàng cũng nên trở về nghỉ ngơi thôi!

Vân Tranh đứng dậy, mỉm cười gật đầu.

“Tranh Tranh, Vũ không đơn giản phải không?”

Ngọc Phi Yên lơ đãng mở miệng thốt ra. Tuy rằng nhiều chuyện bọn họ không nói cho nàng, nhưng bằng trực giác, nàng sao có thể không phát hiện điều gì được chứ? Nàng chỉ làm bộ không biết mà thôi. Tướng công nhà nàng đồng ý để một người xa lạ lên núi Phi Long, người này khẳng định có vấn đề.

Vân Tranh nhìn nàng cười, trực giác của Phi Yên luôn làm cho nàng giật mình.

“Hắn, quả thật không phải nhân vật đơn giản, sao chúng ta không im lặng xem diễn chứ?”

Đáp án sớm bị phát hiện, chẳng phải là mất đi hứng thú của vở kịch sao?

Ngọc Phi Yên nhướn đôi mi thanh tú, không muốn nàng biết ư? Không thèm để ý, cười cười, không nói cũng chẳng sao, nàng sẽ tự tìm hiểu, chậm rãi thăm dò, tự mình tìm ra đáp án mới là thành công lớn nhất. Trực giác của nàng nói cho nàng, nghĩa huynh hoàng đế cùng một người kỳ lạ như Vũ cùng xuất hiện, tuyệt đối không phải trùng hợp.

Liên nghe theo lời Tranh Tranh, sao nàng không yên lặng xem diễn chứ, mặc kệ, nàng chỉ cần có chỗ chơi là tốt rồi.

149. Chương 149: Sủng Thê

ên trong phòng khách của Trúc Uyển, Long Diệc Hân ngồi cạnh bàn, tay trái bưng ly nước trà xanh, tay phải cầm một quyển sách, mắt chăm chú nhìn vào quyển sách. Mục Cảnh Thiên đi tới đi lui ở phòng khách, cả ngày hôm nay hắn đều bị Vũ làm phiền đến sắp chết, hắn đi đến đâu tên kia theo đến đó. Hung

hằng tròng mắt liếc tên đầu sỏ gây chuyện kia, đều do hấn ta! Dẫn Vũ lên núi, là để trừng phạt hấn sao? Hấn chẳng qua là không có điều tra qua thân phận của Vũ thôi, thế mà lại dùng việc đó trừng phạt hấn? Nói thật, từ khi bị Vũ theo cho đến bây giờ hấn thực sự cũng không biết được Vũ thật sự là ai, mặc dù có nghi ngờ qua ... nhưng đáy lòng ... theo bản năng lại không in việc ấy.

“Người nói, người rút cuộc vì sao dẫn Vũ lên núi?”

Hấn cũng thật là tức giận đến hồ đồ hỏi một vấn đề ngu ngốc đến thế, Long Diệc Hân mà trả lời hấn mới lạ, Đi đến bên cạnh bàn, rót một ly trà lên uống.

“Không phải người muốn cho hấn lên núi sao?”

Như có như không, giọng nói trầm ấm vang lên, làm cho trà trong miệng Mục Cảnh Thiên chưa kịp nuốt xuống yết hầu liền bị sặc trở ra ... sao có thể đem vấn đề này quăng trở lại cho hấn...

Hấn khi nào thì muốn Vũ lên núi chứ? Kể hấn dẫn nào nói ?

Tuy rằng biết mình là chọc vào người ta trước, nhưng hiện tại hấn cũng không có tâm tình quản nữa, Long Diệc Hân có thể dừng tìm hấn tính sổ hay không, hấn chỉ aà muốn biết kẻ quái quỷ nào nói hấn muốn để Vũ lên núi?!

Nhìn vào đôi mắt đẹp của Long Diệc Hân, chợt lóe sáng rồi lập tức biến mất, tỏ vẻ bồn chồn, trong lòng hấn biết bị kẻ trước mắt kia đùa giỡn ... thật tức giận ... thế nhưng cũng không thể làm gì...

Dẫn xuống tức giận, nghiêm mặt mà trong lòng lại chùn bước, nhìn người kia nói “Ta thừa nhận, ta lúc trước có sơ sót, có phải người đem Vũ lên núi ... là muốn đem ta ra làm trò cười không?”

Long Diệc Hân đóng sách lại để trên bàn, uống cốc nước trà xanh trên tay, tinh tế nghiền ngẫm thưởng thức hương vị trà, càng làm cho hấn thêm quẫn rữ.

Mục Cảnh Thiên thở dài một hơi ngồi xuống bên cạnh.

“Được rồi, người mau nói cho ta biết, có phải hay không Vũ cùng đám người Hiên Viên Khởi Minh xuất hiện cùng một lúc có liên quan với nhau?”

Tuy rằng vũ luôn miệng nói là đuổi theo hấn mà đến, nhưng người này thật sự thâm sâu khó lường, hấn đến nay vẫn chưa thể nhìn thấu. Tự nhiên một đám người đi vào trong thành, người sáng suốt ai nấy đều thấy được, bọn họ cũng không phải tới đây du ngoạn.

Hừ! Bỏ cả một quốc gia lớn không quan tâm mà đến đây du ngoạn sao? Nhất là kẻ kia xem trong quốc sự như sinh mạng - Kiền bhoàng, hấn đối với quốc gia này có bao nhiêu coi trọng, người khác không biết, nhưng mà hấn biết...

Phải nói rằng, người nọ thật sự là một hoàng đế tốt, dồn mọi tâm sức vào quốc gia đại sự, mặc dù cũng có thời điểm thật đáng ghét a, nếu hấn đã muốn thứ gì tuyệt đối sẽ không bỏ qua...

Rốt cục, Long Diệc Hân cũng ngẩng đầu, ánh mắt phượng như mỉm cười nhìn hấn. Xem ra hấn còn chưa bị kẻ tên Vũ kia mê hoặc, còn có thể nhận thấy được sự tình, thật sự cảm thấy rất vui, nếu tên này thực sự dễ bị người khác nhiễu loạn cõi lòng, hấn nắm đó nên đá bay hấn ta ra khỏi Phi Long Sơn. Kiền hoàng lần này tới quả thật có nhiều nguyên nhân, ngoài trừ khuyên hấn vào triều còn thật sự có việc khác. Hấn chính là dùng nhất tiễn hạ song điều muốn ép mình ra tay. Binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đắp đê, nếu hấn cũng đã đến đây, còn đem đến lễ vật hậu hĩnh vậy ... sao hấn lại có thể không biết xấu hổ mà cự tuyệt chứ? Dù sao, trên núi nhàm chán lâu ngày nên muốn mọi người vui vẻ một chút. Chủ yếu là có thể cho tiểu thê tử hấn xem diễn trò hay, vui vẻ chơi đùa một chút. Nghĩ đến nàng thân thái vui tươi, hấn lộ ra ý cười ảm áp. Nha đầu kia thích nhất là não nhiệt a.

Mục Cảnh Thiên nhìn sắc mặt nhu hòa cười kè của hấn như là sắc màu của hoa quế, nhất thời có thể tưởng tượng ra vạn thứ.

Trong lòng âm thầm than một câu, trong thiên hạ vì sao lại có kẻ giống yêu nghiệt như hấn?

“Nhìn đủ chưa?”

Tuy là kẻ không nhạy cảm, Mục Cảnh Thiên vẫn nghe ra được sự bất mãn trong lời nói, không khỏi ngượng ngùng cười. Thích ngắm nhìn người đẹp hầu như là sở thích của tất cả mọi người, nhưng mỹ mạo khiến kẻ khác rung động đến thế kia sẽ khiến cho bất cứ ai cũng khó lòng nhìn được nhìn ngắm ... nhất là có ý nghĩ miên man kỳ quái? Việc này hẳn là ít người hơn một chút.

Nhưng hẳn biết kẻ này là kẻ khó có thể trêu vào nên vội vàng thu hồi tầm mắt. Nếu hẳn chọc giận tên kia thì hậu quả thật sự khổng lồ.

“Lần này có thể dừng để cho tiểu thê tử người xen vào?”

Lần đầu tiên, hẳn cảm thấy muối muối kia thật làm người ta đau đầu, vốn chuyện rất đơn giản, nàng xen vào, liền trở nên thực phức tạp.

Đôi mắt phượng Long Diệc Hân mắt phượng hiện lên sự dịu dàng, môi cong nở nụ cười như tuyết liên nở, sáng rạng ngời. Tiểu thê tử của hẳn được chơi đùa nhất định sẽ vui vẻ, hẳn sao có thể không để nàng xen vào? Như vậy, chẳng phải nàng sẽ bị nhầm chán hay sao? Sẽ khiến tinh thần nàng ảm đạm không còn rạng rỡ xinh tươi. Hẳn thật sự không nhẫn tâm để nàng thất vọng.

Mục Cảnh Thiên mắng thầm một tiếng, không cho người ta nhìn, thế nhưng hẳn ta lại biểu lộ đáng về mê người như thế, hại trong lòng người ta ngứa ngáy, là đang thử thách hẳn sao?

Chỉ à, luôn bao che khuyết điểm của thê tử hẳn đến độ vô pháp vô thiên, không có giới hạn, cho dù nàng có gây nên chuyện gì khuynh thiên đảo địa, chỉ cần nàng không bị nguy hiểm hẳn liền thuận theo, đến cả sư huynh của nàng là hẳn cũng không thể tiếp tục im lặng nữa ...

“Chẳng lẽ người có thể yên tâm để nàng đi theo Vũ sao? Dừng nói người không nhìn ra Vũ rất nguy hiểm.”

Vũ chính là loại người nguy hiểm khó lường, để nàng đi cùng với hẳn không phải đưa dê vào miệng cọp thì là gì? Hơn nữa, thê tử hẳn lại vô cùng hứng thú với Vũ, hẳn không sợ nàng sẽ bỏ chạy theo tên kia sao?

Long Diệc Hân đáp lại hẳn bằng nụ cười, nụ cười lần này khác hẳn nụ cười lúc mới nãy. Vì nụ cười này mang vẻ uy hiếp. Tuy rằng hai nụ cười nhìn không khác nhau là mấy, nhưng Mục Cảnh Thiên vẫn cảm giác được.

Ý của hẳn ta chính là, kẻ làm đại ca như hẳn không được khi dễ muối muối mình, cũng không được phép nghĩ hẳn ta sẽ bị cầm chừng!?

Mà hàm ý sâu xa trong câu hỏi kia của hẳn chỉ là ... nếu nàng hồng chạnh vượt tường là do hẳn ta đó ...

Mục Cảnh Thiên chưa bao giờ hối hận như bây giờ, lúc trước vì sao hẳn lại giao muối muối nhà mình cho tên này? Nhưng cho dù cho dù hẳn không giao muối muối cho hẳn ta thì liệu sự việc có tốt hơn không? Đáp án là, không thể. Mà hẳn như một con cờ trong tay kẻ kia mặc hẳn ta thao túng. Hẳn liệu sẽ như thế này cả đời sao?

Mục Cảnh Thiên thầm oán trách vận mệnh của bản thân mình.

Long Diệc Hân cầm lên cuốn sách lật qua 1 trang rồi lại nói 1 câu “dù chỉ gặp mặt sơ qua khi còn là trẻ thơ nhưng tấm lòng luôn son sắc”, nhớ lại chuyện 10 năm trước tại Trường An, hẳn liền mỉm cười.

Mục Cảnh Thiên cảm thấy nhú mảy Diệc Hân hôm nay bị làm sao ấy? Vì sao lại luôn mỉm cười như thế? Hẳn hôm nay cười, so với số lần hẳn cười trong 01 năm còn nhiều hơn, nhưng lại không thể hỏi rõ nguyên do. Chẳng lẽ khi người ta yêu lại có ma lực lớn đến vậy? Thật sự thần kỳ!

“Sao người còn không đi?”

Long Diệc Hân bỗng nhiên ngừng đầu cliếc nhìn hẳn, sao còn chưa chịu đi ?

“Ta cảm thấy được tính khí của người hôm nay thật tốt, nên muốn hưởng chút linh khí vui vẻ từ người”

Mục Cảnh Thiên nhất mực đối nghịch cùng hẳn ta không đi ra ngoài. Sợ bị Vũ bám theo, hẳn bị bám theo đến nỗi ám ảnh.

Long Diệc Hân không nói gì chỉ liếc xéo hẳn 1 cái.

Mục Cảnh Thiên nhìn thấy ánh mắt hẩn ta mà sơ hãi, lập tức nặn ra khuôn mặt tươi cười ha hả cười cùng hẩn ta.

“Diệc Hân, ta lập tức đi tìm hiểu nghi ngờ, lần sau lại đến hấp thu linh khí.”

Nói xong, đứng dậy, thân cảnh chợt lóe biến mất khỏi phòng khách Trúc Uyển. Cho dù đi ra ngoài sẽ bị Vũ làm phiền, hẩn cũng không thể đứng ở bên cạnh người này.

Nhìn thân ảnh hẩn biến mất, Long Diệc Hân cảm thấy bên tai thanh tịnh, bây giờ có thể an tâm xem sách một lát.

Nhưng mà, cho dù hẩn muốn, hẩn thật có thể an tâm đọc sách sao?

“Tướng công, vì sao Tam ca chạy nhanh như vậy? Thấy ta ngay cả chào cũng không thêm.”

Ngọc Phi Yên tò mò, thông thả bước vào phòng khách, nhìn nhà tướng công nàng đang ngồi ở trước bàn đọc sách, tự động đi đến kéo ghế ra ngồi, liếc mắt thấy nội dung của cuốn sách cảm thấy không hứng thú, vì thế cướp ly trà trên tay của Long Diệc Hân rồi uống.

Vừa ngẩng lên, thấy mặt tướng công không chút biểu tình nào, liếc mình, nàng đành mỉm cười, “Ta ngửi thấy mùi hương từ trà có vẻ ngon.”

Vốn tưởng rằng hẩn đang đọc sách, sẽ không chú ý đến động tác nhỏ xíu đó của nàng, không nghĩ tới người này cũng thật cảnh giác.

Long Diệc Hân nhìn vẻ mặt phờ phạc của nàng, biết nàng mệt mỏi, trong lòng không khỏi thở than. Trong khoảng thời gian này nàng phải nghỉ ngơi thật tốt thể nhưng nàng lại có nghỉ ngơi đâu?

Cánh tay duỗi ra, đem nàng ôm vào trong ngực, lại rót một ly được trà đưa đến bên môi nàng.

Ngọc Phi Yên được ôm cảm thấy ấm áp trong lòng. Tướng công của nàng càng ngày càng ôn nhu, nàng thích. Ngẫm nghĩ, cảm thấy thật vui vẻ, hai mắt híp lại, mỉm cười.

Long Diệc Hân đem nàng đặt trên đùi, để cho nàng càng thoải mái hơn.

Nhìn chằm chằm dung nhan xinh đẹp trong lồng ngực, lòng hẩn thật thỏa mãn.

150. Chương 150: Cử Chỉ Nhàm Chán

“Nghĩa huynh gặp qua Vũ rồi sao?”

Ngọc Phi Yên cười hỏi, người ngồi cùng nàng, đang thả câu ở hồ chính là Kiền Hoàng, ánh mắt hẩn nhìn chăm chú về phía trước.

Trong rừng cây vắng vẻ trước mặt, hai bóng áo trắng đang truy đuổi nhau, một trước một sau, nhanh như tia chớp. Người phía trước, áo trắng thuần, mặc dù đang chạy trốn, nhưng vẫn không mất đi tư thái phong lưu, tiêu sái, tuấn đạt; Người ở phía sau, áo trắng tóc hồng bông bênh như ngọn lửa, như muốn thiêu đốt thân ảnh phía trước; một người hiện ra mờ ảo, một người thì rõ ràng. Hai người này chính là Mục Cảnh Thiên và Vũ.

Kiền Hoàng nhìn hai người này, khuôn mặt nho nhã không biểu lộ tâm tình gì, nhưng bên trong ánh mắt chợt lóe sáng ra ánh sáng lạnh lùng, cá ở trong hồ này đâu có dễ dàng gì bắt được, đúng là, cá ở trên Phi Long Sơn này cũng thật thông minh, không dễ dàng mắc câu, cho dù là dùng mồi câu ngon cũng không thể dụ được.

“Hẩn gọi là Vũ sao?”

Kiền Hoàng cất giọng hỏi nghĩa muội mình.

Thì ra chính là hai người đó, hẩn nhớ rõ Mục Cảnh Thiên gọi tên yêu nhân kia là Vũ, Mục Đại đường chủ Phi Long Sơn giả thần giả quỷ, về tới nhà cùng lộ nguyên hình, khi ở Tửu Lâu hẩn đã nhận ra được hẩn ta chính là người đại náo Hoàng cung. Chỉ là, người này nhìn thấy hẩn cũng không lộ ra biểu tình kinh ngạc gì, trong lòng hẩn biết rõ ràng, người này không phải không biết hẩn là ai, hẩn ta không có che giấu giọng

nói của mình, thật sự là không coi vua của một nước là hấn ra gì, giống y như bộ dáng của tên Long Diệc Hân kia. Điều này khiến hấn thật hoài nghi, vua một nước như hấn thật sự không có chút uy nghiêm nào sao? Vì sao những người này không để hấn trong mắt?

“Đúng vậy, nghĩa huynh cũng cảm thấy được ánh mắt Vũ rất đẹp sao?”

Ngọc Phi Yên nghiêng đầu nhìn Hoàng đế nghĩa huynh của mình, âm thầm quan sát vẻ mặt của hấn, thì ra nghĩa huynh nàng đã gặp qua Vũ trước đây.

Kiên Hoàng nghe nàng hỏi vậy, mày rậm như rừng cao, sao hấn lại quên nghĩa muội này của hấn và Hoàng hậu rất giống nhau, đều tò mò mong muốn khám phá những thứ hiểm lạ chứ, trong mắt các nàng, những thứ như thế luôn có lực hấp dẫn, tuy rằng, ánh mắt của Vũ thật sự rất được, nhưng hấn thấy chẳng khác nào giống một yêu nhân, chỉ cần là những gì có thể khiến Hoàng hậu hấn say mê, hấn đều xem thứ đó là tà vật, tuyệt đối không có chút hảo cảm.

“Chỉ có ánh mắt là đẹp thôi, chẳng lẽ, muội tử bị đôi mắt của hấn ta mê hoặc?”

Ngọc Phi Yên nghe hấn nói như vậy, không trả lời gì, ánh mắt lại nhìn về phía rừng cây đằng trước, Mục Cảnh Thiên và Vũ chắc cũng đã đánh nhau rồi, xem ra, thì Tam ca nàng không có cách nào thoát được Vũ hết, nàng đúng là bội phục Vũ, có thể làm cho Tam ca nàng trở nên tức giận, thật là lợi hại.

“Chúng ta qua đó nhìn xem đi”

Nàng bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, nhìn Kiền Hoàng đề nghị, sau đó ném cần câu sang một bên, đứng dậy, cũng không chờ đợi, bất kể nghĩa huynh nàng là Hoàng đế, thông thả cước bộ về phía khu rừng.

Kiên Hoàng không còn cách nào khác, cũng đặt cần câu xuống, nhưng mà, vừa mới đứng lên, Thôi Lợi đã tới bên người hấn trình ra tờ giấy, rõ ràng là thư do bồ câu đưa tin, chỉ thấy hấn nhìn vào tờ giấy, ánh mắt lướt qua nhìn vào nội dung bên trong, khuôn mặt nho nhã treo lên một nụ cười mơ hồ.

“Truyền thư cho Thừa tướng, bảo hấn tùy thời cơ mà hành động. Trầm ở đây, đợi tin tức”

Giọng nói ôn nhã nhưng lộ ra sự nghiêm nghị, khiến người ta không khỏi không nghe theo.

Thôi Lợi khom người, gật đầu xác nhận, sau đó, xoay người bước đi.

Lúc này, Ngọc Phi Yên đã gần tiếp cận được Mục Cảnh Thiên và Vũ, Mục Cảnh Thiên đã nhìn thấy nàng từ phía xa xa đi tới, liền lập tức thu hồi lại nội lực, cánh tay đang đặt bên hông chợt dừng lại, hấn cảm thấy thật ai oán nha, nhưng lại không còn cách nào khác nữa, hấn thật sự sợ tình cảnh lần trước sẽ tái diễn, âm thầm ảo não, muội tử hấn vì sao lại xuất hiện vào giờ phút quyết định mấu chốt thể này, khiến hấn lại bị bại bởi tên Vũ kia thêm một lần nữa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của nàng, sao hấn có thể nhẫn tâm răn dạy nàng đây?!

Vũ nhìn thấy Ngọc Phi Yên cũng cảm thấy thật vui vẻ, về sau hấn phải lợi dụng tốt nha đầu này mới được, lần này may là nàng đến đây, bằng không, hôm nay không biết đến khi nào hấn mới có thể ôm được Tiểu Thiên, không nghĩ tới, Tiểu Thiên lại mạnh nhanh như thế, thật không dễ dàng gì để bắt cho được người này.

“Xin chào, nhĩ hảo a!”

Ngọc Phi Yên hướng về phía hấn gật gật đầu, nụ cười tươi rói treo trên khuôn mặt, trong lòng nàng cũng âm thầm cảm thán, sao Tam ca nàng lúc nào cũng thua kém như thế, lần nào cũng đều bị Vũ ôm lấy, mà không có lần nào hấn ôm lấy Vũ?!

Tuy rằng, hình ảnh Tam ca nàng bị người kia ôm vào trong lòng ngực quả thật rất đẹp, nhưng mà, nếu khuôn mặt tinh xảo kia của Vũ bị Tam ca nàng ôm lấy, chắc chắn sẽ khiến cho người ta phun máu mũi!

“Tam ca, vì sao huynh không ôm lại?”

Tiếng nói trong veo như nước mang theo một chút tiếc nuối, nhưng phần nhiều là sự vui vẻ khi người khác gặp nạn.

“Khả Nhân!”

Mục Cảnh Thiên tức giận, ôm lại? Hắn không có đam mê hắn ta, hắn cũng không có ham muốn được Vũ ôm ấp, nếu không phải đột nhiên nàng xuất hiện thì hắn không bị buộc phải dừng tay, nàng sao không cảm kích hắn còn bày ra bộ dáng vui sướng khi người khác gặp họa, thật là hắn tức chết đi được.

“Tam ca, ta nói không đúng sao?”

Nàng hy vọng Tam ca mình ôm Vũ, chỉ để một bên chủ động làm hoài – thật không có ý nghĩa gì hay ho hết!

“Sao muội không ở bên hồ câu cá, chạy đến đây làm gì?”

Mục Cảnh Thiên trừng mắt nhìn nàng, muội muội hắn sao lúc nào cũng yêu thích việc làm đảo lộn chúng sinh hết a?

“Có rất nhiều cá trong hồ, nhưng muội tự biết mình không có kiên nhẫn chơi đùa cùng cá, cho nên tới đây tìm các người”

Câu cá sao có thể vui bằng nhìn hai người họ rượt đuổi nhau chứ!

“Vậy sao muội không quay về Trúc Uyển tìm tướng công nhà muội mà đùa?”

Không phải là muội tử hắn rất thích quán lấy Long Diệc Hân sao, sao bây giờ lại chuyển sang bọn họ thế này, nàng không còn hứng thú với tướng công mình nữa à?!

“Hắn đang ở Dịch Kỳ cùng Trúc Âm tỷ, muội không biết đi nơi nào”

Nàng cũng muốn giám sát Hoàng đế nghĩa huynh, không thể cho người này quấy rầy tướng công nhà nàng, cho dù nàng cũng tin giữa họ không có quan hệ gì, nhưng nàng không muốn người ấy luôn nhìn tướng công nàng, cho nên, nàng cố gắng hết mình không để cho hai người này chạm mặt nhau.

Mục Cảnh Thiên nhìn bộ dáng lưu manh của nàng mà không thể phát hỏa, chỉ có thể giận chó đánh mèo, trút giận lên người Vũ mà thôi.

“Người đã ôm đủ chưa, còn không mau buông ra!”

Vũ tiến được một tấc lại muốn leo lên một thước, tựa đầu vào vai hắn, mặt dày mày dạn nói “Còn ôm chưa đủ, sao có thể buông ra?”

“Muội tử.”

Đang lúc hai người giằng co, tiếng gọi của Kiền Hoàng từ xa vọng đến, Mục Cảnh Thiên quỳnh lên, dùng sức đẩy Vũ sang một bên, hắn không muốn bị mất mặt, hai đại nam nhân ôm ấp với nhau thì ra bộ dáng gì?!

Hắn hơi có chút xấu hổ, hướng Kiền Hoàng gật đầu chào, hắn cũng không hy vọng người khác sẽ hiểu lầm Vũ và hắn có vấn đề, Mục Cảnh Thiên hắn là một nam tử, không phải mỹ nhân thì không yêu.

Vũ ngẩng đầu nhìn Kiền Hoàng ôn nhã, lỗi lạc, nhưng hắn không có một chút kinh ngạc nào, với hắn mà nói, vua một nước cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, đối với hắn không có hứng thú, hiện tại, hứng thú duy nhất đối với hắn chính là Tiểu Thiên, nhưng mà ...Tiểu Thiên của hắn ... lúc nào cũng thẹn thùng, ha ha...

Ngọc Phi Yên thấy tình cảnh này thì ôm bụng cười đến phát đau, Tam ca nàng thật đáng yêu nha!

Kiền Hoàng tràn ngập thú vị nhìn cảnh trước mắt, hắn đương nhiên nhìn thấy cảnh Mục Cảnh Thiên nóng lòng đẩy Vũ ra, vô cùng sốt ruột, là sợ hắn nhìn thấy sao? Làm như thế không phải giấu đầu lòi đuôi à? Thì ra, là hai người này đam mê lẫn nhau a, hắn cũng không cảm thấy phản cảm cho lắm, vì muốn nếm chút thức ăn tươi – ngon – mới, hắn cũng đã từng dưỡng một vài luyện đồng, nhưng trải qua sự mới mẻ ấy rồi, hắn không cảm thấy đam mê, hắn vẫn yêu và đam mê Hoàng hậu của mình nhất.

Đột nhiên, hắn nhìn Ngọc Phi Yên đang ở bên cạnh mình, nghĩ đến chuyện xảy ra mấy ngày nay, nàng sẽ không nghĩ hắn và tên kia có vấn đề gì chứ?! Nhưng mà, nhìn biểu hiện của nàng, chắc là nàng đã nghĩ như thế rồi ... à, hắn có thể lợi dụng điểm này một chút, nghĩ đến đây, hắn cảm thấy hứng khởi vô cùng, không

ngihtới trên Phi Long Sơn này có thể tìm được rất nhiều việc vui, ít nhất là, chơi với tiểu muội hần rất vui, có nàng, thì sẽ có nhiều chuyện vui xảy ra!

Ngọc Phi Yên chuyển hướng nhìn Hoàng để nghĩa huynh nàng, nhìn thấy sắc mặt đầy mưu mẹo của hần nàng không khỏi buồn cười, hần đang tính kế với ai ư, chắc là không phải nàng đấy chứ? Nhưng mà, hình như nàng đâu có giá trị gì để cho hần tính kế!

“Sao Hoàng huynh lại đến chậm như vậy?”

Nàng đã đến đây một hồi lâu, giờ hần mới tới, chẳng lẽ, đôi chân to bự của một đại nam nhân không lợi hại bằng đôi chân bé xiu của một nữ tử sao?

“Vi huynh phải đi cất đồ câu cho nên mới tới chậm một bước”

Kiên Hoàng mỉm cười, xoay người hỏi Vũ.

“Thì ra là ngươi còn sống?!”

Hần còn tưởng rằng tên này đã bị dã lang, dã cẩu ăn thịt ngoài bãi tha ma.

Vũ không thèm để ý Kiên Hoàng, lại hướng về phía Mục Cảnh Thiên bước đến, mới vừa đi được một nữa, đã bị Mục Cảnh Thiên rống:

“Ngươi không được qua đây!”

Còn muốn ôm nữa sao, đầu của hần ta to lắm mà, sao lại không hiểu, có thể đừng làm phiền hần nữa hay không?

Vũ uất ức nhìn hần, tiếng nói thanh thúy như tiếng ngọc va chạm chậm rãi phát ra.

“Tiểu Thiên, ngươi thật chán ghét ta lắm sao?”

“Đúng!”

Cho nên không cần làm phiền hần.

Nhưng mà, nhìn thấy sự uất ức trên khuôn mặt tinh xảo kia, trong lòng hần có chút nhói đau, tự đánh đầu mình, sao hần lại nghĩ thế chứ, Vũ chính là một nam nhân a!

“Tiểu Thiên!”

Vũ gọi, đột nhiên hần ta hướng về phía Mục Cảnh Thiên ôm lên.

Mục Cảnh Thiên đã sớm đề phòng chiêu này của hần ta, cho nên hần đã nhanh chân tránh được.

Ngọc Phi Yên nhìn thấy thế bật cười ha ha, thật sự là chơi rất vui!

151. Chương 151: Là Nàng Ngu Ngốc!

“Tướng công, chàng muốn đi đâu?”

Giọng nói buồn ngủ vang lên từ sau lưng Long Diệc Hần, hần nghiêng đầu, nhìn thấy thê tử trên giường vừa xoa mắt vừa muốn muốn xuống giường, thật giống như hần muốn bỏ lại nàng. Mấy ngày gần đây nàng vốn là như vậy, vô cùng chú ý hành tung của hần, xác định hần sẽ không đi ra Trúc uyển, nàng mới có thể đi ra ngoài. Hần tự nhiên hiểu trong lòng nàng nghĩ cái gì, đơn giản là sợ hần cùng Kiên Hoàng đi với nhau. Hần cũng đã nói với nàng, tuyệt đối sẽ không có phát sinh tình huống nàng nghĩ, nàng lại vẫn hoài nghi.

Bất đắc dĩ, hần quay người lại cầm một cái áo choàng đem người không yên lòng này bọc lại, ôm nàng đi ra ngoài.

Hần chỉ là muốn đi dạo trong rừng trúc mà thôi, nếu nàng không yên lòng, vậy thì cùng đi tốt lắm.

Ngọc Phi Yên tùy hần mang theo mình đi về phía trước, thủy mâu buồn ngủ mông lung hiện lên một tia ngọt ngào, tướng công nhà nàng đối với nàng càng ngày càng tốt. Có lẽ gạt hần đi núi chơi đi nước chơi cùng nàng rất dễ dàng.

Nhìn gò má hoàn mỹ của hắn, khe mỉm cười, một dung mạo tuyệt thế, là thuộc về một mình nàng, nhưng là dung mạo thuộc về nàng này lại có nhiều người mơ ước như vậy. Điều này làm cho tâm tình của nàng rất là buồn bực, người khác hoàn hảo, chính là vị hoàng đế nghĩa huynh kia của nàng, mỗi lần thấy tướng công nhà nàng cũng là một bộ dạng mê đắm, nàng nhìn rất không thoải mái. Cho dù hắn là nhìn cách một tầng sa, nàng cũng không thoải mái, mặc dù nàng không hẹp hòi, nhưng là tướng công nhà mình cũng không muốn cùng người chia sẻ .

Long Diệc Hân phát hiện nàng khó được yên lặng, rất là không có thói quen.

“Đang suy nghĩ gì?”

Có thể làm cho nàng yên lặng như thế, xem ra chuyện nàng nghĩ đối với nàng mà nói nhất định là rất trọng yếu.

Ngọc Phi Yên cho hắn một nụ cười chói lọi, “Đang suy nghĩ muốn làm sao đem người giấu đi. Người cảm thấy ta chế tạo kim ốc làm người vào ở , ‘ Kim Ốc Tàng Kiêu ’ như thế nào?”

Như vậy người khác liền nhìn không tới hắn.

Cánh tay Long Diệc Hân vòng ở thắt lưng nàng thật chặt, nghiêng đầu cho nàng một nụ cười, “Có gì không thể?”

Chỉ cần là nàng muốn làm , hắn cũng sẽ làm cho nàng vừa lòng đẹp ý.

A?

Ngọc Phi Yên dừng lại cước bộ, kinh ngạc nhìn tướng công nhà nàng.

“Người nói cái gì?”

“Ta nói, ta có thể để nàng làm ‘ Kim Ốc Tàng Kiêu ’”

Long Diệc Hân lại lặp lại một lần. Nhìn bộ dáng kinh ngạc của nàng, âm thầm buồn cười. Chẳng lẽ hắn thật không tốt nói chuyện sao? Đối với nàng, ở trong phạm vi cho phép hắn chính là hữu cầu tất ứng . Chẳng qua là nàng vẫn không có mở miệng mà thôi.

“Tướng công!”

Ngọc Phi Yên ôm cổ hắn, thủy mâu sáng trong phát ra quang hoa vô hạn, cười nhẹ nhàng theo dõi hắn. Tướng công nàng quá tốt nói chuyện, làm cho nàng có chút hoài nghi hắn cùng Long Diệc Hân trước kia có phải cùng một người hay không. Nhưng là bất kể bọn họ không phải là cùng là một người, nàng đều thật thích.

Long Diệc Hân mắt phượng mỉm cười, biết chuyển biến của mình ở trong mắt nàng là rất khó tin tưởng , có lẽ chuyển biến như vậy sẽ làm nàng được vui đòi tiên nói vài yêu cầu cổ quái, nhưng là, hắn sẽ xem tình huống mà định ra.

“Tướng công, người ở ngoài cũng mang theo mũ sa, chẳng lẽ sẽ không cảm thấy không thoải mái sao?”

Ngọc Phi Yên lơ đãng nói.

Long Diệc Hân nhưng cười không nói. Mắt phượng thanh linh nhìn dung nhan xinh đẹp trước mắt, dung nhan phát ra ánh sáng này là hấp dẫn hắn như vậy.

“Sau này cũng đừng có mang vật kia đi.”

Nàng nhìn không thoải mái a.

“Người xác định?”

Chỉ cần nàng xác định, hắn là không sao cả.

Ngọc Phi Yên gật đầu, nàng không hy vọng hắn luôn mang mũ sa, như vậy cảm giác nàng là bị hắn cự tuyệt ở bên ngoài. Hắn là trượng phu của nàng, nàng là thê tử hắn, giữa bọn họ không nên có cự ly.

“Vậy cũng tốt.”

Ngọc Phi Yên hồi hận, nàng là thật hồi hận, hồi hận ruột xanh mét rồi. Nàng tại sao muốn tướng công nhà nàng bỏ mũ sa ở ngoài Trúc uyển a? Đây hoàn toàn là một quyết định sai lầm! Nàng lúc ấy làm sao lại nhất thời bị ma quỷ ám ảnh gât đầu, mà quên những người ngoài Trúc uyển mơ ước dung mạo tuyệt thế của tướng công nhà nàng? Bực mình nhất chính là người làm cho hấn bỏ mũ xuống chính là nàng.

Lúc đi theo tướng công nhà nàng ra Trúc uyển, nàng liền hồi hận. Thấy những người trong tổ chức Phi Long kia chảy nước miếng với tướng công nhà nàng, trong nội tâm nàng liền như chấn một tảng đá, đặc biệt không thoải mái. Chờ đến tạm trú, lại thấy ánh mắt kinh diễm của đám người Kiền Hoàng này, nàng hận không thể lập tức xông đi lên móc mắt bọn họ. Nhìn cái gì vậy? Mặc dù rất tốt nhìn, nhưng là cũng không phải là để cho bọn họ nhìn .

Ngẩng đầu ai oán nhìn tướng công nhà nàng, hấn có thể đem mũ sa này đội lên hay không a?

Nàng sai rồi! Nàng đánh giá thấp lòng ghen tị của mình. Nàng không nên cùng nhiều người chia sẻ dung mạo tuyệt thế của tướng công nhà nàng như vậy, nàng chịu không được. Nhất là ánh mắt của vị hoàng đế nghĩa huynh kia, làm cho nàng đặc biệt cảm giác nguy cơ.

Long Diệc Hân liếc nhìn nàng một cái, không nói gì. Lúc đó hấn đã hỏi nàng, có phải xác định hay không, nàng cũng gât đầu. Tình huống như thế nàng hấn là đã sớm nghĩ đến mới đúng, hiện tại mới hối hận, không chê quá muộn sao?

“Diệc Hân, đã lâu không gặp a.”

Kiền Hoàng nhìn dung mạo tuyệt thế trước mắt, ở lúc ban đầu rung động sau, phát ra cảm khái. Dung nhan này, hấn chính là thật lâu không thấy rồi.

Ngọc Phi Yên nhìn hoàng đế nghĩa huynh của nàng từng bước hướng bọn họ đi tới, phút chốc chắn trước người Long Diệc Hân, thủy mâu phát sáng mang theo cảnh giác nhìn hấn.

“Diệc Hân là của ta.”

Cho nên, hấn cũng đừng có suy nghĩ, hết hy vọng đi!

Kiền Hoàng thấy nàng một bộ tư thái gà mái che con, mày rậm nhướng lên, trên mặt nho nhã lộ ra nụ cười cổ quái, quạt giấy trong tay phải “phạch” một tiếng mở ra, nhẹ nhàng quạt, nện bước nhàn nhã đi chơi tiếp tục hướng bọn họ đi tới.

“Muội tử lời ấy sai rồi! Trong thiên hạ, chính là đất của vương, dẫn ra đất mới, chính là thần dân của vương . Người nói, người nọ phía sau người không phải là con dân của ta sao?”

Trong giọng nói ôn hòa lộ ra trêu tức, rồi lại có mấy phần thật tình.

Ngọc Phi Yên sửng sốt, tiện đà phun nói: “Nghĩa huynh chẳng lẽ còn muốn cùng tiểu muội cướp người sao?”

Kiền Hoàng đã đi tới trước người bọn họ, bên môi kéo ra nụ cười ý vị thâm trường.

“Lời này là muội tử nói, vì huynh cũng không có nói như vậy a. Làm sao lại cùng người cướp người đây?”

Hấn nghĩ muốn cướp, cũng phải có người phối hợp a.

Nhìn dung nhan tuyệt thế của Long Diệc Hân, trong mắt rùng rợn tinh quang hiện ra. Gương mặt như vậy tại sao lại là của một nam nhân đây? Cái vấn đề này, hấn suy nghĩ nhỏ, nhưng là nếu như hấn là nữ nhân, hấn có thể đưa vào hậu cung sao? Đó là không có khả năng! Đây căn bản là vũ nhục đối với hấn. Long Diệc Hân người như vậy chính là muốn đặt ở triều đình, nhìn hấn đại triển hoành đồ. Hiện tại hấn chính là nửa ẩn cư ở tại núi Phi Long, để cho hấn rất là không cam lòng a.

“Vậy người bây giờ là ở làm gì?”

Ngọc Phi Yên cũng mặc kệ mục đích của hấn là gì, chỉ cần là đôi mắt me emaanr kia định ở trên mặt tướng công nhà nàng, nàng cũng sẽ không cao hứng.

“Ta chính là muốn cùng Diệc Hân ôn chuyện.”

Ba! Khép lại quạt giấy, Kiền Hoàng cười đến chân thành vô cùng. Hắn liền nói, nghĩa muội này của hắn luôn là sẽ mang lại cho hắn niềm vui thú không đồng dạng như vậy. Nhìn trên mặt nàng lộ ra biểu tình cảnh giác, phòng hắn giống như đề phòng cướp, thật là làm cho hắn Long tâm cực kỳ vui mừng. Tình yêu chẳng những có thể làm cho nam nhân vọng động, cũng có thể làm nữ nhân biến ngược.

“Ôn chuyện không cần cách gần như vậy đi?”

Ngọc Phi Yên đứng ở trước người Long Diệc Hân như cũ, chính là không để cho Kiền Hoàng tới gần một bước. Ôn chuyện? Cũng đến nhiều ngày như vậy rồi, ôn chuyện cũng đã sớm xong.

“Cách gần mới thấy được rõ ràng a.”

Kiền Hoàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Không có chuyện gì nhìn rõ làm gì?”

Muốn nhìn sao không hồi cung nhìn những phi tử kia đi a.

“Ha ha ha ——”

Kiền Hoàng ngửa đầu cười to, nghĩa muội này của hắn a!

Ngọc Phi Yên tức giận nhanh chóng lôi kéo Long Diệc Hân đi ra bên ngoài, không để ý tới tiếng cười ác liệt của Kiền Hoàng. Hừ! Nàng hiện tại trở về Trúc uyển làm cho tướng công nhà nàng đem mũ sa đội lên, nàng chịu không được người khác nhìn mặt hắn. Dung nhan tuyệt thế này chỉ thuộc về nàng!

Long Diệc Hân mặt hàm mỉm cười bị nàng lôi kéo đi, trong lòng một mảnh bình tĩnh.

Vân Chanh vừa đến được lư liền thấy Ngọc Phi Yên ngồi ở trên ghế một mình, hai tay nâng má, lẳng lặng yên nhìn trời xanh mây trắng, không khỏi đi lên trước nhìn nàng. Rất khó được an tĩnh như vậy a.

“Đang suy nghĩ gì?”

“Đang suy nghĩ ta là ngu ngốc.”

Giọng Ngọc Phi Yên lộ ra ảo não.

Vân Chanh vừa nghe liền hiểu là chuyện gì xảy ra, hôm nay nàng đi ra ngoài làm việc, trở lại đã nghe nói khôi thủ đại nhân đối tính lại không mang mũ sa xuất hiện ở ngoài Trúc uyển, để ọi người nhìn đã mất. Xem ra, chủ tử sẽ tháo xuống mũ sa ngoài Trúc uyển, tất cả đều là bởi vì Phi Yên, mà người vừa lại bởi vì chịu không được lòng ghen tị của mình, bây giờ là ở sinh hờn đối rồi.

“Thật ra thì lòng thích cái đẹp là thường tình ở người, người nếu không muốn chủ tử mang mũ sa, vậy thì phải thói quen tầm mắt mọi người đặt ở trên người hắn.”

Ngọc Phi Yên chợt chuyển hướng nàng, gần từng chữ nói, “Ta, vĩnh, viễn, không, tập, được, thói quen.”

Nàng chưa từng có nghĩ đến lòng độc chiếm của mình mạnh như vậy.

Vân Chanh nhún vai, “Vậy người vĩnh viễn cũng đừng để cho chủ tử ra cửa.”

Đầu Ngọc Phi Yên quay qua một bên, tiếp tục xem trời xanh mây trắng.

152. Chương 152: Sư Tử Hà Đông Rống!

Trên đường lớn Ấn Thành, người đến người đi tấp nập, một nữ tử xinh đẹp mỹ lệ dắt theo một con ngựa trắng đứng ở trước mặt một tữu lâu, do dự một chút, đem ngựa giao cho tiểu nhị ra nghênh đón, nhắc chân bước vào tữu lâu. Nàng vừa vào tữu lâu, trong tữu lâu liền vang ra tiếng xuýt xoa không ngừng. Nữ tử xinh đẹp mỹ lệ như vậy cũng không thấy nhiều, những người nhìn đều cảm thấy tâm mình thật ngứa , nhất là đôi mắt phượng câu của nữ tử ấy, thật làm cho người chảy nước miếng.

Tựa như nữ tử đối với những ánh nhìn như vậy rất quen thuộc do thường xuyên chạm phải, bên môi nàng treo nụ cười thản nhiên, thông thả đi lên lầu hai, tư thái thướt tha xinh đẹp này, nếu được ôm vào ngực không biết hôn phách sẽ bay đến tận đâu!

Nữ tử chọn một góc an tĩnh ở lầu hai ngồi xuống. Tiểu nhị ân cần chạy đến trước bàn, cầm lấy khăn lau xoa xoa bàn, trên mặt bàn căn bản không tồn tại chút hạt bụi nào.

“Cô nương cần gì?”

Nữ tử xinh đẹp nhếch đôi mắt phượng, sóng mắt lưu chuyển, làm cho tiểu nhị bỗng chốc giật mình sững sờ trong giây lát, sau đó lấy lại tinh thần, lúng túng cười gượng.

“Tiểu nhị ca, ta muốn hỏi người một nơi.”

Nói xong, bàn tay trắng nõn thon thon như biểu diễn ảo thuật, móc ra một thỏi bạc trắng đặt lên bàn.

Tiểu nhị ngây ngô cười, khách khí nói: “Cô nương có việc cứ việc nói, không cần khách khí như thế.”

Nữ tử gật đầu, mắt phượng mỉm cười, “Xin hỏi Tiểu nhị ca làm thế nào để lên Phi Long Sơn?”

Phi Long Sơn?

Trên mặt tiểu nhị hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh lại gương ra nụ cười ngây ngô, vẻ kinh ngạc trong nháy mắt ấy, thật giống như là ảo giác của người nhìn thấy.

“Có thể mạo phép hỏi cô nương lên Phi Long Sơn là muốn thăm bạn hay là vì công việc hay không?”

“Thăm bạn.”

Nữ tử nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Tiểu nhị nhẹ”À” một tiếng, lại nói, “Ra khỏi tử lâu, đi hướng Tây năm sáu dặm đường là đến dưới chân núi Phi Long. Cô nương không biết, núi Phi Long này chính là một nơi rất đẹp, nghe nói trên núi bốn mùa đều như mùa xuân, cảnh đẹp như tranh vẽ. Cô nương đi tới Ấn Thành nhất định phải đến núi Phi Long ngắm một chút.”

Giọng điệu nhiệt tình, làm cho nữ tử cười khe khẽ, tiểu nhị này thật đúng là nhiệt tình quá rồi.

“Cám ơn tiểu nhị ca, phiền người mang lên cho ta những món ăn đặc sắc nơi này của các người.”

Ăn xong nàng cũng có thể nhanh chóng lên núi.

Tiểu nhị gật đầu nói, “Xin cô nương chờ một chút, thức ăn lập tức tới ngay.”

Nói xong liền lui xuống.

Mắt phượng nữ tử mỉm cười, nhìn bóng lưng tiểu nhị rời đi, ngón tay mảnh khảnh nhẹ gõ mặt bàn.

Tử lâu này hiệu suất không tệ, không để cho nàng chờ lâu, một bàn thức ăn có đầy đủ sắc màu, hương vị liền được bày lên.

Nữ tử nhẹ vén ống tay áo, giơ đĩa bạc lên, gấp một miếng cá kho, há đôi môi hồng chúm chím nho nhỏ, đặt vào trong miệng, tao nhã lập lại nhiều lần. Thỉnh thoảng gật đầu, ừ, thức ăn tử lâu này cũng không tệ lắm.

Nàng vừa tinh tế thưởng thức, vừa suy nghĩ. Đột nhiên, một chiếc quạt giấy đè lại đôi đĩa bạc trong tay nàng. Mắt phượng khẽ ngước lên, một nam tử cao to đang đứng trước mắt nàng lồ lộ, hần tiêu sái nhìn nàng, tay cầm chiếc quạt giấy, giả bộ tạo ra bộ dáng phong nhã, mà chiếc quạt giấy ấy đang đặt ở trên đĩa bạc của nàng.

Muốn rút đĩa bạc về, nhưng nàng cảm giác được có một cỗ nội lực từ trên quạt giấy chậm rãi truyền đến. Trong lòng không khỏi cười lạnh, tên cận bã này muốn làm gì? Đập phá sao? Hẳn thật đúng là không có mắt.

Mắt phượng mang theo kiêu mi, nhìn về phía nam tử, giọng nói mềm mại say đắm lòng người.

“Công tử muốn làm gì?”

Nam tử nghe giọng nói say lòng, tâm cũng mềm đi, không nhanh không chậm rút lại quạt giấy, mở ra, nhẹ nhàng quạt, cũng thể hiện được mấy phần phong nhã.

“Tại hạ chỉ là muốn ngồi cùng bàn với cô nương mà thôi.”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe.

Ánh mắt phượng của nữ tử xinh đẹp quét một vòng xung quanh, nhìn thấy còn có rất nhiều chỗ trống, khoe môi cong cong hiện lên nụ cười xinh đẹp.

“Công tử xin đến hãy đến bàn khác đi.”

Hi vọng hần có thể nghe hiểu ý của nàng, không nên chọc nàng nữa, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

“Tại hạ cảm thấy cùng cô nương hợp ý, nếu có may mắn kết làm bằng hữu ——”

“Không có gì nữa, công tử xin cứ tự nhiên mà đi.”

Hợp ý? Bình thủy tương phùng gì chứ, duyên gì chứ? Nàng không có hứng thú kết giao bằng hữu.

“Cô nương ——”

Nam tử còn muốn tiếp tục dây dưa, lại thấy nữ tử xinh đẹp trừng mắt phượng, đưa bạc trong tay phát một cái, một cái đuôi gà hướng bay thẳng hướng vào mặt hần.

“Người có thôi hay không a? Lão nương không có thời gian để hao phí với người!”

Nhanh như chớp, vang lên tiếng sư tử hà đông rống to.

Nam tử căn bản không kịp né tránh chiếc đuôi gà ấy, lại nhìn thấy nữ tử xinh đẹp hiện nguyên hình, hần như bừng tỉnh cơn mộng, hần vẫn không hiểu một mỹ nhân làm sao lại có thể biến thành sư tử hung dữ?!

Đã kích quá lớn!

“Còn đứng ở chỗ này làm trở ngại lão nương ăn cơm sao? Có phải ngại một cái đuôi gà không đủ hay không?”

Nữ tử chán ghét nói, nếu không mau đi thì hãy nhìn xem nàng làm thế nào để thu thập hần.

“Người, người, người!”

Rốt cục, hần cũng phục hồi lại tinh thần, mộng đẹp trong lòng chợt tan biến, tức giận đến mức chỉ vào mũi nàng.

“Một nữ tử miệng đầy ô ngôn uế ngữ, còn thể thống gì?”

Tiền nữ trong mộng của hần lại là một nữ tử thô lỗ, hần thật là nhìn nhầm rồi, hần nghĩ, Thẩm Thanh hần trên giang hồ cũng là một nhân vật có máu mặt, mọi người tặng cho hần danh hiệu “Ngọc diện thư sinh”, những danh môn thiên kim, giang hồ nữ hiệp đều đuổi theo hần, hần cũng không thèm để ý đến chút nào, bây giờ, hần đột nhiên coi trọng nữ tử này, không nghĩ tới nàng lại khiến hần tức giận như vậy, đưa tay sờ mặt mình, bóng nhảy một mảnh, trong lòng hần càng thêm tức giận.

“Người là gì của lão nương? Miệng lão nương đầy ô ngôn uế ngữ gây trở ngại cho người à?”

Nữ tử trừng mắt, đối với gã nam tử trước mặt càng thêm chán ghét, hần có ý đồ bất chính đối với một nữ tử mới gặp gỡ lần đầu tiên, thì có chỗ nào tốt hơn nàng đây? Chỉ cho phép quan phóng hỏa mà không cho phép dân đốt đèn sao? Thì ra, tên này chỉ là một ngụy quân tử mà thôi, lại nói nàng không ra thể thống gì, hần với nàng ai kém hơn ai chứ!

“Thô lỗ không văn hóa! Hãy xem có nam nhân nào sẽ muốn người không!”

Thẩm Thanh tức giận đến sắc mặt hóa xanh, lời nói không chút khách khí. Nữ nhân này!

“Í, không đúng rồi, lão nương ta đã sớm lập gia đình.”

Nữ tử cười lạnh. Nam nhân này vừa nhìn thì đã khiến người khác bực bội.

Thẩm Thanh sững sờ, nàng lập gia đình? Tại sao không có chải búi tóc phụ nhân? Lửa trong lòng lại càng bùng lên.

“Cười một bát phụ (người đàn bà chanh chua) như ngươi, nam nhân kia không phải là kẻ điên chính là kẻ ngu.”

Hắn thật sự tức không chịu nổi.

“Bốp!”

“Loảng xoảng!”

Nữ tử vung một chưởng đập xuống bàn, cái bàn biến thành hai nửa, thức ăn đầy bàn xui xẻo rơi rầm rầm xuống đầy đất, khiến tất cả mọi người trong tửu lâu đều đổ dồn mắt nhìn về phía bên này.

Nữ tử “vụt” một cái đứng lên, lông mày dựng thẳng, mắt phượng hàm băng, trừng mắt nhìn Thẩm Thanh. Hắn nói nàng như thế nào cũng không sao, nhưng là hắn dám nói nam nhân của nàng, vậy thì phạm vào tối kỵ của nàng, mặc dù nam nhân nhà nàng là thành thật, nhưng là cũng không cho phép người khác nói cái gì.

“Ngươi cho rằng ngươi là ai? Lão nương hôm nay không phát uy, ngươi vẫn đập lên mặt mũi hả?”

Nói xong, vươn ra bàn tay trắng nõn thon dài, một trận tiếng vang bốp bốp thoảng chốc vang vọng cả tửu lâu.

Thân thủ nàng kia cực nhanh, làm cho người ta thấy mà hoa cả mắt. Mà Thẩm Thanh này cũng là không nhúc nhích ngoan ngoãn làm cho nàng đánh. Mấu chốt là hắn không ngoan cũng không được a, bởi vì huyết đạo của hắn không biết từ lúc nào lại bị nữ nhân kia chế trụ. Dưới tình huống thân thể không nhúc nhích được, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn bị đánh a. Cho dù trong lòng tức giận, ở trước mặt mọi người bị một nữ tử bạt tai, hắn hiện tại cũng không có biện pháp giải khai huyết đạo, phản kích trở về. Hắn thật không có nghĩ đến, hôm nay lại đụng phải nhân vật lợi hại, yêu nữ này đến tột cùng là lai lịch gì?

“Nữ tử thật hung hãn a!”

“Người nam nhân này cũng quá kém cỏi, lại bị nữ tử bạt tai, thật là nhục tư văn!”

“Hắn làm sao không tránh ra a?”

.

Trong tai nghe mọi người nghị luận rối rít, đáy lòng Thẩm Thanh dâng lên một cổ hận ý. Hắn nhất định phải cho yêu nữ này đẹp mắt.

Nàng kia trong lòng tức giận, liều mạng dùng sức đánh mặt nam tử trước mắt. Có một cái miệng thúi như vậy, sớm tắt hồng cũng tốt, tiết kiệm đến nơi nơi phun mùi hôi.

Nghĩ tới, liền càng đánh càng là nghiện, nàng hôm nay không đem hắn đem cái miệng này đánh hồng không được.

Cho nên trong tửu lâu tiếng bốp bốp không ngừng, tiếng mọi người vây xem nghị luận rối rít cũng là càng lúc càng lớn.

“Tỷ!”

Tiếng gọi thanh tân dễ nghe truyền vào trong tai nữ tử đang nóng nảy. Nàng đột nhiên dừng lại động tác trong tay, nhìn về phía bóng dáng màu tím hướng nàng chạy tới, bộ dạng nhanh nhẹn này, làm ắt phượng băng hàn của nàng lộ ra ấm áp, khóe môi ngoan lệ cũng chuyển thành nụ cười thương yêu.

“Khả Nhi!”

Một chưởng đánh bay Thẩm Thanh đã bị nàng đánh cho nhìn không ra hình người, đi vào bước nhanh, ôm lấy người đang hướng nàng chạy nhanh tới. Trong miệng cũng là lời nhai trù ối.

“Chạy nhanh như vậy làm gì? Tiểu Thiên không phải nói ngươi mang thai sao? Sao ngươi không an tĩnh một chút a.”

Ngọc Phi Yên ôm lấy cổ của nàng, cười hì hì nói: “Mang thai cũng là có thể chạy a, tỷ làm sao người lại ở chỗ này?”

Nữ tử quả mắng nàng một cái, quyến rũ động lòng người, “Còn không phải là bởi vì người a.”

Vì nàng?

Ngọc Phi Yên không rõ, nàng làm sao a?

Nữ tử nhẹ vỗ đầu nàng, tràn ngập oán khí nói, “Muội tử của ta đều bị người làm mang thai rồi, ta đây làm tỷ tỷ có thể bớt lo?”

Ngọc Phi Yên ngẩn ra, khê mỉm cười, thì ra là tỷ tỷ nhà nàng là bởi vì chuyện này a. Tỷ tỷ thương nàng xem ra đối với cách làm của nàng rất không đồng ý đâu.

153. Chương 153: Nghi Hoặc

Ngọc Phi Vũ, cũng chính là nữ tử xinh đẹp có tiếng rống to, bởi vì nghe được Mục Cảnh Thiên nói muội muội yêu dấu của mình đang mang bầu, nên sau khi thu xếp xong tất cả mọi chuyện liền một mình chạy đến Ân Thành, nhưng đến Ân Thành rồi, nàng lại không biết vị trí chính xác của Phi Long Sơn là nằm ở đâu, cho nên đến tửu lâu ăn cơm trước, thuận tiện hỏi vị trí của Phi Long Sơn luôn, chưa nghĩ qua việc sẽ gặp được tên Thẩm Thanh kia, nhưng đáng mừng là, ở tửu lâu này, nàng gặp được muội muội của mình, khiến cho tâm tình nàng thật vui vẻ.

“Sao muội lại ở đây?”

Không phải là đang mang thai sao, sao còn chạy loạn đến nơi này?

Ngọc Phi Yên nhảy bổ vào trong lòng ngực của tỷ tỷ mình, tâm tình cũng vô cùng vui vẻ, nàng vốn định ở Phi Long Sơn đợi tỷ tỷ mình đến, nhưng mà, nàng bị Hoàng đế nghĩa huynh mình chọc tức không nhẹ, tâm tình vô cùng bức rứt khó chịu, liền kéo Vân Tranh xuống núi đi dạo. Nàng cảm thấy có chút ghen tị với Kiền Hoàng nên buồn bực, dù sao ở Phi Long Sơn hờn dỗi cũng không làm được việc gì, chỉ bằng xuống núi du ngoạn. Cho nên, sáng sớm nàng đã cùng Vân Tranh đi đến Ân Thành, tới trưa, hai người tự động đến tửu lâu mà họ thường hay lui tới, vừa vào tới tửu lâu, chưởng quầy đã bước đến bên Vân Tranh nói nhỏ vài câu vào tai nàng ấy, sau đó chưởng quầy dẫn họ lên lầu hai, nhìn thấy một đám người đang vây quanh ở một góc, không ngừng xì xầm to nhỏ, mà âm thanh vang vọng không ngừng. Tò mò, hai người nhìn vào trong đám đông ấy, thấy một nữ tử xinh đẹp nhưng ánh mắt hung dữ đang mắng to một nam tử áo mũ chỉnh tề, Vân Tranh nhìn thế, cảm thấy thú vị, bắt ghế ngồi xuống, Ngọc Phi Yên vừa nhận ra nữ tử ấy thì vội vàng chen vào đám đông.

“Muội xuống núi mua sắm, tỷ, người nọ là ai thế?”

Ngọc Phi Yên nhìn nam tử bị tỷ tỷ nàng đánh bay đến một góc, người này dám chọc giận tỷ tỷ nàng, xem như lá gan cũng lớn, phải biết rằng, tuy tỷ tỷ nàng có khuôn mặt xinh đẹp nhưng tính tình lại nóng nảy, hung hăng, nếu đã nóng lên rồi thì không ai thối lui được.

Ngọc Phi Vũ nhìn nam tử ở góc phòng, hừ lạnh một tiếng.

“Không biết! Dám chạy tới bàn của lão bản nương ngồi, chán sống!”

Ngọc Phi Yên vừa nghe vừa cười, thì ra là một tên không có mắt, nhưng mà, nàng chỉ biết thế thôi, còn về chuyện tại sao tỷ tỷ nàng lại nổi giận dưng dưng như vậy thì chắc chắn là có nguyên nhân khác, cho nên, nàng đợi tỷ tỷ mình kể tiếp.

“Tên này nhìn không hiểu sắc mặt, nghe không hiểu tiếng người, miệng nói chuyện rất thú vị, đáng giận nhất là, hắn còn chửi tỷ là kẻ điên và ngốc, lão nương không ra tay dạy hắn thì cảm thấy có lỗi với hắn!”

Ngọc Phi Vũ hằm hừ nói, người nọ bại trong tay nàng, hắn thật không may mắn.

Người ngốc, kẻ điên?

Khó trách tỷ tỷ nàng tức giận như vậy, ai bảo tên kia phạm vào đại kiêng kỵ của tỷ tỷ nàng, tỷ tỷ nàng tuy có chút khờ khạo, nhưng chính là bảo bối của nàng, ai dám xúc phạm tỷ ấy, chắc chắn nàng sẽ trở mặt thành thù.

Gật gật đầu, Ngọc Phi Yên nâng bàn tay trắng nõn, có chút sưng đỏ, lấy hộp thuốc mỡ trong ngực ra xoa nhẹ lên tay nàng ấy, trong miệng lầu bầu, cổ nén giận.

“Sao lại đích thân động thủ đánh hấn làm chi a? Không phải có rất nhiều cách để vui đùa sao, ngốc tử và kẻ điên không khó làm lắm đâu, chết cũng rất dễ mà?!”

Bây giờ, không những bị hấn chọc cho tức giận, mà còn bị đánh sưng tay, một chút sĩ diện cũng không có, tỷ tỷ nàng a, tính tình nóng nảy, chỉ biết khinh xuất, đầu óc cũng không dùng được, đối phó với loại người này, không cần phải tự mình ra tay a.

Ngữ khí của nàng bình thường, giống như là đang nói chuyện phiếm, lại giống như là ... biến một người bình thường thành một người ngốc và điên hoặc là bị độc chết là một việc hết sức bình thường ... những người xung quanh không khỏi hoảng hốt một phen, âm thanh sợ sệt vọng lớn vồn xung quanh, trong lòng họ thầm mắng to: yêu nữ!

Ngọc Phi Vũ nhìn nàng lôi từ trong ngực mình ra một lọ được, ngượng ngùng nở nụ cười “Ta cảm thấy hết tức giận rồi, dùng tay tự mình đánh hấn thật rất đã nghiệm”

Nếu không tự mình đánh hấn thì làm sao hết giận được.

Mà nói về dùng được, mắt phượng của nàng bỗng nhiên chói sáng, muội muội nàng đang cầm trong tay một chiếc bình nhỏ màu phấn hồng, bật nút lọ, lấy ra một viên thuốc, trên mặt lộ ra nụ cười quyến rũ đưa cho nàng, nàng đi đến trước mặt Thẩm Thanh còn đang nằm ở một góc, ngồi xổm xuống.

Thẩm Thanh thấy nàng đi đến trước mặt mình, trong lòng cả kinh, muốn tránh, nhưng huyết đạo trên người còn chưa giải được, cho nên chỉ có thể oán hận nhìn yêu nữ trước mắt mình.

Ngọc Phi Vũ dồn nội lực vào trong chiếc đũa, cạy miệng hấn ra, lấy viên thuốc đang cầm trong tay quăng vào miệng hấn, thấy hấn nuốt, mới đứng lên vỗ vỗ tay, nhìn ý đồ muốn nhổ viên thuốc ra trên mặt Thẩm Thanh, nàng cười hì hì.

“Đừng uống phí khí lực, thuốc do tiểu muội ta chế lập tức sẽ có tác dụng, về sau người sẽ không thể phun ra xú khí”

Sau đó, không để ý tới ánh mắt sợ hãi của mọi người, tiêu sái quay về bên muội muội nàng, nắm tay của nàng ấy.

“Đi thôi, mang tỷ tỷ đi gặp tên nam nhân kia”

Dám làm bụng của tiểu muội nàng phình to lên, thì phải có dũng khí đối mặt với sự tức giận của nàng.

Ngọc Phi Yên vừa nghe được khẩu khí của nàng liền không khỏi không nở nụ cười, ý kiến của tỷ tỷ nàng rất quan trọng a, xem ra, tướng công nhà nàng sắp sửa bị quấy rầy rồi, nàng thật muốn nhìn thấy tướng công nhà nàng phản ứng như thế nào, chỉ là, có một số sự việc không thể để cho lão cha ngoan cố của nàng biết được, thế này, Phi Long Sơn ắt hẳn sẽ càng thêm nóng nảy.

Nghĩ thế, môi nàng treo lên một nụ cười tươi rói.

Vân Tranh nhìn thấy hai tỷ muội đi tới, hướng chuông quây nói vài câu phân phó, nhìn Ngọc Phi Yên hỏi:

“Phi Yên, vị này chính là ...?”

Tuy rằng nàng có thể đoán ra thân phận của đối phương, nhưng mà, nàng muốn người ta tự mình giới thiệu, nàng thật thích vị tỷ tỷ xinh đẹp nóng tính này của Phi Yên.

Ngọc Phi Yên giới thiệu rất đơn giản cho hai người quen biết nhau, nàng đương nhiên cũng nhìn thấy được sự yêu thích tỷ tỷ mình trong ánh mắt của Vân Tranh.

“Tỷ tỷ tốt.”

Vân Tranh hào hứng tiếp đón.

Ngọc Phi Vũ gật đầu, nhìn Vân Tranh, trên thân thần sắc người này có chút dấn dáp của tiểu muội nàng, toàn thân đều lộ ra sự tinh quái, khiến nàng có cảm giác rất thân thiết.

“Nếu tỷ tỷ đã đến đây, chúng ta rủ về núi đi”

Vân Tranh liếc mắt nhìn Ngọc Phi Yên, xem bộ dáng của nàng ấy, chắc tâm tình cũng đã khôi phục được không ít rồi.

Ngọc Phi Yên gật đầu, nhìn Vân Tranh chớp chớp đôi mắt ... xoay người, bữu môi nhìn nam tử nọ.

Vân Tranh hiểu ý, mỉm cười nói “Ta làm việc, tỷ yên tâm, đã sớm an bài tốt rồi”

Từ nay về sau, trên giang hồ không bao giờ ... còn tồn tại cái tên “Ngọc Diện Thư Sinh” nữa, hẳn ta đúng là có mắt như mù, dám chọc giận đến chị vợ của chủ tử nàng, nên chuẩn bị tâm lý bị người khác đuổi giết!

“Tỷ, tại sao tỷ lại đến đây?”

Mục Cảnh Thiên vừa nhìn thấy lão tỷ mình, liền vọt đến, ôm tỷ tỷ xinh đẹp vào trong lòng ngực, hẳn nói rồi, nàng nhất định sẽ đến, hẳn đã nói nhiều như vậy mà nếu nàng không đến thì chắc chắn không phải là tỷ tỷ của hắn, bây giờ thì qua tốt rồi, lão tỷ hẳn đã lên Phi Long Sơn, khẳng định sẽ vô cùng ồn ào náo nhiệt, nàng là người hiểu rõ nha đầu Khả Nhân kia nhất.

“Tiểu tử chết tiệt, nếu lão nương không đến, Khả Nhân sẽ bị người khác tra tấn, ngay cả trà cũng không uống được”

Ngọc Phi Vũ véo lỗ tai tiểu đệ của mình, đồ vô dụng! Ngay cả tiểu muội của mình mà cũng để cho người khác khi dễ, cũng không biết vì nàng mà lấy lại công bằng, hẳn làm ca ca làm gì chứ? Lần trước, ở khách điểm, vốn đã muốn cùng hắn tính sổ, nhưng mà, sáng sớm hôm say ấy, lúc nàng đi tìm hắn thì đã không thấy bóng dáng hắn đâu, làm cho nàng mang một bụng tức giận trong người, bây giờ nàng đã đến đây, còn có thể không dạy dỗ hắn sửa chữa sai lầm một chút sao?

“Ai da! Tỷ a, mau buông tay a!”

Trước công chúng, Mục đại đường chủ danh chấn giang hồ như hắn, bị người khác véo lỗ tai thật rất khó xem, sao lão tỷ này của hắn không chừa cho hắn chút mặt mũi nào hết a? Xuống tay còn rất mạnh nữa, cả lỗ tai đều bị đỏ.

Hình ảnh này, tựa như màn Tam nương đang dạy con, tất cả mọi người đều không nhịn được cười, thật khó tin, Mục đại đường chủ bị người ta véo lỗ tai mà không dám phản kháng.

Thế gian, thật sự là nơi tồn tại câu nói “vô quýt dày có móng tay nhọn.”

“Buông tay, lão nương buông tay, không phải ngươi sẽ chạy sao?”

Nghĩ nàng ngốc như vậy à?

“Tỷ, đệ thề tuyệt đối sẽ không chạy, lần trước bởi vì đột nhiên có việc nên phải rời đi”

Vũ đang ở chỗ này chờ hắn, hẳn làm sao còn có tâm trạng ở chỗ này chờ đợi chứ, không chạy mới là lạ!

“Ngươi thề thì sẽ có tác dụng sao?”

Ánh mắt phượng của Ngọc Phi Vũ lạnh lùng nhìn hắn, nàng vì tin hắn mới cho phép Khả Nhân hành tẩu giang hồ, bây giờ kết quả như thế nào? Hẳn chẳng những không có thực hiện lời thề bảo đảm an toàn cho Khả Nhân, mà còn để cho người ta làm muội muội của nàng to bụng.

“Tỷ a!”

Mục Cảnh Thiên muốn chảy nước mắt, người như hắn mà lại có tư cách không đáng tin như thế sao?

“Thề cũng vô dụng, nói cho ta biết, người nào là Long Diệc Hân?”

Ngọc Phi Vũ buông lỏng tai để để mình ra, nhìn mọi người chung quanh một lượt, nam tử nhiều tuổi kia không biết có phải là Long Diệc Hân đáng bị dày xướng 18 tầng địa ngục hay không, ánh mắt sắc bén của nàng khiến cho sau lưng ai đó lạnh cả người.

Ngọc Phi Yên chậm rãi bước đi thông thả tới trước mặt hai người, cười hỏi “Tỷ muốn tìm tướng công nhà muội làm gì?”

Tướng công?

Ngọc Phi Vũ nhú mày, bọn họ còn chưa có báỉ đường, sao có thể gọi là tướng công được?

“Các người còn chưa có báỉ đường?”

154. Chương 154: Chân Tướng Rõ Ràng

“Các người còn chưa có báỉ đường?”

Ngọc Phi Vũ nhướng mày, nhìn tiểu muội nhà mình.

Ngọc Phi Yên nhìn nàng mỉm cười “Muội ở kinh thành đã lạy rồi a!”

Lời nói của nàng đúng là hợp lý hợp tình, ai nói nàng không có báỉ đường, nàng rõ ràng là đã lạy rồi ...

Kinh thành?

Ngọc Phi Vũ nhú mày, những ngón tay trắng nõn, nhỏ và dài cũng chậm rãi buông lỏng tai của Mục Cảnh Thiên ra, rốt cục cũng thoát ly được, Mục đại đường chủ nhanh chóng nhảy vọt sang một bên, vẻ mặt xanh xao, xoa xoa lỗ tai mình, hình như những ngón tay nhỏ xíu và trắng nõn của đại tỷ hẳn đặc biệt thích quần lấy lỗ tai hẳn, mỗi lần gặp mặt đều quần lấy không rời.

Giương ánh mắt gian xảo lên, hẳn bỗng nhiên nhìn thấy lão tử trung niên phong độ đang bước đi phía trước mặt, trông mắt đào hoa không khỏi rạng ngời, mà bên tai lúc này đang truyền đến âm thanh của đại tỷ hẳn.

“Không phải muội đã bị hưu rồi sao, hơn nữa, ngay cả hưu thư cũng đã nhận rồi”

Ngọc Phi Yên nhún vai, vô tội nói “Hưu thư không còn nữa”

Hưu thư đó đã sớm bị tướng công nhà nàng hủy đi rồi.

“Khúc Lưu Vân, người gạt ta!”

Đang lúc nàng còn muốn nói với tỷ tỷ mình điều gì đó, một thanh âm quen thuộc khiến tai nàng ù lên truyền đến, xoay người lại, nhìn thấy khuôn mặt tức giận đến xanh mét kia, nàng khí định thần nhàn hô “Cha”

Lời nói ban nãy cha nàng đã nghe, nàng cũng không thể thu hồi lại được.

“Người nói, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Ngón tay Khúc Hàn Lâm chỉ vào mặt con gái ông, bộ dáng kia thật không giống ông tí nào, sao ông lại có thể sinh ra một đứa con gái như thế này chứ? Sớm biết như thế, lúc mới vừa sinh ra, ông nên bóp chết cho rồi, sẽ không có ai chọc ông tức giận.

“Còn không nói ra sự việc”

Ngọc Phi Yên trong lòng thầm nói, lão cha nàng thật đúng là quan tâm quá mức lúc nào cũng truy hỏi không thôi.

“Người, người!”

Đôi mắt và sắc mặt Khúc Hàn Lâm tức đến trắng dã, suýt chút nữa ngất đi, Mục Cảnh Thiên sợ tới mức chạy nhanh đến ôm lấy người ông.

“Dượng, không nên chọc tức chính mình!”

Thật không biết việc này có gì đâu mà phải tức giận đến thế, căn bản là không cần phải ... tức giận làm gì! Khả Nhân đã có cốt nhục Long gia, dưỡng hấn còn so đo làm chi nữa, không phải là tự tìm phiền não đến mình sao?

Khúc Hàn Lâm đẩy tay hấn ra, tức giận quát “Tránh ra!”

Con gái ông như vậy, người trước mắt này cũng không thể tin được, rõ ràng là người của Tiêu Dao cốc, lại còn làm việc cho con trai của Long lão nhân, đừng tưởng rằng ông không biết, hấn chính là tên tiểu tử đã lên vào Hoàng cung trong buổi thọ yến Hoàng hậu, như thế thật ro gan lớn mật, không coi thiên uy của Hoàng thượng ra gì, như vậy thật vô pháp vô thiên, như thế hấn với Khúc Hàn Lâm ông làm sao có mối quan hệ thân tình được? Ông cả đời là một trung quân ái quốc, tuy nhiên, ông không bao giờ ý mình là người có công lao mà kiêu ngạo ương ngạnh, khinh thường thánh nhân.

Mục Cảnh Thiên bị ông đẩy ra, trên mặt hiện lên nụ cười khổ sở, dưỡng hấn đối với hấn vẫn còn thành kiến a.

Ngọc Phi Vũ vừa nhìn thấy Khúc Hàn Lâm, lập tức nhớ người này chính là dưỡng mình, trong mắt phượng hiện lên sự kinh ngạc, như thế nào ông lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa, lại còn không biết sự tình gì, chẳng lẽ Khả Nhân còn chưa nói với ông sao, hoặc là cố ý giấu diếm?

Bước đến trước mặt Khúc Hàn Lâm, hơi khom người, “Dưỡng, cháu gái xin tham kiến người”

Khúc Hàn Lâm nhìn nữ tử xinh đẹp gọi ông là dưỡng trước mắt, ngẫm nghĩ, khuôn mặt nhìn có chút quen quen, ông không khỏi trầm ngâm hỏi “Người là ...?”

Ông có quen biết nữ tử này sao?

Ngọc Phi Vũ mỉm cười, dưỡng của nàng đúng thật là một quý nhân hay quên nha! Quả thật, bọn họ chỉ gặp mặt qua vài lần, tướng mạo bây giờ của nàng mặc dù không có kém trước kia là mấy, nhưng có nhiều điểm khác biệt, nhận không ra cũng không có gì đáng trách!

“Dưỡng, ta là Tiêu Dao cốc Ngọc Phi Vũ, cháu gái ngài”

Ngọc Phi Vũ?

Khúc Hàn Lâm híp mắt lại, nhìn hình dáng của nàng, dần dần trong trí nhớ ông cũng hiện ra hình ảnh một tiểu cô nương xinh đẹp ở bên cạnh vợ ông, gọi ông là dưỡng, sắc mặt ông vì thế dịu đi không ít.

“Người là đứa nhỏ kia?”

Ngọc Phi Vũ gật đầu, định bước lên.

“Đã lớn như thế à!”

Năm tháng trôi qua thật nhanh, Khúc Hàn Lâm âm thầm cảm thán thời gian sao mà trôi qua nhanh đến thế, hài đồng nho nhỏ giờ đây đã cao lớn như vậy, thật sự là bất khả tư nghị!

Nghĩ đến hiện tại, con gái ông giờ đã xem như là mẫu thân của một đứa nhỏ, cơn tức của ông lại dâng lên.

“Khúc Lưu Vân, người đã bị hừ, còn ở đây làm gì?”

Mặt dày mày dạn ở lại chỗ này đeo bám nam nhân sao, con gái Khúc Minh Thành ông không có giá rẻ như thế.

“Bây giờ lập tức theo ta đi!”

Da mặt ông không có dày, Long lão nhân đã chiếm được tiện nghi rồi còn khoe mã, nói không chừng, lão ấy đang cười nhạo ông không biết dạy con gái.

“Cha à, phải đi đâu bây giờ?”

Ngọc Phi Yên buồn cười nhìn cha nàng, lão nhân gia này không tức giận đến hồ đồ chứ?!

“Về nhà!”

Khúc Hàn Lâm nghiêng răng nói, ngay cả hừ thư cũng đã nhận, còn ở chỗ này làm gì?

“Cha, có phải hay không hiểu lầm cái gì a?”

Ngọc Phi Yên cúi đầu nhìn nhìn những chiếc móng tay mình, sạch sẽ, trơn nhẵn, xinh đẹp.

“Hiểu lầm? Chẳng lẽ không phải người đã nhận hưu thư của Long gia sao?”

Nhìn bộ dáng đứng đưng của con gái, ông tức giận đến cả người phát run.

“Dượng ——”

Mục Cảnh Thiên sợ ông té xỉu liền lập tức bước qua.

“Người cách xa ta một chút!”

Khúc Hàn Lâm tức giận trừng mắt liếc nhìn đứa cháu trai không vừa mắt này, không biết là hấn rất phiền sao? Làm đại ca mà không giúp tiểu muội mình rời đi, mà còn “trợ Trụ vi ngược”

Mục Cảnh Thiên sờ sờ cái mũi, tự động thối lui sang một bên. Tốt, hấn không nên lăm chuyệ làm gì!

“Cha a, cha cũng đã nghe rồi, hưu thư không còn nữa”

Còn muốn nàng lặp lại mấy lần nữa a?

“Hưu thư không còn là ý gì đây?”

Khúc Hàn Lâm trợn trừng mắt nhìn con gái ông.

Ngọc Phi Yên ngọt ngào cười, “Không còn chính là không có.”

“Người!”

Khúc Hàn Lâm hít một hơi thật sâu, thật đúng là ông không hiểu được ý gì hết.

“Khả Nhân, ta cũng muốn biết hưu thư không còn nữa là ý tứ gì”

Ngọc Phi Vũ tựa tiểu phi tiểu nhìn muội tử nhà mình, đáp án của Phi Yên quá mức không rõ ràng, hưu thư nói không còn là không có sao?

“Không có, chính là nó bị người của Long gia hủy”

Ngọc Phi Yên còn chưa mở miệng, Mục Cảnh Thiên bên cạnh liền nói thẳm một câu.

“Người nói cái gì?”

Khúc Hàn Lâm tuy rằng bị tức giận bao trùm, nhưng cũng không có không nghe được câu nói ấy.

“Bị ai hủy?”

Ngọc Phi Vũ bước đến bên tiểu đệ mình, những ngón tay nhỏ và dài véo lấy cái lỗ tai hấn.

“Long Diệc Hân a”

Khiếp sợ sức mạnh của tỷ tỷ mình, Mục Cảnh Thiên mau chóng mở miệng nói ra đáp án, không cần véo lỗ tai hấn làm gì, trước công chúng, thật khó coi a!

Long Diệc Hân?

Khúc Hàn Lâm vừa nghe xong liền xoay người bước đi, ông muốn đi tìm tiểu tử kia tính sổ, rõ ràng hấn không cần con gái ông, vì sao lại hủy đi hưu thư? Thế này, rõ ràng là lật lọng a, là hành động của phi quân tử, quả nhiên là đứa con ngoan của Long lão nhân! Ông nhất định phải mang con gái ông đi, nhưng mà, trước khi dẫn con gái ông rời đi, ông phải tìm tên xú tiểu tử kia để đòi lại công bằng, Long gia bọn họ xem con gái của Khúc Minh Thành ông là gì chứ, muốn thôi thì thôi – muốn cưới thì cưới à, căn bản là không để ông trong mắt.

Nhìn bóng dáng Khúc Hàn Lâm rời đi, Ngọc Phi Vũ híp đôi mắt phượng lại, sau đó nhìn về phía Ngọc Phi Yên.

“Khả Nhân, mang ta đi gặp cái tên kia”

Tuy rằng nàng không nói tên ra, nhưng mà mọi người đều biết “cái tên kia” mà nàng nói chính là ai, nhưng mà, khôỉ thủ đại nhân bọn họ muốn gặp là có thể gặp được sao, có chút không khả thi a.

Ngọc Phi Yên nhìn tỷ tỷ nàng khẽ cười, nói “Tỷ tỷ bọn ba suốt một đường dài, hãy nghỉ ngơi một chút đi, muốn gặp hần còn nhiều thời gian mà”

Ngọc Phi Vũ buông lỗ tai Mục Cảnh Thiên ra, đến trước tiểu muội nhà nàng, nắm tay nàng ấy, vén những sợi tóc vương xung quanh khuôn mặt nàng ấy, ánh mắt tràn ngập ý cười, rạng rỡ xinh đẹp.

“Khả Nhân, tỷ tỷ vô cùng muốn gặp mặt cái tên kia”

Giọng nói mềm mại, ngọt lịm đến mê người, nhưng trong đó lại mang theo sự kiên quyết làm cho người ta khó lòng có thể thờ ơ.

Ngọc Phi Yên biết nàng cố ý muốn gặp, không còn cách nào khác chỉ có thể làm theo công đạo mà thôi.

“Tỷ, tỷ tới thật không đúng lúc a, hôm nay tương công muội vừa lúc xuất môn, không có ở nhà”

Lời này là thật không phải giả, sáng sớm, Long Diệc Hân cùng Thanh Ảnh đã xuống núi Phi Long, cũng không biết đi đâu.

“Lời này thật sao?” – Ngọc Phi Vũ nhú mày suy nghĩ cẩn thận.

“Đương nhiên rất thật.” – Nàng gật đầu.

“Được rồi, trước tiên, chúng ta nên đi nghỉ tạm một chút”

Ngọc Phi Vũ tạm thời buông tha, dù sao nàng cũng sẽ ở đây một thời gian, cũng không sợ nam nhân đã làm muội tử của nàng bụng bự không trở về ổ của hần.

Ngọc Phi Yên mỉm cười, kéo tỷ tỷ nàng về hướng biệt viện, đi ngang qua Mục Cảnh Thiên, nàng nở nụ cười tươi rói khiến Mục Cảnh Thiên phát lạnh cả người, thầm nghĩ trong lòng : chẳng lẽ, muội tử hần đoán được chủ ý của hần sao?

155. Chương 155: Lương Tình Tương Duyệt

“Tiểu Thiên!”

Mấy người vừa đi tới Cúc viên, liền nghe được tiếng gọi mừng rỡ, sắc mặt Mục Cảnh Thiên cực kì khó coi, mày kiếm nhíu chặt, trừng mắt nhìn thân ảnh đang đi về phía hần, khi nhìn thấy thân ảnh kia sắp bỏ nhào vào trên người hần, hần lại lảng di chuyển cước bộ tránh ra. Mà thân ảnh kia cũng gian xảo không kém, cũng đột nhiên dừng lại, đứng ở nơi đó, những người hữu tâm đều biết, cảnh này thật phi thường. Một người đang dùng tốc độ rất nhanh lại đột ngột dừng lại, hoặc là sẽ té về phía trước, hoặc là sẽ ngã về phía sau, nhưng mà, người này lại đứng vững vàng nơi đó, dường như không có việc gì, có thể nói, công phu người này rất cao.

“Vũ, nhất định phải không ngừng cố gắng a.”

Ngọc Phi Yên nhìn hần, ánh mắt long lanh tràn đầy sự vui sướng, còn không ngừng cổ vũ cho Vũ.

Vũ quay đầu lại, nhìn nàng mỉm cười, “Khả Nhân, biết vì sao ta thích ngươi không?”

Muội muội này của Tiểu Thiên thật không giống người thường, hần thật sự tìm được cảm giác được sự đồng điệu giữa nàng và hần.

Ngọc Phi Yên tặng cho hần một nụ cười ngọt ngào, nàng đương nhiên hiểu được ý của Vũ, nàng cũng đồng cảm với hần, nhìn thái độ hần đối với Tam ca nàng, nàng giống như thấy được chính mình. Mỗi lần nhìn thấy hần bỏ nhào về phía Tam ca nàng để ôm, nàng đều không nhịn được, bật cười.

“Vũ, có biết vì sao ta cũng thích ngươi không?”

Hai người đều nhìn thấy hình ảnh mình trong ánh mắt của đối phương, trong lúc nhất thời, cảm giác thật không diễn tả được.

“Khả Nhân, người này là ai vậy?”

Ngọc Phi Vũ nhìn nam nhân có khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt hai màu, nàng cảm giác được trên người hắn có hơi thở hắc ám và ma ý, người này nhất định không phải là người tốt! Nhưng mà, Khả Nhân cùng Tiểu Thiên lại rất quen thuộc với hắn, làm cho nàng vô cùng lo lắng.

Ngọc Phi Yên nhìn tỷ tỷ nàng, lại nhìn thoáng qua Vũ, nàng nói “Tỷ có thể xem hắn là Tam tẩu tương lai của muội”

Khuôn mặt tinh xảo của Vũ gọi là Tam tẩu cũng đâu có sai, nàng muốn gọi như vậy, về phần hắn và Tam ca nàng lúc đó phải phối hợp như thế nào không có nằm trong phạm vi quản lý của nàng.

“Khả Nhân!”

Mục Cảnh Thiên sắc mặt xanh mét, sao nàng lại ghép hắn và Vũ cùng một chỗ?

Nàng muốn tẩu tử ư, hắn sẽ cưới một người đem về cho nàng, chẳng lẽ, nàng đã quên Vũ là nam nhân sao?

“Không được —— “

Vũ cũng lên tiếng phản đối, Tam tẩu? Hắn chính là một nam nhân, tuy rằng không ngại gả cho ai, nhưng hắn tuyệt đối không biến thành nữ tử.

Ngọc Phi Vũ hí đôi mắt phượng lại, nhìn vào yết hầu của Vũ “Khả Nhân, hắn là nam nhân”

Muội muội nàng như thế nào mà lại gọi một nam nhân là tẩu tử?

“Nam nhân thì thế nào?”

Ngọc Phi Yên cười nhìn tỷ tỷ nàng, nàng đồng ý cho Vũ theo đuổi Tam ca nàng, dù sao thì hai người họ đều có ý tứ đối với đối phương.

“Tiêu Dao cóc chúng ta, tuyệt không cho phép người cưới một nam nhân vào cửa”

Ngọc Phi Vũ lời lẽ nghiêm khắc, cự tuyệt, không chỉ riêng mình nàng không đồng ý, người của Tiêu Dao cóc cũng sẽ không chấp nhận.

Mục Cảnh Thiên vừa nghe đại tỷ hắn nói xong, liên tục gật đầu, không sai, hắn cũng sẽ không bao giờ đi cưới một nam nhân.

Vũ nhìn tỷ đệ hai người bọn họ, trông mắt màu đỏ hiện lên một tia quỷ dị, trông mắt màu tím càng thêm mờ mịt tựa như sương mù dày đặc hơn thêm, hơn nữa ngày, tiếng nói thanh thúy mới nhẹ nhàng truyền vào tai mọi người, như gió mát phất qua chậm chậm, nước trong hồ gợn sóng.

“Ta cũng chưa từng nghĩ phải gả cho Tiểu Thiên a”

Vũ liếc mắt nhìn biểu hiện của Mục Cảnh Thiên, hắn cười ác liệt, nói “Từ đầu đến cuối, ta chỉ có một mục đích duy nhất, chính là đem Tiểu Thiên cột chặt bên người mình”

Khuôn mặt tinh xảo trương lên nụ cười ác liệt tràn đầy kiêu ngạo, lời nói tình tứ như vậy khiến cho Mục Cảnh Thiên không nói nên lời, làm cho Ngọc Phi Vũ há hốc mồm, khiến cho Ngọc vui mừng vỗ tay hoan nghênh.

“Người nằm mơ!”

Mục Cảnh Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả con ngươi đào hoa cũng đỏ cả lên, hiện tại, hắn hận không thể đá Vũ bay đi.

“Yêu nghiệt! Đừng có chủ ý mơ tưởng đến Tiểu Thiên, nếu ngươi dám động đến một sợi lông tơ của Tiểu Thiên, lão nương sẽ liều mạng với ngươi!”

Ngọc Phi Vũ trong chớp mắt lên tới trước mặt Vũ, yêu nhân này muốn đánh nhau với đệ đệ nàng à, không có cửa đâu!

Nhìn thấy những ngón tay trắng nõn, nhỏ nhắn và dài sắp chạm vào lỗ tai Vũ, Mục Cảnh Thiên kinh hãi a, thân hình hắn chợt lóe một cái đã chặn trước mặt nàng, tay mất lạnh lẽo bắt được cánh tay dài và trắng

nồn, be bé xinh xinh, hần cũng không quên đôi tay ấy có bao nhiêu lợi hại đối với hần, nhưng mà, đại tỷ hần nghĩ Vũ là hần sao? Véo lỗ tai hần còn chưa tính, ngay cả lỗ tai vũ cũng dám véo à? Hiện tại, hần đã nắm chặt cánh tay của đại tỷ hần, tuyệt đối không để cho đại tỷ hần chạm vào Vũ được.

“Tỷ ——”

Hần nắm chặt tay đại tỷ mình, trong lòng âm thầm cảm thấy thật may mắn, khen ngợi thân thủ của mình quả thật rất nhanh, kỳ thật, giờ phút này hần vẫn còn chút hoảng sợ.

Ngọc Phi Vũ liếc hần, không chút nào cảm kích hành động của hần, sắc mặt dị thường khó coi.

“Vì sao lại cản trở ta? Lão nương hôm nay sẽ tính toán, giáo huấn yêu nhân kia một bài học!”

“Tỷ, ta ——”

Mục Cảnh Thiên oan ức a, không phải vì hần muốn tốt cho nàng sao, giống như đại tỷ hần, cứ đâm đá lung tung như vậy sao, không biết người biết ta, luôn luôn khinh xuất, hữu dũng vô mưu, cuối cùng người chịu thiệt chính là ai a?

“Tiểu Thiên ngăn cản người là muốn tốt cho người”

Vũ lạnh lùng nói, nữ nhân này cũng là nhược điểm của Tiểu Thiên a, thì ra, nhược điểm của Tiểu Thiên chính là người nhà hần, điểm này có thể lợi dụng được.

Ngọc Phi Vũ tà nghệ liếc mắt nhìn hần, những ngón tay nhỏ, dài và trắng nõn buông lỗ tai Mục Cảnh Thiên ra, mắt phượng xinh đẹp của nàng nhìn chằm chằm yêu nhân kia, trong lòng âm thầm đánh giá, nghĩ cách, nhất định phải đuổi hần cách xa thiệt xa để đệ đệ của mình mới được.

“Người, tránh xa Tiểu Thiên ra!”

Ngón tay nàng chỉ thẳng vào Vũ, lớn tiếng quát.

Vũ dừng dừng, ý cười trên mặt càng thêm hiện rõ “Nếu ta nói không thì sao?”

Hần vừa nói xong, liền thoát một cái đã đứng sau lưng Mục Cảnh Thiên, dùng hai tay ôm lấy thắt lưng của hần ta.

Mục Cảnh Thiên muốn giãy dụa nhưng dĩ nhiên là không kịp nữa, trong lòng thầm hận bản thân mình không đủ mạnh mẽ.

“Người buông ra cho lão nương!”

Vừa thấy đệ đệ của mình bị ôm, mắt phượng của Ngọc Phi Vũ trợn trừng lên, sau khi phục hồi tinh thần, định tiến lên tách bọn họ ra lại bị Ngọc Phi Yên kéo lại.

“Tỷ a, tỷ đừng tức giận làm gì, tỷ không biết như vậy tốt lắm sao?”

Hai người này, lưỡng tình tương duyệt, nàng còn đi phá hoại làm gì a?

“Tốt? Làm sao mà tốt?”

Ngọc Phi Vũ thật sự không hiểu rõ đầu óc tiểu muội nhà mình đang suy nghĩ cái gì nữa, hai đại nam nhân ở cùng nhau thì thành ra bộ dáng gì đây? Muội ấy không nhìn thấy Tiểu Thiên đang cực lực đấu tranh phản kháng sao? Nàng làm tỷ tỷ sao lại có thể để cho đệ đệ mình lâm vào bên trong cảnh nước sôi lửa bỏng được chứ? Cho nên, nàng nhất định phải đem tên yêu nhân kia cút xa bên người đệ đệ nàng, không thể để cho yêu nhân này quấy rầy đệ đệ của nàng.

“Tỷ a, tỷ nên ít quản một chút để ình nhàn rỗi đi”

Nàng chẳng lẽ cũng không mệt sao?

“Nhàn rồi, Khả Nhân, sự việc này không thể khoanh tay đứng nhìn được”

Đây chính là việc liên quan đến chung thân của đệ đệ mình, sao lại khoanh tay đứng nhìn được? Việc này, nàng nhất định phải quản.

Mục Cảnh Thiên cảm kích nhìn về phía đại tỷ hần, tỷ tỷ hần thật tốt, biết đệ đệ mình chịu khổ, không giống như tiểu muội hần, dâng hần vào trong miệng sói, biết rõ tâm Vũ không tốt, nàng lại còn trợ giúp hần.

“Tiểu Thiên, tỷ tỷ của ngươi thực lắm chuyện”

Vũ ghé vào tai hần ta nói thì thầm, hần không ngại cắt cái đầu lưỡi của nữ nhân kia, âm thanh của nàng khiến cho hần có chút đau đầu.

Thân thể Mục Cảnh Thiên cứng đờ, hiểu được lời nói vừa rồi của Vũ, hần nhìn đại tỷ mình nói “Tỷ, tỷ cùng Khả Nhân đi nghỉ tạm một chút, đệ cùng Vũ thương lượng một chút”

“Cùng yêu nhân này có gì mà thương lượng?”

Ngọc Phi Vũ liếc nhìn hai người, nếu nàng rời khỏi, nói không chừng đệ đệ nàng sẽ chịu thiệt, nghĩ tới đây, nàng muốn đánh yêu nhân kia vài cái, nhưng cánh tay nàng đã bị tiểu muội nhà nàng giữ chặt.

Trông mặt đào hoa của Mục Cảnh Thiên như nở nụ cười, “Có lẽ, bây giờ Diệc Hân cũng đã quay trở về, nếu đại tỷ không đi nghỉ tạm, cũng có thể đi gặp hần ta”

Không có biện pháp, chỉ có thể dời sự chú ý của nàng sang người khác mà thôi.

Diệc Hân? Long Diệc Hân sao?

Lúc này, Ngọc Phi Vũ mới nhớ tới mình còn một việc quan trọng chưa thực hiện, đây chính là việc quan trọng nhất nữa, nàng tới tìm Long Diệc Hân vì muốn đòi lại công bằng cho tiểu muội nhà mình, bây giờ nàng lại đụng phải tên yêu nhân quấy rầy đệ đệ nàng, nhưng mà, nhìn trước mắt, đệ đệ nàng cũng sẽ không chịu thiệt, tạm thời để chuyện này sang một bên, đi gặp Long Diệc Hân quan trọng hơn.

“Mang ta đi gặp tên kia.”

Quay đầu nhìn về phía tiểu muội nhà nàng, ý bảo nàng dẫn đường, nhìn thấy bộ dáng thờ ơ đứng đưng của tiểu muội, nàng cũng không làm được gì, tiểu muội này của nàng thật thiếu tâm thiếu mắt a, bị người ta khi dễ mà còn như thế.

Ngọc Phi Yên không có cách nào, đành phải mang nàng rời Cúc Viên, mang nàng ta ra ngoài đi dạo sẽ tốt hơn, tỷ tỷ nàng tính tình thật bướng bỉnh mà, thật là khiến người ta ăn không tiêu.

Nhìn hai người rời đi, Vũ đem cằm đặt lên vai Mục Cảnh Thiên, ghé vào bên tai hần nói “Tiểu Thiên, ngươi thật thông minh”

Tỷ tỷ hần chơi đùa thật không vui.

“Ngươi có thể buông ra không?”

Giọng nói Mục Cảnh Thiên rét lạnh, lần này nếu hần tránh, tên kia nhất định sẽ tiến thêm một bước, hần không để yên nữa.

“Không buông ra đâu!”

Vũ tựa vào người hần, cười rạng rỡ.

“Vậy ngươi hãy đi chết đi.”

Mục Cảnh Thiên hất cánh tay Vũ ra, tung một chưởng vào ngực hần ta.

Vũ cười, tránh sang một bên, nhìn thấy cột đình phía sau sập ầm ầm, âm thầm liếm môi, hần ta đúng là nhấn tâm a.

156. Chương 156: Khúc Đại Nhân

Khúc Hàn Lâm ôm một bụng lửa giận định đi tìm Long Diệc Hân để lý luận, Long gia hần ta thật sự khinh người quá đáng! Dọc theo đường đi, những người nhìn thấy ông đều tự động tránh ra, nhìn ông như ngọn lửa di động, bốc cao ngút trời, xem ra thì sắp đốt rụi ai đó rồi. Tuy rằng, không ai rõ việc khô thủ đại

nhân của bọn họ sao lại chộc giận cha vợ mình, nhưng cũng mơ hồ đoán được, chuyện này có liên quan đến vợ khôi thủ của họ, tựa hồ, từ sau khi cha vợ của khôi thủ đến đây, thì không có ngày nào là ông không tức giận phải thờ phỉ phỉ, đúng là, có một cô con gái như vợ của khôi thủ thì thật khó mà không tức giận.

Mặc kệ mọi người đoán già đoán non như thế nào, Khúc Hàn Lâm cảm giác hình như ông đã đánh mất đi phong độ của mình, sau khi đến Phi Long Sơn thì mặt mũi ông không còn sót lại chút gì, hết thấy, đều do cha con Long gia làm hại ông, ông nhất định sẽ đòi lại công bằng!

Trong lúc đang suy nghĩ, ông nhìn thấy hai người đang đứng ở phía trước, trong lòng thầm hô “Tốt”, không cần tìm, người đã tự động đứng trước mặt! Ông nhìn xung quanh, trong tay ông lúc này không có vũ khí, chợt thấy bên tay phải, trên hòn đá kia có đặt một thanh trường kiếm, trời cũng ra tay giúp ông mà!

Ông bước hai – ba bước đến bên ấy nhặt thanh kiếm lên, tiếng rút kiếm ra vang lên “tách”, ném vỏ kiếm sang một bên, ông cầm kiếm bước nhanh về phía người nọ.

“Xú tiểu tử, chịu chết đi!”

Hôm nay, nếu ông không làm cho trên người hắn có vài lỗ thủng, thì cơn giận trong lòng ông không nguôi được.

Long Diệc Hân nhìn thấy Khúc Hàn Lâm rút kiếm hướng về phía mình, trong lòng không phải không có kinh ngạc, đuôi mắt hắn dưới mũi sa nhí lên, tuy rằng, hắn khiến cho Khúc Hàn Lâm tức giận, nhưng mà, ông cũng không nên nóng nổi rút kiếm chỉ về phía hắn, hôm nay đã phát sinh thêm chuyện gì ư? Ông thực sự hay bị kích động a, hai mắt đều đỏ ngầu, giống như giữa ông và hắn có mối huyết hải thâm thù không phải bình thường.

Nhìn thấy Khúc Hàn Lâm cầm kiếm đi tới trước mặt chủ tử mình, Thanh Ảnh ở phía sau lắc mình bay ra, vươn hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy lưỡi kiếm đang chĩa.

“Khúc bá phụ, người làm gì thế?”

Thanh Ảnh cười hì hì, không phải là hắn khi dễ ông là thư sinh chân yếu tay mềm, nhưng mà, thật sự, ông không nên khoa tay múa chân trước mặt chủ tử hắn, không phải không thể khoa tay múa chân với chủ tử hắn, mà ông nên chọn lựa thời điểm thích hợp nào đó không có hắn bên cạnh, nói như thế nào thì hắn cũng là thị vệ của chủ tử hắn, múa kiếm trước mặt chủ tử hắn như thế cho dù hắn không muốn quản cũng phải quản a, cho dù ông là nhạc phụ của chủ tử hắn thì cũng vậy thôi.

Khúc Hàn Lâm nhìn thấy kiếm mình bị nam tử kia dùng hai ngón tay kẹp lấy, thái độ cợt nhả, mà ông đã vận dụng hết khí lực cũng không lấy kiếm ra được, trong lòng càng thêm buồn bực.

“Ai là bá phụ của ngươi, buông ra!”

Thanh Ảnh không làm theo lời ông, vẫn cười hì hì hà hà nói “Khúc bá phụ nên buông kiếm đi, nếu bá phụ bị thương sẽ không tốt đâu”

Dao kiếm không có mất, nếu không cẩn thận lỡ như làm cha của Tiểu Phi Yên bị thương thì thật là nguy hiểm, nhưng ... hình như, hắn nhìn thấy kiếm này có chút quen mắt, lấy tay che ánh nắng mặt trời lại, hắn nhìn cây kiếm mà Khúc Hàn Lâm vừa mới sử dụng, nhìn cẩn thận chăm chú.

Đây là ... Hắn nhìn chủ tử mình, thanh kiếm này sao lại ở trong tay của Khúc Hàn Lâm?

Khúc Hàn Lâm không hiểu tại sao kiếm đang nằm trong tay mình mà trong nháy mắt lại nằm trong tay của đối phương, ông tức giận đến nổi đỉnh đầu bốc khói, hồn tiểu tử này khi dễ ông không có võ công hay sao, đoạt kiếm ông. Được thôi! Ông nhớ kỹ tên này, tên này luôn đi theo bên cạnh xú tiểu tử Long gia kia, chắc là tên Thanh Ảnh rồi, xem ra, cũng là người của Long gia, ông đối với tất cả người của Long gia đều không có thiện cảm.

“Xú tiểu tử, hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi!”

Nói xong, liền vùng quyền đánh về hướng Thanh Ảnh, không có kiếm cũng không sao ... ông còn có ... nắm tay, chỉ cần là người của Long gia thì ông phải đánh mới hả giận, đánh không được xú tiểu tử kia thì đánh ... người bên cạnh hắn ... cũng giống như nhau.

“Bụp”, ông đánh một quyền vào trên mặt Thanh Ảnh, hấn không có phòng bị nên đau đến nhe răng, sao Khúc Hàn Lâm lại đánh hấn chứ? Hấn đâu có trêu chọc ông, thật sự là tai bay vạ gió nha! Nhìn thấy Khúc Hàn Lâm vừa mới định vùng quyền thứ hai, hấn đã lách người né tránh, không né thì là ngốc, hấn không có làm sai chuyện gì sao tự nhiên lại bị đánh a?

Khúc Hàn Lâm sử dụng hết sức mạnh toàn thân trong quyền thứ hai này, nhưng lại không nghĩ đến việc Thanh Ảnh né tránh, thu lại không kịp, thân mình ngã nhào về phía trước.

“Bá phụ!”

Thanh Ảnh vừa thấy ông sắp ngã thì định đỡ lấy nhưng không kịp, ai kêu ông đánh hấn đau quá, nên hấn phải đứng cách xa ông ra, vì thế ... chỉ có thể nhắm mắt lại ... hấn thật sự là không đành lòng nhìn ông ngã xuống đất nha, nhưng qua một lúc thật lâu, hấn vẫn không nghe được âm thanh té xuống đất của ai đó, không khỏi tò mò mở mắt to ra, thấy Khúc Hàn Lâm bình yên vô sự đứng ở trước mặt ... sắc mặt ngu ngơ.

Căn bản là, Khúc Hàn Lâm cũng nghĩ đến việc mình sẽ té quỵ rạp trên mặt đất, nhưng vào đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, thì có một luồng nội lực vừa đủ nâng ông đứng lên. Khuôn mặt và sĩ diện ông được bảo toàn ... ông nhìn người nọ, sự tức giận trong lòng vẫn không buông xuống được, đừng tưởng làm như thế thì ông sẽ có thiện cảm, không có khả năng đó đâu!

“Người không có gì muốn nói với ta sao?”

Nhìn thái độ của hấn, sao ông có thể giao con gái mình cho hấn được chứ?

Ánh mắt của Long Diệc Hân phía sau tấm màn sa nhìn nhạc phụ đại nhân mình ... tựa như đang nghiền ngẫm một vật gì đó.

“Khúc đại nhân muốn nghe điều gì?”

Hấn đâu có điều gì để nói với ông!

Khúc đại nhân?

Sắc mặt Khúc Hàn Lâm có phần hơi dịu lại, nghe được ba chữ “Khúc đại nhân” thì lại trở nên khó coi hơn, nhìn người nọ, hấn ta gọi ai vậy, hấn ta gọi mình là Khúc đại nhân sao, một khi đã như vậy, thì ông đây còn khách khí làm gì nữa?!

Ngón tay ông chỉ vào Long Diệc Hân, thốt không nên lời, quả nhiên là con ngoan của Long lão nhân!

Ông vùng tay áo, không thèm cho Long Diệc Hân nhìn thấy bộ mặt tức giận của ông, bước nhanh trở về phòng khách.

“Chủ tử, Khúc bá phụ giống như đang rất tức giận a”

Lời Thanh Ảnh nói, vốn là sự thật mà.

Sau mũ sa, khóe môi của Long Diệc Hân cong cong, nhạc phụ đại nhân hấn đã sống qua hơn nửa đời người, thể sao định lực vẫn kém như thế chứ!

Đột nhiên, một người có vẻ mặt cứng như sắt xuất hiện trước hai người, trong tay cầm một vỏ kiếm, cung kính hướng về phía Long Diệc Hân hành lễ.

“Thôi Lợi tham kiến Tiểu vương gia”

Long Diệc Hân không nhìn hấn, chuyển hướng sang Thanh Ảnh, Thanh Ảnh liền hiểu ý, cười hì hì, cầm thanh kiếm trong tay đưa cho Thôi Lợi.

“Thôi huynh, lần sau, ngàn vạn lần không nên để kiếm lung tung”

Vấn đề dễ dàng được giải quyết!

Bọn họ đều thấy, Khúc Hàn Lâm lượm thanh kiếm này ở trên tảng đá nhỏ, đối với những người luyện võ, binh khí chính là sinh mệnh của họ, tuyệt đối không lìa khỏi thân, mà Thôi Lợi làm thế nào lại để thanh kiếm của mình trên tảng đá kia chứ, như vậy rõ ràng là công phu rất kém, thật đáng xấu hổ nha ...

Thôi Lợi nhận lại thanh kiếm, tra vào vỏ, hướng về phía Thanh Ảnh, ôm quyền trầm giọng nói “Thôi mỗ biết được, đa tạ Thanh Ảnh huynh”

Nói xong, xoay người rời đi.

“Chủ tử?”

Thanh Ảnh nhìn chủ tử hắc, kế tiếp bọn họ nên làm thế nào đây? Yên lặng đứng xem? Không xem nữa? Mấu chốt là, hiện nay cha Tiểu Phi Yên đã thật sự rất tức giận, lão nhân này gia tức giận không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa???

Long Diệc Hân không trả lời hắc, khoanh tay đi trước, khiến Thanh Ảnh đứng một chỗ buồn rầu nhìn theo.

“Tướng công, chàng đã trở lại.”

Vừa mới bước vào đến rừng trúc, Long Diệc Hân liền nhìn thấy tiểu thê tử hắc bước ra đón hắc, hắc vươn hai cánh tay dài của mình ra kéo thân ảnh màu tím vào trong lồng ngực, vuốt nhẹ mái tóc nàng, nhìn về mặt mặt mỗi của nàng, trong lòng hắc có chút không đành.

Ngọc Phi Yên nhìn chiếc mũ sa trên đầu tướng công nhà nàng, tâm tình cũng không tệ như trước đây nữa, tuy rằng, nàng không thích hắc mang chiếc mũ kia, nhưng so với việc hắc bị người khác dòm ngó, thì việc đội mũ vẫn tốt hơn.

“Khả Nhân, chính là hắc sao?”

Không khí xung quanh ấm áp, tiếng nói mềm mại như hòa cùng không khí và phong cảnh nơi này, Long Diệc Hân híp đôi mắt phượng của mình nhìn nữ tử bên cạnh, hắc rất hiếm khi để ý người xung quanh mình, chỉ cần người ấy không tạo ra sự uy hiếp, hắc sẽ không bao giờ nhìn, người này gọi tiểu thê tử hắc là Khả Nhân – ắt hẳn là người của Tiêu Dao cốc.

Ngọc Phi Yên rời khỏi lồng ngực của Long Diệc Hân, nắm tay Ngọc Phi Vũ, mỉm cười, gật đầu, sau đó lại nhìn Long Diệc Hân nói “Tướng công, đây là tỷ tỷ”

Ánh mắt long lanh, sáng chói rạng ngời, không biết tỷ tỷ nàng đối với tướng công nàng sẽ có hành động gì, nàng thực chờ mong.

Long Diệc Hân cũng nhìn thấy ánh mắt sáng chói của thê tử mình, trong lòng hiểu rõ tâm tình của nàng, hướng tỷ tỷ nàng gật gật đầu, nhìn thấy vẻ bất mãn trong ánh mắt phượng kia cũng không để ở trong lòng.

“Khả Nhân, muội đối với hắc thật vừa lòng ư?”

Ngọc Phi Vũ nhìn thấy được tình cảm của muội muội mình dành cho ai đó ở trong mắt nàng ấy, nàng cũng không muốn nhấn tâm phản đối, nhưng mà, người kia đã làm ra những chuyện khiến nàng không thể gật đầu bừa bãi, hắc nhấn tâm làm việc ấy, nếu là nữ tử bình thường, chắc đã khóc suốt mướt tìm đến cái chết rồi!?

“Tỷ tỷ không hài lòng sao?”

Ngọc Phi Yên nghiêng đầu nhìn tỷ tỷ nàng, trong lòng nàng biết tỷ tỷ có một tính xấu là: trong mắt tỷ tỷ không có ai tốt hết, chỉ có những người trong nhà mình là tốt nhất.

Ngọc Phi Vũ ra vẻ khinh thường, lên tiếng, “Rõ ràng là ban ngày, lại che mặt, lão nương không có em rể như thế”

Ngọc Phi Yên cười khúc khích, tỷ tỷ nàng quả nhiên có ý kiến với tướng công nhà nàng, lại liếc mắt nhìn tướng công mình, mặc kệ là ý kiến của người khác to nặng như thế nào, tướng công nhà nàng cũng không bao giờ để ý đến, cho nên, tỷ tỷ có tức giận cũng chỉ là uống công mà thôi.

Quả nhiên, Long Diệc Hân liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không nói lời nào đi vào rừng trúc, trả lại không gian vắng vẻ cho các nàng.

“Hắc?”

Ngọc Phi Vũ thấy hần không nói lời nào đã bỏ đi, trong lòng thật không thể kìm nén nổi tức giận, hần không thềm để ý lão bản nương nàng sao?

Ngọc Phi Yên nhìn thấy thế thì càng thêm vui vẻ, cười toe toét, nàng rất muốn biết, phụ thân và tỷ tỷ nàng có thể chinh tướng công nhà nàng hay không.

157. Chương 157: Ban Bó Hôn Lễ

“Nha đầu, mau đến xem ta bắt được con chim đẹp này”

Thành quận Vương gia nhìn thấy Ngọc Phi Yên từ xa xa đi về hướng ông, ông cao hứng phần chấn trở tài cao thủ bắt chim, thật không ngờ, trên núi Phi Long này phong cảnh bốn mùa đều như mùa xuân tú lệ, chim quý thú lạ cũng nhiều vô số. Nhìn xem, con chim nhỏ kia có sắc màu thật đẹp, hình dáng như thể trên thế gian thật khó tìm a. Ông đã tốn vài ngày canh chừng, hôm nay mới bắt được.

Ngọc Phi Yên bước đến nhìn con chim nhỏ kia, lông chim dưới ánh mặt trời hiện lên bảy màu sáng ngời, thật vô cùng xinh đẹp, nhưng mà bây giờ lại bị nhốt trong lồng nên thiếu đi sự linh động, tiếng kêu uyển chuyển thánh thót, nhưng hình như mang chút uất ức. Lão vương gia này a, thích chơi trò bắt chim sao, nhìn chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng, nàng tựa như cảm thấy đây là chính mình cũng đang bị nhốt, nhìn ánh mắt xanh biếc, mang theo nét cầu xin, mang theo khát vọng tự do bay nhảy, trở về bầu trời xanh biếc bao la bên ngoài, trong lúc nhất thời, tay nàng không tự chủ được liền mở lồng thả chim bay ra.

“Oái, nha đầu người đang làm gì thế?”

Thành quận vương gia kinh ngạc hô lên, nghĩ định dùng tay ngăn cản, đã thấy con chim nhỏ xinh đẹp kia vỗ vỗ cánh bay lên, bay về hướng trời xanh mây trắng.

Ngọc Phi Yên nhìn bộ dáng phần nộ của lão Vương gia, nhún nhún vai, nhìn ông mỉm cười, “Con không phải cố ý, con chỉ muốn thò tay vào chụp nó để trong tay, nhìn kỹ một chút”

Lão Vương gia trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát, sau đó thở dài một hơi, mở miệng nói “Thôi thôi, xem ra con chim nhỏ kia không thuộc về ta, thả cho nó đi thôi”

Tuy rằng, đó là niềm vui nho nhỏ của ông, nhưng mà, hiện tại vì muốn nha đầu này vui vẻ nên ông cũng không so đo, ai kêu trong bụng của nha đầu này bây giờ đang mang tôn tử mà ông mong đợi đã lâu lắm rồi, cho dù biết rõ là nàng cố ý, ông cũng không tức giận.

“Cha quả nhiên rộng lượng, không cùng con so đo.”

Nghe nàng gọi một tiếng “cha”, đầu óc của ông có chút choáng, ông còn đang cảm thấy có chút mất hứng thú thì vừa nghe được tiếng “cha” này mọi thứ trong lòng đều tan thành mây khói, ông cười hà hà, nhìn chằm chằm chiếc bụng phẳng lì của con dâu mình.

“So đo cái gì chứ, lần sau sẽ bắt nó lại, nha đầu à, vì sao bây giờ bụng của người vẫn không thả a?”

Ông sốt ruột lắm nha, tôn tử béo tròn của ông khi nào mới có thể ra chứ?

Ngọc Phi Yên nhìn lão Vương gia nhú chặt mày, tựa hồ như muốn lập tức ôm lấy tôn tử của mình, nàng có chút muốn cười, sao lại gấp ráp như thế chứ, hoài thai mười tháng mới tới thời cơ chín muồi, hiện tại nàng chỉ đang ở tháng thứ ba, làm sao có thể gấp được a?

“Phỏng chừng là đứa bé quá nhỏ, cho nên mới nhìn không thấy bụng”

Hai ba tháng nhìn không thấy bụng là rất bình thường, nàng ăn cơm rất nhiều, tin tưởng qua một khoảng thời gian nữa thì bụng nàng sẽ to ra, đứa nhỏ sẽ đập.

Lão vương gia vẫn nhú mày, trong miệng thì thảo nói “Ta nhớ rõ ràng lúc Diệc Hân ở trong bụng mẹ hần được hai ba tháng thì đã rất to, có thể thấy được rõ ràng”

Ngọc Phi Yên nhìn lão vương gia chấp nhất, cảm thấy thật bất đắc dĩ, bụng có to hay nhỏ đâu có ảnh hưởng đến thể chất của đứa bé, mỗi người mang thai đều khác nhau mà, đứa bé trong bụng nàng thật sự khỏe mạnh, cho nên có nhìn thấy bụng hay không đâu có quan trọng.

“Cha ——”

“Khúc Lưu Vân! Người chỉ có một người cha là ta mà thôi!”

Một người tràn ngập mùi thuốc súng, quát to bên lỗ tai Ngọc Phi Yên, ánh mắt long lanh của nàng chống cự lại ánh mắt rực lửa của cha nàng, từ khi lên Phi Long Sơn tới giờ cha nàng và nàng không có lúc nào hòa hoãn với nhau, thật khổ mà, cha nàng thật sự rất dễ tức giận, nếu đã như thế rồi, nàng cũng không ngại đổ thêm dầu vào lửa đâu.

“Cha nói đúng rồi a, con chỉ có một người cha là cha, nhưng mà lão Vương gia là cha của tướng công con, coi như cũng là cha đi, cha chồng cũng là cha mà”

“Người!”

Đỉnh đầu Khúc Hàn Lâm có dấu hiệu bốc khói, đứa con gái này từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng chọc giận ông đến tức giận mới vui sao?

“Cha làm sao vậy?”

Ngọc Phi Yên tiếp tục cười, không bị ảnh hưởng chút xíu nào bởi sự tức giận của cha nàng.

“Bây giờ người lập tức theo ta trở về!”

Nói xong, liền tiến lên từng bước kéo tay Ngọc Phi Yên đi, ông không cần nói nhiều lời, không nên làm ỉn tức chết nữa.

“Đi nơi nào a? Cha.”

Ngọc Phi Yên dùng sức rút tay ra, sao cha nàng hay hồ đồ thế a?

“Về nhà!”

Khúc Hàn Lâm thấy con gái ông không chịu theo ông, cơn tức càng lớn hơn nữa.

Về nhà? Quay về nhà người nào chứ?

Ngọc Phi Yên cũng từng nghĩ qua, hiện nay, Phi Long Sơn chính là nhà tạm thời của nàng, nhưng nhìn khí thế kia của cha nàng, sẽ không là —

“Người thu gọn đồ đạc, chúng ta lập tức đi”

Khúc Hàn Lâm vung tay áo, thở phì phì nói, ông nhất định phải đem con gái của ông trở về nhà, không thể cho con gái ông lưu lạc bên ngoài nữa, bằng không, người ta sẽ nói ông: đường đường là Khúc Hàn Lâm nhưng lại không biết dạy con gái, ông còn mặt mũi nào nữa chứ?

Quả thật là, Ngọc Phi Yên càng cười vui vẻ hơn, nếu trước đó vài ngày, ông đưa ra yêu cầu này, nàng sẽ không nói hai lời, bỏ của chạy lấy người theo ông, nhưng mà, bây giờ trên Phi Long Sơn có rất nhiều chuyện vui như vậy, nếu lúc này đi, nhất thời nàng có chút luyến tiếc. Cho nên đem ánh mắt nhìn về phía lão Vương gia, nhìn thấy sắc mặt của ông của ông cũng giận dữ, nàng tin tưởng, ông tuyệt đối sẽ không để cho cha nàng mang nàng đi.

“Tiểu bạch kiểm, người có ý gì chứ?”

Thành quận lão vương gia quả không phụ lòng mong đợi của Ngọc Phi Yên, ông cũng vừa định mở miệng, Tiểu bạch kiểm kia muốn mang bảo bối đích tôn của ông đi à, đừng có hòng!

“Có ý gì Long lão nhân ông không nhận ra à?”

Khúc Hàn Lâm trừng mắt liếc nhìn đối thủ một mắt một còn của mình, lão này còn có mặt mũi ở đây hỏi ông có ý gì ư?

“Ta hẳn phải hiểu được cái gì, Tiểu bạch kiểm, người mau nói rõ ràng!”

Quanh co lòng vòng, gian ngoan xảo quyết, chỉ là muốn cướp bảo bối tôn tử của ông chứ gì?!

Khúc Hàn Lâm hầm hừ trừng mắt nhìn ông, “Ta hôm nay sẽ mang con gái ta về nhà, rời khỏi nơi này, không còn liên quan gì đến Long gia người”

Cho tới bây giờ, ông cũng không muốn có chút quan hệ nào đối với Long gia của lão Long kia.

“Người dám!”

Lão vương gia cũng thật tức giận, Tiểu bạch kiểm này, nếu dám đem nha đầu kia đi, ông sẽ liều mạng với lão ấy.

“Sao ta lại không dám chứ? Ta là cha nàng, có quyền quyết định nàng đi hay ở”

Khúc Hàn Lâm thôi không tức giận nữa, ông hờn hờn nhìn lão Vương gia đang tức giận đến râu miệng đều vểnh lên, lúc này, ông cảm thấy vô cùng may mắn vì là cha của con gái mình!

“Người đừng quên, trong bụng nha đầu đang hoài thai cốt nhục của Long gia”

Tính tình quật cường của lão vương gia cũng trở dậy, liên quan đến vấn đề cốt nhục của Long gia, ông sẽ kiên trì theo đuổi tới cùng.

“Khúc gia ta tuy không phải khả phú địch quốc, nhưng cũng không có khả năng không nuôi nổi một đứa bé”

Hơn nữa, đứa bé này cũng chảy trong mình dòng máu của Khúc gia ông.

Nhìn thấy hai người tranh luận về vấn đề cháu nối dòng bất phân thắng bại, Ngọc Phi Yên có chút nhàm chán, ngáp một cái rõ to, vấn đề cũ như vậy cứ nói hoài, hai người không thể đổi đề tài mới mẻ hơn sao? Nàng nghe hoài cũng cảm thấy phiền.

“Mặc kệ như thế nào, nha đầu là người của Long gia, đã không còn là người của nhà họ Khúc nữa, cho nên, người không có tư cách mang nha đầu này đi, càng không có tư cách cùng ta thảo luận vấn đề về đứa bé”

Thành quận Vương gia đưa ra nhận định như đinh đóng cột, cho rằng Tiểu bạch kiểm là cố tình gây sự, dành cháu đích tôn của ông.

Khúc Hàn Lâm vừa nghe được những lời này, không khỏi cười lạnh thành tiếng.

“Là con của Long gia à, đó là chuyện trước kia, người Long gia không phải đã sớm viết hưu thư rồi sao?”

Nếu hưu thư đã được viết rồi, con gái ông làm sao là người của Long gia được?!

Đôi mày rậm của Thành quận vương gia nhíu lại, “Này...?”

Ông cũng buồn bực, rõ ràng là nha đầu kia đã lấy hưu thư đi, sao bây giờ lại ở cùng một chỗ với con trai ông được? Chuyện của những người tuổi trẻ, thật đúng là làm cho ông muốn hiểu cũng không hiểu được.

“Này cái gì? Chẳng lẽ người không biết Long gia người đã đưa hưu thư cho Vân nhi nhà ta à?”

Nói đến đây, Khúc Hàn Lâm ông vẫn còn tức giận.

Lão vương gia không thể phủ nhận, bọn họ quả thật là đã viết hưu thư, nhưng cũng là do nha đầu kia yêu cầu nha.

Thấy lão vương gia không nói gì, Khúc Hàn Lâm còn tức hơn thêm, “Hưu thư đã đưa rồi, bây giờ còn nói có liên quan gì nữa sao, không rõ ràng mà lại ở cùng một chỗ, còn —— “ còn làm cho con gái ông thành bụng bự nữa!

Lão vương gia cũng thật là vô tội a, ông làm sao biết tiểu bối suy nghĩ cái gì chứ, ông vốn nghĩ chuyện ấy không có gì, nhưng mà bây giờ lại như vậy, nói như thế nào cũng không được nữa, ngẫm lại, ông thấy mình cũng thật sự đuối lý, cho nên Khúc Hàn Lâm tức giận cũng không sai, đáng về bề vạ của ông bỗng nhiên nhỏ lại hơn một chút.

“Vậy người nói làm sao bây giờ?”

Chỉ cần không mang cháu ông đi, cái gì cũng đều làm được.

Khúc Hàn Lâm hừ thật mạnh, quay đầu không để ý tới lão vương gia.

Làm sao bây giờ a? Bây giờ mới hỏi đến “làm sao bây giờ” ư? Ông đây không còn hứng thú nữa.

“Bằng không, cử hành hôn lễ một lần nữa đi”

Lão Vương gia đề nghị, nhưng ông chỉ vừa mới mở lời xong, chợt nghe tiếng phản đối của hai người cùng một lúc.

“Không có khả năng!”

“Không cần!”

Hai cha con Khúc Hàn Lâm và Ngọc Phi Yên liếc mắt nhìn nhau, không nghĩ tới hai cha con lại có chung một ý kiến giống nhau, cho nên, Khúc Hàn Lâm không vui. Ông phản đối thì đúng rồi, nhưng tại sao con gái ông lại không đồng ý, việc ấy liên quan đến danh dự, sao lại có thể cự tuyệt a? Có phải con gái ông không nghĩ tới danh dự của mình hay không?

Lão vương gia cũng rất buồn bực, chẳng lẽ đề nghị của ông không đúng hay sao? Vì sao cả hai người đều cự tuyệt, nếu Tiểu bạch kiểm ngại con gái ông không danh không phận, thì bây giờ tổ chức đám cưới, sao lão già ấy còn không hài lòng nữa? Còn nha đầu kia sao lại phản đối chứ?

158. Chương 158: Xao Định

Bên trong phòng tiếp khách của Phi Long Sơn.

“Lại nói rõ, ta không cần.”

Ngọc Phi Yên đang ở trong lồng ngực tướng công nàng, ánh mắt long lanh nhìn về phía mọi người, nàng thấy được rõ ràng : sắc mặt xanh mét của cha nàng – Khúc Hàn Lâm, đôi mày liễu nhíu lại thật chặt của tỷ tỷ nàng – Ngọc Phi Vũ, khuôn mặt quá đỗi nghiêm túc của cha chồng nàng – Thành quận vương gia, vẻ mặt xem kịch vui của nghĩa huynh nàng – Hoàng đế Đại Kiến Hiên Viên Khởi Minh, khuôn mặt hiền lành chẳng phân tranh của Trúc Âm tỷ, còn có sự thần nhiên của Tam ca nàng – Mục Cảnh Thiên. Sáng sớm nàng đã bị kéo đến đây, thảo luận vấn đề hôn lễ của nàng, trời biết, cho tới bây giờ, nàng chưa bao giờ tính đến việc sẽ báỉ đường hai lần trong cuộc đời.

“Không phải do ngươi không cần!”

Khúc Hàn Lâm vỗ cái bàn thật mạnh, đối với đứa con gái tùy hứng này của ông, không thể dùng từ tức giận để hình dung, vốn một lòng muốn mang con gái mình về nhà, nhưng sau lại bị Long lão nhân ngăn cản, đưa ra đề nghị cử hành lại hôn lễ, ông cũng hiểu được: dù sao gì thì con gái ông đã mang cốt nhục của nhà người ta, tuy rằng ông phải chịu thiệt, lại không thích Long gia, nhưng ông cũng không thể không nghĩ đến hạnh phúc của con gái mình. Cho dù ông thật tức giận, cũng chưa mất đi lý trí, con gái ông đối với xú tiểu tử Long gia kia cứ một mực khẳng định, mà tên đó lại ít nói còn không có lễ phép, là hai thứ mà ông ghét nhất, nhưng phải nói rằng, xú tiểu tử này đối với con gái ông không tồi. Cho nên, ông cũng miễn cưỡng đồng ý tổ chức lại hôn lễ lần thứ hai, ít nhất việc này sẽ không khiến con gái ông mất đi thanh danh, bây giờ con gái ông lại một mực phản đối, ông không thể không tức giận công tâm được?! Chẳng lẽ, con gái ông muốn không danh không phận đi theo cái tên kia cả đời à?!

“Các ngươi phải thành thân.”

Thái độ Ngọc Phi Vũ cũng vô cùng kiên quyết, muội muội nàng không thể để cho người ta làm nhục như thế, cho nên, tuy rằng nàng không phải thật lòng vừa ý cái tên Long Diệc Hân kia, nhưng đối với việc tổ chức hôn lễ lại lần thứ hai nàng cũng vô cùng tán thành, nàng có hài lòng hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là muội muội của nàng có thể hạnh phúc.

“Tỷ, tỷ cũng muốn như vậy sao?”

Ngọc Phi Yên tuy rằng biết tỷ tỷ đau xót ính, nhưng cũng không có nghĩ đến chị mình và cha mình lại kiên trì giữ vững ý kiến giống nhau. Rõ ràng đây là chuyện của hai vợ chồng bọn họ, bây giờ sao lại trở thành chuyện của nhiều người như vậy chứ? Tục lệ thật sự quan trọng như vậy sao? Cho tới bây giờ, nàng đâu có

cảm thấy mình bị uất ức đâu, vì sao cha nàng và tỷ tỷ nàng lại chấp nhất như thế này a, điều này khiến cho nàng cảm thấy mình có chút bất lực nha.

Ánh mắt nàng liếc nhìn về phía người đang nhà nhả ngồi uống trà trong góc kia – Tam ca nhà nàng, phiền toái này chính là do hắn đưa tới, nếu không phải hắn nói gì đó với tỷ tỷ nàng, tỷ tỷ nàng cũng sẽ không đột nhiên chạy đến Phi Long Sơn này.

Mục Cảnh Thiên đang ngồi uống trà bỗng nhiên cảm giác được có một ánh mắt sắc bén của ai đó đang nhìn mình, không khỏi không ngẩng đầu, vừa vặn chạm vào ánh nhìn của Ngọc Phi Yên, tâm hắn không khỏi bật lên một chút, khuôn mặt xấu hổ, cười cười, ánh mắt muội muội hắn luôn làm cho người khác rung động trong lòng a.

“Khả Nhân, tỷ tỷ không phải bức ngươi, chỉ là ——”, nàng không thể để uội muội mà nàng yêu thương nhất chịu uất ức nào, vì đó cũng chính là uất ức của nàng.

Ngọc Phi Yên vừa nghe thế, đem tầm mắt mình đặt ở trên người tướng công nhà nàng, nở nụ cười sáng ngời hơn cả ánh dương, “Tướng công, ta mệt mỏi quá, giao cho chàng”

Nói xong, liền cọ cọ vào ngực hắn, nhắm mắt dưỡng thần, dù sao hắn cũng hiểu được ý của nàng, nàng thật yên tâm, chỉ là Nàng không biết, nàng yên tâm quá sớm mà thôi.

Long Diệc Hân để nàng thật thoải mái trong người mình, dùng hai tay ôm nàng, vuốt ve lưng nàng, đôi môi bạc dưới mũi sa cong cong, ánh mắt nhìn mọi người trong sảnh chằm chằm, sau đó, dừng lại trên người Khúc Hàn Lâm.

“Khúc đại nhân muốn hôn lễ như thế nào?”

Thanh âm trầm ấm như ngọc, không nhanh không chậm vang lên ở đại sảnh.

Trong đại sảnh vô cùng yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều mang theo sự nghi hoặc, phản ứng của người này, thật không dám tin.

Cạch ... cạch ... cạch!

Vài tiếng vang thanh thúy truyền đến, đó là tiếng động do ly trà trên tay của mọi người đều rơi xuống đất.

Tất cả mọi người đều bất ngờ vì Long Diệc Hân không có kháng nghị việc này, Khúc Hàn Lâm rướn mày, xú tiểu tử Long gia đồng ý hay sao? Mặc dù ở chung với hắn không được bao lâu, nhưng ông biết tiểu tử này không phải là người dễ thay đổi, nhìn thái độ hắn ông biết được, bây giờ, hắn hỏi ông như vậy là có ý gì chứ?

Kiên Hoàng nhìn lão vương gia không nói gì, bọn họ đều hiểu rõ thái độ làm người của Long Diệc Hân, nếu như bình thường, hắn sẽ tuyệt đối không đồng ý như thế, bây giờ không phải là trâu đi tìm cọc hay sao?

Biểu tình của Mục Cảnh Thiên như gặp phải quỷ, người đó khi nào thì biết nói chuyện như vậy? Hắn có thể để mặc cho người khác an bài sao? Hắn không nhìn thấy được biểu tình của người đó sau tấm màn sa đen kia, nhưng trực giác nói cho hắn biết, sự tình tuyệt đối không có đơn giản như vậy, hắn vừa mới nhìn thấy người đó điểm huyệt ngũ trên người muội tử hắn.

Khuôn mặt Diệu Trúc Âm hiện ra nét cười, nàng khẽ nhấp một ngụm trà, không nói gì thêm.

“Nếu không nói được, ngài hãy cùng cha ta thương nghị một chút”

Không chút để ý đến người khác suy nghĩ như thế nào, vấn đề trên tay Long khôi thủ nhanh chóng chuyển sang cho người khác, ôm kiều thê đứng lên, bình thần rồi đi trước mắt mọi người, đi ngang qua Kiền Hoàng, ngừng lại một chút, cũng chỉ là một chút xiu mà thôi, rồi lại cước bộ nhanh rời khỏi đại sảnh.

Mọi người nhìn thấy thân ảnh kia biến mất khỏi đại sảnh, có chút giật mình, người này đúng là người không bình thường thuần túy a! Là thật không thêm để ý hay là thật quan tâm?!

Nếu diễn viên chính đi rồi thì bọn họ ở lại đây không có gì vui cả, mọi người lục tục rời đi, cuối cùng trong đại sảnh chỉ còn lại Khúc Hàn Lâm cùng Thành quận lão vương gia, hai mặt bốn mắt nhìn nhau.

Trước khi Long Diệc Hân rời đi, lời nói của hắn, hai ông đều nghe được, chỉ là, bảo hai oản gia luôn đối đầu này, ngồi xuống yên lặng cùng nhau thương nghị, thật sự là một vấn đề nan giải a!

Thử hỏi, tại triều đình hai người đối đầu nhiều năm như vậy, làm thế nào để sống chung hòa hợp với nhau được chứ? Cho dù đó là hôn sự của con trai và con gái cũng không được à? Ai đó không thèm nhìn sắc mặt hai ông, chưa nói xong đã đứng dậy đi —

Hai ông đều trừng mắt nhìn đối phương, người thường tưởng rằng họ ẩn ý đưa tình, nhưng những người thân thuộc, đều nhận thấy sát khí đằng đằng trong ánh mắt hai ông.

“Người nói làm sao bây giờ?”

Thành quận lão vương gia chán nản, thôi không đấu tranh bằng ánh mắt nữa, chậm rãi phun ra một câu, vì bảo bối tôn tử của ông, ông đành phải nhịn, không thể cùng lão già trước mắt này động khẩu được.

Khúc Hàn Lâm hừ lạnh một tiếng, không nói gì, mạnh mẽ đứng lên, bước ra khỏi đại sảnh, phải cùng người như lão già kia thương nghị, ông tình nguyện thà mình tự làm.

“Tiểu bạch kiểm ——”

Lão vương gia thấy mình đã chủ động nhưng lão Tiểu bạch kiểm kia lại không để ý, cơn tức giận trong lòng lại bùng lên, vỗ bàn đứng dậy, lập tức đuổi theo.

Dưới ánh mặt trời, trong mảnh vườn trồng toàn hoa Cúc, một bóng trắng đứng giữa rừng hoa, từng cơn gió nhẹ thổi qua, tay áo tung bay, thoạt nhìn phiêu dật như tiên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo có đôi người hai màu lộ ra, người ta cảm giác được hắn là yêu tà, là ma chứ không phải tiên. Tuy rằng bề ngoài tinh xảo, nhưng ma ý tràn ngập trong đôi người hai màu, trong khu vườn toàn hoa Cúc – hắn chính là một bóng ma.

Thôi Lợi cau mày đứng ở lối vào Cúc viên, hắn biết người này, hơn nữa ấn tượng khắc sâu. Hắn nhớ rõ, người này tên là Vũ, là lúc trước Mục huynh đệ làm lễ vật dâng cho Hoàng hậu nương nương, cuối cùng bị Hoàng thượng ném tới bãi tha ma. Lúc trước, hắn đã nhận ra Vũ là một người không bình thường, bây giờ, gặp hắn ta ở Phi Long Sơn này, hắn càng chắc chắn nhận định ấy của mình là đúng, hắn cũng biết, Vũ đối với Mục huynh đệ có tình cảm dị dạng. Sau khi xác định chuyện này thật lâu, trong lòng hắn có cảm giác khác thường, trực giác của hắn không thích Vũ, vô cùng không thích. Hơn nữa, hắn cũng không thích Vũ quá thân cận đối với Mục huynh đệ, hắn nhất định sẽ làm tổn hại đến Mục huynh đệ, nhưng mà, hắn không hiểu rõ, Mục huynh đệ ấy thế mà lại cho hắn ta vào Cúc viên ở, hắn tin tưởng rằng, đây không phải là ý kiến của Mục huynh đệ, Mục huynh đệ như thế nào có ý với một nam nhân và muốn ở cùng hắn ta một chỗ chứ?

Mặc kệ bất mãn với người trước mặt như thế nào, hắn vẫn phải lên tiếng hỏi, bởi vì, hắn muốn tìm Mục huynh đệ, nhưng đã tìm nhiều nơi mà không thấy, có lẽ người trước mắt này sẽ biết Mục huynh đệ ở nơi nào.

“Vũ huynh, có thấy Mục huynh đệ đâu không?”

Nếu không phải vì tìm Mục huynh đệ, hắn tuyệt đối sẽ không tới trước mặt yêu nhân này.

Vũ đã sớm chú ý tới hắn, hắn ta chính là thống lĩnh cấm quân có khuôn mặt sắt, hắn không có hứng thú với tên này, cho nên cũng không có tính gặp mặt hắn ta, mà bây giờ hắn ta lại tới hỏi Tiểu Thiên, hắn nhướn đôi mày trên khuôn mặt tinh xảo lại.

Người này gọi Tiểu Thiên là Mục huynh đệ? Bọn họ thân như vậy sao?

Trong lòng có chút không thoải mái, hắn nhớ rõ người này trước kia hận Tiểu Thiên thấu xương, chẳng lẽ, lúc hắn không có ở bên cạnh Tiểu Thiên, hai người đã phát sinh chuyện gì sao? Nghĩ vậy, Vũ đối với Thôi Lợi càng chán ghét hơn thêm, hắn không thích có người để ý tới “con mồi để bụng” của mình, Tiểu Thiên chỉ có thể là của một mình hắn mà thôi. Tròng mắt hai màu biến hóa kỳ lạ, bắn ra những tia sáng bức người về phía Thôi Lợi, khuôn mặt tinh xảo nở ra một nụ cười quỷ dị.

“Thống lĩnh đại nhân tìm Tiểu Thiên có chuyện gì sao?”

Hắn sẽ không cho phép người nào có mơ ước đến con mồi của hắn, tuyệt đối không cho phép! Nếu thật sự không thể ngăn cản, hắn cũng không để ý sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Thôi Lợi cũng hiểu được ngụ ý trong lời nói của người này, mày rậm không khỏi nhíu chặt lại, đối với tên người này càng thêm chán ghét.

“Cũng không có việc gì quan trọng, tại hạ chính là muốn tìm mục huynh đệ tâm sự.”

Cho dù có chuyện gì quan trọng, cũng không thể nhắc tới trước mặt tên này.

Vũ khinh thường xoay mặt đi chỗ khác, không hề để ý tới, nếu hắn ta không muốn trả lời thì nên bỏ đi thôi.

Thôi Lợi thấy Vũ xoay người, biết câu hỏi mình không có đáp án, đang định rời đi, lại nghe được tiếng gọi mừng rỡ.

“Thôi huynh!”

159. Chương 159: Bỏ Đi

“Thôi huynh ở đây chờ tiểu đệ sao?”

Mục Cảnh Thiên vừa vào đến Cúc viên thì đã thấy Thôi Lợi đứng ở hoa viên, hình như là đang định rời đi, có lẽ là không đợi được hắn, cho nên mới phải rời khỏi, ngày hôm qua, hắn đã đáp ứng với Thôi Lợi lên đỉnh núi bàn luận võ nghệ, sáng sớm nay đã bị tỷ tỷ kéo đến phòng tiếp khách để giải quyết chuyện của Khả Nhân.

“Mục huynh đệ, tìm người đã lâu, người rốt cục cũng xuất hiện”

Thôi Lợi bước nhanh vài bước đến trước mặt Mục Cảnh Thiên, nhìn hắn ta một thân màu trắng, tiêu sái tuấn tú mê người, tròn mắt đào hoa, trong lòng Vũ cảm giác khó chịu khi nãy thoáng chốc trở nên van đạo phong khinh.

“Oái, Thôi huynh không biết ta ở phòng khách sao?”

Theo lý thuyết, hắn ta cùng với Kiền Hoàng luôn đi chung với nhau, không có khả năng không biết bọn họ sáng nay đi giải quyết chuyện tình gì, cho nên hắn mới không có thông báo sáng nay hắn không thể lên đỉnh núi tỷ võ được.

Kỳ thật hắn làm sao biết được, hai ngày nay Thôi Lợi đều đi làm nhiệm vụ do Kiền Hoàng giao phó, căn bản là chưa cùng những người kia gặp mặt, làm sao biết được họ đi đâu bàn luận chuyện gì chứ?

Nhìn thấy Thôi Lợi lắc đầu, Mục Cảnh Thiên ngượng ngùng cười cười, tròn mắt đào hoa hiện lên câu xin lỗi, là do hắn sơ sót.

“Là do tiểu đệ sơ sót, xin Thôi huynh thứ lỗi bỏ qua”

Hắn thật sự xin lỗi vị bằng hữu này của mình, gần đây, vì bị Vũ nhiễu loạn mà đầu óc hắn có chút lộn xộn.

“Mục huynh đệ khách khí.”

Trên mặt Thôi Lợi hiện lên vẻ tươi cười, giơ tay muốn chụp bả vai Mục Cảnh Thiên, khi tay hắn sắp chạm vào vai Mục Cảnh Thiên, thì hắn cảm thấy có một luồng nội lực tà âm đánh úp về phía mình, nhất thời hắn chỉ cảm thấy khí huyết trong người cuộn cuộn, một dòng nước ấm ngòn ngọt dâng lên yết hầu, hắn lui về phía sau vài bước, cực lực áp chế dòng nước trong miệng mình trào ra, âm thầm điều chỉnh khí lực đang hỗn loạn trong người.

“Tiểu Thiên người vụng trộm với hắn ta!”

Tiếng nói thanh thúy như tiếng ngọc va chạm truyền vào tai Mục Cảnh Thiên và Thôi Lợi, hai tay Vũ ôm chặt bên hông Mục Cảnh Thiên, lúc này, đôi người hai mày tràn ngập sự chế giễu và khinh thường Thôi Lợi

không biết tự lượng sức mình, nhất thời làm cho khí huyết trong người Thôi Lợi lại cuộn cuộn trào dâng, dòng nước ấm ngọt kia thiếu chút nữa liền bị phun ra, không ngờ tên yêu nhân kia ra tay nhanh như thế.

“Vũ, nói bậy bạ gì đó? Buông ra!”

Vụng trộm? Hắn đâu phải hồng hạnh vượt tường đâu! (= phụ nữ có chồng đi ngoại tình)

Trần Mộc Cảnh Thiên nổi đầy gân xanh, tên này nói gì thế a? Hơn nữa, Thôi Lợi còn đang ở đây, như thế này không phải khiến người khác cười nhạo hắn sao?

“Không được! Ai cho người vụng trộm ở sau lưng ta”

Vũ vô cùng kiên quyết khẳng định là thế, nhìn thấy Tiểu Thiên hồ hởi với Thôi Lợi mặt sắt như vậy, còn đối với hắn thì lại lạnh lùng, làm sao hắn có thể cam tâm đây?

Mộc Cảnh Thiên tức giận, không cho hắn ta ở chỗ này nói như thế, hắn vụng trộm khi nào? Không đúng! Mấu chốt là làm sao hắn lại vụng trộm với một nam nhân được a? Cả ngày ở một chỗ với tên Vũ này khiến hắn phát hiện bản thân mình cũng không bình thường.

Hắn đá móc về phía sau, bởi vì tư thế không đúng nên hắn có chút loạng choạng, sắp sửa ngã nhào xuống đất, Vũ lại thuận tiện đặt hắn trên người mình.

“Người!”

Mộc Cảnh Thiên theo bản năng nghiêng người, tránh phải mặt chạm mặt với Vũ, gương mặt tinh xảo kia gần ngay trước mắt hắn, đôi người hai màu lộ ra mị hoặc, linh hồn hắn tựa như bị cuốn vào trong ấy, suy nghĩ trong lòng mâu thuẫn khiến hắn định bật đứng dậy.

Vũ nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia, trông mắt đào hoa lung linh, thật hấp dẫn hắn, cúi đầu, hôn lên đôi môi tựa như cánh hoa hồng, nhẹ nhàng quyến luyến, sau đó lại như mảnh hổ vồ mồi, không ngừng nhai nuốt.

Nhìn một màn kích thích như thế, Thôi Lợi vừa mới bình phục hạ được khí huyết thì lại tức giận, hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng quát mắng “Yêu nhân này, người đang làm cái gì thế?”

Thần trí Mộc Cảnh Thiên liền phục hồi khi nghe được tiếng quát to ấy, hắn buồn bực đến cực điểm, há mồm muốn mắng Vũ, lại bị tên này thừa dịp đem đầu lưỡi hắn ta chui tọt vào miệng hắn, một nụ hôn trời nổi gió và biển dậy sóng diễn ra, làm cho hắn cảm giác toàn thân mình như bị một luồng khí nóng bao phủ xung quanh, tuy rằng mê mẩn như thế, nhưng mà hắn vẫn không quên Thôi Lợi còn đang ở một bên, tập trung nội lực định vung chưởng, vì sao hết lần này đến lần khác tên này đều chọc hắn tức giận nha?

Hắn vung chưởng ra, Vũ lắc mình tránh sang một bên, cái bàn thạch “ầm” một tiếng rồi đập nát.

“Tiểu Thiên muốn mưu sát chồng a?!”

Vũ ở bên cạnh âm thầm táp lưỡi Mộc Cảnh Thiên, Tiểu Thiên liêu lĩnh như vậy khiến hắn rất thích.

Mộc Cảnh Thiên chợt nhảy dựng lên, trông mắt đào hoa bắn ra sát khí về phía Vũ, hơi thở tán loạn, khuôn mặt ứng hồng, muốn tiến lên bóp chết Vũ, cho tới hôm nay, hắn đã bị Vũ chiếm không ít tiện nghi, hắn âm thầm áp chế xúc động.

Thôi Lợi nhìn chằm chằm Mộc Cảnh Thiên bằng ánh mắt si mê, kỳ lạ, giống như mỗi ngày hắn đều mơ ước ở bên cạnh Tiểu Thiên vậy.

Vốn định cho hắn một chút giáo huấn, bên tai lại nghe được một tiếng nói quen thuộc.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Ngọc Phi Vũ chau mày, nhìn thấy đệ đệ thực ôn hòa trước kia của nàng, lúc này toàn thân tràn ngập sát khí, quần áo trắng tinh trên người dính đầy bụi đất, trong lòng nàng dấy lên nghi ngờ.

Mộc Cảnh Thiên vừa nghe ra được thanh âm của tỷ tỷ mình, trong lòng dấy một bụng uất ức, nhưng vẫn cố gắng tự áp chế bản thân mình, hít sâu một hơi, trông mắt đào hoa trên khuôn mặt vẫn mang nét đào hoa đa tình và ôn nhu, nụ cười treo trên mặt vẫn cuốn hút vô cùng.

“Tỷ, tỷ đã về”

May mắn là không để cho tỷ tỷ hần nhìn thấy cảnh kia, bằng không giông bão sẽ nổi lên.

Ngọc Phi Vũ đi đến trước mặt hần, vuốt bụi đất trên người hần xuống, nàng cũng không quên đệ đệ nàng yêu thích sạch sẽ, như thế nào vô duyên vô cớ lại dính đầy bụi đất trên người thế này? Phũ xong, Mục Cảnh Thiên còn chưa kịp cảm động, lỗ tai thân ái của hần đã bị những ngón tay dài và trắng chụp lấy.

“Mau nói cho lão nương biết, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

“Ai da! Tỷ a, không có việc gì, ta vừa mới cùng bọn họ bàn luận võ nghệ”

Mục Cảnh Thiên nhe răng nhếch miệng cười, mặt ghen đến đỏ bừng, tỷ tỷ này của hần nha, gần đây chẳng giữ thể diện cho hần tí nào hết.

Những ngón tay nhỏ và dài của Ngọc Phi Vũ xoay lỗ tai Mục cảnh Thiên thành một vòng tròn, đau đến khiến hần nhe răng.

“Tỷ tỷ tỷ, nhẹ một chút a! Tỷ định đem lỗ tai của đệ làm thịt à”

Không những không buông, tỷ tỷ hần còn vặn mạnh hơn thêm.

Ngọc Phi Vũ hừ lạnh, “Không đau thì người không có nhớ lâu! Luận bàn võ nghệ mà có thể làm ôi của người sưng lên à?”

Muốn nói dối cũng nên tìm một lý do hay hơn a, đệ đệ này của nàng sao lâu như vậy mà không có tiến bộ?

Mục Cảnh Thiên vừa nghe được lời này, trên mặt hiện lên sự xấu hổ, hần ho hai tiếng “hắc hắc ...”

Ngọc Phi Vũ trừng mắt liếc hần, buông cái lỗ tai đáng thương của hần ra, ánh mắt phượng kia đảo một vòng quanh Vũ, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào vẻ mặt đắc ý của Vũ “Người hãy nhớ kỹ lão nương, lần sau nếu còn dám khi dễ đệ đệ của lão nương, ta nhất định không tha cho người!”

Sau đó lại đá đệ đệ yêu dấu của mình một cước, “Người như thế nào thành như vậy a? “

Nói xong, xoay người rời khỏi nơi đây, đi về hướng phòng mình.

“Tỷ ——”

Mục Cảnh Thiên cảm thấy buồn bực, tỷ tỷ hần hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bỏ đi? Nàng ấy xem đệ đệ mình thành cái gì chứ? Hần chưa từng nghĩ đến việc yêu thích một nam nhân!

“Ha ha ha!”

Vũ nghe Ngọc Phi Vũ nói xong, thì cười đến chảy nước mắt sống, thì ra, tỷ tỷ này của Tiểu Thiên cũng đáng yêu như vậy, như thế nào mà trước đây hần không có nhận ra a!

Mục Cảnh Thiên nhìn thấy hần cười thật rất đáng giận, vung chưởng đánh hần một cái, Vũ vừa cười to vừa né tránh, bức tường phía sau viện sập một mảng thật to.

“Ái da! Tiểu Thiên then quá hóa giận!”

Đôi mắt đào hoa của Mục Cảnh Thiên hí lại, một tay rút Ngân giao kiếm bên hông ra, đôi chân nhanh chóng bay đến phía Vũ, hần hôm nay không thể không chém tên này thành tám khúc!

Vũ nhìn thấy hần ta thật sự nổi giận, cười hì hì trốn tránh, hần sẽ không ngốc đứng yên cho hần ta chém mình, hần còn muốn ở bên cạnh Tiểu Thiên này cả đời, sao lại có thể chết dưới lưỡi kiếm của hần ta được?

“Người đứng lại!”

Tốt nhất nên ngoan ngoãn đứng yên cho hần chém, hần chưa từng có cảm giác xúc động đến muốn chém chết người như hôm nay.

“Không được a, Tiểu Thiên, vì không cho người đau lòng, ta không thể dừng lại để cho người chém”

Vũ như một mảnh mây trắng xuyên qua kiếm quang do Mục Cảnh Thiên múa may tạo ra, nhẹ nhàng mà tao nhã.

Kiếm trong tay Mục Cảnh Thiên múa may rất nhanh mà lại kín, không một kẽ hở.

Thôi Lợi đứng ở một bên nhìn cảnh này, cảm giác rất chói mắt, nơi này, cho tới bây giờ vốn không có chỗ để cho hần chen chân vào, lại liếc mắt nhìn bóng dáng tiêu sái phiêu dật kia, đang điên cuồng quơ Ngân giao kiếm múa may, hình ảnh thể thôi mà cũng lộ ra sự cuốn hút mê người khó có thể nói thành lời.

Hần lủi thủi đi ra ngoài.

Ánh mắt Vũ nhìn bóng dáng cô đơn đang rời khỏi nơi này, khóe môi cong hiện ra một nụ cười đắc ý, cuối cùng hần ta tự hiểu được!

160. Chương 160: Bị Ma Quỷ Âm Ảnh

Ngọc Phi Yên nhàn nhã đi ra Trúc Uyển, dọc trên đường nhìn thấy mọi người đều vội vàng bận rộn, thật sự là hiếm khi nhìn thấy như thế, cái này cũng chưa tính, c1i chính là, mỗi người đi ngang qua nàng đều đều dừng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn nàng, nàng đâu có thay đổi gì, hôm nay mọi người làm sao thế này, hơn nữa, nhìn nàng như thế là có ý gì chứ?

Thật sự nàng không thể để sự tò mò tồn tại lâu trong lòng được, nàng kéo một người lại, cười tủm tỉm hỏi “Tiểu Nguyệt Tử, tất cả mọi người vội vàng làm cái gì thế?”

Bị nàng giữ chặt, Tiểu Nguyệt Tử dừng lại, mắt hạnh tròn vo nhìn nàng, có thể nhìn thấy sự hưng phấn trong đó, chống lại đôi mắt lúng liếng long lanh của nàng, có chút kỳ quái hỏi “Chẳng lẽ Phi Yên tỷ tỷ không biết sao?”

Thật ngạc nhiên, nàng thế nhưng lại không biết tại sao mọi người lại vội vàng, gạt người nha?!

Ngọc Phi Yên gật gật đầu, nàng ấy hần là biết chứ?

Tiểu Nguyệt Tử nhú mày, “Phi Yên tỷ tỷ, không thể nào? Tất cả mọi người vội vàng vì ngày mai là hôn lễ của khôi thủ a!”

Nàng là đương sự thế nhưng lại không biết?

Hôn lễ?

Ngọc Phi Yên chớp chớp đôi mắt, cười tủm tỉm, “Tiểu Nguyệt Tử, người nói hôn lễ của ai?”

Ngoáy ngoáy lỗ tai, ắt hẳn là nàng đã nghe lầm.

Chỉ tiếc, câu trả lời của Tiểu Nguyệt Tử khiến cho nàng nhận ra rằng: lỗ tai nàng không có vấn đề gì hết!

“Chính là tỷ cùng khôi thủ a, không phải các người muốn bá đường một lần nữa sao?”

Mắt hạnh của Tiểu Nguyệt Tử lóe sáng, Phi Long Sơn gần đây thật sự là quá náo nhiệt a, hôn sự của Lục tỷ vừa mới xong, giờ lại đến Phi Yên tỷ tỷ cùng khôi thủ đại nhân bá đường một lần nữa, nhớ ngày đó, Phi Yên tỷ tỷ cực lực phản đối, bây giờ đã chấp nhận rồi, thế sao còn không biết?

Ngọc Phi Yên hơi nheo mắt lại, ý cười trên mặt vẫn không thay đổi, nhìn Tiểu Nguyệt Tử gật gật đầu, sau đó tiếp tục đi về phía trước, trên đường vẫn tiếp tục cào cào vài người, nhưng ai ai cũng trả lời giống như Tiểu Nguyệt Tử.

Sao nàng lại không biết việc ngày mai nàng và Long Diệc Hân cùng nhau bá đường chứ? Nàng đã đồng ý khi nào vậy? Nàng nhớ chính xác, lúc ở phòng khách, nàng đã trả lời vấn đề này rất rõ ràng, bây giờ sao lại thế này?

Ở Phi Long Sơn này, nếu tướng công nhà nàng không ngầm đồng ý, thì ai dám có bản lĩnh làm việc xằng bậy đây?

Ánh mắt nàng nhìn về phía ngọn núi nho nhỏ, tướng công nhà nàng nghĩ gì vậy chứ, không phải hần có cùng ý kiến với nàng sao?

Ngọn lửa nhỏ trong lòng bỗng nhiên bùng lên, nàng hướng về phía Trúc Uyển mà đi, nàng nhất định phải hỏi hần, hần có ý gì đây?

Ngay từ khi bắt đầu, bọn họ đều không muốn bái đường lại mà? Chẳng lẽ, hắn đã đổi ý rồi sao, nàng tin tưởng hắn, mới giao hết sự việc này cho hắn xử lý, không nghĩ rằng, hắn sẽ ngầm đồng ý để phụ thân nàng hồ nháo, rõ ràng là nàng rất tin tưởng hắn, nhưng mà giờ này —

Bước đi vội vàng, tâm tình bực bội, cho nên nàng không chú ý đến những chướng ngại vật trước mắt, dẫm đạp tất cả mà tiến bước, nhưng mà hình như có chút không xong, thân hình nàng khuyh đảo, trong lúc hoảng hốt, muốn bầu vú gì đó mà không có, mắt thấy mình sẽ té ngã trên đất —

“Tiểu Phi Yên —”

Một thân ảnh vô cùng mau lẹ vọt tới trong tích tắc, ôm lấy thân thể nàng, tình huống tựa như chỉ mảnh treo chuông.

Thanh Ảnh ôm chặt lấy nàng, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nàng làm gì mà luôn dọa người thế a? Đi đường mà cũng không nhìn đường sao? Chẳng lẽ nàng đã quên mình đang mang thai? Bị nàng làm cho hoảng hốt như vậy, Thanh Ảnh hắn có bao nhiêu lá gan cũng bị nàng phá hủy, nhớ tới màn vừa rồi, hắn vẫn còn hồi hộp, nếu chẳng may hắn chậm một bước, Tiểu Phi Yên đã ngã nhào trên mặt đất, hắn không thể không công nhận, hắn vừa may mắn, vừa có khinh công không tồi.

Ngọc Phi Yên ở trong lòng ngực hắn hít một hơi thật sâu, sắc mặt nàng so với Thanh Ảnh cũng không hơn không kém bao nhiêu.

“Đa tạ Thanh Ảnh huynh.”

Nếu không có hắn, suýt chút nữa bảo bối trong bụng nàng đã không còn nữa, nàng nhất định sẽ hối hận cả đời, lần này là nàng không cẩn thận, về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa.

“Người không thể cẩn thận một chút sao?”

Thanh Ảnh ai oán nhìn chằm chằm nàng, vạn nhất nàng xảy ra chuyện gì, hắn cũng không thể nào sống khá giả được.

Ngọc Phi Yên tách ra khỏi người hắn, biết hắn rất sợ hãi, lương tâm trong lòng nàng có chút áy náy muốn nói lời xin lỗi.

“Về sau, ta sẽ cẩn thận”

Nghe hắn lỗi nhai, nàng phát hiện ra Thanh Ảnh rõ ràng là không lớn tuổi, nhưng lại giống như một lão bà suốt ngày lỗi nhai không yên.

“Người vội vã như thế là muốn đi đâu?”

Dáng vẻ vội vàng, ngay cả đường đi cũng không nhìn, tảng đá phía trước lớn như vậy mà nàng cũng không tránh, mắt nàng để ở phía sao ót hay sao ấy, còn nữa, trên đường rộng như vậy sao lại có tảng đá to như thế chứ, hắn sẽ điều tra ra chuyện này mới được.

Ngọc Phi Yên liếc mắt Thanh Ảnh một cái, tâm tình nàng đã khôi phục lại, chậm chậm tiếp tục bước đi, vừa đi, vừa nhìn cẩn thận.

“Đương nhiên là quay về Trúc Uyển .”

Tìm tướng công nhà nàng để hỏi rõ ràng.

Thanh Ảnh hơi nhún vai, định đá hòn đá kia trở về chỗ cũ, ánh mắt quét nhìn bốn phía, nhìn thấy bên trái có một cái chòi nghỉ mát cũ kỹ, những hòn đá rải rác khắp xung quanh, xem ra, tảng đá này chắc cũng từ đó mà ra.

Khóe môi cong hiện ra một nụ cười giễu cợt, hắn biết phải tìm ai tính sổ rồi.

Mà lúc này, ở Cúc Viên, Mục Cảnh Thiên đột nhiên cảm giác sống lưng mình thật lạnh, là ai ở sau lưng hắn đang tính kế với hắn sao?

Phòng khách Trúc Uyển.

Long Diệc Hân nằm thoải mái trên chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, mắt phượng hơi khép.

Ngoài cửa sổ, trúc xanh bao phủ, hương trúc theo gió bay vào bên trong, khiến tâm tình người ta thật vui vẻ sáng khoái.

Bỗng nhiên, trên khuôn mặt hoàn mỹ của hắn hiện lên một nụ cười tươi thật tự nhiên, cước bộ thật mạnh, mang theo thanh âm lép bẹp cổ ý của ai đó biểu hiện người này đang bất mãn cực độ, đây chẳng phải là người hắn đang mong đợi sao?!

Không để hắn chờ lâu, chỉ một lát sau, người này đã đứng trước mặt hắn, vắn binh hỏi tội hắn.

Quả thật là vắn binh hỏi tội a! Nếu ở ngoài nàng đã biết được sự việc kia, không trở lại tìm hắn, thì hắn mới thật sự cảm thấy kì quái.

Người nào đó đang tức giận nhìn hắn chăm chú, hắn chậm chậm mở đôi mắt phượng xinh đẹp ra, bên trong đôi mắt của người đang nhìn hắn giờ phút này đang chứa nước và lửa, hoàn toàn hấp dẫn hắn triệt để!

Tiểu thê tử hắn tức giận, thật tốt! Tròng mắt long lanh lại ẩn chứa ngọn lửa hồng, càng khiến cho đôi mắt nàng thêm đẹp, làm người ta không thể nào không nhìn vào đấy được.

“Vì sao?”

Giọng nói mềm như bông, trong như nước, mát như gió, lúc này lại mang theo mùi thuốc súng, nhưng mà, cũng khiến cho người ta càng chú ý hơn.

Long Diệc Hân kéo nàng về phía mình, cho nàng ngồi trên người mình, không nói gì.

“Chàng biết rõ ý của ta, vì sao lại còn muốn làm như vậy?”

Hai tay Ngọc Phi Yên đặt trên ngực hắn, nhìn dung nhan tuyệt thế thiên hạ, trong lòng vốn là tức giận không chịu nổi, nhưng mà, nhìn thấy khuôn mặt này, cơn giận trong lòng nàng cũng không đánh mà tan, bây giờ không giống như là vắn binh hỏi tội nữa, mà ngược lại ... hình như là cái gì nàng cũng không biết. Trong lòng tự phải nhỏ mình vạn phần, mình thế nào mà lúc luôn luôn bị trúng “mỹ nhân kế” của hắn a?

“Nàng tin ta sao?”

Ánh mắt Long Diệc Hân ngập tràn tình cảm, nhẹ nhàng hỏi, như đang nỉ non.

Ngọc Phi Yên nhún mày, nàng đương nhiên là tin hắn, nhưng mà việc làm lần này của hắn, làm cho nàng nghĩ không thông, cũng rất khó chấp nhận.

“Thật sự không muốn bái đường sao?”

Những ngón tay thon dài, trắng như ngọc đang nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng, chậm rãi chơi đùa tóc nàng, quần vòng rồi lại thả ra, một khuôn mặt trắng bóng như thạch ngọc, một như phấn hồng, trông thật hài hòa, tựa như hai nhan sắc này chính là một thể thống nhất hoàn chỉnh.

Ngọc Phi Yên nhìn vào trong đôi mắt đen trắng kia, bỗng chốc như mất hồn, một lát sau mới nhớ đến câu hỏi của tướng công nhà nàng.

Kỳ thật, nàng cũng thật sự không phải không muốn, tâm lý nàng thật mâu thuẫn, bái đường thành thân là lễ giáo thế tục, nhưng đối với nàng, nó chỉ là một sự kiện vui vẻ bình thường mà thôi, lần đầu tiên nàng bái đường, chính là muốn thỏa mãn sự chơi đùa vui vẻ, để cho biết tư vị khi đó, nhưng cảm giác thật nhàm chán, cho nên, cũng không nghĩ sẽ làm lại lần thứ hai. Đối với nàng, chỉ cần hai người biết được bọn họ yêu nhau như thế nào thì đó đã là hạnh phúc, cần gì phải để ý đến lễ nghi thế tục, lễ giáo thế gian, những việc đó đều chỉ để cho người khác xem, nàng rất ít khi để ý tới. Theo nàng biết, tướng công nhà nàng cũng có ý tưởng giống như nàng, bây giờ, vì sao hắn lại làm như thế này chứ?!

“Bái đường cùng không bái đường có cái gì khác nhau sao?”

Nàng thật sự thực buồn bực, chỉ cần bọn họ sống tốt không phải là được rồi sao?!

Long Diệc Hân đương nhiên cũng hiểu được suy nghĩ của nàng, tuy rằng hắn cũng cho việc có bái đường hay không thì tình cảm của bọn họ cũng không thay đổi, nhưng mà, nghĩ đến trước đây tiểu thê tử hắn

từng bái đường với đệ đệ hần, trong lòng hần liền dâng lên một cảm giác kỳ lạ, cái loại cảm giác này tựa hồ như chính là ghen tị. Cho nên, lần này hần liền thuận theo ý của mọi người, thứ nhất, hần muốn nhìn thấy bộ dáng tức giận của tiểu thê tử mình; thứ hai, hần cũng giải tỏa được tâm sự của mình, bằng không, trong lòng hần luôn luôn có một chút ghen tị cùng áy náy.

“Nếu ta nói, ta muốn bái đường, nàng sẽ đáp ứng ta sao?”

Tiếng nói thỏ thẻ tựa như nỉ non, lộ ra vô vàn tình ý, giống như năn nỉ, giống như tâm sự những lời tận đáy lòng.

Ngọc Phi Yên cảm thấy được mình đã bị người này mê hoặc bởi sự dịu dàng và ngọt ngào của y, khiến nàng như bị đắm chìm trong những ngọt ngào và dịu dàng ấy, hần nói gì, nàng chỉ có gật đầu mà thôi. Có lẽ nàng đã bị mê hoặc, hoặc cũng có lẽ là do chính bản thân nàng muốn như thế.

161. Chương 161: Sự Việc Trước Khi Bái Đường

Lúc này Ngọc Phi Yên cảm giác giống như đang hồi hận, nếu trên đời này có phương thuốc nào trị bệnh hồi hận, nàng nhất định sẽ uống. Không hiểu như thế nào mà nàng lại để a quý ám mình, đồng ý yêu cầu của tướng công nhà nàng chứ!? Bái đường hả?! Nói lắm bầm?!

Trời còn chưa sáng, đôi mắt nàng vẫn còn chưa muốn mở, đang mông mông lung lung thì mấy người Vân Tranh kéo đi trang điểm, thay áo, nói là cái gì đuổi giờ lành gì đó, y như là các nàng ấy cố ý gây sức ép lên cho nàng, nhất là Mạc Lục, nàng ấy muốn báo thù sao?! Chính là nàng ấy đã lôi nàng từ đồng chần ra, chẳng lẽ, các nàng ấy đều quên nàng là phụ nữ đang mang thai, làm sao chịu nổi sức ép của các nàng nha.

Tối hôm qua, tỷ tỷ kiên quyết không cho nàng quay về Trúc Uyển, bảo nàng qua đêm ở Cúc viên, cho nên, buổi sáng hôm nay, tất cả các nữ nhân ở trên Phi Long Sơn này đều vây quang căn phòng nho nhỏ này, khiến cho nàng cảm thấy có chút ngạt thở. Nếu bây giờ mà nàng đang ở Trúc Uyển, ai dám quấy rầy nàng đây?!

Nhìn Mạc Lục đang đánh phấn trên khuôn mặt của nàng, nàng khẽ nhíu mày, liếc mắt một cái, dám đánh thứ này lên phụ nữ có thai sao, sợ nàng sống lâu quá sao?!

Mạc Lục nhìn thấy ánh mắt hung hăng của nàng, xấu hổ, buông tay ra, cười gượng gạo. Tâm tình của tàu tử nàng không phải tốt lắm ư, ha ha, với tình huống “trâu bắt chó đi cày” này quả thật là cảm giác không tốt lắm, nhất là những người giống như nàng ấy.

Vân Tranh vừa muốn dùng bút để vẽ một chút cho đôi mi thanh tú của Ngọc Phi Yên, nhưng nhìn thấy ánh mắt không đồng ý, nàng rất nhanh lấy tay về, “Cái gì ta cũng chưa làm”.

Ánh mắt Ngọc Phi Yên nhìn ngang dọc, vòng vo bốn phía, chậm chậm nói “Các người đừng có vẽ thất loạn bát tao lên mặt ta, cho dù là son hay hương phấn đều ảnh hưởng không tốt lên thai nhi”

Từ sau khi mang thai, nàng chưa bao giờ trang điểm, chỉ để khuôn mặt xinh đẹp mộc mạc không son không phấn gì, bây giờ sao lại có thể để cho người khác bôi trét mấy thứ linh tinh đó lên trên khuôn mặt nàng được chứ?

Mọi người nghe nàng nói đều buông tay xuống, không dám làm gì nữa, vạn nhất xảy ra chuyện gì các nàng làm sao bồi thường đây? Nhưng mà nếu không trang điểm một chút, tân nương tử nhột nhạt thế sao được? Cho nên, tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn trên người nàng.

Ngọc Phi Yên nhìn thấy một đám nữ nhân nhìn mình giống như lang sói, có chút dò xét, có chút sợ hãi, rồi nhanh như chớp chạm vào búi tóc trên đầu nàng động đây, các nàng muốn làm gì đây, có phải khinh thường nàng quá kém cỏi hay không, nếu không vì sao các nàng ấy lại đối với nàng như thế chứ? Tóc của nàng đã rất đẹp rồi, sao họ lại còn muốn phá rối? Nhìn cái đầu mũ phượng kia nàng đã thấy rất nặng rồi! Tựa như nó còn nặng hơn cả người của nàng nữa, nàng tuyệt đối không muốn đội nó, còn có mấy thứ trâm cài vân vân và vân vân kia nữa, nàng làm thế nào đây? Còn chưa kịp nghĩ ra cách gì, thì tiếng nói mềm mại ngọt ngào của đại tỷ xinh đẹp nàng đã truyền đến.

“Khả Nhân, tỷ tỷ muốn nhìn thấy bộ dáng làm tân nương tử của muội, không phần son cũng không sao cả, nhưng mũ phượng này muội nhất định phải đội”

Ý của tỷ tỷ là: “Muội không thể làm cho tỷ tỷ thất vọng”

Ngọc Phi Yên nhìn vào đôi mắt phượng xinh đẹp của tỷ tỷ mình cầu xin, nhưng nàng vô cùng ảo não, rốt cục cũng tháo búi tóc của mình ra, mọi người không nên gây áp lực cho nàng nha, về sau nàng tuyệt đối sẽ không để cho các nàng ấy yên đâu.

Mọi người thấy nàng đã đồng ý, liền bước lên cài trâm, làm đủ mọi thứ vân vân trên đầu nàng, y như là đang chuẩn bị vũ hội hóa trang.

Ngọc Phi Yên kìm nén cảm xúc muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài, ngồi im lặng, mặc ọi người muốn làm gì thì làm, hối hận trong lòng càng thêm sâu sắc.

Mọi người cũng thật vất vả, nàng cũng vất vả khôn cùng mới đội xong cái mũ phượng đỏ, vừa xong, tỷ tỷ nàng đã trùm cái khăn hỉ màu đỏ lên đầu nàng, trong lòng nàng than khổ, không nói gì được, sự tình đến nước này nàng còn nói gì được nữa, nàng làm sao nhẫn tâm để cho tỷ tỷ yêu thương của mình thất vọng chứ.

“Tranh Tranh, người hãy đỡ ta, đừng để ta bị ngã”

Cái mũ phượng trên đầu nàng nặng đúng mười cân, còn có cái khăn hồng che mặt, thật khiến nàng dễ dàng bị té ngã mà, nàng ngã cũng không sao, nhưng mà bảo bối trong bụng nàng sẽ bị nguy hiểm.

Vân Tranh cười “xì”

“Tỷ cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ để tỷ an toàn vào động phòng”.

Ngọc Phi Yên gật gật đầu, tốt nhất là như thế.

Ai da! Bây giờ nàng rất muốn rút lại lời nói đồng ý bái đường để thôi không bái đường nữa, nhưng đã không còn kịp rồi, nàng vẫn không hiểu được, tại sao tướng công nàng lại đồng ý bái đường, chẳng lẽ tại vì hắn không bái đường cùng nàng trong lần đầu đám cưới sao, sao hắn lại so đo như thế chứ?

Cũng là do nàng bị sắc đẹp của hắn dụ dỗ a, vừa nhìn thấy sắc đẹp đã vội đầu hàng, buông tay tất cả.

Mà nghĩ đi nghĩ lại, không phải chỉ là bái đường thôi sao? Kỳ thật cũng không có gì khó khăn cho lắm, chỉ là chịu một chút sức ép thôi, nàng từ bi bác ái thành toàn ước nguyện của hắn cũng được mà.

Trúc Uyển

Long Diệc Hân vẫn mặc nguyên bộ quần áo màu đen, ngồi trước bàn ở phòng khách, im lặng uống trà, tựa như không nhìn thấy Tiêu Trác Nhiên và Thư Trì mỗi người đang ngồi một bên nhìn hắn.

“Thật khó đoán, không biết Khôi thủ đại nhân chúng ta lần này làm chú rể như thế nào?”

Tiêu Trác Nhiên tao nhã cười, không biết vị khôi thủ lão huynh của bọn họ bây giờ đang có chủ ý gì, thế nhưng lại phá lệ đáp ứng cùng ma nữ kia bái đường thành thân, con bọn họ cũng chỉ còn mấy tháng nữa đã sinh, còn bái đường làm gì chứ? Tuyệt đối không phải vì bị nhạc phụ đại nhân ép buộc, tuy rằng Khúc Hàn Lâm vô cùng kiên quyết, nhưng mà đối với tên Long Diệc Hân không màng tới thế tục nhân gian này, căn bản, chuyện này không là vấn đề gì hết. Nguyên nhân bái đường lần này là gì đây, thật là ý vị sâu xa nha!

“Ta chỉ tò mò, tại sao nữ thần y lại đáp ứng cùng người bái đường?”

Thư Trì lưỡi biếng mở miệng, Phi Yên nữ thần y kia vốn là một nữ tử tiêu sái, phóng khoáng, luôn luôn coi lễ giáo không ra gì, như thế nào lại bị hiếp bức mà khuất phục chứ? Hắn liếc mắt nhìn một cái rồi lại tiếp tục uống trà, trên môi không khỏi hiện lên một nụ cười ý vị sâu xa, nhìn người trước mặt mình, người này đã bị lún sâu vào ánh mắt của nữ tử tinh ranh kia, không cách nào có thể kiềm chế được.

Long Diệc Hân buông chén trà, liếc mắt nhìn bọn họ, chậm rãi nhẹ nhàng nói “Gần đây, ta thấy các người rất rảnh, không ra ngoài làm việc gì”

Tiêu Trác Nhiên và Thư Trì liếc mắt nhìn nhau, người này sao mỗi lần như thế này đều lảng tránh sang chuyện khác nha, không quan tâm đến bọn họ làm việc gì thật khó khăn lắm sao?

“Trong thành hết thấy đều được an bài thỏa đáng”

Mục Cảnh Thiên vậy nhẹ chiết phiến trong tay, mấy ngày nay, hẳn vì việc này đã tốn rất nhiều công sức thu xếp mới được như thế a, khiến cho tâm tình hẳn thật không tốt lắm.

Thư Trì nhìn cặp mắt phượng xinh đẹp của Long Diệc Hân, ngồi dựa lưng vào ghế thái sư, chậm rãi nói “Ta bên này cũng không có vấn đề gì”

Vì lựa chọn và điều động nhân thủ, mấy ngày nay hẳn cũng không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi, cho nên bây giờ vô cùng buồn ngủ.

Long Diệc Hân hơi hơi gật đầu, hẳn đã nhận lời trợ giúp Kiên Hoàng một số việc.

“Chủ tử, giờ lành đã đến rồi, có thay quần áo hay không?”

Thanh Ảnh ở bên ngoài bước vào, trên tay cầm bộ hỉ phục màu đỏ thắm.

Long Diệc Hân nhìn thấy bộ hỉ phục, mày kiếm không khỏi nhíu lại, sau đó ánh mắt lại trở nên bình thản như thường, tiếp tục thưởng thức trà ngon, không để ý đến bộ hỉ phục chói mắt trên tay Thanh Ảnh.

“Chủ tử?”

Thanh Ảnh vô cùng sốt ruột, giờ lành đã sắp đến, chủ tử hẳn còn có tâm tình để uống trà, giống như hôm nay là ngày bái đường của người khác vậy, hiện tại, mọi người ở hỉ đường đang nóng lòng chờ đợi.

Tiêu Trác Nhiên “Xoẹt” một tiếng, mở cây chiết phiến của mình ra phe phẩy, biểu tình trên mặt vô cùng hưng phấn, bả vai hơi hơi run run, chứng tỏ hẳn đang đè nén cảm xúc trong lòng.

Thư Trì tựa như đang ngủ, nhưng thật ra thân thể hẳn đang run rẩy không ngừng.

Long Diệc Hân vẫn tiếp tục uống trà.

“Chủ tử, người thay đồ liền đi”

Thanh Ảnh như sắp muốn khóc, không biết chủ tử hẳn đang suy nghĩ gì nữa, hẳn phụng mệnh lão vương gia đến hầu hạ chủ tử hẳn thay đồ, nhưng biểu tình của chủ tử hẳn làm như việc này không liên quan đến mình, hẳn phải làm gì bây giờ đây?

Xoẹt!

Một cái bóng trắng đứng ở trong sảnh.

“Diệc Hân, sao bây giờ ngươi còn chưa thay quần áo a? Mọi người đang đợi ngươi đây”

Mục Cảnh Thiên đang ngồi uống trà, vừa nhìn thấy cảnh này, ánh mắt hẳn đã hiện lên sự nôn nóng, sắp đến giờ bái đường sao hẳn ta vẫn không nhúc nhích a?

Long Diệc Hân vẫn không nhúc nhích.

“Thanh Ảnh, ngươi còn đứng đó làm gì, nhanh lên thay quần áo cho hẳn đi!”

Choáng váng sao?

Thanh Ảnh cầm bộ quần áo hỉ trong tay nhanh chóng nhét vào ngực hẳn, cười thật tươi “Chuyện này giao cho người”

Nói xong thì không thấy đâu nữa.

Mục Cảnh Thiên nhìn bộ hỉ bào trong ngực mình, gân xanh nổi đầy trán.

162. Chương 162: Hồng Y Mị Hoặc

Phía trên hỉ đường được bố trí đơn giản, cũng giống như các lễ cưới bình thường, nhưng cũng không giống lắm vì có ít màu đỏ hơn, bởi vì mọi người đều biết, khôi thủ bọn họ không phải là một người bình thường, cho nên mọi thứ đều được đơn giản hóa nhưng vẫn không mất đi sự trang nghiêm và không khí vui mừng.

Kiên Hoàng một thân cảm y ngồi ở giữa, không ngừng phe phẩy chiết phiến trong tay, khuôn mặt luôn ôn hòa nhưng vẫn không che đậy nét tự phụ, ánh mắt tràn ngập hứng thú.

Bên trái hắn là lão thành quận vương gia với nét mặt vui mừng, mái tóc trắng, sắc mặt hồng hào, yên lặng chờ đợi, mặc kệ trước đây như thế nào, nhưng kể từ hôm nay, đứa nhỏ trong bụng nha đầu kia đã danh chánh ngôn thuận là cháu đích tôn của Long gia ông, đó là tất cả. Lão tiểu bạch kiếm kia cũng không có lý do gì tranh chấp với ông nữa.

Người ngồi bên phải Kiên Hoàng giờ đây vô cùng trầm tĩnh, nhưng vẫn phong độ ngời ngời, đó chính là Khúc Hàn Lâm, cho dù trong lòng có khó chịu, nhưng vì tranh thủ giữ vững vị trí cho con gái mình nên ông cố kìm nén, cho dù xú tiểu tử Long gia không vừa mắt ông, nhưng hắn là cha của đứa con trong bụng con gái ông nên ông đành chấp nhận cho hai người bãi đường. Bây giờ ông ngồi ở đây chờ đợi, đã gần sắp đến giờ lành mà không thấy bóng dáng xú tiểu tử kia đâu, thật khiến cho người ta trông mòn con mắt.

“Long lão nhân, sao con trai ông vẫn còn chưa đến?”

Giọng nói Khúc Hàn Lâm có chút không vui, không phải hắn đổi ý đấy chứ?

Thành quận lão vương gia nhíu đôi mày trắng của mình lại, vẩy vẩy tay gọi một người tới “Người, đi đến đó xem có xảy ra chuyện gì không?”

Rõ ràng ông đã bảo Thanh Ảnh đem hỉ bào qua đó, sao bây giờ còn chưa tới? Còn cái nha đầu Vân gì đó cũng không thấy đâu.

Ông bực bội nhìn ra phía cánh cửa hỉ đường.

Kiên hoàng nhìn hai vị ái khanh của mình, cười tủm tỉm, thông thả nói “Nhị vị không cần sốt ruột, không phải vẫn còn thời gian sao? Đợi thêm một chút nữa đi”

Trò hay đâu có dễ dàng diễn ra như thế chứ, rốt cục có thể nhìn thấy tiểu vương gia Long Diệc Hàn cam tâm tình nguyện bãi đường làm cho hắn mở rộng tầm mắt nha, tình cảnh như thế này, có chờ cũng đáng giá mà!

Hai người nghe Kiên hoàng nói thế đều thả lỏng tâm tư mình, tĩnh tâm lại, thời gian quả thật dài đằng đẳng.

Đang lúc mọi người đều nóng lòng chờ đợi, đột nhiên một đám nữ nhân đi vào dẫn tân nương tử đi vào hỷ đường, nói chuyện líu ríu rất náo nhiệt, nhưng mà, bước đi của tân nương tử vô cùng nặng nhọc, kéo dài lê lết, mọi người không nén được tò mò, sao lại khoa trương như thế chứ?

Thật ra bọn họ không biết rằng tối hôm qua Ngọc Phi Yên ngủ không ngon giấc, thân thể mệt mỏi, sáng hôm nay lại bị mọi người giày vò, trên đầu đội cái mũ phượng nặng hơn mười cân như thế nào lại không đi như say rượu chứ.

Bây giờ Ngọc Phi Yên có hối hận bao nhiêu cũng không kịp nữa, nàng đành thuận theo ý mọi người, cảm thấy mình thật thê thảm, mệt mỏi hơn là được. Hiện tại, nàng bị cái mũ phượng nặng trĩu này làm cho xoay xở mặt mày, choáng váng đầu óc, nếu không có Văn Tranh ở một bên giúp nàng, phỏng chừng nàng chỉ có thể lết đi mà thôi, rốt cục thì cái loại tra tấn này diễn ra trong thời gian bao lâu a? Nếu không phải vì không muốn cho tỷ tỷ yêu thương của nàng thất vọng, nàng đã sớm gỡ bỏ mũ phượng ra rồi.

“Tranh Tranh, chủ tử người có tới không?”

Mau chóng đến bãi đường nha, nàng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Thật ra Vân Tranh cũng đã sớm phát hiện thân thể nàng không được khỏe, cũng có chút hối hận vì đã cùng mọi người hồ nhào, quên bằng hiện tại nàng đang mang bầu, không chịu nổi sức ép của mọi người, ánh mắt hiện lên chút đau lòng, thì thào vào tai nàng “Tỷ cố gắng chống đỡ thêm một lát nữa nha”.

Nghe được lời của Vân Tranh, Ngọc Phi Yên biết tướng công nhà nàng vẫn chưa tới, trong lòng nàng không khỏi có chút thất vọng, nhưng cũng không có hành động gì.

Thôi, chờ một chút đi.

Giờ lành đã đến.

Mọi người đồng loạt nhìn ra cánh cửa hỉ đường.

Cuối cùng, vào giây phút cuối cùng, khôi thủ đại nhân của bọn họ cũng không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, nhưng khi hắn xuất hiện ở hỉ đường với bộ hỉ phục đỏ thẫm, mọi người đều hóa đá.

Một thân ảnh thon dài khoát hồng y bước vào, dáng người như trúc, áo hồng phiêu dật tựa mây trôi, y phục màu đỏ thắm như tôn thêm dung nhan tuyết trần của ai đó, khuôn mặt trắng tựa như ngọc, ánh mắt đen thẳm sâu hun hút như nước hồ thu, mái tóc đen dài mềm tựa dòng suối bao trùm lấy đôi bờ vai rắn rỏi kiên cường, chút nhàn mảy, chút mỉm cười đều mang cực đậm nét phong tình, cả người tỏa mát ra một loại mị lực không thể nào kháng cự được, thiên địa như ghen tị trước nhan sắc tuyết trần này.

Ngọc Phi Yên bị khăn trùm đầu che mặt nên không nhìn thấy được gì, nhưng nàng cảm giác được không khí chung quanh bỗng nhiên chìm xuống, trở nên vô cùng yên tĩnh, nàng buông tay Vân Tranh ra, vô cùng bức mình, vén khăn trùm đầu lên, đảo mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, khiến cơn giận nàng như to thêm hơn nữa.

Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng nàng rất tức giận, oán khí và sự ghen tị đang cháy bùng.

Nàng tháo khăn trùm đầu của mình phủ lên đầu hắn, che lại khuôn mặt của hắn, sắc đẹp của hắn chỉ để ột mình nàng chiêm ngưỡng mà thôi.

“Sao chàng lại xuất hiện như thế này chứ?”

Giọng nói buồn bực mang theo sự trách cứ, sắc đẹp của tướng công nhà nàng đã bị tất cả mọi người nhìn thấy, nàng cảm giác như mình đang ăn phải giấm chua (ghen), sao hắn lại không đội mũ sa chứ, có phải bởi vì nàng kêu hắn đừng đội mũ sa nữa không?

“Hôm nay báai đường.”

Tuy rằng Long Diệc Hân bị trùm khăn đỏ, nhưng vì hắn rất cao nên vẫn có thể nhìn thấy nét mặt khổ sở vì bầu bì của thể tử mình, hắn cảm thấy đau lòng nên ghì chặt nàng vào trong lồng ngực mình, nhẹ nhàng tháo mũ phượng trên đầu nàng xuống, vừa rồi hắn thấy nàng bước đi nặng nhọc có lẽ là do mũ phượng trên đầu quá nặng, hắn ném mũ phượng trên mặt đất, không cần thứ trói buộc ấy khiến cho thể tử hắn vất vả.

“Về sau không được như vậy”

Ngọc Phi Yên ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt hắn, trong ấy dào dạt nhu tình khiến sắc mặt nàng ửng đỏ, nhưng trong lòng nàng thì trào dâng sự ghen tức.

Long Diệc Hân mỉm cười gật đầu, hắn cũng chỉ là muốn nhìn thấy kỳ cảnh: lửa và nước giao nhau trong ánh mắt của nàng thôi, hắn không để ý có bao nhiêu người đang nhìn hắn.

“Tuy rằng chàng mặc đồ đỏ rất đẹp, nhưng về sau không được mặc nữa”

Nàng có thể mặc quần áo màu đỏ, nhưng hắn không được mặc nữa, nếu không sẽ khiến chúng sinh điên đảo, nàng không muốn hắn biến thành ước mơ của người khác, nàng vô cùng hối hận vì đã để mọi người nhìn thấy được khuôn mặt tuyệt đẹp của tướng công nhà nàng, cho dù chỉ là một lần.

Long Diệc Hân lại gật đầu, đời này, hắn sẽ tuyệt đối không bao giờ mặc bộ quần áo chán ghét này nữa, hắn ghét nhất là loại quần áo màu sắc sặc sỡ như thế này, nếu không phải vì nàng, hắn cũng tuyệt đối sẽ không để cho chính mình bị uất ức vì phải mặc bộ đồ này trên người.

“Vậy được rồi, chúng ta có thể bái đường chưa?”

Ngọc Phi Yên rời khỏi vòng tay hắn, nhìn khắp bốn phía, thấy mọi người vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, lửa trong mắt nàng như muốn bùng lên mạnh mẽ, chậm rãi đi đến bàn trà, nàng cầm lấy một chén trà quảng mạnh xuống nền đất.

Keng!

Tiếng vang thanh thúy khiến toàn bộ người trong hỷ đường như chợt bừng tỉnh giấc giấc mộng, nhất thời họ cảm thấy vô cùng xấu hổ, ho khan liên tục.

Xin tha thứ cho bọn họ, có ai trong họ được nhìn thấy dung nhan tuyệt trần rung động lòng người như thế bao giờ chứ? Ai có thể bình tĩnh mà không đắm chìm khi nhìn thấy dung nhan đẹp tựa thiên tiên thế kia? Đây chỉ là phản ứng bình thường thôi.

“Hôm nay là ngày vui của ta và tướng công ta, không biết rốt cục có bái đường không hả?”

Ánh mắt long lanh của nàng như bắn ra hàng ngàn hàng vạn ngọn lửa, như muốn thiêu đốt mọi người, khiến mọi người bỗng chợt nhớ lại hôm nay là ngày vui của khôi thủ đại nhân và Phi Yên nữ thần y, sao bọn họ lại có thể chìm đắm trong sắc đẹp?

Kiên hoàng ho khan vài tiếng, ánh mắt tràn ngập hứng thú nhìn Long Diệc Hân đang mặc bộ hỷ phục màu đỏ.

“Giờ lành đã đến, lễ quan xướng lễ đi.”

Hắn vừa nói xong, lễ quan đã chạy tới đứng ở một bên.

Ngọc Phi Yên đi tới trước mặt Long Diệc Hân, cười hỏi “Vẫn dễ nguyên như vậy sao?” (ý nàng là: nàng không cần trùm đầu sao)

Long Diệc Hân không nói gì, kéo tay nàng đi tới phía trước, chuẩn bị làm lễ.

“Nhất bái thiên địa ——”

Nghe lễ quan xướng lên, hai người xoay người ra hướng bên ngoài cúi lạy.

“Nhị bái quân vương, cao đường ——”

Hai người vừa nghe, đều không khỏi cùng nhíu mày lại, tâm không cam lòng, xoay người về phía ba người kia cúi lạy.

Kiên hoàng cười rất tươi, trong mắt không che giấu được sự đắc ý.

Sắc mặt Thành quận lão vương gia vô cùng vui mừng, trong lòng ông không ngừng nghĩ đến đứa cháu đích tôn bảo bối.

Khuôn mặt Khúc Hàn Lâm hết xanh rồi lại tím, vì sao con gái ông khi bái đường cũng không giống người ta, nào có tân nương nào không đội khăn trùm đầu đỏ, chăm chăm nhìn mặt chú rể giữa thanh thiên bạch nhật đông đúc người như thế này chứ? Thật sự là cười ra nước mắt mà! Nét mặt ông bỗng trở nên rất già nua.

“Vợ chồng giao bái ——”

Lần này, hai người đều cam tâm tình nguyện, hết thấy, hai người chỉ mong đợi điều này trong ngày hôm nay thôi.

“Đưa vào động phòng ——”

Rốt cục cũng xong.

Ngọc Phi Yên thở dài nhẹ nhõm, ngã đầu chui vào lồng ngực của tướng công nhà nàng.

Long Diệc Hân hơi đẩy nàng ra một chút, những ngón tay dài của hắn nhanh chóng gọn lẹ cởi bộ hỷ phục đỏ chói trên người mình ném xuống đất, sau đó ôm Ngọc Phi Yên thật chặt trong lồng ngực mình, nháy mắt biến mất khỏi hỷ đường.

Những mảnh vải đỏ treo trong hỷ đường rốt cục cũng được gỡ xuống.

163. Chương 163: Có Thù Tất Báo

Kiên hoàng ngồi ở bên trong chòi nghỉ mát, chiết phiến đặt trên bàn đá, một tay cầm chén trà, một tay cầm nắp chén nhẹ nhàng khảy những lá trà sang một bên, ngửi mùi thơm đang tỏa ra từ những lá trà, trong lòng hẳn thâm ghen tị với Long Diệc Hân, chè long tinh thượng hạng như thế này ở Hoàng cung lại không có.

Thôi Lợi đứng ở một bên, thân hình cao lớn uy mãnh, khuôn mặt vẫn cứng như sắt, nhưng mà thần thái lại lộ ra sự kính cẩn tột cùng.

“Tình huống bên thừa tướng như thế nào?”

Kiên hoàng dùng nắp chén lừa lá chè xanh sang một bên, chậm rãi nhấp một ngụm, giọng nói hơi hệt tựa như không chút để ý.

Thôi Lợi hơi hơi khom người đáp “Trước mắt không có động tĩnh gì, đối phương như đang chờ đợi thời cơ thích hợp.”

Kiên hoàng đặt chén trà trong tay lên bàn, tiện tay cầm chiết phiến lên, phe phẩy vài cái, trên chiếc phiến là hình bức tranh thủy mặc, đáng vẽ hẳn vô cùng phong nhã, nhưng đột nhiên, trên khuôn mặt đang vô cùng phong nhã ấy thoáng hiện lên sự kiên nghị cứng rắn, rồi lại thần nhiên tươi cười.

“Địch bất động ta bất động, chúng ta sẽ chờ”

Thôi Lợi nhìn thấy nụ cười của Kiên Hoàng, phía sau lưng túa ra mồ hôi lạnh, âm thầm bi ai cho những ai đang گیر ở kinh thành, tuy vị đế vương trước mặt hẳn vô cùng tao nhã, rất dễ tiếp xúc, nhưng ai biết được trong lòng người này có bao nhiêu sự cứng rắn, tuyệt không bao giờ kéo dài sự việc, xử lý sự tình quyết đoán, không chút do dự, bởi vì gặp được một bậc đế vương như thế, nên hẳn mới từ bỏ kiếp sống giang hồ mà ở bên cạnh người này, cả đời hẳn chỉ kính nể người trước mặt mình mà thôi.

“Sự việc ở trong kinh thành —”

Người nọ có rất nhiều vây cánh, ở Phi Long Sơn này có thật sự an toàn không?

Kiên hoàng ngưng tất cả mọi động tác, khẽ ngẩng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn trợ thủ đắc lực bên cạnh mình, trong lòng hẳn thâm than, sao tên này lúc nào cũng nghiêm túc như vậy, cũng không nói là không nên nghiêm túc, nhưng mà, nên thả lỏng một chút, không cần lúc nào cũng khẩn trương như thế này.

“Lúc này đang ở Ân Thành, chúng ta nên thả lỏng tâm tình thoải mái vui chơi một chút”

Các công việc khác, giao cho Long Diệc Hân làm là an tâm rồi, hẳn hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của hắn ta, tuy rằng hẳn biết hắn ta chỉ ước ao hắn sớm ngày rời khỏi nơi này, nhưng mà hẳn ta sẽ không để hắn lọt vào trong nguy hiểm, với năng lực của hắn ta, đối phó với những người kia thật có chút uống phí.

Thôi Lợi gật đầu, ở Phi Long Sơn này, quả thật hẳn không cần quan tâm bất cứ chuyện gì, Long tiểu vương gia đã an bày mọi việc hết sức thỏa đáng, hiện tại, nhiệm vụ quan trọng nhất của hắn chính là bảo vệ an nguy cho Hoàng thượng mà thôi.

“Thôi ái khanh, trong lòng có điều gì ưu phiền hay không?”

Kiên hoàng đứng lên, nhìn Thôi Lợi, khóe môi cong tạo thành nụ cười không rõ chứa đựng hàm xúc gì, lời nói ôn hòa tựa như rất quan tâm, lại làm cho lòng Thôi Lợi bị hốt hoảng, chẳng lẽ Hoàng thượng đã nhìn ra điều gì sao?

“Tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm, vi thần không có việc gì.”

Chỉ là, trong lòng có chút rối rắm mà thôi.

Kiên hoàng gật gật đầu, bước đi ra chòi nghỉ mát.

Thôi Lợi không có đuổi theo, đứng nhìn bóng dáng bậc đế vương tôn quý kia, trong lòng thấp thỏm.

“Có đôi khi, không nên chấp nhất điều gì đó, cứ để tự nhiên”

Giọng nói Kiên hoàng thấm nhập vào tâm khảm hắn, khuôn mặt cứng như sắt lại càng thêm cứng hơn.

Không nên chấp nhất sao? Chẳng lẽ, hắn sai lầm rồi sao?

Hai tay nắm chặt thành quyền, trên tay gân xanh nổi lên từng đường.

“Vũ, Tam ca ta đâu?”

Ngọc Phi Yên nhìn thấy Vũ đang đứng một mình nhìn chăm chăm trời xanh, bộ dáng đăm chiêu chưa từng thấy, bình tĩnh đến lạ thường.

Nghe được giọng nói của nàng Vũ quay đầu lại, tặng cho nàng một tiếng cười thật to.

“Người đến tìm Tam ca người, sợ ta cướp Tam ca người sao?”

Tiếng nói thanh thúy khiến trái tim nàng xao động, nàng không ngờ trên thế gian này có một nam nhân có giọng nói dễ nghe không thể diễn tả thành lời như vậy.

“Ta rất muốn cướp a, nhưng mà ...”, mắt nàng chớp chớp, nhìn Vũ bĩu môi “Người phải nhường cho ta a”

Người này dường như đề phòng nàng cướp Tam ca của hắn, còn nàng thật sự sợ hắn cướp đi Tam ca của nàng.

“Ha ha ha!”

Vũ cười to, nhìn Ngọc Phi Yên dò xét “Người đánh giá ta quá cao”

Là sự thật, không phải chuyện đùa, cho dù nàng là muội muội của Mục Cảnh Thiên thì như thế nào? Cho dù Tiểu Thiên yêu thương nàng thì như thế nào? Dù sao bây giờ nàng đã là thê tử của người khác, trọng phu nàng sao có thể cho nàng ở cùng một chỗ với một nam nhân khác chứ?

“Sao người vẫn chưa cùng Tam ca ta ở một chỗ?”

Thật là kỳ quái, không phải Vũ theo sát Tam ca một tấc cũng không rời sao? Sao bây giờ như thế này? Theo lý thuyết, tỷ tỷ nàng đã rời khỏi Phi Long Sơn vì bận việc gấp, không ai cản trở hắn vô lễ với Tam ca nàng, hắn hẳn là như cá gặp nước mới đúng.

“Tiểu Thiên có việc phải đi vội, ta đương nhiên không thể quấy rầy hắn a”

Trên khuôn mặt của Vũ hiện lên một nụ hiểu biết, gần đây bộ dáng Tiểu Thiên vô cùng mệt mỏi, khiến hắn có chút đau lòng, cho nên hôm nay hắn không quấy rầy Tiểu Thiên làm việc nữa, càng nghĩ hắn càng cảm thấy mình rất biết chia sẻ, nhất định sẽ có một ngày Tiểu Thiên sẽ cảm động.

Ánh mắt Ngọc Phi Yên long lanh, tràn ngập nét cười “Vũ thật hiền lành a!”

Thật sự là một “thê tử” hiền lành!

Hiền lành?”

Đôi mày Vũ nhíu lại, hắn cảm thấy không vui vì từ này, nhưng nhìn thấy biểu tình của nàng, hắn không đoán được nàng đang nghĩ gì, nha đầu này đúng là biết cách làm tổn hại người khác.

“Không phải, người nói sai rồi, ta đây là “hiểu biết”, chứ không phải “hiền lành”.

Hắn tuyệt đối không có hiền lành!

Ngọc Phi Yên nhướn mày cười yếu ớt, không để ý tới thái độ của hắn, ở trong lòng nàng, nàng đã xác định hắn là “Tam tấu”.

“Hiểu biết cũng được, hiền lành cũng thế, Vũ cần gì phải so đo?”

Như vậy không phải là giấu đầu hở đuôi sao? Vũ này thật đáng yêu nha, nàng nhìn thấy hắn đối với Tam ca nàng là thật tâm, chỉ là, hình như hắn chưa nhận biết rõ nội tâm sâu thẳm và khát vọng trong lòng mình,

chỉ biết một mạch truy đuổi, có lẽ, bởi vì thế mà Tam ca nàng không chịu đi vào khuôn khổ, thật sự là một đôi oan gia!

Trên mặt Vũ hiện lên sự bất đắc dĩ, hắn nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nữ tử trước mặt mình, nữ tử này thật có một đôi mắt vô cùng xinh đẹp, lấp lánh long lanh, như nhiếp hồn đoạt phách, khiến lòng người rung động, hắn thích nữ tử tiêu sái phóng khoáng này.

Ngay khi hắn đang chăm chú nhìn nàng, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu trắng đem nữ tử hãm vào trong lồng ngực, cách lui hắn vài bước.

“Vũ ngươi muốn làm gì?”

Giọng nói của Mục Cảnh Thiên vội vã vang lên, khiến cho Vũ không khỏi buồn cười, thật sự là quá nôn nóng a! Chỉ là, hắn đâu có làm gì muội muội của hắn ta đâu?!

“Tam ca?”

Ngọc Phi Yên ngược mặt nhìn Tam ca nàng, sao hắn lại nghĩ Vũ làm gì nàng chứ? Thật sự là suy nghĩ quá nhiều mà, xem ra tinh thần Tam ca nàng hắn là đang rất căng thẳng, cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút.

“Ta cùng Vũ đang nói chuyện”

Trò chuyện mà thôi, không đến mức khẩn trương như vậy chứ?

Ánh mắt đào hoa của Mục Cảnh Thiên hiện lên sự rối bời, hắn đương nhiên là tin tưởng lời nói của muội muội mình, nhưng hắn không tin tên Vũ kia. Tên kia không phải là dạng người dễ dàng đối phó, thủ đoạn và võ công biến hóa khôn lường, không thể nắm bắt được, hắn sao có thể yên tâm để tiểu muội mình ở một chỗ cùng với hắn ta chứ? Vừa mới thấy Vũ đang nhìn chăm chăm tiểu muội mình, từ bước tới gần, hắn đã hốt hoảng, chỉ sợ Vũ nhất thời hưng tính bộc phát, tổn thương đến cái mạng nhỏ của tiểu muội hắn.

Vũ nhìn thấy Mục Cảnh Thiên thụt lùi phía sau vài bước, trên khuôn mặt tinh xảo của Vũ đã hiện lên sự hệt hắt, nhưng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một nụ cười tươi rói.

“Tiểu Thiên sợ ta hạ độc thủ với Khả Nhân sao? Yên tâm, ta chỉ muốn quải nàng đi làm phu nhân của ta, giống như người thích các nữ nhân khác, làm thế nào ta có thể hạ độc thủ được chứ?”

Giọng nói thanh thúy chậm rãi chảy xuôi, mang theo sự tình tứ, tà mị, khiến người ta không phân biệt được là thật hay giả.

“Xi!”

Ngọc Phi Yên rất không nể tình bật cười. Vũ cũng quá khôi hài đi?

Vũ giương mi lên, “Khả Nhân không muốn làm phu nhân của ta? Ta nhớ rõ, khi gặp lần đầu tiên, người nói người muốn ta làm trượng phu của người”

Ngọc Phi Yên cười càng lúc càng to.

“Ta rất muốn làm phu nhân của Vũ, nhưng chỉ sợ Vũ không muốn a”

Nói xong nàng còn trừng mắt nhìn hắn, tuy rằng nàng thật vừa lòng Vũ, chỉ là hai người bọn họ bây giờ có lòng nhưng không làm được, hận là gặp nhau quá muộn, hữu duyên vô phận, có người chỉ thích hợp làm bạn tri kỷ, nếu thật sự ở cùng nhau sẽ phát sinh rất nhiều vấn đề; có người ban đầu không thích hợp, nhưng sau nhiều lần gặp mặt và va chạm lại phát sinh tình cảm và cùng ở bên nhau.

Mục Cảnh Thiên thật sự không hiểu nổi hai người này, lắc mình rời khỏi.

“Tiểu Thiên, chờ ta!”

Vũ vội vàng đuổi theo sát phía sau.

Ngọc Phi Yên mỉm cười nhìn bóng dáng hai người rời đi nhanh như tia chớp, ánh mắt hiện lên sự bối rối kỳ lạ.

164. Chương 164: Có Thể Trở Thành Thân Thích

Lúc lâu sau đó, Thôi Lợi từ phòng khách đi ra, dọc theo hành lang gấp khúc rồi quẹo trái, nhưng hắn không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp trên đường đi.

Đột nhiên, một người nào đó lao ra, khiến hắn vội vàng tránh sang một bên.

Mắt hắn vừa nhìn thấy người này, đã la lên.

“Mục huynh đệ!”

Hắn kịp thời túm được thân hình lão đạo kia, nhìn thấy sắc mặt hắn ta đỏ hồng, hơi thở dồn dập, trên người toát ra sự tà mị, tình trạng này chính là —

“Buông.”

Giọng nói khàn khàn khiến cho Thôi Lợi giật mình, xuyên qua lớp quần áo, hắn có thể cảm nhận được thân nhiệt của người này đang vô cùng nóng bức, theo lý thuyết, người này võ công cao cường, lại ở trên địa bàn của mình, như thế nào lại bị người khác chơi thế này. Nghĩ lại, chỉ có tên yêu nghiệt có đôi mắt hai màu kia mà thôi, sắc mặt hắn trở nên đen hơn, tựa như sắt hơn, có thể nói đen và cứng tới cực điểm, chỉ hận không thể cắn người trước mặt, hắn ôm người trước mặt vào trong lồng ngực mình.

“Ta mang người đi kỹ viện.”

May mắn là gặp được hắn, nếu bị người khác nhìn thấy thì còn đâu đại danh của Mục đại đường chủ nữa, ắt hẳn là hắn ta cũng không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này, hiện tại việc cấp bách là, mau tìm chỗ dập lửa cho hắn ta.

Mục Cảnh Thiên không ngừng thở hổn hển, nhưng mà, giờ phút này hắn đang bị tác dụng của dược bào mòn cơ thể, hận không thể giết chết tiểu muội mình, nàng báo thù sao? Báo thù thì báo thù, không nên sử dụng chiêu thức nham hiểm như vậy chứ? Hắn thừa nhận, chính hắn đã hạ xuân dược giúp Long Diệc Hân ra tay nhanh chóng, kích động tỷ tỷ đến lên Phi Long Sơn để phá tan những ngày tháng an bình của nàng, nhưng mà, sao lại trả đũa nhanh như thế này?

Không phải nàng không mang được bên người nữa sao, sao lần này lại dùng dược chớ, vì trả thù hắn nên không ngại sử dụng dược à? Xem ra là nàng đã chuẩn bị từ sớm, sớm biết như thế lúc này hắn đã không thêm cứu nàng, khiến cho nàng có cơ hội ra tay với hắn. Lúc hắn rời đi vẫn không có gì, nhưng khi hắn sử dụng nội lực thì mới cảm thấy người mình phát hỏa, cả người nóng ran, hắn lập tức hiểu được. Hắn biết Vũ sẽ đuổi theo hắn, nếu bị tên này đuổi kịp, thì hắn không phải biến thành con mồi đưa vào miệng cọp ư? Biết được nếu sử dụng nội lực thì sẽ kích thích được phát tán nhanh hơn, nên hắn không dám sử dụng chút xíu nội lực nào, chỉ có thể đi vòng vèo qua những con đường nhỏ ít người để trốn tránh Vũ, hy vọng tới kịp hàn đàm phía sau khách viện, tình huống trước mắt, hắn không thể tới kịp kỹ viện.

Nhưng mà, hắn tính vạn lần cũng không tính đến việc trên đường đến hàn đàm lại đụng phải Thôi Lợi, bộ dáng chật vật như thế này để người khác nhìn thấy thì vô cùng thất bại. Rõ ràng hắn đã tìm đường nhỏ để đi, sao lại đụng phải người này, nhìn vẻ mặt của hắn ta, hắn biết được hắn ta đã biết chuyện gì xảy ra, loại chuyện như thế này sao có thể lừa gạt được người trước mặt này chứ!?

Hắn không muốn phiền toái, nhưng mà tình huống bây giờ hắn không đảm bảo trên đường đi sẽ xảy ra chuyện gì, với khinh công của người này, việc mang hắn đi không thành vấn đề, như vậy, không lo lắng việc Vũ sẽ đuổi theo kịp.

“Thôi huynh. Mang ta —”

“Tiểu Thiên!”

Hắn còn chưa kịp nói xong, giọng nói có chút khác thường của Vũ đã truyền đến bên tai hắn, bây giờ, tâm Mục Cảnh Thiên tựa như muốn chết, chẳng lẽ, hắn không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa sao?!

Không đợi hắn kịp oán than, hắn đã cảm giác được mình sắp chống đỡ hết nổi nên ngồi xuống tựa lưng vào tường, miễn cưỡng ngồi chờ Vũ đến, nhưng hắn chợt phát hiện ánh mắt khác thường của Thôi Lợi đang nhìn mình, như yêu tà mị, như ma điên cuồng, trong lòng đột nhiên rung mình, mở miệng gọi “ Vũ —”

Giọng nói khàn khàn vang lên khiến Vũ quay người lại, hần quay lại nhìn thấy ánh mắt tràn ngập xuân sắc của Mục Cảnh Thiên, ánh mắt hần chợt lóe sáng, tung một chưởng đánh Thôi Lợi văng ra ngoài, nhanh như chớp tiến đến ôm lấy Mục Cảnh Thiên, trên khuôn mặt tinh xảo hiện lên thần sắc kỳ quái.

Thấy Mục Cảnh Thiên không còn chút sức lực tựa vào người mình, hần ghé vào tai hần ta thì thầm “Tiểu Thiên, ngươi thật sự có một muội tử thật đáng yêu nha!”

Muội tử hần ta thật hiểu lòng hần.

Mục Cảnh Thiên nghe vậy trờng mắt liếc hần một cái, nhưng mà cái này cũng xem như không phải là trờng mắt, mà là câu dẫn, Vũ mừng rỡ cười ha ha, ôm lấy hần biến mất trong nháy mắt.

Thôi Lợi chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, đưa tay quệt vết máu tươi trên miệng mình, ánh mắt lạnh như băng kiếm bắn về phía hai người đã rời đi tựa như mất hỏ, trong lòng như có chút đông lạnh.

Long Diệc Hân nhú mày, nhìn bộ dáng tươi cười vui vẻ của thê tử mình, trong lòng không khỏi có chút bức mình, nàng đang cười cái gì? Mới gặp được chuyện gì vui vẻ lắm sao? Từ khi trở về đến giờ thì không ngừng cười chút nào, nhìn bộ dáng của nàng chắc là đã làm ra chuyện xấu gì đấy vô cùng đắc ý, lần này đến lượt ai xui xẻo đây?

“Tướng công.”

Thật khó khăn để ngừng cười, nàng đi đến trước mặt tướng công nhà nàng, tựa vào trong lòng ngực hần, ngược mắt nhìn hần, trong mắt tràn ngập ý cười.

Long Diệc Hân liếc nhìn nàng, chờ nàng nói.

“Chàng cảm thấy Vũ là dạng người gì?”

Vũ có khuôn mặt tinh xảo, thật sự làm cho người ta ưa thích nhanh chóng, nghĩ nghĩ, nàng che miệng cười ha ha ha, không biết bây giờ Tam ca nàng và Vũ thế nào rồi.

Long Diệc Hân đưa tay nâng cằm của nàng lên, nhìn vào đôi mắt long lanh đang cười của nàng, không khỏi thở dài, thê tử hần thật nhân rồi đến sinh chuyện a!

“Vũ là người như thế nào, đối với chúng ta không có quan hệ”

Tiếng nói trầm ấm vô ba vô lãng vang lên.

Ngọc Phi Yên lại nhớ đến giọng nói thanh thúy của Vũ, trong lòng có một chút so sánh, nàng cảm thấy giọng nói của tướng công nàng không có to nhỏ, cao thấp dễ nghe hơn.

“Ai nói không có vấn đề gì a?”

Đôi mắt long lanh lúng liếng, mang đậm ý cười.

Long Diệc Hân chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trên khóe mắt có chút nếp gấp vì cười, rõ ràng nàng ăn không ít, nhưng vì sao trên người không dư ra miếng thịt nào, xem ra, từ nay về sau hần không nên cho nàng ra ngoài chạy loạn nữa, nên ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức mới đúng.

Nghĩ thế, nhưng hần vẫn không quên mở miệng đáp lời nàng “Chúng ta và hần có quan hệ gì?”

Hần không muốn có chút xíu quan hệ nào với tên Vũ kia.

“Nói như thế nào, về sau chúng ta cùng hần cũng là thân thích”

Ngọc Phi Yên vừa cười vừa thoát khỏi cánh tay của Long Diệc Hân, sao hần cứ thích nắm cầm nàng thế, ngược mắt nhìn hần hoài mệch chết đi được.

Thân thích?

Long Diệc Hân nhú chặt đôi mày kiếm, tiểu thê tử hần không phải thật lòng muốn tên Vũ kia và Mục Cảnh Thiên kết thành một đôi chớ? Chuyện này không thể nói không được, nhưng mà, tình hình hiện tại này cũng có một chút không thể thực hiện được, với cá tính của Mục Cảnh Thiên mà kết thành đôi với Vũ

quả thật có không ít khó khăn, vì hẳn ta chắc chắn biết được rằng nếu ở chung với Vũ rồi hẳn ta sẽ mất hết tự do như trước đây. Tuy rằng chỉ qua vài lần gặp mặt, nhưng hẳn cũng có thể tình tường cảm giác được tính cách độc chiếm của Vũ khá mạnh, không thể so sánh với người bình thường, nếu không phải hẳn có hảo cảm đối Phi Yên, tin chắc rằng hẳn đã rat ay hạ thủ đối với nàng rồi. Người kia âm mưu ngoan độc như thế nào không cần nghi ngờ, cho nên hẳn cảm thấy rất may mắn vì trên người Phi Yên luôn có một loại mị lực khiến nàng hóa hiểm thành an, tránh cho nàng gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Nàng làm gì?”

Ngọc Phi Yên cười hì hì ôm lấy cổ hẳn, ngửa đầu hôn lên mặt hẳn một cái.

“Tướng công thật thông minh!”

Nàng thật sự là một người rất hiểu biết.

Long Diệc Hân mỉm cười, nhẹ như hoa quế phỉếm màu, dịu dàng vuốt mái tóc của nàng, bình thản nói “Về sau nên ít tiếp xúc với Vũ”

Người kia quả thật rất nguy hiểm, cho dù hẳn ta đối với nàng có hảo cảm, nhưng một khi đụng chạm đến lợi ích của hẳn ta, hẳn không cam đoan hẳn ta có thể vì hảo cảm kia mà hạ thủ lưu tình. Hẳn chỉ hy vọng người này sẽ không tổn thương đến tiểu thê tử hẳn, nếu hẳn ta dám động đến một sợi lông của tợ của nàng, hẳn sẽ cho hẳn ta biết thế nào chết không có chỗ chôn, mặc kệ giữa bọn họ có thân thích hay là không thân thích.

“Chẳng lẽ tướng công không cảm giác Vũ chơi vui lắm sao?”

Nếu như ít tiếp xúc, không phải là mất đi nhiều cơ hội vui vẻ sao, nàng đương nhiên hiểu được vì sao tướng công nàng băn khoăn lo lắng, Vũ là người như thế nào, nàng rất rõ ràng, nàng muốn theo Tam ca của nàng tra ra manh mối của hẳn, Tam ca nàng sẽ không bao giờ để nàng một mình ở bên cạnh Vũ, nhưng mà, nàng cảm giác Vũ sẽ không gây tổn hại cho nàng, ở trong mắt hẳn, nàng thấy được bản thân mình, nàng nghĩ hẳn đối với nàng cũng thế.

Long Diệc Hân ôm chặt nàng, mắt phượng hơi hơi khép lại, không nói lời nào thêm nữa.

Xem ra, từ đây về sau hẳn phải chú ý Vũ thêm nữa, hẳn không thể để cho thê tử hẳn phạm sai lầm, nhất là tại thời điểm mấu chốt như thế này, hẳn nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt, chỉ là, tính tình nàng quá đổi sinh động.

165. Chương 165: Công Chúa Quỳnh Hoa

Kinh thành – Hoàng cung.

Ánh mặt trời vàng chiếu rọi ảm áp trong chính điện của Hoàng hậu, cảm giác thật an bình, cũng giống như cảm giác của Trinh Thuận Hoàng hậu gieo vào trong lòng mọi người từ trước đến nay, đan xen sự uy nghi của bậc mẫu nghi thiên hạ là sự hiền lành thân thiện.

Quỳnh Hoa công chúa họ Hiền Viên, nhưng cùng Hiền Viên gia không có chút quan hệ huyết thống, cái tên Quỳnh Hoa công chúa không phải ai cũng biết, nhưng nhắc tới phụ thân của nàng ấy thì như sấm bên tai, Hộ quốc công! Ai cũng đều biết, cả nhà Hộ quốc công bị tịch thu tài sản và chết hết, sao còn có con gái chứ?

Nói tới đây, chúng ta phải nhắc đến một chút mối quan hệ giữa Kiền hoàng Hiền Viên Khởi Minh và Hộ quốc công, Kiền Hoàng từ nhỏ đã theo Hộ quốc công, có thể xem như do một tay Hộ quốc công nuôi lớn, đương nhiên mối quan hệ của họ vô cùng thân thiết, nhưng để ngồi lên được vị trí cao cao tại thượng ngôi vị Hoàng đế kia thì cho dù là phụ tử huynh đệ cũng khó tránh khỏi việc tương tàn lẫn nhau, huống chi là chú cháu?! Không ai không thêm nhỏ dãi cái vị trí kia, bình thường cho dù là thân thiết như thế nào, nhưng khi nguy hiểm đến lợi ích thì cho dù là tình thân cũng không thể trói buộc được họ, thủ đoạn vẫn không ngừng, nảy sinh nội loạn. Kiền Hoàng quyết đoán diệt trừ dị kỷ, thậm chí “Quân pháp bất dị thân”, thắng làm vua thua làm giặc, toàn bộ gia đình Hộ quốc công đã bị nhỏ cỏ tận gốc, tất cả mọi người đều được ban thưởng chết.

Lúc đó, Quỳnh Hoa công chúa vẫn là họ khác, nàng cũng không phải là một công chúa đích thực mà chỉ là dưỡng nữ của Hộ quốc công. Nàng là một đứa bé mồ côi, được Hộ quốc công nhất thời nổi lên lòng tốt đem về nuôi dưỡng, từ nhỏ đã biết nghe lời, luôn vui vẻ, cho nên Hộ quốc công đối xử với nàng cũng giống như con ruột. Có lẽ vì vậy mà Kiên hoàng cũng rất yêu thích nàng, nàng lại rất thân thiết với Hoàng hậu nương nương, luôn dính chặt bên Hoàng hậu, cho nên thường hay ra vào Hoàng cung, Hoàng hậu coi nàng như muội muội mình nên thường để nàng ngủ lại trong cung cùng mình.

Năm đó, Hộ quốc công được Kiên hoàng ban chết, Kiên Hoàng đã niệm tình thân thiết với nàng và mối quan hệ không máu mủ của nàng và Hộ quốc công, lại có Hoàng hậu che chở nên Quỳnh Hoa thoát khỏi tội chết. Sau này, Kiên hoàng còn nhân từ, ban thưởng cho nàng họ “Hiên Viên”, phong làm Quỳnh Hoa công chúa, ban thưởng phủ Công chúa, có thể thấy tình cảm của Kiên Hoàng đối với nàng yêu thích như thế nào, chẳng những thế, nàng còn được ban thưởng kim bài của Hoàng thượng, có thể tự do ra vào Hoàng cung, những việc như thế đều là thiên đại ân sủng.

Hôm nay, Quỳnh Hoa công chúa ngồi bên cạnh Hoàng hậu trong chính điện của Hoàng hậu, nhàn thoai việc nhà, nàng mặc bộ quần áo màu vàng nhạt rất hợp với Hoàng cung, lộ ra dáng người mềm mại, mái tóc đen dài tôn thêm nét cao quý, thanh xuân, kiều mị, nụ cười ngọt ngào, cả người toát lên sự tao nhã quý phái không nói nên lời.

Nàng đang ngồi đối diện với Trình Thuận Hoàng hậu, trang phục Hoàng hậu không cầu kì tôn thêm nét bình dị gần gũi của nàng, sắc mặt nàng nhìn Quỳnh Hoa yêu chiều, vui vẻ.

“Quỳnh Hoa, năm nay muội mười tám đúng không?”

Trình Thuận Hoàng hậu mỉm cười hỏi, ánh mắt tràn ngập quan tâm, nàng đã nhìn thấy tiểu nha đầu này lớn lên từ nhỏ, ngay từ nhỏ, nàng ấy đã rất nhu thuận, ai cũng yêu thích, đến lúc trưởng thành, cũng chưa bao giờ làm người khác phiền lòng. Chỉ là, bây giờ nàng ấy đang ở ngoài Hoàng cung, cũng không phải là hoàng thân quốc thích thân thuộc, nên hai người cũng ít khi gặp được nhau vì nàng không thường xuyên ra khỏi Hoàng cung được, trong lòng không khỏi lo lắng, sợ mọi người không có chiếu cố nàng ấy tốt, cho nên, cứ cách một khoảng thời gian ngắn, nàng lại triệu kiến nàng ấy vào Hoàng cung ở vài ngày.

Quỳnh Hoa mỉm cười, khẽ mở miệng “Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương”

Trình Thuận Hoàng hậu nghiêm mặt thở dài, “Nha đầu người nha, nơi này không có người ngoài, gọi Hoàng hậu nương nương làm gì a? Như vậy không phải quá câu nệ hay sao?”

Nàng là người đứng đầu hậu cung, lại được thánh sủng, những phi tần trong hậu cung này nếu không kính trọng nàng cũng e dè nàng, hoặc là ghen tị với nàng, thế nên nàng và những người ấy không thể có tình cảm chân thật được, còn nha đầu trước mắt này, có thể cùng nàng nói những chuyện tận sâu trong đáy lòng, cho nên ở trong lòng nàng, nàng ấy vô cùng quan trọng.

“Dạ, Doanh tỷ tỷ”

Quỳnh Hoa công chúa mỉm cười gật đầu, đối với Hoàng Hậu nương nương nàng không bao giờ từ chối, chỉ có thể thuận theo ý của nàng ấy mà thôi, trong lòng nàng cũng tràn ngập ngọt ngào, Doanh tỷ tỷ của nàng trước sau vẫn không bao giờ thay đổi, cho dù bây giờ nàng ấy đã là quốc gia chi mẫu, nhưng nàng ấy đối với nàng vẫn quan tâm ân cần như trước đây, nàng hiểu được, có thể còn sống đến bây giờ, được phong Công chúa, ban thưởng phủ đệ, đều là nhờ Doanh tỷ tỷ của nàng giúp đỡ.

Trình Thuận Hoàng hậu khẽ vươn ngón tay trắng nõn gõ nhẹ lên trán nàng, mỉm cười nói “Nha đầu này, hôm nào ta sẽ nói Hoàng thượng ban hôn cho người”

Nàng không phải nói giỡn, nha đầu này năm nay đã mười tám tuổi, cũng sớm nên lập gia đình, nếu không sẽ lỡ thì a.

Quỳnh Hoa công chúa vừa nghe nói đến việc chỉ hôn (ban hôn), ánh mắt nàng thoáng hiện lên một tia lạnh lẽo, rất nhanh chóng liền biến mất, Trình Thuận Hoàng hậu không thể nhìn thấy được, trên môi Công chúa Quỳnh Hoa hiện lên một nụ cười ngượng ngùng, “Tỷ tỷ, tỷ muốn Hoa nhi lập gia đình sao?”

Cả đời này, nàng không muốn lập gia đình, nàng nhìn Hoàng hậu nương nương xinh đẹp, trong mắt tràn ngập tình yêu.

Trình Thuận Hoàng hậu vỗ nhẹ tay nàng ấy, mỉm cười, thở dài nói “Tuy rằng tỷ tỷ cũng luyến tiếc không muốn người lập gia đình, nhưng mà tỷ tỷ không thể làm chậm trễ cuộc sống của người, người ở ngoài cung không ai chăm sóc, tỷ tỷ cũng không yên tâm, nếu người có thể tìm được người chiếu cố mình, điều đó thật tốt”

Thật ra, nàng cũng đã cùng Hoàng thượng sớm đề cập đến chuyện này, chỉ là, lúc ấy nàng đang vui đùa, không nghiêm túc lắm, nên Hoàng thượng hình như cũng không để trong lòng, lần này Hoàng thượng trở về, nàng nhất định phải nói thêm lần nữa.

Quỳnh Hoa công chúa kéo tay Trình Thuận Hoàng hậu làm nũng, “Nếu tỷ tỷ lo lắng, Hoa Nhi sẽ cùng tỷ tỷ ra khỏi cung”

Vừa nói, vừa quan sát phản ứng của nàng ấy, nhìn thấy nàng ấy vẫn nhìn mình với ánh mắt tươi cười, cũng chiều, trong lòng nàng không ngừng kêu gào, nàng không thích loại ánh mắt ấy.

Trình Thuận Hoàng hậu cười lắc đầu “Nữ hài tử lớn lên đều phải lập gia đình, sao có thể như người trẻ con như vậy hoài chứ”

Tuy rằng nàng công chúa này không lo, nhưng mà nàng không thể không lo.

Cái miệng nhỏ nhắn của Quỳnh Hoa chu lên “Hoa nhi không muốn lập gia đình, Hoa nhi muốn ở bên cạnh tỷ tỷ”

Nói xong, nàng tựa đầu vào trong ngực của Trình Thuận Hoàng hậu, nàng biết Hoàng hậu rất yêu thương mình, sẽ không ép nàng nói nếu nàng không muốn.

Trình Thuận Hoàng hậu cười khổ, không nói gì, nha đầu này thật xấu, luôn biết cách làm nũng đối với nàng, biết được nhược điểm của nàng, nhưng mà nàng ấy phải lập gia đình a, bằng không nàng rất lo lắng, nếu lỡ Hoàng Thượng nổi hứng đem nàng đi hòa thân thì tỷ muội nàng sẽ không còn cơ hội gặp nhau thường xuyên nữa, đến lúc đó, trong hậu cung này thật sự không có ai làm bạn cùng nàng.

“Hoa nhi, hiện tại muội có coi trọng ai không, có thể nói cho tỷ tỷ hay Hoàng thượng biết không?”

Phải kết hôn với người nào mà nàng ấy coi trọng mới được, tuy rằng, nha đầu này từ nhỏ đã biết vâng lời, nhưng tình nết bẩm sinh vẫn rất cao ngạo, không bị mất đi, hơn nữa, nàng cũng rất kiên nhẫn, cho nên phải dò hỏi ý kiến của nàng ấy trước.

Quỳnh Hoa Công chúa ngước mặt liếc nhìn nàng, sắc mặt ửng hồng, nũng nịu nói “Không có”

Nàng ấy trả lời không có, nhưng ánh mắt đã tố cáo nàng ấy.

Trình Thuận Hoàng hậu hiểu được, trong lòng nàng cảm thấy rất an tâm, chỉ cần nàng ấy có người trong lòng là tốt rồi.

“Người nọ là ai? Có thể nói cho tỷ tỷ không?”

Nàng muốn biết người này để đánh giá và giúp đỡ.

Quỳnh Hoa công chúa đang tựa đầu trong ngực của Hoàng hậu, không nói gì, nhưng Trình Thuận Hoàng hậu nhìn thấy sắc mặt nàng ấy ửng đỏ, trong lòng cười thầm, nha đầu này đang thẹn thùng, không sao, bây giờ không nói, nàng cũng sẽ không hỏi nữa, nàng sẽ từ từ biết được.

“Đêm nay Hoa nhi ngủ ở đây đi”

Quỳnh Hoa công chúa ở trong ngực Hoàng hậu gật đầu không chút đắn đo, nàng thích ở nơi này cùng tỷ tỷ của nàng.

“Hoàng hậu nương nương, Diêu Thừa tướng ở bên ngoài cầu kiến”

Một tiểu thái giám từ bên ngoài tiến vào bẩm báo.

Trình Thuận Hoàng hậu ngẩn ra, không biết lão thừa tướng muốn gặp nàng bây giờ là có chuyện gì quan trọng sao? Chẳng lẽ là về Hoàng thượng? Nghĩ đến Đế vương của nàng đã rời đi nhiều tháng qua trong lòng nàng không khỏi tưởng nhớ, vì thế xoay người lại phân phó với tiểu thái giám:

“Mời lão thừa tướng chờ ở ngoài điện, lát nữa, ai gia sẽ đến liền”

Tiểu thái giám lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Quỳnh Hoa công chúa đứng dậy, “Hoa nhi hầu hạ tỷ tỷ thay quần áo”

Trình Thuận Hoàng hậu mỉm cười gật đầu, bước vào trong nội điện.

Quỳnh Hoa công chúa đi theo phía sau lưng nàng, đôi mắt ánh lên sự khinh thường, khuôn mặt kiêu my mang nét tà khí khiến người ta sợ hãi.

166. Chương 166: Bị Đè Ép

Diêu Kinh tên tự là Nguyên Chi, là cự thần của triều đình, vào thời Hoàng đế Võ Tắc Thiên và Duệ Tông thì mới bắt đầu có chức Tế tướng, sau khi chấn hưng Đại Kiền, ổn định chính trị, Kiền Hoàng phong Diêu Kinh làm tế tướng, ngay vào lúc phụng chỉ, ông đã trình lên Kiền hoàng mười đề nghị, như sau: thứ nhất: hủy bỏ phép nghiêm hình nặng, thứ hai: không hiếu chiến, thứ ba: chấp pháp công bình, thứ tư: hoạn quan không được can thiệp triều chính, thứ năm: hủy bỏ sưu cao thuế nặng, thứ sáu: hoàng thân quốc thích không được tiến cử những chức quan lớn, thứ tám: Hoàng thượng phải lấy lễ đối đãi với quần thần, thứ chín: nghiêm cấm lạm dụng lễ chùa, thứ mười: Hoàng thân quốc thích không được tham gia vào chính sự nhiều quá. Kiền Hoàng đã tiếp thu và ân chuẩn ý kiến này, sau khi được Kiền hoàng ân chuẩn, Diêu Kinh lập tức đem mười hạng mục đã đưa ra kia quán triệt thi hành, Kiền hoàng từng nói “Ta ủy thác thiên hạ cho Diêu Kinh”, vì thế, mọi người có thể thấy được thái độ coi trọng của Kiền hoàng đối với ông.

Lần này, Kiền hoàng đi tuần ở Ấn Thành, tất cả sự việc triều chính đều giao cho lão thừa tướng Diêu Kinh.

Trình Thuận Hoàng hậu đối với lão Thừa tướng cũng thêm phần kính trọng, cho nên lão Thừa tướng cầu kiến, tất nhiên nàng nhanh chóng ra đón tiếp.

“Thừa tướng đợi lâu.”

Tiểu thái giám đỡ Hoàng hậu ngồi xuống ghế phượng, nàng nhìn lão Thừa tướng mỉm cười.

“Cự thần tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Diêu lão Thừa tướng khom người thi lễ.

“Thừa tướng miễn lễ, mau an tọa”

Diêu lão Thừa tướng tạ ơn Hoàng hậu rồi ngồi xuống, thái độ chừng mực, trong ánh mắt lộ ra sự cơ trí.

“Hoàng hậu nương nương gần đây có khỏe không?”

Trình Thuận Hoàng hậu gật gật đầu, “Ai gia nhàn rồi nên rất khỏe, lão Thừa tướng vất vả cả ngày vì nước, mới mệt nhọc”

“Đó là bổn phận của thần, không thể nói là vất vả được”.

Diêu lão Thừa tướng chấp tay, hưởng lộc của vua phải báo đáp ơn vua, đó là việc mà ông phải làm.

“Thừa tướng đến đây là vì có tin tức của Hoàng thượng sao?”

Đã lâu không thấy tin tức của Hoàng đế, nàng cảm thấy rất lo lắng, không biết ở bên ngoài hắn có ăn uống tốt không, có người chăm sóc chu đáo không?

Diêu lão Thừa tướng mỉm cười gật đầu “Đúng là thánh thượng có chuyện nhờ cự thần chuyển cáo nương nương”

Tính ra, ông cũng là trưởng bối của đương kim Hoàng thượng và Hoàng hậu, tình cảm rất thân thiết, nhưng bây giờ, mọi người đều ở vị trí của riêng mình, sự tưởng niệm tình cảm ngày xưa là điều không tránh khỏi, Thánh Thượng đã giao tất cả sự việc cho ông xử lý, tất nhiên trong đó có cả an nguy của Hoàng hậu, ơn đãi ngộ như thế, Diêu Kinh ông dĩ nhiên phải vì Hoàng thượng cúc cung tận tụy.

“Chàng nói gì thế?”

Khuôn mặt xinh đẹp luôn luôn trầm tĩnh của Hoàng hậu không che giấu được sự kích động.

“Những năm qua, Thánh Thượng đều đi Hoàng Phúc Tự trai giới mấy ngày để cầu phúc cho dân chúng, nhưng năm nay, Thánh Thượng không thể trở về kịp, nên muốn mời Hoàng hậu nương nương tới chùa trai giới nửa tháng vì Hoàng thượng”

Diêu lão thừa tướng chậm rãi nói, đem ý tứ của Kiền hoàng đế diễn giải thật rõ ràng.

Trình Thuận Hoàng hậu cúi đầu suy nghĩ, chốc lát sau, ngẩng đầu mỉm cười.

“Thừa Tướng không đề cập đến chuyện này thì suýt nữa ai gia đã quên, nếu là ý của Hoàng thượng, ai gia sẽ chuẩn bị liền, ngày mai đi Hoàng Phúc Tự”

Nàng đương nhiên hiểu được ý của Hoàng đế muốn nàng đi Hoàng Phúc Tự là có mục đích không hề đơn giản, nhưng mà nàng hiểu được “Hậu cung không được tham gia vào chính sự”, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của Hoàng đế giao là tốt rồi, mặc kệ mục đích kia là gì, nàng sẽ hết lòng ủng hộ.

Diêu lão Thừa tướng gật gù đầu, Hoàng hậu nương nương thâm minh đại nghĩa, là tấm gương cho hậu cung, Thánh Thượng có người bạn đời như thế, thật sự rất may mắn.

“Nếu như vậy, thần xin cáo lui vì đã chuyển cáo lời nói của Hoàng thượng cho Hoàng hậu rồi”

Nói xong ông đứng dậy, khom người làm lễ rồi rời đi.

“Tiểu đức tử, đi chuẩn bị đồ đạc, sáng sớm mai ai gia đi Hoàng Phúc Tự”

Vốn định sẽ trò chuyện cùng Quỳnh Hoa vài ngày, nhưng xem ra không có thời gian nữa, đành để lần sau vậy.

“Khả Nhân không có ở đây sao?”

Trong Trúc Uyển, Mục Cảnh Thiên mặc bộ quần áo màu lam khoanh tay đứng, vốn là phong tư lỗi lạc, nhưng mà ánh mắt không kìm nén được tức giận, trông mắt đào hoa bắn ra hàn băng, phá hủy hình tượng phong lưu tuấn kiệt.

Long Diệc Hân cũng ngược mắt nhìn hắn thật kỹ, bỗng nhiên hắn hiểu được vì sao vừa rồi nàng cứ cười hoài, tục ngữ nói “có thù tất báo”, xem ra nha đầu này đã báo thù được rồi, phong độ Mục Cảnh Thiên xuống cấp trầm trọng, trong lòng hắn có chút vui sướng khi người khác gặp họa, nhưng mà hắn cũng không biểu lộ ra ngoài, nếu lúc này hắn mà cười, chắc chắn người trước mặt hắn sẽ thẹn quá hóa giận, cho nên, hắn đành không nói lời nào.

“Người, người nhìn cái gì? Khả Nhân đâu?”

Mục Cảnh Thiên bị Long Diệc Hân nhìn nên động tác không được tự nhiên, trong lòng hắn biết, hắn ta nhất định đã nhìn ra điều gì đó, nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng mà, nghĩ nghĩ, tai họa hôm nay của hắn không phải có liên quan đến hắn ta sao, ai bảo hắn ta dung túng co thế tử mình làm chuyện xằng bậy, “Thê không giáo, phu chi quá”. Còn như thế nữa, thì nha đầu Khả Nhân kia coi trời bằng vung, nếu hắn ta làm trượng phu mà để mặc như vậy, vậy thì ca ca hắn sẽ quản giáo nàng cho tốt hơn, tìm được nàng, hắn sẽ đem nàng, làm thế nào đối với nàng hả??? Đánh nàng một chút, hắn có chút không đành lòng, người trước mặt hắn cũng sẽ không tha cho hắn; Mắng nàng một chút, thật khó nuốt hận; Đánh không được, mắng không xong, hắn phải làm thế nào bây giờ a?

“Người có khỏe không?”

Rất hiếm khi Long Diệc Hân mở ra kim khẩu, lại còn tỏ vẻ quan tâm như thế này, nhưng, đừng tưởng rằng đây là sự quan tâm thật lòng, hắn chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. Gì chứ, không phải hắn ta rất vui vẻ, một mạch chạy tới Trúc Uyển tìm người tính sổ, sao lại không khỏe chứ?!

Đừng nghĩ hấn đang đồng tình hấn ta nha, đừng quên trước đây hấn ta cũng đã dùng biện pháp như thế đối với thê tử hấn, bây giờ thê tử hấn chỉ dùng chiêu thức “gậy ông đập lưng ông” trả đũa lại mà thôi, dù sao hấn ta cũng là một đại nam nhân, không có tổn thất gì nghiêm trọng, không phải à?

Mục Cảnh Thiên không rõ ý tứ của người trước mặt, hừ một tiếng thật mạnh.

“Nếu như ngươi còn cứng chiều nha đầu kia như thế, sớm muộn gì nha đầu ấy cũng cười lên đầu ngươi ngồi”

Nào có ai cứng chiều thê tử giống như hấn ta ha.

“Ta cũng sớm mong như thế”

Long Diệc Hân liếc mắt nhìn hấn, thản nhiên đáp, hơn nữa, cứng chiều nha đầu kia lên đến tận trời không phải chỉ có một mình hấn, người trước mắt hấn cũng như vậy, có tư cách gì để nói hấn chứ?

Mục Cảnh Thiên ho khan, không khỏi ngửa mặt lên trời mà thở dài, xem ra là hấn tự tạo nghiệp chướng ình, từ nhỏ đến lớn, muội tử kia đã được mọi người cứng chiều đến vô pháp vô thiên, trong đó ... có hấn, ối trời ...!

“Những ngày sắp tới, ngươi hãy để ý”

Long Diệc Hân nhắm đôi mắt phượng lại, thư giãn.

Mục Cảnh Thiên nghe vậy, mày kiếm khẽ nhếch lên, không khỏi mở miệng hỏi “Chẳng lẽ đối phương có hành động sao?”

Cũng nên hành động đi, một thời gian dài rồi đối phương không có hành động gì, không thể chịu nổi nữa, đều là tại tên Kiền Hoàng kia, có phải thấy bọn hấn nhàn quá hay không, lại đem chuyện lông gà, vỏ tỏi (chuyện vụn vặt) chốn triều đình tới Phi Long Sơn này cho bọn hấn. Hấn đã lâu rồi chưa có cùng tiểu mỹ nhân dây dưa qua đêm, nghĩ đến tiểu mỹ nhân, hấn lại nhớ đến Vũ, nhất thời nổi hận trong lòng lại trào dâng, nghiêng răng nghiêng lợi, hấn thật sự không ngờ mình lại bị muội tử mình đánh lén, khiến cho tên kia có cơ hội chiếm tiện nghi của hấn.

Thù này, hấn nhất định phải báo, đương nhiên không phải là tìm muội tử hấn báo thù, mà là tìm người chiếm tiện nghi của Vũ, hấn vốn cũng có cơ hội làm việc này, lại bị tên kia phát giác. Tuy nói nam nhân không giống nữ nhân về vấn đề trinh tiết, nhưng mà, hấn đường đường là một nam tử hán chuyên chơi hoa, tiêu sái công tử, há có thể để cho người khác chiếm tiện nghi sao, dù thể nào, cũng phải ăn miếng trả miếng mới huê nhau được.

“Ta không muốn sẽ có chuyện gì không may xảy ra trên Phi Long Sơn này”

Long Diệc Hân chậm rãi nói.

Mục Cảnh Thiên hít một hơi thật sâu, ý của người này là, tuy Kiền Hoàng đem chiến sự tới Ân Thành, nhưng mà tất cả chuyện tình đều phải giải quyết dưới chân núi Phi Long, trên núi là địa bàn của hấn ta, không thể để cho những việc thất loạn bát tao xảy ra, quấy nhiễu sự thanh tĩnh của hấn ta, nếu không, hậu quả như thế nào, hấn tự mình biết được.

“Biết rồi, Khả Nhân đi đâu?”

Bây giờ hấn muốn tìm nha đầu kia để mắng nạt một chút, bằng không trong lòng ứ đọng sự tức giận sẽ sinh bệnh vì không có chỗ phát tiết.

Long Diệc Hân mỉm cười, không nhanh không chậm nói “Ngươi tự mình đi tìm đi”

Cho dù tìm được thì như thế nào, hấn ta dám làm gì đối với thê tử của hấn sao, nếu làm sai, hấn sẽ hối hận không kịp.

Mục Cảnh Thiên muốn diên tiết, xoay người, tự mình tìm thì tìm, hấn không tin mình tìm không ra.

Khi Mục Cảnh Thiên xoay người, Long Diệc Hân mở to đôi mắt phượng của mình ra, nhìn thấy biểu hiện của ai kia không còn tự nhiên tiêu sái nữa, ý cười trên môi hấn càng lúc càng rõ.

“Khi nào nghĩa huynh rời đi thế?”

Ngọc Phi yên ngồi tựa vào lan can trong chòi nghỉ mát, cười hỏi Hoàng đế nghĩa huynh của mình, người này đối với tướng công nhà nàng có mơ ước chi tâm nên đã bỏ hết chuyện quốc gia đại sự để đến Phi Long Sơn này, còn ở lại rất lâu như vậy, hẳn không sợ giang sơn sẽ đổi chủ sao?

“Muội tử muốn đuổi vì huynh di?”

Kiên Hoàng nhẹ lay động chiếc phiến, nhìn nàng cười thăm dò, tâm tư của muội tử hẳn toàn bộ đều phơi bày trên khuôn mặt, hành động đuổi người của nàng quá rõ ràng, không chút che giấu. Nếu che giấu được thì không phải là nàng, chỉ là, nàng nàng quang minh chính đại làm mấy chuyện xấu lại không khiến người khác tức giận, làm cho người ta còn cảm thấy nàng thật thú vị, không kìm lòng mà yêu thích.

Ngọc Phi Yên nhún nhún vai, không có phủ nhận, “Nghĩa huynh là người đứng đầu một quốc gia, nếu cứ ở bên ngoài lâu quá, không sợ giang sơn sẽ đổi chủ sao?”

Kiên Hoàng nghe vậy, không giận mà lại cười, nghĩa muội của hắn a, thật đáng yêu quá!

“Khả Nhân, ta rốt cục cũng tìm được người!”

Không chờ đến khi Kiên Hoàng trả lời, giọng nói của Vũ đã truyền đến bên tai.

167. Chương 167

“Khả Nhân, ta rốt cục cũng tìm được người!”

Ngọc Phi Yên cùng Kiên Hoàng đang nhàn nhã đàm thoại việc nhà, Vũ đột nhiên tiến vào, kéo tay Ngọc Phi Yên.

Ngọc Phi Yên và Kiên Hoàng nhìn thấy bộ dáng của hắn liền không nhịn được cười, chỉ thấy trên gương mặt tinh xảo của Vũ xuất hiện một mảnh tím xanh, hốc mắt cũng bầm tím, khuôn mặt bị méo mó, nếu không phải vì đôi mắt hai màu đặc biệt kia và giọng nói thanh thúy, nàng sẽ không nhận ra hắn là Vũ.

“Vũ, mặt của ngươi bị ai đánh thế?”

Ngọc Phi Yên cười hì hì hỏi, kỳ thật nàng không hỏi cũng biết, ngoại trừ Tam ca nàng ra hẳn còn có thể cho phép ai đánh mình? Xem ra, tuy rằng hôm qua Vũ được đền bù mong muốn nhưng cũng tổn thất thảm trọng a.

Vũ liếc nàng, không phải nàng biết rất rõ ư? Chỉ vì ôm Tiểu Thiên nên mặt hắn mới thành như thế này, nhớ lại những đường cong hoàn mỹ trên người Tiểu Thiên, hắn như muốn chảy nước miếng ra, nhưng mà, bây giờ không thể làm thế, hắn tìm Khả Nhân là vì có việc quan trọng.

“Khả Nhân, ngươi có thuốc ấy hay không?”

Phi Yên nữ thần y nhất định có loại dược ấy.

Ngọc Phi Yên nhướng mi, trên mặt hiện lên sự bối rối, dược gì a?

“Chính là cái loại dược ấy a!”

Vũ nhìn thấy nàng không hiểu, có chút sốt ruột, không phải nàng đã hạ dược ấy một lần rồi sao? Nàng không hiểu mới là lạ nha!

Kiên Hoàng nhìn chăm chú, trong lòng rất buồn cười, hắn quay mặt đi nơi khác, ho nhẹ vài tiếng.

Chợt Ngọc Phi Yên như thông minh đột xuất, thở thật dài “Ai...”, như muốn trêu tức Vũ.

“Vũ, ngươi thật đúng là không có cẩn thận, sao không dịu dàng một chút hả?”

Sao lại làm Tam ca nàng bị thương chứ, hừ! Tuy nàng hạ dược đối với Tam ca nàng, nhưng chung quy vẫn là Tam ca nàng, không ai được phép thương tổn huynh ấy, cho dù là ai cũng không được.

“là do hắn ta không nhẹ nhàng, luôn chống cự”

Vũ cuối đầu khẽ than thở, nếu không phải vì Tiểu Thiên luôn mạnh mẽ chống cự, hẳn cũng sẽ cư xử dịu dàng đối với hắn ta, trong khi dục vọng phát hỏa lên đến tận đầu, làm sao phân biệt được dịu dàng hay không dịu dàng a, sáng nay tỉnh lại, cả hai cùng thê thảm mà, cho nên, tuy nói mặt hắn như thế này, nhưng hẳn cũng đâu có ăn được gì đâu, thật không ngờ Tiểu Thiên quá mạnh, thiếu chút nữa hẳn đã không áp chế được hắn ta.

Lỗ tai Ngọc Phi Yên không có điếc, dĩ nhiên nghe được lời thì thầm than thở của hắn, nghe xong, nàng bật cười, không biết đây là lý luận kiểu gì nữa, hẳn rất thành thật, không phải là con rối gỗ hoặc kẻ ngốc, hẳn thật dám làm dám chịu a, ánh mắt nàng chợt lóe sáng chút hàn băng.

Nàng có chút hối hận vì đã hạ được Tam ca nàng, để cho người này chiếm tiện nghi, khiến cho Tam ca nàng chịu khổ.

Vũ nhìn thấy biểu tình của nàng có chút khác lạ, âm thầm nuốt nước miếng một cái, Khả Nhân sẽ không thay đổi thái độ đối với hắn chứ, hẳn thật sự không có cố ý mà, nhưng mà nàng phải hiểu rằng, nam nhân và nam nhân ở thời điểm làm chuyện ấy khác với nam nhân và nữ nhân nha, cả hai đều mạnh mẽ nên không tránh khỏi bị thương.

“Khả Nhân”

Khuôn mặt xanh xanh tím tím của Vũ nhăn nhúm lại, tựa như một cái bánh bao, giọng nói thanh thúy lộ ra sự uất ức.

Ngọc Phi Yên thầm than thở, ngược mặt hỏi “Vũ, tam ca đâu?”

Không phải bây giờ vẫn còn đang ở trên giường đấy chứ, Vũ thê thảm như vậy, Tam ca nàng chắc cũng không tốt hơn, nàng nên đi xem Tam ca nàng thế nào rồi.

Vũ thấy nàng không có trách hắn, ngược lại có chút không thoải mái, nghĩ đến bây giờ Mục Cảnh Thiên vẫn còn đang ở trên giường, hẳn có chút áy náy.

“Hắn còn ở Cúc viên”

Giọng nói khàn khàn, không thanh thúy như ngày thường.

Ngọc Phi Yên hừ nhẹ, xoay người rời đi, nàng muốn đến Cúc viên để gặp Tam ca nàng, lúc vừa mới xoay người thì đã thấy một thân ảnh nhanh nhẹn đập vào mắt, rất tiêu sái, khiến nàng không khỏi vui mừng, trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị không nói nên lời, nàng đúng là đang muốn đến thăm người này.

“Tam ca!”

Nàng gọi ngọt ngào, vọt tới trong lòng ngực của hắn, ôm chặt lấy, nhìn thấy hắn không có gì thật sự là rất tốt, chỉ cần có thể rời giường thì đã là không có gì rồi.

Mục Cảnh Thiên bị nàng đụng vào trúng chỗ bị thương, sắc mặt nhất thời trắng bệch, cắn răng chịu đựng, hắn hít một hơi thật sâu, vết thương trên người mới bớt đau, theo thói quen, hắn nhìn người trong lòng mình mỉm cười tuần dật, nhất thời quên mất mục đích của hắn đến đây là để mắng nàng.

“Tiểu Thiên, sao ngươi lại đến đây?”

Vũ xoẹt một cái đã đứng trước mặt họ, định ngăn cản không cho Ngọc Phi Yên ở trong lòng ngực của Mục Cảnh Thiên, Khả Nhân không gặp được Tiểu Thiên thì không có thoải mái sao, Tiểu Thiên là người của hắn, ai cho nàng ôm chứ? Nhưng mà, khi tay của hắn vừa chạm phải Ngọc Phi Yên, Mục Cảnh Thiên đã trừng mắt nhìn hắn như muốn xé nát hắn ra, hắn đành ngoan ngoãn buông tay. Trong lòng thầm than thở, Tiểu Thiên thật sự đối xử không công bằng, sao lại dùng ánh mắt hung dữ như thế nhìn hắn, sao hắn ta không suy nghĩ lại, hẳn mới chính là người bạn đời của hắn ta, hai người đã có da thịt chi hôn (đính ước da thịt), hẳn rất đau lòng khi Tiểu Thiên đối xử với hắn như thế.

Mục Cảnh Thiên nhìn những đốm xanh tím trên mặt Vũ, dung nhan của hắn ta đã bị hắn hủy hoàn toàn, trong lòng chợt có chút hoảng hốt, không phải khoa trương như thế chứ, hẳn rõ ràng xuống tay rất nhẹ mà, nhưng mà nghĩ hắn, hắn vẫn còn tức giận ngập đầu, tròn mắt đào hoa của hắn vẫn đỏ bừng. Vũ cảm thấy lưng mình như ran rát, chỉ có thể mỉm cười gượng gạo.

“Tiểu Thiên, cái kia —“

Mục Cảnh Thiên giơ tay chỉ vào mặt hắn, quát “Cút”

Ngọc Phi Yên đứng bên cạnh cũng muốn đánh Vũ mấy cái, nhưng nghĩ tới thân thể của mình bây giờ, có đánh cũng không đánh lại, chỉ khiến hắn thêm tức giận, sẽ nhớ lại hết tất cả chuyện hôm qua, sẽ khiến cho Tam ca nàng và hắn càng thêm bức mình, cho nên không bằng nhắm mắt làm ngơ để hắn rời đi.

Vũ bĩu môi, vọt tránh sang một bên, tuy rằng cảm thấy thật ủy khuất, nhưng cũng nhanh chóng né tránh, không chút chần chờ.

“Tiểu Thiên, ta không đi có được không, ta sẽ không cút”

Thật uất ức nha! Tiểu Thiên bảo hắn cút!

Ngọc Phi Yên ở trong lồng ngực Tam ca nàng, cười khê, “Vũ, người không nghe Tam ca ta nói sao, huynh ấy bảo người “cút”, không phải đi”

Khi dễ Vũ thật vui vẻ nha!

Vũ càng thêm ai oán, tròn mắt sâu kín nhìn về phía Mục Cảnh Thiên, rồi chuyển hướng nhìn Ngọc Phi Yên, “Khả Nhân, người cũng khi dễ ta”.

Hắn biết Tiểu Thiên như vậy là do thẹn thùng, cho nên đối với hắn hung dữ, nhưng mà, Khả Nhân sao cũng bỏ đá xuống giếng chứ, chẳng lẽ nàng không biết, đánh là thân, mắng là yêu sao, còn tiếp tục châm ngòi mối quan hệ của hắn và Tiểu Thiên nữa, chắc chắn là nàng cố ý mà. Bây giờ, nàng đang ở trong lồng ngực của Tiểu Thiên, thật sự khiến hắn ghen tị muốn chết, nhưng mà, hắn không thể hành động cứng rắn, chỉ có thể biểu hiện dịu dàng, giống như một người vợ hiểu biết của Tiểu Thiên, đứng ở một bên mà thôi.

Ngọc Phi Yên cười khoái trá “Khi dễ người thì thế nào?”

Sao lại không khi dễ hắn a? Ai bảo hắn khiến cho Tam ca nàng bị thương, vừa rồi, nàng cố ý sử dụng hết sức lao vào lồng ngực Tam ca, mục đích là muốn xem thương thế Tam ca thế nào, kiểm chứng cho thấy, Tam ca nàng bị thương không nặng, nhưng cũng không nhẹ. Cho dù như vậy, cũng là bị thương, mà người làm Tam ca nàng bị thương chính là Vũ. Bây giờ, cơ hội trước mắt như thế này, nàng nhất định khi dễ hắn để trả thù cho Tam ca của nàng, ai kêu hắn không biết thương hương tiếc ngọc, khụ khụ! Nói như vậy, có chút không đúng, nhưng mà mặc kệ, ngàn vạn sai lầm đều là do Vũ, nàng đã hảo tâm giúp hắn, thế mà hắn lại thô lỗ với Tam ca nàng.

“Người ——”

Vũ hoàn toàn không nói gì cả, nha đầu này sao lại lưu manh như thế a?

“Ta như thế nào, người mau chóng cút khỏi mắt Tam ca ta”

Ngọc Phi Yên trề môi nhìn hắn.

Vũ nhìn nàng cười đau khổ, muốn đánh nhau lại không ra tay được, nếu hắn thật sự đụng tới sợi lông tơ của nha đầu này, Tiểu Thiên không liệu mệnh với hắn mới là lạ a, rơi vào đường cùng, hắn bèn phi thân rời đi. Hắn vốn là đang định tìm kiếm nha đầu này để xin nàng loại được kia, nhưng mà bây giờ nàng và Tiểu Thiên ở cùng một chỗ, nên hắn không thể hỏi xin được nữa, bây giờ, hắn không thể cùng nha đầu này so đo chuyện gì.

“Tam ca, huynh không sao chứ?”

Nhìn thấy Vũ rời đi, Ngọc Phi Yên ân cần hỏi thăm Tam ca nàng, tuy rằng nàng biết hắn bị thương không nặng, nhưng mà nàng vẫn muốn hỏi một chút, bằng không, Tam ca nàng sẽ không biết nàng quan tâm hắn.

Mục Cảnh Thiên neho mắt nhìn khuôn mặt tươi rói của nàng, trong lòng rất bức mình nhưng lại không thể phát hỏa được, hắn rầu rĩ hỏi lại “Muội hỏi gì?”

Biểu hiện trên mặt hắn rất thờ ơ, hắn biết trong lòng nàng đang rất vui sướng vì người khác gặp họa, hắn thật hối hận vì sao nàng và hắn lại là huynh muội a, sao hắn lại có một muội muội như thế này chứ?

Ai da!

Hắn thở dài vì nhận ra bản thân mình sủng nãi lên đến tận trời ...

“Tam ca, không nên như vậy, lần sau tiểu muội sẽ giúp huynh lấy lại công đạo”

Phi Yên nữ thần y cười ngọt ngào khiến ai đó không khỏi động lòng, nàng thật là âm hiểm giả dối mà.

Lần sau, nàng sẽ giúp Tam ca nàng chủ động!

Tròng mắt đào hoa của Mục Cảnh Thiên tràn ngập hứng thú, hắn vừa định hỏi lần sau nàng sẽ làm gì để giúp hắn lấy lại công đạo, cả hai bị tiếng ho khan làm giật mình.

Bất mãn nhìn về phía phát ra âm thanh vô duyên kia, hắn thấy Kiền Hoang đang ngồi trong đình mỉm cười, đường đường là một bậc đế vương lại đi nhìn trộm, nghe lén người khác nói chuyện, hắn quên bản thân mình là vua của một nước.

“Cổ họng nghĩa huynh sao thế, có cần tiểu muội xem qua một chút không?”

Ngọc Phi Yên mỉm cười nhìn hắn, nàng quan tâm thật tình mà.

Kiền Hoang lại che miệng ho khan vài tiếng, lần này là bị sặc bởi nước miếng của mình, nghĩa muội này thật quan tâm hắn nha.

“Ha ha, muội tử không cần quan tâm, thân thể vi huynh rất tốt, chỉ là ở lâu trên Phi Long Sơn này, nên có chút phiền muộn”

“Đúng rồi, ở lâu trên núi này sẽ rất buồn, không bằng hãy xuống núi mua sắm, nghĩa huynh muốn khi nào xuống núi, tiểu muội sẽ đưa huynh đi?”

Ngọc Phi Yên ước gì hắn đi mau mau một chút, như vậy nàng sẽ không còn lo lắng hắn sẽ quải tướng công nhà nàng đi nữa.

“Mấy ngày nữa, muội tử hãy bồi vi huynh đi xuống núi mua sắm có được không?”

168. Chương 168: Mưa Gió Sắp Đến

Đêm như mực, không trăng không sao, không thấy được bất cứ thứ gì, bốn phương âm u vắng lặng.

Trong một đình viện ở Ấn Thành, không có một ngọn đèn dầu nào, đột nhiên gió thổi qua, trong sân xuất hiện một bóng áo trắng, như ma như quỷ, khiến người ta không khỏi nổi gai ốc khắp mình.

Bỗng nhiên, tiếng kêu của chim cú mèo xé nát khoảng không gian tối đen tĩnh mịch, nhưng lại hết sức quái dị, gió đêm lạnh lẽo ru xào xạc.

Trong đình viện tràn ngập âm khí.

Bóng trắng lúc này, đang đứng trong đình viện, trong không gian tối âm u xuất hiện một vệt trắng dọc dài.

Trong đình viện, vang lên âm thanh:

“Ngày mai động thủ.”

Tiếng nói hòa vào trong gió tựa như tiếng hát ru ban đêm, nhưng dễ nghe hơn tiếng cú mèo kêu kêu như ai oán, nhưng lại nhiều hơn sự quỷ dị.

Thanh âm phát ra từ bóng người áo trắng phiêu phiêu trong gió đêm, như Hồn Quỷ trong truyền thuyết, nhanh như chớp bóng trắng ấy lại biến mất, đình viện lại tối đen như mực, như là bóng trắng ấy chưa bao giờ xuất hiện.

Đêm, trở về yên tĩnh.

Kinh thành, tại một phủ đệ.

Đêm tối như mực, không thấy được bất cứ thứ gì.

Trong bóng đêm huyền bí, âm thầm phát sinh một sự kiện.

Không khí quỷ dị bao trùm đêm đen, khiến người ta không khỏi không rung mình.

Trời sắp đổi sao?

Đêm đen tĩnh mịch như vậy, có phải là điềm báo một cơn bão táp phong ba sắp sửa xảy ra?

“Cạch!”

Tiếng vang thanh thúy vọng trong bóng đêm, giống như là tiếng đồ sứ đổ bể.

Cùng lúc ấy, ánh sáng leo lét từ một ngọn nến phát ra bên trong cánh cửa sổ, cũng là nơi phát ra âm thanh ấy, một bóng dáng mảnh khảnh hiện ra phập phồng, và một thân ảnh quỳ phủ phục dưới sát mặt đất.

“Chủ nhân bớt giận.”

Người đang phủ phục quỳ, mở miệng khuyên nhủ.

“Người muốn ta bớt giận như thế nào?”

Ánh mắt xinh đẹp kiêu ngạo chất chứa lửa giận bùng bùng, nữ tử xoay người, giận dữ nói.

“Hiên Viên Khởi Minh khinh người quá đáng!”

Giọng nói của nàng run run, xem ra là vô cùng tức giận.

“Chủ nhân cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Người đang phủ phục quỳ lại nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tai vách mạch rừng? Ha ha ha ——”

Tiếng cười chói tai vang lên giữa màn đêm yên tĩnh, khiến không ít những con chim đang đi ăn đêm tán loạn bay lên cao vút.

Tiếng cười dần tắt, giọng nói của nữ tử lại vang lên “Phi Vũ Lâu sao không có hành động gì, có phải bọn họ không muốn giữ lời đúng không?”

Nàng đã mất đi sự trong sạch của mình, không Hiên Viên Khởi Minh lại tiêu dao được sao?

“Xin chủ nhân hãy an tâm, Phi Vũ Lâu đã nhận lời thì tuyệt đối sẽ không đổi ý, bây giờ bọn họ đang chuẩn bị động thủ, bọn họ đã đồng ý với chúng ta là trong vòng hai tháng sẽ động thủ mà”

Người đang quỳ phủ phục dưới đất rất tinh tường quy củ của Phi Vũ Lâu.

“Đã như vậy, người hãy đi thông báo cho tất cả mọi người biết, không được tự ý hành động sơ suất”

Giọng nói của nữ tử trầm thấp, tuy vậy vẫn không che giấu được sự hưng phấn bên trong, bóng cửa sổ cắt đôi hình dáng mảnh khảnh của nữ tử ấy, bàn tay nàng ấy nắm chặt thành quyền, tựa như là đang nắm cả thiên hạ trong lòng bàn tay mình.

“Thỉnh chủ tử xem xét lại”

Người đang phủ phục quỳ trên mặt đất tựa như không tán thành quyết định ấy, hần cảm thấy thời cơ chưa đến, chủ nhân quá nóng vội.

Bịch!

Thân hình mảnh khảnh kia bỗng nhiên nhấc chân lên, đá một cước vào người nọ, khiến người nọ bay thẳng vào tường rồi lại rớt xuống.

“Khụ khụ!”

Người nọ ôm ngực, ho khan vài tiếng, ắt hẳn đã bị thương.

“Bản cung quyết định, người chỉ cần làm theo là được rồi, người rất biết rõ ràng hậu quả của việc làm chuyện!”

Sự thật phơi bày, sự tình đã không còn đường rút lui.

“Vâng, thuộc hạ biết sai.”

Người này quỳ bước tới trước mặt nàng, dập đầu liên tục.

“Được rồi, người đi làm đại sự đi”

Nữ tử bên trong cửa sổ vung tay áo, thẳng thường đuổi người, giọng nói lộ ra sự chán ghét.

“Thuộc hạ cáo lui.”

Tiếng nói người này vừa dứt, thân ảnh đã không thấy đâu.

Trong cửa sổ chỉ còn lại hình dáng mảnh khảnh của nữ tử.

Bỗng nhiên, nàng xoay người, tay áo vung lên, nhất thời vang lên hàng loạt âm thanh lách cách, tiếng đồ sứ rơi xuống đất vỡ vụn vang lên liên tục.

Nàng không muốn chờ đợi thêm giây phút nào nữa, nàng muốn có được ngay lập tức.

Nàng đã đợi một thời gian dài như vậy, còn chưa đủ sao?

Trong phòng khách bên trong Cúc viên của Phi Long Sơn, ánh nến lay động, sắc mặt của Mục Cảnh Thiên lúc sáng lúc tối.

Hắn đang nhàn nhã nằm trên ghế thái sư thưởng thức rượu, cầm chiếc chén Dạ Quang lên ngửi mùi hương rượu tinh khiết nồng nàn, đôi mắt đào hoa cũng nheo lại, nụ cười nhàn nhạt treo trên khóe môi —

“Người đi mà không nói gì sao?”

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng khách liền vang lên tiếng cười thanh thúy.

“Tiểu Thiên quan tâm ta sao?”

Vũ một thân áo trắng đột nhiên xuất hiện trước bàn, cầm trong tay một vật gì đó, đặt nhẹ nhàng lên bàn.

“Rượu tiên “Thúy Hàn Yên”?”

Mục Cảnh Thiên kích động ôm lấy vò rượu nhỏ trên bàn, loại rượu này là do “Rượu tiên” dùng thủ pháp đặc biệt tạo ra, thế nhân đều biết, “Rượu tiên” là người chế tạo rượu tuyệt thể vô song, uống qua một lần rượu của ông ấy thì cả đời khó quên, nhưng mà, số lượng rượu do Rượu tiên chế tạo rất ít, một năm cũng chỉ có 3-4 vò rượu, hơn nữa, người này tính cách kỳ quái, nhìn không vừa mắt thì không cho uống, cho dù có nhiều tiền cũng vô dụng, có muốn cũng không được.

Rượu Thúy Hàn Yên là một loại rượu được “Rượu tiên” làm ra, Mục Cảnh Thiên vào một lần ngẫu nhiên mới có cơ hội nhấp được một ngụm, từ đó về sau cứ nhớ nhớ thương thương, tuy rằng, “Rượu tiên” này ở ngay tại Ẩn Thành, nhưng mà hắn lại không có cơ duyên được thưởng thức thêm lần thứ hai nữa, mỗi khi hắn đi bán phỏng “Rượu tiên” thì ông ấy lại vừa đúng lúc đi ra ngoài, chỉ là, không phải ông ấy đi ra ngoài mà là cố ý đi trốn hắn, cho nên, khi nhìn thấy Vũ đặt vò rượu Thúy Hàn Yên trước mặt hắn không thể nào không kích động được.

“Làm thế nào người tìm ra rượu này?”

Hắn ta đi Ẩn Thành sao?

Vũ mỉm cười nhưng không trả lời, đôi mắt hai màu lóe sáng, dưới ánh sáng của ngọn nến càng rực rỡ hơn, Mục Cảnh Thiên đang bị rượu Thúy Hàn Yên quyến rũ nên không nhìn thấy, hắn làm sao biết Vũ đang có chủ ý gì trong đầu a.

“Phốc”, nắp vò rượu bật ra, hương rượu ngào ngạt lan tỏa khắp phòng.

Mục Cảnh Thiên nhắm con mắt đào hoa của mình lại, hít thật sâu hương rượu nồng nàn trứ danh Thúy Hàn Yên, màu rượu trong như hồ nước, hương thơm nồng đậm lành lạnh như không khí bị cô đặc, thẩm tận vào trong nội tâm.

Vũ nhìn bộ dáng say mê ấy của hắn, trong lòng xẹt qua một loại cảm giác hạnh phúc, nhìn hắn say mê thích thú như vậy, Vũ cảm thấy việc mình làm vô cùng xứng đáng.

“Tiểu Thiên cảm tạ ta như thế nào đây?”

Hắn vì vò rượu này mà đã tổn rất nhiều công phu, tổn thất cũng nghiêm trọng a.

Mục Cảnh Thiên ngẩng đầu nhìn hắn mỉm cười, “Không phải người dùng nó chuộc tội với ta đấy chứ?”

Chuộc tội?

Đôi mày của Vũ nhướng lên cao, xem ra Tiểu Thiên không ăn thì không biết mệt a, sớm biết hắn ta như thế, hắn sẽ không nhân nhượng làm gì.

“Coi là chuộc tội cũng được, chẳng lẽ Tiểu Thiên chỉ cần ngửi được hương rượu thì có thể thỏa mãn lập tức sao?”

Sao hắn ta lại có thể dễ dàng thỏa mãn như thế chứ.

Trông mắt đào hoa của Mục Cảnh Thiên sáng rực, long lanh, khiến cho Vũ nhìn thấy thì cổ họng liền khô khan, trong lòng hắn thầm đoán, chắc là Mục Cảnh Thiên cố ý, đang cố tình câu dẫn, mê hoặc hắn.

Mục Cảnh Thiên cầm vò rượu trong tay, đem những giọt rượu thơm mát và tinh khiết đổ vào trong chén, đặt chén rượu vào tay Vũ.

“Ném thử, chút xem.”

Hắn lại tự mình rót ỉnh một ly thật đầy.

Hai người nâng chén cùng nhau đối ẩm, hình như rất xứng đôi.

Mục Cảnh Thiên suy nghĩ, có lẽ bọn họ cũng có thể!

Vũ cười khê, hắn hy vọng Tiểu Thiên khi ở bên hắn vĩnh viễn sẽ như thế này.

Nhưng mà, ước nguyện của bọn họ không giống người thường?!

Chuyện này, vẫn không biết được kết quả!

Đêm hôm đó, bọn họ cùng nhau uống rượu đối ẩm, không có tranh cãi, không có tính kế lẫn nhau, chỉ giống như hai bằng hữu thân thiết cùng nhau uống rượu bàn luận thi thư, dùng một loại cảm chân thành ở bên cạnh nhau.

Mây khói lượn lờ ẩn hiện trong điện ngọc quỳnh lâu, khắp nơi bị bao phủ bởi hoa và hương hoa.

Đây là cảnh mà trước đây Ngọc Phi Yên đã từng gặp trong mơ.

Theo bản năng, nàng đang tìm, hy vọng có thể gặp được đứa bé sơ sinh mềm mại đáng yêu, đó cũng là con của nàng.

Nhưng mà, nàng đã đi một đoạn đường rất xa, tìm kiếm cũng đã lâu, nhưng vẫn không gặp được con nàng, không biết nó đã bị nữ tử mặc áo nhiều màu sắc sặc sỡ đưa đi đâu rồi.

Suy nghĩ quay vòng, bất tri bất giác nàng đã đến được một tòa lâu ngọc thạch vô cùng xinh đẹp, tao nhã, nhìn tòa lâu phát ra ánh sáng óng ánh, trong lòng nàng trào dâng cảm giác rất hưng phấn.

Nàng bước nhẹ nhàng lên những bậc thang bằng ngọc thạch, cánh cửa bằng bạch ngọc đã bị đóng chặt.

Bỗng nhiên, bên trong cánh cửa truyền ra tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Tiếng khóc này khiến cho lòng nàng vô cùng căng thẳng, bất chấp tất cả, nàng lấy tay đập mạnh vào cánh cửa.

Đập vào mắt nàng là một khuôn mặt trắng tựa bạch ngọc, khuôn mặt như ngân nguyệt, tròn mắt như ngọc lưu ly, có thể thấy được bóng dáng của Long Diệc Hân ở trong ấy, đây đúng là con của nàng!

169. Chương 169: Đứa Nhỏ

“Mẫu thân!”

Giọng nói ngọt ngào thấm tận xương tủy, khơi dậy chức năng trời sinh làm mẹ trong lòng Ngọc Phi Yên, nàng vui sướng bước nhanh đến đứa bé đang được đặt trên chiếc bàn bằng bạch ngọc trước mặt, vươn hai tay định ôm lấy nó, nhưng khi tay nàng sắp chạm vào da thịt của nó thì đứa bé trên bàn bỗng nhiên không thấy đâu nữa, thay vào đó là một nữ tử mặc bộ quần áo nhiều màu sắc sặc sỡ.

Sắc mặt của nữ tử ấy lúc này vô cùng lạnh lùng, đôi mắt màu nâu tràn ngập khí thế lạnh lùng bức người.

Ngọc Phi Yên gặp lại nữ tử mà nàng đã gặp lần trước, cảm thấy có chút mất hứng, vì sao mỗi lần nàng cùng con mình sắp gần gũi thì nàng ấy lại xuất hiện chen ngang a.

Nàng nhìn khắp chung quanh, không thấy bóng dáng đứa nhỏ đâu, trong lòng rất tức giận.

“Con của ta đâu?”

Nàng ấy đã đem con của nàng đi đâu rồi?

Ánh mắt của nữ tử quần áo nhiều màu sắc càng lạnh lùng hơn, nàng ấy mở miệng “Nữ tử trần gian thật to gan! Dám ăn trộm Linh nhi của Thánh giới!”

“Cái gì mà Linh nhi của Thánh giới? Rõ ràng đứa bé kia là con của ta, người không nghe nó gọi ta là mẫu thân sao?”

Ánh mắt Ngọc Phi Yên cũng sắc bén không kém, trừng mắt nhìn nữ tử ấy, chỉ cần mọi người nhìn một chút thôi cũng liền biết được đứa bé ấy là con của nàng, thế mà nữ tử trước mặt này lại nói là Linh nhi của Thánh giới, đúng là xằng bậy!

“Người không nên cố chấp như thế”

Nữ tử ấy có chút không kiên nhẫn, lại có chút bất đắc dĩ.

“Tại sao người lại giấu con của ta, không cho ta gặp mặt?”

Người Thánh giới thì có thể chia rẽ cốt nhục của người khác sao, đây là đạo lý gì thế?

“Người và Linh nhi của Thánh giới vốn vô duyên, không nên cưỡng cầu, còn không mau mau rời đi!”

Nữ tử này xem ra là đang rất giận, vung ống tay áo nhiều màu sắc sặc sỡ lên, Ngọc Phi Yên cảm nhận mình bị một luồng nội lực cực mạnh đánh trúng, tiếp theo đó thì rơi xuống vực sâu vô tận —

“A ——”

Nàng bật ngồi dậy trên giường, vỗ vỗ ngực, hỗn hển thở.

Vừa rồi đó là mộng sao? Vì sao lại cảm giác chân thật như thế, hai lần đều gặp được đứa bé xinh đẹp kia, hai lần cũng đều bị nữ tử mặc quần áo sặc sỡ kia chặn lại.

Rốt cục là chuyện gì?

Vì sao nữ tử kia không cho nàng chạm vào con mình?

“Phi Yên?”

Long Diệc Hân đứng dậy, ôm chặt Ngọc Phi Yên vào trong lồng ngực mình, ánh mắt hiện lên sự buồn bã và đau lòng, gần đây nàng không có ngủ yên giấc, luôn nằm thấy ác mộng rồi đột nhiên lại bình tĩnh, chẳng lẽ phụ nữ có thai đều như vậy hay sao?

Hắn đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán nàng, ánh mắt phượng ngập tràn dịu dàng.

“Ta ở bên cạnh nàng”

Hắn dịu dàng nói cho nàng biết, hắn luôn luôn ở bên cạnh nàng, cho nên, nàng không cần phải sợ bất cứ chuyện gì.

Ngọc Phi Yên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của Long Diệc Hân trong ánh sáng nhẹ nhàng của dạ minh châu, trong ánh mắt của hắn tràn ngập sự yêu thương, nâng niu, dịu dàng, sự sợ hãi bỗng nhiên lại xẹt qua trong lòng nàng, nàng tựa đầu vào lồng ngực hắn, cảm nhận tất cả tình yêu nồng nàn của hắn dành cho mình, lòng nàng vô cùng ấm áp.

“Ta lại mơ thấy có người bắt mất con của chúng ta, rất thật a”

Nàng nói lầm bầm trong miệng mình.

Long Diệc Hân khẽ khàng vuốt ve mái tóc nàng, rất dịu dàng.

“Đó chỉ là giấc mơ mà thôi, chắc là gần đây nàng quá mệt mỏi, ngày mai bắt đầu nghỉ ngơi cho tốt”

Mỗi ngày nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của nàng hắn đều đau lòng, nhưng mà, hắn không đành lòng buộc chặt nàng vào giường để nàng nghỉ ngơi, nếu nàng chỉ là một nữ tử truyền thống bình thường như Thượng Quan Du Du, coi phu quân mình là trời, hắn là một nam tử truyền thống bình thường như Tiêu Trác Nhiên, coi thê tử mình là đất (quan niệm truyền thống của người Trung Quốc ngày xưa: chồng là trời, vợ là đất) hắn sẽ trói chặt nàng trên giường để nàng nghỉ ngơi, nhưng may mắn thay, hắn không phải là Tiêu Trác Nhiên, nàng không phải là Thượng Quan Du Du, nàng chính là Ngọc Phi Yên, còn hắn là Long Diệc Hân, cánh chim phiêu lãng không ngừng bay trên bầu trời xanh biếc, không biết mỗi một là gì, Du long trên biển tung hoành bốn bể, không biết trời cao đất rộng là như thế nào, chim trên trời và Du long trên biển gặp nhau, quần quýt lấy nhau, viết nên câu chuyện tình tràn ngập ngọt ngào, hắn quyết tâm yêu thương nàng đến suốt cả cuộc đời, cam tâm tình nguyện yêu chiều nàng đến tận trời.

“Ngày mai nghỉ ngơi huynh muốn ta đi du ngoạn trên hồ cùng hắn”

Ngọc Phi Yên lại lầm bầm, “Rốt cục thì khi nào hắn ta mới chịu đi a?”

Chỉ cần hắn ta ở chỗ này một ngày, nàng sẽ đề phòng hắn ta một ngày.

Long Diệc Hân không thể không thở dài “Hắn sẽ nhanh chóng rời đi”

Đối phương dĩ nhiên thiếu kiên nhẫn, chuyện này nên sớm chấm dứt một chút, Kiền hoàng cũng sẽ nhanh chóng phải rời đi, thê tử hắn sẽ an tâm dưỡng thai, hắn vốn muốn đem đến cho nàng thêm nhiều sự vui vẻ, chưa từng nghĩ đến việc nàng sẽ ăn ghen tuông như thế này, chuyện này thật vô nghĩa.

“Ta thật hy vọng hắn sẽ nhanh chóng rời khỏi, nếu hắn không đi, ta sẽ khiến cho giang sơn đổi chủ”

Không phải hắn ta luôn mơ ước tướng công tuyệt đẹp của nàng chứ, trong lòng nàng cũng biết, hắn ta căn bản không có ý đồ đối với dung nhan tuyệt đẹp của tướng công nàng, nhưng chỉ cần tướng công đến ánh mắt của hắn nhìn tướng công nhà nàng, trong lòng nàng liền trỗi dậy sự ghen tuông, tướng công là của nàng, nàng tuyệt đối không thể để cho người ta nhìn hắn với ánh mắt như vậy.

Long Diệc Hân cụng cái trán của mình vào trán của nàng, khẽ cười, nàng tưởng dễ dàng đổi chủ giang sơn lắm hay sao, phải biết rằng, Hiên Viên Khởi Minh là người có năng lực thật sự, tuyệt đối không dễ dàng đánh mất vị trí kia.

“Chàng đang cười ta ngốc nghếch?”

Ngọc Phi Yên nhún mày, không phải hỏi mà là khẳng định.

“Không có, nàng nên nghỉ ngơi”

Long Diệc Hân thản nhiên nói.

“Ta không cần ngủ.”

Thấy hấn mạnh mẽ phản đối, nàng cũng không giận, hấn muốn nàng yên tâm nghỉ ngơi, nhưng nàng sợ khi mình ngủ sẽ lại gặp được cơn ác mộng kia, không hiểu sao, trong lòng nàng tràn ngập sợ hãi, theo bản năng, nàng xoa xoa cái bụng của mình, đứa bé của nàng đang ở trong đây.

Trong lòng nàng thầm hạ quyết tâm, nàng nhất định sẽ không để đứa bé gặp chuyện không may, nàng sẽ bảo vệ nó thật tốt, nàng thật muốn ôm đứa bé như ngọc lưu ly kia chặt trong tay, cảm nhận nhịp đập từ trái tim của tình mẫu tử.

“Từ đây đến sáng vẫn còn một chút thời gian, nàng nên ngủ tiếp một chút đi, không phải ngày mai nàng muốn đi du ngoạn trên hồ hay sao?”

Long Diệc Hân dè nàng xuống giường, cởi chiếc áo ngủ bằng gấm của mình, nằm xuống bên cạnh nàng.

Ngọc Phi Yên đóng cửa ánh mắt, xoay người mình nằm dè trên người hấn, tựa đầu vào ngực hấn, cười hắc hắc.

“Cha của đứa nhỏ, ta không ngủ được, cùng ta tâm sự đến sáng có được không?”

Nàng không muốn ngủ, nàng thật muốn nhìn thấy tướng công nhà nàng bộ dáng khi ngủ như thế nào.

Long Diệc Hân nhú đôi mày kiếm lại, cha của đứa nhỏ? Xưng hô kỳ quái gì thế này, nhưng trong lòng hấn rất ấm áp, cảm nhận sâu sắc được hương vị vợ chồng đầu bạc răng long, hấn thích!!!

“Chàng hy vọng con chúng ta khi lớn lên sẽ giống chàng hay giống ta?”

Ngọc Phi Yên cười ha ha, cố ý vẽ vòng vòng trên ngực hấn.

Giống ai?

Quả thật vấn đề này Long Diệc Hân chưa từng nghĩ qua, bây giờ nàng nói ra, trong đầu hấn liền không ngừng phát họa tướng mạo của con mình, hấn hy vọng có một tiểu nữ oa giống y như nàng, thông minh hơn người, hoạt bát đáng yêu, tiêu sái nhẹ nhàng, như một tiểu yêu tinh sinh động đáng yêu.

“Cha của đứa nhỏ, sao chàng không trả lời?”

Thấy hấn không nói lời nào, Ngọc Phi Yên vỗ mạnh vào ngực hấn, sao hấn lại thất thần như thế này, tuy rằng hấn không bao giờ như thế này, nhưng không nên thái quá như vậy chứ, bây giờ nàng và hấn đang cùng nhau thảo luận chuyện đứa bé mà.

Long Diệc Hân nhướng mày, nhìn ánh mắt thê tử mình đang sáng lên ngọn lửa nhỏ, khóe môi hấn cong lên.

“Mẹ của đứa nhỏ, vi phu đương nhiên là hy vọng đứa nhỏ giống nàng”

A...?

Nhìn thái độ vô lại của ai đó, giọng nói trêu đùa của ai đó, nàng không biết người trước mặt mình đang là ai, tướng công anh minh vĩ đại nhà nàng chạy đi đâu mất tiêu rồi, sao trên giường nàng lại xuất hiện tên lưu manh này chứ?

Khụ khụ!

Nàng lơ đãng bị sắc bởi nước miếng của chính mình, một bàn tay ấm áp lập tức vỗ nhẹ trên lưng nàng.

“Người, người, người là ai? Sao lại giả mạo tướng công nhà ta?”

Nàng đứng bật dậy, chỉ vào nam nhân đang nằm trên giường, quát lớn.

Long Diệc Hân mặc kệ nàng, chậm chậm khép mắt phượng lại, không hề nói lời nào.

Ngọc Phi Yên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đây mới chính là tướng công nhà nàng!

“Tướng công à, không cần nhắm mắt lại, cùng vợ tâm sự đi”

Long Diệc Hân đột nhiên mở mắt phượng ra, ánh mắt đen hun hút nhìn thẳng vào nàng.

Ngọc Phi Yên bị ánh mắt của hắn làm cho bối rối, nàng gượng cười hắc hắc vài tiếng, bỗng nhiên, trước mắt tối sầm lại, liền mất đi ý thức, lý trí cuối cùng còn sót lại trong đầu nói cho nàng biết rằng, tướng công nhà nàng đã điểm huyết ngủ của nàng, nàng không muốn ngủ mà!

Long Diệc Hân nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, khoát áo ngủ bằng gấm vào người nàng, nhìn sắc mặt không cam lòng khi ngủ của nàng, trong lòng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hắn hiểu được sự sợ hãi của nàng, là do hắn không mang đến cảm giác an toàn cho nàng, điều này khiến hắn cảm giác mình có chút thất bại.

Nàng hắn nên học cách tín nhiệm hắn, nàng ở bên cạnh hắn, hắn sẽ không để cho nàng gặp bất kỳ chuyện không may nào.

Mi tâm của hắn có chút thu hẹp lại, ngày mai có nên cho nàng ra ngoài không?

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi oán trách Kiền hoàng, sao lại lắm miệng như thế, khiến cho Phi Yên đi theo hắn ta.

Trên Hồ Nguyệt Kiều ở ngoại ô Ấn Thành, nước hồ trong veo xanh ngát mênh mông, gió nhẹ phát phơ, sóng sau xô sóng trước, trùng trùng điệp điệp, tựa như tiên nữ đang khoát trên mình chiếc áo xanh lục không ngừng nhảy múa, khiến lòng người rung động.

Mặt hồ xanh hòa quyện trong ánh chiều tà đỏ rực, gió Tây thổi nhẹ nhẹ, sóng nước đang đưa.

Chiều tàn, ánh mặt trời đỏ rực như máu, những tia nắng đỏ hồng chiếu sáng khắp mặt hồ, phong cảnh xung quanh tuyệt đẹp.

Một con thuyền rồng 11 tầng rất hoa lệ, tao nhã, chậm rãi lênh đênh trên mặt hồ.

Sóng nước dập dềnh đẩy thuyền về phía trước theo đúng quy luật của tự nhiên, mang theo một chút trầm tĩnh.

Trên mặt hồ, chỉ có duy nhất chiếc thuyền rồng ấy, trải qua một ngày du ngoạn, chiếc thuyền đang chậm chậm trở về nhà.

Kiền hoàng Hiên Viên Khởi Minh cùng Thôi Lợi đứng trên boong tàu, tận hưởng những làn gió nhẹ thổi man mát, cảm giác vô cùng sảng khoái, nhìn ánh tà dương như máu, trong lòng họ cũng yên tĩnh lạ thường, mặt hồ tĩnh lặng mênh mông.

Khúc Hàn Lâm đứng ở mép thuyền, nhìn ánh chiều tàn rơi xuống trên mặt hồ trong lòng rất khoan khoái.

Thành quận lão vương gia ở khoang thuyền nhìn chằm chằm vào chiếc bụng nhỏ của Ngọc Phi Yên, Ngọc Phi Yên nằm trên chiếc ghế gỗ nhắm mắt dưỡng thần, nàng đối với lão vương gia thật không còn gì để nói nữa.

Vân Tranh ngấm ngấm tử tinh sáo ngọc, khoe miệng cong cong cười.

Bởi vì tối hôm qua, Mục Cảnh Thiên cùng Vũ suốt đêm không ngủ, cho nên tinh thần hắn uể oải như một con mèo muốn ngủ gật, cả hai không nghĩ tới việc mới sáng sớm đã bị Ngọc Phi Yên kéo ra ngoài, không có cách nào khác, chỉ có thể bất mãn theo đám người nhàm chán đi du ngoạn hồ mà thôi.

Khung cảnh yên lặng mà hài hòa.

Thuyền, đã đến giữa hồ.

Bỗng nhiên, bên tay trái của bọn họ xuất hiện một con thuyền màu gỉ sét, mũi thuyền xé nước lao đi vun vút, tốc độ nhanh hơn con thuyền của họ, bản chất hai con thuyền hoàn toàn khác nhau.

Kiền hoàng Hiên Viên Khởi Minh nhìn chiếc thuyền heo hút ấy đang vượt sóng xé gió lao đến, đôi mắt hắn híp lại, trong lòng cười lạnh, chiếc thuyền kia chắc chắn không phải là thuyền bình thường, đó là chiếc thuyền được chế tạo bằng huyền thiết (thiết đen), mũi thuyền cứng rắn bén nhọn, chiếc thuyền này không thể nào bị phá vỡ.

Đó là chiến thuyền, là chiến thuyền dũng mãnh nhất của Đại Kiền.

Phanh ——

Tiếng vang thật lớn truyền đến, hai thuyền va chạm vào nhau, thuyền rồng của họ đương nhiên chịu thiệt, thân thuyền loạng choạng.

“A ——”

Ngọc Phi Yên đang nằm trên ghế bị té xuống đất, may mà Vân Tranh tay mắt lanh lẹ đã kịp đỡ nàng.

“Không có việc gì chứ?”

Trên mặt Vân Tranh tràn ngập lo lắng.

“Khả Nhân?”

Mục Cảnh Thiên bị chấn động này khiến hắn hoàn toàn thanh tĩnh, cấp tốc nhảy đến bên người muội tử mình, nhìn thấy nàng không có việc gì hắn mới chuyển ánh nhìn của mình ra phía bên ngoài, trông mắt đào hoa giờ phút này chỉ là sự lạnh lùng.

Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Hắn xoay người nhìn ra phía bên ngoài.

Ngay sau đó, Vũ đã đuổi kịp hắn.

Thành quận lão vương gia mới vừa rồi cũng vô cùng hoảng sợ, ông khẩn trương lo lắng cho bảo bối tôn tử của mình, sợ sẽ xảy ra chuyện gì, ông nắm tay Ngọc Phi Yên không ngừng hỏi.

Ngọc Phi Yên mỉm cười trấn an ông, trong lòng không khỏi vui vẻ.

“Chúng ta cũng đi ra ngoài xem đi”

Nói xong, nàng liền kéo Vân Tranh đi ra ngoài.

Thành quận lão vương gia vừa thấy thế cũng vội vàng đi theo sát phía sau.

Vừa ra khoang thuyền, đã nhìn thấy hỗn chiến, Khúc Hàn Lâm không có võ công nên được Mục Cảnh Thiên che chắn phía trước, đối phương người đông thế mạnh, võ nghệ cao cường, đều là những đối thủ không tồi, chỉ là, Kiền Hoàng thân thủ nhanh nhẹn, Thôi Lợi và Mục Cảnh Thiên đều là những nhân vật đứng đầu trong chốn võ lâm, cho nên, việc múa may của mấy trăm người kia trước mặt bọn họ cũng giống như đang chơi đùa.

Ngọc Phi Yên nhìn những người đang mặc áo giáp kia, rõ ràng là cách ăn mặc của quân nhân, hơn nữa vũ khí trong tay họ là trường mâu, đây là?

Thật không khó đoán, sự việc này khiến nàng đoán ra được, có người muốn giang sơn đổi chủ?

Nhưng mà, chỉ với những người này mà muốn hoàn thành nghiệp lớn sao?

Không nói đến những người này, xem ra người phía sau lưng bọn họ đối với nhất cử nhất động của nghĩa huynh nàng đều vô cùng tổ tường, ngay cả việc họ du ngoạn hồ mà đối phương cũng biết.

Nhưng mà suy nghĩ lại, đây không phải là kế sách “dẫn xà xuất động” (dụ rắn ra khỏi hang) của nghĩa huynh nàng đấy chứ?

Nhưng mà, hắn lại đưa tới những người này, khiến cho nàng thất vọng tột cùng.

Đang âm thầm cân nhắc, đã thấy trên mặt hồ xuất hiện hàng trăm chiến thuyền, đông nghịt cả mặt hồ, lá cờ trước mũi thuyền không biết là của đội thuyền nào, cố ý đâm mạnh vào thuyền rồng.

Ngọc Phi Yên vẫn cười vui vẻ, sắc mặt không có một chút lo lắng, nàng còn có tâm tình nói chuyện cùng Vân Tranh đang cố gắng bảo vệ nàng.

“Tranh Tranh, người nhìn xem, đội tàu kia thật sự đồ sộ, ánh tà dương như máu, thật hiếm khi trời đất có khí thế hùng hồn như thế này a”

Vân Tranh rung mình, nghiêng đầu nhìn nàng “Tỷ không lo lắng?”

Tuy rằng rất bội phục sự gan dạ sáng suốt của nàng ấy, nhưng mà, tình huống trước mắt vẫn khiến nàng kinh hãi, không phải nàng chưa từng gặp qua tình huống như thế này bao giờ, nàng cũng đã từng trải nghiệm nơi chiến trường, nhưng mà khi ấy nàng không hề sợ hãi, bây giờ, bên cạnh nàng còn có Ngọc Phi Yên, khiến cho nàng không thể nào tập trung hết mình được, nàng không hiểu, vì sao chủ tử đồng ý cho Ngọc Phi Yên đi theo đến đây, còn có Kiên hoàng kia cố tình lôi kéo Ngọc Phi Yên theo, chẳng lẽ bọn họ không biết Ngọc Phi Yên là một nữ tử không biết võ công sao, tuy rằng hình dáng nàng ấy không có mảnh mai yếu ớt, nhưng mà hiện giờ nàng ấy đang có mang, chẳng may trong cảnh đao quang kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp này, lỡ xảy ra chuyện gì sơ suất thì như thế nào?!

“Lo lắng cái gì? Không phải có các người sao?”

Ngọc Phi Yên cười khê, sống chết mặc bây, nàng khẳng định tướng công nhà nàng đã sớm dự đoán được tình huống này, hẳn còn cho phép nàng đi theo, đã nói lên rằng tất cả đã được an bài thỏa đáng, một khi đã như vậy, nàng cần gì phải lo lắng nữa?

Vân Tranh nghe nàng nói lời ấy, trên mặt hiện ra nụ cười khổ, nàng ấy đối với nàng thật tin tưởng nha, với võ công của nàng bảo vệ nàng ấy tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng mà, nàng cũng sợ những việc không thể phòng bị được.

“Cám ơn tỷ đã tin tưởng ta như thế”

Ngọc Phi Yên mỉm cười không nói, cả hai cùng nhau suy nghĩ.

Ngân Giao kiếm trong tay Mục Cảnh Thiên như Giao Long vẫy vùng trong biển cả, như nuốt chửng hết kẻ địch này đến kẻ địch khác; Truy hồn kiếm trong tay Thôi Lợi khí thế hùng hồn lấn át gió mưa; Chiết phiến trong tay Kiên hoàng được sử dụng vô cùng thành thạo; Thành quận lão vương gia vừa mới nhập cuộc với một đôi thiết quyền tựa như sấm chớp giáng vào kẻ địch.

Ngược lại, Vũ lười biếng tựa lưng vào cột thuyền, thờ ơ lạnh nhạt, trông mắt hai màu không có biến hóa gì.

Ngọc Phi Yên nhíu đôi mày thanh tú của mình, xem ra, hẳn ta không muốn ra tay.

Hắn định khi nào sẽ ra tay?

Vấn đề quan trọng là hắn sẽ đứng về phía bên nào?

Bộ dáng đứng đưng kia, thật sự khiến người ta khó chịu.

Nhìn cảnh chém giết trước mắt, hẳn không có một chút kinh ngạc nào hết, hẳn nhìn quen, hay là —

Đột nhiên, nàng phát hiện thấy ở đáy mắt hắn hiện lên một tia hưng phấn, nhưng chỉ chợt lóe, nhìn lại nữa thì đã không còn.

Nàng cam đoan, mình không có nhìn lầm.

Quay đầu lại, hơn cả trăm chiến thuyền đang tiếp cận con thuyền lớn này.

Khí thế bang bạc, thật khiến cho người ta có chút sợ hãi.

Vù! Vù! Vù!

Đối phương sử dụng cung tiễn.

Tên bắt đầu rơi xuống như mưa, nhất thời gia tăng gánh nặng ọi người, vừa phải cùng kẻ địch chém giết, vừa phải tránh né tên, tuy rằng thể lực mọi người vẫn còn tốt, tránh né lẹ làng, nhưng mà, họ chỉ có vài người, đối phương càng lúc càng đông, còn có cung tiễn, hơn nữa, con thuyền rồng này đã bị chiến thuyền va chạm, tổn hại không ít, nước đã tràn vào thuyền, thân thuyền có chút nghiêng nghiêng.

“Tranh Tranh, mang Khả Nhân vào khoang thuyền!”

Mục Cảnh Thiên quay đầu lại, vội vàng giao phó, sau đó, nhẹ nhàng đẩy một chưởng đem Khúc Hàn Lâm vào trong khoang thuyền, trước hết, phải bảo vệ an toàn cho phụ nữ, trẻ em và người già, những người khác để sau vậy!

Vân Tranh đáp khẽ một tiếng, kéo tay Ngọc Phi Yên vào trong khoang thuyền, nàng tuyệt đối không dám lấy tính mạng Ngọc Phi Yên ra đùa giỡn.

“Nhanh, nhanh!”

Vũ tựa lưng vào cột buồm, hô to, thanh âm của hắn khiến cho người ta có chút kinh hãi.

“Ta thật hối hận đã cho người đến đây”

Sắc mặt Vân Tranh lạnh lùng, nàng hối hận, sáng nay nàng không nỡ nhẫn tâm ngăn cản hắn, nàng nghĩ chủ tử cũng không đành lòng nhìn thấy nàng thất vọng, cho nên mới đáp ứng cho nàng đi du ngoạn trên hồ.

Nhưng mà, tình huống bây giờ vô cùng nguy hiểm, trong thuyền còn có một phụ nữ mang thai!

Vân Tranh tới tới lui lui ở trong khoang thuyền.

Không được!

Nàng nhất định phải tìm ra biện pháp đem Ngọc Phi Yên ra ngoài, bằng không thì không biết khi nào chủ tử bọn họ mới tới?

“Tranh Tranh, không nên gấp gáp, ngồi xuống, từ từ chờ”

Ngọc Phi Yên vẫn cười khanh khách, xem ra Tranh Tranh thật sự đang sốt ruột, là vì nàng ư?

“Vân nhi, người không sao chứ?”

Sắc mặt Khúc Hàn Lâm vốn trắng nõn, lúc này lại tái nhợt, không phải ông chưa bao giờ gặp qua tình huống ma quỷ như thế này, nhưng mà, hiện tại, có con gái ông ở đây, còn có cháu ngoại chưa chào đời, ông không thể không khẩn trương a, xú tiểu tử Long gia kia không biết là đang ở nơi nào, tốc độ của hắn còn chậm hơn rùa nữa.

“Cha à, cha cũng ngồi xuống đi.”

Cha của nàng thật quá nóng nảy a.

“Hoàng Thượng!”

Bên ngoài đột nhiên truyền vào tiếng la hét hoảng của Thôi Lợi, khiến trong lòng ba người đều run lên.

Kiên hoàng?

170. Chương 170: Một Khắc Kinh Tâm

Rồng bay ngàn dặm vượt sông, mây xanh vùn vụt trên nền trời bao la thăm thẳm.

Ánh trắng ẽ thẹn, trời đất hòa vào nhau thành một cõi mênh mông.

Một trận chiến chấn động cửu thiên.

“Hoàng Thượng!”

Thôi Lợi lo lắng kêu to, ba người trong khoang thuyền đều chấn động.

Khúc Hàn Lâm định lao ra ngoài, Vân Tranh nhanh tay lẹ mắt giữ chặt.

“Khúc bá phụ, người đừng đi, tốt hơn nên để cháu ra ngoài xem”

Hiện tại, bên ngoài tên không ngừng rơi, Khúc Hàn Lâm là thư sinh, ra ngoài chỉ có chịu chết thôi, nếu ông ra ngoài có chuyện gì, thì đó là trách nhiệm của nàng.

Khúc Hàn Lâm nhíu mày nhìn nàng, cuối cùng vẫn gật gật đầu, tuy rằng, nha đầu này cùng con gái ông trạc tuổi nhau, nhưng ông cảm thấy tin tưởng hơn, ông cũng biết, nếu đi ra ngoài cũng sẽ không giúp được gì, ngược lại còn trở thành gánh nặng ọi người.

Cho nên, ông ngừng lại.

Vân Tranh xoay người giao phó cho Ngọc Phi Yên vài câu, nhanh chóng bước ra khỏi khoang thuyền.

Ngọc Phi Yên và cha nàng, mắt to nhìn mắt nhỏ, cả hai cùng nghe được tiếng binh khí va chạm leng keng bên ngoài, chứng tỏ họ đang giao tranh kịch liệt.

Thật ra, Ngọc Phi Yên rất muốn ra ngoài nhìn xem, đây là lần đầu tiên nàng tham gia trường hợp như vậy, nàng không sợ, chỉ tò mò, nhưng mà, nàng cũng hiểu được mình không thể ra ngoài vào lúc này, nếu là trước kia, nàng đã không ngồi yên rồi, chỉ cần một bao thuốc bột sẽ giải quyết được tất cả vấn đề, cho dù đối phương có đông đúc cỡ nào, tên rơi dày đặc đến đâu, cũng không thể nào địch nổi một cái phất tay nhẹ nhàng của nàng.

Chỉ tiếc, từ khi mang bầu nàng không còn đem theo bình to lọ nhỏ, phấn phấn bột bột gì đó trong người mình nữa, cũng may mắn là như vậy, bằng không, bây giờ sao nàng có thể trải qua được trận chiến kinh thiên động địa như thế này. Nhưng mà vì ở trong khoang thuyền nhìn ra ngoài, nên nàng có chút buồn bực, tướng công nhà nàng vẫn còn chưa có tới, nàng thật muốn nhìn thấy khi hắn đến đây sẽ như thế nào, nếu tướng công nhà nàng đến, thì nàng sẽ không được nhìn thấy gì nữa.

Ngoài khoang thuyền, trên boong tàu, máu chảy lai láng, con thuyền rồng này đã cắm đầy tên, từ xa nhìn, tựa như một con nhím đang lênh đênh trên sông, tuy rằng mấy người Mục Cảnh Thiên võ công cao cường, nhưng kẻ địch tầng tầng lớp lớp xuất hiện, bọn họ cũng không thoát khỏi trầy da tróc vảy.

Võ công yếu nhất là Kiền Hoàng, thân thể vốn sống an nhàn sung sướng, bây giờ lại chém giết cùng kẻ địch, kỳ thật, hắn cũng đã cảm giác mình chống đỡ không nổi nữa, nhưng vẫn quyết tâm chống cự đến cùng, hắn không sợ cảnh chém giết, bởi vì hắn cũng đã từng ngự giá thân chinh, so với địch quốc trước đây, trận này cũng chỉ là một trò đùa nho nhỏ. Nhưng mà, ngày đó trên chiến trường, nhìn thấy cảnh binh sĩ máu chảy đầu rơi, thấy chất thành núi, hắn là vua của một nước nên cảm thấy đau lòng, hắn biết, có người muốn làm phản, nhưng mà thật không ngờ tình huống như thế này.

Từ Kinh Thành đến Ân Thành, khoảng cách không xa, thế nhưng bọn họ lại không có động tĩnh gì, xem ra kẻ địch đã đến Ân Thành từ rất lâu, thế nhưng Long Diệc Hân không có phát giác hay sao? Điều này không thể, trong đầu hắn lập tức bác bỏ ý nghĩ này, khẳng định là Long Diệc Hân đã sớm biết được, chỉ là không nói cho hắn biết mà thôi.

Nhưng mà, hắn không còn nghĩ đến trong quân có nội gián.

Rốt cục là người này ở kinh thành đã thu mua được bao nhiêu trung thần của hắn, người này từng bước, từng bước xây dựng lực lượng, chung quy là hắn cũng đã quá tự tin, nghĩ rằng, chỉ cần người kia ở trong tầm mắt của mình thì sẽ không dám phát sinh lòng lang dạ thú, nên không có phòng bị thỏa đáng.

Bây giờ, hắn lo lắng nhất là an nguy của Hoàng hậu, không biết Diêu lão Thừa tướng đã an bày thỏa đáng hay chưa, hắn hy vọng người này sẽ không hạ độ thủ đối với Hoàng hậu của hắn.

Trong lúc đang suy nghĩ, chiết phiến trong tay hắn chậm nữa nhịp, vô số tên bay về hướng hắn, một cây trường mâu (tựa như cây sắt dài) đâm về phía hắn.

“Hoàng Thượng!”

Tiếng la hét hoảng của Thôi Lợi truyền đến, thân người hắn khựng lại, thấy rõ tình huống trước mắt, muốn né tránh nhưng không còn kịp nữa.

Thôi Lợi muốn nhảy qua, nhưng không cách nào làm được.

Đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Mục Cảnh Thiên hét vang một tiếng, hắn phóng ra hết toàn bộ nội lực, Ngân Giao kiếm không ngừng xoay tít, đánh rớt toàn bộ tên bay về hướng Kiền Hoàng, sau đó phóng tới che chắn cho Kiền Hoàng, một tay dùng Ngân Giao kiếm chặn tên, một tay chụp lấy trường mâu bẻ gãy, mặc dù tốc độ của Mục Cảnh Thiên tựa như sấm chớp, nhưng Kiền Hoàng vẫn bị một mũi tên cắm vào đùi phải.

Mục Cảnh Thiên gờ chướng đẩy Kiền Hoàng về phía bên Vân Tranh, tiếp tục giao chiến với vô số kẻ địch đang vây quanh mình.

Sắc mặt hắn vô cùng nghiêm nghị, đôi mắt đào hoa trầm tĩnh như nước, hắn không nhìn Vũ, hắn biết hắn ta sẽ không vội vàng rat ay, chỉ cần hắn ta không phá hư chuyện của hắn là tốt lắm rồi, hắn không yêu cầu hắn ta hỗ trợ, bây giờ hắn hối hận vô cùng, hắn quá vội vàng, không nghĩ đến an nguy của tiểu muội hắn, quên rằng nàng không mang theo được bên người, bằng không hắn cũng sẽ không phiền phức như thế này, hắn không thích người mình đầy mồ hôi.

Bây giờ, quần áo hắn đã bị dính bẩn, hắn thật không muốn đánh nữa, tuy rằng, đã lâu hắn không có hoạt động hao tổn thể lực như thế này, nhưng mà, hắn cũng không muốn đám ô hợp này phí công tốn sức.

Bọn người Long Diệc Hân rốt cục thì khi nào mới đến đây, hắn không còn kiên nhẫn nữa.

Vũ đứng tựa vào cột buồm, hứng thú nhìn thân ảnh tiêu sái của Mục Cảnh Thiên, Tiểu Thiên của hắn thật sự anh tuấn tuyệt vời, mọi động tác của hắn ta đều khiến hắn đắm đuối.

Hắn không có ý định ra tay, bởi vì căn bản không cần hắn rat ay, hơn nữa, hắn còn có việc quan trọng phải hoàn thành.

Bỗng nhiên, trông mắt hắn hơi chợt lóe sáng, hắn tựa thẳng lưng vào cột buồm, thuận tiện đá một cước vào một tiểu binh lính vắng xuống mặt hồ.

Chỉ cần bọn họ không phiền đến hắn thì hắn sẽ không ra tay, hắn chỉ muốn làm một người xem diễn im lặng.

Mục Cảnh Thiên khởi động Ngân Giao kiếm trong tay, nhanh chóng xuất chiêu.

Hắn hơi kìm chế khoe mẽ mình cong lên, rốt cục cũng đã đến rồi.

Còn không đợi được đến khuya.

Đang lúc hắn định thả lỏng người một chút, bên tai hắn lại truyền đến tiếng kinh hô của tiểu muội mình.

Thân hình hắn khẽ lắc, bay về hướng bên trong khoang thuyền, tai hắn nghe được tiếng đánh nhau bên trong khoang thuyền, hắn không khỏi cảm thấy căng thẳng, động tác nhanh hơn.

Vừa vào trong khoang thuyền, hắn đã thấy Vân Tranh cùng một đám hắc y nhân đang giao đấu, Kiền hoàng cùng Khúc Hàn Lâm đã hôn mê trong boong thuyền, Khả Nhân đang bị một hắc y nhân uy hiếp, bàn tay của hắc y nhân kia đang giơ lên, tình thế vô cùng nguy hiểm.

“Tam ca.”

Ngọc Phi Yên nhìn thấy hắn tiến vào thì trong lòng có chút an tâm hơn.

Hắc y nhân trước mắt đang chuẩn bị ra sát chiêu, mục tiêu chỉ thẳng vào Hoàng đế nghĩa huynh nàng, mà nàng đang ở rất gần Hoàng đế, đương nhiên cũng nằm trong phạm vi nguy hiểm.

May mà nghĩa huynh của nàng còn có chút lương tâm, nhanh chóng đẩy nàng ra xa, mà tuy rằng nàng không có võ công, cũng không có độc dược trong người, nhưng trong tay có ngân châm, nàng bắn ngân châm vào người hắc y nhân, tuy không có gây tổn thương cho hắn, nhưng cũng đủ có thể làm cho nàng không bị nguy hiểm, như thế, Vân Tranh sẽ có thời gian cứu nàng.

Chỉ là, thật không ngờ võ công đối phương vô cùng cao cường, nghĩa huynh nàng đã bị thương, hành động không còn mau lẹ, một hắc y nhân sắp sửa đâm thêm kiếm vào, cha nàng bỏ nhào vào người tên hắc y nhân kia, khiến ũi kiếm bị lệch đi, hắc y nhân tức giận, tung một chưởng đánh vào cha nàng, ông lập tức ngã đi.

Nghĩa huynh nàng tuy tránh khỏi được một kiếm, nhưng mà nàng lại nhìn thấy hắn sắp sửa sẽ bị một chưởng đánh từ phía sau lưng.

Nàng sợ tới mức vội vàng bắn một cây ngân châm cuối cùng trong tay mình ra, nhằm vào tử huyệt của tên nọ, tuy rằng không có nội lực, nhưng mà kỹ thuật bắn châm của nàng không hề tệ.

Cho nên, tuy rằng không giết được tên này, nhưng hắn sẽ vì bị đau mà công lực bị giảm đi vài phần, một chưởng đánh vào nghĩa huynh nàng sẽ không khiến cho nghĩa huynh nàng mất mạng.

Nhìn thấy Kiền hoàng bị trúng một chưởng bay ra ngoài, ngất xỉu trên boong thuyền, tâm nàng cũng buông xuống vài phần, xác định chắc chắn hẳn không mất mạng.

Hắc y nhân thấy mình bị một nữ tử không hề có chút võ công đánh trúng, trong lòng cuồng nộ, ánh mắt thoáng hiện lên tia thâm độc, nhanh chóng bước đến trước mặt Ngọc Phi Yên, định tung một chưởng vào người nàng.

Đúng lúc ấy, Mục Cảnh Thiên nhìn thấy cảnh ấy.

“Khả Nhân!”

Tâm Mục Cảnh Thiên đã nhanh như chớp nhảy ra ngoài, giây phút ấy đại não của hắn như bị ngưng trệ, Ngân Giao kiếm trong tay suýt nữa đã rơi xuống đất.

Nhưng hắn đã nhanh chóng phục hồi tinh thần, Ngân Giao kiếm mang theo sấm chớp giáng xuống hắc y nhân kia, Mục Cảnh Thiên cũng lao nhanh như bay qua bên ấy.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Phụt!

Bụp!

Hai âm thanh vang lên cùng một lúc.

Ngân Giao kiếm đâm vào tận sâu trong tim hắc y nhân, nhưng tên này cũng đã kịp thời vỗ một chưởng mạnh mẽ vào trên người Ngọc Phi Yên.

“Khả nhân ——”

“Phi Yên!”

171. Chương 171: Nỗi Đau Mất Con

“Không ——”

Mục Cảnh Thiên chỉ kịp chụp lấy thân thể Ngọc Phi Yên đã bị đánh văng ra ngoài, ánh mắt hắn như muốn lồi ra nhìn máu tươi trong miệng tiểu muội mình chảy ra ào ạt, hắn không thể tin được, Khả Nhân lại bị thương ngay ở trước mặt mình, hắn không thể tha thứ cho bản thân mình.

Vân Tranh nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng đau nhức, tử tinh sảo ngọc trong tay ngưng lại, chạy vọt đến bên cạnh hai người họ, nàng sao lại để cho Phi Yên bị thương chứ?!

Nhưng mà, nàng bị vây bởi cả đám hắc y nhân, giống như quỷ mị, nàng đem hết toàn bộ võ công trong người mình ra cũng không thể nào phá vòng vây được.

“Phi Yên.”

Trên khoang thuyền đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mặc y phục gấm đen, không một tiếng động, dĩ nhiên Mục Cảnh Thiên và Ngọc Phi Yên nhìn thấy người trước mắt mình, Mục Cảnh Thiên còn chưa kịp phản ứng gì, người trong tay hắn đã bị cướp đi.

“Tướng công. Hải. Tử.”

Máu tươi trong miệng Ngọc Phi Yên vẫn tiếp tục trào ra, đôi mắt sáng long lanh giờ phút này tràn ngập hận ý.

Đứa nhỏ của nàng, nàng cảm nhận được nó đã rời xa nàng, toàn thân đều đau, nhưng mà vẫn không đau bằng tâm trạng mất đi đứa con trong bụng mình, đó là cốt nhục của nàng, mấy tháng qua nàng đã hết lòng che chở cho con mình, nó như huyết mạch trong người nàng, như tay chân của nàng ... nàng còn chưa kịp cảm thụ được sự múa may của nó trong bụng, thế mà bây giờ nó đã rời xa nàng, nàng không cam lòng ... đứa con của nàng ...

Long Diệc Hân run rẩy ôm lấy khuôn mặt tái nhợt của thê tử mình, tận đáy lòng tràn ngập đau đớn, những móng tay trắng bệch của nàng cắm sâu vào da thịt hắn, khiến hắn cảm nhận được sự thống khổ của nàng, tâm hắn chết lặng, bây giờ hắn mới biết, thì ra lúc đau đớn nhất tâm của con người sẽ chết đi.

Hắn hận!

Hận mình đến chậm một bước.

Hắn hận bản thân mình, vào lúc nàng cần hắn nhất, hắn lại không có ở bên cạnh nàng.

Là hắn đáng chết! Là hắn đã hại người hắn yêu nhất và đứa con của họ, tuy rằng đứa bé chưa thành hình, chỉ là một mảnh huyết nhục mơ hồ, nhưng mà, đó chính là đứa con của hắn.

Hắn hối!

Vì sao hắn lại đáp ứng để cho nàng đi? Vì sao mình tới chậm như vậy?

“Đau quá ... Diệc Hân ... báo thù ... báo ... thù!”

Báo thù cho đứa con của họ!

Nàng còn nhớ rõ trong giấc mơ của mình, đứa bé con nàng rất xinh đẹp, nhưng giờ không còn nữa. Nàng hận! hận đám hắc y nhân kia đã hại con của nàng, nàng muốn báo thù!

Trong lòng nàng mỗi hận thù cao hơn sự đau đớn.

Chẳng lẽ, nàng và con mình không có duyên sao? Ông trời, vì sao đã ban con cho nàng, lại nhẫn tâm cướp đi hạnh phúc của nàng? Sao lại đối với nàng tàn nhẫn đến thế?!

Trong không khí lan tỏa một mùi hương của khí độc, khắp nơi tràn ngập hơi thở chết chóc.

“Yên tâm.”

Giọng nói trầm ấm của hắn vang lên, là dấu hiệu báo mưa gió bão bùng sẽ kéo đến.

Long Diệc Hân lấy một viên thuốc trong ngực mình nhét vào miệng thê tử hắn, điểm mấy huyết đạo trên người nàng.

“Hãy nghỉ ngơi cho tốt!”

Hắn ôm chặt thân thể nàng, sẽ không cho phép bất cứ ai thương tổn nàng thêm nữa, hắn sẽ báo thù, vì nàng, vì đứa con của nàng và hắn, sẽ không tha cho bất cứ người nào.

Ngọc Phi Yên rốt cục cũng an tâm nhắm mắt lại, nắm chặt lấy cánh tay Long Diệc Hân, rồi lại buông lỏng xuống.

Long Diệc Hân ôm thê tử mình đứng lên, cả người tỏa ra hương lạnh, đông đặc cả không khí xung quanh, bây giờ, hắn sẽ bảo hộ nàng, không giao nàng cho bất cứ kẻ nào nữa.

Sát thủ đang giao chiến cùng Vân Tranh đột nhiên ngừng lại.

Trực giác của sát thủ cho hắn biết, nguy hiểm đang tới gần.

Đột nhiên, bóng dáng của hắc y nhân ấy biến mất.

Nhưng mà, trong phút chốc một vũng máu đỏ thẫm hiện ra, tử thi tràn ngập khắp khoang thuyền.

Long Diệc Hân tháo mũ sa xuống, để lộ ra dung nhan tuyệt đẹp nhưng vô cùng lạnh lùng của mình, tựa như một mảnh hàn băng, đôi mắt đỏ rực như mím cười, báo hiệu sự chết chóc sẽ đến trong nháy mắt.

Bọn họ nghĩ mình có thuật ẩn thân nên sẽ trốn thoát ư, nhầm mơ!

Vân Tranh và Mục Cảnh Thiên nhìn thấy màn này, không khỏi kinh hãi và đau lòng, họ hận bản thân mình bất lực, bọn họ cũng biết Long Diệc Hân vô cùng thất vọng vì bọn họ, cho nên hắn tự mình báo thù, không cho phép bọn họ những tay nữa.

Long Diệc Hân xoay người, ý cười trong mắt không đổi, nhìn bóng áo trắng phất phơ của Vũ đứng trước lối vào khoang thuyền, ánh mắt phượng lóe sáng hàn khí, mở miệng nói “ta không muốn nghe hai chữ “Phi Vũ Lâu” nữa”

Nói xong, tao nhả tiêu sái bước ra khoang thuyền.

Mục Cảnh Thiên biết hắn ta nói với mình, hắn sẽ làm cho tổ chức “Phi Vũ Lâu” từ nay biến mất trên giang hồ, không còn nữa ...

Trông mắt đào hoa bắn thẳng về phía Vũ, trong ấy tràn ngập hận ý nặng tựa ngàn cân, vì sao, vì sao lại là hắn ta? Hắn không phủ nhận, một khắc trước đây hắn đã có cảm giác với hắn ta, nhất là vào đêm qua, hắn thật tâm cảm động.

Nhưng mà, kết quả chứng minh, hắn, thua cuộc.

Hắn ta đối với hắn thật tốt, nhưng thủ hạ của hắn đã thương tổn Khả Nhân, giờ phút này chỉ còn lại nỗi hận thù.

Bây giờ không còn gì nữa rồi.

Bàn tay khẽ nhúc nhích, Ngân Giao kiếm bắn thẳng về phía trước.

Thanh kiếm sáng chói đặt trên cổ của Vũ.

“Phượng Vũ?”

Giọng nói của hắn tựa như đang giễu cợt bản thân mình, vì sao, ban đầu hắn không truy cứu thân phận của hắn ta, buông thả, để chính mình trầm luân trong đó, hắn rốt cục suy nghĩ cái gì a, vì sao gặp hắn ta thì tâm hồn hắn tựa như bị quỷ ám?

Hắn trách bản thân mình, cũng chỉ có thể trách hắn mà thôi, không nên dính dáng vào người này, liên lụy đến tiểu muội hắn, hắn chưa từng có con, nên cũng không hiểu được nỗi đau lòng của tiểu muội hắn và Long Diệc Hân, nhưng hắn cũng không phải không cảm giác được nỗi đau này.

Bây giờ, hắn thậm chí muốn giết chết người trước mặt này.

Hắn vốn tưởng rằng, hắn ta sẽ nghĩ đến giao tình với Khả Nhân mà không tổn thương nàng.

Nhưng mà, sự thật không phải vậy!

Hắn trách mình, không nên tin người như thế!

Nhưng mà, bây giờ có nghĩ gì thì cũng đã chậm!

Đôi người hai màu của Vũ thâm trầm khiến người ta không nhìn thấy được gì trong đấy, chỉ là, trên môi hắn hiện ra nụ cười chua xót và bất đắc dĩ.

“Là ta.”

Giọng nói vẫn thanh thúy, nhưng bây giờ không còn thản nhiên như trước, mà tràn ngập sự uy hiếp.

Hắn, đúng là Phượng Vũ, người đứng đầu tổ chức Phi Vũ Lâu, không phải ngay từ lúc đầu hắn cố tình tiếp cận đám người Mục Cảnh Thiên, chỉ là nhân duyên đúng dịp mà thôi. Khi hắn phát hiện, Mục Cảnh Thiên có quan hệ với tổ chức Phi Long, hắn mới bắt đầu tính kế.

Trong lúc vô ý hắn biết được, hôm nay đám người Kiền Hoàng sẽ du ngoạn trên hồ, tuy rằng, biết rõ mục đích chuyến du ngoạn hồ lần này không đơn giản, nhưng mà, hắn cũng cho đây là cơ hội tốt, cho nên hắn mới cho thuộc hạ của hắn ẩn mình dưới đáy hồ, chờ thời điểm thích hợp chấp hành nhiệm vụ.

Nhưng mà, có một sự việc hoàn toàn vượt qua phán tính của hắn, thuộc hạ của hắn lại ra tay với tiểu muội của Mục Cảnh Thiên, chuyện này hoàn toàn là ngoài ý muốn của hắn, hắn muốn ra tay ngăn cản nhưng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Khả Nhân bị đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt đó, hắn biết, Mục Cảnh Thiên sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn, bởi vì, người của hắn đã tổn thương tiểu muội yêu dấu của hắn ta, cho dù đó không phải là mệnh lệnh của hắn, nhưng hắn cũng không thoát khỏi sự liên can.

Bây giờ, nhìn thấy Ngân giao kiếm, trong lòng hắn tràn đầy chua xót.

Tiểu Thiên lấy kiếm kề cổ hắn.

“Người muốn giết ta?”

Không phải câu hỏi, mà là khẳng định.

Ánh mắt Mục Cảnh Thiên tràn ngập sát ý, khiến hắn cảm thấy tâm mình nặng trĩu.

“Người không phải đối thủ của ta.”

Hắn nói thật, võ công Tiểu Thiên mặc dù rất cao, nhưng thực lực vẫn kém hắn.

“Không thử qua làm sao mà biết được?”

Giọng nói Mục Cảnh Thiên tràn đầy lửa hận, còn chưa giao đấm, hắn không bao giờ nhận thua.

Trên khoang thuyền, ánh tà dương như nhuộm máu.

Vũ và Mục Cảnh Thiên giao chiến, kẻ địch trên thuyền hết tên này đến tên khác thi nhau xuất hiện, tầng tầng lớp lớp, trên mặt hồ lúc này có rất nhiều tử thi.

Một nam tử tuấn dật tuyệt trần, ôm một nữ tử nhiễm máu đầy người trong lồng ngực, chậm rãi đi tới boong tàu, đôi mắt phượng chăm chú nhìn trận huyết chiến trước mắt, ánh mắt phượng hun hút đỏ rực như đang lộ ra ý cười, tựa như tu la đến từ địa ngục, khiến cho người ta hồn bay phách tán.

Nam tử đứng đấy, ánh tà dương nhuộm máu chiếu hồng lên dung nhan tuyệt sắc của hắn, ánh sáng hồng bao phủ người hắn như hồng hơn thêm, tràn đầy nét ma mị.

Hắn cười, đem hương khí tỏa ra trên người mình chuyển hóa thành khí độc, nhanh lẹ phát tán vào bên trong khoang thuyền.

Hắn chưa bao giờ muốn động võ, hắn đã từng nói qua, hắn không thích động võ.

Hắn chỉ thích dùng phương thức đơn giản nhất để đạt được mục đích hắn muốn.

Tất cả những người này sẽ chôn cùng con hắn.

Có lẽ như vậy, con hắn ở trên trời linh thiên mới có thể ngủ ngon.

Trong vòng phạm vi mấy dặm, tất cả kẻ địch đều chảy máu tai, mũi, miệng, toàn thân từ từ thối rữa, tiếng kêu thanh dầy khắp đất trời.

Trong vòng nửa canh giờ, tất cả thi thể đều hóa thành những vũng máu.

Cảnh đẹp trên hồ tựa như héo tàn.

Ánh chiều tàn đỏ rực như máu ngả dần về Tây.

Mặt nước hồ xanh biếc nhuộm máu tươi nên hóa hồng, tựa như dòng sông máu chôn địa ngục.

Mặt hồ từ từ yên lặng.

172. Chương 172: Kết Cục Như Thế (đại Kết Cục)

Sau hôn mê, Ngọc Phi Yên tỉnh lại, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm nóc trần giường, mặt xám như tro tàn, người nàng tựa như một con gôi gỗ, không có tinh khí.

Long Diệc Hân đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh này, nỗi đau trong lòng càng thêm sâu sắc.

Đi đến bên giường, hắn ngồi xuống ôm thê tử mình vào trong lồng ngực, thì thầm “Đã báo được thù”.

Thù đã được báo thì sao? Con của bọn họ cũng đã mất rồi.

Hắn để đầu nàng tựa trên vai hắn, ôm nàng thật chặt trong lòng, hốc mắt hơi hơi nóng nóng.

Ngọc Phi Yên cảm giác được nhiệt độ mỗi lúc một nóng, thân thể nàng đang dán chặt trong lồng ngực của Long Diệc Hân, ánh mắt trống rỗng của nàng có chút hốt hoảng, từng giọt, từng giọt nước mắt của hắn từ từ rơi xuống không ngừng, nước trong đôi mắt nàng cũng vì thế mà chọt chảy tràn lan, như những hạt châu rơi xuống bất tận, nước mắt mỗi lúc một nhiều, thấm ướt quần áo của Long Diệc Hân, nhưng cả hai không hề động đậy.

Ngọc Phi Yên nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, nàng hiểu được, hắn cũng đang rất thương tâm.

Cả hai tâm hồn đều đang đau xót, dựa dẫm vào nhau, tìm kiếm hơi ấm từ thân thể của đối phương.

Bởi vì bọn họ quá tự tin, nên mới tạo cơ hội cho người ta.

Diệu Trúc Âm đứng ở cửa nhìn hai người, đôi mắt đẹp của nàng hiện lên sự đau lòng khôn xiết.

Cả hai đều đang tự trách bản thân mình, mất đi đứa bé khiến họ thống khổ khôn cùng, nàng đã sớm nhìn thấy, Phi Yên mang thai hai vợ chồng nhỏ này cảm động đến dường nào, tâm trạng háo hức được làm cha mẹ chờ đón ngày đứa con mình chào đời, chỉ là, bây giờ tất cả đều tan thành bọt nước, đứa bé không còn, bọn họ đau đớn biết xiết bao, giấc mộng tan thành mây khói sẽ không khiến bọn họ suy sụp chứ?

Nhìn thấy hai người đang thống khổ, tâm nàng cũng đau.

Nàng biết, bọn họ đang khóc, cố gắng kìm nén để không bật thành tiếng, đau xót tận cùng.

Ngọc Phi Yên mê man ba ngày, trong ba ngày này, việc tạo phản hay ám sát đều đã được kết thúc triệt để.

Ngày đó trên Nguyệt Hồ, Mục Cảnh Thiên và lâu chủ của tổ chức Phi Vũ Lâu là Phượng Vũ đã giao chiến, cuối cùng lưỡng bại câu thương. Phượng Vũ rời đi mang theo thương tích trên người, Mục Cảnh Thiên vẫn chưa cùng mọi người quay trở về Phi Long Sơn, tuy rằng thương thế hắn không hề nhẹ, nhưng hắn vẫn một mình đi đến Phi Vũ Lâu. Hai ngày sau tin tức truyền đến, tổ chức sát thủ danh tiếng nhất đương thời đã bị biến thành tro bụi, vĩnh viễn biến mất trên giang hồ.

Mục Cảnh Thiên đã làm theo yêu cầu của Long Diệc Hân, hắn không bao giờ ... muốn nghe được hai chữ “Phi Vũ Lâu” nữa.

Thời điểm này, Long Diệc Hân ở kinh thành cũng đã điều động hết tất cả thế lực, đem những quan viên mưu phản lớn nhỏ diệt trừ tất cả, chủ mưu là Công chúa Quỳnh Hoa bị nhốt vào thiên lao, nếu để cho nàng ấy chết đơn giản không phải là quá nhẹ tay đối với nàng ấy hay sao?

Tạm thời giữ lại tính mạng của nàng ấy, chỉ làm cho nàng ấy thêm thống khổ mà thôi, đem trò hề của nàng ta phơi bày trước bàn dân thiên hạ khiến cho nàng ấy phải chịu thêm sự tàn khốc.

Lúc ấy, dân chúng kinh thành hết thấy đều kinh hoàng.

Sau khi Kiền Hoàng tỉnh lại, biết Ngọc Phi Yên vì cứu mình mà mất đi đứa con trong bụng nên vô cùng hối hận, sau khi thương thế lành, lập tức mang theo Thôi Lợi cùng Thành quận vương gia và Khúc Hàn Lâm trở về kinh thành, từ đó, không còn tính toán đến việc làm thế nào để Long Diệc Hân vào triều làm việc nữa.

Vân Tranh bởi vì hộ vệ bất lực, cho nên quay trở về Phi Long Sơn, tự động đến Ngạo Long đường lĩnh phạt, nhận trọng hình năm mươi trượng, sau đó về Kỳ cư dưỡng thương.

Ngọc Phi Yên biết tất cả mọi chuyện cũng không thể hiện buồn vui gì, nàng chỉ có cảm giác đau xót, mặc kệ là việc ân oán giang hồ hay việc triều chính cũng không có quan hệ tới nàng, nàng chỉ biết, đứa nhỏ trong bụng nàng đã không còn nữa.

Một tháng sau, trong thiên lao Kinh thành.

Kiền hoàng cùng Hoàng hậu đến nhà lao thăm Công chúa Quỳnh Hoa.

Trình Thuận Hoàng hậu đau xót chảy nước mắt, nhìn thân thể bị tra tấn đến tàn tật trên người Quỳnh Hoa nói “Người vì cái gì phải làm như vậy?”

Chẳng lẽ, họ đối với nàng ấy không tốt sao? Rõ ràng nàng đã xem nàng ấy như là muối tử ruột thịt của mình.

Quỳnh Hoa nhìn Trình Thuận Hoàng hậu trong tay Kiền Hoàng, ánh mắt bắn ra sự ghen tị và hận ý mãnh liệt, nhưng lại vẫn dùng giọng điệu làm nũng đối với Hoàng hậu “Doanh tỷ tỷ, người thật sự không biết vì sao ta lại làm như thế ư?”

“Quỳnh Hoa!”

Ánh mắt Hoàng hậu càng thêm đau xót, vì sao nàng ấy lại như thế này, chẳng lẽ dã tâm của nàng ấy to lớn lắm sao?

“Doanh tỷ tỷ, Quỳnh Hoa là vì người a.”

Vì để được ở bên cạnh Doanh tỷ tỷ nàng, nàng có thể làm bất cứ việc gì, từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã thích vị tỷ tỷ xinh đẹp, thân thiện và dễ gần này, cho nên, mỗi ngày, nàng đều quần quýt bên cạnh nàng ấy chơi đùa. Nàng biết, bản thân mình cũng rất xinh đẹp, ai ai cũng thích, quả nhiên đúng như mong đợi, Doanh tỷ tỷ càng ngày càng thích nàng, thích làm bạn với nàng, nàng luôn hy vọng mình có thể độc chiếm một mình tỷ tỷ xinh đẹp này, nhưng khi đó nàng ấy đã là thê tử của Hiên Viên Khởi Minh. Hiên Viên Khởi Minh lấy thân phận trưởng phu của mình, ngày ngày chiếm lấy Doanh tỷ tỷ của nàng, mỗi lần nhìn thấy họ thân mật yêu nhau, nàng đều ghen tị đến phát cuồng, nhưng mà, thế lực của nàng quá nhỏ, không thể lay động được địa vị của Đế vương, nên làm cho nàng tuyệt vọng nhiều lần, nhưng mà, mỗi khi nhìn thấy Doanh tỷ tỷ nhìn nàng mỉm cười, nàng lại dấy lên hy vọng.

Sau sự việc Hộ quốc công mưu phản, tất cả các công chúa đều bị liên lụy, cả nhà bị tịch thu tài sản, bị chém, chỉ còn lại một mình nàng. Nàng biết, đó là do tỷ tỷ nàng đã cầu tình với Hoàng đế, nàng ấy trở thành đại ân nhân của nàng, tình cảm của nàng đối với nàng ấy càng thêm sâu đậm.

Kế tiếp, nàng vẫn là Công chúa, ngự thưởng (vua ban) phủ công chúa, như vậy thật tốt, nàng có phủ đệ của chính mình, có thể nuôi dưỡng thế lực của mình, vì muốn cùng Doanh tỷ tỷ ở cùng một chỗ, nàng nhất định phải mạnh, chung qui sẽ có một ngày, hai người ở kề cạnh bên nhau.

Doanh tỷ tỷ của nàng rất thích hợp làm Hoàng hậu, vì nàng ấy ôn nhu hiền thực, xinh đẹp phóng khoáng, ngoại trừ nàng ấy, không ai xứng đáng ngồi vào vị trí này, cho nên, nếu Doanh tỷ tỷ nàng làm Hoàng hậu, đương nhiên nàng sẽ làm Hoàng đế, như vậy, mới có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh nàng ấy, sủng ái nàng ấy.

Đúng vậy, nàng phải trở thành Hoàng đế, giống như Võ Tắc Thiên vậy.

Vì ngày này, nàng đã âm thầm vun vén tạo dựng thế lực, khiến Đại Kiền tan rã từ từ, nàng nhất định phải triệt hạ Hiên Viên Khởi Minh, đoạt Doanh tỷ tỷ từ trong tay hắn, Doanh tỷ tỷ là của nàng, nàng không muốn chia sẻ với bất kì ai.

“Vì ta?”

Trình Thuận Hoàng hậu có chút khó hiểu, nàng ta vì sao phải ghen tị với nàng như vậy? Vì nàng, vì nàng ta muốn làm phu quân của nàng nên mới tạo phản sao? Đây là đạo lý gì vậy?

“Doanh tỷ tỷ không có cảm giác sao, Quỳnh Hoa yêu người!”

Trên mặt Quỳnh Hoa hiện lên nét bi thương, nàng ấy thật sự không cảm giác gì sao? Chẳng lẽ, nàng ấy đối xử tốt với nàng chỉ là thương hại thôi ư?

Về mặt Trình Thuận Hoàng hậu vô cùng khiếp sợ, bất giác thụt lùi về sau vài bước, không thể tin rằng như thế.

“Doanh tỷ tỷ kinh ngạc như vậy không sợ Quỳnh Hoa thương tâm sao?”

Hốc mắt Quỳnh Hoa chứa đầy nước mắt.

“Quỳnh Hoa! Người ——”

Trình Thuận Hoàng hậu nhất thời không biết nói gì, thất thố nhìn Kiền Hoàng đang đứng nghiêm nghị, vì sao lại như thế này, Quỳnh Hoa yêu nàng ư, không đúng!

Kiền Hoàng bước đến ôm nàng vào lồng ngực, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Quỳnh Hoa, hắn vốn không nghĩ nàng ta đối với Hoàng hậu như thế, hắn tưởng nàng có dã tâm cấu kết cùng Hộ quốc công mưu đồ soán vị, bây giờ hắn biết mình đã nghĩ sai rồi. Nhiều năm qua, hắn cho phép tình địch mình tùy ý tới lui trước mặt Hoàng hậu, bây giờ nghĩ lại, da đầu hắn cảm thấy run run.

Quỳnh Hoa nhìn Đế hậu trước mắt mình, đột nhiên điên cuồng phá lên cười.

Tiếng cười này vô cùng thê lương, tựa như quỷ khóc chốn thiên lao u tối.

Nàng cười cũng như khóc.

Cười sự si cuồng của chính bản thân mình, khiến cho đối phương kinh ngạc đến không thể nào tin; Nàng khóc vì mình đã hao tổn tâm tư chuẩn bị rất nhiều năm, cuối cùng lại bại.

“Quỳnh Hoa ——”

Trình Thuận Hoàng hậu vô cùng đau lòng, nàng đau lòng thay uội muối của mình!

Kiền Hoàng liếc mắt nhìn khắp nhà lao âm u một lượt, kéo tay Trình Thuận Hoàng hậu rời khỏi thiên lao.

Hắn không giết nàng ta, hắn tin rằng thiên lao u tối là nơi thích hợp với nàng ta nhất, hắn cũng hy vọng nàng ta có thể sống lâu một chút, để nàng ta chịu thêm tra tấn, hắn muốn nàng phải chịu tra tấn.

Vào một ngày trời trong nắng ấm, một chiếc xe ngựa trang nhã rộng thùng thình từ Phi Long Sơn chạy ra.

Gió nhẹ êm thổi từng đợt, mùi hương thoang thoảng ngan ngát lan tỏa khắp xung quanh, hoa cỏ bên đường như đang vẫy tay chào đón những người đang ngồi trên chiếc xe ngựa kia.

“Tướng công, ta không muốn trở về sớm”

Giọng nói mềm mại hơn bông vang lên trong xe ngựa.

“Khi nào nàng muốn trở về thì sẽ trở về”

Giọng nói trầm như nước ấm như ngọc, vô ba vô lăng vang lên, nếu cẩn thận lắng nghe, sẽ cảm nhận được trong ấy chất chứa yêu thương và cưng chiều.

“Rất cực cũng quải được chàng”

Giọng nói tươi mát ngập tràn hưng phấn khiến cho người nghe cảm nhận được nàng đang vui vẻ tột cùng.

Tiếng cười ấm áp vang lên, tâm tình người này cũng vui vẻ không kém.

Bên ngoài xe, một nam một nữ cũng mỉm cười.

Bọn họ đều suy nghĩ, thật ra chuyến lữ trình này quả thật không tồi.

Gió mát, hương hoa cùng làm bạn với họ trong suốt cuộc hành trình.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-phu-quan>